

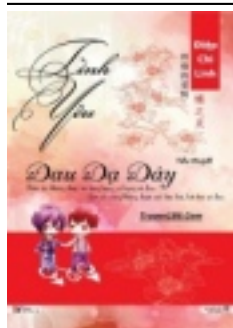
Tình yêu đau dạ dày

Contents

Tình yêu đau dạ dày	2
1. Quyển 01 - Chương 01	2
2. Quyển 01 - Chương 02	6
3. Quyển 01 - Chương 03	15
4. Quyển 01 - Chương 04	23
5. Quyển 01 - Chương 05	30
6. Quyển 01 - Chương 06	38
7. Quyển 01 - Chương 07	46
8. Quyển 01 - Chương 08	50
9. Quyển 02 - Chương 09	54
10. Quyển 02 - Chương 10	58
11. Quyển 02 - Chương 11	63
12. Quyển 02 - Chương 12	71
13. Quyển 02 - Chương 13	80
14. Quyển 02 - Chương 14	88
15. Quyển 02 - Chương 15	97
16. Quyển 02 - Chương 15	102
17. Quyển 02 - Chương 16	106
18. Quyển 03 - Chương 17	115
19. Quyển 03 - Chương 18	120
20. Quyển 03 - Chương 19	125
21. Quyển 03 - Chương 20	134
22. Quyển 03 - Chương 21	142
23. Quyển 03 - Chương 22	151
24. Quyển 03 - Chương 23	160
25. Quyển 03 - Chương 24	168
26. Quyển 03 - Chương 25	176
27. Quyển 03 - Chương 26	185
28. Quyển 03 - Chương 27	194
29. Quyển 03 - Chương 28	202
30. Quyển 04 - Chương 29	210
31. Quyển 04 - Chương 30	219
32. Quyển 04 - Chương 31	227
33. Quyển 04 - Chương 32	236
34. Quyển 04 - Chương 33	245
35. Quyển 04 - Chương 34	253
36. Quyển 04 - Chương 35	262
37. Quyển 04 - Chương 36	269
38. Quyển 04 - Chương 37	278
39. Quyển 04 - Chương 38	287
40. Quyển 04 - Chương 39	297
41. Quyển 04 - Chương 40	306

42. Quyển 04 - Chương 41	316
43. Quyển 04 - Chương 42	327
44. Quyển 05 - Chương 43	338
45. Quyển 05 - Chương 44	349
46. Quyển 05 - Chương 45	359
47. Quyển 05 - Chương 46	368
48. Quyển 05 - Chương 47	378
49. Quyển 05 - Chương 48	388
50. Quyển 05 - Chương 49	399
51. Quyển 05 - Chương 50	410
52. Quyển 05 - Chương 51 End	421
53. Ngoại Truyện 1	435
54. Ngoại Truyện 2	446

Tình yêu đau dạ dày

Giới thiệu

Tình yêu đau dạ dày là câu chuyện tình yêu xoay quanh Vệ Đằng và Tiêu Phàm. Hai con người như

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-dau-da-day>

1. Quyển 01 - Chương 01

Quyển 01: Chuyến du lịch kỳ lạ.

Chương 01: Cặp vé tình nhân.

Vệ Nam nằm mơ thấy mình đang thấp hương khăn vái trong một cái động lớn, miệng không ngừng lầm bầm: “Ra truyện nữa đi, ra truyện nữa đi, hồi tác giả yêu quý, cô không nghe thấy lời oán than của chúng tôi ư?”.

Dạo này Vệ Nam đang theo dõi một bộ tiểu thuyết trinh thám, sau khi nhân vật nam phụ quan trọng nhất bị giết, tác giả đột ngột hạ bút nói “Không có hứng thú nữa”, khiến độc giả thất vọng khôn tả, có lúc trong mơ cũng xuất hiện tình tiết giết người tuốt xác.

Sau một hồi giằng co, Vệ Nam tỉnh dậy, lấy tay dụi mắt, cô phát hiện màn hình di động phát sáng, có tin nhắn mới. Mở ra xem, không ngờ là tin nhắn của Diệp Kính Văn.

“ Tới nay em gái rảnh thì qua chỗ anh, có thứ hay ho cho em nè ^_^ ”

Biểu tượng mặt cười ở cuối câu được gửi đến bởi một vẻ kỳ quái như Diệp Kính Văn đem lại cho người ta cảm giác vô cùng đáng sợ.

Đành vậy, anh ta là Hội trưởng Hội sinh viên, phải kính trọng.

“ Vâng thưa anh, vậy còn thời gian, địa điểm? ”

Tin nhắn gửi đi rồi, lúc lâu sau vẫn không thấy anh ta hồi âm, chẳng biết đang bận gì.

Đến tận năm giờ chiều, di động của Vệ Nam mới nhấp nháy.

“ 5h10, tăng một ký túc xá của anh nhé! ^ _ ^ ”

Có vẻ tâm trạng anh ta đang rất tốt, mặt cười gửi hết lần này đến lần khác.

Đến chỗ hẹn, nhìn thấy ngay một anh chàng mặc nguyên cây đen, áo thun bó sát, ngón tay cái tì cằm, dựa lưng vào tường, lông mày hơi nhíu lại, dường như có chút khó chịu.

“ Chào anh, hi hi.” Vệ Nam nhích chậm chậm đến trước mặt anh ta, nói thật thì chỉ cần nhìn anh ta cô đã thấy sợ, bởi bầu không khí đáng sợ bao quanh anh ta khiến người khác không dám lại gần, đặc biệt là lúc anh ta nhếch mép cười, Vệ Nam chỉ thấy lưng mình nổi hết da gà giống như nấm mọc sau mưa vậy.

Xem kìa, anh ta lại bắt đầu cười.

“ Em rất đúng hẹn đó.” Nói hết câu, anh ta thò tay vào túi quần, rút ra hai chiếc vé có kiểu cách độc đáo. Dùng hai ngón tay kẹp vé, phẩy phẩy rất điệu nghệ, giơ ra trước mặt Vệ Nam, “Cho em”.

“ Đi Quê Lâm à? Sao anh không đi?”

“Vé này của hiệp hội Du lịch, theo tour, đông người quá thì làm sao vun đắp tình cảm được, thật chẳng biết tên đó nghĩ gì nữa.” Diệp Kính Văn cúi đầu mỉm cười, nụ cười dịu dàng bất ngờ ấy khiến Vệ Nam ngạc nhiên đứng sững như trời trồng.

“ Vậy anh cho em vé sao?” Em nhớ là chúng ta...hình như...cũng không thân lắm mà.

“ Đương nhiên là tặng em rồi, không thì gọi em ra đây làm gì?”

“ Ồ, vậy bao nhiêu tiền ạ?”

“ Không phải tiền nong gì cả.” Diệp Kính Văn cười cười, quay người bước vào ký túc xá, hươ tay nói: “ Chơi vui về nhé, cẩn thận đừng để rơi xuống nước”.

Vệ Nam tay cầm hai chiếc vé ngơ ngác đứng đó, hồi lâu mới thở dài cất bước đi về.

Vé tình nhân? Hai chiếc vé số 520 và 521, không biết ai mua mà khéo chọn số vậy? Nhưng một người thì cần hai chiếc vé làm gì? Xử lý hai chiếc vé này như thế nào là cả một vấn đề.

Dịp nghỉ Quốc Khánh sắp đến, Vệ Nam thu xếp hành lý về nhà một chuyến, mặc dù nhà ở ngay trong thành phố nhưng do chương trình của trường Y rất vất vả, ngay cả cuối tuần cô cũng không có thời gian rảnh.

Chẳng biết anh trai có về không.

Ông anh trai khó ưa, đã lâu không gặp cũng thấy nhớ, cho dù hành vi của ông anh này hết sức đáng ghét, Vệ Nam trước nay chưa bao giờ cảm nhận được sự cưng chiều, quan tâm của anh trai. Ngược lại, ông anh trai này chỉ biết tranh đồ ăn, giành đồ chơi với em gái thôi. Nhưng dù gì cũng là anh em ruột, gần bó là lẽ dĩ nhiên, tuy từ bé đến lớn suốt ngày cãi nhau.

Vệ Nam đi tàu điện ngầm về, mang theo cặp vé đó.

Về đến nhà, mới đứng ở hành lang đã nghe thấy âm thanh kinh thiên động địa từ trong nhà vọng ra, Vệ Nam chau mày mở cửa bước vào, quả nhiên trên sofa chình ịch một đống thịt, mặt mày nghiêm nghị, tay đang cầm dao gọt táo, âm thanh đáng sợ ấy phát ra từ màn hình tivi, bộ phim Lời nguyện –phim ma kinh dị của Nhật Bản.

“ Anh, em về rồi.”

Vệ Nam bước tới giảm âm lượng tivi xuống một chút, đống thịt trên sofa lập tức nhảy phắt dậy, “ Về làm cái gì?”.

Nghe xem. Đây là thái độ của anh trai đối với em gái ư?

“ Em rảnh nên về nhà xem thế nào.” Vệ Nam lừ anh trai một cái, vừa kéo va li vào phòng ngủ vừa đáp lại bằng thái độ không thèm quan tâm.

“ Anh còn muốn mở party ở nhà nữa cơ, nếu em không về thì tốt quá”, giọng điệu có chút oán trách.

“ Rất xin lỗi đã làm anh thất vọng.” Vệ Nam quay đầu nhìn anh trai, tóc vàng óng, giữa áo thun là hình đầu hổ hung tợn to tướng, trên quần có nhiều miếng vải kỳ quái, giống như được vá chằng chịt lên vậy.

“ Anh có thể nhuộm lại tóc không?” Vệ Nam nhìn anh trai bằng con mắt kỳ thị, đối phương nghiêm túc trả lời: “ Nhân lúc còn trẻ phải chạy theo trào lưu chứ, chẳng nhẽ đợi già rồi mới đi nhuộm thành ma nữ tóc trắng* à?”.

“ Già rồi tóc sẽ tự bạc trắng”, Vệ Nam cố biện minh.

Chỉ thấy anh trai ngao ngán so vai, sau đó chắp hai tay vào nhau rồi dần dần tách ra, đúng lúc Vệ Nam nghĩ là anh trai đang luyện môn khí công nào đó thì anh lên tiếng: “ Em và anh, khác biệt quá lớn, không thể trò chuyện được”.

*Truyền thuyết về ma nữ tóc trắng (Bạch Phát Ma Nữ): Chuyện xảy ra vào đầu triều Thanh , Trác Nhất Hàng phái Võ Đang yêu Luyện Nghê Thường nhưng vấp phải sự phản đối của Trác gia cũng như mọi người xung quanh. Họ chia tay khiến Nghê Thường đau khổ vô cùng, chỉ trong một đêm dung mạo nàng đã thay đổi, mái tóc đã bạc trắng nên bị gọi là Bạch Phát Ma Nữ.

Nghe giọng cố ý kéo dài, nhìn hai cánh tay cách nhau gần mét rưỡi của anh trai, Vệ Nam lại một lần nữa chán nản thở dài.

Mãi đến tối, Vệ Nam chợt nhớ đến cặp vé tình nhân.

Hay là cho anh trai một tấm?

Nghĩ hồi lâu, nhớ về những hành vi đáng ghét của ông anh như làm chết con thú nuôi yêu quý, ăn vụng hoa quả của em, nửa đêm còn xem phim bạo lực máu me, giành máy vi tính để chơi game, Vệ Nam bỏ hẳn ý định cùng đi du lịch với anh trai.

Đùa chứ, chuyến du lịch tuyệt vời thế mà phải đi cùng với anh trai, chả khác nào bị tra tấn. Vậy thì...chẳng thà cho chị em tốt của mình còn hơn. Nghĩ thế, Vệ Nam lập tức gọi cho Kỳ Quyên.

“ Nam Nam, chuyện gì thế?”, giọng nói vẫn lạnh băng như thường.

“ Mình có tấm vé đi Quế Lâm, tặng cho cậu nhé?”

Đầu bên kia im lặng vài giây, sau đó bật cười trả lời: “ Mình có hứng thú với xa mạc hơn, mấy nơi sơn thủy hữu tình không thích hợp với mình lắm”.

Du lịch cũng cần thích hợp với không thích hợp nữa sao? Phải công nhận là tư duy lạ lùng của cô ấy không phải ai cũng hiểu được.

Vệ Nam tiu ngấu cúp máy, sau đó gọi cho Tiêu Tình.

“ Tiêu Tình, mình tặng cậu một tấm vé nhé, đi Quế Lâm.”

“ Quế Lâm? Sao tự dưng cậu lại muốn đi Quế Lâm, dịp nghỉ Quốc Khánh này có triển lãm truyện tranh mà, đoàn văn nghệ mà cậu yêu thích cũng đến tham gia, còn có rất nhiều họa sĩ truyện tranh nổi tiếng, cậu không đi nữa ư?”.

Chính vì muốn đi nên mình mới tặng vé cho cậu...

Vệ Nam nghiêng đầu, cười nói: “ Chuyến du lịch bốn ngày, ngày thứ năm trở về chúng ta đi xem triển lãm, như vậy cũng chỉ lỡ có một ngày thôi”.

Tiêu Tình suy nghĩ hồi lâu mới chịu đồng ý.

Hôm sau hẹn nhau ở quán cà phê, đưa vé cho Tiêu Tình rồi Vệ Nam mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Quay người bước vào phòng của anh trai, vừa nghe có vé miễn phí, anh trai cô chẳng nói chẳng rằng giật luôn chiếc vé ở trên tay cô.

Thật đáng ghét, đến lời cảm ơn cũng không biết nói.

Vệ Nam đành nhìn kế hoạch của mình hoàn hảo đến từng centimet.

Thứ nhất, trong thời gian nghỉ lễ cô sẽ ở nhà, nếu không tổng khứ anh trai đi thì cãi nhau chỉ chóc là chuyện không thể tránh khỏi.

Thứ hai, Tiêu Tình xinh đẹp hiện giờ vẫn chưa có người yêu, rất trùng hợp, cô ấy thích loại con trai lạ lùng một chút, anh trai mình đủ lạ lùng chứ? Nói không chừng một chuyến du lịch có thể tạo nên bước ngoặt lớn trong cuộc đời.

Nhưng điều không ngờ là, niềm say mê triển lãm truyện tranh của Tiêu Tình hoàn toàn áp đảo hứng thú đối với vùng sơn thủy Quế Lâm.

Sau khi nhận được tấm vé từ tay Vệ Nam, đắn đo cân nhắc nhiều lần, cuối cùng cô đã đưa ra một quyết định quan trọng.

Anh họ mình đẹp trai như thế, đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái, không thể để người ngoài hưởng lợi được, quyết tâm tạo cơ hội cho người chị em tốt, mặc dù đôi lúc Vệ Nam có khác người một chút, nhưng xét một cách toàn diện thì rất đáng yêu, không biết có hợp khẩu vị của anh không, mặc kệ, duyên phận cũng cần phải tạo ra mà.

Sau khi ông mất có để lại một căn hộ chung cư, cô dì chú bác đều có mái ấm riêng, vì thế căn phòng tự nhiên rơi vào tay của Tiêu Phàm và Tiêu Tình.

Tiêu Phàm có vẻ không mặn mà lắm với căn phòng, chỉ đem một chiếc va li gọn nhẹ lên phòng ngủ trên tầng, coi như đã dọn đến ở, thường ngày anh không đến, nhưng Tiêu Tình lại coi đây như cái tổ của mình vậy.

Chờ mãi không thấy anh về, cô sốt sắng gọi cho anh.

“ Tiêu Tình?”

Đối với em gái đầu cần nói giọng xa lạ thế chứ?

Tiêu Tình rầu rĩ nói: “Anh, dịp nghỉ Quốc Khánh này anh có kế hoạch gì chưa?”

“Chưa.” Lời nói lúc nào cũng ngắn gọn súc tích, không hổ danh là sinh viên ngành Luật.

“Em có một tấm vé đi Quế Lâm, cho anh đấy, em bận việc không đi được.”

“Không có hứng.”

“Đã bao lâu rồi anh không đi chơi? Lúc nào cũng quanh quẩn ở nhà. Đi cho thư thái đầu óc cũng tốt mà, anh, đi đi.”

Cái tính khí ngang bướng của ông anh này đôi lúc thật khiến cho người ta ngán ngẩm. Tiêu Tình ra sức nói với giọng như nựng trẻ con khuyên anh: “ Từ bé đến giờ anh chưa đi du lịch lần nào, coi như một chuyến mở rộng tầm mắt”.

Tiêu Phàm im lặng lúc lâu, sau đó mới chịu đồng ý.

Có lẽ, cũng đến lúc phải đi ra ngoài một chuyến rồi.

Vệ Đằng giật vé xong liền thu xếp hành lý, chiếc va li to đùng nhét cơ man những thứ vật vãnh lộn xộn, quần áo thì khỏi phải nói, chuyến du lịch bốn ngày, anh mang bốn bộ, quần trong cũng đủ bốn chiếc. Những vật dụng cần thiết khác như máy ảnh, mp3 đương nhiên đầy đủ. Ngoài ra còn có kính viễn vọng, kính râm, mũ che nắng, ô, thuốc chống say, thuốc đau bụng. Cuối cùng là một đồng hồ ăn, khoai tây chiên, bánh quy, trứng cuộn, cái gì cần đều chuẩn bị đủ cả.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Vệ Đằng kéo khóa va li lại, quay ra tươi cười với em gái: “Cho khăn mặt, bàn chải đánh răng, dầu gội đầu của anh vào một cái túi đi, phiền em tí việc đó thôi”. Nói xong cũng không thêm ngó đến khuôn mặt nhăn nhó của em gái, khoan khoái đi tắm.

Tám giờ sáng hôm sau, Tiêu Phàm có mặt ở địa điểm được hẹn sẵn từ sớm, xếp hàng theo số vé, đợi giờ xuất phát.

520, con số này quả thực có chút kỳ lạ, người mang vé 521 bên cạnh mãi vẫn chưa xuất hiện.

Đến tận tám giờ ba mươi, lúc sắp phải lên xe mới thấy một bóng người từ xa chầm chậm bước tới.

Trên cổ anh ta đeo mp3 và di động, tay trái xách một chiếc túi rất to, nhìn có vẻ như trong túi đựng đầy đồ ăn, tay phải kéo một chiếc va li khổng lồ.

Anh ta đội mũ lưỡi trai màu trắng, kiểu dáng rất mới. Trên áo vẽ chi chít hoa văn kỳ quái khiến người ta không thể nhận ra được màu nền vốn có của nó nữa. Nhưng bắt mắt nhất là chiếc quần, quần bó sát làm nổi bật đôi chân thon dài gợi cảm, dưới đầu gối còn có hai cái lỗ không đối xứng lộ làn da trắng mịn.

Tiêu Phàm nhìn đối phương một cái, trong lòng cười thầm: “Tên nhóc này thật chẳng ra gì”.

Đương nhiên, những người còn lại cũng đang dồn hết sự chú ý vào nhân vật ăn mặc với phong cách táo bạo như thế.

Dưới sự chỉ dẫn của hướng dẫn viên du lịch, đoàn người tiến vào nhà ga.

Vì phải đi quá nhanh, trông bộ dạng khá là khó nhọc, Tiêu Phàm cau mày đón lấy chiếc túi từ tay cậu ta.

“Cảm ơn”, cậu ta ngẩng đầu cười tươi rạng rỡ.

Nhưng không cần phải nhếch mép thêm nữa đâu, trông như quỷ hút máu ấy, biết không hả?

Tiêu Phàm cảm thấy rất buồn cười nhưng mặt mày vẫn hết sức nghiêm túc, lịch sự trả lời: “Không cần khách sáo”.

“Sao hành lý của anh lại ít thế này? Anh không mang quần áo để thay à? Sao lại chỉ có cái túi nhỏ tí thế?”

“Tôi ghét phiền phức”, Tiêu Phàm lạnh lùng trả lời. Tiếc là đối phương là kẻ tự nhiên thái quá, thân mật vô tội vạ:

“Anh đừng nghĩ tôi mang quá nhiều đồ đạc, những thứ này đều dùng đến cả! Tôi đã từng đi khắp trời nam đất bắc, những địa danh trong nước mà tôi chưa từng đi qua chỉ đếm trên đầu ngón tay, có điều đây là lần đầu tiên tôi đi Quê Lâm đó, hi hi...anh biết không, năm ngoái lúc tôi đi Tây Tạng nhằm đúng trận tuyết lớn...”

Đúng là cái loa phát thanh, bật một cái là bắt đầu huyền thoại bất tận. Tiêu Phàm cau mày, để mặc những tiếng liếng thoắng ấy chui từ tai này qua tai khác.

Tôi đã nói, tôi ghét phiền phức, càng ghét “vẹt” hơn.

2. Quyển 01 - Chương 02

Chương 02: Cuộc hành trình của hai người bắt đầu.

“Quý khách lưu ý, chuyến tàu sắp xuất phát, xin quý khách bảo quản tốt đồ đạc của mình...”

Cùng với giọng nói mượt mà của phát thanh viên, tàu bắt đầu chuyển động.

Vé tour lần này của hiệp hội Du lịch cả đi lẫn về đều là giường nằm, so với sự ồn ào của toa ghế ngồi, nơi này yên tĩnh quá mức cần thiết.

Sau khi lên tàu, Tiêu Phàm giẫm lên bậc thang, đặt chiếc va li nhỏ màu đen của mình lên giá, vừa định bước xuống thì bất gặp ánh mắt ngây thơ vô tội của cậu nhóc kia.

“Cần tôi giúp không?”, Tiêu Phàm thuận miệng thốt ra câu hỏi xã giao, chân sắp sửa chạm đất.

“Ừ, cảm ơn.” Tên kia chẳng chút khách khí đưa chiếc va li to tướng cho Tiêu Phàm, Tiêu Phàm đành phải thu chân lại, cau mày đón lấy món đồ từ tay cậu ta.

“Nặng lắm à?” Vẫn may cậu nhóc còn biết nhìn ra vấn đề, tự giác trèo lên bậc thang bên cạnh, định giúp Tiêu Phàm một tay.

Không ngờ Tiêu Phàm chỉ một chiêu đã hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nhẹ nhàng phủ tay, nhảy xuống nền toa tàu, quay đầu đi về phía giường của mình, lấy cuốn tạp chí trong ba lô ra bắt đầu xem.

Vệ Đằng cười hi hi chạy lại trước mặt anh ta, ngưỡng mộ nói: “Đại ca, anh khỏe thật đấy!”.

“Bình thường.”

“Anh xem sách gì thế?”, Vệ Đằng nhòm trang bìa, “Tạp chí Pháp luật? Anh học luật à?”.

Tiêu Phàm nhú mày gật đầu.

“Sinh viên à?”

“Đang học Thạc sỹ.”

“Thạc sỹ Luật sao? Thật là lợi hại!” Vệ Đằng không kìm được cất lời khen ngợi, bỗng phát hiện đối phương cúi đầu chăm chú đọc tạp chí, tỏ vẻ không thèm để ý tới mình, vì thế đành tức tối thu lại một loạt câu hỏi sắp trào ra khỏi miệng như bao nhiêu tuổi, năm mấy rồi, học trường nào, tên gì...rồi quay về chỗ mình mở túi đồ ra nhăm nháp.

“Hình như phải chín giờ tối nay mới đến Quế Lâm”, tự biên tự diễn.

“Chán quá đi...phải ngồi nửa ngày trời trên tàu hỏa, phong cảnh bên ngoài lại chả có gì đặc sắc”, tiếp tục lẩm nhẩm một mình.

“Tôi đi xem xem có ai chơi tú lơ khơ không.” Màn độc thoại kết thúc, Vệ Đằng chạy ra ngoài, nhìn ngó tứ phía.

Tiêu Phàm day day hai bên thái dương, thật không hiểu nổi tên đó, nhiệt tình quá mức, lẩm nhồm quá đáng, lại còn thích toét miệng ra cười, như thể lúc nào cũng rất vui vẻ. Đúng là động vật đơn bào. Đang ngán ngẩm than vãn, bỗng hấn xấn lại gần:

“Nè, chơi trò Đấu địa chủ* không?”

*Đấu địa chủ: một kiểu chơi tú lơ khơ, bắt nguồn từ tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc. Trò chơi gồm ba người chơi, phương thức chơi có thể trực tiếp hoặc qua mạng.

Tiêu Phàm lắc đầu, lạnh lùng nói: “Không biết chơi”.

Vệ Đằng tròn mắt, không phải chứ? Thời đại nào rồi mà còn có người không biết chơi Đấu địa chủ? Nhìn bộ dạng nghiêm nghị của anh ta hoàn toàn không có chút gì là một sinh viên tràn đầy nhiệt huyết, mà giống một cán bộ nhà nước sau vài năm công tác đã bị cuộc sống bào mòn hết sức trẻ năng động.

Chắc, mặc dù có chút hấp dẫn của người đàn ông trưởng thành nhưng lạnh lùng quá.

“Này, bàn bạc xong chưa?”, một giọng nói sang sảng từ hành lang vọng lại, tiếp đó, một đôi tình nhân bước vào, “Chơi ở chỗ này nhé? Chỗ của tôi có người đang ngủ”.

Nói đoạn hai người tự động tiến sát lại.

Không gian vốn rộng rãi bỗng chốc trở nên chật chội, Tiêu Phàm dịch người về phía cửa sổ, tiếp tục xem tạp chí, không thèm để ý đến bọn họ.

“Chúng tôi chơi bài ở đây được không? Liệu có làm phiền anh không?”, người con gái vỗ nhẹ lên vai Tiêu Phàm, nụ cười quá đổi ngọt ngào.

Tiêu Phàm đặt tạp chí xuống, nhìn cô gái một cái, nói: “Không sao”.

“Thế này nhé, nếu anh thấy ồn ào quá thì nghe mp3 của tôi đi, hi hi.” Vệ Đằng lấy mp3 từ túi xách đưa cho Tiêu Phàm, còn vô cùng chu đáo tự mình cắm tai nghe cho Tiêu Phàm, vô tình ngón tay lướt qua dải tai anh.

Tiêu Phàm không biết đây là lần thứ mấy anh phải cau mày rồi, nếu không có cuốn tạp chí chặn lại chắc Vệ Đằng sẽ lãnh đủ cái lừ chết người đó. Sau đó anh chỉnh mp3 sang chế độ im lặng, chết tiệt, mp3 toàn những bài hát Rock đình tai nhức óc.

Ba người bắt đầu chơi bài, quả nhiên là tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết, thoáng chốc đã cãi nhau chí chóe, than vãn không ngừng, nào là dẫn quá, chơi bài đốt quá, nào là đen quá, chia bài chẳng ra gì...

Giọng Vệ Đằng to nhất, mỗi lần rút được lá bài đẹp là mặt mày rạng rỡ, tưởng chừng muốn nhảy lên sung sướng, rút quân bài cũng rất mạnh, có lúc còn quật thẳng lá bài xuống.

Tiêu Phàm đưa ánh mắt lạnh lẽo về phía Vệ Đằng, tên này có phong cách thời trang thật khiến cho người ta không dám tin vào mắt mình.

Được cái dáng người cũng tương đối khá, chiếc quần bó sát cơ thể, mỗi lần hấn nhום dậy lại nhìn thấy cặp mông tròn trịa được y phục ôm gọn.

Từ bé đến lớn, bạn bè Tiêu Phàm đều là những người nghiêm túc, đứng đắn, hiếm khi đến mấy chỗ lộn xộn như bar, song bạc, tụ tập ăn uống cũng toàn chọn nhà hàng lịch sự, chứ đừng nói đến chuyện vừa uống rượu vừa chơi Đấu địa chủ.

Cũng bởi vì Tiêu Phàm trước giờ chỉ tiếp xúc với những người có gu thẩm mỹ tao nhã, ăn mặc chỉnh tề, lịch lãm nên anh cảm thấy người như Vệ Đằng thật khó mà hiểu nổi.

Chơi bài thôi cũng phải nhảy qua nhảy lại như thế, có cần thiết không?

Quần áo thì hoa hòe hoa sói...tốt nhất không nên nhìn nữa, Tiêu Phàm e là tiếp tục nhìn sẽ không nhận được mà vùng dậy xé toang mảnh vải đáng ghét kia để loại bỏ chương ngại cho đôi mắt.

Càng chơi càng hăng, bọn họ làm ầm cả lên, Tiêu Phàm thấy khó chịu, liền tựa vào chần nhắm mắt để thư thái tinh thần.

“Không chơi nữa, làm phiền đến anh ta”, giọng nói rất nhỏ nhẹ.

Tiêu Phàm nhú mày, đột nhiên anh rất muốn mở to mắt xem biểu cảm trên gương mặt cậu ta, có điều sự yên tĩnh hiếm hoi khiến anh quyết định tiếp tục nhắm mắt vờ ngủ.

“Ừ, không chơi nữa”, cô gái cũng cố ý hạ thấp giọng, “Cậu tên gì?”.

“Vệ Đằng.”

“Ha ha...”, cô gái không nhận được cười, sau đó vội lên tiếng, “Xin lỗi, xin lỗi, tên của cậu dễ thương quá”.

“He he, không sao, trước giờ ai cũng cười tên tớ cả, có người còn giả đồ ôm bụng cơ* ”, Vệ Đằng thần nhiên giải thích.

*Trong tiếng Trung cách đọc Vệ Đằng và đau dạ dày đều như nhau (wei‘ téng)

Tiêu Phàm cười thầm trong bụng, cậu nhóc này có cái tên buồn cười chết mất.

“À, cậu đi du lịch Quê Lâm à?”, cô gái hỏi.

“Ừ.”

“Đi cùng với bạn của cậu à?”, cô ấy chỉ tay về phía Tiêu Phàm lúc này đang giả vờ ngủ.

“Đúng thế”.

Từ lúc nào tôi trở thành bạn của cậu vậy? Cậu tự ý thái quá rồi đấy.

Tiêu Phàm bỗng mở to mắt, Vệ Đằng giật mình, vội hỏi: “Làm phiền anh à?”.

“Không có gì, tôi đi vệ sinh.” Tiêu Phàm mặt mày lạnh te bước qua cầu Vệ Đằng, mở cửa đi về hướng nhà vệ sinh.

“Hi hi, bạn cậu... hơi đáng sợ.”

“Cảm giác khó gần.”

Đôi tình nhân thì thầm bàn tán.

“Chuẩn”, Vệ Đằng chán nản so so vai. Không biết hẳn đen đui hay mình đen đui, vé của hai người là vé đôi, bởi vậy cả cuộc hành trình này đều phải quanh quẩn bên vị công tử lạnh như băng này.

Tôi cũng khổ sở lắm chứ, suốt ngày làm bộ tươi cười có dễ dàng không?

Đến gần trưa, tàu hỏa dừng lại ở một trạm lớn.

Tiêu Phàm xuống tàu thay đổi không khí một chút, có rất nhiều hành khách cũng xuống mua đồ ăn, còn Vệ Đằng điềm nhiên ngồi lại trên tàu, thức ăn mà cậu ta đem theo đã quá đủ rồi.

Lúc tàu hỏa tiếp tục chuyển động, cả toa tàu tràn ngập mùi mì tôm thơm phức, loa phát thanh lặp đi lặp lại, “ Quý khách thân mến, bữa trưa đã được chuẩn bị chu đáo”...

Tiêu Phàm cau mày ngồi cạnh cửa sổ, tựa vào chấn tiếp tục đọc tạp chí, đôi tình nhân đã đi ăn cơm rồi, người nằm ở tầng trên hình như là một gia đình, từ lúc lên tàu đã chạy sang phòng bên cạnh, bây giờ mới trở về ngấm mì tôm ngồi ăn ở hành lang.

Cả toa tàu đều thơm nức mùi mì tôm, Tiêu Phàm cảm thấy khó chịu đến nỗi buồn nôn.

“ Anh ăn không?”, Vệ Đằng hồ hởi mở túi lấy ra một bịch khoai tây chiên.

Tiêu Phàm lắc đầu cười. Không ăn đồ chiên phồng, không ăn KFC, không ăn quán vỉa hè, không ăn các loại thức ăn vặt đựng trong bao bì chính là thói quen ăn uống của Tiêu Phàm, nói dễ nghe là có quy tắc chuộng dinh dưỡng, khó nghe thì là kén cá chọn canh, vô cùng khó chiều.

“ Đây, anh không đói à? Chân giò hun khói, ăn không? Bánh bích quy thì sao?”

“ Tôi không đói, cậu cứ ăn đi.”

Làm ơn đi, tôi với cậu có thân thiết gì cho cam, sao món nào cũng phải chìa ra trước mặt tôi làm gì? Chẳng biết hẳn do tính cách nhiệt tình quá đáng hay thần kinh có vấn đề mà hoàn toàn không nhìn ra thái độ của đối phương.

Vệ Đằng đúng là không nhận ra thái độ của Tiêu Phàm. Mấy năm qua cậu đã đi du lịch nhiều nơi, lần nào cũng đem cả đồ ăn đi rồi cùng mọi người trên tàu đánh chén cho đã.

Vệ Đằng có sự nhiệt tình hiếu khách ngấm vào xương tủy người Trung Quốc, ai gặp được người không câu nệ tiểu tiết như cậu ta, đương nhiên sẽ vui vẻ vừa buôn chuyện vừa nhâm nhi đồ ăn, trên tàu nơi nào có cậu ta ngồi là nơi đó vô cùng náo nhiệt. Nhưng đối với một Tiêu Phàm lạnh lùng như thế, thậm chí luôn giữ kẽ với người lạ, Vệ Đằng không biết nên cư xử thế nào nữa.

Mặc dù khuôn mặt và ánh mắt anh ta không quá lạnh lùng, đôi lúc cũng nở nụ cười, nhưng xung quanh anh ta như được bao bọc một lớp không khí vô trùng, nếu có vật gì có ý định tiếp cận, ngay lập tức sẽ bị đánh bật lại.

Có đáng không? Có ai làm gì anh chứ?

Vệ Đằng cúi đầu, chú tâm vào cả núi đồ ăn mà cậu đem theo, nào là bánh quy, đùi gà, chân giò, táo...

Tiêu Phàm liếc cậu một cái, thầm tán thưởng, chắc, cái tướng ăn uống này rất giống một loại động vật, cúi đầu chú tâm ăn, thi thoảng còn phát ra những âm thanh khoan khoái hài lòng. Lợn.

Có điều nhìn bộ dạng cậu nhóc ăn bánh quy rất thích chí, Tiêu Phàm cũng bắt đầu thấy đói. Anh đứng dậy đi về phía toa ăn, Vệ Đằng nghe thấy tiếng động liền ngược đầu lên.

Nhìn cặp mắt mở to của cậu, Tiêu Phàm đành phải giải thích, “ Tôi đi ăn ”. Không phải đi giết người, vì thể không cần nhìn tôi như thế.

“ Không phải anh định đến toa ăn đấy chứ?”, Vệ Đằng tỏ ra rất ngạc nhiên.

Sao ? Toa ăn có vấn đề ?

Dường như hiểu được thắc mắc của Tiêu Phàm, Vệ Đằng mỉm cười giải thích, “ Đồ ăn trên tàu hỏa không vệ sinh, trên tàu chỉ có một ít nước, có thể rửa sạch đồ sao? Lại còn đắt cắt cổ, một đĩa trứng sốt cà chua vài chục tệ, bát đĩa thì bé tí hon, cơm cũng sống. Tôi dày dặn kinh nghiệm rồi, nghe tôi đi, không sai đâu”.

Nghe cậu ta nói thế, Tiêu Phàm bỏ hẳn ý định tới toa ăn, thực ra cũng chẳng có gì, chủ yếu là ba chữ “không vệ sinh”.

Tiêu Phàm có bệnh ưa sạch sẽ, không ăn được đồ không vệ sinh, không chịu được một vết nhơ trên quần áo, vì thế lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề bóng loáng, nhìn có vẻ giống viên chức nhà nước chứ không phải một chàng sinh viên.

Diệp Kính Văn cũng thường chê cậu già nua cần cỗi quá, nhưng Tiêu Phàm lại cảm thấy cuộc sống của mình rất vui vẻ, bao năm nay đã quen vậy rồi.

Diệp Kính Văn có thể vì Lâm Vi thân yêu của cậu ta mà cấm đầu ăn lẩu cay, cay không chịu nổi thì chuyển sang nồi hải sản, Tiêu Phàm luôn cho rằng cách làm của bọn họ thật quá ngây ngô, cũng từng nghĩ, nếu như là mình thì có thể vì người yêu mà tình nguyện đi ăn mấy thứ đáng ghét đó hay không? Đáp án đương nhiên là “ không”.

“Anh ăn đồ của tôi đi, tôi đem theo nhiều lắm.” Vệ Đằng vừa nói vừa lôi ra hai bát mì, “ Mì bò chua cay hay mì bò rau củ?”.

Tiêu Phàm nhìn hai tô mì một đỏ một xanh, cũng không biết chúng khác nhau điểm gì, cau mày cầm tô màu xanh trông thuận mắt hơn một chút, sau đó quay người đi tìm nước nóng.

Đợi bóng dáng anh ta biến mất hẳn, Vệ Đằng mới thở dài vì hơi đau đầu.

Anh ta chẳng nhẽ chưa ăn mì tôm hộp sao? Chắc, nhìn thì có vẻ đúng là như thế.

Trời ạ, rốt cuộc anh ta là người của thời đại nào vậy? Hay đích thị là vị thiếu gia của dòng tộc danh giá nào đó?

Vệ Đằng chán nản so so vai, người như thế, nhất định có cuộc sống tẻ nhạt gò bó, chẳng trách chưa bao giờ ăn mì tôm, cũng không biết chơi Đấu địa chủ, chắc là cả ngày chỉ cắm đầu vào nghiên cứu học thuật. Còn đang tuổi thanh niên mà suốt ngày hết cau mày lại nhăn mặt, như ông già ấy, khiến người khác cũng thấy chán nản.

Tiêu Phàm xếp hàng lấy được nước nóng, mùi mì tôm xộc lên tận óc khiến anh choáng váng.

Còn chưa ăn đã bị mùi hương cay xè nhức mũi làm cho toàn thân khó chịu, nhưng Vệ Đằng đang ở ngay bên cạnh nên cũng không thể ném luôn đi được, vì thế đành phải nhắm mắt nhắm mũi ăn tô mì chết giấm này.

Ăn xong liền cảm thấy trong bụng khó chịu khôn tả, vị cay đọng lại trên môi khiến Tiêu Phàm cau mày.

Vệ Đằng cảm thấy Tiêu Phàm rất buồn cười, ăn có bát mì thôi mà làm như nuốt nguyên con dao vậy.

Rõ ràng là cay muốn chết, lại còn sĩ diện ăn bằng hết, để bảo vệ hình tượng anh ta nhất định không chịu thề lưỡi ra thối, mặt nhăn mày nhíu cổ sức chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể.

Tiêu Phàm thế này bỗng trở nên thú vị trong mắt Vệ Đằng.

Hóa ra người này cũng biết điều, cắn răng ăn hết bát mì trước mặt mình chứ nhất định không chịu nhè ra.

Có lẽ do được giáo dục phép lịch sự.

Vệ Đằng thấy Tiêu Phàm đang ngồi trên hành lang, im lặng đưa mắt ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, liền tiến lại ngồi đối diện với anh ta.

“Ăn no chưa? Tôi vẫn còn nhiều lắm.”

Cố tình trêu anh ta chút, quả như tiên đoán, đối phương cau mày nói: “Không cần, no lắm rồi”.

“Ừ, vậy tôi đi ăn đây.” Vệ Đằng tặng anh ta một nụ cười tươi rói, cầm bình đi lấy nước nóng, lúc về liền ngồi trước mặt Tiêu Phàm, mùi mì tôm nồng nặc một lần nữa khiến Tiêu Phàm không thể chịu nổi, phải trèo lên giường tựa vào chăn.

Vệ Đằng thích thú ăn tô mì, tướng ăn khiến người ta nghi ngờ cậu đang ăn sơn hào hải vị chẳng, sao mà ăn ngon lành đến thế.

Dường như cậu ta là người rất dễ hài lòng, đồ ăn tầm thường, trò chơi tẻ nhạt cũng đủ khiến cậu ta sung sướng tươi cười, Tiêu Phàm nghĩ, người như thế này nhất định sống rất vui vẻ, dù trong hoàn cảnh nào cũng có thể tự tìm ra niềm vui cho chính mình.

Nói dễ nghe là lạc quan, còn khó nghe chút là tầm thường, không có chí tiến thủ.

Tiêu Phàm cũng không biết tại sao nhìn cậu ta lại không vừa mắt như thế.

Trừ đáng người tạm ổn, ngoài ra chẳng điểm nào khiến Tiêu Phàm vừa mắt cả.

Cậu ta cười như ma cà rồng, ăn như lợn, nói to hét lớn vô ý, nhiệt tình quá mức làm người khác chán ghét, lại không hiểu được thái độ của đối phương, thẩm mỹ quá kém, cả cái tên cũng vô cùng lập dị.

Nhìn không vừa mắt, có lẽ là do tính cách hai người cách biệt quá lớn.

Nhưng điều kỳ lạ là, tại sao ở bên cạnh cậu ta, ngoài sự phiền phức còn có cảm giác rất thoải mái.

Tiêu Phàm nghĩ không thông nên chẳng thêm nghĩ nữa.

Vệ Đằng ăn hết sợi mì liền bưng cả tô mì lên húp sùm sụp cạn tới đáy, sau đó xoa xoa bụng, vẻ mặt hài lòng sung sướng.

Tiêu Phàm nhìn theo bóng cậu ta đi vứt rác chỉ biết ngán ngẩm lắc đầu. Anh không tài nào hiểu được loại động vật này, bởi trí tuệ không cùng một đẳng cấp.

Vệ Đằng quay về liền nằm bẹp trên giường, cầm chiếc mp3 mà Tiêu Phàm đặt trên bàn nhét vào tai.

Âm thanh để mức quá lớn, chốc chốc Tiêu Phàm lại nghe thấy thứ nhạc Rock đình tai nhức óc vọng ra, tên này không có sợ bị điếc mà.

Quay đầu nhìn ra cảnh vật bên ngoài, chỉ có rừng núi hoang vu, cây cối già cỗi, thật hết sức vô vị, Tiêu Phàm chỉ muốn tựa vào chăn ngủ trưa một giấc.

Mười phút sau, Tiêu Phàm bực bội mở mắt, liếc sang bên cạnh, tên đó đang ngủ rất ngon, cái nhìn của anh đây vẻ khó chịu.

Tên này đúng là lợn, ăn xong lại ngủ, thứ nhạc chết tiệt cứ ùng ùng bên tai mà vẫn ngủ được?

Đã đọc xong tạp chí, đành cầm di động lên, hay là chơi game nhỉ? Cái thứ ấu trĩ, vô tích sự ấy đây không thèm chơi nhé. Hay lướt web? Tiếc là tàu hỏa thường xuyên phải chui vào hầm đường bộ, tín hiệu

không tốt. Đột nhiên phát tín hiệu có tin nhắn mới ở góc trái màn hình, anh liền mở ra xem, hóa ra là của Lâm Vi.

“Chúc Quốc Khánh vui vẻ, một kỳ nghỉ sáng khoái. Lâm Vi.”

Lại là tin nhắn gửi cho tất cả danh bạ, lần nào cũng thế, vào dịp lễ tết nào là cậu ta soạn một tin gửi đồng loạt. Đã thế còn lười suy nghĩ, lần nào cũng là chúc tết gì đó vui vẻ, trăm lần như một.

Tiêu Phàm biết cậu ta với Diệp Kính Văn đi cùng nhau, chỉ không biết đi đâu, vì thế mỉm cười hời âm lại:

“Bọn cậu đang ở đâu?”

Vài phút sau tin nhắn lại đến:

“Diệp Kính Văn đây, Lâm Vi đang ngủ trong xe, bọn mình ra biển chơi. Cậu thì sao? Có kế hoạch gì không?”

“Mình đang trên tàu hỏa, đi du lịch.”

“Ừm, vậy chúc cậu đi chơi vui vẻ! ^__^”

Chết tiệt, tên lang sói này lại còn bắt chước cách dùng mặt cười giả bộ dễ thương của Lâm Vi nữa chứ, thật khiến người ta sồn cả gai ốc.

Tiêu Phàm định đang đặt di động xuống thì có tin nhắn mới, lần này là cô em gái Tiêu Tình.

“Anh đi đến đâu rồi? Máy giờ thì đến Quế Lâm?”

“Tối mới đến.”

“Anh, anh với người đi cùng có vui vẻ không?”

Tiêu Phàm cảm thấy câu hỏi của em gái có chút lạ thường, đáp lại:

“Tàm tạm.”

“Ra bên ngoài cần giúp đỡ lẫn nhau, anh quan tâm người ta một chút nhé.”

Tiêu Phàm nhìn cái người đang ngủ như lợn bên cạnh, khẽ cười, tên này đâu cần anh quan tâm, hơn nữa anh cũng không rảnh mà quan tâm hạng người như thế.

“Biết rồi, đến nơi anh sẽ gọi cho em.”

“Ok, anh, cố lên!”

Ngồi tàu hỏa thôi mà, cố lên cái gì chứ?

Tiêu Phàm khó hiểu nhét di động vào túi xách, tuyệt nhiên không thể biết được đầu bên kia, cô em gái đang chấp tay cầu nguyện: ông tơ bà nguyệt nhất định phải se duyên cho anh mình và Nam Nam, Nam Nam là một cô gái tốt, mặc dù tố chất hủ nữ* có mạnh một chút, mê đọc tiểu thuyết một chút, thường ngày hơi khác người một chút, nhưng rất xứng đôi với anh mình, chàng trai già cỗi và cô gái khác người, chính là sự phối hợp tuyệt vời nhất.

*Hủ nữ: chỉ những cô gái có chung niềm yêu thích được nhìn thấy các chàng đẹp trai yêu nhau.

Đến hơn hai giờ chiều, Vệ Đằng mới dụi mắt ngồi dậy.

Tiêu Phàm theo phép lịch sự tối thiểu cất tiếng hỏi: “Dậy rồi?”

Vệ Đằng đột nhiên nhăn mặt.

Khóe môi Tiêu Phàm cũng run rẩy, gì thế, tôi hỏi thăm chút cũng khiến cậu kinh hãi đến mức này sao?

Còn Vệ Đằng hiển nhiên không phải do kinh hãi, một tay đề lên bụng, cố di chuyển về phía Tiêu Phàm.

“Tôi đau dạ dày...”

Giọng nói và ánh mắt đều đáng thương, cậu ta nắm lấy cánh tay Tiêu Phàm, thều thào nói: “Anh có thuốc không...”

Sao giống người lên cơn nghiện thế này...Tiêu Phàm khổ sở nhìn người đang co tròn trên giường, “Cậu bị đau dạ dày à?”, giọng nói bất giác trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Đéch gì, thật là đen đủi, nếu năm xưa mẹ đặt tên là Vệ Thư có phải tốt không, sao lại phải gọi là Vệ Đằng chứ, từ bé tôi đã khổ khổ khổ nạn từ cái dạ dày này rồi.”

Dường như đỡ hơn một chút, giọng nói to hơn, trông bộ dạng cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi trông thật buồn cười.

Vệ Đằng, cái tên gọi này đúng là hơi buồn cười, nhưng cũng rất dễ nhớ.

“Này, anh giúp tôi lấy thuốc được không? Bây giờ tôi không thể đứng thẳng được.”

Cậu ta lại nhe răng nhếch mép ngay được như thế khiến Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ bộ dạng đáng thương lúc này chắc chỉ là ảo giác.

“Thuốc để ở đâu?”

“Trong cái va li to kia”. Hình như Vệ Đằng rất khó chịu, nằm bẹp trên giường, lấy gối đè lên bụng.

Tiêu Phàm gật đầu, trèo lên bậc thang, định lúi va li xuống thì nghe cậu ta nói: “Mở khóa ra, ngăn ngoài cùng có một lọ thuốc”.

Tiêu Phàm làm theo lời cậu ta, mở khóa ra, sững sờ tới độ, cậu ta mang theo bao nhiêu đồ đặc linh tinh...nào là kính viễn vọng, ô, rất nhiều quần áo, giày dép...đúng là một gia tài đồ sộ!

Vừa chặc lưỡi đánh giá vừa lấy lọ thuốc ra.

“Giúp tôi đi lấy ít nước nóng được không?”

Tiêu Phàm chạy đi lấy nước, rồi đưa cả nước và thuốc cho cậu ta.

Thật là, trước giờ chưa từng phục vụ ai như thế này cả, tiếc thay, cái người được phục vụ lại cho rằng chuyện này là vô cùng hiển nhiên, không hề khách sáo đón lấy cốc nước, ra sức thổi để nước bớt nóng.

Xem quá trình cậu ta uống thuốc cũng rất thú vị.

Đầu tiên lè lưỡi ra thử độ nóng của nước, thấy nước đã nguội, liền cho thuốc vào miệng, uống một hớp nước, ngửa cổ lên nuốt, sau đó lại uống một hớp nữa, ừng ực ừng ực, nuốt xuống, lại uống thêm ngụm nữa, chậm chậm nuốt xuống, cuối cùng lấy mu bàn tay lau lau khoé miệng.

Một chuỗi hành động tuần tự liên tiếp, Tiêu Phàm nhìn mà muốn phì cười.

Không tài nào hiểu nổi loại động vật độc đáo này, chỉ uống thuốc thôi cũng có thể hưởng thụ đến mức ấy, uống xong viên thuốc còn thở một hơi dài thật dài, cứ như vừa hoàn thành xong một nhiệm vụ trọng đại gì đó không bằng, cuối cùng nằm ườn ra giường như cá chết trôi.

Đây chẳng phải là giường của tôi ư? Bò qua bên này thì quên bò về luôn sao? Lại còn dựa vào tôi vào tôi mà ngủ chứ, tôi và cậu thân thiết lắm à?

Tiêu Phàm bực bội nhưng chỉ biết cười cười, cũng không phát hiện ra rằng từ lúc gặp Vệ Đằng đến nay số lần anh cau mày và mỉm cười đã vượt quá xa con số thông thường.

Vệ Đằng nằm bẹp trên giường cả buổi chiều, miệng không ngừng cầu nhàu, phần lớn là rửa sả cái dạ dày của mình, tiếp theo lại than trách bố mẹ tại sao lại đặt cái tên dở hơi như thế cho con trai.

Sau đó cậu ta cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng đôi môi hé ra để thở, trông cứ như con cá bị sóng biển đánh vào bờ nằm thoi thóp vậy.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng bỏ chiếc gối trên bụng Vệ Đằng ra, chỉnh tư thế để cậu ta ngủ dễ chịu một chút, định bụng mặc kệ cậu ta, nhưng bộ dạng nằm sấp, đè lên gối, mông chống lên trời hết như cánh cung vậy, thật khó coi.

Ngồi phía đối diện, Tiêu Phàm chăm chú đánh giá cậu ta.

Tóc màu vàng nhạt, không gọn gàng cho lắm, có chỗ dựng đứng lên như nhím xù lông vậy. Thật nhức mắt.

Nhìn kĩ khuôn mặt cậu ta, làn da rất trắng, nhìn có nét thanh tú, cái mũi đáng yêu, đôi môi hồng, nhìn từng bộ phận thì rất khá, nhưng tại sao hợp thành tổng thể thì lại khó tả thế này? Buồn cười chết mất.

Mặt mày ra dáng một tấm gương con ngoan trò giỏi điển hình, nhưng hơi tí lại thốt ra đêch này đêch nọ, cái miệng lúc nào cũng ngoác ra cười toe toét, thật là uống công bà mụ nặn cho khuôn mặt dễ thương.

Có điều, cứ nghĩ đến cảnh cậu ta ngưỡng chừng, cúi đầu mỉm cười là Tiêu Phàm cảm thấy da gà nổi khắp người, Vệ Đằng chỉ biết cười ha ha hê hê, “tế nhị” nghĩa là gì cậu ta còn chả biết chứ nói gì đến chú ý hình tượng.

Khuôn mặt tương đối thanh tú, mái tóc và phục trang chói mắt, cộng thêm nụ cười đáng sợ, cái miệng lúc nào cũng liếng thoảng, giọng nói lạnh lạnh, tất cả tạo nên một sự cộng hưởng kỳ lạ, hoàn toàn phù hợp với Vệ Đằng, rất hài hoà và tự nhiên.

Vệ Đằng, cậu ta đúng là một quái nhân.

Mặc dù luôn cảm thấy Vệ Đằng không vừa mắt, nhưng cũng không thể nói anh ghét nụ cười, ghét ăn đồ ăn của cậu ta, ghét cách cậu ta đối xử niềm nở với mình.

Bởi không tìm ra lí do để tức giận với cậu ta, Tiêu Phàm cũng đành bó tay.

Những ngày còn lại của chuyến du lịch vẫn phải ở cạnh cậu ta, ai bảo cặp vé hai người là cặp vé tình nhân chứ, Tiêu Phàm luôn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Gần hoàng hôn, Vệ Đằng mới dụi mắt ngồi dậy, kéo tay Tiêu Phàm lại nhìn đồng hồ rồi mới buông ra.

Cậu quá tự nhiên rồi đấy.

Tiêu Phàm nhìn cái người lúc nào cũng đinh ninh mình và người khác quan hệ rất thân thiết, phát hiện đối phương hình như vẫn chưa tỉnh hẳn, cứ liên tục dụi mắt.

Một hồi sau, mới nghe cậu ta cất tiếng: “Đêch gì, sao đã sáu giờ rồi, mình ngủ lâu thế rồi sao?”

Tiêu Phàm không nói không rằng, ngồi nghe cậu ta độc thoại.

“Đến giờ ăn tối rồi. Này, anh có muốn ăn không? Tối mới tới Quế Lâm cơ, hay là đến lúc ấy chúng ta cùng đi ăn phở Quế Lâm?” Vệ Đằng ngồi xuống cạnh Tiêu Phàm, quàng tay qua vai anh như thể bạn bè từ thuở thiếu thời, “Đại ca có đói không?”.

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn bàn tay đặt trên vai mình, đối phương không có vẻ gì là muốn rút tay lại, còn được nước lẩn tới vỗ nhẹ lên vai anh, “Bây giờ tôi ăn chút bánh quy, quả thật thấy hơi đói rồi. Nếu anh đói thì cứ ăn hết đi nhé, đằng nào mấy thứ tôi mang theo nên giải quyết hết trước khi đến Quế Lâm”.

Nói xong cậu ta liền lấy một bịch bánh ra, dùng răng xé vỏ, hớn hở ăn.

Nếu như không nhầm thì mới lúc này thôi cái tên này còn ôm bụng vật vã trên giường rên rỉ.

Đúng là cái nét đánh chết không chịu, vừa hết đau bụng lại bắt đầu ăn uống linh tinh, quả nhiên là nghiệp chướng tự mình chuốc lấy, chẳng trách ai được.

3. Quyển 01 - Chương 03

Chương 3: Đêm khó ngủ.

Tàu trễ giờ, đến Quế Lâm thì trời đã đen kịt.

Đoàn người theo hướng dẫn viên du lịch xuống tàu, sau đó lên ô tô đi về khách sạn đã đặt trước.

Lên xe rồi Vệ Đằng bỗng không nói năng gì, Tiêu Phàm thấy là lạ, quay đầu lại nhìn thì thấy cậu ta đang nhíu mày nhăn tít, ánh sáng màn hình di động chiếu lên khuôn mặt, trông như hồn ma, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, không ngừng gửi hết tin nhắn này đến tin kia.

“Anh đến Quế Lâm rồi, tí nữa đi ăn phở.”

“Anh là lợn à, chỉ biết ăn ăn ăn.”

“Bụng anh đói lắm.”

“Thế à, vậy thì anh dẫn theo cả bạn đồng hành đi, mời người ta một bữa, đừng keo kiệt quá.”

“Ừ, anh sẽ mời mà.”

Vệ Đằng quay sang nhìn Tiêu Phàm một cái, toét miệng cười, làm Tiêu Phàm chẳng hiểu mô tê gì cả.

“Anh à, cần phải nắm chắc cơ hội, anh phải phát huy tối đa sức hấp dẫn của mình, biết không?”

“Ừ.”

Đi du lịch thôi mà, phát huy sức hấp dẫn gì chứ? Để quyến rũ nàng tiên cá dưới nước hay hút hồn yêu ma trong rừng sâu đây? Em gái nói năng khó hiểu thật.

Công tác nhắn tin đã hoàn thành, Vệ Đằng quay đầu nhìn Tiêu Phàm, bỗng hỏi: “Tôi vẫn chưa biết tên anh?”.

“À, Tiêu Phàm.”

“Tôi là Vệ Đằng. Chữ Vệ trong ‘hồng vệ, binh vệ’, chữ Đằng có nghĩa là bay cao. Tên của anh thì sao?”.

Nghe cậu ta giải thích tên mình, Tiêu Phàm cảm thấy rất buồn cười, kéo tay cậu ta lại viết tên mình lên đó.

“Tên rất hay, chữ Phàm trong ‘phàm tục’ nhưng thực tế không tầm thường chút nào. Chúng ta đi ăn phở Quế Lâm nhé!”.

Chuyển chủ đề nhanh quá, Tiêu Phàm có chút bất ngờ, nhưng hiện giờ anh đã miễn dịch trước lời nói chuyện và tính cách tùy hứng của cậu ta rồi.

Đến khách sạn, mọi người xách va li về phòng chỉ định của mình.

Tiêu Phàm và Vệ Đằng đi thang máy lên tầng mười hai, cùng dừng lại trước góc rẽ, Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng hỏi: “Cậu ở đây?”.

“Hình như chúng ta ở chung một phòng.” Vệ Đằng cúi đầu nhìn chiếc vé trên tay, là vé tình nhân, bởi vậy mới có căn phòng uyên ương. Nhưng vấn đề là, tại sao cậu lại phải ở chung với một người đàn ông vô vị chứ? Tại sao lại đến đây phải ở cùng anh ta vậy? Chẳng nhẽ tấm vé em gái đưa mình có vấn đề gì sao?

Vệ Đằng nghĩ ngợi một chút, khẳng định em gái không thể làm chuyện gì thất đức hại mình, vấn đề chắc chắn nằm ở tấm vé của anh ta.

Đẩy cửa bước vào, một căn phòng rộng rãi, có nhà tắm riêng, còn có tủ quần áo, ti vi và một bộ sofa.

Công ty du lịch đã tính toán kỹ lưỡng cả rồi, chẳng trông chờ gì được ở phòng hạng sang. Nhưng vấn đề là tại sao chỉ có một chiếc giường? Tại sao là giường đôi trắng muốt, chỉ với một cái chăn?

Vệ Đằng chán nản cầm chiếc vé nghiên cứu kĩ mới nhìn thấy phía dưới bên trái tấm vé có dấu vòng tròn nho nhỏ, trên đó viết: Vé tình nhân Vip.

Tiêu Phàm cũng nhận ra cách bố trí đầy hàm ý của căn phòng, hai người đứng cạnh giường im lặng hồi lâu, sau đó vẫn là Vệ Đằng mở miệng trước.

“Yên tâm, tôi không có tật xấu gì trong lúc ngủ, không đạp chân, không mộng du, không nói mơ, không ngáy.”

“Thế thì tốt.” Tiêu Phàm gật đầu, quay người đi sắp xếp hành lý, trong bụng lại nghĩ, kỳ lạ, lúc ngủ cậu ta lại nghiêm chỉnh thế sao? Cứ tưởng cậu ta thuộc thành phần nửa đêm tay chân khuê khoảng loạn xạ, lăn qua lăn lại trên giường, ngáy khò khò như lợn chứ?

“Đi ăn cơm thôi, hình như tầng hai của khách sạn có phòng ăn, không cần đi đâu xa, ngồi tàu cả ngày chân đau ê ẩm.” Vệ Đằng không vội sắp xếp đồ đạc mà chỉ nghĩ đến ăn.

Tiêu Phàm treo quần áo đầu vào đây xong mới quay lại mỉm cười với Vệ Đằng: “Xong rồi, đi nào”.

Hai người sát vai bước vào phòng ăn, Tiêu Phàm tùy ý chọn đồ ăn, còn Vệ Đằng gọi cả đồng đồ ăn màu sắc rực rỡ.

Trong bữa ăn, Vệ Đằng nín bật, lí do là tập trung chuyên môn, cái miệng không có thời gian để nói chuyện, Tiêu Phàm hài lòng hưởng thụ khoảng lặng hiếm hoi này, còn rất biết điều cúi đầu không nhìn cái tướng ăn uống đáng sợ của đối phương, tránh ảnh hưởng đến khẩu vị.

Ăn xong, Tiêu Phàm định rút ví trả tiền nhưng bị Vệ Đằng ngăn lại.

“Hi hi, bữa này tôi bao.”

Tiêu Phàm nghi hoặc nhìn, chỉ thấy cậu ta lung túng gãi đầu, “Ra ngoài cần giúp đỡ lẫn nhau mà”. Thực ra là bởi vì em gái bảo không nên keo kiệt quá, kể ra cũng đúng, đằng nào trong vài ngày tới đều ăn cơm cùng người ta, bữa nào cũng anh trả tiền anh, tôi trả tiền tôi thì không hay lắm, hơn nữa cũng không hợp với phong cách của Vệ Đằng.

Tiêu Phàm cất ví đi, anh không quen tranh giành với người khác, kể cả chuyện trả tiền, những chuyện đó chỉ làm Tiêu Phàm cảm thấy rất ngốc nghếch.

Cả hai quay trở lại căn phòng ban nãy, Vệ Đằng vừa vào phòng là bật ti vi ngay, mở kênh Thể thao, chăm chú xem trận bóng rổ NBA* đang phát trực tiếp.

*NBA: chữ viết tắt của Nation Basketball Association, là giải bóng rổ nhà nghề giành cho nam tại Bắc Mỹ. giải bao gồm ba mươi câu lạc bộ thành viên, trong đó có hai mươi chín câu lạc bộ của Mỹ và một câu lạc bộ của Canada.

Tiêu Phàm chẳng có hứng thú gì với thể thao, xem ti vi thì cũng chỉ xem kênh Pháp luật hoặc những chương trình liên quan đến tài chính, anh thích ngồi trên sofa, thưởng thức cà phê, đọc báo và tạp chí hơn.

Đứng sau lưng Vệ Đằng một lúc, cảm thấy nhột nhèo quá mức, Tiêu Phàm quyết định đi tắm, trước khi đi còn ý tứ hỏi Vệ Đằng: “Cậu có muốn đi vệ sinh không, tôi chuẩn bị đi tắm bây giờ”.

Vệ Đằng nói: “Không cần, không cần, vừa ăn xong đi ngay sao được”.

Tiêu Phàm mặt mày sầm sì lấy đồ dùng đi vào phòng tắm, đột nhiên cảm thấy mình thật ngốc nghếch, sao lại mất công nghĩ tốt cho cậu ta chứ, sao lại hoang tưởng cái miệng ấy có thể thốt ra lời hay ý đẹp được.

Tiêu Phàm bật vòi sen mức mạnh nhất, cả ngày ngồi trên tàu quả mệt mỏi, đắm mình trong làn nước, cảm giác thật thoải mái.

Làm ướt mình xong, anh gội đầu cẩn thận, rồi xoa đều sữa tắm lên người, đúng lúc định xả nước thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hình như Vệ Đằng đang nói gì đó, tiếng nước to quá nghe không rõ, Tiêu Phàm liền vặn công tắc lại, bước đến bên cửa thì nghe thấy Vệ Đằng đang la hét: “Anh tắm xong chưa, tôi gấp lắm rồi”.

Lửa giận bốc lên ngàn ngút, Tiêu Phàm thật sự muốn mở cửa ra, thẳng tay lôi hần vào phòng tắm, ấn hần vào tường, sau đó... đập cho hần một cú.

Người phiên phức thì anh đã gặp nhiều rồi nhưng chưa từng gặp ai phiên phức đến mức này.

“Tôi ra ngay đây.”

Tiêu Phàm lạnh lùng trả lời, vội xả hết bọt trên người, lấy khăn mặt lau qua loa, dùng khăn tắm quấn lấy quanh eo rồi bước ra.

Thấy cửa mở, Vệ Đằng vội len vào, vài giây sau Tiêu Phàm đứng ngoài nghe thấy bên trong vọng ra âm thanh kỳ quái.

Vệ Đằng vừa đại tiện vừa ngân nga hát.

Tiêu Phàm bực bội đi ra chỗ khác, cảm thấy mình bị thần kinh mới đứng bên ngoài chờ cậu ta giải quyết nhanh nhanh chóng chóng để vào tắm tiếp.

Vệ Đằng từ phòng vệ sinh bước ra thấy sắc mặt Tiêu Phàm không được tốt lắm. Nếu lờ khuôn mặt không vui vẻ gì ấy đi thì thấy cơ thể anh ta rất tuyệt, cơ bụng săn chắc đẹp đẽ, rất gợi cảm chứ không phải như những kẻ đồ con tứ chi phát triển, khăn tắm bao quanh đùi, những bộ phận lộ ra cũng rất khỏe khoắn, đầy sức hấp dẫn.

Vệ Đằng xoa xoa cái bụng phẳng lì của mình, cười nói: “Hằng ngày anh có tập thể dục không? Cơ thể anh hơi bị được đó”.

Tiêu Phàm lườm cậu một cái, bực bội nói: “Cậu giải quyết xong chưa? Tôi chưa tắm xong đâu”.

Vệ Đằng sững sờ: “Thế thì anh mau tắm nốt đi! Sao không nói sớm?”, cậu vừa nói vừa đẩy Tiêu Phàm vào phòng tắm.

Tiêu Phàm cười nhạt trong bụng, nói sớm thì cậu có chịu chui ra không? Tôi thấy cậu ngồi trong nhà vệ sinh vui vẻ lắm, còn hát nữa chứ.

Một lúc sau, Tiêu Phàm tắm xong bước ra, vẫn cuốn khăn tắm đến tử quần áo tìm đồ ngủ. Trong cả quá trình đó, Vệ Đằng không hề rời mắt khỏi Tiêu Phàm, một mặt tắm tắc khen ngợi cơ thể tuyệt đẹp của anh ta, mặt khác ngạc nhiên tốt độ sao anh ta lại phải mặc đồ ngủ chứ?

Làm ơn đi, mùa hè nóng bức, thẳng con trai nào mà không cởi trần mặc quần đùi đi ngủ, sao anh ta phải mặc đồ ngủ?

Có phải là hơi bị nghiêm chỉnh quá mức không?

Tiêu Phàm đột ngột quay lại, thấy Vệ Đằng đang nhìn mình chằm chằm, bực bội hỏi: “Cậu nhìn cái gì?”.

“À, đồ ngủ của anh rất đẹp, rất đẹp.” Vệ Đằng cười lấp liếm, sau đó lấy đồ đạc đi vào phòng tắm.

Vệ Đằng mở cửa ra liền bị hơi nước nóng bao phủ phòng tắm làm cho choáng váng, căn phòng như một nồi hấp bánh, cậu tặc lưỡi than thở, thật không ngờ vẻ ngoài lạnh băng như Tiêu Phàm mà cơ thể lại nóng thế, tắm một cái mà như hấp bánh bao không bằng.

Vệ Đằng vui vẻ tắm táp, không hề biết rằng tiếng hát của mình làm Tiêu Phàm ngồi bên ngoài phải cau mày khó chịu.

Thực ra, hồi đại học, bạn cùng ký túc xá với Tiêu Phàm cũng có lúc cao hứng vừa tắm vừa hát rên rỉ, nhưng khi ấy anh vẫn có thể chịu được, còn bây giờ không hiểu tại sao âm thanh cao vút của Vệ Đằng lại khiến anh bực mình đến thế?

Đúng là nếu đã ghét ai đó thì nhìn cái gì của người ta cũng thấy phản cảm.

Vệ Đằng tắm xong quấn khăn tắm quanh người, quỳ ở góc tường mở va li lục đồ.

Tiêu Phàm chỉ có thể nhìn thấy cặp mông nhô cao với đôi chân gầy rất thon dài của cậu ta.

Tên này ăn như lợn sao lại không béo thể? Do dạ dày không tốt sao?

Nghĩ thế, Tiêu Phàm thấy thương hại cậu ta một chút, nét mặt anh cũng tốt hơn một tẹo.

Hóa ra Vệ Đằng muốn tìm quần đùi, cậu ta chẳng chút ngượng ngùng gì xỏ ngay trước mặt Tiêu Phàm.

“Cậu ngủ trần?” Tiêu Phàm nhú mày, tuy có chết anh cũng chẳng thêm có ý đồ gì với cậu ta, nhưng hai người nằm chung một giường, cậu ta thế kia cũng chẳng hay ho gì.

Vệ Đằng ngáy thò gãi đầu, chỉ vào cái quần vừa mặc, “Tôi quen mặc thế này đi ngủ”.

Nhìn theo ngón tay cậu ta chỉ thấy cặp đùi trắng muốt, Tiêu Phàm vội nhìn ra chỗ khác, ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh uống vài ngụm nước.

“Bình thường mấy giờ anh ngủ?”, Vệ Đằng cũng tiến đến ngồi vào chiếc ghế đối diện.

“Tầm mười hai giờ.”

Vệ Đằng cười vui vẻ, không đến nỗi, còn tưởng anh ta giống các bé ngoan tám giờ lên giường chứ.

“Vậy thì tôi không sợ làm ồn anh nữa, tối nay có trận bóng trực tiếp, rất khuya mới hết.”

Tiêu Phàm cười nói: “Không sao, cậu cứ tự nhiên”.

Vệ Đằng lấy một bao thuốc từ va li ra, đưa một điếu cho Tiêu Phàm thì bị anh từ chối.

“Cái gì? Anh không hút thuốc à?” Đến thuốc lá cũng không biết hút, thật là cổ lỗ sĩ.

Dường như bị ngữ khí nhuốm chút than tiếc của Vệ Đằng kích thích, Tiêu Phàm gơ tay giăng điếu thuốc, hai đầu ngón tay kẹp thuốc, Vệ Đằng khoái chí lấy bật lửa châm thuốc cho cả anh lẫn mình.

Dáng vẻ hút thuốc của Tiêu Phàm rất nho nhã lịch lãm, khê dựa vào sofa, miệng chậm chậm thở ra khói thuốc, như thể hút thuốc với anh ta là một loại hưởng thụ vậy.

Vệ Đằng nghĩ thầm, nếu cũng có dáng vẻ này thì mình sẽ trở nên hoàn hảo không tì vết.

“Nghe nói những người hút thuốc đều rất cô đơn”, Vệ Đằng bỗng nhìn Tiêu Phàm chăm chú.

“Cậu rất cô đơn sao?”, Tiêu Phàm vặn lại. Tên nhóc này, không lẽ chỉ nói chuyện với mình vài câu, cậu ta đã tự tiện cho rằng rất hiểu mình rồi?

“Cô đơn cái đếch gì, tôi hút thuốc để trông phong cách tí thôi.” Vệ Đằng thở ra những vòng thuốc uốn éo, ngậm điếu thuốc trong miệng, cộng thêm quả đầu vàng khè và kiểu cười nham nhở khiến Tiêu Phàm có cảm tưởng anh đang ngồi đối diện với một tên côn đồ ranh con.

“Tiếc là em gái tôi nói, tôi hút thuốc trông như lưu manh, nó thì biết gì chứ, tôi như thế này phải gọi là phong cách tàn tạ của thế kỉ mới.” Vệ Đằng buồn rầu cúi đầu dụi điếu thuốc, “Bây giờ phong cách tàn tạ không thịnh nữa, kiểu thiếu gia lịch lãm như anh chắc có nhiều người thích lắm nhì”.

Tiêu Phàm im lặng không trả lời, Vệ Đằng không nói thêm gì. Bầu không khí yên tĩnh, Tiêu Phàm chậm chậm hút hết điếu thuốc còn đang dở.

Vệ Đằng rõ ràng là người theo chủ nghĩa lạc quan, lúc nào cũng toét miệng cười hi hi ha ha, làm như không hề có chuyện gì đáng phiền lòng. Tiêu Phàm không bao giờ có thể sống vui vẻ, hồn nhiên như cậu ta được. Vốn dĩ là người của hai thế giới khác nhau, chỉ là tình cờ có cuộc gặp gỡ không nên có mà thôi.

Mười giờ trận bóng mới kết thúc, Vệ Đằng tiếp tục nhận được tin nhắn của em gái: “Anh, phòng của bọn anh như thế nào?”.

Câu hỏi có chút kì lạ nhưng Vệ Đằng vẫn thành thật trả lời: “Phòng đôi”.

Đầu bên kia có vẻ rất kinh ngạc, gửi đến một loạt dấu cảm thán, “Có hai giường chứ?!?”.

“Một, chần cũng chỉ có một cái.”

Không lâu sau, bỗng Vệ Nam gọi đến:

“Anh, tìm chỗ riêng tư nghe điện đi.”

Vệ Đằng lấy tay ôm bụng, gửi cho Tiêu Phàm một nụ cười có ý xin lỗi, bước vào nhà vệ sinh, chốt cửa lại, trợn mắt hỏi vặn lại cô em: “Nói đi, có chuyện gì mà nghiêm trọng thế?”

“Anh nghĩ xem, hai người mới quen nhau đã ngủ chung một giường thật không hay chút nào, em biết anh là chính nhân quân tử, nhưng như thế làm tổn hại thanh danh hai người, em không ngờ cặp vé tình nhân đó lại hoành tráng đến mức đặt sẵn cả phòng đôi.”

“Em đang nói gì vậy, em gái?”, Vệ Đằng gãi đầu, nghe thôi cũng thấy choáng váng.

“Anh, đêm nay chịu khó một chút, ngủ nền nhà đi, không thể để người ta phải ngủ đất, đúng không? Với lại từ bé anh đã thích ngủ đất rồi, không phải sao?”

Vệ Đằng vẫn không hiểu nổi, tại sao hai người con trai không thể ngủ cùng nhau, lại còn ảnh hưởng đến thanh danh, nhất định bắt anh trai ngủ đất mới chịu thôi.

Đương nhiên Vệ Đằng không thể biết cô em gái cứ chắc như đinh đóng cột chủ nhân của chiếc vé kia là Tiêu Tình xinh đẹp. Để bảo vệ thanh danh cho bạn mình, cô chỉ còn cách tạm thời cho anh trai chịu khổ một chút.

“Cứ vậy đi anh, anh làm như thế để làm cho đối phương có thiện cảm với mình.”

“Ừ, biết rồi, anh sẽ ngủ đất.”

Cúp điện thoại, Vệ Đằng có chút buồn bực, vì sao mình ngủ đất thì Tiêu Phàm sẽ có thiện cảm với mình chứ? Anh ta sẽ thấy mình thật ngớ ngẩn mới đúng. Thôi vậy, đã đồng ý với em gái rồi, dù gì cũng phải giữ lời.

Trở về sô pha, cậu phát hiện hình như Tiêu Phàm cũng vừa nghe điện thoại xong, “Em gái tôi gọi, bảo tôi phải để ý, quan tâm cậu, dạ dày cậu thế nào rồi? Có cần uống thuốc không?”.

Vệ Đằng có chút bối rối sờ gáy: “Không sao, chỉ là bệnh cũ thôi, xong việc là dễ chịu ngay”.

Xong việc là dễ chịu ngay? Lời nói nghe thật quái dị.

“Vậy thì tốt, tôi đi ngủ đây.”

Tiêu Phàm đứng dậy, đứng bên nhau ở khoảng cách gần thế này Vệ Đằng mới biết hoá ra anh ta cao hơn cậu nửa cái đầu, đối mặt với anh ta, cậu có áp lực rất lớn.

Con người này có lẽ không hề đơn giản. Vệ Đằng nghĩ lung tung, xoay đầu lại thì bắt gặp Tiêu Phàm đang chui vào chăn.

“Cậu không ngủ?”, Tiêu Phàm hỏi.

“Anh ngủ trước đi, tôi đi ngủ ngay đây.”

Vệ Đằng nhìn Tiêu Phàm đã nằm xuống, liền lấy một bộ quần áo trải ra nền nhà mà không để ý thấy ánh mắt lạnh băng trong giây lát của anh.

Đợi Vệ Đằng trải xong, nằm xuống rồi đắp lên mình một chiếc áo khoác, bỗng cậu nghe thấy giọng nói của Tiêu Phàm hơi trầm xen lẫn chút giễu cợt.

“Cậu nghĩ tôi có chút hứng thú làm gì cậu sao?”

Vệ Đằng sững sờ, anh ta đang nói gì vậy?

Tiêu Phàm đáp lại cậu chỉ bằng một tiếng “ừ” lạnh te.

Trong bầu không khí quái đản ấy, hai người tắt đèn nhắm mắt ngủ.

Vệ Đằng rất nhanh chìm vào giấc ngủ, trước giờ cậu luôn để cho đầu óc thanh thản, còn Tiêu Phàm trở người đi trở người lại vẫn không thể ngủ nổi.

Cứ tưởng Vệ Đằng là người hết sức đơn giản, không ngờ cậu ta lại cảnh giác với mình đến thế, chẳng khác gì hai tên kia, nhìn thấy mình là lẩn trốn như thấy cầm thú vậy.

Mình lại đáng sợ thế sao? Trên mặt mình có viết chữ muốn hại người sao? Đến tận bây giờ, đều là các người không ngừng làm hại tôi.

Nhớ đến người mà mình từng yêu, trong lòng không khỏi buồn bực.

Vệ Đằng lạnh quá tỉnh giấc, nền khách sạn lát đá hoa, cảm giác lạnh lẽo thấm vào tận xương tủy, lại thêm điều hoà để ở mức thấp khiến Vệ Đằng trong mơ cũng cuộn tròn người run rẩy.

Tỉnh dậy ngẩng đầu nhìn lên giường, nghĩ một lúc, sau đó ném áo khoác qua một bên chui vào chăn.

Lập cập...

Lạnh quá.

Vệ Đằng định nhắm mắt ngủ thì thấy người bên cạnh đột ngột quay người lại, dưới ánh trăng, thấy cặp mắt sắc lẹm của người đó đang trừng trừng nhìn mình, giống như...chó sói trong đêm vậy.

“A, anh chưa ngủ sao?”

“Cậu trèo lên làm gì?”

Mở miệng cùng một lúc rồi lại cùng nhau im lặng, Vệ Đằng không nhận thấy Tiêu Phàm đang không vui, thành thật trả lời: “Gạch đá hoa chả biết lấy từ đâu làm tôi lạnh muốn chết”.

Tiêu Phàm đang định mở miệng thì cảm thấy một bàn tay lạnh băng nắm chặt lấy cổ tay mình.

Cảm giác xương cốt cứng đờ vì bỗng gặp lạnh, kinh dị như bị một thầy ma ôm chặt vậy, toàn thân nổi hết da gà.

“Này, chúng ta đổi vị trí được không?”

Tiêu Phàm cảm thấy rất kỳ quái, Vệ Đằng vội giải thích: “Chẳng phải chỗ anh nằm đã nóng chỗ rồi sao? Cho tôi ké một chút, tôi sắp chết cóng rồi, được không?”.

Nói đoạn cậu liền dùng bàn tay lạnh cóng của mình lắc lắc cánh tay Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mặt mũi tối sầm, con người ta sống phải có thể diện, anh đã từng gặp kẻ trắng trợn nhưng chưa thấy ai trắng trợn đến mức này.

Lại dám xem tôi như người hầu có nhiệm vụ làm nóng chỗ nằm cho cậu, còn nói gì mà cho tôi ké một chút, được, được lắm.

Tiêu Phàm không kiềm chế nổi cơn giận sắp nổ tung thì đột nhiên cảm thấy cơ thể cậu ta đúng là đang run lẩy bẩy, bàn tay đang nắm cánh tay anh lạnh vô cùng.

Tiêu Phàm không nở lòng nào, thôi thì đại trượng phu, không thềm so đo tính toán với cậu ta nữa, lập tức dịch ra, đổi vị trí.

Vệ Đằng không khách khí bò lại chỗ đó, vài phút sau đã chìm vào cõi mộng, nhịp thở đều đặn.

Tiêu Phàm bắt lực thở một hơi dài.

Nếu như bên cạnh là người tôi yêu, tôi sẽ ôm chặt người ấy vào lòng. Đáng tiếc lại là tên ngốc này, không đạp cậu xuống giường là đã nể cậu lắm rồi. Vệ Đằng à, xem ra khi này là tôi sai, cậu chọn ngủ đất không phải vì cảnh giác với tôi mà do cậu là đồ ngốc.

Thật là, sao có thể đánh giá quá cao trí óc của cậu như thế chứ?

Cũng không hiểu vì lẽ gì, trong lòng Tiêu Phàm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, sự bực bội lúc này cũng đã mọc cánh mà bay đi mất.

So với những người bên cạnh anh, trong bụng lúc nào cũng đầy ắp mưu mô toan tính, lúc nào cũng cạnh tranh đấu đá thì Vệ Đằng hoàn toàn khác, cậu ta thẳng thắn, nhiệt tình, lạc quan, hoạt bát, nụ cười ấm áp tựa như được ánh mặt trời chiếu sáng vậy.

Có điều, thẳng thắn đến mức khó tin, có lúc giống như tên ngốc vậy; nhiệt tình thái quá, hết như mẹ người ta vậy; hoạt bát quá mức, không nhận ra được chỗ cần dừng; cười quá nhiều, y như tên lưu manh nhóc con.

Tóm lại... rất không vừa mắt.

Tiêu Phàm một mực nhắm mắt cố ép bản thân ngủ, khó khăn lắm mới thấy buồn ngủ thì lại bị đập một cái rõ mạnh vào ngực. Tiêu Phàm tóm lấy nắm đấm ấy mới biết Vệ Đằng đang ngủ say như chết, hoàn toàn không biết đến hành vi của bản thân.

Chắc trong cơn mơ cậu ta đang bận trừ gian diệt ác.

Tiêu Phàm bực bội gỡ chặt nắm tay cậu ta đang đặt trước ngực, nhắm mắt lại định ngủ thì chợt thấy bụng mình bị đá một cái.

Tiêu Phàm nhăn nhó kẹp chặt lấy chân của Vệ Đằng, khó khăn lắm mới cảm thấy buồn ngủ, bây giờ thì hay rồi, bị cậu ta làm cho hoàn toàn tỉnh táo.

Tiêu Phàm cố hết sức gạt bỏ ý nghĩ đập cho cậu ta một phát bay ra khỏi giường, anh cố trấn tĩnh lại chờ đợi cơn buồn ngủ kéo đến, không ngờ Vệ Đằng do tay chân đều bị giữ chặt nên liền rướn đầu tới.

Đầu Vệ Đằng dúi vào lòng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm kéo Vệ Đằng ra, ném về một góc, sau đó đứng dậy lấy laptop ngồi trên sofa xem phim.

Xem ra mình quá mềm lòng, nhẽ ra phải ném cậu ta xuống cửa sổ chứ không phải quăng lên giường như thế kia.

Nhưng bộ dạng cậu ta ngủ rất say, rất thoải mái, Tiêu Phàm lại nghĩ, so đo với một người như thế này thì mình cũng ngu ngốc chẳng kém gì cậu ta.

Còn nhớ Vệ Đằng từng nói, không có tật xấu, không đập chần, không mộng du, không nói mơ, không ngáy.

Thì đúng, cậu ta chỉ đánh người thôi, lại còn coi người ta là kẻ gian, đánh cho hả hê để thoải mái tinh thần trượng nghĩa cao cả của mình.

Thật là đen tối số, từ trước tới nay chưa từng đi du lịch, lần đầu đi lại gặp ngay của nợ này.

Nửa đêm Vệ Đằng đi vệ sinh, phát hiện trong phòng có ánh sáng mờ mờ, dụi mắt bước lại gần thì nhìn thấy Tiêu Phàm đang nằm ngủ trên sofa.

Màn hình laptop để chế độ bảo vệ, màu xanh thẫm hắt ra làm gương mặt Tiêu Phàm trở nên dịu dàng vô cùng.

Vệ Đằng chạm vào con chuột, thấy trong folder có một số phim truyền hình liên quan đến pháp luật như Hồ sơ hình sự, Người đại diện công lý... Vệ Đằng tắt máy tính, bỗng thấy Tiêu Phàm nằm ngủ trên ghế thật cô đơn.

Tiêu Phàm, anh ta chắc chắn không biết bài hát nào được yêu thích nhất trong năm, chắc chắn không thêm quan tâm kiểu và màu tóc nào thịnh hành nhất, luôn khoác lên mình vẻ ngoài nghiêm nghị, ngồi lặng im đọc báo Pháp luật, cuộc sống của anh ta khô khan đơn điệu đến mức nào, Vệ Đằng vĩnh viễn không tài nào hiểu được.

Nhìn gương mặt nghiêm có chút cương nghị của anh ta, Vệ Đằng khẽ thở dài.

Có lẽ tính cách cao ngạo lạnh lùng và môi trường sống từ nhỏ đã quyết định thái độ của anh ta với cuộc sống. Nhưng chẳng nhẽ, anh ta không cảm thấy còn trẻ như vậy mà hoàn toàn mù tịt về vui chơi giải trí thì quả là quá tội nghiệp hay sao?

Haizzz, đi du lịch mà cũng không được ngủ hẳn hoi, nhìn anh ta như thế, Vệ Đằng bắt giác cảm thấy đau lòng.

Đành chịu thôi, ai bảo Vệ Đằng mình sinh ra đã nhiệt tình quan tâm người khác, lần này dứt khoát mình sẽ lôi anh chàng sống trong bóng tối này ra ngoài trời tắm nắng mới được, không thì trong bụng anh ta sẽ mọc nấm mốc.

Vệ Đằng gồng mình kéo Tiêu Phàm về phía giường, không ngờ đúng lúc đó Tiêu Phàm lại mở mắt ra.

Có thể cũng tỉnh giấc, hay là anh ta có tâm sự gì? Vệ Đằng nhìn anh ta, toét miệng cười hi hi, “Đại ca, anh đi du lịch thì nên quên hết những chuyện không vui đi, chơi thoải thích một phen. Anh xem anh ngủ cũng không được hẳn hoi, rốt cuộc có chuyện gì phiền não không thể gác sang bên được?”.

“Tôi ngủ không ngon không phải vì có tâm sự.”

“Vậy thì vì cái gì?”

“Vì có kẻ liên tục gãi ngứa cho tôi”, Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn Vệ Đằng.

Vệ Đằng ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi nằm mơ, mơ bị chó cắn...”.

Trong nháy mắt khuôn mặt Tiêu Phàm tối sầm lại, cơn giận dồn lên khuôn mặt hoà vào màn đêm thăm thẳm.

Cuối cùng chẳng thể làm gì được, Tiêu Phàm lấy chân đẩy sang trùm kín Vệ Đằng.

Dĩ nhiên động tác gói bánh chưng quyết đoán mà nhanh nhẹn này được thực hiện sau khi Vệ Đằng đã chìm vào giấc ngủ, có hàm ý “Người mặc sức tự sinh tự diệt, đừng có làm phiền ta nữa”.

Không rõ có phải vì thực sự buồn ngủ rồi hay do hơi thở nhẹ nhàng của Vệ Đằng làm Tiêu Phàm yên tâm, phần còn lại của đêm, Tiêu Phàm ngủ rất ngon, một mạch đến sáng.

Lúc Vệ Đằng tỉnh dậy thì Tiêu Phàm đang ngồi sô pha đọc báo.

Vừa dụi mắt vừa mơ mơ màng màng đi vào nhà vệ sinh, chải lại mái tóc rối như tổ quạ cho gọn gàng một chút, sau đó tiến lại ngồi bên Tiêu Phàm.

“Anh xem qua lộ trình tham quan chưa, hôm nay đi Ly Giang phải không?”.

Tiêu Phàm gật đầu, nhìn khuôn mặt hớn hở của Vệ Đằng, hỏi: “Cậu rất hào hứng?”.

“Đương nhiên rồi, hồi bé học bài Sơn thủy Quế Lâm đệ nhất thiên hạ, từ khi đó tôi đã rất muốn đến nơi đây rồi, nếu ngắm phong cảnh sơn thủy thì Quế Lâm là lựa chọn đầu tiên.” Vệ Đằng hớn hở nói, nhận thấy gương mặt Tiêu Phàm trước sau không có biểu cảm gì mới nghi ngờ hỏi: “Anh không có hứng thú với Quế Lâm sao?”.

“Bình thường.”

Thế thì vì sao phải mất tiền mua vé vip đến đây? Anh bị đập đầu vào cửa à, hay có dây thần kinh nào bị chạm mạch, hay là nhiều tiền quá không biết tiêu chỗ nào?

Đương nhiên những lời này Vệ Đằng không thốt ra miệng mà chỉ dám lẩm bầm trong bụng thôi.

Sau bữa điểm tâm nhẹ, đoàn du lịch tụ tập ở ngoài sân khách sạn để lên xe. Hiển nhiên là hai người bọn họ lại được sắp xếp ngồi cạnh nhau.

Cô hướng dẫn viên xinh đẹp trẻ trung bắt đầu giới thiệu lịch trình trong ngày, Vệ Đằng hào hứng nghe, Tiêu Phàm thì chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ, đến khi bị Vệ Đằng vỗ vào vai nói đến nơi rồi anh mới định thần lại.

Hai bờ trầm đậm, cảnh sắc Ly Giang đẹp như tranh vẽ.

Khung cảnh diễm lệ trước mắt khiến Tiêu Phàm không cưỡng lại được phải mỉm cười thán phục, anh không biết rằng, Vệ Đằng đứng bên cạnh đang chăm chú nhìn mình, thần sắc phức tạp.

Tin nhắn như thế đòi nợ của cô em gái lại tới, “Anh à, hai người chơi vui vẻ nhé, hi hi”.

Vệ Đằng luôn cảm thấy kể từ lúc ình tấm vé, biểu hiện của cô em gái thật kỳ lạ, lẽ nào chứng động kinh tạm thời của nó lại tái phát sao?

4. Quyển 01 - Chương 04

Chương 4: Sơn thủy Quế Lâm đệ nhất thiên hạ.

Cuối cùng cũng đến Quế Lâm, nơi nổi danh thiên hạ về cảnh sơn thủy hữu tình, con thuyền nhẹ lướt, nước gợn cừu long, cả chặng đường phong cảnh đẹp như tranh cứ nối đuôi nhau hiện ra. Vệ Đằng hào hứng lấy máy ảnh ra bấm lia lịa, phần lớn là chụp phong cảnh, thi thoảng cũng có nhờ Tiêu Phàm chụp cho cậu ta một tấm, lần nào cũng làm những động tác kỳ quái, lúc thì ngón tay tì cằm ra vẻ phong cách, lúc lại làm mặt hề, cơ thể mềm dẻo không ngờ, trình độ vận vẹo lúc chụp hình thật khiến người khác ngạc nhiên. Suốt chặng đường, Tiêu Phàm luôn cảm thấy Vệ Đằng đang hành hạ đôi mắt mình.

Con thuyền trôi về phía trước, cảnh sông nước Quế Lâm thu cả trong tầm mắt, khiến lòng người sáng khoái ngây ngất. Hướng dẫn viên giới thiệu về tên những ngọn núi mà họ đi qua, kia núi Tượng Tị, đây núi Nam Khê. Cứ nói đến địa danh nào là Vệ Đằng lại lấy máy ảnh ra chụp lia lịa, cái dáng vẻ hớn ha hớn hở ấy lúc đầu làm Tiêu Phàm cảm thấy chán ghét, sau một hồi nhìn quen thì tâm trạng anh mới có vẻ tốt hơn.

Hoặc đó là do sức cuốn hút của Vệ Đằng.

Thuyền trôi một dải, cảnh vật hai bên bờ thay đổi muôn hình vạn trạng, nước biếc dập dờn, núi cao san sát. Sông nước Quế Lâm quả nhiên danh bất hư truyền, đến cả một kẻ không hứng thú gì với Quế Lâm như Tiêu Phàm cũng dần dần giống như Vệ Đằng, đắm mình trong bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp ấy.

Dọc đường đi, những cơn gió không ngừng mơn man gò má, Tiêu Phàm nhìn về dãy núi xanh thẳm phía xa, trong lòng cảm thấy thật thư thái dễ chịu.

Tiếc là cái miệng ồn ào của Vệ Đằng luôn phá hỏng bầu không khí thơ mộng.

Đến trưa, sau khi tận hưởng no nê cảnh đẹp Ly Giang, đoàn du lịch đi tham quan công viên nổi tiếng nhất của Quế Lâm-công viên Xuyên Sơn.

Trước cổng công viên, Vệ Đằng nói muốn chụp cho Tiêu Phàm một bức ảnh, anh cau mày bảo “Không thích” nhưng Vệ Đằng kiên quyết bắt Tiêu Phàm chụp vài kiểu làm kỉ niệm.

Vệ Đằng cong lưng đứng từ xa canh chuẩn ống kính, Tiêu Phàm trong ống kính có dáng vẻ lạnh lùng, luồng không khí bao quanh anh tựa như muốn nói “Người nào lại gần ta sẽ chết”, sắc mặt cũng không tốt lắm, Vệ Đằng ra sức khích lệ: “Cười nào, cười lên nào, 1, 2, 3!”.

Tiêu Phàm cau mày trợn mắt, cuối cùng cũng phải nhếch mép cười, anh thấy gượng cười thế này thật ngốc nghếch nhưng cũng không nỡ dội gáo nước lạnh trước sự nhiệt tình của Vệ Đằng. Sao lại phải học cách nhường nhịn cậu ta? Tiêu Phàm không tin nổi, lắc lắc đầu.

Vệ Đằng rất không hài lòng với bức ảnh, vì mặc dù nụ cười của anh ta rất đẹp nhưng hoàn toàn không cảm nhận được sự vui vẻ, rõ ràng là cười cho có.

Vệ Đằng đưa máy ảnh cho cô gái mới quen trên tàu, sao đó chạy lại chỗ Tiêu Phàm, tức tối cầu nhàu: “Anh tưởng đang chụp ảnh tang à? Anh như thế này thật khó coi, có chuyện phiền muộn gì mà không thể gác qua một bên được? đi du lịch là để thư thái đầu óc, anh nhìn xem, ở đây có ai mặt nhăn mày nhíu như anh không?”.

“Cậu hiểu tôi sao?”, Tiêu Phàm đột nhiên cắt ngang.

Vệ Đằng hơi bất ngờ lắc đầu, liền nghe Tiêu Phàm lạnh băng nói: “Không hiểu, vậy thì không có quyền phát ngôn”.

Vệ Đằng há hốc mồm, lần đầu tiên nghe thấy Tiêu Phàm lên giọng dạy người, quả là không quen, sao lại cảm thấy như thể hoàng đế mắng thái giám vậy, khỉ thật, anh tưởng tôi quan tâm anh lắm ấy? Chỉ là nhìn chường mắt, hôm nào cũng ở cùng nhau, anh cứ cau mày nhăn nhó sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của bốn thiếu gia đây.

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng hồi lâu, đột nhiên bật cười khe khẽ.

“Anh cười gì?”

“Không có gì.”

Chỉ là chợt cảm thấy những lời chửi rửa trong lòng hẳn rõ trên mặt cậu thế kia, trông bộ dạng nghiêng răng phùng má thật thú vị, nó còn sống động, tươi mới hơn nhiều so với cảnh vật khô khan ngoài kia.

“Tách” một tiếng, cô gái đã chụp một kiểu ảnh cho hai người.

Vệ Đằng giăng máy ảnh, thấy trong ảnh Tiêu Phàm đang cười từ tốn, còn mình thì mặt nhăn mày nhó, nghiêng răng trợn mắt.

Vệ Đằng ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm đang tươi cười, cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt.

Tiêu Phàm càng cười dữ hơn, không ngờ tên nhóc này cũng biết xấu hổ, còn tưởng dây thần kinh xấu hổ của cậu ta đã đứt lâu rồi cơ.

Hành trình cả ngày dài, đoàn đường đều được chiêm ngưỡng những điểm du lịch nổi tiếng của Quế Lâm, được trải nghiệm cảnh sắc tuyệt diệu trong câu thơ Giang tạc thanh la đới, sơn như bích ngọc thâm*. Trời chạng vạng tối, hành trình mới kết thúc, trên đường về Vệ Đằng cúi đầu vào máy ảnh, lẩm bẩm một mình những câu nói ngớ ngẩn tầm này đẹp, tầm kia xấu.

*Hai thơ tả cảnh non nước Quế Lâm của nhà thơ Hàn Dũ đời Đường, có ý nghĩa là: dòng sông chảy dài như một dải lụa, núi non đẹp như những viên ngọc quý.

Buổi tối có chương trình biểu diễn ngoài trời rất hoành tráng.

Cả ngày rong đuổi làm Tiêu Phàm cảm thấy rất mệt mỏi, sự oi bức của mùa hè làm người ta đổ không ít mồ hôi, cộng thêm đêm qua ngủ có vài tiếng, lúc này Tiêu Phàm chỉ muốn về phòng tắm một cái lên giường ngủ thôi.

Vệ Đằng thì vẫn tràn đầy sinh lực, nhất định đòi đi xem buổi biểu diễn.

Vì buổi tối là hoạt động tự do, buổi diễn cũng là tự bỏ tiền túi, Tiêu Phàm quả thực không có hứng hao tổn công sức đi xem cùng Vệ Đằng.

Hơn nữa nhất định bọn họ sẽ được đi qua Dương Sóc, đợi lúc đó thăm thú cũng chưa muộn. Thế là Vệ Đằng đành buồn bực theo Tiêu Phàm về khách sạn.

“Cậu thích thì tự mà đi.” Tiêu Phàm rất kỳ lạ không hiểu từ lúc nào cậu ta trở thành cái đuôi của mình.

“Này, phải trọng nghĩa khí chứ, có câu bạn là do kết bè kết phái mà ra, tôi làm sao nhẫn tâm để anh một mình phòng không đơn chiếc chứ?”

Thành ngữ dùng loạn xạ, tư duy kỳ quặc, logic rối rắm, lần này Tiêu Phàm chẳng thêm lườm cậu ta lấy một cái, lãng phí thời gian.

Không đi coi buổi diễn, hai người quay về khách sạn, tắm táp xong xuôi thì ra sô pha ngồi.

Tiêu Phàm không xem báo nữa, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Vệ Đằng bật ti vi ngồi xem thể thao, lúc nào phát quảng cáo, anh mắt cậu lại tìm đến khuôn mặt nhìn nghiêng của Tiêu Phàm.

Đẹp trai như thế, vậy mà cả ngày cứ cau cau có có, như cả thế giới mắc nợ anh ta không bằng.

Trong quá trình trưởng thành đã xảy ra những sự việc không thể cứu vãn được, đã làm tổn thương đến trái tim non nớt của cậu ta, vì thế khiến cậu ta trở nên trầm mặc, không dám tiếp xúc với người khác vì sợ bị tổn thương, khờ khạo dùng sự lạnh lùng để bảo vệ bản thân, thực ra trái tim ấy ấm áp, dịu dàng hơn bất kỳ ai.

Vệ Đằng chợt nhớ đến đoạn văn trên, hình như là trong một đêm Vệ Nam khóc lóc thê thảm, nước mắt nước mũi ròng ròng, chính là đoạn văn này được tô đậm bằng màu đỏ tươi trên màn hình máy tính.

Hình như cuốn tiểu thuyết đó tên là Tuyệt thế tiểu thụ.

Em gái là một hủ nữ, nhờ hồng phúc của nó, Vệ Đằng cũng nắm được một số từ ngữ chuyên dụng, còn biết tiểu thụ* được phân thành nữ vương thụ, cường thụ, nhược thụ, dụ thụ...Vệ Đằng quay ra nhìn Tiêu Phàm một cái, ha ha, tiểu thụ à, thử nói đùa một câu đẳng cấp quốc tế nhé, giả sử có tên con trai nào không sợ chết muốn đề anh ta ra, vừa mới lại gần đã bị không khí bao quanh anh hất tung đi rồi...

*Thuật ngữ chỉ nam đồng tính, cặp đôi cùng “tiểu công”. Tiểu thụ được phân thành “nữ vương thụ” (tính cách cao ngạo), “cường thụ” (tính cách quả quyết), “nhược thụ” (rất dễ bị “thụ”khác lật đổ)...

Có điều, đoạn văn trên có lẽ rất hợp với Tiêu Phàm. Chắc anh ta đã trải qua chuyện gì đó mới trở nên lạnh lùng, không muốn tiếp xúc với người khác như thế.

Thực ra Vệ Đằng cảm thấy Tiêu Phàm làm người khác phải thương tiếc hộ, đang phơi phơi sức xuân, trẻ trung sôi nổi lại cứ nghiêm nghị như ông cụ non vậy. Nghĩ đến đây, Vệ Đằng càng tò mò hơn về Tiêu Phàm. Mặc dù chỉ là cuộc gặp gỡ của hai kẻ xa lạ nhưng cậu vẫn muốn anh ta có thể vui vẻ hơn.

Hôm sau, ăn sáng xong đoàn người đến thăm khu cảnh quan Lưu Tam Tỷ.

Tiêu Phàm không thích những nơi ồn ào, vì đang trong kỳ nghỉ Quốc Khánh náo nhiệt, đi đường thì thoảng va chạm với những người qua đường làm anh rất khó chịu.

Trong vườn, một vài nam nữ dân tộc thiểu số đang nhảy múa chào đón du khách,mọi người đều cảm thấy rất hào hứng, đặc biệt là tiết mục nhảy sạp, dân gian cho rằng tiết mục nhảy sạp sẽ giúp thăng quan tiến chức, vì vậy ai cũng hăm hở tham gia.

Vệ Đằng dĩ nhiên cũng tham gia, đôi chân cậu ta rất linh hoạt,không bị kẹp chân lẫn nào, cũng không sợ nóng, sợ mệt, toàn thân căng tràn sức sống, cặp móng vốn cong tròn cứ lượn qua lượn lại,cộng thêm nụ cười rạng rỡ, trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của đám đông.

Nhảy xong có người đòi chụp hình cùng, Vệ Đằng không khách sáo liền chụp hết kiểu này đến kiểu kia, tươi cười vui vẻ.

Tiêu Phàm đứng từ xa nhìn, cảm thấy bản thân mãi mãi không thể thích ứng được với lối suy nghĩ của cậu ta, có cậu ta ở bên cạnh lúc nào cũng như có một con ong đang kêu vo vo bên tai vậy, thật khó chịu.

Chuyến du lịch đáng sợ, mau kết thúc đi!

Sân khấu hát đối trên nước dành cho du khách và nam nữ dân tộc thiểu số thoả sức ca hát, Vệ Đằng dĩ nhiên không chịu bỏ qua, mặc dù hát lạc điệu nhưng giọng khá trong trẻo và êm ái, tiếc là hát sai nhạc quá nhiều, Tiêu Phàm nghe chỉ thấy toàn tạp âm.

Nhưng đám đông du khách lại tươi cười khen ngợi anh chàng này hơi bị được, hát hay, đẹp trai, Tiêu Phàm nghi ngờ thẩm mỹ của bọn họ có vấn đề. Vệ Đằng có sức hấp dẫn lớn đến vậy sao? Trong lòng ngờ vực, không kiềm được quay lại nhìn cậu ta cái nữa, chẳng may bốn mắt giao nhau, Vệ Đằng liền toét miệng cười, Tiêu Phàm hơi giật mình, không thể không thừa nhận, vào phút giây ấy anh đột nhiên cảm thấy Vệ Đằng cười rất đẹp, nụ cười hồn nhiên rạng rỡ, có sức cuốn hút đặc biệt.

Buổi sáng đi thăm quan nhiều nơi như công viên Tây Sơn, sáu động Ấn Sơn, đỉnh Quán Âm...Tiêu Phàm cho rằng đến tên những chỗ này còn không nhớ nổi, ngắm nghía cảnh vật cũng chẳng thú vị gì, suốt

buổi theo sau đoàn người lúc đi lúc dừng, cộng thêm cái tên Vệ Đằng hồ hởi quá mức, hơi tí là lôi anh đi chụp ảnh, vừa nóng vừa mệt, Tiêu Phàm chỉ muốn nhanh được về nhà, ngồi trong phòng bật điều hoà, uống cà phê đọc báo, chứ không phải là phơi mình ngoài nắng thế này.

Buổi chiều ngồi xe đến suối Hồ Diệp, trên vách đá vẽ một con bướm cực lớn, đoàn người liền lôi máy ảnh ra chụp liên hồi, tiếng bấm máy cứ tanh tách, tanh tách bên tai.

Vệ Đằng lấy máy ảnh ra ngắm chuẩn con bướm đó, đột nhiên nói: “Anh xem, con bướm này hình như bị ngốc, tự lao đầu vào vách đá chết cứng, nhìn hệt như cái bánh vậy, ha ha...”.

Mọi người xung quanh quay lại nhìn hai người, Vệ Đằng vừa cười vừa chụp ảnh, máy ảnh che hết khuôn mặt chỉ có Tiêu Phàm một mình chịu trận trước những cái nhìn dò xét, thi thoảng còn nghe thấy tiếng thì thầm bàn tán sau lưng, hai người này quái đản thật, không biết người ở đâu mà buồn cười thế...

Tiêu Phàm cảm thấy mình chưa bao giờ mất mặt như hôm nay.

Vệ Đằng à, giọng nói của cậu vốn đã to, nói đùa cũng không biết nhỏ giọng một chút à? Còn bắt tôi phải mất hết thể diện cùng cậu.

Một ngày mệt mỏi nữa lại kết thúc, buổi tối, Tiêu Phàm cùng Vệ Đằng đi ăn phở Quế Lâm, lần này Tiêu Phàm trả tiền.

Hai ngày nay, Tiêu Phàm toàn thấy cả đồng người tụ tập, xung quanh là đủ thứ mùi lẫn lộn, cộng thêm trời nắng chang chang, thật là quá khổ.

Ăn tối xong, Vệ Đằng tiếp tục xem ti vi như thường lệ, Tiêu Phàm mặc quần trong, nằm trên giường đọc tạp chí. Ánh mắt Vệ Đằng lướt qua Tiêu Phàm, chần chừ sang bên eo, nhìn vô cùng quyến rũ.

“Này, anh... có bạn gái chưa?”, Vệ Đằng bỗng hỏi làm Tiêu Phàm giật mình.

Tiêu Phàm lông mày co lại, đặt tạp chí xuống nhìn Vệ Đằng hồi lâu mới cười nói: “Có”.

Về mặt Vệ Đằng rất thất vọng.

Tiêu Phàm lại cảm thấy rất vui, mấy ngày nay ở cùng cậu ta, mặc dù Vệ Đằng hơi phiền hà nhưng bụng dạ không có âm mưu quỷ kế gì, rất dễ đối phó.

Trước khi cậu ta định giới thiệu bạn gái ình, mình phải dập tắt luôn ý định này.

Lần sau nếu cậu ta muốn gấp thức ăn ình, mình sẽ bảo đang đau bụng là xong.

Vệ Đằng không biết Tiêu Phàm đang cười gì, nụ cười có vẻ rất huyền bí, đành lúng túng gãi đầu gửi tin nhắn cho em gái, “Nam Nam, tấm phiếu tình nhân của em ở đâu ra? Tại sao anh cứ cảm thấy là lạ thế nào ấy?”.

Vệ Nam đọc tin nhắn xong liền thở sâu một cái, mặt mày nghiêm nghị hồi âm lại: “Anh, không liên quan đến em, cái này gọi là duyên phận”.

Duyên Phận? kiếp trước mình mắc nợ anh ta thì có.

Chương trình ngày thứ ba: mọi người tự do hoạt động ở Dương Sóc.

Vệ Đằng tay cầm bản đồ, cổ đeo la bàn phòng khi gặp sự cố, sau đó kéo Tiêu Phàm xuất phát, đi cùng cậu ta quả là không phải lo lạc đường, thật không ngờ Vệ Đằng là con ngựa nhớ đường như thế.

Suối Hồ Diệp đã đi rồi, Tiêu Phàm hoàn toàn vô cảm với những nơi như sông Ngô Long, Thệ Ngoại Đào Nguyên, vì thế Vệ Đằng liền kéo anh tới phố Tây.

Khách du lịch đầy đường, các cửa hàng san sát, những món đồ độc đáo bày la liệt, khiến người ta hoa cả mắt.

Đồ đạc ở những điểm du lịch đương nhiên là đắt đỏ, Vệ Đằng nhìn trái ngó phải, cuối cùng chọn một sợi dây chuyền kiểu cách đặc biệt và mua một đồng kẹp tóc xanh xanh đỏ đỏ.

Mua tặng bạn gái sao?

Tiêu Phàm phì cười, cô gái nào là bạn gái cậu ta thật thê thảm, con mắt thật chẳng ra gì, cái kẹp tóc kia là đồ giành cho con nít, xanh xanh đỏ đỏ, dị hình dị dạng, gu thẩm mỹ đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Phàm không biết rằng, em gái của Vệ Đằng có sở thích sưu tầm kẹp tóc, bởi vậy mỗi lần đi du lịch cậu ta đều mua một đồng về làm quà, cũng chẳng sợ thiên hạ chê bai đàn ông con trai lại đi mua thứ này.

Còn sợi dây chuyền to tướng kia là dành cho người anh em Châu Vũ.

Mua xong Vệ Đằng chạy về phía Tiêu Phàm, cười hỏi: “Anh không mua vài món đồ lưu niệm à?”.

Tiêu Phàm lắc đầu.

Vệ Đằng ngơ ngẩn đứng đó, nhìn anh ta quay lưng bước đi, đột nhiên cảm thấy con người này thật đáng thương. Đi du lịch mà chẳng mua gì cả, phải chăng trong lòng anh ta không lưu luyến một ai?

Không lưu luyến ai cả, đúng là rất tự do nhưng cũng rất bi ai...

Buổi trưa quay về Quê Lâm, nghỉ ngơi khách sạn một lúc, sau đó đi dạo đường Chính Dương – đường dành riêng cho người đi bộ.

Vệ Đằng và Tiêu Phàm loanh quanh được một lúc thì trời tự dưng tối sầm, Tiêu Phàm muốn quay về nhưng Vệ Đằng nói ngày mai đã về nhà rồi, chúng ta đi ăn phở Quê Lâm đi, rời khỏi Quê Lâm rồi thì không được ăn những món ăn chính gốc như thế này nữa rồi.

Nhìn ánh mắt hồi hộp chờ đợi, Tiêu Phàm không nỡ từ chối, đành theo ý cậu ta, tìm quán phở ngồi xuống.

Vệ Đằng ăn rất nhanh, vẻ mặt vô cùng tận hưởng, Tiêu Phàm chỉ chạm đĩa một chút, ăn vài miếng, nhú mồm coi như đã ăn xong.

Hai người ra khỏi quán, trời bỗng đổ mưa, tìm một chỗ trú tạm nhưng mưa càng lúc càng to.

Tiêu Phàm đang cau mày chán nản thì thấy Vệ Đằng vui vẻ lấy ô từ túi xách ra.

“Anh đừng tưởng tôi mang theo quá nhiều đồ đạc, thực ra thứ nào cũng có công dụng, kể cả kính viễn vọng, kính râm, ô”, Vệ Đằng đắc ý nói.

Tiêu Phàm mỉm cười, nhận lấy ô từ tay Vệ Đằng, “Đi về thôi”.

Không biết vì sao, khoảnh khắc đó Tiêu Phàm đột nhiên rất muốn xoa xoa mái tóc chói mắt của cậu ta, anh luôn cảm thấy lúc Vệ Đằng nhìn mình cười rạng rỡ rất đáng yêu.

Mưa càng lúc càng lớn, đến nỗi ô cũng không có tác dụng gì nữa, trong giây lát, hai người đã ướt như chuột lột.

Vệ Đằng gập ô lại, cười với Tiêu Phàm: “Đằng nào cũng ướt rồi, hay chúng ta chạy về đi?”.

Nói xong cũng không chờ Tiêu Phàm đồng ý, Vệ Đằng liền kéo ống tay áo của anh chạy như bay.

Chạy điên cuồng trong cơn mưa, từ bé đến giờ Tiêu Phàm chưa từng trải qua cảm giác này, nhưng thật kỳ lạ, anh không thấy ghét cách làm mất phong độ này, ngược lại trong lòng còn cảm thấy thoải mái, hình như chạy thế này có thể quên đi những ưu phiền.

Hai người chạy một quãng đường dài, quần áo đều ướt sũng, dính sát vào người, vô cùng khó chịu.

Về đến khách sạn, luồng khí lạnh phát ra từ điều hoà làm Vệ Đằng run lấy bầy, răng va lập cập vào nhau.

“Cậu mau tắm đi”, Tiêu Phàm đẩy Vệ Đằng vào phòng tắm. chẳng mấy chốc, trong phòng tắm vọng ra âm thanh tí tách và tiếng hát sai nhạc.

Tiêu Phàm tăng điều hoà lên vài độ, sau đó ngồi trên sofa đợi Vệ Đằng.

Vệ Đằng dường như rất thích thú ngâm mình trong làn nước nóng, hơn nữa tiếng sau mới chịu chui ra. Lúc này Tiêu Phàm chỉ cảm thấy bản thân sắp đông cứng, giả bộ không có gì bước qua cậu ta chui vào phòng tắm, bật nước nóng.

“Ắt...xì...”

Vệ Đằng đang lau tóc bị tiếng hắt xì làm giật mình, “Tiêu Phàm, anh bị cảm à?”

Vệ Đằng đi đến cửa nhà tắm, áp sát tai nghe ngóng động tĩnh bên trong.

“Ắt...ắt xì...”

Vệ Đằng không nhịn được cười, cái con người Tiêu Phàm này, đến hắt hơi cũng cố nén, nghe thật buồn cười, cũng có chút đáng yêu.

“Anh tắm nhanh lên, mau ra đi, tôi có mang theo thuốc cảm này.”

“Không sao, không nghiêm trọng. Ắt xì! Ắt...”

Vệ Đằng cười khanh khách, Tiêu Phàm cứ hay ép buộc bản thân, rõ ràng vô cùng khó chịu lại ra vẻ “Không cần ngại gì, tôi không sao”, khiến người ta rất chi là bức bối. Có điều một Tiêu Phàm mất phong độ so với bức tượng Tiêu Phàm nghiêm túc lạnh lùng hằng ngày thì sinh động, đáng yêu và chân thực hơn nhiều.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới bước ra, ngại ngần xoa xoa chớp mũi.

“Anh mau lên giường nằm đi, tôi đi tìm thuốc”, Vệ Đằng cười rạng rỡ.

“Ừ.” Tiêu Phàm cũng không phản đối, lên giường nằm, Vệ Đằng nhận ra hình như anh ta khó chịu trong người, liên tục xoa xoa chớp mũi, chốc chốc lại không nín được hắt xì một cái, Vệ Đằng càng cười dữ hơn. Chạy đi rót nước, lấy thuốc đưa cho Tiêu Phàm, anh ta cảm ơn một tiếng rồi nuốt ngay thuốc vào bụng.

Vệ Đằng đón lấy chiếc cốc, lo lắng nói: “Chắc anh mệt rồi, ngủ một giấc đi”.

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, không nhìn khuôn mặt quan tâm lo lắng của Vệ Đằng nữa. bao nhiêu năm nay đều là mình quan tâm người khác, vì người khác làm tất cả, nhưng chưa bao giờ người ta nhìn anh như thế này cả.

Bố mẹ thì bận công việc, em gái thì sợ mình, xung quanh anh chẳng có nổi một người bạn tri kỉ.

Thực ra tôi cũng mong muốn có người quan tâm mình chứ...

Tiêu Phàm tự trào tự giễu bản thân, cảm thấy chỉ vì người hơi mệt một chút xíu mà trở nên buồn bã như thế này thì thật là vô dụng.

Không ai quan tâm, tôi vẫn sống tốt như thường. Mau ngủ đi, vứt bỏ hết những suy nghĩ kỳ lạ này. Chuyến du lịch kết thúc, cuộc sống sẽ trở về quỹ đạo vốn có, yên tĩnh, không có người như Vệ Đằng, cứ lẩn quẩn bên cạnh gây phiền hà và còn quan tâm mình nữa.

Nghĩ đến đó, có lẽ do quá mệt, Tiêu Phàm nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vệ Nam đến triển lãm truyện tranh, chui vào vị trí chính giữa xem các đoàn văn nghệ biểu diễn, mắt hoa lên, không ngừng bấm máy ảnh. Lúc đi mua truyện tranh cô còn xin được chữ ký của các tác giả mà cô thích nhất. Thu hoạch đáng kể, đang thích thú định đi về thì phát hiện một bóng người quen thuộc ở phía xa.

Tiêu Tình?

Vệ Nam vội vàng núp sau một cây cột lớn, trấn áp cơn sửng sốt. Sao Tiêu Tình lại ở đây? Chẳng phải cô ấy đang cùng anh trai mình đi du lịch sao? Hay là cô ấy về trước? Không thể nào...

Vệ Nam liền gọi luôn cho anh trai.

“A lô, anh, người chung vé tình nhân với anh là ai vậy?”, câu hỏi gấp gáp, thanh âm trở nên bén nhọn chói tai.

“Cái đêch gì, đừng dọa nhau thế chứ, nếu không phải có chữ ‘anh’ thì đây còn tưởng ma nữ nào đòi mạng đây”.

Vệ Nam nghe thấy anh trai đang cố ý hạ nhỏ âm lượng thì trong lòng đột nhiên có dự cảm chẳng lành, cũng không bận tâm anh trai đang chửi khéo mình là ma nữ, tiếp tục hỏi: “Ai đang ở bên anh? Trai hay gái, tên là gì?”.

“Em hỏi cái này làm gì? Nói thật đi, tấm vé tình nhân cho anh có phải chứa âm mưu gì không? Anh luôn thấy rất kỳ lạ, tại sao lại chung vé tình nhân với cái tảng đá di động nam giới ấy chứ?”.

“Là con trai à?”

Vệ Nam thở một hơi dài, vậy thì tốt, nếu chẳng may là một người con gái khác thì hai hôm ở bên nhau thật quá không ổn. Có điều... có điều thời đại này hai tên con trai ở bên nhau cũng chưa chắc đã ổn, chẳng may gặp tên biến thái nào, hơn nữa thân thể khiến người khác chảy máu mũi như anh mình, lại thêm bộ não chập cheng thiếu vài dây thần kinh, đáng về nhiệt tình sôi nổi đó, người ta không muốn lao vào cũng khó...

“Là người con trai như thế nào?”, Vệ Nam nghiêm túc hỏi.

“Tính cách rất kỳ quái, tên Tiêu Phàm”.

“Tiêu Phàm?”.

Vệ Đằng nghe thấy em gái đang hít một hơi dài ở đầu dây bên kia, vài giây sau, mới nghe thấy tiếng thở nao lòng như tráng sĩ khảng khái cắt cổ tay mình: “Anh à, chúc anh may mắn”.

Vệ Đằng lòng hoài nghi cúp điện thoại.

Vệ Nam sần sùi, Diệp Kính Văn và Tiêu Phàm là hắc bạch song lang của trường, không phải là quỷ hạo sắc mà là quỷ hút máu, nghe nói những người bị ánh mắt của họ làm cho toàn thân run rẩy nhiều vô kể, thật không biết mấy ngày vừa rồi anh trai làm sao sống sót khỏi móng vuốt ác quỷ đây.

Thở dài, biết đâu anh mình chậm tiêu như thế, hoàn toàn không biết đang ở cùng với lang sói, còn thích thú nhảy lên lưng vuốt ve bộ lông sói ấy chứ.

Anh à...chuyện không liên quan đến em, đều do Tiêu Tình vong ân bội nghĩa, dám đem vé tặng lại cho anh trai cô ấy.

Vệ Đằng dĩ nhiên không biết ở trường Tiêu Phàm được mệnh danh là hắc bạch song lang, cũng không biết những sự tích anh hùng của anh ta.

Vệ Đằng thấy Tiêu Phàm cảm cúm nằm trong chăn vừa hắt xì vừa chảy nước mũi trông rất đáng yêu, khiến người khác muốn chăm sóc, vỗ về, làm giãn đôi mày đang co lại, giúp anh ta mở lòng.

Vệ Đằng ngồi ở cạnh giường, ngắm Tiêu Phàm, anh ta rất đẹp trai, nhất là lúc nở nụ cười, có điều nó lại quá hiếm hoi, chẳng biết có nổi lòng gì, lúc nào cũng cau mày. Vệ Đằng thở dài, đang định đứng dậy thì tay bị giữ lại. Quay đầu lại thì thấy Tiêu Phàm đang mặt mày nhăn nhó, nhìn có vẻ rất đau đớn.

“Sao thế?”, Vệ Đằng lo lắng cúi xuống, anh ta bị đau đầu sao? Đưa tay sờ trán, trời, nóng quá, sốt rồi!

Vệ Đằng áy náy, vì anh ta để mình tắm trước nên mới bị cảm, vội vàng chạy đi tìm một chiếc khăn mặt sạch đắp lên trán anh.

Tiêu Phàm sốt rất cao, Vệ Đằng muốn đưa anh ta đi bệnh viện nhưng bên ngoài mưa vẫn rào rào, nói không chừng lại làm bệnh nặng hơn. Chỉ là sốt thôi, mình ở bên cạnh chăm sóc, chắc là không sao.

Vệ Đằng chốc chốc lại thay khăn mặt, hề thấy anh ta mở miệng là lập tức cho uống nước.

Một lúc sau, hình như Tiêu Phàm gặp phải ác mộng, lông mày nhíu lại, bóp chặt bàn tay Vệ Đằng. Đau quá, nhưng Vệ Đằng không chống cự, người bệnh là hoàng đế, thích thì cứ bóp, tôi không tin anh có thể bóp gãy tay tôi.

Nhưng sự việc lại ngoài dự tính của Vệ Đằng, không biết Tiêu Phàm mơ thấy gì, đột nhiên kéo tay Vệ Đằng khiến cậu rơi ngay vào lòng anh.

Bờ môi khẽ chạm vào nhau, môi Tiêu Phàm nóng hổi kề sát môi Vệ Đằng lạnh lạnh. Trong chớp mắt bộ não cậu ngừng hoạt động, đến khi cậu có phản ứng, giật mình vội vàng rời môi đi chỗ khác mới phát hiện Tiêu Phàm vẫn đang ngủ một cách yên bình, tay ôm chặt cậu như ôm gối vậy.

Vệ Đằng giằng ra nhưng cánh tay anh ta vẫn ôm chặt eo cậu như dây xích, không thể cử động được.

Vệ Đằng đành để mặc Tiêu Phàm ôm gọn mình trong lòng, hai tên con trai ôm chặt nhau như thế này, Vệ Đằng thấy rất kỳ lạ nhưng không thấy phản cảm.

Dù thế nào Tiêu Phàm là một người đứng đắn, không phải ông chú dê cụ nào, hơn nữa anh ta đang bị ốm, tinh thần không ổn định, không thể đánh anh ta được, thôi thì cứ coi như ôm một người anh em.

Có lẽ do cảm giác lạnh lạnh từ cơ thể Vệ Đằng khiến người ta an tâm, cũng có thể do vòng tay Tiêu Phàm không còn trống rỗng, hoặc do những nguyên nhân khác, Tiêu Phàm rất nhanh rơi vào giấc mộng, cơn sốt cũng dần dần tan biến.

Chỉ là Vệ Đằng bị anh ta ôm trong lòng, tự dưng thấy tim mình đập nhanh.

Trái với gương mặt lạnh lùng khó gần, cơ thể Tiêu Phàm rất ấm áp, Vệ Đằng từ lúc sinh ra đã sợ lạnh, tính cách và cơ thể của hai người dường như đều tương phản. Cứ như vậy, hai người ôm chặt lấy nhau, một sự hoà hợp hoàn hảo.

5. Quyển 01 - Chương 05

Chương 5: Trường học kỳ quái.

Hôm sau tỉnh dậy, Tiêu Phàm đi vào nhà vệ sinh, thấy Vệ Đằng đang đánh răng, lúc ngẩng đầu lên nhìn anh, anh mắt cậu có chút khác lạ. Tiêu Phàm chẳng hiểu gì cả, quay người chạy ra ban công thưởng thức không khí trong lành.

Vệ Đằng khỏ sở vò tóc, xem ra Tiêu Phàm chẳng nhớ gì sát, những lời thoại được chuẩn bị sẵn đều trở nên vô dụng. Thôi bỏ đi, Vệ Đằng vốn không phải người hay so đo tính toán, Tiêu Phàm không nói thì cậu cũng không nhắc đến, tránh làm cả hai cùng bối rối. Vệ Đằng dứt khoát gạt chuyện này sang một bên, bắt đầu thu dọn hành lý.

Nhưng trong lòng lại luôn có cảm giác rất khác thường, nhất là khi bắt gặp ánh mắt đầy hàm ý của Tiêu Phàm, Vệ Đằng liền cảm thấy đau bụng, hoặc là lòng nhức nhối.

“Cứ thu dọn hành lý trước, buổi chiều đi dạo một chút, trước khi lên tàu vẫn kịp ngắm cảnh đêm.” Vệ Đằng tắt bật thu dọn hành lý vừa lẩm bẩm một mình, mười giờ phải lên tàu, buổi chiều đi mua một ít đồ đặc ở đường Chính Dương, tám giờ vẫn kịp chiêm ngưỡng tháp đôi Nhật Nguyệt nổi tiếng trong truyền thuyết, Vệ Đằng không muốn lãng phí một giây phút nào.

Tiêu Phàm mỉm cười, “Tôi sẽ đi cùng cậu”.

Câu nói ấy khiến Vệ Đằng có chút ngỡ ngàng, chỉ là Tiêu Phàm cảm thấy một mình ngồi trong khách sạn thật vô vị, mặc dù Vệ Đằng khá ồn ào, nhưng cùng cậu ta lượn quanh một vòng vẫn tốt hơn nằm lì trong khách sạn.

Trên đường, rất nhiều đôi tình nhân tay nắm tay dạo quanh các gian hàng, Tiêu Phàm đi sau Vệ Đằng cảm thấy kỳ lạ. Chỉ là một người mới quen không lâu, sao mình lại cùng cậu ta đi dạo phố thế này? Trời nắng chang chang lại tự nguyện đi theo sau một tên nhóc nhiệt tình sôi nổi quá đáng, Tiêu Phàm nghĩ cơn sốt hôm qua đã làm đầu óc anh mụ mị mất rồi.

Chẳng thà nằm mốc meo trong khách sạn còn hơn.

Đối với Vệ Đằng, tâm lý Tiêu Phàm luôn mâu thuẫn như vậy. Có lúc thấy cậu ta rất phiền phức, lúc lại thấy cậu ta rất thú vị. khi thấy cậu ta nhe răng cười như ma cà rồng, đôi lúc lại thấy nụ cười ấy rất đáng yêu.

Bản thân rất ghét loại người như cậu ta, đó là điều không có gì phải nghi ngờ nhưng kỳ lạ là, ở bên cậu ta lại cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái chưa từng có.

Tiêu Phàm bắt đầu đi theo sau Vệ Đằng, xem cậu ta tranh cướp về một đồng hồ đặc sản, đầy căng một túi lớn, trên đường về, Vệ Đằng mua tặng Tiêu Phàm một chiếc dây đeo di động.

Nhìn chiếc dây đơn giản xuyên qua hai mảnh kim loại hình thoi, phía trên viết hai chữ Tiêu Phàm tâm tư anh trở nên phức tạp.

Món đồ đáng giá hai tệ này, nói không chừng hai hôm nữa đã han rỉ, có vứt đi cũng chẳng ai thèm nhặt.

Nhưng đây là đầu tiên nhận được một món quà như thế, rõ ràng chỉ là một sợi dây đeo di động hết sức đơn giản nếu không muốn nói là tầm thường, tại sao đột nhiên anh lại thấy cảm động?

Tiêu Phàm lắc đầu, gạt đi thứ cảm xúc kỳ quái đó, nhận sợi dây đeo, cảm ơn một tiếng rồi cho vào túi áo.

Vệ Đằng vừa cười vừa đặt hàng với chủ quán.

“Bác cho cháu thêm hai chiếc, một chiếc viết Vệ Nam, chiếc kia viết Châu Vũ, lấy kiểu bốn chiếc lá ghép lại kia...”

Đi chơi một chuyến mà không quên mua quà về cho bạn bè, nhìn cậu ta hào hứng như vậy, Tiêu Phàm không khỏi nghĩ, tại sao mình không có một người bạn như thế chứ?

Những người như Diệp Kính Văn, Lâm Vi rất cao ngạo, đi đâu chơi cũng không bao giờ mua quà về cho bạn, bởi vì bọn họ có suy nghĩ như mình, cảm thấy mấy món đồ ven đường quá tầm thường.

Nhưng Vệ Đằng thì khác, cậu ta luôn cảm thấy thích thú với mấy món đồ này, có thể xem thứ đáng giá vài tệ như bảo bối, nhét vào trong túi áo để đem về tặng bạn bè.

Có lẽ ai cũng yêu quý cậu ta.

Tiêu Phàm so sánh thấy hai người quá khác biệt, mấy ngày này phải nhường nhịn lẫn nhau mới có thể xem như bình an vô sự, may mà chuyến du lịch đáng sợ sẽ kết thúc vào tối nay.

Tối đến, thu dọn hành lý để trở về, Tiêu Phàm quay đầu nhìn lại lần nữa căn phòng ở cùng Vệ Đằng trong ba ngày, khẽ mỉm cười, tạm biệt cơn ác mộng của tôi!

Trong giấc mộng mình đã hôn cậu ta, đúng là điên rồi.

Tiêu Phàm đang định bước ra khỏi cửa, Vệ Đằng đột nhiên chìa ra một mảnh giấy, phía trên có một loạt dãy số.

“Bên trái là số di động, bên phải là tài khoản QQ, ở giữa là địa chỉ email của tôi.” Vệ Đằng vừa gãi đầu vừa giải thích, vẻ mặt của cậu ta dường như hơi bối rối, “Từ mai không có cơ hội gặp nhau nữa, sau này nếu anh thấy chán, lúc nào tìm tôi cũng được. Đúng rồi, nhớ gửi email cho tôi, tôi sẽ gửi ảnh cho anh”.

Tiêu Phàm “Ừ” một tiếng, nhét miếng giấy vào túi áo.

Nói đùa à, chán thì tìm cậu? tôi không rảnh đến mức tự chuốc phiền toái đâu, còn mấy cái ảnh, chẳng có giá trị gì.

Không hiểu tại sao, Vệ Đằng cứ cúi đầu mãi, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Tiêu Phàm đợi hồi lâu vẫn không thấy cậu ta lên tiếng.

Đến khi lên tàu, hành lý đặt đâu đấy, ngồi yên vị rồi, Vệ Đằng vẫn không nói gì.

Khác với lần trước, có thêm một hành khách được dồn vào, bảy người chen chúc trong khoang dành cho sáu người.

Tiêu Phàm ngồi gần cửa sổ nhìn ra ngoài, bầu trời đen kịt, tàu rời khỏi thành phố, thi thoảng những ánh đèn mờ nhạt hắt qua khung cửa.

“Tiêu Phàm, ra ngoài thay đổi không khí chút đi.”

Trực giác cho Tiêu Phàm biết cậu ta có điều muốn nói, cuối cùng không kìm nén nổi nữa phải không? Tiêu Phàm khẽ cười, đứng dậy theo cậu ta ra ngoài. Vì ban đêm nên khoang tàu rất yên tĩnh, hai người đến nơi tiếp giáp hai khoang tàu, mỗi người dựa vào một bức thành kim loại lạnh băng.

“Nói đi.” Tiêu Phàm khoanh tay trước ngực, đợi Vệ Đằng mở miệng.

“Ừm...chúng ta quen nhau vài ngày, tôi biết không có tư cách nói với anh những lời này, nhưng...” Vệ Đằng nói bằng giọng rất nghiêm túc, gương mặt trong có chút kỳ quái, “Chúng ta chỉ mới quen vài ngày, tôi nhận thấy anh sống rất mệt và không hề vui vẻ, tôi không biết anh có quá khứ như thế nào nhưng tôi vẫn muốn khuyên anh một câu, còn trẻ như vậy, có chuyện gì mà không thể bỏ qua được chứ, anh vui vẻ hay không thì trái đất vẫn quay.”

Tiêu Phàm không nói gì, chỉ thấy đối phương vẽ mặt ủ rũ, khẩu khí giáo huấn đã hoàn toàn tiêu tan, cả thái độ nghiêm túc cũng không thấy đâu nữa.

“Vậy thì...có gì...anh tự lo liệu lấy đi, tôi đoán đi khỏi đây anh sẽ quên luôn những lời vừa rồi, tôi cũng chẳng biết phải khuyên nhủ anh như thế nào nữa.”

“Vậy thì... cứ thế đi.” Vệ Đằng nở nụ cười nhìn Tiêu Phàm, quay lưng chạy về khoang tàu, đến cửa còn bắt ngờ quay lại làm mặt hề, “Tự mình phải yêu lấy mình, mặt mày nhăn nhó thế để ai nhìn chứ?”

Vệ Đằng không bao giờ để chuyện buồn trong lòng, luôn lạc quan, giản dị.

Nhưng chúng ta không giống nhau.

Đợi cho bóng dáng Vệ Đằng khuất hẳn, Tiêu Phàm mới thở dài một cái.

Vệ Đằng, cậu không biết cậu là người đầu tiên quan tâm xem tôi sống có vui vẻ hay không, có điều, giữa chúng ta chỉ là tình cờ gặp gỡ. Cậu thể hiểu được nỗi đau của tôi, đương nhiên, cậu cũng không cần phải hiểu.

Trở về chỗ ngồi, đám người đang chơi Đấu Địa Chủ, Vệ Đằng ngồi bên cạnh xem, bộ dạng vui vẻ hứng thú, dường như đã sớm quên bống đoạn hội thoại lúc này.

Tiêu Phàm rất lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Lí lẽ mà Vệ Đằng nói vừa nãy thực ra rất đơn giản, đúng đấy nhưng để làm được lại rất khó. Không phải tôi muốn mặt nhăn mày nhíu mà là thật sự chẳng có chuyện gì đáng vui vẻ để có thể cười rộ rỡ như cậu cả.

Chuyến du lịch ngoài dự tính đã kết thúc như vậy, kỳ nghỉ Quốc Khánh vẫn còn dư ba ngày.

Vệ Đằng về đến nhà liền đổ rầm xuống giường, nói là phải ngủ bù. Thực ra mấy hôm ở cùng Tiêu Phàm cậu cũng không ngủ ngon, nằm mơ thấy bị chó cắn, xe tông, thậm chí bị sét đánh, tóm lại toàn là những giấc mơ không thể tưởng tượng nổi, điểm giống nhau duy nhất là hai chữ “đen đui”.

Vệ Nam áy náy trong lòng, vì thế sau khi anh trai trở về liền tự giác lôi quần áo bẩn của anh cho vào máy giặt, còn giúp anh sắp xếp lại đồ đạc.

Chiều tối, Vệ Đằng tỉnh dậy, em gái đã ngoan ngoãn nấu xong cơm tối. Vệ Đằng ăn như thể sắp chết đói đến nơi, vết nhẵn thức ăn mới hài lòng xoa cằm, nhếch mắt lên nói với em gái: “Nam Nam, ngày kia anh phải đến trường làm thủ tục”.

“Thủ tục gì?”

“Trao đổi sinh viên, biết không?”

“Anh á? Không phải chứ?” như anh thế này, chuyển đến trường khác học sẽ làm xấu mặt trường cũ lắm.

“Đúng thế, khoa Hóa trường anh với Đại Học Thiên Hà năm nào cũng có một số suất trao đổi sinh viên.”

“Ồ... cái này em có nghe nói rồi.” Hiện nay giữa các trường đều có chương trình trao đổi sinh viên, nói là học tập lẫn nhau, thúc đẩy sự giao lưu về phương pháp học tập. Vệ Nam không rõ chuyện của khoa Hóa lắm, vì thế không thể ngờ anh mình lại chuyển đến Đại học Thiên Hà với tư cách sinh viên diện trao đổi.

“Anh đến đó em phải hết lòng che chở anh đấy, nghe rõ không?” Khẩu khí của Vệ Đằng với em gái lúc nào cũng là câu mệnh lệnh.

Cái mặt anh lúc tức lên trông chẳng khác gì lưu manh còn cần em che chở sao? Vệ Nam mắng thầm trong bụng, ngoài mặt thì cười rất tươi: “Anh cứ yên tâm, trường chúng ta không đáng sợ vậy đâu, lang sói không nhiều”. Cũng chỉ có cái tên đi du lịch cùng anh và cái tên cho em vé du lịch thôi. Nghĩ đến đây, Vệ Nam không khỏi thở dài, trời đất ơi, hai anh em ta sao lại đụng phải hắc bạch song lang nổi tiếng của Đại học Thiên Hà chứ?

“Nam Nam, ngày mai cùng anh đi nhuộm lại tóc, anh sợ mái tóc này đến trường em sẽ trở thành mục tiêu chú ý mất.”

“Ok, phải rồi anh, trao đổi trong bao lâu vậy?”

“Một năm, học chung với sinh viên năm ba bên em, nhẽ ra lúc khai giảng đã phải làm thủ tục, nhưng bảng điểm học kỳ trước chờ hoài không được, bọn người ở phòng Giáo vụ đúng là chậm như rùa.”

“Ồ,ra là vậy.”

Vệ Nam miệng thì trả lời, trong bụng lại thấp thỏm không yên, anh trai mình là một sản phẩm hiếm có của tạo hóa, vào trường rồi chính là lạc vào động Bàn Tơ, không biết sẽ nhanh chóng hòa nhập hay gây nên cuộc chiến của những người đặc biệt đây?

Hôm sau, Vệ Đằng lôi em gái đến quán cắt tóc, còn mặc em gái căn cứ vào trào lưu hiện nay ở trường mà làm tham mưu.

Theo sự chỉ dẫn hươu chân múa tay của Vệ Nam, cuối cùng người ta cũng biến mái tóc dựng màu vàng trở về màu đen nguyên thủy, cố ý để lại vài sợi làm bờm, cứ có gió thổi là bay bay phía cuối lông mi.

Vệ Đằng vốn có nước da trắng, ngũ quan thanh tú, mặc dù tính cách thô kệch nhưng tuyệt nhiên không có dáng vẻ mắt to mày rậm, cắt tóc thế này bỗng trở thành một cậu thư sinh nho nhã. Chỉ tiếc cười một cái liền lộ rõ bản chất, mở miệng cả chục câu thì chục câu không thoát khỏi từ đêch gì, thật là sỉ nhục khuôn mặt thanh tú ấy.

Vệ Nam nghĩ thầm, cũng may anh mình nhiệt tình quá mức, sôi nổi quá đà, trọng nghĩa khí, là điển hình của trường phái phóng khoáng, không thì với ngoại hình thế này hoàn toàn đáp ứng tiêu chuẩn tiêu nhược thụ trong tiểu thuyết đam mỹ*.

*Tiểu thuyết đam mỹ: tiểu thuyết có nội dung về chuyện tình yêu, tình bạn của những nhân vật nam đồng tính.

Trước khi rời trường, Vệ Đằng rủ Châu Vũ đi ăn một bữa, vừa nhìn thấy Vệ Đằng, Châu Vũ liền tiến lại vỗ vai, nói: “Nhìn này, giống chủ nhân vuốt ve cún con không nhỉ?”.

Hai người chơi với nhau từ bé, là an hem tốt sẵn sàng vì nhau tuốt kiếm, bây giờ Vệ Đằng sắp phải đi, Châu Vũ chẳng tỏ ra buồn bã chút nào, ngược lại mặt mày hớn hởi, “Rốt cuộc cậu cũng có thể gây họa ở chỗ khác rồi”.

“Biết là cái miệng cầu của cậu không thốt ra được câu gì hay ho mà.”

“Cậu miệng cầu, mình cũng miệng cầu, có thể mới giao lưu được với nhau, chứ cậu tưởng cậu có thể hiểu được tiếng người chắc?”, Châu Vũ tiếp tục đùa, trước khi Vệ Đằng nổi giận liền chuyển qua giọng điệu nghiêm túc, “Mình nói cho cậu biết, Đại học Thiên Hà toàn những kẻ tính tình quái dị, cậy tài khinh người, mưu ma chước quỷ nhiều như rơm rạ, để tự bảo vệ mình thì tốt nhất đừng có gây sự chú ý, biết không hả?”.

“Cậu nói nhiều thành ngữ như thế không mệt à?” Vệ Đằng lườm cậu ta một cái, nghĩ đến lời dặn dò ấy cũng thấy buồn buồn.

Nghe nói ở trường đó người giỏi bạt ngàn, vốn thủ khoa của các trường đại học trong thành phố, chiếm đa số nhân tài các nơi, cộng thêm phong cách nhà trường rất thoải mái nên học sinh được tự do phát triển, rất có cá tính, cá tính chuyển sang lập dị, lập dị quá lại thành biến thái.

Dĩ nhiên những điều đó chỉ là nghe thiên hạ đồn đại, loại người như em mình còn làm đến chức Chủ tịch Ban văn hóa giải trí của trường, chắc là rất dễ đối phó đây. Vệ Đằng tự an ủi bản thân.

Khuôn viên Đại học Thiên Hà rất đẹp, có thảm cỏ, bồn hoa, hồ nhân tạo, không khác gì công viên, coi đó như địa điểm du lịch được.

Vệ Đằng bước dưới những vòm cây, tâm trạng rất tốt, cơn gió mơn trớn mặt đường như cũng có mùi hương vậy.

Vệ Nam sớm đã đến chỗ hẹn chờ cậu, thấy anh trai xách túi to túi nhỏ liền mỉm cười đỡ một tay.

“Nam Nam, khuôn viên trường em hơi bị được đó.” Vệ Đằng đưa va li to tướng cho em gái, ấn chặt mũ lưỡi trai, chỉnh lại chiếc kính râm to tổ chẳng che hết nửa khuôn mặt, miệng cười để lộ răng.

Vệ Nam thở dài chán nản, sao mỗi lần xuất hiện anh mình đều có tạo hình kinh khủng như vậy? khiến người ta kinh ngạc cực độ đã gặp là không thể quên.

“Anh, đi thôi, trước tiên về ký túc cất đồ đã.”

Vệ Đằng gật đầu, bước theo em gái về phía ký túc xá.

Kỳ nghỉ Quốc Khánh vừa kết thúc, sinh viên ùn ùn trở lại làm trường học trở nên vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều là những nụ cười tươi tắn.

Vệ Đằng cảm thấy hối hận vì đã nhuộm lại tóc đen, lúc đầu nghĩ là đến trường mới phải chú ý bề ngoài một chút, ai dè đến nơi rồi mới biết sinh viên trường này rất chịu chơi, không nói đến quần áo, chỉ riêng tóc tai đã muôn hình vạn trạng, xanh đỏ tím vàng có đủ.

“Nội quy trường này tương đối thoải mái, nói là muốn phát huy cá tính của sinh viên. Mấy người tóc vàng khè đỏ hoe vừa rồi là sinh viên của khoa Mỹ thuật”, Vệ Nam giải thích.

“Ừm.” Vệ Đằng không có hứng thú với đám người kia, hứng thú của anh dồn hết vào chàng trai đứng ở phía xa.

Gần sân vận động, một chàng trai mặc áo sơ mi trắng đang dựa vào thân cây, khẽ mỉm cười, nụ cười dịu dàng thân thiết, chỉ cần nhìn cũng biết là loại người rất dễ kết bạn.

Chàng trai kia mặc áo sơ mi màu đen, giữa ngực là hình bộ xương khô, quần bò bó sát, thắt lưng màu bạc lấp lánh. Bộ dạng chải chuốt thể khiến người khác phải nhức mắt.

So với anh ta thì chàng trai cười hiền lành kia quá giản dị chất phác nhưng từ cậu ta lại toát ra sự nho nhã quý phái.

Hai người đứng bên nhau không biết đang nói chuyện gì, chỉ thấy khung cảnh rất hòa hợp.

Vệ Đằng bỏ kính râm xuống, liếc bên đó một cái rồi quay qua cười với cô em: “Nam Nam, nam sinh trường em khá quá nhỉ?”.

“Khá cũng chẳng để làm gì, có phải đi mua rau đậu.” Bởi Vệ Nam tay xách va li quá nặng, tâm trạng không vui nên khẩu khí càng khó chịu. Vì chuyện tấm vé du lịch mà có chút áy náy với anh trai, hơn nữa bao năm nay chịu sự áp bức của anh rồi nên cô đành biến đau thương thành sức mạnh tiếp tục kéo va li đi.

Đi được hai bước, cô hồ hững ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt anh, Vệ Nam đột nhiên đứng sững lại, một lúc sau mới cất tiếng: “Anh, thật không may phải nói cho anh biết, hai anh chàng mà anh vừa nhìn thấy là khá nhất trường em đó...”.

Hai người đó như có thần giao cách cảm liền quay đầu lại, người mặc áo đen còn cười với Vệ Nam, vẫy tay chào và tiến lại gần.

“Em gái, đi Quế Lâm thế nào?”

Nụ cười chói mắt, khoe môi cong lên mang theo cảm giác nham hiểm, nhìn đã biết không phải tốt đẹp gì. Vệ Đằng đảo mắt quan sát anh ta rồi quay lại nhìn em gái với ánh mắt dò hỏi.

“Hi hi, cảm ơn anh, bọn em chơi vui lắm, Quế Lâm rất đẹp, đúng là thiên đường hạ giới.”

“Vậy thì tốt quá.” Hắn ngược mắt nhìn Vệ Đằng, nở nụ cười thâm thúy, sau đó bước lại chỗ anh chàng đang mỉm cười đợi hắn, hai người sóng vai rời khỏi sân vận động.

“Kính Văn, anh bảo đưa vé cho em gái, chính là cô bé đó à?”

“Ừ, anh không quen nhiều các em gái. Sao bầu không khí... tự dưng lại có mùi chua thế này?”

“Mùi anh là mùi cầu sao?”

Tiếng trò chuyện nhỏ dần rồi khuất xa cùng bóng dáng hai người sau chỗ ngã rẽ.

Vệ Đằng nhìn em gái ngờ vực, nghiêm túc nói: “Em thành thật khai mau, tấm vé đi Quế Lâm rốt cuộc là thế nào?”.

Vệ Nam cười lúng túng, “Thì cái người Hội trưởng Hội sinh viên lúc nãy, dịp Quốc Khánh định đi du lịch với người yêu, chẳng dè hai người cùng mua vé, vé thừa thừa nên cho em hai tấm đi Quế Lâm. Bởi em phải đi xem triển lãm truyện tranh nên đưa vé cho anh, là thế đó”.

Vệ Đằng gật đầu tỏ ý đã hiểu: “Vậy tấm vé nữa em cho ai?”.

“Cho người chị em Tiêu Tình, bạn ấy cũng đi xem triển lãm nên đã cho ông anh họ, rồi tạo nên nghiệt duyên giữa anh và Tiêu Phàm.”

Thì ra là thế.

Chẳng trách cậu và Tiêu Phàm chung nhau cặp vé tình nhân, hóa ra là hai cô em bé bỏng vì triển lãm truyện tranh mà bán đứng anh trai mình, tạo nên mối nghiệt duyên ngoài sức tưởng tượng.

Vệ Đằng bỗng thấy nhớ nhớ con người hơi tí là chau mày kia, thật ra trên anh ta rất vui, nhìn bộ dạng bó tay của anh ta, Vệ Đằng luôn thấy tâm trạng thoải mái.

“À, đúng rồi, anh ơi, trường em có một tin đồn.” Về mặt Vệ Nam hết sức huyền bí, rất thành công trong việc khơi dậy sự tò mò của anh trai. “Đừng có làm bộ làm tịch nữa, mau nói đi, không phải ở khu nào có ma đó chứ?”, Vệ Đằng hiểu kỳ nhìn em gái.

Vệ Nam ho một tiếng, nghiêm túc nói: “Trong trường có hai người được mệnh danh là hắc bạch song lang, một người là Hội trưởng Hội sinh viên, một người là Bí thư Ban chấp hành Đoàn, bọn họ như hình với bóng, thậm chí có người hoài nghi ống tay áo của hai người nối liền nhau, cả hai đều rất giỏi, rất đáng sợ, cùng nhau xây dựng một chương trình thì hiệu quả lớn như bão táp...”.

“Cừ vậy sao, không phải là hai người vừa rồi chứ?”

“Không phải, người mặc áo đen cho em vé lúc nãy tên là Diệp Kính Văn, chính là hắc lang- sói đen- còn sói trắng thì anh cũng quen đấy.”

“Ai?”

“Tiêu Phàm.”

Vệ Đằng cũng không biết mình bị sao, nghe em gái nói thế trong lòng trở nên vô cùng bối rối.

Không ngờ Tiêu Phàm lại học trường này, sau này sẽ có cơ hội gặp lại nhau, điều này làm Vệ Đằng rất phấn khởi.

Có điều, cậu cảm thấy mình hiểu Tiêu Phàm quá ít.

Một Tiêu Phàm đã từng cố gắng nuốt hết bát mì cay sè trên tàu hỏa, bực mình với sự niềm nở quá đáng của cậu nhưng chỉ thở dài ngao ngán, bộ dáng lúc hút thuốc trông thật lịch lãm, còn toát ra vẻ cô đơn sâu thẳm, người ướn như chuột lột mà vẫn quan tâm nhường cậu tắm trước để rồi bị cảm cúm, nhìn anh ta lúc ốm yếu trông rất đáng thương.

Còn nữa, trong cơn mộng mị, Tiêu Phàm đã ôm chặt cậu không rời.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Vệ Đằng đã thấy được nhiều biểu cảm của Tiêu Phàm, bây giờ nghĩ lại, tất cả chỉ là phần nổi của tảng băng trôi.

Con người thật của anh như thế nào, Vệ Đằng hoàn toàn không hay biết.

Ví dụ vì sao anh ta không vui, sao lúc nào cũng chau mày, câu chuyện luôn ám ảnh mà anh ta không thể nói ra là gì?

Vệ Đằng rất muốn tìm hiểu, không biết vì sao, đối với Tiêu Phàm sự tò mò của cậu đã ở mức độ rất cao.

Đồng thời, trong lòng cậu cũng thấy buồn buồn, ngoài cảm giác khoảng cách giữa cậu và Tiêu Phàm quá lớn, lí do lớn nhất khiến lòng cậu khó chịu chính là tên gọi hắc bạch song lang.

Mặc dù chỉ là biệt danh do mấy cô gái nhiều chuyện trong trường đặt ra, nhưng Vệ Đằng không thích bọn họ bàn tán về Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn, càng khó chịu khi bọn họ nghi ngờ hai người đó đồng tính.

Nói đùa, Tiêu Phàm sao có thể là đồng tính chứ, mà dù có đồng tính cũng không thể cặp đôi với tên họ Diệp kia được, nụ cười của hắn nham hiểm thế, hoàn toàn không xứng đáng với Tiêu Phàm.

Vệ Đằng cũng thấy lối suy nghĩ của mình rất kỳ quái, cho dù Diệp Kính Văn với Tiêu Phàm có là một đôi thì cũng đâu liên quan gì đến mình? Cho dù mình có là bạn của Tiêu Phàm cũng không thể xen vào được, huống hồ cũng chẳng phải là bạn.

Vậy tại sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu, khó chịu một cách kỳ lạ.

Vệ Đằng rầu rĩ bước đi, không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của em gái.

“Anh, mặt mũi nhăn nhó hết lại kìa, anh đang nghĩ gì thế?”

“Anh đang nghĩ xem tối ăn gì”, Vệ Đằng thiếu não đáp.

Hai anh em bước vào phòng cuối cùng trên tầng năm của ký túc xá số ba, mở cửa cho họ là một anh chàng cao , gầy, đeo kính dày, nhìn Vệ Đằng một cái lạnh nhạt rồi quay người chừa lối đi.

“Hi, chào cậu, mình là Vệ Đằng.”

“Châu Ngư”.

Vệ Đằng và Vệ Nam ngơ ngác một lúc, đối phương cũng chẳng thèm để ý tới họ, quay lưng bước vào phòng, trèo lên giường tiếp tục đọc sách, thần sắc có vẻ buồn rầu.

“Hi hi, tên của cậu rất giống một người bạn của mình.”

“Ồ, vậy hả.”

“Từ giờ trở đi mình sẽ ở phòng này, mong cậu chỉ bảo.” Vệ Đằng niềm nở giơ tay ra, Châu Ngư cũng chìa tay ra bắt, xong xuôi lại cúi đầu đọc sách.

“Hai người anh em khác trong phòng chúng ta đâu cả rồi? sao giường không trải đệm?”, Vệ Đằng vừa sắp xếp đồ đạc vừa hỏi.

“Một người nhà ở đây, một người ra thuê phòng trọ sống cùng bạn gái.”

“VẬY sao...?” cái cậu Châu Ngư này, thật khó gần, tên giống Châu Vũ mà khác biệt lớn vậy.

“Này, Châu Ngư, đi ăn cơm không?”.

“Không, hai người đi đi.”

Vệ Đằng “ừ” một tiếng, cũng không nghĩ nhiều về thái độ lạnh nhạt của cậu ta, quay người kéo em gái đi ăn.

Lúc ăn cơm mới hay, sau lễ Quốc Khánh khoa Hóa có một môn phải làm kiểm tra trắc nghiệm, vì thế sinh viên đều trở về ký túc xá sớm để ôn thi.

Cái cậu Châu Ngư ấy, nhìn mặt mày trắng bệch, hai mắt thâm quầng là đủ biết chắc chắn do cậu ta thức thâu đêm học bài.

Buổi chiều đến phòng quản lý làm thủ tục, coi như Vệ Đằng đã chính thức trở thành sinh viên trường nay rồi.

Châu Ngư vẫn đang đọc sách, Vệ Đằng cũng không làm phiền cậu ta, trở về ký túc xá tắm giặt rồi ngủ một giấc.

Giấc mơ đưa cậu trở lại Dương Sóc, đối diện với con bướm lớn ở tuổi Hồ Điệp, Vệ Đằng thấy mình hơn hở cảm máy ảnh bấm tí tách, còn Tiêu Phàm nhăn mặt đứng phía sau, thở dài ngao ngán.

Trong giấc mơ, Vệ Đằng giống như người ngoài cuộc, có thể nhìn rõ mọi biểu cảm của Tiêu Phàm.

Tỉnh dậy, Vệ Đằng đột nhiên rất muốn biết, có thật là Tiêu Phàm ghét cậu hay không? Mấy hôm đó, cùng ăn cùng ngủ, Tiêu Phàm có phải đã hết sức nhẫn nhịn mới có thể không thốt ra câu “cút đi, đồ phiền phức” không?

Thật sự rất phiền phức sao?

Vệ Đằng trong lòng rối bời vò tóc, mái tóc đen tuyền mềm mại trong lúc ngủ bị dè thành một mớ rối bù, cộng thêm việc bị cậu ra sức vò, trông không khác gì tổ quạ.

Xem ra niềm nở cũng phải biết chọn người, dạo gần đây thời vận của cậu không được tốt, lòng tốt cứ bị nghi oan, nhiệt tình lại bị người ta ghét bỏ.

Tỉnh dậy rồi khó mà ngủ tiếp được, Vệ Đằng đành ngồi dậy mở máy tính bật QQ.

Nick của Châu Vũ đang sáng, thấy Vệ Đằng online liền nhảy vào chat, hệt như phát lệnh truy nã vậy.

“Người anh em, đến nơi chưa? ổn cả rồi chứ? Thuận lợi chứ?”

“Rất thuận lợi, thuận lợi đến nỗi không có gì phải bàn cãi.”

“Như thế nào?”

“Chẳng thế nào cả, ngày kia mới lên lớp, hết Quốc Khánh đã phải đi thi.”

“Chà”.

Sau lời đó không thấy Châu Vũ nói gì thêm, Vệ Đằng tắt khung trò chuyện đi, dung QQ chơi đấu địa chủ.

Rất lâu sau lại thấy nick của Châu Vũ nhấp nháy, mở ra xem thì thấy câu thế này:

“Em yêu, rốt cuộc em cũng chịu lên mạng rồi à? Hôn một cái nào.”

Vệ Đằng cảm thấy đám tóc đang dựng chống vó của mình phút chốc sụp hết cả xuống.

“Châu Châu nhỏ bé yêu quý, cậu gửi nhầm mất rồi.”

“Đếch gì, lãng phí cảm xúc.”

Một hồi lâu không thấy nói năng gì là biết cậu ta đang xoắn đuôi theo bạn gái rồi, cái đồ ham sắc bỏ bạn.

Vệ Đằng chả có việc gì làm, tiện tay mở hòm thư, định viết cho thầy giáo một bức nói mình đã đến nơi bình an, không ngờ lại có thư mới.

Địa chỉ thư lạ, người gửi tieupham0501.

Là Tiêu Phàm ư?

Tim Vệ Đằng bỗng đập loạn nhịp.

6. Quyển 01 - Chương 06

Chương 6: Bất ngờ gặp lại

“Tôi là Tiêu Phàm, nếu rảnh thì gửi ảnh hôm đi du lịch cho tôi nhé.”

Vệ Đằng đọc xong bức thư chỉ vồn vện một câu, trái tim như muốn nhảy lên reo hò, xem ra tên đó chưa hoàn toàn quên mình, còn tưởng anh ta chẳng thèm để ý đến mấy bức ảnh đó chứ.

Vệ Đằng vội nén floder ảnh đã được chỉnh sửa, đặt một cái tên kỳ lạ, “Tiêu Phàm du ngoạn Quế Lâm” rồi lập tức gửi cho Tiêu Phàm.

Xong lại tiếp tục chơi đấu địa chủ, thắng liền mấy ván, Vệ Đằng cảm thấy hôm nay mình thật may mắn.

Dù biết khả năng Tiêu Phàm hồi âm lại rất thấp, nhưng cậu vẫn nhen nhóm hy vọng nhận được email của anh ta. Dù sao đồng ảnh đó mình đã mất rất nhiều công sức để chỉnh sửa, nén dung lượng, đổi đuôi, thay tên.

Chẳng ngờ hôm nay đúng là may mắn đến đáng sợ, chỉ mười phút sau đã thấy email hồi âm của Tiêu Phàm.

“Cảm ơn nhé, tôi xem ảnh rồi, chụp rất đẹp, vất vả rồi.”

Chỉ một câu nói cũng đủ khiến Vệ Đằng mở cờ trong bụng.

Bị người khác ghét chẳng bao giờ là chuyện tốt cả. Vệ Đằng dùng lý do này để giải thích cho sự vui vẻ kỳ lạ của mình, nghe rất có lý, thở sâu một hơi rồi tiếp tục chơi đấu địa chủ.

“Tiểu Vệ, đến trường mới thế nào rồi?”, Châu Vũ lại nhảy vào nick cậu.

“Nói chuyện với người yêu xong rồi hả?”

“Sư tử Hà đông nhà mình bắt mình mai phải đi bộ dạo phố với cô ấy, chết tiệt, đó đâu phải chỗ đàn ông con trai qua lại, hàng quán la liệt khiến mình hoa mắt chóng mặt. Thật không hiểu nổi tại sao con gái lại thích dạo phố như thế?”

“Được rồi được rồi, có phúc mà không biết hưởng, dù sao cũng tốt hơn lính phòng không như mình, muốn đi dạo phố cũng không được.”

“Nghe nói con gái Đại học Thiên Hà hơi bị được, hay là thử làm quen lấy hai cô, một em gái một vợ?”.

“Nói dễ nghe thế, không bằng cậu giúp mình làm quen một cô đi. Mình đi chơi đấu địa chủ đây, nóng quá không ngủ được, bye.”

Cũng không biết nguyên nhân không ngủ được là quá nóng hay do cảm xúc mãnh liệt trong lòng.

Vệ Đằng chơi đầu địa chủ đến nửa đêm vẫn chưa buồn ngủ, nằm trên giường mở mắt nhìn lên trần nhà.

Trường học rộng như thế, gặp được Tiêu Phàm cũng không phải dễ dàng gì, hắc bạch song lang rốt cuộc là như thế nào? Chàng trai đứng cạnh Diệp Kính Văn ấy là ai? Thắc mắc trong lòng càng lúc càng nhiều, tăng lên gấp bội, nghĩ đến Tiêu Phàm quen nhiều chàng trai điều kiện tốt như vậy, Vệ Đằng cảm thấy buồn bực vô cớ.

Tại sao lại nhớ đến anh ta? Đúng là quái đản.

Vệ Đằng lại lồm cồm dậy mở máy tính, dạo quanh trang blog cá nhân.

Mấy năm nay đi du lịch nhiều nơi, quen biết bạn bè cũng không ít, cộng thêm cả đồng bạn học đồng đẳng anh em, blog của Vệ Đằng rất nhộn nhịp, nhưng kỳ lạ là, trong phần nhật ký chỉ có một bài viết, chính là thông báo chào mừng tự động: “Các bạn ơi, mình chính thức gia nhập diễn đàn XX, hoan nghênh ghé thăm mình nhé!”.

Hồi đó Vệ Đằng lập blog theo trào lưu, tiếc là lười quá, một bài nhật ký cũng không viết, sau chỉ dùng nó như công cụ lưu trữ tài liệu.

Hôm nay đột nhiên muốn viết gì đó, nhưng bản thân quả thật không thích hợp với việc hoài xuân tiếc hạ, cũng chẳng viết ra được những câu chữ đẹp đẽ nào, gì mà năm tháng trôi qua vùn vụt, thời gian thấm thoát thoi đưa, trong chớp mắt biến cả hóa nường dâu...

“Phát hiện gần đây bản thân có chút kỳ lạ, sự tò mò đối với một người vượt quá tầm kiểm soát, chẳng lẽ bị ác quỷ nhập xác rồi?”

Viết một dòng đơn giản thế thôi, ngay lập tức đã có hồi đáp:

“Ác quỷ dám tìm cậu? còn chưa đến gần đã bị cậu dọa chạy đứt dép rồi, ha ha. Tiểu Vệ này, sự hiếu kỳ có thể giết chết mèo hoang đấy, cẩn thận chút, nói không chừng sự tò mò của cậu ẩn chứa sức công phá của bom nguyên tử đó.” Người trả lời: Ngưu San San.

Nhất định là đánh dấu blog của mình, không thì làm sao trả lời nhanh vậy được.

Cô nàng này, từ lúc sánh duyên cùng Châu Vũ cũng coi Vệ Đằng như anh em, rất có cá tính, tiếc là hơi ngang ngược một chút.

Tiện tay ấn chuột vào blog cô nàng, thấy một tấm ảnh, khuôn mặt cô nàng chiếm gần hết, trang điểm rồi, đôi mắt to tròn.

Vệ Đằng run tay tắt luôn trang web.

Châu Vũ, người anh em tốt. thấy thương cậu quá.

Hôm sau bầu trời trong xanh, tờ mờ sáng Châu Ngư đã bò dậy học bài, Vệ Đằng đánh răng rửa mặt đều cố gắng nhẹ nhàng hết mức để tránh bị người ta ghét.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Quốc Khánh, phần lớn sinh viên đều đã trở lại trường, sân điền kinh có người đang chạy, sân bóng rổ cũng đông đúc.

Vệ Đằng trước giờ không ngại người lạ, chui vào sân bóng, chẳng mấy chốc đã hòa nhập vào cuộc chơi.

Những người này dường như ở đội bóng rổ của trường, chiều cao thấp nhất cũng trên 1m85, Vệ Đằng cao 1m78 mà đứng cạnh họ cũng trở nên thấp bé nhẹ cân.

Chiều cao khiêm tốn những ném bóng bách phát bách trúng. Đám đông nhìn cậu ra chiều hâm mộ thích thú.

“Cậu em kỹ thuật khá lắm, nhìn là biết tay lão luyện. Tên gì?”, một chàng trai da ngăm đen, cười rất tươi vỗ vai Vệ Đằng hỏi.

“Hi, mình năm ba, tên Vệ Đằng.”

“Hóa ra là đàn anh...ha ha, mình tên Sâm Lâm.” chàng trai bối rối quệt mũi, nhặt quả bóng ở phía xa, mỉm cười chuyển cho Vệ Đằng.

Vệ Đằng đón bóng, đám người tự động chia làm hai phe, tiếp tục chơi.

Một lúc sau, họ kết thúc buổi tập đi về, trước khi đi còn xin số điện thoại của Vệ Đằng.

Đằng nào cũng chẳng có gì làm, thư viện lại có điều hòa mát mẻ, vào đó ngồi đọc tạp chí cũng không tệ.

Thư viện của Đại học Thiên Hà rất hiện đại, một tòa nhà hơn mười tầng, cửa sổ kính sát đất cực lớn, đứng ngoài cũng có thể nhìn thấy người ngồi trong đang đọc sách.

Vệ Đằng bước vào thư viện, vừa định tìm phòng đọc thì đau khổ vì phát hiện mình không thể vào được.

Cái đếch gì, vào thư viện cũng cần quẹt thẻ. Mình vừa chuyển đến lấy đâu ra thẻ mà quẹt chứ? ở trường cũ đâu cần phải quẹt thẻ, cái nơi kỳ quái này đưa ra thật lắm quy định quái quỷ.

Vệ Đằng cầu nhàu không dứt, chán nản tựa vào chiếc ghế đặt ở góc rẽ tầng một, hờ hững nhìn bức bình phong trưng bày lịch sử trường.

“Xin hỏi thư viện có cuốn Sự tự do trong khuôn khổ pháp luật của La Ninh không?”.

Một giọng nói quen thuộc vang lên cách đó không xa, Vệ Đằng lập tức đồng tai nghe ngóng.

“Rất tiếc, người khác mượn hết rồi.”

“Thời hạn trả sách là bao giờ? Tôi có thể xem người mượn là ai không? Tháng mười hai à? Được rồi,cảm ơn.”

Người bước ra từng phòng mượn sách tầng một quả nhiên là Tiêu Phàm.

“Hi,lại gặp nhau rồi.” Vệ Đằng cố kìm nén lòng vui sướng trong lòng, tiến lại phía Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm ngạc nhiên nhìn chàng trai đứng chắn trước mặt mình, hồi lâu mới buông câu, “xin hỏi cậu là ai?”.

Thấy đối phương đứng thẩn thờ nhìn mình, Tiêu Phàm lại hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”.

Vệ Đằng đang vui mừng phấn khởi, nghe anh ta nói vậy liền ử rữ mặt mày, tay vòng ra sau gáy, mặc sức vò đầu bứt tai.

“Vệ ...Đằng...?”, giọng nói Tiêu Phàm chứa đầy kinh ngạc.

“Nhận ra rồi à?” Vệ Đằng lập tức vui vẻ trở lại, ngẩng đầu tươi cười nhìn Tiêu Phàm, nhưng biểu cảm của Tiêu Phàm lại có phần phức tạp như thể đang cố gắng kìm nén gì đó.

Có trời mới biết, tên phiền phức này lại học cùng trường với anh, còn tình cờ gặp mặt nữa. Tiêu Phàm cứng miệng đưa mắt nhìn lên trần nhà.

“Cậu, sao tự dưng lại chuyển từ trường phái phóng khoáng sang trường phái thanh nhã vậy?”, nhìn mái tóc đen tuyền của Vệ Đằng, Tiêu Phàm mỉm cười hỏi.

“Ha ha, em gái tôi bảo thế này nhìn thuận mắt hơn.” Vệ Đằng xấu hổ, lại giơ tay lên vò tóc,mặt ửng đỏ, “Tiêu Phàm, anh thật chăm chỉ, nghỉ lễ cũng đến thư viện.” hai người cùng đi ra ngoài, Vệ Đằng hớn hờ vừa đi vừa nói, không nhận ra sắc mặt khác thường của Tiêu Phàm.

“Tôi đến mượn sách.”

“À, ra thế...haha, cái đó...”

“Sao?” Tiêu Phàm đứng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn Vệ Đằng, phát hiện ánh mắt đối phương nhấp nháy, cố ý lẩn tránh cái nhìn của mình.

“Tôi nói, chúng ta tình cờ gặp lại như thế này là rất có duyên.”

Rất vui khi gặp lại anh.

“Đúng thế, cứ cho là vậy đi.” Tiêu Phàm rõ ràng chỉ trả lời khách sáo có lệ, đối với anh ta, chuyến du lịch mấy ngày phải chịu đủ rồi, hôm lên tàu còn thở phào nhẹ nhõm, tưởng là sau này không ai đến quấy nhiễu mình nữa, ai dè cục nợ này lại chình ịch trước mắt.

Chẳng hiểu sao, nhìn khuôn mặt tươi cười hơn hử ấy, Tiêu Phàm vui vẻ một cách kỳ lạ, thậm chí ngay cả động tác gãi đầu của cậu ta cũng làm anh thấy nhớ.

Vệ Đằng so với lần trước gặp dễ nhìn hơn nhiều, tóc không còn lởm chởm như lông nhím nữa, quần áo cũng bớt hoa hòe hoa sói thập cẩm trăm màu, nhìn rất ngay ngắn, suýt nữa thì anh không nhận ra.

“Đéch gì, tôi bị muỗi đốt.”

Tiêu Phàm so vai chán chường, đã biết cái nét đánh chết không chữa mà, bề ngoài có nho nhã đến mấy cũng không che dấu được bản chất thô lỗ bên trong.

Hai người sánh vai bước đến góc rẽ, Tiêu Phàm phải về ký túc xá dành cho thực sinh, liền nói lời tạm biệt Vệ Đằng.

Vệ Đằng vội vàng tranh thủ cơ hội xin số di động của Tiêu Phàm.

Người cao ngạo như Tiêu Phàm, sao có thể chủ động liên lạc với cậu chứ, có mà anh ta hận không đạp cậu một cái bay lên chín tầng mây mới phải, vì thế cậu đành xin số anh ta phòng khi cần đến.

Vệ Đằng lưu số di động của Tiêu Phàm vào danh bạ điện thoại, trong lúc đặt tên cố ý thêm một ký hiệu, như thế số của Tiêu Phàm sẽ đứng đầu danh bạ.

Những người được hưởng đặc quyền này chỉ có bố mẹ, Nam Nam và Châu Vũ, Vệ Đằng cũng không biết tại sao lại đối xử đặc biệt với Tiêu Phàm như thế.

Vệ Đằng vốn dĩ không phải người nhạy cảm, khi thấy hành động của mình lạ lùng cũng chỉ gãi đầu, không suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

Mặc dù Tiêu Phàm vẫn bộ dạng lạnh lùng, áo sơ mi và quần bò, tóc tai gọn gang, lịch lãm tao nhã, xung quanh vẫn là khối bảo vệ vô hình, bất kỳ ai muốn tiếp cận đều bị hất ngược trở lại, khuôn mặt vẫn hiếm thấy nụ cười, suốt ngày chau mày, nhưng Vệ Đằng vẫn thấy rất vui khi nhìn thấy và cũng rất kỳ vọng mau chóng được gặp lại anh ta.

Hôm sau Vệ Đằng lên lớp cùng sinh viên khoa Hóa, bài kiểm tra trắc nghiệm nghe đồn đã tiêu diệt cả đồng người, sắc mặt sinh viên đều không tốt lắm, Vệ Đằng cũng chẳng tìm người nói chuyện phiếm, cậu ngồi ở bàn sau cùng trong mỗi buổi lên lớp.

Vài ngày sau, Châu Ngưng bỗng thay đổi thái độ, hơn ha hơn hử mời Vệ Đằng một bữa cơm.

“Mấy hôm nay thờ ơ với cậu là mình không tốt, trong phòng chỉ có hai đứa mình, thờ ơ với nhau thì phòng biến thành nghĩa trang mất.”

“Đúng thế, mình còn tưởng cậu thấy mình chướng mắt, không muốn nói chuyện với mình cơ đấy.” Chuyện nói rõ ra, Vệ Đằng như trút được gánh nặng.

“Có phải cậu thấy mình rất quái lạ? Thực ra đó là bệnh trước mỗi kỳ thi, cứ gần đến ngày thi mình không quan tâm bất cứ điều gì, có liều mạng cũng phải được điểm trung bình, bằng điểm kỳ nào cũng gửi về nhà xin chữ ký của bố mẹ, mình không muốn bệnh cao huyết áp của bố tái phát.”

“Đúng rồi, học cấp ba lúc nào cũng lo xếp hạng, học đại học thì gửi bằng điểm, đời học sinh trăm thứ khổ!”

“Đúng đúng, chính thế, mình đã học thuộc ba ngày liền không ngủ, cảm thấy sắp biến thành thần tiên luôn rồi.”

“Ha ha, mình cũng na ná, lần nào thi cũng như vậy cả.”

Hai người vừa ăn vừa tán gẫu, cậu một câu, mình một câu, không biết thầy Triết học đang ngồi cách đó một bức tường vừa ăn cơm vừa nở một nụ cười thâm thúy.

Hai chàng trai ồn ào chẳng khác gì tổ ong vò vẽ bị chọc vào.

Sau kỳ thi trắc nghiệm, Vệ Nam nói muốn mời anh trai một bữa cơm, đồng thời giới thiệu chị em tốt của cô ấy. Đương nhiên Vệ Đằng nhận lời vì nể mặt em gái.

Theo sau em gái đến gian phòng tầng hai quán ăn Ẩn Hồ, nhìn thấy hai mỹ nữ đã ngồi đợi từ sớm.

Một người toát lên khí chất kiêu hãnh, tóc ngắn, trông rất thông minh nhanh nhẹn, người kia nhỏ nhắn dễ thương, buộc tóc đuôi gà.

“Bạn này là Kỳ Quyên, còn đây là Tiêu Tình, hmm, anh trai mình.”

Vệ Đằng rất tự nhiên chào hỏi hai cô gái, biết Tiêu Tình là em gái Tiêu Phàm, còn đặc biệt nhìn cô ấy thêm một cái, đúng lúc bắt gặp Tiêu Tình cũng đang nhìn mình.

“Anh không giống những gì Nam Nam miêu tả lắm”, Tiêu Tình cười, trên má có một lúm đồng tiền, trông rất đáng yêu.

“Vậ à...ha ha.”

“Vâng, nhìn anh rất nhã nhặn.”

Nhã nhặn?

Vệ Nam phì ngum trà đang uống, Kỳ Quyên tay chân nhanh nhẹn lấy quạt che lại.

“Vệ Nam, cậu kìm chế một chút đi”, Kỳ Quyên lườm Vệ Nam một cái. Vệ Nam hối lỗi đưa cho cô một chiếc khăn tay, quay đầu nói với Tiêu Tình: “Anh mình không nhã nhặn đâu, cậu không biết cơn nhiệt tình sôi nổi của anh ấy có thể khiến người chết sống lại đó”.

“À, chuyến du lịch vừa rồi anh với anh họ của em ở chung có thuận lợi không?”

“Ừ, rất thuận lợi.” Vệ Đằng cúi đầu, sắc mặt như không có chuyện gì, thực ra tim cậu đang đập thình thịch. Mấy ngày đó, thực sự ở bên nhau rất thuận lợi...

“Vậ thì tốt, lúc đầu em đưa vé cho anh ấy là muốn anh ấy và Nam Nam có cơ hội ở bên nhau, không ngờ lại thành ra là anh và anh ấy cùng đi, em lo anh sẽ làm cho anh ấy nổi khùng lên...anh họ em là người rất đáng sợ.”

“Không thể nào, anh ấy rất...” Vệ Đằng đang cố trấn áp để hai chữ dễ thương không phun ra khỏi miệng, cười hì hì, “Rất ... tốt”.

Kỳ Quyên đột nhiên nghiêm túc nói: “ở trường bọn em, anh Tiêu Phàm là một truyền thuyết”.

“Truyền thuyết, sao lại nói vậy?”, Vệ Đằng tò mò buộc miệng hỏi. Theo quan sát của Vệ Nam, phản ứng của anh trai quá nhạy cảm.

“Lúc anh ấy đang học đại học, làm ở Ban chấp hành Đoàn, quen rất nhiều người, ăn nói cũng nho nhã lịch sự. Nhưng ai dè lên thạc sỹ lúc nào cũng thui thủi một mình, cả ngày phụ giúp thầy giáo làm chuyên đề, không giao lưu tiếp xúc với bất kỳ ai, gặp bọn em cùng lắm là gật đầu xem như đã chào hỏi rồi.”

“Thế à? Ha ha...” Chắc anh ta cô đơn lắm, không biết có chịu kết bạn với mình không đây. Vệ Đằng nghĩ thế, nhân thể hỏi thăm về sở thích của Tiêu Phàm, “Tiêu Phàm thích yên tĩnh à?”

Ba cô gái cùng lúc ngẩng đầu nhìn anh, Vệ Đằng cười sáng khoái, che giấu sự quan tâm quá mức của mình, “Trong mấy ngày ở cùng, anh cảm thấy hình như Tiêu Phàm rất ghét bị người khác làm ồn, thích sự yên tĩnh”.

Kỳ Quyên gật đầu đồng tình, “Đúng thế, bộ dạng như muốn nói kẻ nào lại gần ta sẽ chết vậy, những cô gái muốn theo đuổi anh ấy đều bị dọa cho sợ hãi mà chạy mất. Cả ngày trong thư viện, cũng không tham dự những hoạt động tiệc tùng buổi tối, chỉ biết có học hành thôi”.

“Anh họ em khá là khó gần, thế hệ trẻ họ Tiêu nhà em chỉ có mỗi em với anh ấy, vậy mà anh ấy cũng chẳng thèm để ý đến em”, Tiêu Tình bắt đầu than vãn.

“Hi hi”, Vệ Nam nhìn anh trai, cất tiếng cười khờ khạo.

Dưới gầm bàn, Vệ Đằng đập Vệ Nam một cước, trợn mắt như muốn nói: Có ông anh tốt như thế này, mở mày mở mặt chưa hả?.

Vệ Nam lập tức ủ rũ cúi đầu như bông hoa bị mưa gió làm cho tươi bời. Anh trai mình mặc dù có để ý đến cô em gái này, nhưng lại để ý quá mức...cả hai ông anh đều kỳ quái, giá mà được như Kỳ Quyên, là con một thì hạnh phúc biết bao.

Vụ một cái là đến kỳ thi giữa kỳ, cả trường thi cùng đợt, căn bệnh trước kỳ thi của Châu Ngự lại tái phát, ngày nào cũng ôm sách ngồi tụng, hai mắt thâm quầng như gấu trúc.

Vệ Đằng hằng ngày dậy sớm, đeo cặp sách đến thư viện.

Nghe Kỳ Quyên nói Tiêu Phàm thích ngồi lì trong thư viện, nói không chừng có thể gặp được anh ta ở đó.

Một buổi trưa, vì lười không muốn về nhà ăn của trường, Vệ Đằng đi lên nhà ăn trên tầng bảy của thư viện, gọi một suất cơm thịt ngồi ăn hùng hục, ăn xong vội vàng xuống tầng dưới đọc sách, đến góc rẽ thì chợt thấy một bóng dáng quen thuộc.

Một mình anh ta chiếm cả chiếc bàn lớn, trên bàn đặt la liệt những cuốn sách dày cộp. Anh ta xem sách rất tập trung, yên tĩnh, vài sợi tóc rũ xuống, cũng không để ý. Đường như anh ta rất hứng thú với việc đọc sách, lông mi giãn ra, khuôn mặt cũng trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Ánh nắng lọt vào qua cửa sổ, nền nhà sáng bóng cũng không ảnh hưởng gì đến anh ta, bởi chỗ anh ta ngồi là góc khuất không bao giờ bị ánh sáng tìm đến.

Vệ Đằng chợt nghĩ, một Tiêu Phàm tập trung đọc sách như thế thật sự rất đẹp trai, rất quyến rũ.

Vệ Đằng nhanh chóng chạy xuống dưới lầu, cầm cặp theo, sau đó nhẹ nhàng tiến phía Tiêu Phàm.

“Hi, lại gặp rồi, he he.”

Tiêu Phàm ngoảnh đầu nhìn, cái tên này sao cứ ám người ta mãi vậy? Miệng rộng ngoác thế kia, gặp tôi có đáng để cười đến mức ấy không? Ánh mắt Tiêu Phàm dừng trên khuôn mặt Vệ Đằng một lúc lâu, làm cậu chàng đỏ mặt.

“Ha ha...anh nhìn tôi làm gì, mặt tôi lạ lắm à?”.

Ánh mắt Tiêu Phàm di chuyển xuống dưới, dừng lại ở bờ môi Vệ Đằng không rời.

Vệ Đằng bắt đầu tim đập loạn nhịp, trong không gian tĩnh lặng, có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch, Tiêu Phàm đang chăm chú nhìn đôi môi mình, thật kỳ lạ, Vệ Đằng lại nghĩ tới điều không nên nghĩ.

“Vừa ăn thịt lợn phải không?”, Tiêu Phàm nghiêm túc đưa ra kết luận, quay người lấy một tờ giấy ướt trong túi sách đưa cho cậu, “Lau đi”.

Vệ Đằng tiếp tục ngơ ngẩn, một lúc lâu mới hoàn hồn, mặt mày đỏ lựng cầm lấy giấy ướt lau miệng, “Cảm...cảm ơn”.

Dùng động tác ném bóng rổ vứt giấy ướt vào thùng rác xong, Vệ Đằng quay lại cười nói: “Tôi có thể ngồi đây không?”.

Cậu có cảm giác mình như tên du côn đang tán tỉnh con gái nhà lành vậy. Thật thê thảm mà, không thể thê thảm hơn được nữa.

“Tùy.” Tiêu Phàm chăm chú đọc sách, không thèm để ý đến cậu nữa. Tim Vệ Đằng cứ nhảy loạn cả lên, thật sự cảm thấy mình rất kỳ quái, liền uống một ngụm nước, thở sâu một cái để mình bình tĩnh lại, ngồi xuống, lôi sách giáo khoa ra đọc.

Cả hai đều im bật.

Thi thoảng Tiêu Phàm quay đầu sang nhìn cậu, lần nào cũng bắt gặp khuôn mặt nhăn nhó, Vệ Đằng mở to mắt xem sách được một lúc rồi lại nhắm, miệng lẩm nhẩm học thuộc lòng, đọc được một nửa lại tắc tị, lại mở mắt ra nhìn chòng chọc vào trang sách.

Tiêu Phàm cảm thấy cách Vệ Đằng đọc sách cũng quái đản như tính cách cậu ta vậy, cứ như đánh nhau với kẻ thù không bằng, mắt long song sọc, đọc sách chứ có phải ăn sách đâu?

Vệ Đằng đôi khi cũng quay nhìn Tiêu Phàm, lần nào cũng bắt gặp khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng hoàn hảo của anh ta, bộ dạng cúi đầu chăm chú đọc sách như thế, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng lật từng trang sách, trên cuốn sổ gọn nhẹ là nét bút ngay ngắn.

Xem sách cũng có thể lịch lãm như thế, quả nhiên khí chất là vốn trời sinh, không phải ai cũng có được.

Vệ Đằng nhìn cuốn sổ be bét, chẳng chịt ký hiệu như tổ kiến của mình, mặt mày buồn thiu.

Hôm sau Vệ Đằng lại đến thư viện, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Phàm vẫn đang ngồi ở chỗ ngày hôm qua.

Vệ Đằng mặt dày ngồi xuống, Tiêu Phàm điềm tĩnh như không, dịch sách vở một chút, chào hỏi có lệ rồi tiếp tục đọc sách.

Vệ Đằng ngồi bên cạnh, không tài nào tập trung học được, ánh mắt lần theo khuôn mặt Tiêu Phàm lúc nào chẳng hay, nhìn mãi không muốn rời.

Như thế được hai ngày, sau đó không thấy Tiêu Phàm ngồi đọc sách ở chỗ cũ nữa.

Có việc không đến được? hay là chán nhìn thấy mình nên trốn rồi? Suy đi nghĩ lại thấy cái thứ hai có khả năng lớn hơn, trong lòng đột nhiên cảm thấy như mất đi thứ gì đó.

Nhưng không có Tiêu Phàm ở bên, việc học hành của cậu thuận lợi hơn một chút.

Sau kỳ thi, Vệ Đằng bỗng nhận được tin nhắn của đàn em Sâm Lâm.

“Anh ơi, có hứng thú gia nhập đội bóng rổ không? Anh rất có khiếu chơi bóng đó.”

Vệ Đằng lập tức hồi âm: “Chẹp, thực chất chỉ là cái gối chưa được thêu thùa hoa hoét gì cả, bên trong nhét đầy cỏ khô. Chơi bởi chút thì được nhưng làm thành viên chính thức, anh xin kiếu”.

Lúc đầu vì muốn ra vẻ có phong cách nên mới tập ném bóng, nếu thật sự ra sân chỉ tổ vạch áo cho người xem lưng.

“Anh nói chuyện thật thú vị, không sao, cuối tuần nào bọn em cũng tập luyện, khi nào rảnh thì đến chơi, em sẽ mượn bóng rổ cho anh.”

“Ừ, vậy đi!”, Vệ Đằng vui vẻ đồng ý.

Chuyển đến muộn nên Vệ Đằng lỡ mất đợt tuyển thành viên mới của các câu lạc bộ, trước giờ luôn yêu thích sự náo nhiệt nên mặc dù chỉ biết ném bóng, những món khác như đi bóng, giành bóng trên không, lách người, phòng thủ, cậu chẳng biết tí ti gì, Vệ Đằng vẫn cảm thấy đi chơi với mọi người vui hơn nằm ru rú trong phòng.

Sau kỳ thi, tương đối rảnh, nên Vệ Đằng hơi tí lại suy nghĩ lung tung.

Trước khi đi ngủ, cậu muốn biết Tiêu Phàm đang làm gì, định gửi tin nhắn cho anh ta nhưng lại sợ làm như thế đột ngột quá, hơn nữa hai người cũng chẳng phải bạn bè gì.

Vệ Đằng trước giờ không tinh tế, nhưng bắt kể chuyện gì liên quan đến Tiêu Phàm, cậu đều suy nghĩ rất lâu, không biết tại sao cứ muốn tạo ấn tượng tốt với anh ta, không muốn bị anh ta ghét bỏ.

Từ trường phái phóng khoáng chuyển sang trường phái hàm súc làm Vệ Đằng rất buồn chán, vì vậy cả ngày ôm bóng đi tìm Tiểu Sâm Lâm để giải tỏa nỗi lòng bất thường của mình.

Vệ Đằng thích gọi cậu ta là Tiểu Sâm Lâm, cảm thấy anh chàng ngăm đen hay xấu hổ rất đáng yêu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Vệ Đằng đã hòa nhập với trường mới, quen thêm cả đồng bạn bè. Trở thành anh em tốt với người bạn cùng phòng Châu Ngư, kiên luôn việc làm đồng hồ báo thức sinh học miễn phí cho cậu ta nữa.

Có điều nhóm nữ sinh trong lớp không thích cậu lắm.

Vốn dĩ nhìn bề ngoài cứ tưởng cậu là hoàng tử mỏng manh thanh tú cần được người khác quan tâm yêu mến, ai dè Vệ Đằng cứ thốt lời là bắn ra từ đéch gì làm tan nát giấc mộng của các cô nàng.

Vệ Đằng không mấy may bận tâm chuyện này, vẫn cứ sống ung dung tự tại. Chỉ có chuyện về Tiêu Phàm làm cậu phiền lòng.

Từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng tùy tiện, không bao giờ để trong lòng lâu như vậy, Vệ Đằng cũng thấy lạ sao bản thân lại để ý chuyện của Tiêu Phàm nhiều đến thế. Không phải chỉ là tình cờ đi du lịch vài ngày rồi ngẫu nhiên gặp lại vài lần sao? Không phải chỉ là thấy anh ta thui thủi một mình như vậy có chút thương hại thôi sao? Hay chỉ là muốn kết bạn với anh ta, muốn anh ta vui vẻ hơn thôi?

Muốn gần gũi với con người cô độc ấy, nhưng dù Vệ Đằng định mặt dày lần nữa đến gần thì bây giờ cũng chẳng biết nên tìm anh ta ở chỗ nào nữa.

Tháng mười hai, trời bắt đầu chuyển lạnh, Vệ Đằng ở Đại học Thiên Hà như cá gặp nước, giao du với một đồng bạn bè, chán thì đi hát karaoke, ăn buffet, lượn lờ khắp nơi.

Ngày nào cũng bận rộn náo nhiệt, thời gian trôi qua cũng nhanh hơn.

Nháy mắt đã đến lễ Giáng sinh, không khí trong trường đâu đâu cũng náo nhiệt, áp phích về những hoạt động lớn nhỏ dán đầy bảng tin. Nào là tiệc Giáng sinh, lễ hội Hóa trang, lễ Tổng kết cuối kỳ của các câu lạc bộ, không khí tưng bừng khấn trương bao trùm nơi nơi.

Vệ Đằng đến tham gia tiệc Chào mừng năm mới của khoa Y, vì em gái là trưởng Ban văn hóa giải trí, phận làm anh đương nhiên là phải giữ thể diện cho em rồi.

Lúc vào cánh gà tìm em gái, Vệ Đằng lại gặp hai chàng trai tuấn tú hôm trước.

Diệp Kính Văn vẫn ăn mặc bảnh bao chói mắt, người kia thì ăn vận đơn giản, hai người ở sau cánh gà cùng xem các tiết mục tối nay. Diệp Kính Văn lại chốc chốc lại thì thầm vào tai anh chàng kia gì đó, mỗi lần như thế anh chàng đó liền cười khe khẽ. Vệ Đằng không thể không công nhận, người ta cười đẹp hơn mình gấp chục lần, nụ cười thanh thoát dịu dàng ấy so với điệu cười khà khà thô lỗ của bản thân thật là một trời một vực.

“A, chào hai anh, sao hai anh lại đến đây thế này?”

“Trước khi rời nước, Lâm Vi muốn thăm trường một chút, thấy các em tổ chức hoạt động tốt như thế này cậu ấy cũng yên tâm đi rồi.” Diệp Kính Văn nhìn vào mắt Lâm Vi, nở một nụ cười đầy ý vị.

“Em đảm nhiệm chức trưởng Ban văn hóa giải trí tốt hơn anh nhiều lắm.” Lâm Vi mỉm cười với Vệ Nam, gật đầu ra chiều tán thưởng.

“Anh bỗng hơi đau bụng.” Diệp Kính Văn dứt lời liền kéo Lâm Vi đi về phía nhà vệ sinh.

Vệ Đằng cảm thấy kỳ lạ, đau bụng không phải nên đi khám bác sĩ sao? Vào nhà vệ sinh cũng được à? Thứ mùi khó ngửi trong đó chứa được bệnh sao?

7. Quyển 01 - Chương 07

Chương 7: Vũ hội giáng sinh

Vệ Nam xem ra rất bận rộn, chạy qua chạy lại sau cánh gà. Vệ Đằng vẫy tay tỏ ý bảo em gái cứ lo chuyện của mình đi nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn bã.

Em gái đã lớn, trở nên xinh đẹp, giỏi giang tháo vát, không thể bắt nạt được nữa rồi, thật là chán.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, hai anh em cùng nhau ăn cơm, Vệ Đằng giả vờ vô tình đề cập đến Diệp Kính Văn, muốn moi thông tin từ cô em gái ngốc nghếch.

“Anh Kính Văn ạ, rất nhiều người không thích bộ dạng kiêu ngạo của anh ấy, nhưng cũng lắm kẻ mê muội sung bái, kẻ ghét thì ghét như xúc đất đổ đi, người thích thì thích cực độ.”

“Người đi cùng anh ta tên là Lâm Vi phải không?”

“Vâng, Lâm Vi là nhân tài của khoa Y bọn em, rất có tiếng tăm, là một đàn anh hòa nhã, dễ gần. Hồi trước anh ấy là Hội trưởng Hội sinh viên, sau thì từ chức, tiến cử anh Diệp Kính Văn lên thay, vì chuyện này nên quan hệ giữa hai người họ có vẻ rất tốt.”

Không chỉ tốt thôi chứ? Vệ Đằng luôn cảm thấy không khí bao quanh hai người có gì đó khác biệt.

“Đúng rồi, còn có Tiêu Phàm...”

“Sao?”, theo phản xạ có điều kiện Vệ Đằng lập tức ngóng tai lên nghe, “Tiêu Phàm làm sao?”.

“Tiêu Phàm cũng rất lợi hại, lúc em vào học thì biệt danh hắc bạch song lang đã là câu chuyện cũ rích rồi, không được may mắn chiêm ngưỡng thời hoàng kim của bọn họ. Nghe nói năm đó hai người họ hợp lực, dựng sân khấu trên sân thượng, còn mời được đài truyền hình đến quay, chấn động một thời luôn.”, Vệ Nam nhắc đến ký ức huy hoàng năm đó tỏ ra rất hưng phấn. “Tiếc là ngay sau đó hai người đều từ chức, có hơi hướng lui về ở ẩn không màng chuyện giang hồ thế sự, không bao giờ can thiệp đến chuyện của Hội sinh viên và Ban chấp hành Đoàn nữa, người ta mời họ tham dự với tư cách khách quý cũng bị từ chối.”

“Sao lại không gọi là hắc bạch song hiệp? lang sói, nghe thật kỳ quặc...”, Vệ Đằng lí nhí cầu nhàu không ngờ vẫn bị em gái nghe thấy.

“Sự nháy bén, khí chất, ánh mắt, sự độc ác của sói. Đại khái là như thế”, Vệ Nam cũng không rõ lắm, mặc sức nói bừa. “Có điều anh à, con người Tiêu Phàm tuyệt đối không đơn giản, em khuyên anh đừng tiếp xúc nhiều với anh ta, chớ vừa vuốt đuôi sói vừa khen sói hiền.”

“Haha”, Vệ Đằng cười trừ, vội vàng chuyển chủ đề, “Sắp tới còn có hoạt động nào thú vị không?”.

“Lễ hội Hóa trang tối mai, anh đi không?”

“Lễ hội Hóa trang?”, không ngờ Đại học Thiên Hà chịu chơi thế, “Phải đeo mặt nạ đi à?”.

“Tùy, dù sao lễ hội Hóa trang cũng là dịp phô bày cá tính, trang phục sẽ nói lên cá tính của anh, mọi người thường mặc áo ngủ đến. Anh có muốn đi không?” Ánh mắt Vệ Nam đột nhiên sáng lên như đèn ô tô, Vệ Đằng nhìn mà sống lưng nổi da gà, “Anh, đi chơi cho vui, em sẽ hóa trang cho.”

Sau một tiếng dưới sự hành hạ của em gái, Vệ Đằng đã sẵn sàng tham dự.

Trên ống tay áo cậu treo lủng lẳng hai cái chuông, tiếng chuông vang theo mỗi bước đi, tạo ấn tượng mãnh liệt về thính giác.

Về phần thị giác thì không cần bàn, trên đầu có một cái chậu, khắp người đeo đầy vải rách, đi giày trượt patin, quần đương nhiên thuộc phong cách tàn tạ mà Vệ Đằng kết nhất – vá chằng vá chịt.

Vệ Nam nói, tạo hình này bắt chước một nhân vật trong trò chơi nào đó, Vệ Đằng không biết trò chơi em gái nhắc đến là gì, chỉ cần em gái thích là được.

Để phù hợp với tạo hình của anh trai, Vệ Nam tìm một chiếc mũ đội lên đầu, chop mũ nổi liền một bím tóc thật dài, chạm hấn xuống đất.

“Bà đồng”, phản ứng đầu tiên của Vệ Đằng khi thấy em gái.

“Anh thì ăn mày.”

Lễ hội Hóa trang quả nhiên đông vui náo nhiệt, đêm thời trang thể hiện cá tính mỗi năm của Đại học Thiên Hà, người đông như mắc cửi.

Trừ một số thành phần đến xem cho thích mắt, hầu hết đều ăn mặc lập dị, dùng đủ mọi cách thu hút ánh nhìn của người khác. Vệ Đằng thấy một người bạn khoa Hóa, dùng một miếng vải tối tàn quần quanh eo, miếng vải ấy nhìn là biết nó được nhúng vào axit sunfuric. Vệ Nam cũng bắt gặp một người bạn khoa Y, mặc một chiếc váy được may bằng bao tay dùng một lần, chồng từng lớp từng lớp như là bánh ga tô.

Hai người bạn Diệp Kính Văn xuất hiện, dĩ nhiên thu hút tất cả sự chú ý ở hội trường.

Nghe nói Lâm Vi sắp du học nước ngoài, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng anh ấy tham dự lễ hội Hóa trang, vì muốn lưu lại kỉ niệm.

Hai người mặc trang phục bó sát toàn thân một màu, trắng và đen, cơ thể tuyệt mỹ, khuôn mặt hoàn hảo, thực sự rất chói mắt. Có điều đôi cánh sau lưng hơi khác thường, hình như Lâm Vi không được thoải mái, hơi tí lại cho tay ra phía sau, cau mày chỉnh lại đôi cánh, còn Diệp Kính Văn trông rất vui vẻ, lượn lờ khắp nơi chụp ảnh kỉ niệm.

Vệ Đằng nghĩ một chút, cảm thấy mình và bọn họ chẳng quen biết gì nên cũng không lại chào hỏi, lướt giày trượt đi tìm cô em bà đồng khắp nơi, bỗng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc.

Tiêu Phàm?

Anh ta mặc áo sơ mi trắng tinh, một khuy nơi cổ áo không cài, để lộ làn da mặt ong, nhìn hoàn toàn không có vẻ nghiêm nghị cứng nhắc mà rất phong trần phóng khoáng.

Mái tóc được chải ngay ngắn, mặc quần âu, đi giày đen, tất cả toát lên nét quyến rũ của người đàn ông trưởng thành.

Về tổng thể rất có phong thái của một người đàn ông chừng chạc, sớm đã xa rời nét bồng bột non nớt của sinh viên.

Anh ta bước đến trước mặt hai người bạn Diệp Kính Văn, mỉm cười nói gì đó.

Nhưng Vệ Đằng cảm thấy nụ cười của anh ta rất giả tạo.

Ba người đó đứng bên nhau đã tạo thành tâm điểm chú ý, Vệ Đằng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Ba chàng trai đẹp trai theo từng kiểu riêng, toát lên ba khí chất độc đáo. Lâm Vi dịu dàng, Diệp Kính Văn kiêu hãnh, Tiêu Phàm thì bí ẩn khó lường.

Bọn họ có lẽ tuổi tác ngang nhau nhưng có vẻ Tiêu Phàm trải nghiệm nhiều hơn, chín chắn thành thực hơn hai người kia.

Mẫu đàn ông như thế, một khi ta đã liếc qua thì khó mà quên được.

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng, rồi quay sang chỉ trỏ gì đó với hai người kia, sau đó ba người cùng cười.

Hai người kia cười gì cậu không hiểu và cũng không cần hiểu, nhưng rõ ràng Tiêu Phàm đang cười chế nhạo.

Vệ Đằng lung túng sờ gáy, tiếc là trên đầu đang dính một cái chấu, cử động của Vệ Đằng làm chiếc mũ độc đáo đó rơi xuống đất, phát ra âm thanh rất lớn, định cúi xuống nhặt lên thì giày trượt xiêu xiêu vẹo vẹo, chẳng may trượt chân một cái, bộ dạng cậu lúc này trông rất khôi hài, thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò của đám người xung quanh.

Vệ Đằng gãi đầu ngượng ngùng không biết làm thế nào. Đúng lúc ấy Tiêu Phàm tiến lại, vừa định cất tiếng gọi thì anh ta đột nhiên dừng lại quay đi hướng khác.

Anh ta không nhìn thấy mình hay là nhìn thấy nhưng không thèm để ý? Hay quen biết mình làm anh ta cảm thấy rất mất mặt?

Vệ Đằng nghĩ thế lửa giận bốc lên ngàn ngút, với Diệp Kính Văn, Lâm Vi thì nói chuyện đường hoàng vui vẻ, tại sao với mình lại có thái độ lạnh lùng đến thế?

Trong cơn buồn rầu, chợt cảm thấy cánh tay mình được người khác nâng lên, ngẩng đầu nhìn, hóa ra Lâm Vi đang mỉm cười với cậu.

Vệ Đằng ngơ ngác nhìn cậu ta, trời ạ, con người này có nụ cười đẹp chết đi được.

“Em trai, cẩn thận chút.” Lâm Vi tay trái đỡ Vệ Đằng tay phải nhặt cái chậu lên, “Để anh cầm cho, ra bên kia ngồi nhé?”

“A... cảm ơn anh.”

“Haha...tạo hình của em rất đáng yêu.” Lâm Vi kéo Vệ Đằng ra chỗ ghế đá, đúng lúc đi ngang qua Diệp Kính Văn liền mỉm cười đưa chậu cho anh ta, “Cầm lấy này”.

Diệp Kính Văn nhăn nhó cầm chậu đi theo, giúp Lâm Vi đặt Vệ Đằng ngồi xuống ghế.

Vệ Nam nghe được tin, vội chạy tới.

“Anh này, đã nói tạo hình của anh hợp với tư thế đứng im chứ không được cử động, anh cứ ngo ngoáy không ngừng, bây giờ thì xấu hổ chưa?” Nói xong Vệ Nam quay sang nhìn Lâm Vi với ánh mắt cảm kích, “Các anh cứ đi đi, em sẽ đỡ anh em về”.

Lâm Vi lịch sự mỉm cười, rồi cùng Diệp Kính Văn đi mất.

“Anh à, chân anh trật khớp rồi, có cần đến phòng Y tế không?”

“Đùa à, anh của em lớn lên từ bùn đất, có phải đàn bà con gái đau mà trật chân cũng phải đến phòng Y tế.”

“VẬY để em đi mua thuốc bôi ngoài da.”

“Không cần,cánh tay cổ chân đã trật đi trật lại bao nhiêu lần, quen rồi.” Vệ Đằng vừa nói vừa thản nhiên cởi giày trượt ra, nắn bóp cổ chân, dồn sức bẻ vài cái, chỉ nghe thấy tiếng khớp xương vang lên cái “rắc”. vệ Đằng tươi cười đi lại giày, vỗ vai em gái “Ok, khớp xương lại đúng chỗ rồi”.

Vệ Nam kinh ngạc nhìn anh trai, sao anh ấy hồi phục nhanh thế chứ? Có điều sắc mặt không được tốt lắm...

“Anh về trước đây, em cứ chơi tiếp đi.” Vệ Đằng cười cười nghịch mũi em gái rồi quay người bước đi.

Đi đến hành lang, trong lòng chợt cảm thấy thật buồn bã, đau đớn.

Tiêu Phàm, Diệp Kính Văn, Lâm Vi, bọn họ cùng một đẳng cấp, đều xuất sắc, lịch lãm , giỏi giang, phong độ. Sống thời cổ đại nhất định là đại thần tướng quân, trong thời hiện đại cũng sắm vai những nhân vật hết sức quan trọng như chủ tịch nước, tổng bí thư...

Thế thì đã sao, coi thường ông đây à? Ông đây còn chả thèm để ý đến người.

Không làm bạn thì cắt đứt luôn, bạn bè ông đây đầy ra đấy.

Vệ Đằng vừa đi vừa chửi rửa Tiêu Phàm, bỗng nghe thấy âm thanh vang ra từ lùm cây bên cạnh.

“Vài ngày nữa em đã phải đi rồi, emỡ lòng nào bỏ anh ở lại?”, giọng nói ấy như lời chú của ma quỷ, là Diệp Kính Văn.

Hình như Lâm Vi đang cười, âm thanh rất nhẹ: “Dĩ nhiên là có rồi, anh mau bỏ em ra đã”.

“Hôn một cái rồi anh bỏ.”

Tiếp sau đó là âm thanh “ưm ưm a a”, tiếng thở dốc lẫn vào âm thanh xào xạc của lá cây.

Vệ Đằng dựa vào một gốc cây đứng đần người ra, một lúc lâu sau mới đỏ mặt, vội lướt giày trượt trốn khỏi hiện trường vụ án.

Trời ơi, hóa ra mối quan hệ giữa hai người họ là như thế đấy? sớm đã cảm thấy bầu không khí giữa họ có gì đó khác thường, không ngờ bọn họ là người yêu thật?

Mặc dù rất kinh ngạc nhưng không hiểu sao, Vệ Đằng chỉ thở phào một hơi.

Xem ra danh hiệu hắc bạch song lang bắt nguồn từ sự ă ý trong công việc của hai người chứ không có nguyên nhân mập mờ khác, càng không liên quan gì đến chuyện tình cảm.

Nỗi u uất trong lòng Vệ Đằng phút chốc tan biến, về đến ký túc xá cậu đã đi tắm, vừa ngâm nga hát vừa kỳ cọ, được một hồi, giọng hát bỗng nhỏ dần, động tác cũng chậm lại.

Kỳ lạ, tại sao biết Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn không có mối quan hệ mờ ám nào mình lại vui đến nhường này? Không lẽ mình thích Tiêu Phàm?

Nói đùa à, ông cụ non như hấn mà mình cũng thích được sao? Người tốt trên đời nhiều vô kể, việc gì mình phải đi thích một tên con trai chứ, lại còn là một tên vô vị như thế.

Vệ Đằng nhanh chóng phủ định ý nghĩ quái lạ đó, vừa ngêu ngao hát vừa ra sức kỳ cọ sau lưng, nhưng không hiểu sao cứ thấy chột dạ.

Hôm sau, Vệ Nam lại hẹn Tiêu Tình và Kỳ Quyên cùng đi mua quà Giáng sinh. Vệ Đằng tình cờ nghe thấy Kỳ Quyên nói, mấy hôm nay khoa Luật đang tổ chức chương trình Tòa án kiểu mẫu, coi như tạo điều kiện giúp mọi người làm quen dần với công việc trong tương lai.

Vậy thì tối qua, Tiêu Phàm mặc quần âu, đi giày da không lẽ là mới từ Tòa án kiểu mẫu về?

Thông qua Kỳ Quyên, Vệ Đằng biết được địa điểm tổ chức của chương trình, không đắn đo suy nghĩ cậu liền đi về hướng đó.

Người trong phòng không nhiều, Vệ Đằng tìm một góc khuất rồi ngồi xuống, ánh mắt không hề rời khỏi Tiêu Phàm đang ngồi bên phải sân khấu.

“Locard, ông tổ của chuyên ngành Pháp chứng đã từng nói, khi hai vật thể tiếp xúc sẽ sinh ra hiện tượng di dời từ vật này sang vật kia, có thể mất đi, cũng có thể lưu lại một vài thứ.”

“Vật chứng có thể di dời nhưng chứng cứ dù nhỏ bé nhất cũng không thể thoát khỏi sự sắc bén tinh vi của khoa học kỹ thuật.”

Trên sân khấu, sự điềm tĩnh, tự tin, phóng khoáng đã tạo nên một Tiêu Phàm vừa phong độ vừa giỏi giang. Lúc anh ta hơi nhếch miệng cười toát lên khí chất của bậc vương giả, cho dù là kẻ thù thì cũng phải thán phục.

Bọn họ đang điều tra một vụ án giết người hàng loạt, phân tích của Tiêu Phàm về toàn bộ vụ án rõ ràng, hợp lý, như thể anh đứng ở hiện trường tận mắt chứng kiến vậy, mọi người ai cũng bị thuyết phục.

Ngồi bên dưới, Vệ Đằng ngồi chờ nhìn Tiêu Phàm. Sau đó bọn họ tiếp tục đưa ra những chứng cứ suy đoán cụ thể như thế nào Vệ Đằng không nghe rõ nữa, chỉ say sưa ngắm nhìn một Tiêu Phàm xuất sắc rạng ngời, một Tiêu Phàm phóng khoáng tự nhiên, bỗng cảm thấy một nơi bé nhỏ nào đó trong tim mình đang nhẹ nhàng run rẩy.

Tiêu rồi. không phải là run động rồi chứ?

Vệ Đằng đau khổ vò tóc, tự chửi rửa bản thân: mày đúng là đồ lưu manh háo sắc, mê mẩn gái xinh còn chưa đủ, giờ cả trai đẹp cũng không tha, quả nhiên là hủ bại suy đồi, tên này không phải Vệ Đằng mà là Vệ Đồi mới đúng.

Bao nhiêu nơ ron thần kinh bị chết đi cũng không trả lời được thắc mắc của Vệ Đằng, nụ hôn đầu đời giữ gìn cho Vệ phu nhân đã bị hấn cướp đi, chẳng nhẽ mối tình đầu đến giờ cũng bị tiêu tùng dưới bàn tay của hấn sao?

8. Quyển 01 - Chương 08

Chương 8: Kỳ nghỉ đông lạnh lẽo

Tuần thi giữa kỳ là ác mộng của sinh viên, đối với một người trên lớp không chăm chú nghe giảng như Vệ Đằng lại càng là một đòn sấm sét.

Tạm gác lại những băn khoăn liên quan đến Tiêu Phàm, suốt một tuần thâu đêm cùng Châu Ngư, Vệ Đằng chật vật lắm mới đạt được những điểm số trung bình.

Thế giới trước mắt bỗng trở nên đẹp đẽ tươi mới, Vệ Đằng hả hê như tù nhân được ân xá.

Buổi tối hôm thi cuối cùng, Vệ Đằng và Châu Ngư bật máy tính, phối hợp chơi đấu địa chủ đến nửa đêm, kết quả vô số người thảm bại trước cặp đôi này, sau đó người chua ngoa nói: “Hai người bàn số ba nhìn là biết chơi ăn gian rồi, sao có thể ra bài ăn ý đến thế chứ? Mọi người đừng chơi với hai đứa dở hơi ấy nữa”.

Quả thật không ai thèm chơi với hai người nữa, Vệ Đằng và Châu Ngư trở mặt nhìn nhau, cuối cùng đành tắt máy, chán nản trèo lên giường, ngủ không được, bắt đầu tán nhảm.

“Cô bé xx lớp mình xinh ra phết, có điều hơi đanh đá.”

“Ừ, cô bé xxx cũng khá, có điều gầy quá, chạm vào cánh tay cô nàng một cái là có thể gãy xương, xương quai xanh nhô ra trông như xác chết ấy...”

“Em gái cậu cũng đẹp”, Châu Ngư bỗng nói: “Cậu có em rể chưa?”

Vệ Đằng sững sờ, “Cái đếch gì, mình nghĩ mãi không hiểu sao cậu thay đổi thái độ nhanh thế, hóa ra có ý đồ bất chính với em gái tôi, cố tình lấy lòng ông anh vợ phải không?”

“Đừng nói khó nghe như vậy chứ, mình bình phẩm một chút cũng không được à?”

Nói mãi nói mãi, cuối cùng cũng chuyển sang chủ đề kỳ nghỉ đông.

“Kỳ nghỉ tới cậu có về nhà không? Tết nhất phiền phức chết đi được, cô gì chú bác gói bánh trôi xôi, cứ nhìn thấy lũ chị em họ là mình lại đau đầu.”

“Hay bọn mình ở lại làm một bài nghiên cứu khoa học? trường này năm nào cũng tổ chức nghiên cứu khoa học trong dịp nghỉ lễ, thực ra chỉ làm chân sai vặt cho giáo viên thôi, hai ngày tới là thời hạn đăng ký.”

“Ok, mình cũng không muốn về nhà sớm, nghiên cứu thì nghiên cứu, sợ cóc gì, chúng mình đi đăng ký trước đã.”

Vệ Đằng không ngờ, cậu và Châu Ngư đăng ký xong một cái, thời tiết vốn dễ chịu bỗng nổi gió to bão lớn.

Đúng là số con rệp!

Mùa đông phương Nam không có tuyết, nhưng gió còn kinh khủng hơn tuyết nhiều, ít ra tuyết còn có chút nên thơ mỹ lệ, gió to kéo đến thì trời đất như nghiêng ngả. Thêm những cơn mưa triền miên hết ngày này sang ngày khác, mặt đất ẩm thấp mờ mịt như muốn tạo điều kiện cho bệnh thấp khớp hoành hành.

Ký túc xá không có điều hòa, đành phải cắn răng chịu đựng.

Châu Ngư cầu nhàu chửi rửa luân miện, Vệ Đằng cũng chán không thể tả, thời tiết đang đẹp như thế, nói mưa là mưa ngay được, hôm qua còn mặc áo sơ mi dài tay, hôm nay đã phải đổi sang áo lông dày.

Vệ Đằng vốn sợ lạnh, bây giờ mỗi lần ra ngoài đều ăn vận như gấu bông.

Buổi trưa, trời tạnh mưa, gió to lại kéo đến, thổi tung nước mưa trên mặt đất, cả không gian đều ướt sũng.

Vệ Đằng mặc hàng đồng áo trên người, run rẩy đi đến nhà ăn, xếp hàng mua cơm, mua xong đang định đi thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc bước đến.

Trời lạnh như thế mà anh ta chỉ mặc áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm chiếc áo gió hơi dài, lúc đi trên đường, tà áo bị gió thổi bay phần phật. Đúng là điển hình của tuýp người thích ra vẻ hoành tráng, thời trang dè thời tiết.

Nếu là một kẻ khác, Vệ Đằng sẽ hừ mũi cười nhạt, nhưng Tiêu Phàm thì khác, anh ấy không cần ra vẻ hoành tráng vì vốn dĩ bản thân đã rất hoành tráng rồi.

Sau lần bị Tiêu Phàm lừa đi trong đêm lễ hội Hóa trang, trong lòng Vệ Đằng luôn trăn trở không yên. Bây giờ đối mặt, cậu cũng chẳng có tâm trạng gì để niềm nở bắt chuyện.

Quả nhiên Tiêu Phàm bước qua Vệ Đằng, lại lừa cậu thêm một lần nữa. Vệ Đằng buồn rầu cúi đầu bước đi, đi được vài bước, chợt muốn quay lại xem anh ta đang làm gì. Không ngờ vừa quay đầu lại bắt gặp ngay ánh mắt Tiêu Phàm.

Trái tim Vệ Đằng đập chậm nặng nề, chỉ thấy Tiêu Phàm mỉm cười bước tới.

“Là Vệ Đằng? lần nào xuất hiện cũng lạ lắm quá, tôi không dám chắc có phải là cậu không nữa.” hình như tâm trạng Tiêu Phàm khá tốt, hiếm khi tỏ vẻ dễ gần như thế này.

“A...haha, anh đến nhà ăn ăn cơm à?” Vệ Đằng thấy mình điên điên, sao có thể thốt ra câu hỏi ngu ngốc thế chứ.

“Không.” Tiêu Phàm cũng điên mất rồi, đến nhà ăn không ăn cơm thì làm gì?

“Tôi đi tìm bạn.”

“Ồ, vậy anh tìm đi”, Vệ Đằng nhanh nhẹn giơ tay chào tạm biệt rồi xoay người bước đi.

“Đợi đã”, Tiêu Phàm bỗng gọi giật lại. Vệ Đằng ngập ngừng quay đầu, thấy một đôi găng tay màu trắng chìa ra trước mặt, “Tay cậu lạnh cứng rồi kìa”.

Ngẩng đầu lên, cậu nhìn thấy khóe môi Tiêu Phàm hơi nhếch lên cười, ánh mắt cũng không lạnh lùng như trước nữa.

Đúng là tuyết rơi mùa hè! Sao người như Tiêu Phàm đột nhiên cư xử như thế, làm tim Vệ Đằng đập dữ dội.

“Cầm lấy đi, em gái tôi vừa cho tôi nhưng tôi không dùng đến”, Tiêu Phàm khẽ cười, nụ cười thật đẹp...

“Ừm, cảm ơn.” Vệ Đằng cúi đầu nhận lấy, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng không biết nói gì tiếp theo.

Đứng trước Tiêu Phàm, Vệ Đằng thấy mình thật ngớ ngẩn, anh ta chỉ ột đôi găng tay không dùng đến, sao lại phải tìm đập chân run, nói không ra lời, thật muốn vả vào miệng mình một cái.

Hít sâu, cố gắng khôi phục phong thái tự nhiên phóng khoáng thường ngày, “Anh tìm bạn đi, găng tay mai tôi trả...”.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện Tiêu Phàm đi từ lúc nào rồi.

Một lúc sau, Vệ Đằng từ xa nhìn thấy Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn bước ra từ nhà ăn, nghe thấy loáng thoáng bọn họ đang nói về cái gì mà...xuất ngoại.

Chắc là chuyện Lâm Vi sắp đi nước ngoài, nghe nói anh ấy mới học thạc sỹ được nửa thời gian, bây giờ phải theo thầy hướng dẫn ra nước ngoài tiến hành nghiên cứu.

Tiêu Phàm tìm Diệp Kính Văn để nói lời tạm biệt?

Vệ Đằng cũng không suy nghĩ nhiều, đeo găng tay vào, xách hộp cơm về phòng.

Mấy ngày sau, Vệ Đằng và Châu Ngư cả ngày loanh quanh ở khu thí nghiệm, sắp xếp, điều chỉnh ống nghiệm theo chỉ dẫn của giáo viên, giai đoạn thí nghiệm đầu tiên đã kết thúc mà thời tiết vẫn không có chuyển biến.

Vệ Đằng rảnh nên đến thư viện một chuyến, không ngờ lại gặp Tiêu Phàm ở chỗ cũ tầng bảy.

Xem ra anh ta một lòng kiên định với chỗ ngồi này.

Người không thích thay đổi vị trí, thật ra bản tính rất cố chấp, nói khó nghe là thích đâm đầu vào ngõ cụt chẳng?

Vệ Đằng bình thần tiến tới, thuận tay rút một cuốn sách trên giá, ngồi xuống cạnh Tiêu Phàm.

“Hi...”

“Ồ.”

“Thật trùng hợp.” Vệ Đằng cười thật tươi rồi cúi đầu đọc sách. Cảm thấy bản thân rất giống lưu manh, lần nào cũng phải dùng lối bắt chuyện rẻ mạt, may mà Tiêu Phàm là con trai, nếu đổi lại là một cô nàng kiều diễm, chắc đã bị cười vì tội quấy nhiễu người ta rồi.

Ánh mắt Tiêu Phàm lướt qua Vệ Đằng một lượt, cuối cùng dừng lại ở cuốn sách cậu ta đang cầm.

“Cậu đọc Hồng lâu mộng sao?”

“A...” lúc này Vệ Đằng mới để ý cuốn sách mình vừa rút ra, may mà không phải Kim bình mai, không thì thế nào cũng bị cười cho thối mũi, “Tiện tay rút thôi, ha ha”.

“Cũng phải, tôi nghĩ cậu hợp với việc đọc Tây du ký hơn.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng, bật cười khe khẽ rồi cúi xuống đọc sách.

Tây du ký cái gì, muốn chửi đều tôi là khỉ thì có? Cái nghề luật sư đúng là ăn nói rất chú trọng kỹ xảo.

Hai người ngồi yên lặng đọc sách, Tiêu Phàm dĩ nhiên chăm chú, còn Vệ Đằng mắt đảo tứ phía.

Mon...tes...quieu*, Tinh thần pháp luật?

Richard Posner**...Phân tích kinh tế pháp luật?

*Charler-Louis de Secondat: nam tước vùng La Brède và xứ Montesquieu, sinh ngày 18 tháng 1 năm 1689 tại Bordeaux, mất ngày 10/2/1755 tại Paris, là một nhà bình luận tư tưởng và chính trị Pháp sống trong thời đại Khai sáng. Ông thường được biết đến dưới tên Montesquieu, nổi tiếng với lý thuyết tam quyền phân lập.

**Richard Posner : sinh ngày 11/1/1939, một luật gia Mỹ, nhà lý luận pháp lý, kinh tế, là giảng viên cao cấp của trường Đại học Chicago. Ông là nhân vật có ảnh hưởng lớn trong lĩnh vực kinh tế và pháp luật.

Trời đất hỡi, Tiêu Phàm có phải là một sách không vậy, nghĩ lẽ còn nghiên cứu mấy thứ này, anh ta không biết một mảy mòi sao?

“Tôi phải viết luận văn, cần kham khảo tài liệu”, Tiêu Phàm nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của Vệ Đằng liền giải thích.

“A, anh sắp tốt nghiệp rồi à?”

“Không phải chỉ có tốt nghiệp mới viết luận văn.” Tiêu Phàm so so vai, ngoảnh mặt nhìn Vệ Đằng, anh ta cứ nhìn hoài làm Vệ Đằng ngượng ngùng cúi đầu xuống, dãi tai nóng bừng.

Tên nhóc này thật kỳ lạ, lúc nào cũng hờn ha hờn hở, hi hi hà hà, vậy mà cũng biết xấu hổ? Tiêu Phàm cảm thấy Vệ Đằng rất thú vị, lúc nào cũng xuất hiện bất thành linh trước mặt mình, không biết là có duyên hay cậu ta cố ý nữa.

“Nghỉ lễ tôi ở lại trường, giúp thầy giáo làm một chuyên đề, còn cậu? không về nhà à?”

“Tôi cũng ở lại trường làm thí nghiệm, hi hi, bao giờ anh về nhà?”

“Trước tết.”

“Tôi cũng vậy.”

Hai người cùng lúc im bật, Vệ Đằng tìm không ra chủ đề mới, đành giở tạp chí ra đọc.

Rất lâu sau, anh mắt Tiêu Phàm lướt qua cuốn tạp chí trên tay Vệ Đằng, đột nhiên hỏi: “Cậu rất thích du lịch?”

“Đúng thế, mấy năm nay tôi đi rất nhiều nơi.”

Tiêu Phàm “ừ” một tiếng, đưa cốc nước lên miệng uống một ngụm, lại tiếp tục chăm chú đọc sách.

Tiêu Phàm không để ý đến cậu nữa, Vệ Đằng chỉ còn cách ngoan ngoãn ngồi đó, thư viện có điều hòa, không lạnh như bên ngoài, cứ ngồi nhìn mãi vào trang sách làm Vệ Đằng buồn ngủ.

Đầu Vệ Đằng gật gù như gà mổ thóc, được một lúc cậu thật sự không thể chịu được nữa liền nằm bò ra bàn đánh một giấc.

Nắm được một vật thể có dạng hình trụ, tạm thay gối vậy. cậu mơ thấy mùa xuân hoa lá tốt tươi, thoải mái vô cùng.

Tiêu Phàm chau mày nhìn Vệ Đằng, cậu ta ngủ mới ngon làm sao, bờ môi mấp máy, may mà chưa nhỏ dãi, không thì tay áo của mình đã đi tiêu rồi.

Ngồi dịch ra một chút, nhìn bộ dạng say sưa ngủ của cậu ta, Tiêu Phàm cũng không nỡ rút tay ra khiến cậu ta tỉnh giấc, chỉ đành để mặc cậu ta ôm lấy tay mình, tay phải vừa lật sách vừa ghi chép cũng có phần khó khăn.

Đột nhiên nhớ đến cái đêm hai người ngủ cùng nhau trong chuyến du lịch, ký ức về vụ Vệ Đằng nửa đêm thượng cẳng tay hạ cẳng chân với anh vẫn còn nguyên, Tiêu Phàm bất giác cong môi mỉm cười, phải thở phào vì cậu ta chưa mơ thấy ăn thịt, không thì tay mình đã bị cậu ta gặm như gặm đùi gà rồi.

Lúc Vệ Đằng tỉnh dậy, bên ngoài đã tối om, dụi mắt nhìn đồng hồ, đúng bảy giờ tối.

Đã ngủ ba tiếng liền rồi.

Ngoảnh đầu sang bên cạnh, Tiêu Phàm cũng đang cười cười nhìn cậu, “Lần sau đến thư viện nhớ đem theo cái gối, cánh tay tôi quá cứng, dùng không tiện”.

Tiêu Phàm nói xong lắc lắc cánh tay mình, đứng dậy thu dọn tài liệu trên mặt bàn.

Vệ Đằng đỏ bừng mặt, thầm chửi bản thân là đồ lưu manh, sao lại chơi trò thừa nước đục thả câu? Sao có thể ôm tay anh ta đánh một giấc thỏa thuê như thế?

“Này, Tiêu Phàm, anh đói không, tôi mời anh ăn cơm.” Để báo đáp ân đức tha mạng của anh.

“Được thôi”, Tiêu Phàm vui vẻ đồng ý. “Bây giờ nhà ăn không còn gì rồi, ra ngoài ăn đi. Quán ăn đối diện thư viện cũng được lắm.”

“Ok”

Bước ra thư viện, một cơn gió lạnh lùa vào cổ áo, Vệ Đằng lập tức kéo sát áo lại. Tiêu Phàm chạy đi dắt xe đạp, thấy Vệ Đằng đứng run lấy bầy liền lấy khăn từ trong túi xách đưa cho cậu ta.

“Cậu sợ lạnh thì phải mặc ấm vào”, mặc dù cau mày nhưng lời nói của Tiêu Phàm thể hiện sự quan tâm ân cần.

Vệ Đằng vui vẻ quấn khăn quanh cổ, song vai Tiêu Phàm bước đi.

“Không đi xe à?”, Vệ Đằng hỏi.

“Gió to thế này, định lướt gió chắc?”.

Anh ta nói đùa chẳng có chút hài hước nào nhưng Vệ Đằng vẫn cảm thấy vui vẻ.

Thực ra, Tiêu Phàm đâu phải là một người cổ đại, cũng biết nói đùa, cũng biết quan tâm người khác, chỉ bởi người kia chưa thân với anh ta lắm thôi. Mặc dù anh ta sống nội tâm, nhưng người như thế cũng có

nét quyến rũ thần bí riêng của họ, chẳng nhẽ cứ hờn ha hờn hở khiến người ta phải giật mình thon thót như mình mới tốt sao? Vệ Đằng vừa đi vừa nghĩ, bước chân chậm dần, Tiêu Phàm cũng giảm tốc độ chờ cậu.

“Chẳng thà mua đồ về phòng ăn đi, có lẽ trời sắp mưa.”

“Ừ, được.” Vệ Đằng miệng đồng ý nhưng trong lòng lại chùng xuống, khó khăn lắm mới cùng nhau ăn tối, nhưng thời tiết quái quỷ này thật hại người quá đáng.

Đến trước quán ăn, Tiêu Phàm dựng xe ở ngoài để Vệ Đằng trông, còn mình vào trong mua đồ ăn.

Vệ Đằng đứng đó xoa tay giậm chân, run lên từng hồi.

Cách đó không xa, Vệ Nam và Tiêu Tình đang ngồi trong nhà hàng Tứ Xuyên ăn món canh cay xè, vừa hay được tận mắt chứng kiến khung cảnh “mờ ám” này.

Chàng trai mua đồ ăn xong bước ra ngoài, chạy đến bên anh chàng đang giữ xe đạp, sửa lại khăn choàng cho cậu ta, sao đó khẽ mỉm cười, anh dắt xe, hai người cùng cất bước tiến về phía trước.

9. Quyển 02 - Chương 09

Quyển 2: TRÁI TIM DẪN LỐI

Ở bên cạnh anh, cho dù chẳng làm gì cả, chỉ một phút ngắn ngủi cũng thấy vui hơn cả tiếng đùa nghịch cùng lũ bạn.

Nhưng anh sớm đã để ý người khác rồi, mình có thể làm gì được, chẳng nhẽ chỉ đứng bên cạnh thăm quan tâm chăm sóc anh thôi sao?

Chương 9: Cảm giác rung động

“Mờ ám quá! Tiêu Tình, cậu có nhìn thấy không? Cặp đôi vừa rồi ấy?”, căn bệnh hủ nữ của Vệ Nam bắt đầu phát tác.

“Thấy chứ, nhưng sao mình thấy cái người cao cao ấy giống anh trai mình”, Tiêu Tình tỏ vẻ nghi hoặc.

“Mình cũng thấy nhìn từ phía sau cái anh chàng e lệ cúi đầu ấy có nét giống anh mình.” Vệ Nam lắc đầu phủ nhận, cười nói: “Ha ha, không thể nào, anh mình như ngọn núi lửa, sao biết xấu hổ chứ, anh ấy mặt dày khỏi chê”.

“Ừm, mình cũng nghĩ anh mình là ngọn núi băng, còn lâu mới dịu dàng thế kia được.”

“Chính thể chính thể, núi lửa và núi băng làm sao mà có thể sóng đôi được chứ, như thế là trái với quy luật tự nhiên.”

“Vậy mới nói bọn mình quá gà rồi. thôi ăn đi, nguội mất bây giờ.”

Hai người ăn món canh cay xè xong mới kéo kín áo khoác lúi húi chạy về ký túc.

Gió rất lớn, Tiêu Phàm và Vệ Đằng cũng cất bước nhanh hơn về ký túc xá dành cho nghiên cứu sinh.

Vệ Đằng thắc mắc, tại sao Tiêu Phàm cầm hết đồ ăn, không có ý chia đôi inh, không phải anh ta định ăn hết một mình chứ? Muốn phốt lờ người ta cũng không nên phốt lờ đến mức ấy.

Đang mải rầu rĩ, bỗng nghe Tiêu Phàm nói: “đến chỗ tôi ăn nhé!”.

Thái độ chuyển biến quá đột ngột, Vệ Đằng chưa kịp thích nghi, “chà, tôi tưởng anh không đội trời chung với tôi cơ!”

“Hả, không cái gì?”

“Không đội trời chung, tức là chán ghét ấy.”

“Haha, chúng ta gặp nhau hết lần này đến lần khác, cũng có duyên phết, phải không?”, nụ cười của Tiêu Phàm có đôi chút khó hiểu.

“Phải đấy, rất có duyên.”

Trong chớp mắt đã đến ký túc xá dành cho học viên nghiên cứu sinh, Tiêu Phàm khẽ cười, đưa đồ ăn cho Vệ Đằng, sau đó dắt xe đạp vào nhà xe khoá lại.

Gió rất mạnh, Tiêu Phàm ở trong nhà xe, cách một bức tường, giọng nói gần như bị gió thổi bay nhưng Vệ Đằng vẫn nghe thấy rõ.

Anh ta nói, tôi không ghét cậu.

Lập tức những u uất đè nặng trong lòng không cánh mà bay, Vệ Đằng trở nên tươi tắn tràn trề sức sống.

Không ghét thì tốt, không ghét quả thật rất rất tốt.

Vệ Đằng hớn hở theo sau Tiêu Phàm chui vào thang máy, không nhìn thấy nụ cười lạnh nhạt của anh ta lúc nhấn nút đóng cửa.

“Đừng có vừa vuốt đuôi sói vừa khen sói hiền”.

Trong lúc phấn khởi, Vệ Đằng sớm đã quên bém lời cảnh báo của em gái, miệng cười không dứt, mãi khi đến phòng Tiêu Phàm mới thôi.

Dù chưa muộn lắm nhưng trong thời tiết như thế này, đại đa số sinh viên đều đã cuộn mình trong chăn. Tiếng bước chân hai người vang lên trên hành lang cô quạnh, không khí có phần khác lạ.

Vệ Đằng chẳng buồn để ý, theo sau Tiêu Phàm bước vào phòng.

Tiêu Phàm bật điện, sau đó là một tiếng cách, cánh cửa được chốt lại.

Tiêu Phàm nhanh chóng bày thức ăn mua về lên trên bàn, hai người vừa ăn vừa xem tivi, Vệ Đằng lại chốc chốc tấm tắc khen ngợi: ngon thật, mùi vị được lắm... mỗi lần như thế, Tiêu Phàm chỉ nhẹ nhàng cười.

Vệ Đằng cảm thấy hôm nay Tiêu Phàm có vẻ kỳ lạ.

Kỳ lạ đến nỗi làm người ta... dựng tóc gáy.

Ăn cơm xong, Tiêu Phàm tự dưng bật cười rồi ngồi sát lại, không khí bí bách làm Vệ Đằng cảm thấy rất không thoải mái.

“Là ngây thơ thật hay là làm bộ làm tịch đây?”

Vệ Đằng trợn mắt ngạc nhiên nhìn Tiêu Phàm, khuôn mặt anh ta kẻ sát lại, tay nâng cằm cậu lên, eo cậu cũng bị một cánh tay khác ôm chặt, cơ thể bị khống chế không cử động được.

Vệ Đằng hoảng loạn, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

“Một mình theo tôi về đây, không sợ nguy hiểm à?”, Tiêu Phàm cố ý nhỏ giọng.

“Ha ha, không hiểu anh đang nói gì...”, Vệ Đằng cười gượng. Cả người nằm gọn trong vòng tay anh ta, bị đè xuống sofa, tay chẳng biết nên đặt chỗ nào, cứ lơ lửng giữa không trung.

“Bao nhiêu lần tình cờ gặp nhau như thế, tôi không phải thằng ngốc, có thể tin cậu sao?”, ngón tay Tiêu Phàm giữ chặt cằm Vệ Đằng nâng lên bốn mắt nhìn nhau. Vệ Đằng xoay đầu đi nhưng bị xoay trở lại.

Trời ơi, cuối cùng cũng thấy sự đáng sợ của Tiêu Phàm như lời đồn đại của thiên hạ, động đến anh ta quả là không dễ thở. Cầm bị bóp đau quá! Tiếc là hồi hận cũng đã muộn, Vệ Đằng chỉ còn cách cười ngớ ngẩn, định tìm cơ hội chạy trốn.

“Có mục đích gì, nói đi, ở đây chỉ có hai chúng ta.” Tiêu Phàm sát lại gần hơn, lúc nói chuyện, hơi nóng phả lên mặt Vệ Đằng, trái tim Vệ Đằng càng loạn nhịp.

“Tôi cố ý tìm anh, cố ý ra vẻ tình cờ gặp anh, chỉ là muốn làm bạn với anh thôi, hi hi...”

“Bạn?”, Tiêu Phàm mỉm cười, “Rất tốt, thử xem sao.”

Nói đoạn, Tiêu Phàm dùng ngón trỏ nâng cằm Vệ Đằng, khuôn mặt từ từ sát lại gần hơn.

Vệ Đằng toàn thân cứng đờ, hai môi sắp kề nhau, trong đầu cậu liên hiện ra hình ảnh nụ hôn đầu đời bị anh ta cướp mất ở khách sạn đêm đó. Trời ơi... sao mình không đẩy anh ta ra, sao mình lại chờ đón nụ hôn ấy.

Vệ Đằng nhắm mắt, lòng rối như tơ vò.

Nhưng chẳng có nụ hôn nóng hổi như trong ký ức nào cả, cơ thể bỗng nhẹ bẫng, Tiêu Phàm đã buông cậu ra.

Mở mắt ra thì thấy anh ta đang nhìn mình chằm chằm, Vệ Đằng lúng túng định đứng dậy bỏ đi, nhưng anh ta đang chặn đường, Vệ Đằng đứng yên một chỗ, sờ đầu gãi tai.

“Chỉ là muốn làm bạn với tôi?”, giọng nói của Tiêu Phàm trở lại như thường, mắt vẫn không rời khỏi Vệ Đằng.

“Ừm.”

“Cậu không sợ tôi sao?”, Tiêu Phàm chờ một lúc, không thấy Vệ Đằng trả lời, mỉm cười nói, “Chắc cậu đã nghe những lời đồn đại về tôi rồi?”

“Chuyện anh và Diệp Kính Văn bị gọi là hắc bạch song lang chứ gì, tôi cũng có nghe nói.”

“Nghe rồi mà vẫn dám tìm cơ hội tiếp cận tôi sao? Cậu là động vật đơn bào à?”, cậu cười đượm nét trêu chọc, “nói cho cậu biết, ngoài chuyện đó ra, tôi còn là gay, cậu tiếp cận tôi như thế, không sợ tôi...”, Tiêu Phàm cố ý kéo dài âm cuối, dừng lại ở chỗ quan trọng nhất.

“Hả?...” đầu óc Vệ Đằng loạn hết cả lên, đêm đó ở khách sạn bị anh ta hôn còn tưởng anh ta mơ thấy cô gái nào, hoá ra là một chàng trai, cái đích gì, dù thế nào cũng khiến người ta bức bối khó chịu. Vệ Đằng tức điên, lời nói có chút hung hăng: “Gay thì đã làm sao? Không lẽ là gay nên từ chối sự quan tâm gần gũi của người khác? Bây giờ là thời đại nào rồi? Tiêu Phàm, nếu anh mà vì chuyện này mà tự ti thì tôi cũng thấy coi thường anh!”.

Lúc này Vệ Đằng đã quay trở lại hình tượng ngổ ngáo, bướng bỉnh trong ấn tượng của Tiêu Phàm, Tiêu Phàm sững lại, sau đó bật cười nói: “cậu đi nhuộm lại tóc thì tốt hơn đấy.”

“Hả?”, Vệ Đằng cứng miệng, sao mình chẳng bao giờ bắt kịp lối suy nghĩ như sao xẹt của anh ta chứ?

“Bảo cậu nhuộm lại tóc đi. Ngoại hình hiền lành, thư sinh lại ăn nói hung hãn như vậy, chướng mắt lắm.” Tiêu Phàm nở nụ cười nhẹ nhàng hiểm có, “Lại đánh giá cao cậu rồi”.

“Ha ha, nói cũng phải, kì nghỉ tới tôi sẽ đi nhuộm lại, để cái đầu này không quen chút nào.”, Vệ Đằng xoa tóc, cười hi hi, không để ý tâm vế sau trong câu nói của Tiêu Phàm.

Còn tưởng cậu ta cố ý tiếp cận mình vì mưu đồ gì, hóa ra là một tên ngốc, chỉ muốn làm bạn thôi sao? Làm mình mất công lời về đây tiến hành ép cung.

Tiêu Phàm chán chường day day thái dương, dùng tâm kế đối với loại người đơn giản như thế thật lãng phí. Có điều kết bạn với tên nhóc này cũng là một thử nghiệm mới mẻ.

Nghĩ thế, Tiêu Phàm bật hỏi, “Cậu thích ồn ào náo nhiệt như thế, không cảm thấy tôi trầm quá à?”.

Vệ Đằng lắc đầu, cười đáp: “Anh không chê tôi ồn ào là được”.

Hai người nhìn nhau cùng cười, sau đó Tiêu Phàm đứng dậy đi vào bếp.

Ở bên cạnh tên gốc này, Tiêu Phàm cảm thấy mình như được trẻ ra vài tuổi, tâm trạng cũng thoải mái vô cùng. Có người bạn như thế này thật tốt, không cần cả ngày nghĩ mưu bày kế che dấu cảm xúc, cho dù phô bày bộ mặt chân thật nhất của mình, cậu ta cũng có thể vui vẻ tiếp nhận. Nói không chừng có một ngày đang thân mật với một người nào đó bị cậu ta nhìn thấy, cậu ta sẽ ngây ngô cười nói: “Tiêu Phàm, anh là bạn bè tốt của tôi, tôi tuyệt đối không coi thường anh đâu.”

Tiêu Phàm hiển nhiên coi Vệ Đằng như một tên gốc phóng khoáng quá đã không biết rằng lúc này lòng Vệ Đằng đang rối bời.

Ngồi cạnh Tiêu Phàm, Vệ Đằng cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Bạn cái khỉ gì, bạn bè mình còn chưa đủ nhiều à?

Vệ Đằng nghe anh ta nói là gay thì mừng thầm trong bụng...chẳng nhẽ mình thật sự có âm mưu gì với anh ta?

Chết tiệt, cho dù có cũng không thể bộc lộ ra ngoài, không thì anh ta sẽ ép sát một lần nữa và mình bị chén sạch sành sanh.

Sau lần thăm dò Vệ Đằng, thái độ của Tiêu Phàm với cậu thay đổi nhiều, không còn lơ cậu ra mặt nữa, gặp thì chào hỏi, còn cười cười nói nói. Dĩ nhiên Tiêu Phàm cũng lưu số di động và add nick QQ của cậu ta, Vệ Đằng đến tìm, anh sẽ tiếp.

Hai người cùng vào thư viện, cùng nhau ăn cơm, dưới con mắt người ngoài hai người đích thị là bạn bè.

Vệ Đằng ngày càng thích cảm giác ở bên Tiêu Phàm.

Mặc dù Tiêu Phàm lạnh lùng, nhưng một khi người lạnh lùng mỉm cười và tỏ ra quan tâm sẽ khiến người ta mê muội, không muốn buông tay.

Cho dù không nói câu nào, chỉ ngồi im lặng bên cạnh anh ta, nhìn anh ta chăm chú đọc sách, cũng thấy rất sung sướng.

Bạn?

Như Châu Vũ, Châu Ngự, Ngự San San, Tiểu Sâm Lâm mới gọi là bạn, có thể cùng nhau tán phét, cùng nhau chơi bóng, cùng nhau uống rượu buồn chuyện.

Còn Tiêu Phàm không giống thế...

Ở bên cạnh anh, cho dù chẳng làm gì cả, chỉ một phút ngắn ngủi cũng thấy vui hơn cả tiếng đùa nghịch cùng lũ bạn.

Năm thứ nhất đại học, Châu Vũ dồn hết sức bình sinh theo đuổi Ngự San San, tấn công dồn dập như vũ bão, mai phục ở bất cứ chỗ nào cô nàng có khả năng xuất hiện.

Bất kể là giờ học hay tan học, cậu đều đứng châu chực dưới lầu, tạo tình huống tình cờ gặp nhau, tiện đường đèo người ta đến trường, về nhà, buổi trưa đứng canh ở nhà ăn, lại tạo tình huống bất ngờ gặp gỡ, nhân tiện mua cơm hộ người ta, về sau còn thô bỉ đến độ mua đứt cô bạn cùng phòng của nàng, nàng đi thư viện, đến phòng tự học...chỗ nào cậu ta cũng có thể tìm thấy.

Hơn nửa học kỳ, Châu Vũ ngoe nguẩy cong đuôi theo cô nàng, đến Vệ Đằng cũng thấy chói mắt. hỏi cậu ta, sao cậu phải khổ khổ khổ nạn, sao lại mất hết sĩ diện và diện khủng thế?

Châu Vũ trả lời: “Người anh em ạ, đợi lúc nào cậu yêu thì sẽ biết, chỉ một giây một phút ngắn ngủi được ở bên cạnh người mình yêu cũng cảm thấy hạnh phúc vô bờ. Để có được khoảnh khắc kỳ diệu ấy, tất cả những vất vả, hy sinh, khó khăn đều đáng giá. Đã yêu thì phải chủ động tấn công, thời đại này cái gì cũng quan trọng tốc độ, cậu mà ngồi một chỗ suy nầy tính nọ nên viết thư tình hay tặng hoa hồng, nên rủ người ta đi ăn hay tập thể dục thì người tình trong mộng đã lon ton bên thằng khác rồi”.

Bây giờ ngẫm nghĩ, lời Châu Vũ nói cũng rất có lý.

Mặc dù Tiêu Phàm không thể lon ton bên thằng khác, nhưng...Tiêu Phàm không tán tỉnh người ta, cũng không thể bảo đảm người ta không quay ra tán tỉnh Tiêu Phàm. Điều kiện của anh ta tốt như thế, người thích anh ta chắc chắn nhiều như lông ngỗng.

Nhưng vấn đề là, chính mình đưa ra đề nghị làm bạn, bây giờ lại phun ra câu chúng ta quen nhau đi, liệu có bị anh ta đập chết không?

Nghiệp chướng tự mình chuốc lấy, trách ai được?

Hơn nữa thái độ của Tiêu Phàm làm Vệ Đằng không hiểu mô tê gì hết.

Anh ta không ghét mình nhưng cũng chẳng có vẻ thích thú gì cho cam, hai người kết bạn, chỉ là mối quan hệ nhạt như nước ốc, chẳng tâm tình kể lể gì sất, bây giờ mà tỏ tình, chắc chắn là hành vi ngu xuẩn bóp chết tình yêu ngay từ giai đoạn còn trong trứng.

Ít ra cũng phải tiếp xúc thêm một thời gian nữa, đợi anh ta có thiện cảm với mình, mình sẽ tiếp tục hành động, chờ đợi anh ta.

Từ độ đó, mỗi khi gặp Tiêu Phàm, Vệ Đằng càng căng thẳng và phấn khởi hơn trước, còn Tiêu Phàm vẫn điềm nhiên như không.

Một lần đang ăn cơm, Tiêu Phàm đột nhiên gọi một tiếng Tiểu Vệ, Vệ Đằng cười toe toét nói, “Anh gọi tôi là Tiểu Vệ? chẳng nhẽ tôi phải gọi anh là Lão Tiêu?”.

Tiêu Phàm đang uống nước, nghe xong cũng không có phản ứng gì, vẫn từ tốn uống cạn cốc nước, sau đó mỉm cười, “Được thôi”.

Sao anh ta lúc nào cũng điềm tĩnh, vững vàng như thế? Mình có khả năng làm vỡ lớp ngoài cứng như vỏ trái đất ấy không?

10. Quyển 02 - Chương 10

Chương 10: Cách làm sụp núi bằng

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp, Vệ Đằng lại cùng em gái đến hiệu cắt tóc, gội từ màu đen tuyền tự nhiên.

Mái tóc thư sinh ngoan hiền lại dựng đứng như lông nhím, màu đen thành màu nâu, mặc dù không nhức mắt bằng màu vàng chói ngày trước nhưng vẫn khá nổi bật trong đám đông.

Sắp tết, Vệ Đằng mua rất nhiều quần áo, cô em gái không tài nào hiểu được gu thẩm mỹ kỳ quái của anh trai mình, chỉ có chiếc áo lông màu vàng đậm là tạm chấp nhận được, mặc lên người trông như một con sâu xù lông vậy, rất dễ thương.

Vệ Đằng đang là sinh viên, tết đến được người lớn cho rất nhiều tiền lì xì, sau vài ngày ăn chơi nhảy múa với Châu Vũ và Ngưu San San vẫn còn dư chút đỉnh, liền gửi vào thẻ ATM.

Suốt kỳ nghỉ không liên lạc được với Tiêu Phàm, đêm giao thừa gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, anh ta cũng không trả lời.

Vệ Đằng buồn rầu, thấy nhớ nhung đối với người đó càng ngày càng lớn, thấp thỏm chờ đợi tin nhắn hồi âm của anh ta đến tận nửa đêm, đúng là điên mất rồi.

Tối nào cũng nhớ anh ta, nhớ dáng vẻ lúc chau mày, lúc lạnh lùng, lúc mỉm cười...

Vũng bùn tình yêu, một khi đã bước chân vào sẽ càng lúc càng lún sâu hơn.

Hôm trở lại trường, Vệ Đằng mang theo một ít đặc sản quê nhà đến ký túc xá thăm Tiêu Phàm, một thời gian dài không gặp quả là rất nhớ anh ta.

Mái tóc Tiêu Phàm cắt ngắn đi một chút trông càng thêm sáng sủa, nhưng kỳ lạ là gương mặt có chút mệt mỏi, thần sắc không được tốt lắm.

Vệ Đằng cùng ăn cơm với Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cười bảo: “Tóc cậu cắt đẹp lắm”.

“Lại chẳng thế, vì anh nên mới đầu tư đó.” Nói xong cậu lại cảm thấy bản thân giống tên lưu manh đi dụ dỗ con gái nhà lành, liền cười hì hì, lấy tay mân mê vành tai.

Còn Tiêu Phàm bình thản như không, coi như không nghe thấy những câu nói bất thành linh của Vệ Đằng.

Về phòng, Vệ Đằng dùng QQ chat với Châu Vũ.

“Châu Vũ, cậu có ở đó không? Mình có chuyện muốn nói.”

“Đây, muốn nịnh nọt gì thì mau nói đi, úp úp mở mở như đàn bà thế hả?”

“Hi hi, mình nói cho cậu biết, mình đang thích một người.”

“Cái đêch gì, còn tưởng cậu vừa giết người chứ, làm gì mà ra vẻ bí ẩn thế? À mà cậu thích ai? Sao tự dưng lại thích người ta?”

“Cũng chẳng biết tại sao, rất thích người đó.”

Gỗ xong câu này, Vệ Đằng cảm thấy ngượng ngùng, cầm cốc nước ấm lên uống, cọ cọ hai bàn tay lạnh cóng vào nhau, sao đó tiếp tục gõ chữ.

“Mình cũng cảm thấy rất kỳ lạ, lúc đầu cảm thấy người đó rất vô vị, nhưng về sau...”

“Nói mình nghe, cái người cậu thích như thế nào?”

“Người ta tên Tiêu Phàm, he he.”

“Trời, có tên Tiêu Lợn, Tiêu Trâu cũng chẳng liên quan tới mình, mình bảo cậu nói về tính cách và đặc điểm ngoại hình cơ! Cậu đốt như bò ấy.”

“Tính cách hơi lạnh lùng, ngoại hình thì rất đẹp trai.”

“Đẹp trai?”

“Là con trai...”

Phía bên kia lúc lâu cũng không thấy hồi âm, Vệ Đằng nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, hồi hộp chờ đợi.

Cho dù có nghĩ thoáng đến đâu, cậu cũng biết con đường của người đồng tính đi không hề dễ dàng gì, những khó khăn phải đối mặt trong tương lai quá nhiều, nhưng trải qua kỳ nghỉ dài lê thê, Vệ Đằng hiểu mình đã thực sự thích, chỉ muốn được ở bên cạnh anh ta. Sự thôi thúc mãnh liệt đó làm Vệ Đằng tạm quên đi cái gọi là tương lai.

Đi bước nào hay bước ấy vậy.

Vệ Đằng nghĩ như thế nên mới quyết định kể cho người anh em từ hồi còn để chỏm, muốn xem ý kiến của cậu ta như thế nào.

Hồi lâu sau mới thấy Châu Vũ trả lời:

“Vệ Đằng à, mình là Ngưu San San.”

“Ừm, San San, cậu đang ở chỗ Châu Vũ à?”

“Vừa rồi anh ấy bị kích động quá, mình bảo anh ấy vào bếp gọt táo rồi, cậu nói ình nghe, chuyện thế nào? Cậu thích con trai à?”

“Ừ, lại còn là một người có tính cách rất kỳ quặc.”

“Mình cứ nghĩ lần này cậu vào Đại học Thiên Hà sẽ lời được một cô nàng xinh đẹp về chứ, chẳng dè cậu lại bị một tên con trai khác hút hồn. Hắn ta có điểm gì tốt, sao có thể tâm lí dịu dàng như con gái được. cậu bị chap mạch rồi hả?”

“Mình thật sự rất thích anh ta, chịu thôi.”

“Thế cậu định thế nào? Theo đuổi anh ta à?”

“Ừ, cũng có nghĩ như thế.”

“Thật là thích anh ta đến vậy sao? Thích thật sao?”

“Ừ, rất thích.”

“Thế thì cậu cố mà tán, bọn mình ủng hộ cậu.”

“Mình chưa bao giờ cảm thấy mất mặt.”

“Thế cậu còn buồn phiền gì nữa?”

“Vấn đề là, cái người mình thích ấy, rất lạnh lùng, nội tâm, khó tán, thế nên mình mới chán nản.”

“À, mình cho cậu địa chỉ trang web này, cậu chờ tí nhé.”

Một lúc sau, địa chỉ trang web được gửi đến, Vệ Đằng mở ra xem, là bài viết Ba cách tán đổ người đẹp lạnh lùng.

Một: bạn phải lạnh lùng, cao ngạo hơn hắn, khiến hắn phải chú ý đến bạn, đố kị bạn và muốn chinh phục bạn.

Hai: bạn phải sôi nổi hơn hắn, như một ngọn lửa nhiệt tình, bạn sưởi ấm cho hắn, quan tâm hắn, làm tan chảy vỏ ngoài băng giá của hắn.

Ba: bạn làm bộ dễ thương, khờ khạo để hắn thương hại bạn, nhân cơ hội tiếp cận hắn, sau đó dần dần vun đắp tình cảm.

Bàn tay cầm chuột của Vệ Đằng run rẩy, sau đó cậu nói với Ngưu San San.

“Thưa chuyên gia tình yêu, mình đã lĩnh giáo được rồi, mình cảm thấy rất thích hợp với phương án hai.”

“Đúng thế, cố lên, làm tan chảy trái tim anh ta đi.”

“Hi hi, mình còn tưởng hai cậu sẽ phản đối.”

“Nói năng lung tung, cậu đã thực sự thích thì anh em nhất định sẽ ủng hộ cậu, xưa nay trái tim cậu sắt đá, khó khăn lắm mới rung động trước một người, bọn mình phải cổ vũ cậu chứ đâu thể tạt nước lạnh vào mặt cậu được.”

“Cảm ơn San San.”

“Bữa, mình là Châu Vũ, cậu đui mắt rồi à?”

“Ai bảo hai người lúc nào cũng quần lấy nhau, còn dùng chung nick nữa, sến cả vườn.”

Sau khi tâm sự với Châu Vũ và San San, tâm trạng Vệ Đằng thoải mái hơn nhiều. Phía gia đình phản ứng như thế nào khoan hãy bàn, ít ra bạn thân hiểu và ủng hộ mình là được.

Được rồi, động lực có đủ, quyết tâm có thừa.

Vệ Đằng chưa có mối tình vắt vai, càng không có kinh nghiệm theo đuổi người ta, đòn tấn công như vũ bão của Châu Vũ tuyệt đối không thích hợp với Tiêu Phàm, chắc chắn anh ta sẽ thấy mình phiền toái và đuổi mình đi như đuổi ruồi vậy.

Phải cưa từ từ, từng chút một, vội vàng quá chỉ tổ gây ấn tượng không tốt.

Đầu tiên, tham khảo lịch học của khoa Luật để biết giờ giấc nghỉ ngơi của Tiêu Phàm, đã là bạn bè thì mấy tiết mục cùng nhau đi ăn, đi dạo, chơi bóng để vun đắp tình cảm cũng không có vấn đề gì.

Tiếp đó, gửi tin nhắn đến vào lúc thích hợp, để anh ta quen dần với việc có một người tên Vệ Đằng rất quan tâm mình, không có Vệ Đằng thì cảm thấy bứt rứt không yên.

Sau cùng, phát tín hiệu lúc thích hợp, có tình ý một chút, đến giai đoạn kia thì tỏ tình rõ ràng, da mặt phải dày, bám dính anh ta, chắc anh ta sẽ mềm lòng.

Vệ Đằng vừa tắm vừa đề ra ba bước thu phục Tiêu Phàm, tự tin tới độ chỉ hận không thể ngay lập tức hành động.

Chuyện gì Vệ Đằng cũng nghĩ rất đơn giản. cậu không đề phòng trường hợp nếu Tiêu Phàm đã có người để ý thì tất cả những gì cậu làm hoàn toàn công cốc.

Vệ Đằng nói hành động liền hành động, tối đó đã gửi luôn tin nhắn cho Tiêu Phàm.

“Tiêu Phàm ngủ chưa?”, lời bắt chuyện điển hình.

“Chưa, tìm tôi có việc gì sao?”, hồi âm rất nhanh.

“Không có chuyện gì thì không được tìm anh à?”

Tiêu Phàm nhìn tin nhắn chình ịch trên màn hình di động, lắc đầu cười, nghĩ tên nhóc này không ngủ được lại bày trò chẳng?

“Sao thế?”

“Haha, ngày mai chúng ta cùng đi ăn nhé, cơm trong trường ăn đến phát chán rồi.”

“Được.”

“Quyết định vậy đi, buổi trưa tan học tôi đến tìm anh, ở ký túc xá đợi tôi.”

“Ừ.”

Tên nhóc này có phải uống nhầm thuốc kích thích không, giữa đêm giữa hôm tự dưng nổi hứng? tiêu Phàm không tài nào hiểu được vì sao Vệ Đằng đang yên đang lành lại cư xử niếm nở như thế.

Vệ Đằng rất vui vẻ. cậu hiểu trái tim mình muốn gì, bắt đầu hành động trong lòng vừa lo lắng vừa có cảm giác ngọt ngào, lần đầu tiên cậu được thử mùi vị theo đuổi người mình thích, vì vậy rất hưng phấn, kích động, cũng rất hoang mang.

Phải làm thế nào mới có thể làm một người trầm tĩnh như Tiêu Phàm rung động đây?

Vốn là người có tính cách nôm nóng vội vàng, hôm nay hiểu ra mình thích người ta, Vệ Đằng muốn sáng hôm sau có thể tay nắm tay, hôm sau nữa thì ôm hôn thắm thiết, tiếp tục hôm sau nữa...chuyện không trong sáng của tiếp tục hôm sau nữa tạm thời không nghĩ đến.

Muốn được ở bên anh ấy, càng nhanh càng tốt.

Nhưng đối tượng là Tiêu Phàm, phải dần dần từng bước một, Vệ Đằng lòng nóng như lửa đốt, ngoài mặt vẫn phải làm ra vẻ chúng ta là bạn bè tốt, thật là nỗi khổ không biết tỏ cùng ai.

Hôm sau trời trong xanh, buổi trưa tan học Vệ Đằng đứng ở cửa ký túc xá chờ Tiêu Phàm, chơi bài ôm cây đợi thổ.

Ai dè chú thổ lại xuất hiện cùng một con cái khác.

“A? đây không phải là anh của Nam Nam sao?”

“Hi hi, chào Tiêu Tình, lâu không gặp em.” Đã là em gái của người ta thì nhất định phải để lại ấn tượng tốt, Vệ Đằng bước lên phía trước, nụ cười tươi tắn.

“Anh, không phải anh nói có hẹn với người ta đi ăn sao?”. Tiêu Tình ngờ vực nhìn.

“Ừ, chúng ta cùng đi, anh khao.”

“Ok! Anh khao thì dĩ nhiên em phải đi rồi, hay là gọi thêm Nam Nam, ăn gì bây giờ?” Tiêu Tình vẫn ôm giấc mộng đẩy ông anh mình cho cô bạn thân.

“Đi đồ ăn tây đi.” Tiêu Phàm đối với em gái không niềm nở cũng chẳng lạnh nhạt, quay qua Vệ Đằng cũng chỉ thản nhiên cười một cái thôi.

Kế hoạch bữa trưa ngọt ngào tan thành bong bóng, Vệ Đằng gật đầu ra vẻ thế nào cũng được nhưng trong lòng buồn bã.

Bốn người cùng bước vào quán ăn Tây ở cạnh trường, hình như Tiêu Phàm là khách quen, gọi xong phần của mình liền lịch sự chuyển menu qua cho Vệ Đằng.

Vệ Đằng tìm đập loạn xa, cầm menu liếc qua một cái, gọi suất giống như Tiêu Phàm.

Tư thế dùng bữa của Tiêu Phàm không thể chê điểm nào, Vệ Đằng ngồi ăn mà nấu hết cả ruột, bên cạnh có hai kỳ đà cắn mũi, trong lòng bức bối, cắt bớt tét mãi mà chẳng được, suýt nữa làm văng nĩa. Tiêu Phàm chau mày, cầm đĩa của Vệ Đằng, giúp cậu cắt bớt tét đầu đấy rồi mới đặt đĩa lại trước mặt cậu.

Vệ Đằng cúi đầu nói cảm ơn.

Hai cô em gái trợn mắt nhìn nhau, khung cảnh nên thơ này nếu xảy ra với những anh chàng đẹp trai khác thì hai cô sẽ khẳng khái là “mờ ám”, còn với hai ông anh mình thì có khi phải dùng hai từ “khủng bố” để hình dung mới hợp lý.

“Chuyện này là thế nào? Quan hệ giữa hai người tốt như thế từ bao giờ?”

“Mình không biết, có lẽ do anh mình niềm nở quá mức, anh ấy là loại bạn bè rải khắp thiên hạ, bây giờ, đang tập trung sức lực đối phó với anh trai cậu.”

“Ồ, vậy à, thế thì anh trai cậu thật lợi hại.”

“Cái này không gọi là lợi hại, mà là mặt dày.”

Hai cô em gái ngồi đối diện nhưng dùng tin nhắn để nói chuyện, xong xuôi bốn mắt nhìn nhau cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Hai ông anh trai ngồi đối diện, một người cúi đầu ăn bớt tét, còn người kia điềm tĩnh nhìn đối phương.

Không khí rất kỳ lạ như khung cảnh lại hết sức trang nhã.

Buổi trưa vừa ăn cơm cùng nhau, buổi tối lại hẹn người ta đi ăn, hồi Châu Vũ theo đuổi San San cũng không hăng hái bằng.

Vì Vệ Đằng ngoài sự hăng hái còn thêm phần mặt dày.

Buổi chiều Vệ Đằng lại gửi một tin nhắn cho Tiêu Phàm.

“Tối cùng đi ăn không, lần này tôi khao ^-^”

Lông mày nhíu lại, nhìn biểu tượng mặt cười một lúc lâu, sau khi xác định nó được gửi đến từ tên nhóc nghịch ngợm kia, Tiêu Phàm mới ngao ngán trả lời: “Được, cậu chọn địa điểm đi.”

“Ăn lẩu nhé? Tôi nghe nói quán lẩu bằng chuyên ở gần đây rất ngon, rất nhiều đồ ăn lại còn rẻ nữa.”

Đã khao người ta không nên bô bô cái mồm rẻ hay không rẻ chứ! Hơn nữa mấy nơi như quán lẩu...

“Không muốn đi.”

Vệ Đằng sững sờ, lần đầu tiên khao người khác bị từ chối thẳng thừng như thế, quả nhiên Tiêu Phàm rất có cá tính, đúng là người mình thích.

Nhưng làm vậy chẳng nể nang mình chút nào cả.

“VẬY ĐI Đâu ăn đây? Anh chọn chỗ đi, hi hi.”

“Đến chỗ tôi, tôi nấu cho cậu ăn.”

Nhận được tin nhắn, chẳng biết do phần khởi hay quá kinh ngạc, hồi lâu cũng chẳng thấy Vệ Đằng phản ứng gì.

Anh ấy...biết...nấu cơm? Còn ...nấu ình ăn?

11. Quyển 02 - Chương 11

Chương 11: Nỗi lòng của Tiêu Phàm

Vừa tan học, Vệ Đằng chạy vội đến siêu thị mua một túi táo rồi phi như bay lên tầng năm, lịch sự gõ cửa.

Cửa mở ra, Tiêu Phàm xuất hiện chỉ với một chiếc khăn tắm che bộ phận quan trọng.

Trời ơi, anh ta thật gợi cảm.

Vệ Đằng thầm khen ngợi, lướt qua anh ta bước vào phòng. Tiêu Phàm tiếp tục lấy khăn lau tóc, chỉ nhìn thôi cũng khiến Vệ Đằng tim đập loạn lên.

“Anh mới tắm xong à?” Vệ Đằng quay ra phía khác không muốn Tiêu Phàm nhận ra cảm xúc của mình.

“Ừ, vừa ở ngoài về, cả người ướt đầm mồ hôi.” Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, vừa lau tóc vừa rót nước cho Vệ Đằng, “Cậu đói thì ăn bánh ngọt trước đi, lát nữa tôi sẽ nấu cơm.”

Nói xong anh ta đưa cho Vệ Đằng một chiếc hộp tranng nhã, Vệ Đằng nhẹ nhàng mở ra, một chiếc bánh trứng vị dâu hình trái tim rất đáng yêu.

“Hôm nay là sinh nhật con thầy hướng dẫn nên tôi mang về chút bánh”, Tiêu Phàm bình thản giải thích.

Vệ Đằng sung sướng muốn hét ầm lên. Chắc chắn là anh ta mua ình, sinh nhật ai lại tặng bánh này chứ?

Đâu biết rằng vì Tiêu Phàm ăn không nổi nên cậu ta mới được hưởng sái.

Vệ Đằng vui vẻ ngồi sô pha ăn bánh ngọt, thấy Tiêu Phàm lau tóc xong, mặc một bộ quần áo ở nhà rồi chui vào bếp.

He he, đúng là hình mẫu đàn ông lý tưởng, đáng vẻ rất đối dụ dàng, làm trái tim Vệ Đằng muốn tan chảy.

Vệ Đằng lúc nhìn màn hình ti vi, lúc nhìn Tiêu Phàm bận rộn chạy tới chạy lui, đột nhiên có ý nghĩ nếu cứ như thế này mãi thì tốt biết bao, nếu anh ấy cả đời nấu cơm ình thì cái giá phải trả dù là gì mình cũng bằng lòng.

Càng nhìn anh ta càng thấy thích, ngay cả dáng vẻ anh ta mở nắp nồi khê nhúu mảy cũng thật hấp dẫn.

Quả nhiên thế gian không ai đẹp bằng người ta yêu, trong con mắt Vệ Đằng, Tiêu Phàm hắt hơi sổ mũi cũng phong độ hơn người.

Rất nhanh, Tiêu Phàm bưng mấy đĩa thức ăn ra.

Màu sắc, hương vị hài hòa, tuy đơn giản nhưng tinh tế, đến món đậu phụ xào rau xanh hàng ngày ăn phát chán mà hôm nay Vệ Đằng cảm thấy ngon không tả nổi.

Đĩa thịt rang thơm phức thì càng không phải bàn.

“Tiêu Phàm, tay nghề của anh thật đáng nể, ai mà lấy được anh đúng là vợ được hũ vàng”, Vệ Đằng vừa ăn vừa tấm tắc khen, nhân tiện nói bóng gió.

Không ngờ Tiêu Phàm chỉ cười khẽ, lấy dưa gồ nhẹ lên bát của Vệ Đằng, “Nói linh tinh gì thế, cậu còn chưa biết tôi là gay hay sao? Có cô nào dám lấy tôi chứ?”

“Hihi, tôi chỉ nói thế thôi.”

Được thế thì tốt, tốt nhất là đàn bà con gái trên trái đất này đều biết anh là gay, không đến làm phiền anh nữa.

“Ăn đi”, Tiêu Phàm gấp thêm cho cậu một miếng sườn.

Cũng không phải Vệ Đằng thận trọng quá, chỉ là sau lần bị Tiêu Phàm dụ dỗ ép cung, bây giờ Tiêu Phàm đột nhiên thay đổi thái độ làm cậu chàng thấy sống lưng lạnh lạnh.

Thôi mặc kệ, dù sao cũng tìm đến tận cửa nhà người ta rồi, anh ta muốn giở trò gì thì giở. Vệ Đằng thấy khí phách hiên ngang trong lòng bốc lên ngút trời.

Lạ lùng thay, khi chén sạch bữa cơm vừa ngọt ngào vừa e dè lo lắng mà chưa thấy Tiêu Phàm có động tĩnh gì.

Lẽ nào anh ta cũng thích mình nên đối xử tốt với mình như thế? Vệ Đằng loại bỏ ngay suy nghĩ này, cậu vẫn còn chưa biết tự lượng sức mình.

Đi theo Tiêu Phàm vào phòng bếp dọn dẹp, mới phát hiện căn bếp sạch thái quá của anh ta đã vượt qua mức độ củn người thường, phòng bếp sạch bong không một hạt bụi, bát đĩa đều bóng loáng, có thể lấy soi gương được.

Tiêu Phàm đeo găng tay cao su rửa bát, anh không còn vẻ lạnh lùng thường ngày nữa mà đích thực là người đàn ông của gia đình.

Có câu nói, những người vẻ ngoài lạnh băng, kỳ thực trong lòng lại ấm áp ngọt ngào.

Đứng phía sau, Vệ Đằng đột nhiên muốn lao đến ôm chặt anh, nói cho anh biết cậu rất thích anh. Nhưng môi hé ra lại khép vào, cảm thấy bây giờ chưa phải lúc, rồi gạt ngay ý định tỏ tình kia.

Sau đó hai người cùng ngồi trên sofa, vừa uống nước vừa nói chuyện.

Vệ Đằng nói đủ thứ linh tinh từ dạo này rảnh rỗi quá, trời bắt đầu nóng rồi, bài vở nhẹ nhàng, thường ngày chán chả có gì làm...Tiêu Phàm chỉ yên lặng ngồi nghe.

Cho đến lúc Vệ Đằng hết chuyện để nói, Tiêu Phàm đột nhiên cất tiếng hỏi:

“Cậu thích ai chưa?”

Vệ Đằng giật thót, trong lòng có chút căng thẳng. sao anh ta lại hỏi thế? Không lẽ anh ta nhìn ra cả rồi ư?

“Chưa, haha.”

Chỉ vừa mới thích thôi, đối phương ngồi ngay trước mặt, mấy câu này sao có thể nói ra được chứ?

Tiêu Phàm so so vbi, mặt mày vẫn thản nhiên như không, “Tôi từng thích một người, phải nói là từng yêu một người”. dừng lại một chút mới bổ sung, “Lâm Vi, chắc cậu đã nghe rồi”.

Trong nháy mắt đầu óc cậu tối sầm cả lại như bị ai đập ô-tô, Vệ Đằng cảm thấy trời đất quay cuồng, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ mịt.

Lúc có phản ứng trở lại, Vệ Đằng chỉ muốn chửi bậy vài câu, nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh đang cố đè nén những cảm xúc trong lòng của Tiêu Phàm, cậu buộc miệng nói: “Haha, hóa ra người anh thích là anh ấy sao, tiếng tăm của anh ấy tôi cũng có nghe qua”.

Đôi lúc Vệ Đằng cảm thấy mình là loại bại não.

Lâm Vi...

Là người rất dỗi dằn, hòa nhã, tính cách tốt, ở vũ hội Hóa trang đêm đó, trong khi người khác mãi cười chế giễu, anh ấy đã tươi cười bước đến đỡ cậu dậy, là người lúc nào cũng ăn mặc giản dị, ngay ngắn, thực sự là người không chê vào đâu được...

“Anh thích anh ấy từ bao giờ?” Vệ Đằng nắm chặt tay, ngoài mặt tỏ ra như không có chuyện gì, cố gắng không chế bản thân, không để cho giọng nói run rẩy.

“Từ lúc mới vào học.” Tiêu Phàm như thể hồi tưởng lại kí ức, môi nở một nụ cười nhẹ, khuôn mặt dỗi dằn cũng rất cô độc.

Dường như trong những kí ức xa xôi ấy, câu chuyện này đã được khắc cốt ghi tâm, chỉ bởi xảy ra đã lâu rồi nên được cất kỹ tận đáy lòng. Bây giờ nhắc lại giống như kể chuyện của người khác vậy. Nhưng vẫn thấy đau, bởi vì giấu quá kỹ, bây giờ mới lộ ra, con tim lại bị xáo trộn.

Về mặt lạnh lùng, cô độc của Tiêu Phàm làm Vệ Đằng cảm thấy đau lòng, nhưng cũng không biết nên nói gì.

Mbý mà lúc này đã không bằng bột tở tình, nếu không mình trở thành trò cười trong mắt anh ta rồi.

Ít ra bây giờ có thể làm bộ người bạn tri kỷ, lắng nghe tình sử chết chóc của anh ta. Chết tiệt. Thích ai không thích, lại đi thích Lâm Vi, một người mà tôi muốn hận cũng hận không được.

“Vệ Đằng, chuyện này tôi chỉ nói với cậu thôi, cậu nghe xong quên phứt đi cũng được.” Tiêu Phàm quay ra nhìn Vệ Đằng, khẽ vỗ vai cậu, “Xem cậu như bạn nên tôi mới nói ra, dạo này tâm trạng tôi rất tồi tệ, muốn tìm người nói chuyện, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có mình cậu”.

Chỉ có tôi? Tức là trước đó anh chưa từng có người bạn nào để thổ lộ tâm tình? Bao nhiêu năm nay gặp chuyện gì cũng không có người lắng nghe anh kể lể sao?

Những người ngoài mặt lạnh lùng cứng rắn, thật ra rất cô đơn, anh ta không có bạn bè, người anh ta yêu không đáp lại tình cảm của anh ta, vì thế mới tự thu mình lại sao?

Vệ Đằng đột nhiên rất muốn ôm chặt bnh ta vào lòng, muốn nói với anh ta, còn có tôi, tôi rất thích anh.

Nhưng trong tình cảnh này, chứng kiến mối thâm tình của bnh ta dành cho Lâm Vi, hỏi sao cậu có thể nói nên lời.

Anh kể về người anh yêu trước mặt người yêu bnh, xem người ta như bạn bè thổ lộ chuyện tình cảm, anh bảo người ta phải nghĩ như thế nào đây, làm sao có thể chịu nổi?

Phải nghĩ như thế nào đây?

Có lẽ nên cảm thấy may mắn, ít ra trong lúc bnh ta buồn mình được coi là người bạn tâm tình duy nhất, còn hơn ngày trước lúc nào cũng bị xem như không khí.

Vệ Đằng hít sâu một hơi, giả bộ cười đần như không có chuyện gì, vỗ vai Tiêu Phàm nói:

“Đừng nghĩ nhiều vậy, chúng ta không phải bạn bè tốt sao, bnh có chuyện phiền lòng gì không kể cho tôi thì kể cho ai?”.

Tiêu Phàm cười gật đầu: “Lẽ ra tôi không định nói với bất kỳ ai, đây là chuyện riêng của tôi, cũng không muốn người khác ý kiến này nọ, nhưng cậu khác, cậu không mưu mô quỷ kế gì, rất nhiệt tình, khí khái, tôi tin cậu nên mới nói ra”.

Vệ Đằng cười gượng: “Anh nói đi, nói chậm chậm thôi, tôi nghe đây”.

7uay đi uống ngụm nước, Vệ Đằng nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi.

Cậu sợ nhìn thấy bộ dạng cô đơn của Tiêu Phàm sẽ không kiềm chế được mà thốt ra những lời áp ứ trong lòng.

“Tôi và Lâm Vi trước học ở trường Trung học Nhân Xuyên, cùng khóa, thi đại học năm đó, cậu ấy là thủ khoa khối A, tôi là thủ khoa khối C, đều đỗ Đại học Thiên Hà, cậu ấy học Y, còn tôi học Luật. Rất

hài hước phải không, chúng tôi thường bị người khác nhắc đến, bị so sánh với nhau, tang bốc cùng nhau. Nhưng trước đó lại chưa từng gặp mặt.”

Tiêu Phàm cầm cốc nước uống một hơi, thở dài.

“Lúc đó còn trẻ, rất hiếu thắng, hồi cấp ba đã không phục rồi, vào đại học cũng bị lôi ra so sánh với nhau, vì thế tôi rất muốn gặp cậu ấy.”

“Lần đầu tiên gặp mặt là ở buổi lễ chào đón tân sinh viên, cậu ấy ngồi ở hàng ghế phía sau, chăm chú viết gì đó lên vở, lúc đó tôi nghĩ tên nhóc này ngu hết chỗ nói, giống con một sách, đến dự lễ chào đón tân sinh viên có gì mà ghi vội chép? Đợi đến lúc cậu ấy đi vệ sinh, sự hiếu kỳ đã khiến tôi quay xuống xem cuốn vở, mới phát hiện trên vở vẽ la liệt đủ loại bánh Trung thu. Lật trang bìa thì thấy tên cậu ấy được viết rất đẹp rất ngay ngắn: Lâm Vi.”

Hôm đó là tết trung thu.

“Có phải Lâm Vi không? Tôi là Tiêu Phàm.”

“Nghe danh đã lâu.”

Bàn tay nắm chặt, bốn mắt nhìn nhau, miệng cười xã giao, hồi đó hbi người còn trẻ, vừa bước vào giảng đường đại học, chí khí ngất trời.

Về sau, Lâm Vi vào hội sinh viên, Tiêu Phàm cũng tham gia.

Sau nữa, Lâm Vi tranh cử Hội trưởng Hội sinh viên, Tiêu Phàm chủ động rút tên và vào Ban chấp hành trung ương Đoàn.

Sau cùng, chuyện tình của Lâm Vi và Ôn Đình-cô gái xinh đẹp, trưởng Ban văn hóa giải trí- bị lộ tẩy, trên trang BBS dân tình hào hứng bàn luận về chuyện Tiêu Phàm tán tỉnh Ôn Đình, có người còn nói hai người là tình địch.

Hai năm sau, với thành tích đứng đầu trường Trung học Nhân Xuyên, Diệp Kính Văn cũng vào khoa Y của Đại học Thiên Hà, với điệu nhảy đang thịnh hành trong buổi lễ chào đón tân sinh viên đã làm chấn động cả trường, ngay sbu đó được vào Hội học sinh, bắt đầu chuyện tình cảm với Lâm Vi.

Đám người buồn đưa lê bán đưa chuột trên trang BBS cũng thay mới, chủ đề đàm tiếu dần dần xoay quanh hai người Diệp Kính Văn và Lâm Vi, trong thế giới của Lâm Vi cái tên Tiêu Phàm mờ nhạt dần.

Tiêu Phàm hiểu rõ tình cảm của mình với Lâm Vi, cũng hiểu rõ hbi người không thể đến được với nhau.

Con người Lâm Vi, bề ngoài thì dịu dàng hòa nhã, nhưng trong lòng lại lạnh lùng thờ ơ với chuyện tình cảm, thậm chí lạnh lùng đến mức tàn khốc.

Còn Tiêu Phàm khát khao có một mối tình ngọt ngào ấm áp, ở cùng Lâm Vi chỉ có cảm giác đè nén, nói được hai câu đã thấy bất đồng ngôn ngữ.

Cũng từng nghĩ đến việc dùng thủ đoạn giữ cậu ấy lại bên mình, nhưng với tính cách của Lâm Vi, nếu thật sự làm thế chỉ tổ lưỡng bại câu thương*, hai bên đều lãnh đủ.

*lưỡng bại câu thương: nghĩa là hai bên đấu đá và đều bị tổn thương.

Sự thật tàn khốc đến đau lòng,yêu tha thiết con người đó, nhưng lại biết rõ giữa hai người không thể đến với nhau.

Đối mặt với con người đó phải cố nặn ra nụ cười, nỗi đau đó không nói sao cho hết.

Bởi vậy mới trốn tránh cậu ấy, rút tên khỏi cuộc tranh chức Chủ tịch Hội học sinh, bởi vậy mới tiếp cận Ôn Đình, muốn tìm hiểu liệu Ôn Đình có khả năng đem lại hạnh phúc cho cậu ấy không, bởi vậy mới đè nén cảm xúc trong lòng suốt mấy năm trời, dù biết người thông minh như cậu ấy chắc đã sớm nhìn ra ý tứ củb mình nhưng vẫn duy trì mối quan hệ xã giao thông thường.

Cho đến khi Diệp Kính Văn xuất hiện, hai người có tính cách hoàn toàn trái ngược lại đến với nhau. Thế là anh thành kẻ thứ ba bị lãng quên trong thế giới của hai người.

“Vệ Đằng, cậu thấy tôi đáng thương phải không?”, Tiêu Phàm dừng câu chuyện, quay sang nhìn Vệ Đằng, ánh mắt lộ nhiều cảm xúc không tên.

“Haha, có gì mà đáng thương, thích mà không nói ra được, chuyện như vậy đâu đâu chả có.”

“Cũng phải, trước giờ tôi cũng không thấy mình đáng thương, thích Lâm Vi là chuyện của tôi, không liên quan cậu ấy. Cậu ấy không đáp lại cũng là việc của cậu ấy, tôi không bao giờ oán trách”.

“Nói rất đúng, thích một người là chuyện riêng của mình, không thể bắt ép người ta cũng phải thích mình được, nếu không trên đời đâu có nhiều án tình như vậy, ha ha.” Vệ Đằng vò đầu cười khờ khạo, chợt nghe Tiêu Phàm nói: “Nhưng Diệp Kính Văn và Lâm Vi, bọn họ ...chia tay rồi”.

Như thể sợ Vệ Đằng nghe không rõ, anh lại nói thêm:

“Bọn họ...chia tay rồi.”

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Tiêu Phàm, Vệ Đằng bỗng thấy sống mũi mình cay cay.

Thế nên, hôm nay anh nói với tôi những điều này, bọn họ chia tay rồi, anh lại có cơ hội, anh phải ra sức tranh thủ thời cơ sao? Muốn tôi nghĩ đổi cho anh phải không? Tôi nên nói, người anh em à, tôi ủng hộ anh, phải không?

Tiêu Phàm, lúc trước anh đau khổ bao nhiêu thì bây giờ tôi khổ đau bấy nhiêu, anh đem hết đau khổ vứt sang cho tôi, anh có biết không?

“Anh...anh muốn thổ lộ tình cảm với người ta sao? Người ta không phải đang ở nước ngoài ư?” những ngón tay đang nắm chặt của Vệ Đằng hơi run rẩy.

Tiêu Phàm cười lắc đầu: “Không có chuyện đó, sớm đã biết là không thể đến với nhau”.

Vậy thì tốt, Vệ Đằng thở phào, tiếp tục hỏi: “Vậy anh định làm thế nào?”.

“Lần này rất nghiêm trọng, chuyện của họ bị bố mẹ phát hiện, trước tiên tôi phải giúp Diệp Kính Văn làm thủ tục bảo lưu, sau đó sẽ xem tình hình thế nào sẽ hành động tiếp.”

Anh cũng tốt bụng quá nhỉ, rõ ràng khó chịu buồn bực muốn chết, còn đứng ra lo lắng hộ người tb. Nếu như anh đều cáng một chút, nhân cơ hội này ra tay, tạo vài vụ hiểu lầm, lòng tin của họ vững như kiềng ba chân thì anh phải cắt bỏ một hai cái đi, nhưng anh lại chẳng làm gì cả, còn hăng hái giải quyết việc vặt cho họ nữa.

Tiêu Phàm, chẳng nhẽ tình cảm của anh đối với Lâm Vi đã đến mức “Chỉ cần cậu ấy hạnh phúc, muốn tôi làm gì cũng được” hay sao?

Có phải như vậy không?

Nghĩ vậy, Vệ Đằng cảm thấy toàn thân giá lạnh, trong ngày đông lạnh lẽo này, trái tim như bị nhúng vào băng đá, tất cả những mộng tưởng, rạo rực phấn khởi, niềm hy vọng đều đóng thành băng.

Có điều, cậu không nói gì cả, chỉ nhẹ nhàng đứng dậy, giả bộ không có chuyện gì: “Không còn sớm nữa, tôi phải về đây, tối nay còn phải làm rất nhiều bài tập”.

Tiêu Phàm cười nói: “Ừm. đi đường cẩn thận”.

Nhìn Vệ Đằng lao như bay ra khỏi phòng, Tiêu Phàm thu nụ cười lại.

Đoán đúng rồi sao? Cậu tìm đủ trăm phương nghìn kế tiếp cận tôi, là vì cậu đã động lòng, chứ không chỉ đơn thuần là kết bạn?

Một tên nhóc nghĩ gì cũng hiện lên trên mặt như cậu, cho dù có giả bộ cũng làm sbo qua được mắt tôi?

Dù thế nào, nói những điều này cho cậu chỉ mong cậu an toàn rút lui trước khi lún sâu quá vào bùn lầy.

Bởi vì tôi đã phải trải qua cảm giác yêu nhưng không được đáp lại, không muốn cậu phải nếm nỗi đau này. Dù sao cậu cũng là người bạn đúng nghĩa đầu tiên của tôi.

Không nên để cậu phải chịu đựng những cảm xúc đau đớn ấy. cậu chịu đựng không nổi đâu.

Vệ Đằng chạy điên cuồng trên hành lang, đến ký túc thì toàn thân đã ướt sũng mồ hôi, cậu thở phì phò, vào phòng liền tu nước ừng ực.

Châu Ngư ngồi chơi game cả buổi, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cậu, tò mò hỏi: “Bệnh thần kinh tái phát hả?”.

Vệ Đằng cười nói: “Không, cơ thể đau nhức thôi”.

Thực ra vị trí đau nhất là tim, nó cứ nhói lên từng cơn.

“Thế thì tốt, đúng rồi, lúc nãy có một cô gái tên là Ngưu San San gọi đến cho cậu.” Châu Ngư cười nham nhở nói tiếp, “Có phải có vấn đề rồi không?”.

“Cô ấy là vợ của người anh em, đã là vợ bạn thì không thể đụng tới, đừng nói những nói cuội.” Vệ Đằng nói xong, đặt mông xuống ghế, mở máy tính ra. Đăng nhập QQ, thấy nick củ cả Châu Vũ và Ngưu San San đều sáng.

[Đau bụng không lý do]: đồ khỉ, ông đây thất tình rồi.

[Vũ trụ không điểm dừng] : khỉ thật, mới hôm trước còn nói thích thằng nào đó, hôm nay lại kêu thất tình rồi, đừng có lần nào chat cũng làm tớ kinh hãi rụng rãng như vậy chứ?

[Đau bụng không lý do]:mình nói thật đó, anh ta thích người khác rồi, còn yêu say đắm, chính miệng anh ta nói ra.

[Đau bụng không lý do]:chán nản, đen như chấy, người anh ta thích mình cũng biết, là nhân vật huyền thoại của trường, thân phận con kiến như mình không thể bì được.

[Vũ trụ không điểm dừng]:mình bảo này, cậu đang tự ti hay thế nào đây?

[Đau bụng không lý do]: mình không tự ti, chỉ là nhìn rõ sự thực thôi.

[Đau bụng không lý do]: Nói thế này để cậu dễ hiểu, giả dụ có một ngày Tiêu Phàm bị thương, mình nhất định sẽ chạy tới chạy lui quanh anh ta, rót nước, thay khăn, thậm chí còn tự tay bôi thuốc, quần băng, còn người đó chỉ cần nhẹ nhàng bước tới, khẽ mỉm cười, nói một câu “Anh không sao chứ?”. Thế là kẻ bị thương sẽ có ấn tượng rất sâu sắc, không thể rời mắt khỏi con người đó, mình ấy à, chỉ có thể đứng một bên, làm vật hy sinh, chỉ là nhân vật phụ.

[Đau bụng không lý do]:So với chả sánh, tức điên người! chịu thôi, mình chỉ là một đứa xoàng xĩnh, không thể làm ra vẻ thanh cao lịch lãm được.

[Đau bụng không lý do]: Thảm hơn là, tình cảm sâu nặng của anh ta khiến mình cảm động. Mình thậm chí muốn rút dao tương trợ, giúp anh ta cướp đồ người đó, chán muốn chết.

Phía Châu Vũ lúc lâu không thấy nói năng gì thêm, sao đó Vệ Đằng nhận được lời mời chat nhóm của Châu Vũ, tên nhóm là Viện người điên.

[Cô nhóc rất trâu bò]: Mình là San San, nói đi, thế nào rồi?

[Đau bụng không lý do]: Cậu lại đổi nick à? Lần trước không phải là “San San đến đây ăn” sao?

[Cô nhóc rất trâu bò]: Vừa đổi nick xong, nói chuyện chính đi. Vệ Đằng, cái tên đó thích người khác rồi à? Cậu chán,muốn bỏ cuộc rồi sao?

[Đau bụng không lý do]: mình muốn bỏ cuộc nhưng không làm được.

[Cô nhóc rất trâu bò]:Anh ta thích ai kệ anh ta, chỉ cần bọn họ không ở bên nhau là cậu vẫn có cơ hội mà. Vệ Đằng của chúng ta mắc bệnh bại não từ bao giờ thế? Không phải trước giờ cậu đều dũng cảm tiến lên phía trước sao? Dùng ngọn lửa nhiệt tình làm tan chảy anh ta, sợ gì.

[Đau bụng không lý do]: ngọn lửa nhiệt tình của mình cũng bị dập tắt mất rồi.

[Cô nhóc rất trâu bò]:Lửa tắt rồi ta châm lại.

[Đau bụng không lý do]: chất đốt cũng hết rồi.

[Cô nhóc rất trâu bò]:Mình cho cậu một thùng dầu.

[Vũ trụ không điểm dừng]:Thôi đi, Vệ Đằng! lằng nhằng không giống phong cách củ cậu! dứt khoát một chút! Cái gì nên làm thì làm! Làm không ăn thua thì bye bye!

[Đau bụng không lý do]: không nên dùng nhiều dấu chấm than để thể hiện sự mất bình tĩnh của cậu như thế.

[Vũ trụ không điểm dừng]:Hi hi, đúng là hơi mất bình tĩnh! Mình không chịu được một đứa huyền não âm ỉ như cậu đột nhiên nhụt chí, nhu nhược như thế! Đừng buồn, bọn mình luôn đứng về phía cậu, nếu thằng cha ấy chưa không nổi, bọn mình sẽ kiếm cho cậu một anh chàng tốt hơn, nghe thấy không hả? Nếu cậu bị một đòn gục ngã không gượng dậy nổi thì mình coi thường cậu, lần sau uống rượu cậu phải trả tiền.

[Đau bụng không lý do]:ừm, mình chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, tâm sự với hai cậu xong cũng thoải mái hơn nhiều.

[Đau bụng không lý do]:Vệ Đằng mình là cơ chứ, đội trời đạp đất, vai năm tấc rộng thân mười thước cao.

[Đau bụng không lý do]:dù sao hai người bọn họ cũng không có khả năng đến với nhau, mình con lâu mới dễ dàng chịu thua như thế. Chỉ cần anh ta không định độc thân cả đời, nhất định mình có cơ hội.

[Cô nhóc rất trâu bò]:Vệ Đằng, vẫn phải khuyên cậu một câu, đừng lún quá sâu, phải để đường lui in, biết không hả?

[Đau bụng không lý do]: ừm, yên tâm đi Ngưu cô nương.

Sau khi than vãn một hồi với Châu Vũ và Ngưu San San, tâm trạng Vệ Đằng tốt hơn một chút.

Chuyển nick của Tiêu Phàm từ nhóm “anh em tốt” sang nhóm “người dẫu yêu”, nhìn trong nhóm chỉ có hai người Tiêu Phàm và Vệ Đằng, Vệ Đằng có cảm giác thật khác lạ.

Tiêu Phàm, tôi không thông minh, không biết vì sao anh lại kể chuyện đó cho tôi, vì tin tưởng hay vì lý do khác. Tôi cũng chẳng muốn bối rối suy tính phức tạp của anh.

Chỉ cần biết, Lâm Vi không cần anh, tôi cần anh.

Vệ Đằng tôi, dù không tao nhã, không xuất chúng, không sành sỏi như mấy người, chỉ là một đứa lỗ mãng nhưng tôi sẽ một lòng yêu anh, một dạ đối tốt với anh.

Như vậy đã đủ chưa?

Ý đã quyết, Vệ Đằng quay ra hỏi Châu Ngư: “Gần đây có chỗ nào giải trí không, để thả lỏng tinh thần một chút”.

Châu Ngư nhìn cậu đầy hàm ý, cười gian, sau đó vuốt cằm, nghiêm túc nói: “leo núi, rất có lợi để vun đắp tình cảm”.

“Thời tiết thế này đi leo núi, tự hành hạ bản thân à?”

“Haha, thế thì đi dạo mấy khu phố nhộn nhịp, chỗ đó có nhiều quán ăn vặt, quần áo, trang sức, mỹ phẩm sắc sỡ nhức cả mắt ấy.”

Vệ Đằng biết cậu ta tưởng mình đang thăm dò chiến lược tán gái, cũng không giải thích, hỏi tiếp: “có cái khác không? Mấy cái này mình không quen”.

“Gần đây có một khu giải trí, nghe nói vừa hoàn thành tàu lượn trên không rất đặc biệt, cậu muốn thả lỏng có thể đi thử, đi hết một lượt thì u uất buồn phiền gì cũng tan biến hết. còn có một chỗ nữa là vực yêu đương, đôi tình nhân sẽ ôm chặt nhau cùng nhảy xuống vực, như thế vừa lãng mạn vừa kích thích, cậu thử xem.”

Vệ Đằng gật đầu hài lòng, bộ môn nhảy vực mạo hiểm như thế e là quá liều đối với người trầm lặng như Tiêu Phàm, thôi thì giảm độ khó xuống một chút, đi tàu lượn trên không cũng tạm ổn. Quyết định xong liền lên mạng tìm hiểu về tình hình của khu giải trí, đường đi nước bước tính toán kỹ càng, chỉ đợi Tiêu Phàm cần câu thôi.

Kinh nghiệm phong phú như Vệ Đằng thừa hiểu không thể đến khu vui chơi vào ngày nghỉ hoặc cuối tuần được, nếu không sẽ phải xếp hàng đến gãy chân.

Vì thế cậu lấy lịch học của Tiêu Phàm ra nghiên cứu tỉ mỉ, so với lịch học của mình thì thứ Ba là ngày hợp lý nhất.

Tính toán chu đáo xong mới gọi cho em gái, hỏi giá vé vào khu giải trí, sau đó đi rút một số tiền nhét xuống dưới gối.

Tối thứ hai, Vệ Đằng rủ Tiêu Phàm đi ăn cơm, ăn xong Vệ Đằng đột nhiên hỏi: “Ngày mai rảnh không?”.

Tiêu Phàm quay lại nhìn, thấy cặp mắt long lanh chờ đợi giống như một con thú nhỏ bé đang lấy lòng chủ nhân vậy, bất giác khiến người ta muốn trêu đùa một chút.

“Ngày mai à...hình như không rảnh.”

“Chẳng phải mbi anh không có tiết sao?”, giọng nói lo lắng.

Tiêu Phàm cong môi khẽ cười, “Vậy à? Tôi nhớ nhầm rồi, xin lỗi nhé”.

Vệ Đằng biết anh ta đang trêu mình, cũng không thềm chấp, nhìn nụ cười đó tâm trạng cậu cũng tốt hơn, lời thoại được chuẩn bị sẵn trào ra khỏi miệng: “Ngày mai khu vui chơi giảm giá vé vào cửa, hay chúng ta vào đó thư giãn một chút?”.

“Khu giải trí?” Tiêu Phàm chăm chăm nhìn Vệ Đằng, “Đi chỗ đó làm gì?”.

Lúc bé anh có đi cùng Tiêu Tình một lần, ấn tượng để lại ngoài tiếng la hét inh tai nhức óc, dài cổ xếp hàng chờ, chẳng có gì thú vị.

“Đi thư giãn mà, không phải tâm trạng anh đang không được tốt sao? Nhân lúc còn trẻ đi chơi cho biết, đến khi già rồi, bị cao huyết áp thì muốn đi cũng không đi được đâu, phải không?”

“Ừm, có lý.” Tiêu Phàm cười nhìn Vệ Đằng, tên nhóc này đúng là hăng hái máu me, lúc nào cũng không chịu yên tay yên chân, dòng máu chảy trong người cậu ta luôn trong trạng thái nóng hổi thì phải.

Đã nói rõ ràng rồi, cậu ta vẫn rủ mình đi chơi cho thư thái đầu óc, hay chỉ xem mình như bạn bè thôi? Chứ người ta không thể mặt dày đến chừng này được.

Tiêu Phàm gật đầu đồng ý, dạo này toàn thân mệt mỏi, cũng nên thư giãn một chút.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng đứng dưới sân nhìn thấy Tiêu Phàm mặc áo phông trắng tươi cười bước đến.

“Cuối cùng anh cũng chịu cởi phứt áo sơ mi rồi à?” nói xong cảm thấy câu nói của mình có phần lưu manh nham nhở, Vệ Đằng vội cúi đầu ngậm miệng.

“Không thể nguyên năm trời mặc áo sơ mi được, xướng may có cho tôi tiền boia đâu.”

Tiêu Phàm cười nói, trông bộ dạng có vẻ tâm trạng rất tốt. Vệ Đằng “ừ” một tiếng, đi trước dẫn đường.

Hai người theo sát nhau lên xe bus, ngồi xuống cùng một hàng ghế.

Không lâu sau, Vệ Đằng có cảm giác ánh mắt của một cô gái cứ dính lấy Tiêu Phàm, quay đầu lại nhìn mới phát hiện lúc này Tiêu Phàm nét mặt lạnh lùng đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bờ môi khẽ mỉm cười, đẹp trai hết sức.

Thình thịch thình thịch, tim đập loạn xạ ngẫu, Vệ Đằng lườm cháy mắt cô gái đang nhìn Tiêu Phàm, cô gái sợ quá liền cúi đầu nghịch di động. Tiêu Phàm dường như cảm thấy có gì bất thường, quay sang Vệ Đằng dò hỏi:

“Sao thế?”

“Hi hi, không có gì, anh đừng bận tâm.”

Tiêu Phàm mỉm cười lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên tấm kính cửa sổ, khuôn mặt bặm môi trợn mắt của Vệ Đằng hiện lên rõ.

Khóe miệng của Tiêu Phàm khẽ nhếch lên, Vệ Đằng đáng thương, cậu tưởng tôi đang ngắm phong cảnh sao? Thật sự rất muốn nói cho cậu biết là tôi đang nhìn cậu.

Biểu cảm đa dạng của cậu, mặt nhăn mày nhí, quả thực...rất thú vị.

Đến khu vui chơi, vì ít người, Vệ Đằng mua được vé vào cửa rất nhanh, chợt nhìn thấy một thân hình quen thuộc ở cổng vào, không ngờ đối phương đã sớm nhìn ra cậu, đang tươi cười tiến lại.

“Anh! Mấy hôm trước em còn tự hỏi không biết anh hỏi giá vé làm gì, hóa ra anh cũng đến chơi à?”

“Ừ, chả có gì làm mà.” Vệ Đằng ngượng ngùng, đi chơi cùng Tiêu Phàm bị em gái nhìn thấy không khác gì ăn vụng bị bắt quả tang.

“Thật trùng hợp, hôm nay lớp em đi chơi xuân, tất cả đều có mặt đông đủ, Tiêu Tình cũng trốn học đi cùng, anh thật biết cách chọn ngày, thứ Ba là ngày vắng nhất, mua vé không cần xếp hàng gì cả.”

Vệ Đằng trợn mắt lên, phải rồi, anh trai em thật biết chọn ngày mà, trời nắng chang chang, lại xuất hiện bao nhiêu kỳ đà cắn mũi thế này, một tên không đủ lại còn đến nguyên cả một lớp?

12. Quyển 02 - Chương 12

Chương 12: khoảnh khắc cùng nhau gào thét

Mặc dù trong lòng không thoải mái, Vệ Đằng vẫn tỏ ra như không có gì, nhiệt tình chào hỏi đám bạn của em gái.

Một lúc sau, Vệ Đằng lấy cớ đau bụng chuẩn bị đi, Tiêu Phàm nhanh nhay, theo gót cậu vào nhà vệ sinh.

Vệ Đằng vốn là người lảm lời, nhưng so với một lũ vịt bầu chí cha chí chóe thì vẫn dễ chịu hơn nhiều.

Hai người gặp nhau trước nhà vệ sinh, Vệ Đằng cười hi hi quệt mũi, “Đám bạn của em gái tôi đông quá, thật là ồn ào”.

“Đúng thế.”

“Mặc kệ bọn nó, chúng ta đi riêng ra.” Nói xong mới thấy hớ, thật là, trong bụng nghĩ gì nói thế, người ta nói một câu uốn lưỡi bảy lần, mình đến một lần cũng chẳng có.

“Ừ.” Tiêu Phàm gật đầu cười, theo sau Vệ Đằng đi về hướng ngược lại.

Vệ Đằng cảm thấy hơi ngượng, có cảm giác hai người đang vụng trộm lén lén lút lút, dừng lại quan sát thấy không có kỳ đà cản mũi nào theo sau mới thở phào nhẹ nhõm.

“Tiêu Phàm, anh muốn chơi trò nào? Đi tàu lượn trên không? Hay nhà ma?”

“Tùy.”

“Đi nhà ma nhé? Gần chỗ này lắm. chắc anh không sợ chứ? Tôi thường xuyên xem phim mà, gan to ra phết.”

“Ừ.” Tiêu Phàm chau mày, mấy thứ ma quỷ thần thánh không gây được cảm xúc gì, ngày xưa xem phim ma, thấy tiếng gào thét chói tai của bạn cùng phòng còn đáng sợ và vang vọng hơn tiếng ma kêu gào nhiều.

Kết quả, cái người vừa tự vỗ ngực tự xưng gan to không sợ ma đó vừa bước vào nhà ma đã bắt đầu gào thét.

“Cái gì chứ! Cái thứ mắt xanh vừa rồi đã man quá, tởm lợm.” hét lớn một tiếng, thuận tay nắm lấy tay của Tiêu Phàm.

“A, sao tự dưng có ánh sáng đỏ thế này?” Vệ Đằng lại túm lấy vạt áo Tiêu Phàm.

Nơm nớp lo sợ, rụt rả rụt rề đi hết quãng đường, Tiêu Phàm phải chịu đựng tiếng hét thất thanh của Vệ Đằng, còn có tiếng khóc của ma nữ, đủ thứ âm thanh rên rỉ rùng rợn, tiếng kim loại loảng xoảng, rồi tiếng cười làm người ta lạnh buốt sống lưng, cộng thêm ánh đèn xanh lúc ẩn lúc hiện, đúng là rất giống “âm tào địa phủ”.

Tiêu Phàm chẳng sợ chút nào, chỉ thấy phiền toái mệt mỏi.

Tiếng ma nữ khóc giả tạo như thế, rõ ràng là phát ra từ máy thu âm, đèn xanh đặt ở dọc đường hình như bị hỏng, cả buổi cũng không sáng.

Cả chặng đường Vệ Đằng cứ bám riết lấy Tiêu Phàm, loạng chạp loạng choạng lao ra cửa thoát. Nhưng người thiết kế khu nhà ma này cơ hồ rất biết cách lưu lại ấn tượng cho du khách, đến gần cửa thoát còn dành một bất ngờ lớn ọi người.

Gần cửa thoát có một bàn đạp, đặt chân lên đó một cái, bên cạnh liền phụt ra khí trắng, ánh sáng xanh lập lòe, trên đầu có một vật gì hình dạng như con dơi nhằm thẳng mặt du khách lao xuống, phát ra tiếng gào thét kinh thiên động địa.

Điềm tĩnh như Tiêu Phàm đương nhiên biết chắc bộ xương khô dờ hơi kia sẽ tự động dừng lại khi cách mặt mình một khoảng cách nhất định. Đúng là đồ chơi dọa trẻ con.

Vệ Đằng nãy giờ cứ nơm nớp lo sợ, bị hù chuyển này, hét lên thất thanh, nắm lấy tay Tiêu Phàm lao điên cuồng.

Ra đến ngoài cửa, Vệ Đằng gấp đầu gối thở phì phò, bàn tay nắm tay Tiêu Phàm càng siết chặt hơn.

“Cái thứ khốn nạn gì không biết, sao lại hù dọa người ta như thế chứ?” Vệ Đằng bắt đầu chửi rủa, dững khi anh hùng hiên ngang lúc đầu “gan tôi lớn lắm, tôi sẽ trông chừng cho anh” đã biến đâu không rõ mà luôn miệng: “Không bao giờ thềm vào nhà ma nữa, chết tiệt, đúng là tự hành hạ bản thân”.

“Ừm.” Tiêu Phàm ậm ừ cho qua, ánh mắt dừng lại hồi lâu trên những ngón tay nắm chặt của cậu, muốn rút ra nhưng đối phương hoàn toàn không để ý đến điều này, sợ là bản thân quá nhạy cảm. nắm thì nắm, rút ra coi bộ keo kiệt bủn xỉn quá.

Lúc đầu quả thực Vệ Đằng cũng không biết mình nắm tay Tiêu Phàm từ bao giờ, đi vài bước mới cảm nhận được mười ngón tay đang đan vào nhau, còn mình cứ tự nhiên như không.

Tim đập như điên, lén nhìn Tiêu Phàm, thấy anh ta không có gì bất thường, liền giả vờ không nhận ra tiếp tục nắm tay anh ta bước đi.

Những ngón tay dài khoé khoắn của Tiêu Phàm đang đan vào ngón tay của mình, Vệ Đằng cảm thấy sung sướng vô ngần, ha ha, đôi lúc mặt dày cũng có chỗ tốt, được lợi mà không cần đổ mặt xấu hổ.

Vệ Đằng thực lòng không muốn buông tay Tiêu Phàm ra, đi được một đoạn bao nhiêu thể loại trò chơi đều không lọt vào mắt, Vệ Đằng cứ muốn như thế này mãi.

“Bên đó là tàu lượn trên không, không phải cậu muốn chơi trò đó sao?”, Tiêu Phàm đột nhiên dừng lại, thản nhiên rút tay ra chỉ về phía không xa.

Bàn tay Vệ Đằng trống rỗng, trong lòng khẽ chùng xuống, khẽ nói: “Được, chúng ta đi chơi trò tàu lượn trên không đi.”

“Ừ”.

Tiêu Phàm quay sang nhìn Vệ Đằng cười nhạt, khiến cậu chàng cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

Thứ ba đúng là một ngày tốt, du khách không đông, mặc dù trò tàu lượn trên không của khu vui chơi này nổi danh thiên hạ về mức độ rùng rợn, nhưng cũng chẳng có mấy người xếp hàng mua vé.

Vệ Đằng và Tiêu Phàm đứng ở lối vào chờ đợi, chuyến tàu trước vẫn chưa kết thúc, trên chuyến tàu còn xoay vòng vòng trên không trung vang lên tiếng kêu thét thủng cả màng nhĩ.

Tiêu Phàm nhú mày nhìn lộ trình của đoàn tàu, vài ba chỗ lộn 360°, đến chỗ quan trọng nhất thì đầu chúc thẳng xuống đất, chân dựng ngược lên trời, ngồi trên đó xiêu vẹo lắc lư thú vị lắm sao?

Đến lượt hai người, Vệ Đằng hăm hở chạy lại ngồi hàng đầu tiên thì bị Tiêu Phàm kéo lại.

“Ngồi hàng sau đi”, ngồi dưới ít ra còn nhìn thấy đầu của người ngồi trước, có cảm giác an toàn hơn, tránh cho cậu hét rách cả cuống họng.

“Anh không biết hả, chơi trò này phải ngồi đầu mới hứng thú.” Vệ Đằng cười rộ kéo Tiêu Phàm ngồi xuống, vừa thắt dây an toàn vừa nói, “Muốn thả lỏng cơ thể thì phải kêu hết sức, để bao nhiêu phiền phức trong lòng tan biến hết. chốc nữa anh đừng nhịn, muốn hét thì cứ hét, mọi người đều hét, không ai cười anh đâu.”

Tiêu Phàm gật đầu, quay đầu nhìn phía sau thấy có nhiều cô bác trung niên dẫn con cái cùng chơi, cũng cảm thấy bớt mất mặt chút đỉnh.

Tàu lượn khởi động, bắt đầu từ sườn dốc 45° chậm chậm tiến lên phía trước, tay Vệ Đằng càng lúc càng bám chặt vào thanh bám, tàu chạy lên chỗ cao nhất thì dừng lại.

Vệ Đằng bắt đầu run lẩy bẩy, Tiêu Phàm đưa tay ra nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay cậu.

Tàu đột nhiên lao thẳng xuống với tốc độ chóng mặt, mọi người la hét hoảng loạn, nghe mà muốn đau tim.

“A.....a.....aaaaaaa!”

Trong đó tiếng kêu của Vệ Đằng là to nhất, thú vị nhất, đa dạng nhất.

Tiêu Phàm để mặc Vệ Đằng nắm chặt tay mình, chịu đựng tiếng kêu kinh thiên động địa, vô cùng thấm thiết của cậu ta.

Sau khi trải qua một chặng đường dài không thể tưởng tượng nổi, cuối cùng tàu cũng dừng lại, Vệ Đằng hét lên một tiếng sau cùng “A! Tiêu Phàm!”.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Tiếng hét kỳ dị như thế? Có thể nào đừng lôi tên tôi vào không? Tiêu Phàm chau mày nhìn Vệ Đằng, đối phương thở hổ hển sau đó cười toe toét: “Khí thật, kích thích chết đi được!”.

Cả đám người nhìn Vệ Đằng, có mấy cô bác còn ngồi đó cười cười.

“Thanh niên thật là tràn đầy sinh lực, hét như lợn bị mổ thịt”.

Những lời bàn tán chui vào tai, Tiêu Phàm bắt giắc bật cười, nhẹ nhàng hỏi Vệ Đằng: “Còn muốn chơi nữa không?”.

Vệ Đằng chẳng sợ mất mặt, vỗ ngực nói: “Trò này kích thích thật, không chơi nữa, đau họng rồi.”

Tiêu Phàm rút tay ra, Vệ Đằng thần thờ nhìn anh, một lúc sau mới cúi đầu nói nhỏ, “Vừa nãy lúc tàu lao xuống, cảm giác như tuần tình vậy.”

Tiêu Phàm nhú mày, “Tuần tình? Chắc cậu hiểu ý nghĩa của từ này chứ?”

“Hiểu, hihi.” Vệ Đằng vò đầu gãi tai, ngượng ngùng nói: “Tôi toàn nói bừa thề thôi. Đi uống nước, khát khô cổ rồi.”

Sau đó giả đồ như không có chuyện gì, chạy lại quán nước phía xa xa.

Tiêu Phàm nhìn theo bóng dáng cậu ta, cảm thấy bất lực.

Vệ Đằng, tôi đã nói rõ ràng với cậu rồi, sao cậu vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Vệ Đằng mua một lon cocacola, còn chu đáo mua cho cả Tiêu Phàm.

Quay đầu lại bắt gặp Tiêu Phàm vẫn đang đứng ở chỗ cũ mỉm cười nhìn mình, bao nhiêu máu nóng dồn hết lên mặt.

“Sao mặt cháu lại đỏ bừng lên thế? Hay bị trúng nắng rồi?” bác bán nước quan tâm hỏi han.

“À, không sao, tại vì nóng quá.” Vệ Đằng toét miệng cười chỉ vào chai nước khoáng trong ngăn lạnh, “Cho cháu một chai này, mua cho bạn cháu.”

“Cháu trai hơi bị chu đáo đó, bạn gái chứ gì?” bác bán hàng tùm tùm khiến Vệ Đằng có chút xấu hổ.

Phải đó, mặc dù giữa hai người chỉ là quan hệ bạn bè, nhưng ai bảo mình lại có tính ý với người ta cơ chứ, mượn cớ đi giải trí một chút, thực chất là vụng trộm hẹn hò.

Bạn gái? Vệ Đằng chợt dạ ngó Tiêu Phàm đang đứng ở phía xa.

Lúc này đã nắm tay, còn cùng nhau “vào sinh ra tử”, tiếc là anh ta dường như chẳng cảm thấy gì, là thật hay làm bộ đây?

Vệ Đằng trả tiền, cầm nước chạy lại chỗ Tiêu Phàm, đưa nước khoáng cho anh ta.

“Cảm ơn”, Tiêu Phàm nói xong, mở nắp chai, ngửa cổ lên uống.

Cổ anh mở hơi đổ ra trong suốt, ánh nắng chiếu vào dường như phát sáng, yểu hần mượt mà chuyển động theo dòng nước chảy xuống, gợi cảm vô cùng.

Vệ Đằng vội nhìn đi chỗ khác, bắt đầu thấy khát.

Nghỉ ngơi một chút, hai người lại sánh vai vào trong khu vui chơi.

Trên đường đi, gặp rất nhiều bậc phụ huynh đưa con đi chơi. Hỏi ra mới biết, trường mầm non gần đây tổ chức cho các bé du xuân, leo núi thì mệt, xuống biển lại nguy hiểm, bởi vậy khu vui chơi là thích hợp nhất.

Đi cạnh Vệ Đằng, thấy nụ cười dịu dàng của các bậc phụ huynh, sắc mặt phấn khởi vui sướng của lũ trẻ, Tiêu Phàm bất giác thở dài.

“Lúc tôi còn nhỏ, rất ít khi ra ngoài chơi”, Tiêu Phàm đột nhiên lên tiếng làm Vệ Đằng giật mình.

“A? vậy sao, ha ha.” Vệ Đằng tim đập loạn xạ. anh ấy kể ình nghe chuyện hồi nhỏ, có phải anh ấy ngày càng tin tưởng mình không?

“Bố mẹ tôi đều bận chuyện làm ăn, rất hiếm khi để ý chuyện gia đình.” Tiêu Phàm quay ra nhìn Vệ Đằng, bỗng mỉm cười, “Lúc bé chắc cậu nghịch ngợm lắm nhỉ, cả ngày bò lê bò cang dưới đất phải không?”.

“...”

Vệ Đằng há hốc mồm, anh ta đang trêu chọc mình sao?

Đúng thế, lúc bé tôi suốt ngày lăn lê bò toài trong bùn đất đó, không giống như mấy thiếu gia bọn anh, ngày ngày chơi piano, học phép tắc, vẽ tranh sơn dầu, viết thư pháp, làm cho trẻ con thành người lớn, người lớn thành cụ già.

“Nghịch vô đối, trèo cây, cắt cỏ, lội bùn, bố mẹ không bảo được liền đưa tôi đến nhà bà nội, bà nội không bảo được liền đưa tôi đến nhà trẻ.”

“Tôi ở nhà trẻ ba năm, hi hi, sau đó tất cả thầy cô phụ trách cứ nhìn thấy tôi là đau đầu.”

Vệ Đằng càng nói càng hứng thú, cậu ta lúc nhỏ là nhân vật bá vương, được phong chức đại ca trong đám con trai, còn bọn con gái cứ nhìn thấy cậu là ném bùn, chửi bới đồ đểu cáng, đồ lưu manh. Cho đến tận bây giờ, quan hệ của Vệ Đằng với phái yếu vẫn không ra gì, chỉ trừ cô nàng tiểu đại thư Ngưu San San, những cô gái hiền lành dịu dàng một chút đều không thèm để ý đến cậu ta.

Yên lặng nghe hết câu chuyện hồi nhỏ của Vệ Đằng, Tiêu Phàm khẽ cười tổng kết, “Đúng là người của thế giới khác mà.”

Vệ Đằng nhìn nụ cười đơm chút cô đơn của Tiêu Phàm, thầm nghĩ, gia đình của Tiêu Phàm điều kiện vật chất rất đầy đủ, nhưng lại thiếu thốn về mặt tin thần, bố mẹ chỉ quan tâm chuyện làm ăn, mặc kệ con cái, ảnh hưởng xấu đến tâm lý của Tiêu Phàm, khiến anh ấy không thích tiếp xúc với người khác. Lúc nhỏ chắc anh ấy không có bạn bè gì, chắc chắn không biết nhảy xa, bắn cung, xếp gỗ, trèo cây như thế nào cho đúng.

Tuổi thơ trong sáng đã bỏ rơi Tiêu Phàm.

Một người như Tiêu Phàm, cần được quan tâm nhiều hơn và xứng đáng để mình toàn tâm toàn ý quan tâm, chăm sóc anh ấy.

Vệ Đằng thầm hạ quyết tâm, Lâm Vi không cần Tiêu Phàm, đó là tổn thất của Lâm Vi. Dù sao Tiêu Phàm vẫn còn có mình, mình sẽ không từ bỏ con người bề ngoài lạnh tanh, bên trong lại khao khát được quan tâm vỗ về này.

Vệ Đằng mãi theo đuổi cảm xúc dạt dào trong lòng, không nghĩ câu nói vừa rồi của Tiêu Phàm còn có một ý khác: không phải người trong cùng một thế giới, khoảng cách quá lớn, không thể đến được với nhau.

Nhìn nụ cười tươi như hoa của Vệ Đằng, Tiêu Phàm chỉ biết thở dài chán nản.

Nói trắng ra thì sợ làm tổn thương cậu ta, bóng gió kín đáo một chút thì bộ não đó không hiểu được.

Đến cả não cũng dính bùn rồi sao?

Buổi trưa ăn tạm vài thứ, Vệ Đằng lại lôi Tiêu Phàm đến khu Ruồi nhặng vĩ đại.

Tiêu Phàm ngược lên nhìn chỉ thấy một con nhện lớn màu đỏ đang giương nanh múa vuốt trên không trung, những người ở trong đó gào thét như thể bị tra tấn, tám cái chân to tướng mỗi lần chuyển động phát ra tiếng kéo cà kéo kẹt khiến người ta lo sợ có khi nào cỗ máy tự dừng hổng hóc hoặc bị đứt ngang hất văng những hành khách tội nghiệp vào không trung?

Tiêu Phàm nhìn con nhện khổng lồ trước mắt, bụng dạ nôn nao muốn nôn ọe.

Vệ Đằng cũng không lên tiếng, khí thế kiên cường lúc nãy cũng lặn mất tăm, nhìn Tiêu Phàm cười gượng hai tiếng, quệt mũi nói.

“Này, chúng ta đừng chơi trò này, độ kích thích quá lớn. ha ha, ra chỗ kia đi.” Vệ Đằng nói đoạn liền quay lưng bỏ đi, điệu bộ rất dứt khoát.

Tiêu Phàm cảm thấy Vệ Đằng thẳng thắn như thế rất đáng yêu, cậu ta không biết nói dối, trong lòng nghĩ sao thì nói vậy, tính cách bộc trực khiến người ta ngưỡng mộ. còn mình nói chuyện với cậu ta cứ vòng vo tam quốc, xem ra không được lỗi lạc cho lắm.

Tiêu Phàm theo sau Vệ Đằng, bắt giác mỉm cười, thực sự không hiểu nổi một người vui tính, hoạt bát như cậu ta lại thích một đứa lạnh băng, vô vị như mình?

Lúc hai bàn tay đan vào nhau, Tiêu Phàm cảm nhận được sự căng thẳng và vui sướng của Vệ Đằng, bởi vậy mới tìm cơ hội rút tay ra.

Tiêu Phàm không phải tên ngốc, cũng không phải loại mù mờ về chuyện tình cảm, dĩ nhiên hiểu được tâm ý của Vệ Đằng.

Nếu như vài ngày trước còn đoán rằng Vệ Đằng chỉ là quá nhiệt tình niềm nở thì bây giờ có thể khẳng định trăm phần trăm cậu ta có tình cảm với mình.

Làm gì có ai cầm tay bạn mình lại giả vờ như không có chuyện gì, trong khi vành tai lại đỏ ửng lên.

Vệ Đằng, cậu thật không biết diễn kịch.

Chỉ tiếc, tôi không thể đáp ứng tình yêu mà cậu mong muốn, vì thế nhân lúc chưa muộn phải dập tắt ý định đó, như vậy mới tốt cho cậu.

Hai người bước bên nhau, không nói gì, Vệ Đằng nhìn đông ngó tây, mặt mày vẫn hết sức phấn khởi.

Đột nhiên có một quả bóng lăn đến bên chân, Vệ Đằng dừng bước, cúi xuống nhặt bóng.

“Anh ơi, bóng của em!”, một cô nhóc còt tóc đuôi gà chạy tới, khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng.

“Của em à?”, thấy đối phương gật đầu, Vệ Đằng toét miệng cười “Em thử gọi, xem nó có trả lời không?”

“Đây...đây là bóng của em mà.”

“Ai bảo thế, rõ ràng là bóng của anh.”

Tiêu Phàm sầm mặt đứng nhìn Vệ Đằng trêu chọc cô bé, thầm than trách, em gái cậu lớn được như hôm nay quả không dễ dàng gì.

Vệ Đằng trêu chọc trẻ con cảm thấy rất vui vẻ, nhưng dưới cái nhìn của Tiêu Phàm hành động ấy thật ấu trĩ, ngớ ngẩn.

Nếu sau này có con, mình sẽ là ông bố nghiêm túc bị các con ghét bỏ mất.

Ý nghĩ kỳ quặc này nảy ra trong đầu làm Tiêu Phàm ngẩn người, lúc quay đầu lại thì thấy cô bé đang khóc rất uất ức, Vệ Đằng quỳ xuống dỗ dành:

“Ngoan nào, đừng khóc nữa, còn khóc nữa là anh sẽ ném em xuống hồ, chỗ kia có một cái hồ, trong hồ có cá mập đó.”

Cô bé càng khóc dữ hơn.

“Không khóc nữa!” vệ Đằng tức lên làm cô bé sợ tái mặt, vội chạy lại ôm chân Tiêu Phàm, “Chú ơi, cái anh kia bắt nạt con”.

Bầu không khí giữa hai người dường như đông đặc lại.

Cô bé ngơ ngác nhìn ông chú nét mặt sầm sì bên trái, rồi lại nhìn anh chàng đang cười dần bên phải, vội nhặt quả bóng chạy đi.

“Cô nhóc gọi tôi là anh, gọi anh là chú.” Vệ Đằng không sợ chết lặp lại một lần nữa.

Nét mặt bực bội, “Thế cậu có cần gọi thêm một tiếng ‘chú’ nữa không?”, Tiêu Phàm nén lại một câu, quay lưng bỏ đi.

Vệ Đằng đứng sững, biết Tiêu Phàm đang giận, vội vàng đuổi theo kéo tay áo anh lại, “Giận rồi à?”, nhưng Tiêu Phàm mặc kệ.

“Giận gì mới được chứ? Trông anh chừng chắc hơn là chuyện tốt mà! Đâu có giống tôi, chẳng có chút nam tính nào cả.”

“Đừng giận nữa, thấy tức thì tìm con bé đánh ột trận.”

Vệ Đằng giật tay áo lại, Tiêu Phàm xoay người bắt gặp một khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ.

Bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên, không gian tĩnh lặng.

“Được rồi, đi về thôi.” Một lúc lâu sau, Tiêu Phàm vỗ nhẹ lên vai Vệ Đằng, nói khẽ.

Vệ Đằng đi theo sau Tiêu Phàm giữa khu vui chơi ồn ào náo nhiệt, con tim cậu lại loạn nhịp.

Vừa này nhìn thẳng vào con mắt anh ta, tưởng chừng có thể hiểu rõ tất cả, đôi mắt sâu thăm thẳm ấy, giống như một hồ nước huyền bí sâu hút, khiến người ta muốn tìm đến tận cùng.

Thực ra hồn phách cậu đã sớm bị hút vào trong đôi mắt ấy rồi.

Than ôi, vô phương cứu chữa.

Hai người trở về sớm hơn dự tính, đúng giờ tan tầm cuối ngày, xe bus không còn chỗ ngồi nữa.

Bám vào tay vịn đứng cạnh nhau, mỗi lần xe bus phanh lại hay quẹo phải, rẽ trái, cơ thể hai người lại có dịp tiếp xúc với nhau. Lúc bác tài phanh gấp, Vệ Đằng tựa vào lồng ngực Tiêu Phàm, trái tim cậu đập điên cuồng, cánh tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng đỡ lấy lưng cậu, Vệ Đằng cảm thấy ở chỗ tiếp xúc nóng như bị lửa thiêu, đầu óc mơ mơ màng màng.

Chờ mãi mới đến một trạm dừng quan trọng, cả đồng người xuống xe, có một chỗ trống, Tiêu Phàm để Vệ Đằng ngồi xuống, còn anh bám vào thành ghế bên cạnh.

Vệ Đằng cảm thấy khung cảnh thật ấm áp, ngọt ngào.

Tiêu Phàm thật ra rất biết quan tâm người khác, rất tử tế dịu dàng, những người bị sự lạnh lùng của anh ta làm cho phát hoảng sẽ không bao giờ cảm nhận được sự ấm áp của anh ta.

Đang lúc chờ đợi trong hạnh phúc, đột nhiên di động của Tiêu Phàm vang lên.

Đó là tiếng chuông rất đặc biệt, thanh thoát, êm ái, nhưng Tiêu Phàm nghe thấy âm thanh ấy lại chau mày.

“Kính Văn.”

Vệ Đằng giật thót, làm bộ không để ý quay ra nhìn cửa sổ, ngóng tai lên nghe.

“Thủ tục xong xuôi đâu đấy mình sẽ gửi giấy tờ qua cho cậu, bao giờ cậu về?”

“Học kỳ sau à?”

Im lặng kéo dài, đầu dây bên kia hình như đang giải thích gì đó, sau đó Tiêu Phàm thở dài một hơi, ân cần hỏi: “Sức khỏe cậu thế nào?”

“Xuất viện rồi phải chú ý giữ gìn sức khỏe. đừng có đùa dọa bản thân rồi bắt tôi đi lượm xác cậu.”

“Tôi à...” ánh mắt Tiêu Phàm lướt về phía Vệ Đằng, khe khẽ cười “Tôi sống rất tốt.”

Nói xong cúp máy luôn.

Vệ Đằng cảm nhận nụ cười của Tiêu Phàm phản chiếu trên ô kính được nét chưa xót.

Trong lòng bỗng dấy lên nỗi buồn.

Trực giác cho cậu biết, sự quan tâm mà Tiêu Phàm dành cho Diệp Kính Văn không hề đơn giản.

Theo lý mà nói, anh ấy thích Lâm Vi, Diệp Kính Văn và Lâm Vi là một đôi, vì thế có thể coi Diệp Kính Văn là tình địch của anh ấy.

Có ai lại đối xử tốt với tình địch như thế? Lúc hỏi về sức khỏe, anh ấy còn tỏ ra rất lo lắng.

Hai người từng là bạn hợp tác ăn ý, đám con gái lắm chuyện còn đặt biệt danh cho họ là hắc bạch song lang.

Chẳng lẽ bởi vì là bạn bè, nên cho dù có thể trở thành tình địch vẫn có thể thản nhiên quan tâm đối phương như thế này sao?

Vệ Đằng nghĩ không ra, không thèm nghĩ nữa, tóm lại Tiêu Phàm thích ai là chuyện của anh ấy, mình thích anh ấy là chuyện của mình, mình sẽ cố gắng giúp anh ấy quên sạch chuyện trong quá khứ.

Sẽ không để cho nụ cười của anh ấy cô đơn và giả tạo như hồi này nữa.

Về đến trường, Vệ Đằng đăng nhập nick QQ lên thông báo thu hoạch trong ngày cho bạn chí cốt biết, cậu và Tiêu Phàm đã nắm tay nhau, không phải cố tình đâu.

Ngưu San San nói: “Đừng nóng vội, hồi xưa tớ và Châu Vũ nhùng nhằng hơn nửa học kỳ mới nắm tay nhau, trong tình yêu nhanh hay chậm không quan trọng”.

Châu Vũ nói: “Trong tình yêu quan trọng nhất là quá trình theo đuổi, cảm giác rung động ban đầu, cơn say mê theo đuổi người ta, những điều đó đáng để cậu hồi tưởng, nhâm nhi cả đời. nếu cậu ngày đầu mà đã hạ được thành lũy thì gọi gì là tình yêu nữa, cái đó thiên hạ gọi là tình một đêm.”

Bị hai người bạn chí cốt giáo huấn ột tràng về lí luận tình yêu, sự hăm hở phần chần của Vệ Đằng lại đầy ắp, dũng khí ngút trời, niềm tin tràn trề, cậu nghĩ về cách đánh tan vẻ ngoài lạnh băng của Tiêu Phàm.

Sau đó tấn công trái tim anh ấy.

Theo đuổi một người là một quá trình tấn công tuần tự.

Số lần hẹn hò quá nhiều sẽ khiến người ta phản cảm, quá ít lại không có ảnh hưởng gì.

Còn phải để ý thời gian biểu của người ta, không thể quấy rầy lúc người ta bận rộn, để lại ấn tượng không tốt.

Vệ Đằng mấy ngày không đi tìm Tiêu Phàm, Tiêu Phàm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ chắc cậu ta đã biết đường rút lui rồi.

Ai dè, chiều chủ nhật đang định lên mạng tìm vài thứ thì nhận được điện thoại của Vệ Đằng.

“Tiêu Phàm à, tôi...tôi là Vệ Đằng.”

Bên kia phát ra tiếng thở hồng hộc, Tiêu Phàm nhú mày, “Cậu bị đau dạ dày à?”

“Phải phải, anh đến sân vận động được không? Tôi ...”

“Tôi đến ngay đây.”

Tiêu Phàm cúp máy, vội thay quần áo, lao ra khỏi cửa, còn quên tắt máy tính.

Xuống dưới sân ký túc, tim đập có phần loạn nhịp, Tiêu Phàm hít một hơi, cổ trắn tĩnh lại. không biết tại sao, nghe thấy giọng cầu cứu của cậu ta, đầu óc anh liền trống rỗng, chỉ muốn bay ngay đến bên.

Người như Vệ Đằng, lúc nào cũng hi hi ha ha, không bao giờ cầu xin người khác, một khi đã phải gọi điện cầu cứu tức là tình hình rất nghiêm trọng, chắc đau đớn không chịu nổi.

Lao đi như tên bắn, lúc đến sân vận động, toàn thân anh đã ướt đầm mồ hôi, chỉ thấy Vệ Đằng mặt mày tươi tắn bước đến.

“Tốc độ của anh ngang với thánh thần! tôi còn sợ anh không đến kịp cơ.”

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, cố nuốt ý định đập cho cậu ta một phát, trầm giọng nói: “Không phải cậu bị đau dạ dày sao?”

Vệ Đằng ngơ ngác, lấy tay sờ gáy, “Tôi là Vệ Đằng mà...”

Tiêu Phàm biết mình hiểu nhầm, “hừ” một tiếng, quay người định bỏ đi thì bị Vệ Đằng giữ lại.

“Này, sao vừa đến lại đi làm gì?”

“Có chuyện gì?”

“Trường tổ chức cuộc thi chạy việt dã, lẽ ra tôi cùng với người bạn cùng phòng tham gia nhưng đột nhiên cậu ta lại bị đau bụng. khổ thật, không có bạn đồng hành thì không thể tham gia.”

“Tìm tôi chỉ vì chuyện này thôi sao?”, Tiêu Phàm cố nén cơn giận, tỏ ra bình tĩnh hỏi.

“Cuối tuần rồi, hoạt động này rất có ý nghĩa, người tham gia đông khủng khiếp, tôi phải xếp hàng một giờ mới đến lượt đó.” Vệ Đằng rất kích động, sau khi nhìn khuôn mặt lạnh te của Tiêu Phàm mới cúi đầu ủ rũ, “Nếu anh không muốn tham gia, tôi tìm người khác vậy, xin lỗi.”

Tiêu Phàm im lặng một lúc, sau đó khẽ nói: “Không sao, tham gia cũng được.”

Vệ Đằng lập tức hớn hờ cười.

Tiêu Phàm không biết vì sao mình giận, rõ ràng tên cậu ta có hai nghĩa, bản thân hiểu nhầm không thể trách cậu ta được.

Có lẽ giận bản thân, trước giờ rất giỏi không chế cảm xúc, hôm nay lại nóng nảy hấp tấp như thế, nghe thấy cậu ta bị đau là chạy như điên đến đây, kết quả thấy cậu ta hoàn toàn khỏe mạnh, còn rủ mình tham gia trò chơi đỡ hơi hết sức nào đó, thấy mình thật ngốc nghếch.

Sao lại... nhận lời cùng cậu ta chơi trò vô vị này?

Theo Vệ Đằng đến khu vực đăng ký, Tiêu Phàm thấy gân xanh đã nổi hết trên trán mình.

“A? Anh Tiêu Phàm?”, cô gái phụ trách đăng ký danh sách thân mật chào hỏi Tiêu Phàm.

“Chào em.”

“Lâu quá không gặp, em cứ nghĩ anh học nghiên cứu sinh bận rộn quá, không có thời gian đi đâu.”

“Em vẫn trong Ban chấp hành Đoàn sao?”

“Vâng, bây giờ em hoạt động ở Ban tuyên truyền, hôm nay cùng với tám đoàn thể khác tổ chức hoạt động, em phụ trách cuộc thi chạy việt dã.”

Tiêu Phàm hiển nhiên không có hứng thú với mấy thứ này, chỉ gật đầu một cái, bắt đầu điền vào tờ đơn đăng ký.

Cách cô gái đó nhìn Tiêu Phàm khiến Vệ Đằng cảm thấy khó chịu.

Đứng bên cạnh xếp hàng với Tiêu Phàm, Vệ Đằng cuối cùng không nhịn được bèn lên tiếng, “Cô gái ban nãy...?”

“Sinh viên năm ba khoa Luật, hồi trước hoạt động trong Ban chấp hành Đoàn nên tôi quen.”

“Ồ”, Vệ Đằng ngẩng đầu đáp lại một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía khu vực đăng ký, cô gái đó cũng đang nhìn hai người, cười rất tươi.

Quả là một mỹ nữ, thân hình đẹp không chê vào đâu được, mái tóc dài mượt buộc sau gáy, mặc chiếc váy liền thân màu trắng, lúc mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền rất duyên dáng.

Nhưng trong lòng Vệ Đằng lại không cảm thấy dễ chịu, từ bé đến giờ, cậu ghét nhất là kiểu con gái thế này, thấy giả dối hết sức, những cô gái thuộc loại này cũng vô cùng ghét Vệ Đằng, cho rằng cậu là đồ lưu manh, không hề có khí chất của bạch mã hoàng tử.

Hai bên đều không ưu nhau.

Nhưng hôm nay cậu còn không ưa cô gái kia hơn.

Mặc dù ngoại hình đáp ứng mẫu thực nữ kinh điển, mắt to, môi nhỏ, tóc dài, da trắng nhưng nhìn rất chướng mắt.

Vệ Đằng nhìn cô ta lần nữa, lúc quay đầu lại thì phát hiện Tiêu Phàm đang nghiêm túc nhìn mình.

“Ha, đến lượt chúng ta rồi kìa.” Ánh mắt của Tiêu Phàm làm Vệ Đằng lạnh hết cả sống lưng, cậu vội nhìn ra chỗ khác, cầm sổ thứ tự đi về phía vạch xuất phát.

13. Quyển 02 - Chương 13

Chương 13: Tổ tình

Cuộc thi lần này đơn giản nhưng rất thú vị, chỉ cần một tấm bản đồ và một chiếc la bàn.

Chỉ dẫn được đặt nhiều điểm trong khuôn viên trường, bên cạnh chỉ dẫn có sẵn con dấu. người chơi phải căn cứ vào vị trí trên bản đồ tìm ra vật chỉ dẫn, sau đó dùng con dấu ấn lên tờ giấy trên tay.

Nói thì dễ nhưng để tìm ra lại rất khó.

Mấy năm nay Vệ Đằng ngao du khắp chốn, xem bản đồ chuẩn không cần chỉnh, cách dùng la bàn thì rõ nhưng lòng bàn tay, tiếng pháo khai cuộc vừa vang lên, liền lôi Tiêu Phàm lao đến mục tiêu thứ nhất.

Trời nắng chang chang, hai người chạy như bay, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Tiêu Phàm hồi hận vô cùng về quyết định nông nổi của mình, chạy cùng cậu ta, thật là ngớ ngẩn.

Dù cũng có nhiều chàng trai khác đang chạy thực mạng, nhưng bên cạnh là bạn gái của họ, còn mình thì biết gọi là gì?

Tiêu Phàm lắc đầu, hất văng ý nghĩ kỳ cục này đi, tiếp tục cùng Vệ Đằng chạy vòng quanh sân trường.

Nhờ vào sự thông thạo bản đồ của Vệ Đằng cùng óc phán đoán chính xác của Tiêu Phàm, hai người nhanh chóng tìm ra được tám vật chỉ dẫn.

Còn lại hai vật chỉ dẫn có điểm số cao nhất, đường đi dĩ nhiên cũng xa nhất.

Vệ Đằng liếc qua bản đồ, cúi đầu nhìn đồng hồ, còn năm phút, phải bỏ một thứ.

“Tôi mới chuyển đến, chưa thông thạo lắm, anh nói xem nên đi hướng nào?”, Vệ Đằng đột nhiên hỏi.

Tiêu Phàm không nhận ra sự bất thường trong câu nói của Vệ Đằng, ghé vào nhìn bản đồ, “Cái bên trái này, chắc là phía sau của thư viện”.

“Ồ, được rồi.” Vệ Đằng tay cầm bản đồ chạy về phía thư viện, được vài bước phát hiện Tiêu Phàm vẫn đứng nguyên tại chỗ liền dừng lại, nhìn anh dò hỏi.

“Đi về bên phải.” Tiêu Phàm cười, chạy về hướng ngược lại, Vệ Đằng ngơ ngác một chút rồi bám sát anh ta, “Không đi đến thư viện sao?”

“Xa như vậy, không kịp.”

“Anh nói là ở thư viện mà.”

“Thì chính là ở thư viện.” Tiêu Phàm so vai tỏ vẻ vô tội, “Nhưng tôi có nói phải đến thư viện đâu”.

Vệ Đằng ngăn người, buồn bã cúi đầu, lại bị anh ta chơi một vỏ rồi, chọc tôi vui lắm hay sao?

Tiêu Phàm cảm thấy trêu chọc Vệ Đằng rất thú vị, nhìn bộ dạng cúi đầu hờn dỗi theo sau của cậu ta, nổi u uất trong lòng tan thành mây khói.

Ngay sau đó đã đến địa điểm cuối cùng. Vệ Đằng nhìn ngó bốn phương, “ở đâu thế?”.

“Bên kia.”

Vệ Đằng nhìn về hướng ánh mắt Tiêu Phàm, chỉ thấy vật chỉ dẫn quen thuộc được đặt trong bụi cỏ, đang tính nhảy vào thì bị Tiêu Phàm giữ lại, chỉ cho cậu thấy tấm biển bên cạnh.

“Ai giẫm lên cỏ sẽ bị phạt mười tệ.”

Vệ Đằng cũng biết sợ, thu ngay chân lại.

“Làm sao đây?”

“Lấy cành cây khều ra.” Tiêu Phàm nói xong liền nhặt một cành cây từ bụi cỏ gần đó.

Vệ Đằng thấy rất khâm phục, Tiêu Phàm đúng là ngạo hồ tang long, mắt tinh như cú, cành cây bị che kín thế mà anh ta cũng thấy được.

“Để tôi.” Vệ Đằng xung phong lập công, cầm cành cây, kiễng chân cúi chiếc túi bóng đựng con dấu.

Hừ... hơi xa, kiễng thêm tí nữa, không cúi được, lại kiễng thêm tí nữa...

Tiêu Phàm đang đứng bên cạnh quan sát, chân trái Tiêu Phàm đang chơi vơi trong không trung, toàn bộ trọng lượng cơ thể dồn hết lên các ngón bàn chân phải, người nghiêng về phía trước 45°, ra sức cúi chiếc túi.

Đột nhiên nhớ đến hôm trên tàu hỏa, cậu ta nằm bẹp trên giường, chống hông lên trời, người cong như con tôm rang, bất giác thở dài, khả năng uốn dẻo của cậu ta thật đáng nể, có thể tùy ý cong bên này uốn bên nọ, giống như bùn nhão, tính đàn hồi thì khỏi chê.

Nhìn thấy Vệ Đằng nghiêng ngả như sắp ngã, Tiêu Phàm định chạy lại giúp cậu ta một tay thì nghe thấy âm thanh thảm thiết, sau đó là một tiếng “rầm” to đùng.

Vệ Đằng ngã song soài trên nền cỏ.

Một lúc sau, thấy tay cậu ta túm lấy cổ, hai chân cựa quậy, đầu gối thúc về phía trước, hông cong lên, trông như cún con đang nghịch ngợm, tiếc là loay hoay hồi lâu vẫn không dậy được.

Tiêu Phàm nhin cười đến đau cả bụng, chạy đến nắm tay cậu ta, nhẹ nhàng kéo lên, suýt nữa cậu ta lao vào lòng anh.

“Không sao chứ?”, Tiêu Phàm ân cần hỏi. Vệ Đằng đỏ ửng tai, cúi đầu im lặng.

“Sao thế?”, Tiêu Phàm tiếp tục hỏi.

Vệ Đằng lắc đầu nói, “Không sao...”

Tiêu Phàm khẽ nâng cằm cậu lên.

Mặt Vệ Đằng dính một mảng bùn lớn, trên bùn có cả cỏ, bởi cỏ ở đây thường xuyên được tưới nước nên bùn lúc nào cũng ướt, chảy nhoe nhoét trên mặt cậu, tạo thành những vệt kỳ quái, giống khe rãnh sau cơn mưa, trông thật bẩn thỉu.

“Ha ha...”

Tiêu Phàm phì cười, tiếng cười nghe rất dịu dàng. Anh cười được hai tiếng thì thấy cổ Vệ Đằng đỏ bừng liền không cười nữa, rút một chiếc khăn tay từ trong túi áo, đang định đưa cho cậu ta thì thấy vết bùn sắp chảy xuống đến môi cậu.

Tiêu Phàm mỉm cười gượng tay ra, dùng ngón cái lau vết bùn ấy đi.

Chỗ tiếp xúc nóng bừng khiến Vệ Đằng đỏ ửng, cử chỉ đáng ngờ này... làm cậu đột nhiên cảm thấy, Tiêu Phàm đối với cậu không phải là không có tình ý.

Anh ấy trêu chọc mình bởi vì cũng hơi thích mình, chẳng qua bản thân anh ấy chưa nhận ra mà thôi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng vui vẻ trở lại, cầm lấy khăn tay của Tiêu Phàm, quẹt quẹt vài phát vết bùn đã sạch bong.

Tiêu Phàm kinh ngạc tổng kết, quả là nhóc con lớn lên từ bùn đất, cách lau mặt rất “có kinh nghiệm” và “đẳng cấp”.

Hai người định bỏ đi thì đằng sau có tiếng gọi.

Quay người lại, Vệ Đằng tròn mắt, còn Tiêu Phàm thì nhìn cậu ra chiều thích thú.

“Cậu kia, giẫm vào cỏ phải phạt tiền.” hóa ra là nhân viên bảo vệ.

Đến chuyện này cũng chịu sự giám sát của nhân viên bảo vệ, cái trường khỉ gió gì không biết. Vệ Đằng chửi thầm trong bụng, mò xuống túi áo, chợt nhớ ra lúc sáng đi quên mang theo ví, đành ngượng ngùng đứng yên tại chỗ cúi đầu gãi tai.

Tiêu Phàm thông thả rút ví ra, lấy tiền đưa cho nhân viên bảo vệ, mỉm cười nói: “Xin lỗi, khi này bạn tôi...bị trượt chân”.

“Ồ, lần sau chú ý”, bảo vệ nói đoạn cầm tiền phạt, hiên ngang đi mất.

Vệ Đằng ở phía sau “hừ” một tiếng, quay đầu thì bắt gặp Tiêu Phàm đang mỉm cười nhìn mình.

Vốn đã đẹp trai chết người rồi, còn cười nữa chứ, cứ tiếp tục quyến rũ tôi thế này thì đừng trách tôi lao vào anh đó. Vệ Đằng tự dặn lòng phải bình tĩnh, rồi nở nụ cười tươi tắn với Tiêu Phàm.

“Cười cái gì? Cuộc thi còn chưa hoàn thành đó.” Tiêu Phàm lên tiếng.

Vệ Đằng vội nhìn đồng hồ, chết tiệt, quá giờ rồi, lập tức phóng như tên lửa.

Tiêu Phàm khẽ thở dài, tên ngốc này đúng là lòng dạ thẳng như ruột ngựa.

Hai người đến được điểm cuối cùng thì đã quá giờ, bị trừ không ít điểm, nhưng vật chỉ dẫn cũng tìm được không ít, chung cuộc vẫn giữ chức quán quân.

Cô gái xinh đẹp đó nhìn thấy Tiêu Phàm liền mỉm cười chạy đến, “Bọn anh giỏi thật, trong thời gian ngắn như thế mà tìm được những chín vật chỉ dẫn”.

“Còn phải nói, tôi ra tay cơ mà”, Tiêu Phàm cười tươi.

“Người này là...?”

“Bạn”, Tiêu Phàm đáp.

Tim Vệ Đằng như bị đâm một nhát, các dây thần kinh đau nhức.

“Anh à, em có vài chuyện muốn nói với anh, lúc nào anh có thời gian rảnh?”

“Trưa nay, chúng ta cùng đi ăn cơm nhé.”

“Tiêu Phàm, tôi về trước đây”, Vệ Đằng bỗng lên tiếng.

“Hả, bạn không ở lại lĩnh giải thưởng sao?”, cô nàng ngờ vực nhìn cậu.

“Tiêu Phàm, anh nhận giải thưởng nhé, ha ha.” Vệ Đằng cố nặn ra một nụ cười rồi quay lưng đi mất. Tiêu Phàm cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào lưng cậu, khe khẽ thở dài.

Về đến ký túc, Vệ Đằng muốn đi tắm, ai dè Châu Ngự vẫn đang trong nhà vệ sinh.

“Khỉ thật, bị đau bụng hay bị tắc ruột mà giờ vẫn chưa xong?”, Vệ Đằng đập cửa một cái.

“Ôi...”, giọng nói thều thào, “Bụng...mình ... đau”.

“Trời, đau bụng hả, nghe cứ như có bầu rồi ấy.” Vệ Đằng cầu nhàu, đi đun ít nước nóng, sau đó xuống lầu mua thuốc.

Về đến nơi thì thấy Châu Ngự nằm vật trên bàn, nhìn cậu bằng cặp mắt oán thán.

“Này, đừng có nhìn mình bằng ánh mắt bị chồng ruồng bỏ đấy, mình chẳng làm gì cậu cả.” Vệ Đằng cầm cốc nước ấm đưa cho cậu ta, sau đó lấy thuốc mới mua ra, “Xin lỗi nhé huynh đệ, lúc sáng còn tưởng cậu chỉ đau bụng tí tẹo, không ngờ lại nghiêm trọng thế này”.

“Không...sao...không chết được.” Châu Ngự trợn mắt lên, trông như con cá đang giãy giữa những giây cuối đời.

“Thật là không sao chứ?”

“Ôi ôi...”, cậu ta bắt đầu rên rỉ.

Vệ Đằng lập tức công Châu Ngự đi bệnh viện.

Xét nghiệm xong mới biết là bị ngộ độc thức ăn ở mức độ nhẹ.

May mà không nghiêm trọng, Vệ Đằng thở phào nhẹ nhõm.

Châu Ngư cảm kích: “Người anh em à, chỉ có ba từ để miêu tả về cậu: bậc trượng phu.”

Vệ Đằng ngồi bên mép giường cười nói: “Thôi đi, sao mình có thể thấy chết không cứu chứ, phải không?”

“Hi hi, nói thật thì mình thấy cậu rất xứng đáng là người anh em tốt, rất có nghĩa khí, xã hội bây giờ ai cũng lo ình, phóng khoáng thoải mái như cậu đúng là rất hiếm có.”

Châu Ngư hết lời ca ngợi, Vệ Đằng chỉ cười không nói, cả một buổi chiều cậu túc trực trong bệnh viện nửa bước không rời.

Truyền nước xong, Vệ Đằng đỡ Châu Ngư đi về ký túc xá.

Thực tế đúng như Châu Ngư nói, phúc đức lắm mới có thể kết giao với một người bạn như Vệ Đằng. cậu ta sẽ hết lòng đối tốt với bạn, không cần bạn trả ơn hay đáp lại.

Tỉ dụ mỗi lần đi du lịch cậu ta đều mang quà về cho bạn bè, nhưng chưa bao giờ bắt ai phải mua quà ình; sau bữa cơm cũng rất vui vẻ trả tiền, không tính toán so đo xem số lần trả tiền của ai nhiều hơn, bạn mình bị ốm thì nhất định đến bệnh viện thăm nom, còn bản thân đau dạ dày cũng không bao giờ để bạn bè phải lo lắng.

Cậu ta kết bạn rất tùy hứng, thân hợp nhân là được, không quan tâm đến hoàn cảnh xuất thân, có lúc đối với người lạ ngồi chung một chuyến tàu cũng có thể nói chuyện ăn ý, sau thì để lại địa chỉ liên lạc, thấy nick QQ sáng liền nhảy vào ngay để hỏi han tình hình.

Tính cách thẳng thắn, phóng khoáng ấy khiến người ta dẹp bỏ tâm ký đề phòng nghi kỵ, thậm chí có thể nói ra những chuyện tận sâu đáy lòng.

Tiêu Phàm có mục đích mới nói ra những tâm sự thầm kín, còn Châu Ngư thì hoàn toàn do tin tưởng.

“Vệ Đằng, thật sự thì, gần đây mình thích một cô gái”, vào phòng, Châu Ngư bỗng cười khanh khách nói.

“Chả trách gần đây cậu cứ thậm thà thậm thụt, nói thật đi, hôm qua đi ăn cái gì với người ta mà hôm nay đau bụng?”

“Mình không quen ăn đồ Tây, nhưng cô ấy là đại tiểu thư, không thể mời cô ấy đi ăn canh cay Tứ Xuyên được, đành phải...”

“Chà chà, tiểu tử nhà ngươi hơi bị được đấy, nhắm được thiên kim tiểu thư nhà nào thế?”

“Hi hi, mỹ nữ khoa Luật, tên là Kỳ Quyên.”

Cái tên này nghe quen quá. Vệ Đằng chau mày suy nghĩ, đúng rồi, là bạn tốt của Nam Nam, Kỳ Quyên học ở khoa Luật, lịch học của Tiêu Phàm cũng từ tay cô ấy mà ra...

Vệ Đằng khoát trá vỗ vai Châu Ngư, “Con mắt nhà ngươi hơi bị được đó! Cô nàng này nuốt, đã tiến triển đến đâu rồi?”

“Mời cô ấy ăn được mấy bữa cơm, cũng thân nhau chút đỉnh.” Châu Ngư đột nhiên gục đầu, rầu rĩ nói, “Mình nghe nói hồi trước cô ấy có người yêu rồi, hai người thi vào hai trường đại học khác nhau, vì khoảng cách quá xa nên mới chia tay, hình như cô ấy vẫn còn lưu luyến.”

“Sợ gì chứ, chả phải là chia tay rồi sao?”

“Thì thế.” Ánh mắt Châu Ngư bừng sáng, “Mình định tỏ tình với cô ấy, chỉ có hai khả năng đồng ý hoặc từ chối, tỏ tình rồi vẫn còn một nửa cơ hội, không tỏ tình thì chả có cơ hội nào cả.”

Vệ Đằng ngẫm nghĩ, ánh mắt cũng rạng rỡ hẳn lên.

“Nói hay lắm! là đàn ông con trai phải dứt khoát một chút, không phải chỉ có ba chữ thôi sao, nói thì nói, sợ gì chứ?”

Không tỏ tình thì vĩnh viễn không có cơ hội.

Nếu tỏ tình, vẫn còn một nửa cơ hội.

Sẩm tối, Vệ Đằng đến căng tin ăn cơm, bắt gặp cảnh tượng cậu không muốn nhìn thấy nhất.

Tiêu Phàm dựa vào thân cây nhíu mày, cô gái đó cúi đầu, khẽ túm vạt áo anh.

Vệ Đằng trốn sau gốc cây to, lờ mờ nghe thấy cuộc đối thoại từ bên đó vọng sang.

“Anh, xin anh hãy nghe em nói hết.”

“Hồi còn ở trong Ban chấp hành Đoàn, ngày nào anh cũng bận rộn cùng anh Diệp Kính Văn, nên em không muốn làm phiền. hôm nay có thể gặp lại, em nhất định phải nói ra, tránh để sau này phải hối tiếc.”

“Em chưa từng ngừng cố gắng nghĩ là anh sẽ tiếp nhận, nhưng tình cảm của em, em muốn anh được biết.”

Cô gái thở sâu một hơi, “Em rất thích anh.”

Trong đầu Vệ Đằng vang lên một tiếng nổ lớn.

Gì cơ, đến tôi còn chưa tỏ tình với anh ấy, sao cô dám tranh trước chứ?

Vệ Đằng lườm cô gái tóe khói, đứng nguyên tại chỗ, chờ câu trả lời của Tiêu Phàm.

“Xin lỗi, tôi đã thích người khác rồi.”

Tim lại nhói đau, mặc dù biết rõ sự thật ấy, nhưng nghe anh ta chính miệng nói ra, Vệ Đằng vẫn cảm thấy buồn khổ.

“Là ai?” cô gái bướng bỉnh hỏi, ngẩng đầu nhìn thẳng mắt Tiêu Phàm không chút e dè, “Cho dù thua cuộc, em muốn biết mình thua ai”.

Tiêu Phàm nhíu mày nói, “Tôi thích ai em không cần biết, chỉ cần biết tình cảm của tôi dành cho người đó mãi mãi không thay đổi.”

Những câu nói sau đó thật khó nghe, lời từ chối quyết liệt của Tiêu Phàm cứ quanh quẩn bên tai Vệ Đằng.

Tình cảm của tôi với người đó mãi mãi không thay đổi...

Sống mũi nhưng nhức, khóe mắt cay cay, nấp sau thân cây nhìn Tiêu Phàm bước qua trước mặt, để lại cô gái sụp xuống khóc than.

Vệ Đằng bất giác nghĩ thầm, nếu người tỏ tình là mình, anh ta cũng nói thế chẳng? Anh ta yêu Lâm Vi sâu sắc đến mức này sao? Khắc cốt ghi tâm, thấm vào tận xương tủy? Vĩnh viễn không thể quên?

Vệ Đằng dụi mắt, cái khỉ gì, tôi không tin, có tình cảm nào lại sâu sắc đến chừng đó chứ? Hơn nữa, anh chỉ yêu đơn phương, người ta yêu Diệp Kính Văn kia, thế mới chui vào bụi cây mà ôm hôn nhau chứ.

Hai người đó tình đầu ý hợp, sao anh cứ muốn chen chân vào, tôi ở phía sau đợi anh, sao anh không quay lại nhìn cơ chứ?

Cái gì mà sói trắng, có mà sói đen ý.

Vệ Đằng mãi rửa thầm, cơm cũng quên ăn, đi thẳng về ký túc.

Đến tối mới thấy bụng réo liên hồi, bụng dạ hoàn toàn trống rỗng.

“Châu Ngư, pha hộ mình gói mì.” Vệ Đằng gọi Châu Ngư lúc này đang say sưa xem ti vi, vì tập trung quá nên anh chẳng không nghe thấy.

Châu Ngự sững sờ hồi lâu, bất chợt nhảy dựng lên, vỗ ngực điên cuồng, “Giờ cơ, có ai đểu cáng như cậu không? Người ta đang xem phim ma, âm thanh ai oán vừa vang lên thì nghe thấy ‘người anh em, đi pha mì’, trời ơi, tim của tôi...”.

Vệ Đằng lừ một cái, tay trái chìa ra trước mặt cậu ta, tay phải ấn vài cái lên bụng, dùng ngôn ngữ cơ thể để biểu lộ cái đói ghê gớm của mình.

“Mình lấy cho cậu ngay đây, đừng có nhìn mình với ánh mắt của thiếu phụ bị chồng ruồng rẫy nữa.” Châu Ngự so vai, chạy lại mở tủ lờ ra cả đồng xanh đỏ, “Vị nào cũng có, tự chọn đi, mình xem tiếp đây”. Châu Ngự ngồi vào chỗ đeo lại tai nghe, tắt phim ma mở phim tình cảm.

“Cậu cũng biến chất gớm, mấy thứ này mà cũng xem...”, Vệ Đằng dè bủ.

“Thôi đi, đừng có giả bộ trong sáng với mình, chỉ có hai đứa, lại đây bọn mình cùng xem”, Châu Ngự cười khoái trá, ngồi dịch ra một chút, để màn hình cỡ tối đa.

Vệ Đằng liếc mắt một cái, mặt liền đỏ bừng, trên màn hình vi tính hai người đàn ông đang âu yếm.

“Giờ thế, sao lại có gay khiêu dâm ở đây, trang web này lộn xộn không tả nổi.”

Châu Ngự chửi một câu, lại chăm chú nhìn màn hình, cũng chẳng có gì đặc biệt cả, hai người đàn ông hôn nhau, thế là gay khiêu dâm sao? Sao Vệ Đằng phải đỏ mặt, cu cậu đang nghĩ gì? Chẳng nhẽ hiểu nhầm mình có tình ý gì với cậu ta?

Toàn thân run rẩy, sống lưng nổi da gà, Châu Ngự hít một hơi sâu, mở phim hoạt hình để trấn tĩnh bản thân.

Vệ Đằng đun nước ngoài ban công, gió lạnh xoa dịu khuôn mặt nóng bừng của cậu.

Đáng chết, lúc này sao lại nghĩ đến nụ hôn với Tiêu Phàm trong khách sạn?

Lúc đó Tiêu Phàm bị sốt đâm ra hồ đồ, nhưng bản thân lại rất tỉnh táo, bị anh ta ôm chặt, hôn cuồng nhiệt, đôi môi nóng bỏng ấy, cả vòng tay mạnh mẽ ghì chặt lấy cậu, mỗi lần nghĩ lại Vệ Đằng đều cảm thấy toàn thân bốc lửa, có nguy cơ bị thiêu rụi.

Hít sâu để bình tĩnh lại, Vệ Đằng lắc lắc cổ một chút, tự nguyện rửa bản thân, đúng là yêu râu xanh, ngay giữa ban ngày ban mặt lại dám giở trò này nọ với Tiêu Phàm.

Sáng hôm sau đến phòng thí nghiệm, thí nghiệm Hóa học rất tốn thời gian, đun nước, làm lạnh, thêm thành phần vào, lại đun, lại lọc, lúc thầy giáo ra ngoài đám học sinh tụ tập tán phét.

Đêm qua do tâm trạng phấn khởi, Vệ Đằng mơ thấy rất nhiều chuyện loạn xì ngầu, dẫn đến thiếu ngủ trầm trọng, đang lúc ngồi gật gù sắp chìm vào giấc ngủ thì nghe thấy tiếng Châu Ngự gọi bên tai, kéo Vệ Đằng quay về thực tại.

Vệ Đằng dụi đôi mắt líp da líp díp, nhăn nhó theo cậu ta đi ra hành lang.

Châu Ngự thở sâu một hơi, hạ quyết tâm, nghiêm túc nói: “Vệ Đằng, có phải cậu là cái đó...”

“Cái gì?” giấc ngủ bị phá hỏng, dĩ nhiên tâm trạng Vệ Đằng không được tốt.

“Đêm qua cậu rên rỉ trên giường, à không, ý mình là cậu ngủ trên giường miệng lẩm bẩm, mình nghe thấy hình như là Tiêu Phàm gì đó.”

Vệ Đằng lập tức tỉnh táo, vội lờ Châu Ngự ra góc khuất, lờ cậu ta tóe khói, “Không cần biết mình lẩm bẩm cái gì, cậu coi như không nghe thấy nhé”, còn không quên nói thêm, “Trưa nay mình mời cơm”.

“Hi hi, yên tâm đi, mình không phải cái loại ngồi lê đôi mách đâu, chỉ là muốn hỏi cậu, có phải mùa xuân đến cậu cũng đến mùa sinh sản rồi phải không?”

“Trời ơi, nói nhố nhăng cái gì thế? Ông đây mà sinh sản cái gì?” Vệ Đằng chột dạ nhìn Châu Ngự, “Đêm qua, mình đã nói mơ những gì?”.

“Hà hà, thì là...a a ư ư ư ư, hi hi, không thể nói sống sượng ra được, tự cậu hiểu đi.”

“Ha ha, hôm qua ta mộng du thôi mà, quên hết đi, chẳng có gì.” Vệ Đằng làm bộ không bận tâm phủ tay cho qua, nhìn thấy thầy giáo từ xa tiến lại liền lôi Châu Ngự vào phòng thí nghiệm.

Trời ơi, hôm qua trong giấc mơ cứ bám chặt lấy Tiêu Phàm, ôm cứng anh ta hôn lấy hôn để, từ môi đến yết hầu rồi xuống xương quai xanh... còn hôn cả phía dưới nữa, bờ môi dừng lại ở chỗ nào, Vệ Đằng không nhớ nữa, nhưng chắc cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì cho cam.

Chuyện mất mặt như thế, không cần để Châu Ngự biết, bản thân biết, bản thân tự thấy xấu hổ là đủ rồi.

Châu Ngự cũng không truy cứu thêm nữa, có điều lúc nhìn Vệ Đằng, nụ cười chứa nhiều hàm ý, bộ dạng như muốn nói: “Mình hiểu mà, mình thông cảm với cậu”.

Cơm trưa xong quay về phòng, Châu Ngự rót một cốc nước lạnh cho Vệ Đằng để cậu ta hạ hỏa, ngồi đối diện bày tỏ những lời rút ruột rút gan: “Chuyện này có gì mà mất mặt, là mộng tinh, phản ứng bình thường thôi mà, cậu sợ cái...”.

“Không nói nữa, cảm ơn”, Vệ Đằng tu cốc nước ừng ực.

“Ha ha, mình đoán là đêm qua cậu bị đoạn phim đó ám ảnh, không ngờ cậu lại trong sáng, ngây thơ đến vậy.”

“Lần đầu của ông đây dĩ nhiên phải để dành cho phu nhân tương lai rồi.” Vệ Đằng hùng hồn tuyên bố, nghĩ tới Tiêu Phàm, bèn thẹn thùng chữa lại, “Cho người yêu tương lai, ha ha”.

“Hi hi, mình cũng nghĩ như vậy đó.” Châu Ngự cười hì hì vỗ vai Vệ Đằng, nói thêm “Hơi bị được đó”, rồi liền trèo lên giường làm giấc ngủ trưa.

Vệ Đằng nằm trên giường trơ mắt nhìn trần nhà, phía trước có một bóng dáng lúc ẩn lúc hiện.

Khung cảnh mê mẩn ôm hôn Tiêu Phàm trong mơ, chắc chắn, nói thật thì quyến rũ gợi cảm muốn đổ máu mũi.

Tiêu Phàm nằm trên giường, ở phần eo có cuốn một cái khăn tắm nhỏ, bộ ngực săn chắc, đôi chân thon dài, cái cổ khiêu gợi, làn da khỏe khoắn, đôi mắt sâu thẳm nhìn cậu chăm chăm, mỉm cười khe khẽ, đẹp trai đến mê người.

Không thể kiềm chế được, cậu lao vào anh ta, vồ vập đôi môi ấy, Tiêu Phàm chiều lòng hé môi ra, hôn nhẹ nhàng, tay anh luồn ra sau lưng ghì chặt lấy eo cậu.

Sau đó như thế nào nữa? không có kết thúc, vì đồng hồ báo thức kêu inh ỏi.

Chết thật, mình thành một thằng du đãng khốn nạn rồi.

Vệ Đằng cầu mạnh vào đùi, nhắm mắt lại cố ép bản thân đi ngủ.

Tiêu Phàm lẽ nào chịu ngoan ngoãn nằm đó ình hôn? Trừ khi Sao Hỏa đâm vào Trái Đất, Mặt Trời thiêu cháy Mặt Trăng.

Vệ Đằng hỏi, da mặt cậu có dày cỡ nào cũng không nên so với trường thành chứ, so bề dày còn chưa đủ, còn định so cả chiều dài nữa? cậu hơi bị hoành tráng đó, nghiện làm lưu manh rồi.

Vệ Đằng say sưa dè bửu chính mình, ngủ lúc nào không hay, lúc tỉnh dậy nhìn đồng hồ đã là năm giờ chiều.

Đang lúc hoàng hôn, ánh nắng cuối ngày trải khắp căn phòng, tựa như một lớp thảm màu vàng nhạt. ngoài cửa sổ có tiếng người bàn bạc đi đâu đó bóng, có cặp tình nhân tìm chỗ hẹn hò, sau một ngày lên lớp mệt nhọc ai cũng tranh thủ thưởng thức những giây phút thoải mái, sân trường bỗng trở nên nhộn nhịp.

Vệ Đằng vào phòng vệ sinh rửa mặt, tinh thần sáng khoái, muốn thưởng ình một bữa ăn ra trò.

Suốt chặng đường đến nhà ăn sinh viên, Vệ Đằng tay cầm hộp cơm miệng ngêu ngao hát, lúc đi qua khu dành cho nghiên cứu sinh, lơ đãng nhìn vào bên trong, tâm trạng lập tức chùng xuống.

Cô gái mới tỏ tình với Tiêu Phàm đang đứng đờ đẫn ở chỗ ban quản lý ký túc.

“Cháu tìm Tiêu Phàm phòng 503, vâng, trong vòng nửa tiếng cháu sẽ xuống, cảm ơn cô.”

Cô gái kiều diễm mặc váy trắng, đi xăng đan, miệng cười ngọt ngào bước vào thang máy, Vệ Đằng đứng yên tại chỗ hít thở thật sâu, ừ đứng, mình đang ghen.

Dựa vào cái gì mà cô ta có thể quang minh chính đại đi tìm Tiêu Phàm như thế, còn mình cân nhắc thời khóa biểu của anh xong mà vẫn lưỡng lự mãi?

Cô nương ơi, chẳng lẽ cô muốn mặt dày tỏ tình lần nữa sao?

Vệ Đằng tức điên người đứng ở dưới chờ, sốt ruột nhìn đồng hồ, mười phút, hai mươi phút, vẫn chưa chịu xuống à? Cô nam quả nữ định làm gì thế?

Ánh nắng nhạt nhòa chói mắt, cả thảm cỏ xanh mướt bên cạnh cũng làm cậu thấy chóng mặt lạ thường.

Tức nổ mắt, giây cuối cùng của ba mươi phút cũng trôi qua, cửa thang máy mở, một nam một nữ sóng vai bước ra.

Nam dĩ nhiên là người đàn ông đẹp trai ngời ngời, phong độ tuyệt đỉnh, chỉ có điều hay chau mày nhăn trán, mặt mày nghiêm nghị-Tiêu Phàm.

Người con gái đỏ mặt, cúi đầu e lệ, bộ dạng thiếu nữ thẹn thùng, người tinh mắt nhìn là hiểu ngay, huống chi cô nàng còn không ngừng chớp mi nháy mắt.

Gì chứ? Chẳng nhẽ nhanh như vậy đã có gian tình rồi? Tiêu Phàm, anh đúng là sói đột lột người...

“Sao cậu lại ở đây?”, Tiêu Phàm đột nhiên dừng bước, cắt ngang dòng suy nghĩ hỗn độn của Vệ Đằng.

“Hi hi, đến rủ anh đi chơi bóng.” Vệ Đằng cười rạng rỡ, nói xong liền chạy lại đặt tay lên vai Tiêu Phàm, tỏ vẻ an hem đồng chí tốt, thản nhiên kéo Tiêu Phàm qua một bên, đứng trước mặt cô gái nói: “Người đẹp, muốn cùng đi không?”

Người đẹp ngẩng đầu cười gượng, “Vâng thì...không làm phiền hai người nữa. hôm nay em có việc bận, cảm ơn anh nhé, Tiêu Phàm.”

“Ừm, không cần khách sáo.”

Người đẹp đi rồi, Vệ Đằng mới ngượng ngùng rút tay lại, nhìn Tiêu Phàm nói: “Thế thì... hay là chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Tôi ăn rồi”. Tiêu Phàm chăm chú nhìn Vệ Đằng hồi lâu, mới hỏi: “Cậu muốn đi chơi bóng sao?”

“Đúng thế, lâu lắm không chơi rồi, đi không?”

“Ừ thì đi.”

Tiêu Phàm đồng ý ngay, cũng không hỏi Vệ Đằng muốn chơi bóng gì, chỉ theo cậu ta đến sân vận động.

Thường thì vào giờ này có rất nhiều người tụ tập ở sân bóng để quyết chiến. kỳ lạ là hôm nay chẳng có một ai.

“Hôm nay là ngày đội bóng rổ của trường thi đấu”, Tiêu Phàm giải thích.

“Ồ, chẳng trách.” Vệ Đằng gật đầu, bước vào sân bóng, quay lại cười với Tiêu Phàm, “Thế thì hai chúng ta chơi vậy”.

Tiêu Phàm đứng bên cạnh mỉm cười, Vệ Đằng nhìn mà cảm thấy ngại ngùng, Tiêu Phàm nhẹ nhàng lên tiếng: “Cậu muốn đi mượn bóng hay là trực tiếp ném hộp cơm vào rổ đây?”.

Vệ Đằng sững người, nhìn hộp cơm trên tay, ngượng ngùng đáp, “Ha ha, anh xem, tôi thật là sơ ý, lẽ ra phải mang bóng đến chẳng hiểu sao lại thành hộp cơm...”.

“Ừ, đúng đó.” Tiêu Phàm nhìn bộ dạng luống cuống của cậu ta, nói qua nói lại để lộ hàng trăm khe hở, bất giác thở dài nói: “Cậu ăn cơm trước đi, tôi đi mượn bóng.”

Đợi Tiêu Phàm đi rồi, Vệ Đằng mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật là đen như chảy, ghen cũng không phải lỗi, tay cầm hộp cơm mà bảo là đi chơi bóng, bị người ta cười nhạo rồi! đầu óc cứ nóng lên là lại không nghĩ gì đến hậu quả, Vệ Đằng à, người hơi bị được đấy!

Vệ Đằng thầm dè bieu mình trận nữa mới buồn bực xoay người đi mua cơm.

14. Quyển 02 - Chương 14

Chương 14: Rượu vào lời ra

Ăn xong bát mì gạo, Vệ Đằng lao ngay về ký túc, cởi đôi xăng đan ra, đi đôi giày thể thao trắng tinh, soi gương sửa tóc rồi mới luống ca luống cuống chui ra khỏi cửa, không thèm để ý đến nụ cười nham nhở của Châu Ngự phía sau.

Tại sân bóng, quả nhiên Tiêu Phàm đang đứng chờ.

Dáng người cao lớn, nụ cười bình thản tay không ngừng đập bóng, sau lưng anh là ráng chiều đỏ ửng.

Có những khung cảnh, chỉ xuất hiện trong nháy mắt nhưng lại khiến người ta khó lòng quên nổi.

Vệ Đằng đỡ đầu nhìn Tiêu Phàm, một Tiêu Phàm cô độc, cao ngạo, lịch lãm, phóng khoáng, một Tiêu Phàm độc nhất vô nhị trên đời.

Có lẽ anh ấy đã từng ngông cuồng, đã từng kiêu ngạo, coi trời bằng vung, coi mình là nhất, nhưng bây giờ còn lại chỉ là nỗi cô đơn ngập tràn.

Người như anh ấy, bên cạnh phải có người bạn thân tình mới đúng.

Vệ Đằng tự mình là người nên ở bên anh ta, tiến lại gần, cười nói: “Anh biết chơi bóng không?”

“Biết.”

“Hi hi, thế thì anh tấn công, tôi phòng thủ nhé? Hay là tôi tấn công...” nói nửa chừng đột nhiên cảm thấy không được hay cho lắm liền sửa: “Tập ném bóng vào rổ vậy”.

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, đưa bóng cho Tiêu Phàm.

Vệ Đằng nhận bóng xoay người làm động tác ném rổ rất chuyên nghiệp, cánh tay đưa lên thanh thoát, ngực vươn thẳng, khuôn mặt đầy tự tin.

Tiếc là... trượt rồi.

“Khỉ thật, quả bóng xui xẻo.”

Nói xong chạy đi nhặt bóng, đứng dưới rổ, tiếp tục làm động tác ném rổ hoàn hảo.

Động tác này không biết được luyện đi luyện lại bao nhiêu lần, vẻ đẹp bộc lộ trong gang tấc, chỉ tiếc quả bóng không chịu nể mặt Vệ Đằng...nhìn thấy Tiêu Phàm, Vệ Đằng thẹn thùng đã đành chẳng nhẽ quả bóng nhà người cùng thẹn thùng theo sao?

Tiêu Phàm buồn cười nhìn Vệ Đằng nhảy lên hạ xuống, cuối cùng không thêm giữ hình tượng nữa ném bóng loạn xạ, tiếc là quả bóng nhất định không chịu vào rổ, cùng lắm là xoay xoay một hồi ở thành rổ rồi lại rơi ra ngoài.

Vệ Đằng không chịu lùi bước, ném bóng ở mọi góc, dùng đủ các tư thế kỳ quái, làm Tiêu Phàm chỉ biết thở dài ngao ngán.

Tên nhóc này quả là bướng bỉnh, ném không vào lại cứ khẳng khẳng ném tiếp, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Phải nói cậu ta quá dũng cảm hay là quá cố chấp đây?

Tiêu Phàm bước lên giằng lấy bóng trong tay Vệ Đằng, đứng đối diện rõ, nhẹ nhàng kiễng chân, “bộp” cú ném ba điểm ngon ơ.

“Anh ném đẹp quá...” Vệ Đằng tấm tắc khen ngợi, “Hồi trước anh ở đội bóng rổ à?”

“Hồi cấp hai có chơi vài tháng, sau đó không chơi nữa.”

Vệ Đằng trầm nghĩ, Tiêu Phàm chơi bóng nhất định rất có tiếng tăm, sao lại không chơi nữa chứ?

“Cấp ba chuyển đến trường Nhân Xuyên, không thích đội bóng bên đó.”

Trung học Nhân Xuyên, nghe nói sản sinh ra vô số tên có tính nết quái dị, cả Lâm Vi lẫn Diệp Kính Văn đều học ở đó thì phải?

“Lúc đó mãi làm đẹp bằng điểm, không có thời gian chơi bóng.”

Đúng là học trò ngoan, lớp Mười đã bắt đầu học hành nghiêm túc rồi, đâu giống như mình, lớp Mười chỉ mãi chơi.

“Lớp Mười còn chưa chia khối A, B, C, D, trường công bố thành tích học sinh cả khoá, tôi không chịu thua, lúc nào cũng muốn đứng đầu.”

Vệ Đằng có linh cảm không tốt, định đổi đề tài thì Tiêu Phàm tiếp lời:

“Tiếc là lần nào cũng kém Lâm Vi vài điểm.”

Tiêu Phàm khề cười, “bộp” lại một cú ném ba điểm bắt mắt.

Tiêu Phàm vừa nói vừa ném bóng điệu nghệ, nói xong một câu, bóng lại vào rổ một lần.

Giọng nói trầm, từng chút từng chút một như điều chỉnh hơi thở, Vệ Đằng hiểu anh ta đang cố kìm nén cảm xúc.

Ráng chiều dần trôi, đèn đường lần lượt thấp sáng.

Tiêu Phàm làm đi làm lại động tác ném bóng, Vệ Đằng đứng bên cạnh, chẳng nói chẳng rằng, trong lòng nhói đau.

Anh lại nhắc đến Lâm Vi, người đã luôn đồng hành cùng anh, tính cách trái ngược nhau, người anh đã thích bao năm nay nhưng chưa từng có ý định thổ lộ tình cảm.

Quá khứ của Tiêu Phàm những ngày tháng thanh xuân, trong hồi ức dài đằng đẵng ấy luôn có hình bóng Lâm Vi.

Còn mình? Đối với Tiêu Phàm chỉ là sự hợp thành lỏng lẻo của hai mươi năm xa lạ, bốn ngày du lịch ngắn ngủi, sự trùng hợp khó mà tưởng tượng.

Trong mắt Lâm Vi trước giờ không có Tiêu Phàm, nhưng lại khiến anh yêu đến cuồng si và trầm lặng bao nhiêu năm nay.

Còn mình? Toàn tâm toàn ý, suốt ngày quanh quẩn bên anh, nhưng anh chẳng thèm quay lại nhìn.

Tình yêu vốn đã không có sự công bằng.

Vệ Đằng cảm thấy khoé mắt cay cay. Tiêu Phàm, anh là đồ ngốc, nếu ngoảnh đầu lại, anh sẽ nhận ra có người đáng được trân trọng đứng ngay phía sau anh.

Người đó dù không lợi hại bằng Lâm Vi nhưng sẽ hết lòng hết dạ với anh, tốt hơn Lâm Vi hàng nghìn hàng vạn lần.

“Sao lại không nói gì thế?”, Tiêu Phàm dừng lại, quay sang nhìn Vệ Đằng.

Vệ Đằng nhẹ nhàng bước lại, lấy bóng trên tay anh ta, vượt lên trước, đi ba bước gọn gàng, cuối cùng quả bóng cũng ngoan ngoãn lọt vào rổ.

Nhặt bóng lên đập xuống đất, Vệ Đằng quay lại mỉm cười, “Có lúc Thượng đế đóng mắt cánh cửa của anh, nhưng lại mở một cửa sổ, phong cảnh bên ngoài cửa sổ cũng không tệ, đâu cần thiết cứ đi mãi vào đường cùng?”.

Tiêu Phàm đương nhiên hiểu ý tứ của Vệ Đằng, anh chỉ cười không nói.

Vệ Đằng thấy anh ta không có phản ứng, cảm thấy vấn đề này không hợp với bản thân, lúng túng sờ đầu gãi tai, ho một tiếng: “Chốc nữa anh định đi đâu?”.

“Đến thư viện mượn sách.”

“Ồ, trùng hợp vậy, tôi cũng cần đi mượn sách.”

“Thế thì cùng đi.”

Hai người trả bóng xong, sánh vai bước về phía thư viện.

Lúc này đã là tám giờ, bắt đầu giờ tự học buổi tối, những sinh viên chăm chỉ tùm năm tùm ba lũ lượt tiến về thư viện, dọc đường gặp không ít người, thi thoảng có người đi lướt qua cũng quay lại nhìn hai người.

Hai chàng trai đứng sát nhau như vậy, quả là có chút kỳ lạ. Vệ Đằng nghĩ một chút, liền dịch ra một tẹo, giữ khoảng cách với Tiêu Phàm.

Khoảng cách gần như vậy nhưng Vệ Đằng không đoán nổi nỗi lòng của anh. Thật không hiểu nổi sao mình lại thích một người phức tạp như thế? Trong bụng anh ta mưu mô quỷ kế đan trộn vào nhau, khiến người khác hoa mắt chóng mặt, đâu có như mình, ruột để ngoài da, đơn giản, thẳng thắn.

Hay vì tính bổ trợ lẫn nhau? Bởi vì từ nhỏ đến lớn bạn bè bên cạnh đều quá đỗi đơn giản nên mới phải lòng người phức tạp như Tiêu Phàm để trung hoà một chút?

Vệ Đằng nghĩ không ra, không cố nghĩ nữa, thích là thích, quan tâm lý do chi ệt.

Lão đây đã động lòng, động lòng thì sẽ theo đuổi, dù gặp phải chướng ngại gì cũng không lùi bước, như vậy mới là cốt cách lớn, như vậy mới không phải hối tiếc.

Tiếc là cái người trước mặt này là thành đồng vách sắt, đụng một cái thì không có phản ứng, đụng hai cái thì đầu bị đau.

Chỉ còn cách giữ vững tinh thần quật cường “có công mài sắt có ngày nên kim”, mài mòn bức tường kia từng chút một.

Hai người quẹt thẻ vào thư viện, Tiêu Phàm bước đến khu thông tin tra cứu, lễ độ hỏi, “Xin hỏi cuốn Sự tự do trong khuôn khổ pháp luật của La Ninh được trả lại chưa?”

“Chưa, mượn hết rồi.”

“Cảm ơn.”

“Thư viện còn cuốn Tác phẩm cuối cùng không ạ?”

“Phòng D5, tầng mười một.”

Vệ Đằng đứng bên cạnh chờ Tiêu Phàm, đợi anh ta tra cứu thông tin xong, lại cùng anh ta lên lầu tìm sách, làm cái đuôi kè kè phía sau.

“Không phải cậu cũng cần mượn sách sao?”, thang máy đang đi xuống, Tiêu Phàm chợt cất tiếng hỏi.

“Hi hi, đúng thế.” Vệ Đằng cười, chạy vào phòng đọc tầng một ôm ra cả đống tạp chí.

“Đói không? Đi ăn cái gì đi.” Đề nghị của Tiêu Phàm dĩ nhiên Vệ Đằng mong còn không được, liền mau mắn theo sau anh đến quán ăn gần đó.

Nhân viên phục vụ nở nụ cười rất ngọt ngào với hai người: “Hôm nay là thứ sáu, bia được miễn phí, không biết quý vị có muốn uống chút không?”.

Vệ Đằng nghe thấy hai chữ miễn phí liền phấn khởi gật đầu, “Hay đó, có hạn chế số lượng không? Cho bốn chai trước đi”.

“Vâng.”

Vệ Đằng vẫn trong cơn khoái chí, “Sao lại tốt thế, có cả bia miễn phí?”.

“Cậu chưa đến đây bao giờ à?” Tiêu Phàm cảm thấy hơi lạ, đàn ông con trai trường Đại học Thiên Hà đại bộ phận đều biết chỗ này, quán ăn mới khai trương, vì muốn thu hút khách, thứ Tư giảm nửa giá, thứ Sáu miễn phí bia, Chủ Nhật còn giao điểm tận tận nhà.

“He he, đây là lần đầu tiên tôi tới đây.”

“Ừ.” Tiêu Phàm cũng không nghĩ nhiều chỉ gật đầu, “Tửu lượng của cậu thế nào?”

“Khỏi phải nói, tửu lượng của tôi rất khá, hồi cấp ba, suốt ngày nhậu nhẹt với đồng bọn, chẳng ai chuốc say tôi được.” Vệ Đằng hào hứng kể, liếc mắt thấy Tiêu Phàm không quan tâm lắm về chuyện nhậu nhẹt tối ngày của một thanh niên không ngoan ngoãn lắm mới cảm thấy yên tâm.

Nhân viên mang bia đến, Vệ Đằng đúng là sâu rượu, chum chìa khóa của cậu ta có sẵn dụng cụ mở nắp chai.

Vệ Đằng rất tự nhiên mở nắp ra rót đầy hai cốc bia, đẩy một cốc về phía Tiêu Phàm.

“Anh ít khi uống cái này phải không?” người như Tiêu Phàm chắc chỉ uống loại bia nổi tiếng, thứ bia bình dân này anh ta không thèm đếm xỉa đến. Có điều hôm nay anh ta chẳng nói lời nào, cứ thế ngửa cổ lên uống, lẽ nào mình là trường hợp đặc biệt nên anh ta mới nể mặt?

Đúng là tự sướng mà! Vệ Đằng nhắm mắt, uống cạn cả cốc bia đầy, lại rót thêm bia tiếp tục uống.

Hai người trò chuyện câu được câu chăng, thoáng chốc đã nốc mấy cốc bia, khuôn mặt Vệ Đằng dần đỏ bừng.

“Say rồi?”

“Chưa đâu, con người tôi, lúc uống bia mặt rất đỏ, nhưng thực ra còn lâu mới say.”

Tiêu Phàm cười cười, để mặc Vệ Đằng uống bia như uống nước giải khát.

Vệ Đằng uống hết vài chai, đang nghĩ không biết có nên về không thì Tiêu Phàm đột nhiên rút đi động ra gọi điện.

Vệ Đằng cũng không chú ý lắm, cho đến khi nghe thấy cái tên đó thốt ra từ miệng Tiêu Phàm.

“Kính Văn, là mình đây.”

Sống lưng lạnh toát, Vệ Đằng vội cúi đầu rót thêm bia, một hơi uống sạch.

“Chúc mừng sinh nhật.”

Vô tình liếc qua đồng hồ treo tường của quán ăn, đúng mười hai giờ đêm, Vệ Đằng cảm thấy cốc bia chảy xuống bụng làm toàn thân lạnh buốt.

“Mình gọi điện thoại quốc tế để chúc phúc cho hai người, sao cậu một tiếng cảm ơn cũng không có? Ha ha... mình quên mất vấn đề lịch múi giờ giữa hai nơi, cậu đang ngủ trưa à? Ừ, thủ tục bảo lưu xong xuôi cả rồi, chỉ còn bước cuối cùng cần có chữ ký của phụ huynh thôi.”

Vệ Đằng lại rót thêm bia, cúi đầu uống, không biết Tiêu Phàm lúc gọi điện thoại đã nhìn cậu bằng ánh mắt phức tạp.

“Muốn mình giúp à? Gọi mình là bố đi, mình sẽ ký hộ cậu.”

“Mặc dù mấy người ở phòng Văn thư không phân biệt được bút tích của bố cậu, nhưng mình thấy mạo danh chữ ký bố cậu thật không ổn, mình phải viết về đứa con Diệp Kính Văn như thế nào đây?”

“Ha ha, mình đâu có trêu cậu.”

“Sao giọng cậu khàn vậy, cúm à? đến bản thân mình mà còn không lo được mà dám tự xưng là bác sĩ ngoại khoa à? ở Mỹ ít ăn thịt bò sống đi, dạ dày cậu không tiêu hóa nổi mấy thứ đó đâu. Nhà cậu nhiều tiền thế, tìm một đầu bếp Trung Hoa chẳng phải là việc quá dễ dàng sao?”

“Ừ, vậy mình cúp máy trước đây, đợi cậu trở về nói tiếp.”

Vệ Đằng vẫn cúi gầm uống bia, Tiêu Phàm cúp máy xong nhận được ngay một tin nhắn, người gửi: Diệp Kính Văn.

“Tiêu Phàm, cậu đang làm trò gì thế? Chuối tới mức làm mình buồn nôn.”

“Xin lỗi, lợi dụng cậu chút thôi.”

“Được thôi, cho phép cậu thoải mái lợi dụng đó. Bố mình ký xong, mai mình sẽ gửi về cho cậu, đại ân đại đức của cậu không biết cảm tạ như thế nào mới đủ.”

“Không cần khách sáo với mình.”

“Cậu đang gặp phải khó khăn gì à? sao lại cần lấy mình ra làm bia đỡ đạn?”

“Cũng không phải khó khăn gì, chỉ là gặp một tên nhóc ngốc nghếch, không muốn làm tổn thương cậu ta quá nhiều, đành phải để cậu ta tránh xa mình lúc còn chưa muộn.”

“Tên nhóc ngốc nghếch thích cậu?”

“Ừ.”

“Đôi lúc mình thật không hiểu nổi tư duy điên rồ của cậu, chưa đến với nhau làm sao biết chắc sẽ bị tổn thương? Đừng nói với mình cậu cũng là thành phần bại não đấy.”

“Không bắt đầu còn tốt hơn bắt đầu nhưng kết thúc thảm hại. đến với nhau rồi lại phải chia tay sẽ còn đau đớn hơn, cậu rõ điều này hơn mình chứ?”

“Nhưng mình không hối hận.”

“Mình không muốn cậu nhóc đó phải hối hận.”

“Tùy cậu thôi, lúc khóc lóc đừng đến tìm mình.”

“Cậu cũng thế thôi.”

Tiêu Phàm mỉm cười cúi đầu nhắn tin, Vệ Đằng vẫn ngồi uống bia, hết cốc này đến cốc khác, bụng càng lúc càng nóng rực, khó chịu như bị lửa đốt, nhưng trong lòng càng lúc càng lạnh lẽo.

Tựa như cơ thể bị ném vào một vựa băng, những mảnh băng vụn đang cắm sâu vào bên trong cơ thể.

Lạnh đến thấu xương.

Nhìn Vệ Đằng chỉ cúi đầu uống bia trước mặt, khuôn mặt đỏ bừng, Tiêu Phàm bỗng cảm thấy đau lòng.

Cậu ta chắc chắn không biết vừa rồi chỉ là diễn kịch, chắc chắn tin mình rất quan tâm Diệp Kính Văn.

Sâu thẳm trong tim có tiếng kêu gào, người không nên lừa dối, đối xử tồi tệ với một người ngây thơ đơn giản như cậu ta.

Nhưng lí trí lại mach bảo, trong nhiều trường hợp phải thẳng tay tàn nhẫn, đau ngắn còn hơn đau dài.

Tình ý của Vệ Đằng với mình hiện rõ trên mặt, không thể trở mặt nhìn cậu ta ngày càng lún sâu vào bùn lầy, để như thế càng tàn nhẫn với cậu ta hơn.

Càng nhùng nhằng càng làm cậu ta thêm đau đớn.

Không muốn từ chối thẳng thừng khiến cậu ta khổ sở, vì thế nói bóng nói gió hết lần này đến lần khác để cho cậu ta biết ý tứ của mình.

Nhưng Vệ Đằng sống chết không chịu bỏ cuộc, cậu ta cố chấp như vậy làm người ta vừa ngao ngán vừa đau lòng.

Mong cậu ta có thể hiểu được nỗi khổ của mình, sớm từ bỏ, như thế tốt cho cả hai người.

“Tiêu Phàm...quan hệ giữa anh và Diệp Kính Văn... có vẻ rất tốt nhỉ?”, Vệ Đằng vẫn cúi đầu, âm thanh khe khẽ làm người ta thương cảm.

“Đúng thế, quan hệ giữa tôi và cậu ta rất tốt, biệt danh hắc bạch song lang cậu được nghe rồi phải không? Gia thế hai đứa cũng tương tự, đều là kinh doanh buôn bán, phương pháp giáo dục của gia đình với hai đứa khá giống nhau, thậm chí hồi nhỏ giống nhau đến mức khó tin. Cùng chung một típ người, vì thế nói chuyện rất ăn ý và chú đề phong phú.” Tôi hiếm khi mới nói một câu dài như thế này, chủ đề liên quan đến Diệp Kính Văn, cậu có hiểu ý của tôi không? Tiêu Phàm vừa nói vừa nhìn Vệ Đằng, chỉ thấy cậu ta cứ cúi gằm mặt, không có phản ứng gì đặc biệt.

“Ừm...”

Vệ Đằng miễn cưỡng ậm ừ một tiếng, cổ họng nén khóe mắt nhưng nhức, tiếp tục rót bia, giả bộ không có chuyện gì đưa cốc lên uống.

Đúng thế, hai anh là người chung một thế giới, đều rất phong độ, kiêu ngạo, giỏi giang, hoàn cảnh sống cũng giống nhau, dĩ nhiên nói chuyện tâm đầu ý hợp. Đâu giống tôi, đứng trước mặt anh không biết phải nói gì cho đúng, sợ nói ra những thứ anh không quan tâm, sợ anh chê tôi tầm thường nông cạn, sợ anh không thêm nói gì với tôi nữa.

Sinh nhật của anh ta, anh canh chuẩn từng giây, đúng mười hai giờ đêm, gọi điện thoại quốc tế chúc mừng anh ta, còn tôi? Là gì chứ?

Chỉ là bạn chơi bởi lúc anh buồn chán, đối tượng để anh xả Stress, đùa giỡn lúc hết trò chơi phải không?

“Tiêu Phàm, không sớm nữa, về thôi. Hôm nay uống thật đã, ha ha.” Khuôn mặt Vệ Đằng đỏ ửng, lúc đứng dậy thì lảo đảo như sắp ngã.

“Cậu say à?”, Tiêu Phàm vội đỡ. Vệ Đằng toàn thân không chút sức lực, dựa vào ngực Tiêu Phàm cười ngớ ngẩn.

“Say cái khỉ gì, lão đây bao năm nay chưa từng uống say, ha ha ha, hôm nay mới uống vài chai làm sao say được! anh đừng có coi thường tôi...”

Tiêu Phàm liếc qua đồng hồ bia rơi vãi khắp bàn ăn, khe thở dài, gọi nhân viên tính tiền, sau đó đỡ Vệ Đằng đi về.

Gió lạnh thổi đến, Vệ Đằng dường như càng mòng lung, bước đi xiêu vẹo, Tiêu Phàm đành phải để cậu dựa vào lòng mình, chậm chậm dìu cậu từng bước.

“Tôi buồn quá, anh nói xem sao lại buồn thế này...”

“Giống như bị kim đâm, à không, giống như bị kiến cắn, ha ha, toàn thân bị kiến cắn...”

“Sao tôi lại tự chuốc khổ vào thân chứ, anh nói xem, có phải anh cảm thấy tôi rất dễ bắt nạt không? Ha ha, tôi cũng cảm thấy mình giống như bao cát. Thực ra tôi cũng rõ lắm, người như tôi rất dễ bắt nạt...”

Vệ Đằng đúng là đã uống say, hai mắt mơ màng, bước chân loạng choạng, lời lẽ thốt ra rất lộn xộn.

Tiêu Phàm để cậu dựa hẳn vào lòng mình, cậu vẫn không đi nổi, cảm giác giống như xác chết vậy.

“Oe...”

Vệ Đằng đột nhiên đẩy Tiêu Phàm ra, bám lấy một gốc cây nôn lấy nôn để, bữa tối bị nôn hết ra ngoài.

Tiêu Phàm bước tới, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, “Không sao chứ?”

“Oe...không sao, tôi nói cho anh biết, tôi không say, ha ha, chưa bao giờ say...”

“Oe...”

Nôn ọe một lúc lâu, cổ họng khản đặc, tim phổi, ruột gan đều khó chịu tới cùng, như thể dạ dày bị lộn ra vậy.

Tiêu Phàm đứng sau lưng, thấy cậu nôn ọe thê thảm, trong lòng nhói đau từng cơn.

Khó khăn lắm mới nôn hết ra được, Vệ Đằng lúc này mới chịu im lặng, ngoan ngoãn dựa vào lòng Tiêu Phàm, nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Tiêu Phàm cầm khăn giấy lau khô môi, dìu cậu đi nhưng Vệ Đằng không chịu, anh chỉ còn nước bế cậu lên.

Gầy quá.

Do dạ dày không tốt sao? Bình thường thấy cậu ăn cũng nhiều, nhưng không béo nổi, rất nhẹ.

Cậu yên lặng ngủ, nhưng không được an tâm, đôi mi dài chốc chốc lại động đậy, không biết mơ thấy gì, khuôn mặt vừa đỏ bừng vừa nóng rực, bờ môi hé ra, hơi thở mệt nhọc, nồng nặc mùi bia.

Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ, chi bằng cứ ôm cậu ta như thế này là được rồi, chẳng cần nghĩ thêm gì cả, cứ để cậu ta lấp đầy vòng tay mình, đây chẳng phải là điều cậu ta mong muốn sao?

Nhưng ngay sau đó, lí trí đã dập tắt ý nghĩ khó hiểu này.

Tiêu Phàm biết, hiện nay vẫn không tài nào cắt đứt tình cảm rắc rối của mình đối với Diệp Kính Văn và Lâm Vi, vì vậy tiếp nhận tình cảm của Vệ Đằng chỉ là lừa dối cậu ta. Lừa dối cậu ta, cũng là lừa dối bản thân, cuối cùng hai bên đều đau khổ.

Không yêu nhưng lại tiếp nhận tình cảm, như vậy là không công bằng cũng không tôn trọng tình cảm ấy.

Vì thế phải tranh thủ lúc còn chưa muộn chấm dứt tất cả, để cậu ta từ bỏ và đi tìm người xứng đáng với tình yêu mà cậu ấy đã gây dựng.

Về đến khu nghiên cứu sinh là gần một giờ đêm, khu ký túc của Vệ Đằng đã đóng cổng từ lâu, Tiêu Phàm cũng không muốn ôm Vệ Đằng đang say khướt thế này về phòng cậu, chỉ đành nói một tiếng với người quản lý ký túc, bế cậu lên phòng mình.

Vệ Đằng vừa được đặt lên sofa liền tỉnh dậy, trong cơn mơ màng nhìn thấy Tiêu Phàm đang lắc lư trước mặt mình bật cười ngớ ngẩn,

“Tôi giúp cậu tắm qua một cái, được không?” Tiêu Phàm không phát hiện ra giọng nói của mình dịu dàng như đang dỗ dành người yêu vậy.

“Đầu đau, hi hi, đi tắm thôi...”

Vệ Đằng vẫn chưa tỉnh táo, ăn nói lung tung, Tiêu Phàm ôm cậu vào phòng tắm, nhẹ nhàng cởi chiếc áo ngoài nhóp nhúa của cậu ra, cởi cả áo mình vứt hết vào máy giặt.

Nhanh chóng cởi luôn lớp đồ trong cùng của cậu, bây giờ trên người Vệ Đằng không còn gì cả, làn da trắng muốt dưới lớp đèn đặc biệt thu hút, lúc bế cậu vào bồn tắm, cánh tay Tiêu Phàm cảm thấy trơn tru láng mịn.

“Cậu đừng cử động, tôi giúp cậu tắm”, Tiêu Phàm trầm giọng nói.

Vệ Đằng ngoan ngoãn nghe lời nhắm mắt nhìn Tiêu Phàm, nằm im trong bồn tắm.

Vì say nên cơ thể Vệ Đằng đỏ ửng, đôi mắt mơ màng, bờ môi hé ra khe khẽ, đáng yêu đến mê người.

Nhưng tâm tư của Tiêu Phàm không đặt trên thân thể cậu, cũng không có suy nghĩ gì bất chính, chỉ nhìn rồi thở dài thườn thượt.

Mặc dù hơi gầy nhưng rất bắt mắt.

Xương quai xanh khiêu gợi, bụng thon phẳng, mông cong, đôi chân thon dài, tất cả kết hợp lại tạo nên một cơ thể đầy sức quyến rũ.

Tiêu Phàm cười cười, thản nhiên giúp Vệ Đằng lau qua một lượt, sau đó lấy khăn tắm quấn quanh người và bế cậu ta vào phòng ngủ.

Vừa định đi tắm thì tay bị giữ lại.

Tiêu Phàm quay đầu thì thấy Vệ Đằng đang nhìn mình không chớp mắt.

Tiêu Phàm cúi xuống, dịu dàng hỏi: “Sao thế?”

Không ngờ, ngay tức khắc, môi anh chạm phải một bờ môi nóng bỏng khác.

“Tiêu Phàm, ha ha ha hết đường trốn rồi nhé, lần này anh chịu trận đi.” Vệ Đằng tưởng mình đang nằm mơ, ôm chặt Tiêu Phàm, hôn lấy hôn để.

Tiêu Phàm vốn đang định đẩy cậu ra nhưng lại bị câu nói tiếp theo làm sững sờ.

“Em rất thích anh, rất thích anh.”

Phút chốc cơ thể Tiêu Phàm trở nên cứng đờ, để mặc cho cậu vừa ôm vừa hôn, hơi thở Vệ Đằng hỗn hển, đôi mắt ướt ươn.

“Hôn em, đi mà, hôn em một cái.” Vệ Đằng cười hi hi, môi tiếp tục quấn lấy khuôn mặt Tiêu Phàm, rõ ràng cậu không có kinh nghiệm gì, chỉ là áp đôi môi nóng bừng lại, sau đó không biết nên làm gì nữa, chỉ chạm lên chạm xuống một hồi ở chỗ đó.

“Hôn em.” Hai tay Vệ Đằng nhẹ nhàng ôm chặt lưng Tiêu Phàm, cười híp cả mắt.

Tiêu Phàm thở dài, ôm eo và đặt môi hôn cậu, Vệ Đằng chủ động hé miệng ra, lưỡi Tiêu Phàm liền len vào, dịu dàng quấn lấy cái lưỡi không chịu nằm yên của cậu.

Nụ hôn ngọt ngào đó càng làm đôi mắt Vệ Đằng trở nên mông lung, cổ họng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

Nụ hôn kéo dài rất lâu, hai người đều cảm thấy khó thở, lúc đó Tiêu Phàm mới buông Vệ Đằng ra, hôn lên chop mũi cậu.

Chắc mình cũng say rồi? sao lại mất kiểm soát thế này?

Nụ hôn này sẽ là dấu chấm hết giữa hai chúng ta.

“Tiêu Phàm.”

“Tôi đây.”

“Em rất thích anh, thực ra anh biết phải không, ha ha...” Vệ Đằng nắm tay Tiêu Phàm, nhỏ nhẹ nói, “Con người em mặc dù không tinh tế, nhưng cũng không phải thằng ngu, em biết anh đang trêu đùa em, con người anh tâm tư quá phức tạp, chỉ yêu nhau thôi có gì mà phải so đi tính lại, anh không mệt à?”

“Ai da, thích anh thật rồi, em chịu thua rồi, ha ha.”

Vệ Đằng cười như điên dại, cười xong đột nhiên nín bật, rất nhanh hơi thở đều đặn chìm vào cõi mộng.

Vệ Đằng uống say thật ra rất đáng yêu.

Tiêu Phàm ngồi bên cạnh giường, cúi xuống nhẹ nhàng ôm Vệ Đằng vào lòng, thì thầm vào tai cậu: “Trước khi có thể quên hết chuyện quá khứ, tôi không thể tiếp nhận cậu được, nếu không đó sẽ là sự nhục mạ

đối với cậu, tôi không muốn đùa cợt tình cảm của cậu, tôi tôn trọng cậu, cậu có hiểu không? Hiểu không hả?”

Nhìn Vệ Đằng ngủ rất ngon lành, Tiêu Phàm lấy tay xoa xoa tóc cậu “Cái đầu này, đúng là khó cái tạo”.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng tỉnh dậy từ rất sớm, chiếc đệm mềm mại, tấm chăn ấm áp, chắc chắn đây không phải chuồng heo của mình.

Bên cạnh có người, hơi thở kia chỉ có thể là Tiêu Phàm.

Cầu đùi một cái thật mạnh, đau quá, tuyệt đối không phải là nằm mơ.

Không phải nằm mơ, nhưng thực tế sao lại đáng sợ thế này? Sao lại trần như nhộng? quần trong cũng không mặc? lấy tay sờ sang bên cạnh, hình như Tiêu Phàm cũng không mặc gì?

Trời đất...chắc không phải rượu vào, thú tính nổi lên, mình đã làm gì Tiêu Phàm đấy chứ?

Vệ Đằng hoảng hốt bật dậy.

“Ha ha, Tiêu Phàm mau dậy đi.”

Thực ra Tiêu Phàm đã dậy từ đời nào rồi, chỉ chờ Vệ Đằng gọi liền ngồi dậy, “Cậu dậy sớm thế”.

“Ha ha...đêm qua thế nào vậy, hình như tôi say à?”

“Ừ, tôi bế...tôi đỡ cậu về phòng.”

“Sau đó?”

“Sau đó cậu ngủ mất.”

“Ồ,cảm ơn.” Vệ Đằng vò mái tóc rối tung của mình, thở phào, may mà chưa làm chuyện gì trời không dung đất không tha, nụ hôn say đắm với Tiêu Phàm, chắc chắn là mơ rồi.

Thật tốt quá đi Vệ Đằng, uống say rồi người không làm chuyện bậy bạ, nếu như người dám làm gì Tiêu Phàm thì quả là khiến con người và thần thánh đều căm phẫn.

Ngước mắt nhìn, bộ ngực rắn chắc của Tiêu Phàm chinh ình trước mặt, Vệ Đằng cúi đầu, đúng là nghĩ nhiều quá rồi, mình được mấy cân chứ, có thể làm gì được anh ấy đây?

Đùa à, chỉ cần một cước anh ấy cũng đá tung mình lên trời.

Vệ Đằng đang định vén chăn bước xuống giường thì chợt nhận ra cơ thể mình không mảnh vải che thân, vội thu người lại.

Tiêu Phàm nhìn thấy chỉ mỉm cười, “Cậu uống say nôn ọe bắn hết quần áo. Tất cả quần áo trên người cậu tôi đã đem giặt rồi.”

“A... thế còn quần trong...”dứt lời, Vệ Đằng thật muốn ình ăn tát, Vệ Đằng người đứng là đồ ngu, sao lại hỏi vấn đề nhạy cảm thế chứ?

“Ồ trong máy giặt cả, không ngại chứ?”

“Ha ha,không sao không sao. Thế còn tắm...” khỉ thật, mình lại tiếp tục hỏi vớ vẩn rồi, có điều đây là câu hỏi mà bản thân vô cùng thắc mắc.

“Tôi tắm giúp cậu.”

Khuôn mặt Vệ Đằng nóng bừng, cười hì hì, “Vậy cảm ơn anh”.

Tiêu Phàm “ừm” một tiếng, vén chăn trèo xuống giường, Vệ Đằng nhìn thấy anh ta mặc quần đùi, bất giác không vui.

Có điều, đêm qua Tiêu Phàm giúp mình tắm, đúng là khiến người ta phần khích, chỉ là...anh ta nhìn cơ thể trần truồng của mình mà chẳng có phản ứng gì, chứng tỏ anh ta chả có tình ý gì với mình? Hay là cơ thể mình không có sức hấp dẫn?

Vệ Đằng uể oải nghĩ thầm, nhưng có một ký ức kỳ lạ trong cơn mơ màng, dường như anh ấy nhẹ nhàng ôm mình nói gì đó, giọng nói rất dịu dàng.

Có lẽ nào vẫn còn cơ hội? không thử thì làm sao biết được.

15. Quyển 02 - Chương 15

Chương 15: Phải lòng anh là thất bại lớn nhất đời tôi.

Buổi tối, lúc tắm đột nhiên trong đầu hiện ra khung cảnh Tiêu Phàm ôm và giúp mình lau người, Vệ Đằng chốc lát như bị điện giật,, toàn thân run lẩy bẩy.

Không nhớ rõ biểu cảm của Tiêu Phàm, nhưng cử chỉ của anh ta rất ân cần.

Mặc dù cảm giác anh ta làm như giặt tắm...

Nghĩ tới cô gái to gan dám tỏ tình với Tiêu Phàm, Vệ Đằng thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nghĩ tới Diệp Kính Văn, cảm xúc liền bị cơn ghen tuông xâm chiếm.

Những cảm xúc mãnh liệt dày vò làm dạ dày cũng thấy khó chịu không yên.

Cô gái đó còn dũng cảm nói thành lời, tại sao bậc đại trượng phu như mình lại không dám chứ? Thua cả một đứa con gái, đẹp mặt chưa?

Dùng dằng như đứa dở hơi, một chết được! hơn nữa Tiêu Phàm thông minh như vậy, chắc chắn nhận ra mình thích anh ta. Anh ta biết nhưng không đáp văng mình đi cho khuất mắt, chứng tỏ trong lòng anh ta, mình có một vị trí nhất định.

Vệ Đằng nắm chặt tay, hạ quyết tâm, tỏ tình thì tỏ tình, tiếp tục đè nén chắc mình bị nội thương mà chết mất!

Còn về kết quả sau khi tỏ tình, chỉ có hai khả năng: một là, Tiêu Phàm nói tôi vẫn chưa quên được Lâm Vi, chúng ta không thể, vì thế hãy cứ là bạn bè; hai là, Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ thông suốt, vui vẻ ném quả khế sang bên, ôm chặt mình nói, thực ra cậu cũng rất tốt, chúng ta đến với nhau đi.

Bức tranh ấy chỉ tưởng tượng thôi cũng rất tuyệt diệu.

Đằng nào thì cho dù có thất bại, cũng chỉ là quay lại trạng thái ban đầu, đến lúc đó sẽ tìm kế sách khác, có ai tìm vợ mà một lần đã thành công đâu, phải tỏ tình không biết bao nhiêu lần, lằng nhằng bao ngày. Tình yêu giống như cuộc trường chinh, phải trèo đèo lội suối, ném mật nằm gai, ai lì lợm mặt dày mới có thể dấn nhau đi đến điểm cuối.

Lì lợm mặt dày, Vệ Đằng đều có thừa, vì thế dù biết rằng con đường phía trước lắm chông gai, cậu vẫn đầy ắp tin tưởng.

Buổi tối lên QQ trò chuyện với Châu Vũ, Vệ Đằng hào hứng nói mình sắp đi tỏ tình, kết quả bị Châu Vũ dội ột gáo nước lạnh.

“Vệ Đằng, đừng có vì một phút bốc đồng mà chạy đi tỏ tình chứ? Cậu như thế là đưa đầu vào họng súng đó.”

Vệ Đằng ngẫm nghĩ, cảm thấy lời của Châu Vũ rất có lý, dù sao cậu ta đã cưa đổ bức tường kiên cố Ngưu San San, kinh nghiệm tình trường dĩ nhiên dày dặn hơn mình, vì thế chột dạ hỏi:

“VẬY cậu nói mình phải làm thế nào? Mình nhứt nhối khó chịu quá, như kiểu mót đi nặng ấy.”

“Mót thì phải đi tìm toilet tốt một chút, không thể bạ đâu ngồi đấy được.”

Vệ Đằng di chuột chỉ vào ảnh đại diện mặc âu phục, đeo kính râm của cậu ta, “hừ” một tiếng nói: bên ngoài trát phấn to son, bên trong thối hoắc như phân con bò.

“Đúng rồi, hay là mình tìm cho cậu một ngày đại cát đại lợi nhé, dạo này San San nhà mình đang nghiên cứu về phong thủy.”

“Ừ.”

“Còn nữa, tìm một địa điểm thuận lợi, ví dụ như đêm trăng thanh gió mát, trong vườn tối đen không nhìn rõ nằm đâu ngón tay...”

“Ừ.”

“Vẫn không thành công thì cậu tiện thể cưỡng bức hẳn luôn.”

Vệ Đằng hít sâu, gõ chữ nghe chan chát chan chát.

“Không đùa với cậu đâu, mình thật sự muốn thổ lộ tình cảm với anh ta.”

“Cái đồng mà ngày trước cậu nói với San San, nếu em là mì tôm, anh chính là nước nóng, nếu em là hoa nhài, anh xin làm phân trâu, lúc đó may mà San San chỉ lườm cậu một cái, nếu nói mấy câu này với Tiêu Phàm, cậu có biết hậu quả sẽ như thế nào không?”

“Thế nào?”

“Anh ta sẽ mỉm cười nhẹ nhàng hỏi lại, cậu đang nói cái gì?”

“...”

“Anh ta mà nói thế, mình muốn phát điên, cậu biết không hả? con người anh ta rất độc đoán, không thể giở trò trước mặt anh ta được, nếu không anh ta cũng sẽ bôn cọt mình đến chết.”

“Vệ Đằng à, tự dưng mình thấy thương cậu quá...”

“Lão đây thích là thích nhà người thương hại có tích sự gì. Không nói nữa, chơi đấu địa chủ không?”

“Không chơi, chơi với bà xã cơ ^__^”

“Gì chứ, đúng là không chịu nổi nhà người, chuối đến mức này nữa.”

“Đến lúc cậu và đức phu quân nhà cậu đến với nhau rồi, nói không chừng còn chuối hơn mình ý.”

Vệ Đằng tắt QQ, rủ Châu Ngư cùng chơi đấu địa chủ, than thở: “Châu Ngư của mình vẫn tốt nhất, tên thì giống như thế mà tính cách lại khác biệt một trời một vực...”.

Không ngờ Châu Ngư ném ột câu: “Ngại quá, tối nay mình phải chat MSN với Tiểu Quyên rồi”.

Vệ Đằng trợn mắt nhìn trần nhà, quả nhiên là anh em như tay chân, người đẹp như quần áo, thà tàn phế còn hơn trần truồng, đạo lý này vững như đá.

Hôm trước còn gọi Kỳ Quyên, hôm nay đã lên chức Tiểu Quyên rồi, cả phương thức tán tỉnh cũng tăng một bậc, chơi hẳn MSN cơ!

Khỉ thật!

Vệ Đằng bực dọc nhảy vào phòng chơi đấu địa chủ, chơi được vài ván thấy chán, liền tải trò chơi dành ột người để giết thời gian.

Những ngày sau đó trôi đi như tên bắn.

Cuối tháng ba, khoa Hóa tổ chức một chuyến đi du xuân, mọi người đều đi leo núi, con người sôi nổi nhiệt huyết như Vệ Đằng, cho dù tiết trời oi bức khó chịu vẫn là người leo lên cao nhất, mặt mày tươi tắn, vừa leo vừa ngâm nga hát nhạc trẻ, khiến mọi người kinh ngạc trước thể lực và sức sống của cậu.

Châu Ngự theo sau cậu, thở muốn đứt hơi, vừa lê lên bậc thang vừa càu nhàu, “Người anh em, chậm thôi”, sau nữa lại bực bội cấu gắt, “Này, nhà người chậm thôi”.

Leo đến đỉnh, toàn cảnh thành phố thu vào tầm mắt.

Gió nhẹ vờn trên mặt, phía dưới rừng cây um tùm, xa xa các tòa nhà cao tầng mọc san sát, xe cộ đi lại tấp nập.

Vệ Đằng thở dài, chẹp chẹp, sống trên đời này thật sướng!

Cô gái đứng cạnh tròng mắt lờm cậu.

Sau đó ngồi cáp treo xuống núi, Châu Ngự ngồi bên cạnh, nhưng Vệ Đằng cứ nghĩ người đó là Tiêu Phàm.

Nghĩ tới lần ngồi tàu lượn trên không ở khu vui chơi, tới lúc mình run như cây sậy rãng va lập cập, nghĩ tới khoảnh khắc tàu dừng lại trên cao trước khi lao xuống, bàn tay ấm áp của Tiêu Phàm nhẹ nhàng giờ ra, đặt lên mu bàn tay cậu.

Tim đập như muốn nhảy ra ngoài, rốt cuộc là do sự mất thăng bằng của đoàn tàu hay do bàn tay ấm áp của Tiêu Phàm?

“Hi hi”, Vệ Đằng nhin không nổi bật cười thành tiếng.

Châu Ngự liền đập ột cái, “Đừng cười thô thiển thế nữa, làm mình lạnh hết sống lưng, chỉ muốn lao xuống mặt đất ngay thôi.”

Hết tháng ba, gió xuân thơm ngát, trăm hoa đua nở.

Hoa cỏ hai bên hành lang, ong bướm rập rờn, hương thơm rạo rực lòng người.

Quả nhiên mùa xuân đến rồi, tâm trạng cũng hào hứng, phấn khởi hẳn lên.

Vệ Đằng chọn một chủ nhật bầu trời trong xanh, chính thức tỏ tình với Tiêu Phàm, sau khi vắt óc suy nghĩ, cậu quyết định chỉ nói “Tôi thích anh” là đủ rồi, những lời tỏ tình khác hoặc là hài hước, hoặc là đa diết, hoặc là sến quá đều không hợp với mình.

Vẫn vẻ quá sợ làm Tiêu Phàm giật mình, mà bản thân cũng không thể thốt nên lời.

Phấn khích gửi tin nhắn rủ anh ta đi ăn cơm nhưng chờ mãi không thấy hồi âm.

Qua giờ cơm trưa rồi mới nhận được câu trả lời: “Tôi và Tiêu Tình ra ngoài ăn cơm, tối mới về, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Vệ Đằng thầm nghĩ, tỏ tình vào buổi tối cũng được lắm, chứ đứng dưới bầu trời nắng chang chang mà nói “Tôi thích anh”, e rằng dễ gây phản cảm cho người ta.

“Muốn rủ anh đến nơi nào đó nói chuyện, hi hi, cụ thể là nơi nào, tạm thời không cần biết.”

“Được, liên lạc sau.” Tin nhắn trả lời của Tiêu Phàm ngắn gọn súc tích như hằng ngày.

Vệ Đằng đặc biệt chau chuốt trang phục, hồi trước cậu thích mặc có cá tính, bắt kịp mốt, nhưng sau khi vào Đại học Thiên Hà, thực sự đã khiêm tốn hơn nhiều, đi tỏ tình dĩ nhiên phải để lại ấn tượng, cho dù không ăn mặc ngoan hiền, ít ra tóc cũng phải chải mượt, không thể lồi cái tổ quạ đi gặp Tiêu Phàm được.

Cậu tắm rửa sạch sẽ, chải tóc thẳng tưng, chọn một chiếc quần bò đơn giản không mảnh vá, lỗ thủng, áo sơ mi màu trắng cũng không có hình thù kỳ dị như đầu hổ xương người.

Xong xuôi đầu đầy mới ngồi xuống ghế đợi tin nhắn của Tiêu Phàm.

“Vệ Đằng, mông cậu bị cháy à? sao cứ nhấp nha nhấp nhồm thế?”, Châu Ngự nhìn ngứa mắt, lờm cậu một cái.

Tâm trạng Vệ Đằng đang rất phấn khởi, mặc xác Châu Ngự, cậu đắm chìm trong cơn hân hoan sắp được thổ lộ lòng mình.

Không cần biết kết quả thế nào, ít nhất cũng phải để anh ấy hiểu rõ tâm ý của mình.

Để anh ấy biết trên thế gian này có một người tên là Vệ Đằng, thích anh muốn chết đi sống lại, không để ý đến quá khứ cũng như thân thể, chỉ đơn thuần yêu thích con người anh.

Anh ấy là chàng trai trầm lặng có tên Tiêu Phàm.

Bầu trời tối dần, trăng treo ngọn cây. Vệ Đằng chờ không nổi, chủ động gửi tin nhắn.

“Anh vẫn đang ở ngoài à?”

“Tôi đang bàn chuyện với em họ.”

“Mấy giờ về?”

“Cậu bận à? hay là chuyển hôm khác.”

Vệ Đằng ủ rũ, khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm, mới có đủ dũng khí, hăng hái, hôm nay là ngày hoàng đạo, để hôm khác sao được.

“Tôi đợi anh trở về.”

Tiêu Phàm nhìn vào tin nhắn, tự dưng cảm thấy khó chịu, cô em họ ngồi đối diện vẫn không ngừng nói những lời thừa thãi, nào là em có rất nhiều bạn gái, em giới thiệu cho anh một người nhé...

“Anh là gay, em hài lòng chưa?”

Câu nói lạnh băng thốt ra làm Tiêu Tình há mồm ngạc nhiên.

“Em không biết anh là gay, ha ha, em còn tưởng do tính cách anh vậy mới từ chối làm quen với những cô gái.”

“Bây giờ biết rồi, đừng kéo anh đến gặp mặt làm quen gì đó, anh ghét mấy nơi như thế.”

“Vâng, em biết rồi.” Tiêu Tình im lặng hồi lâu mới lấy hết dũng khí hỏi: “Anh đã thích ai chưa?”

“Rồi.”

Tiêu Tình kinh ngạc, ưu tú, xuất sắc như anh họ mình, thần thánh nơi nào mới có thể làm anh ấy động lòng đây? Nhưng mấy năm nay cũng chẳng thấy anh ấy vui vẻ gì, chắc chỉ là yêu đơn phương thôi.

“Vây...”

“Thôi, anh về đây, có chút việc.” Tiêu Phàm nhú mày, đẩy đồ ăn còn dở dang về phía em, đứng lên trả tiền rồi đi thẳng.

Không biết tên ngốc Vệ Đằng có chuyện gì, úp úp mở mở chẳng giống cậu tF chút nào.

“Vệ Đằng cậu đang ở đâu? Tôi về rồi.”

Vệ Đằng đứng ngồi không yên, nhận được tin nhắn của Tiêu Phàm thì tinh thần sung mãn như vừa được ăn rau chân vịt, “Tôi đứng dưới lầu đợi anh.”

Nói xong cậu vớ áo khoác chạy một mạch.

Một lúc sau, Tiêu Phàm từ đằng xa bước lại, ban đêm nhiệt độ giảm, Vệ Đằng thấy Tiêu Phàm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi liền tươi cười chìa áo khoác cho anh.

“Áo khoác của cậu, đưa cho tôi làm găng tay à?”, Tiêu Phàm cười, đẩy tay từ chối.

Con người này đúng là hài hước không tả nổi, nhưng lần nào giọng điệu châm chọc của anh cũng khiến tim Vệ Đằng loạn nhịp.

“Tôi đưa anh đến chỗ này, có chuyện cần nói.” Vệ Đằng cúi đầu đi trước, Tiêu Phàm so vai theo sau.

Lờ mờ cảm thấy hôm nay Vệ Đằng hơi khác lạ, Tiêu Phàm đoán được đại khái, bất giác cười khỏ.

Cậu quả nhiên chưa thấy quFn tài chưa đồ lẹ.

Vệ Đằng đưa Tiêu Phàm đến ngọn núi phía sau trường, ở đó cây cối rậm rạp um tùm, còn có một dòng suối nhỏ, trông rất tươi mát, tự nhiên.

Nước chảy róc rách, ánh trăng vàng trải đầy mặt nước, óng a óng ánh, hết sức mê hồn.

Tiêu Phàm bỗng mặt mày lạnh băng hỏi, “Sao cậu lại phát hiện ra nơi này?”

Vệ Đằng có chút chột dạ, cúi đầu cười gượng, “Hi hi, vì muốn thông thạo nơi này nên tôi đã chạy loanh quanh khắp chốn, không ngờ trường lại có một ngọn núi phía sau.”

“Đưa tôi đến đây làm gì?”

Vệ Đằng hít một hơi sâu, ngẩng đầu lên, mới phát hiện khuôn mặt Tiêu Phàm dưới ánh trăng lạnh lẽo lạ thường.

Chẳng nhẽ nơi này đánh vào điểm kiêng kỵ của anh ấy?

“Tôi...tôi muốn nói với anh, thật ra...”

“Tôi biết, cậu thích tôi phải không?”

“Hi hi, anh nhìn ra rồi, tôi thích anh! Anh nói liệu chúng ta có thể...”

“Không thể.”

Dù đã chuẩn bị trước trường hợp bị từ chối, nhưng lời nói dứt khoát thẳng thừng của Tiêu Phàm không khỏi làm trái tim Vệ Đằng đau đớn từng cơn. Có điều cậu trước giờ mặt dày quen, mặc dù bị từ chối phũ phàng như thế, nhưng vẫn cắn răng hỏi tiếp: “Anh không quên nổi Lâm Vi sao? Em có thể đợi”.

“Vệ Đằng.” ánh mắt Tiêu Phàm rất nghiêm khắc, sự lạnh tanh của đôi mắt ấy làm người ta run rẩy, “Chúng ta không phải người cùng một thế giới”.

“Tôi và cậu không có ngôn ngữ chung.”

“Cậu cứ thế này...”

“Làm tôi rất mệt mỏi.”

“Nói thẳng thì rất phiền phức, biết không hả?”

Từng chữ từng chữ thốt ra, giọng nói hạ xuống mức thấp nhất, như từng mũi kim chậm chạp đâm vào lồng ngực Vệ Đằng.

Vệ Đằng dờ dẫm nhìn anh, môi anh hé ra, những lời nói thốt ra tàn nhẫn vô hình vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Mình nên tỏ thái độ gì đây? Nên cười? hay gật đầu bảo tôi hiểu rồi?

Bao nhiêu năm, hôm nay lần đầu tiên mới biết, thì ra cố nặn một nụ cười cũng có thể làm đau nhói con tim, đau đớn không chịu nổi, dòng máu như không thể lưu thông, khó chịu quá, muốn đâm thật mạnh vào trái tim mình. Rốt cuộc là vì sao, không phải đã sớm chuẩn bị tâm lý khi bị từ chối rồi sao? Tại sao lại kém cỏi thế này, tại sao không thể nói ra những lời tự nhiên như bỏ qua đi, chúng ta vẫn là chiến hữu tốt. Tại sao không thể nói ra được hả Vệ Đằng? Không phải người là một đứa lúc nào cũng vui vẻ hơn hử sao?

Tại sao chỉ một câu thôi cũng không thể thốt ra được?

“Vệ Đằng, xin cậu đấy, về sau đừng bám lấy tôi nữa.”

Nói xong, Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng một lượt rồi quay lưng bỏ đi.

16. Quyển 02 - Chương 15

Chương 15: Phải lòng anh là thất bại lớn nhất đời tôi.

Buổi tối, lúc tắm đột nhiên trong đầu hiện ra khung cảnh Tiêu Phàm ôm và giúp mình lau người, Vệ Đằng chốc lát như bị điện giật,, toàn thân run rẩy bầy.

Không nhớ rõ biểu cảm của Tiêu Phàm, nhưng cử chỉ của anh ta rất ân cần.

Mặc dù cảm giác anh ta làm như giặt thảm...

Nghĩ tới cô gái to gan dám tỏ tình với Tiêu Phàm, Vệ Đằng thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, nghĩ tới Diệp Kính Văn, cảm xúc liền bị cơn ghen tuông xâm chiếm.

Những cảm xúc mãnh liệt dày vò làm dạ dày cũng thấy khó chịu không yên.

Cô gái đó còn dũng cảm nói thành lời, tại sao bậc đại trượng phu như mình lại không dám chứ? Thua cả một đứa con gái, đẹp mặt chưa?

Dùng dằng như đứa dở hơi, một chết được! hơn nữa Tiêu Phàm thông minh như vậy, chắc chắn nhận ra mình thích anh ta. Anh ta biết nhưng không đáp văng mình đi cho khuất mắt, chứng tỏ trong lòng anh ta, mình có một vị trí nhất định.

Vệ Đằng nắm chặt tay, hạ quyết tâm, tỏ tình thì tỏ tình, tiếp tục đè nén chắc mình bị nội thương mà chết mất!

Còn về kết quả sau khi tỏ tình, chỉ có hai khả năng: một là, Tiêu Phàm nói tôi vẫn chưa quên được Lâm Vi, chúng ta không thể, vì thế hãy cứ là bạn bè; hai là, Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ thông suốt, vui vẻ ném quá khứ sang bên, ôm chặt mình nói, thực ra cậu cũng rất tốt, chúng ta đến với nhau đi.

Bức tranh ấy chỉ tưởng tượng thôi cũng rất tuyệt diệu.

Đằng nào thì cho dù có thất bại, cũng chỉ là quay lại trạng thái ban đầu, đến lúc đó sẽ tìm kế sách khác, có ai tìm vợ mà một lần đã thành công đâu, phải tỏ tình không biết bao nhiêu lần, lằng nhằng bao ngày. Tình yêu giống như cuộc trường chinh, phải trèo đèo lội suối, ném mìn nằm gai, ai lì lợm mặt dày mới có thể dắt nhau đi đến điểm cuối.

Lì lợm mặt dày, Vệ Đằng đều có thừa, vì thế dù biết rằng con đường phía trước lắm chông gai, cậu vẫn đầy ắp tin tưởng.

Buổi tối lên QQ trò chuyện với Châu Vũ, Vệ Đằng hào hứng nói mình sắp đi tỏ tình, kết quả bị Châu Vũ dội ột gáo nước lạnh.

“Vệ Đằng, đừng có vì một phút bốc đồng mà chạy đi tỏ tình chứ? Cậu như thế là đưa đầu vào họng súng đó.”

Vệ Đằng ngẫm nghĩ, cảm thấy lời của Châu Vũ rất có lý, dù sao cậu ta đã cựa đổ bức tường kiên cố Ngưu San San, kinh nghiệm tình trường dĩ nhiên dày dặn hơn mình, vì thế chột dạ hỏi:

“Vậy cậu nói mình phải làm thế nào? Mình nhút nhối khó chịu quá, như kiểu mót đi nặng ấy.”

“Mót thì phải đi tìm toilet tốt một chút, không thể bạ đâu ngồi đấy được.”

Vệ Đằng di chuột chỉ vào ảnh đại diện mặc âu phục. đeo kính râm của cậu ta, “hừ” một tiếng nói: bên ngoài trát phấn to son, bên trong thối hoắc như phân con bò.

“Đúng rồi,hay là mình tìm cho cậu một ngày đại cát đại lợi nhé, dạo này San San nhà mình đang nghiên cứu về phong thủy.”

“Ừ.”

“Còn nữa, tìm một địa điểm thuận lợi, ví dụ như đêm trăng thanh gió mát, trong vườn tối đen không nhìn rõ năm đầu ngón tay...”

“Ừ.”

“Vẫn không thành công thì cậu tiện thể cưỡng bức hẳn luôn.”

Vệ Đằng hít sâu, gõ chữ nghe chan chất chan chất.

“Không đùa với cậu đâu, mình thật sự muốn thổ lộ tình cảm với anh ta.”

“Cái đồng mà ngày trước cậu nói với San San, nếu em là mì tôm, anh chính là nước nóng, nếu em là hoa nhài, anh xin làm phân trâu, lúc đó may mà San San chỉ lườm cậu một cái, nếu nói mấy câu này với Tiêu Phàm, cậu có biết hậu quả sẽ như thế nào không?”

“Thế nào?”

“Anh ta sẽ mỉm cười nhẹ nhàng hỏi lại, cậu đang nói cái gì?”

“...”

“Anh ta mà nói thế, mình muốn phát điên, cậu biết không hả? con người anh ta rất độc đoán, không thể giở trò trước mặt anh ta được, nếu không anh ta cũng sẽ bóp cò mình đến chết.”

“Vệ Đằng à, tự dưng mình thấy thương cậu quá...”

“Lão đây thích là thích nhà người thương hại có tích sự gì. Không nói nữa, chơi đấu địa chủ không?”

“Không chơi, chơi với bà xã cơ ^__^”

“Gi chứ, đúng là không chịu nổi nhà người, chuối đến mức này nữa.”

“Đến lúc cậu và đức phu quân nhà cậu đến với nhau rồi, nói không chừng còn chuối hơn mình ý.”

Vệ Đằng tắt QQ, rủ Châu Ngư cùng chơi đấu địa chủ, than thở: “Châu Ngư của mình vẫn tốt nhất, tên thì giống như thế mà tính cách lại khác biệt một trời một vực...”

Không ngờ Châu Ngư ném ột câu: “Ngại quá, tối nay mình phải chat MSN với Tiểu Quyên rồi.”

Vệ Đằng trợn mắt nhìn trần nhà, quả nhiên là anh em như tay chân, người đẹp như quần áo, thà tàn phế còn hơn trần truồng, đạo lý này vững như đá.

Hôm trước còn gọi Kỳ Quyên, hôm nay đã lên chức Tiểu Quyên rồi, cả phương thức tán tỉnh cũng tăng một bậc, chơi hẳn MSN cơ!

Khỉ thật!

Vệ Đằng bực dọc nhảy vào phòng chơi đấu địa chủ, chơi được vài ván thấy chán, liền tải trò chơi dành ột người để giết thời gian.

Những ngày sau đó trôi đi như tên bắn.

Cuối tháng ba, khoa Hóa tổ chức một chuyến đi du xuân, mọi người đều đi leo núi, con người sôi nổi nhiệt huyết như Vệ Đằng, cho dù tiết trời oi bức khó chịu vẫn là người leo lên cao nhất, mặt mày tươi tắn, vừa leo vừa ngêu ngao hát nhạc trẻ, khiến mọi người kinh ngạc trước thể lực và sức sống của cậu.

Châu Ngư theo sau cậu, thở muốn đứt hơi, vừa lê lên bậc thang vừa cầu nhàu, “Người anh em, chậm thôi”, sau nữa lại bực bội cáu gắt, “Này, nhà người chậm thôi”.

Leo đến đỉnh, toàn cảnh thành phố thu vào tầm mắt.

Gió nhẹ vờn trên mặt, phía dưới rừng cây um tùm, xa xa các tòa nhà cao tầng mọc san sát, xe cộ đi lại tấp nập.

Vệ Đằng thở dài, chẹp chẹp, sống trên đời này thật sướng!

Cô gái đứng cạnh tròng mắt lườm cậu.

Sau đó ngồi cáp treo xuống núi, Châu Ngư ngồi bên cạnh, nhưng Vệ Đằng cứ nghĩ người đó là Tiêu Phàm.

Nghĩ tới lần ngồi tàu lượn trên không ở khu vui chơi, tới lúc mình run như cây sậy rãng va lập cập, nghĩ tới khoảnh khắc tàu dừng lại trên cao trước khi lao xuống, bàn tay ấm áp của Tiêu Phàm nhẹ nhàng giơ ra, đặt lên mu bàn tay cậu.

Tim đập như muốn nhảy ra ngoài, rốt cuộc là do sự mất thăng bằng của đoàn tàu hay do bàn tay ấm áp của Tiêu Phàm?

“Hi hi”, Vệ Đằng nhin không nổi bật cười thành tiếng.

Châu Ngự liền đập ột cái, “Đừng cười thô thiển thế nữa, làm mình lạnh hết sống lưng, chỉ muốn lao xuống mặt đất ngay thôi.”

Hết tháng ba, gió xuân thơm ngát, trăm hoa đua nở.

Hoa cỏ hai bên hành lang, ong bướm rập rờn, hương thơm rạo rực lòng người.

Quả nhiên mùa xuân đến rồi, tâm trạng cũng hào hứng, phấn khởi hẳn lên.

Vệ Đằng chọn một chủ nhật bầu trời trong xanh, chính thức tỏ tình với Tiêu Phàm, sau khi vắt óc suy nghĩ, cậu quyết định chỉ nói “Tôi thích anh” là đủ rồi, những lời tỏ tình khác hoặc là hài hước, hoặc là đa diết, hoặc là sến quá đều không hợp với mình.

Vẫn về quá sợ làm Tiêu Phàm giật mình, mà bản thân cũng không thể thốt nên lời.

Phấn khích gửi tin nhắn rủ anh ta đi ăn cơm nhưng chờ mãi không thấy hồi âm.

Qua giờ cơm trưa rồi mới nhận được câu trả lời: “Tôi và Tiêu Tình ra ngoài ăn cơm, tối mới về, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Vệ Đằng thầm nghĩ, tỏ tình vào buổi tối cũng được lắm, chứ đứng dưới bầu trời nắng chang chang mà nói “Tôi thích anh”, e rằng dễ gây phản cảm cho người ta.

“Muốn rủ anh đến nơi nào đó nói chuyện, hi hi, cụ thể là nơi nào, tạm thời không cần biết.”

“Được, liên lạc sau.” Tin nhắn trả lời của Tiêu Phàm ngắn gọn súc tích như hằng ngày.

Vệ Đằng đặc biệt chau chuốt trang phục, hồi trước cậu thích mặc có cá tính, bắt kịp mốt, nhưng sau khi vào Đại học Thiên Hà, thực sự đã khiêm tốn hơn nhiều, đi tỏ tình dĩ nhiên phải để lại ấn tượng, cho dù không ăn mặc ngoan hiền, ít ra tóc cũng phải chải mượt, không thể lồi cái tổ quạ đi gặp Tiêu Phàm được.

Cậu tắm rửa sạch sẽ, chải tóc thẳng tưng, chọn một chiếc quần bò đơn giản không mảnh vá, lỗ thủng, áo sơ mi màu trắng cũng không có hình thù kỳ dị như đầu hổ xương người.

Xong xuôi đầu đầy mới ngồi xuống ghế đợi tin nhắn của Tiêu Phàm.

“Vệ Đằng, mông cậu bị cháy à? sao cứ nhấp nha nhấp nhồm thế?”, Châu Ngự nhìn ngứa mắt, lườm cậu một cái.

Tâm trạng Vệ Đằng đang rất phấn khởi, mặc xác Châu Ngự, cậu đắm chìm trong cơn hân hoan sắp được thổ lộ lòng mình.

Không cần biết kết quả thế nào, ít nhất cũng phải để anh ấy hiểu rõ tâm ý của mình.

Để anh ấy biết trên thế gian này có một người tên là Vệ Đằng, thích anh muốn chết đi sống lại, không để ý đến quá khứ cũng như thân thế, chỉ đơn thuần yêu thích con người anh.

Anh ấy là chàng trai trầm lặng có tên Tiêu Phàm.

Bầu trời tối dần, trăng treo ngọn cây. Vệ Đằng chờ không nổi, chủ động gửi tin nhắn.

“Anh vẫn đang ở ngoài à?”

“Tôi đang bàn chuyện với em họ.”

“Mấy giờ về?”

“Cậu bận à? hay là chuyển hôm khác.”

Vệ Đằng ủ rũ, khó khăn lắm mới hạ được quyết tâm, mới có đủ dũng khí, hăng hái, hôm nay là ngày hoàng đạo, để hôm khác sao được.

“Tôi đợi anh trở về.”

Tiêu Phàm nhìn vào tin nhắn, tự dưng cảm thấy khó chịu, cô em họ ngồi đối diện vẫn không ngừng nói những lời thừa thãi, nào là em có rất nhiều bạn gái, em giới thiệu cho anh một người nhé...

“Anh là gay, em hài lòng chưa?”

Câu nói lạnh băng thốt ra làm Tiêu Tình há mồm ngạc nhiên.

“Em không biết anh là gay, ha ha, em còn tưởng do tính cách anh vậy mới từ chối làm quen với những cô gái.”

“Bây giờ biết rồi, đừng kéo anh đến gặp mặt làm quen gì đó, anh ghét mấy nơi như thế.”

“Vâng, em biết rồi.” Tiêu Tình im lặng hồi lâu mới lấy hết dũng khí hỏi: “Anh đã thích ai chưa?”

“Rồi.”

Tiêu Tình kinh ngạc, ưu tú, xuất sắc như anh họ mình, thần thánh nơi nào mới có thể làm anh ấy động lòng đây? Nhưng mấy năm nay cũng chẳng thấy anh ấy vui vẻ gì, chắc chỉ là yêu đơn phương thôi.

“VẬY...”

“Thôi, anh về đây, có chút việc.” Tiêu Phàm nhú mào, đẩy đồ ăn còn dở dang về phía em, đứng lên trả tiền rồi đi thẳng.

Không biết tên ngốc Vệ Đằng có chuyện gì, úp úp mở mở chẳng giống cậu ta chút nào.

“Vệ Đằng cậu đang ở đâu? Tôi về rồi.”

Vệ Đằng đứng ngồi không yên, nhận được tin nhắn của Tiêu Phàm thì tinh thần sung mãn như vừa được ăn rau chân vịt, “Tôi đứng dưới lầu đợi anh.”

Nói xong cậu vớ áo khoác chạy một mạch.

Một lúc sau, Tiêu Phàm từ đằng xa bước lại, ban đêm nhiệt độ giảm, Vệ Đằng thấy Tiêu Phàm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi liền tươi cười chìa áo khoác cho anh.

“Áo khoác của cậu, đưa cho tôi làm găng tay à?”, Tiêu Phàm cười, đẩy tay từ chối.

Con người này đúng là hài hước không tả nổi, nhưng lần nào giọng điệu châm chọc của anh cũng khiến tim Vệ Đằng loạn nhịp.

“Tôi đưa anh đến chỗ này, có chuyện cần nói.” Vệ Đằng cúi đầu đi trước, Tiêu Phàm so vai theo sau.

Lờ mờ cảm thấy hôm nay Vệ Đằng hơi khác lạ, Tiêu Phàm đoán được đại khái, bất giác cười khổ.

Cậu quả nhiên chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Vệ Đằng đưa Tiêu Phàm đến ngọn núi phía sau trường, ở đó cây cối rậm rạp um tùm, còn có một dòng suối nhỏ, trông rất tươi mát, tự nhiên.

Nước chảy róc rách, ánh trăng vàng trải đầy mặt nước, óng a óng ánh, hết sức mê hồn.

Tiêu Phàm bỗng mặt mày lạnh băng hỏi, “Sao cậu lại phát hiện ra nơi này?”

Vệ Đằng có chút chột dạ, cúi đầu cười gượng, “Hi hi, vì muốn thông thạo nơi này nên tôi đã chạy loanh quanh khắp chốn, không ngờ trường lại có một ngọn núi phía sau.”

“Đưa tôi đến đây làm gì?”

Vệ Đằng hít một hơi sâu, ngẩng đầu lên, mới phát hiện khuôn mặt Tiêu Phàm dưới ánh trăng lạnh lẽo lạ thường.

Chẳng nhẽ nơi này đánh vào điểm kiêng kỵ của anh ấy?

“Tôi...tôi muốn nói với anh, thật ra...”

“Tôi biết, cậu thích tôi phải không?”

“Hi hi, anh nhìn ra rồi, tôi thích anh! Anh nói liệu chúng ta có thể...”

“Không thể.”

Dù đã chuẩn bị trước trường hợp bị từ chối, nhưng lời nói dứt khoát thẳng thừng của Tiêu Phàm không khỏi làm trái tim Vệ Đằng đau đớn từng cơn. Có điều cậu trước giờ mặt dày quen, mặc dù bị từ chối phũ phàng như thế, nhưng vẫn cắn răng hỏi tiếp: “Anh không quên nỗi Lâm Vi sao? Em có thể đợi”.

“Vệ Đằng.” ánh mắt Tiêu Phàm rất nghiêm khắc, sự lạnh tanh của đôi mắt ấy làm người ta run rẩy, “Chúng ta không phải người cùng một thế giới”.

“Tôi và cậu không có ngôn ngữ chung.”

“Cậu cứ thế này...”

“Làm tôi rất mệt mỏi.”

“Nói thẳng thì rất phiền phức, biết không hả?”

Từng chữ từng chữ thốt ra, giọng nói hạ xuống mức thấp nhất, như từng mũi kim chậm chạp đâm vào lồng ngực Vệ Đằng.

Vệ Đằng dờ dẫm nhìn anh, môi anh hé ra, những lời nói thốt ra tàn nhẫn vô hình vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Mình nên tỏ thái độ gì đây? Nên cười? hay gật đầu bảo tôi hiểu rồi?

Bao nhiêu năm, hôm nay lần đầu tiên mới biết, thì ra cố nặn một nụ cười cũng có thể làm đau nhói con tim, đau đớn không chịu nổi, dòng máu như không thể lưu thông, khó chịu quá, muốn đâm thật mạnh vào trái tim mình. Rốt cuộc là vì sao, không phải đã sớm chuẩn bị tâm lý khi bị từ chối rồi sao? Tại sao lại kém cỏi thế này, tại sao không thể nói ra những lời tự nhiên như bỏ qua đi, chúng ta vẫn là chiến hữu tốt. Tại sao không thể nói ra được hả Vệ Đằng? Không phải người là một đứa lúc nào cũng vui vẻ hơn hờ sao?

Tại sao chỉ một câu thôi cũng không thể thốt ra được?

“Vệ Đằng, xin cậu đẩy, về sau đừng bám lấy tôi nữa.”

Nói xong, Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng một lượt rồi quay lưng bỏ đi.

17. Quyển 02 - Chương 16

Chương 16 : Từ bỏ là chuyện rất dễ dàng

Trên đường về ký túc xá, Tiêu Phàm liên tục hít thở thật sâu.

Đã nghĩ rằng sẽ để Vệ Đằng tự rút lui, sẽ không nói ra những lời nặng nề khó nghe kia, càng không nghĩ sẽ làm tổn thương cậu ta như thế.

Người ngây thơ như cậu ta, dù biết phía trước là tường chắn vẫn hăm hở đâm đầu vào, khiến người ta vừa bất lực vừa thương hại.

Tiêu Phàm ấn mạnh lồng ngực, cảm xúc xáo trộn trong lòng làm anh khó thở.

Chắc Vệ Đằng đã phải suy nghĩ rất nhiều mới chọn được địa điểm này, nhất định rất vui vẻ, lúc ngủ còn phát ra tiếng cười.

Khi này lúc cậu ta nói sẽ chờ anh, giọng nói có chút ngưng ngừng nhưng rất kiên định, đôi mắt long lanh bao kỳ vọng.

Chắc cũng chỉ có những đứa máu lạnh như mình mới nhẫn tâm nghiêm mặt nói ra những lời tồi tệ đó?

Tiêu Phàm tự cười chế nhạo bản thân, khẽ thở dài, đút tay vào túi tiếp tục bước về ký túc. Cơn gió đêm lướt qua, anh chợt thấy ớn lạnh.

Tiêu Phàm có chút hoang mang, hồi trước thích Lâm Vi, biết mình và cậu ấy không thể đến với nhau được, trong lòng đau đớn bao nhiêu, bây giờ Vệ Đằng cũng đau đớn bấy nhiêu. Vốn dĩ kiêu ngạo, anh chưa từng nghĩ sẽ tỏ tình với Lâm Vi, những lời đó khó thốt ra miệng và cũng không muốn thốt ra. Chỉ yêu thầm cậu ấy bằng cách riêng của mình, không cần đáp trả, thậm chí không để cậu ấy biết, đó là sự tự tôn cuối cùng mà Tiêu Phàm dành cho bản thân.

Sau đó Diệp Kính Văn và Lâm Vi đến với nhau, với tư cách người ngoài cuộc, Tiêu Phàm chứng kiến bọn họ tan rồi hợp, hợp rồi tan, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ.

Cho dù yêu nhau đến chết đi sống lại như bọn họ thì đã sao?

Chẳng phải cuối cùng cũng là chia tay, cả hai đều thương tích đầy mình sao?

Vả lại người như tôi không thể đem lại hạnh phúc cho cậu được. Vệ Đằng, tôi không muốn cậu phải hối hận.

Tiêu Phàm nhắm mắt, thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng xem như giải quyết được một mối phiền phức, nhưng kỳ lạ là trong lòng lại cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Có phải bị cậu ta bám riết nên quen rồi, đột nhiên ném cậu ta ra khỏi thế giới của mình, lòng chợt thấy cô đơn?

Trắng lạnh như làn nước.

Gió đêm lướt thổi, lá cây xào xạc hoà với tiếng nước chảy róc rách, làm không gian trở nên hoang vắng lạ thường.

Trái tim cũng trống vắng như vậy.

Vệ Đằng ngồi trên tảng đá gần con suối, thở mạnh từng hơi.

Đau quá, cơn đau từ tim lan ra toàn thân, đến nỗi cậu không phân biệt nổi là tim hay dạ dày đang đau nữa.

Vốn dĩ buổi trưa, định tìm anh ta quên không ăn gì, sau đó ngồi đợi tin nhắn, cơm tối cũng không ăn. Dạ dày trống rỗng, bây giờ như thể bất mãn với sự ngược đãi của chủ nhân, điên cuồng rít lên từng cơn.

Dạ dày hành hạ dữ dội trong khoang bụng, có thể cảm nhận được từng cơn co thắt, Vệ Đằng cảm giác chúng đang vận vẹo loạn xạ trong cơ thể mình.

Dùng tay ấn mạnh chỗ đó, chẳng có tác dụng gì, tim đập dữ dội, dạ dày cũng bướng bỉnh không yên.

Vệ Đằng run rẩy rút di động ra, thấy tên Tiêu Phàm được sắp ở đầu danh bạ, cơ thể càng thêm đau đớn.

Cẩn rằng nhện đau, cậu gửi tin nhắn cho em gái.

“Nam Nam, em ra ngọn núi sau trường nhé, nhanh lên, đem xác anh về.”

“Hả? anh sao rồi? nửa đêm anh còn ra đó làm gì?”

“Bệnh anh tái phát.”

Quỳ trên mặt đất, nhìn ánh trăng bàng bạc hoà vào làn nước, Vệ Đằng thật muốn inh ăn tát.

Mình đúng là bệnh mà.

Chúng ta không phải người chung một thế giới, cái khỉ gì chứ? Cần thiết phải vòng vo tam quốc vậy sao? Anh, Diệp Kính Văn và Lâm Vi là người cùng một thế giới, anh nghĩ về tôi thế nào chứ? Cảm thấy tôi thô lỗ tầm thường ư? Đúng, lão đây thô lỗ tầm thường, mở mồm ra là nói bậy, không có trình độ, không có hoài bão, nhìn thấy nụ cười dịu dàng thi thoảng mới xuất hiện của nhà anh là sướng muốn phát điên. Lão đây không biết ăn mặc, không dịu dàng thanh thoát như Lâm Vi, không cá tính chói mắt như Diệp Kính Văn, không tao nhã lịch lãm như nhà anh!

Lão đây là một thằng thô tục, không phải người sớm đã biết rồi sao? Còn kết bạn với lão làm gì? Có phải người thấy cuộc sống vô vị quá nên muốn tìm chút mới lạ ư?

Giống bọn thiếu gia công tử, chán thì tìm mấy con khỉ trong vườn thú trêu chọc ư?

Phải không Tiêu Phàm? Anh nghĩ như thế sao?

Anh biết tôi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nên đặc biệt quăng một chiếc ra trước mặt tôi?

Rất dã man, rất dứt khoát, không hổ danh là Tiêu Phàm.

Tôi nên cảm ơn anh mới đúng, phải không? Nếu anh không quăng cỗ quan tài ra, tôi sẽ vẫn ngu ngốc lởn vởn bên cạnh anh như côn trùng.

Đùa giỡn với tôi rất vui sao? Vốn dĩ chỉ vì buồn cười thú vị thôi, chứ không phải anh có chút tình cảm gì với tôi?

Nhục nhả quá, bị từ chối nhưng vẫn không thể nào hận anh được.

Thậm chí còn hối hận, không tỏ tình có phải tốt không, như vậy vẫn có thể cùng anh ăn cơm, cùng anh tán phét...

Nghĩ tới nghĩ lui, sống mũi bỗng cay cay, Vệ Đằng mỉm cười chế giễu bản thân, tính cách thẳng thắn hết thuốc chữa của mình kể ra cũng làm người ta chán ghét. Người ta đã ám chỉ bao nhiêu lần, sao lại không cảm nhận được gì? còn ở đó mà hăm hở tỏ tình, xem đi, làm anh ta cáu tiết, bản tính tàn nhẫn đã bộc lộ rồi.

Đúng là tự làm tự chịu, rước hoạ vào thân.

Lấy chân đá văng hòn đá xuống nước, Vệ Đằng quỳ bên suối thở dốc.

Khuôn mặt cậu soi bóng trên mặt nước, đang nhăn nhó vì đau đớn, nghiêng răng trợn mắt, nhìn hết sức buồn cười.

Không lâu sau, Vệ Nam hốt hoảng, lao như bay tìm tới chỗ Vệ Đằng.

“Anh, sao rồi?”

“Bệnh đau dạ dày tái phát, mau, đỡ anh, anh không đứng nổi nữa rồi.”

“A, nghiêm trọng không? Đi bệnh viện nhé?”

“Điên à! có chết được đâu, bao năm nay đau quen rồi, lần này là tích lũy thời gian dài mới bộc phát nghiêm trọng hơn chút xíu.”

Vệ Nam nhìn gương mặt trắng bệch của anh, cứng miệng không biết nên nói gì, đành dìu anh, chậm bước về ký túc.

“Anh, đi viện nhé!”

“Cái khỉ gì, đi viện thì sao chứ? Chuẩn đoán xét nghiệm một hồi ra bệnh viêm dạ dày rồi viết cho đơn thuốc, chẳng bằng anh tự đi mua cho nhanh. Có phải ung thư dạ dày đâu, không cần phải cắt bỏ gì hết.”

“Em thấy sắc mặt anh rất xấu...nếu chẳng may bệnh viêm dạ dày cấp tính...”

“Dạ dày của anh, anh hiểu rõ nhất,nó bị viêm! Chỉ nhịn hai bữa đã bất mãn nhường này, kệ nó đi.”

Vệ Đằng kiên quyết không đi bệnh viện, Vệ Nam khuyên nhủ chỉ tổ bị anh chửi ột trận, biết là một khi anh lên cơn cứng cổ cứng đầu thì không ai can thiệp nổi, cô đành chiều theo ý anh.

Về đến ký túc, Vệ Nam rót một cốc nước nóng, tìm thuốc đưa cho anh uống.

Châu Ngư cũng chạy lại đỡ một tay, hai người đặt Vệ Đằng lên giường, sau đó đặt túi nước ấm lên bụng cậu.

Vệ Đằng nhắm mắt không nói gì, chỉ thở phì phò từng hơi, lông mày co lại, trông bộ dạng rất đau đớn.

Vệ Nam gọi Châu Ngư ra ban công, thấp giọng hỏi: “Anh biết tối nay anh em ra ngọn núi sau trường làm gì không?”

“Hình như là tỏ tình gì đó, mấy hôm nay cậu ta nằm mơ cũng cười hà hà, nói cái gì đó mà phải dừng cảm một chút, phải nói ra...”

“Hả? tỏ tình?” Vệ Nam giật mình kinh ngạc, anh mình đến Đại học Thiên Hà chưa bao lâu đã để mắt đến cô nương nào rồi? cau mày lại, nghi hoặc hỏi: “Vậy anh biết người đó là ai không?”

“Đến cô em ruột còn không biết thì sao anh biết được” Châu Ngư thở dài ngao ngán, “Nghe cậu ta nói mơ có gọi tên người đó, hình như là Phàm gì đó”.

Vệ Nam giật thót, “Tiêu Phàm?”

“Đúng, hình như là vậy.”

Trong tích tắc khuôn mặt Vệ Nam trắng bệch, cảm ơn Châu Ngư một tiếng, cô bước lại bên giường, nhẹ nhàng nắm tay anh.

“Anh đừng đau lòng, không đáng đâu...” nhìn khuôn mặt đau đớn của anh, cô lại càng cảm thấy xót xa, khe khẽ nói, “Ngủ một giấc đã, đừng làm khổ mình. Anh, vì con người đó, không đáng đâu.”

Giọng nói của Vệ Nam rất nhẹ, Vệ Đằng nghe thấy dường như cũng an tâm, ôm túi chườm nóng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trên đường trở về, Vệ Nam chỉ thấy trước mắt trời đất quay cuồng.

Việc này thật chấn động lòng người, làm cô hồi lâu vẫn chưa tỉnh lại, hoang mang bước về phía trước, cũng chẳng phải biết làm thế nào nữa.

Sao lại là Tiêu Phàm?

Chuyến du lịch đó, hai người ở cùng nhau, cùng ăn cùng ngủ vài ngày, sau đó anh mình chuyển đến trường này, lại gặp Tiêu Phàm.

Chẳng trách lần nào đi ăn với bọn Tiêu Tình, anh đều hỏi chuyện Tiêu Phàm, thì ra...anh đã động lòng với người ta.

Nhưng, Tiêu Phàm lạnh lùng như thế, là nhân vật huyền thoại của Đại học Thiên Hà, đẹp trai, tài giỏi, khó gần, đến cô em Tiêu Tình còn không dám tiếp cận anh ta nữa là.

Anh mình thích người đó, rõ ràng là tự đào mộ chôn mình rồi!

Anh, em có lỗi với anh! Tấm vé đó em không nên đưa cho anh! Đây đúng là nghiệt duyên tày đình!

Vệ Nam ra sức trách móc bản thân, nếu Tiêu Tình cũng biết chuyện này, thật không dễ xoay sở.

Hai cô em gái vốn dĩ định kết duyên bạn mình với anh trai, không ngờ lại khiến hai ông anh này sinh tình cảm, đáng ghét là bây giờ anh mình yêu đơn phương, tỏ tình thất bại khiến cho bệnh đau dạ dày tái phát.

Hai người đó ở bên nhau, Tiêu Phàm không đời nào chịu nằm yên cho anh mình ôm ấp, ngay cả anh mình ngoan ngoãn nằm yên hẳn cũng không chịu ôm anh mình.

Dù thế nào cũng là anh mình chịu thiệt, bây giờ không có thời gian nể tình Tiêu Tình nữa, Tiêu Phàm, người dám đối xử với anh ta như thế, ta phải tiêu diệt người, ít nhất là ta luôn đứng cùng chiến tuyến với anh ta.

Sớm hôm sau, Vệ Nam mua đồ ăn sáng đến thăm anh trai.

Nhìn cô em gái tự đứng ngoan hiền như chú mèo con, khỏe môi Vệ Đằng run rẩy từng chập.

“Sao thế, bệnh động kinh lại tái phát à? sáng tinh mơ đã đến đây là gì,, anh còn chưa rửa mặt đây.”

Vệ Nam mau mắn đỡ anh ngồi xuống, “Anh, em giúp anh trét kem đánh răng lên bàn chải, anh đi rửa mặt trước đi”.

Vệ Đằng sững sốt chớp mắt, Châu Ngư nằm giường đối diện mắt trợn ngược như tròn chai, nhìn sau lưng Vệ Nam, giơ ngón tay cái với Vệ Đằng, “Người anh em khá lắm, khiến em gái nghe lời như nô tì vậy.”

“Nó á? Cậu không biết đấy thôi, mấy đứa con gái khác đều sợ sâu róm, nó thì không, ngược lại còn rất thích, bắt được rồi liền ném vào cốc trà của mình. Nô tì cái khỉ, hôm nay ngoan như thế chắc chắn đã làm chuyện gì xấu xa. Có lúc nghĩ em gái là thứ động vật thật đáng sợ...”

“Anh, dậy đi, em mua đồ ăn sáng cho anh này, là món quẩy và đậu nành anh thích nhất”, Vệ Nam tươi cười nói.

“À...cảm ơn em.” Vệ Đằng bắt lực, gỡ tóc, chui ra khỏi giường, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc anh đánh răng, Vệ Nam đứng ngay ngoài cửa, nhìn anh với khuôn mặt phức tạp, làm Vệ Đằng lạnh cả sống lưng, “Em...em nhìn anh làm gì?”.

“À, không có gì, anh à, anh nên nghỉ thoáng một chút, dưới vòm trời này hoa thơm cỏ lạ không thiếu gì.”

“Anh không thích hoa thơm cỏ lạ, anh chỉ thích tảng băng đó thôi.” Vệ Đằng nhìn vào gương nở một nụ cười sâu thẳm, “Em biết không? Hôm qua em và Châu Ngư nói với nhau những gì anh đều nghe thấy cả.”

“A...vậy anh định làm gì bây giờ?”

“Còn có thể làm gì nữa, người ta không cần anh, chẳng lẽ anh đeo băng rôn ‘quà tặng miễn phí bê nghiêng bê ngửa đều được’ trên trán rồi bò lên giường anh ta sao?”.

Vệ Đằng nhếch mép cười, tiếp tục đánh răng.

Đánh răng xong, lấy khăn mặt quệt miệng một cái, rồi chạy ra ngoài, ngồi xuống ăn sáng.

“Anh, người đó không đáng để anh nặng lòng như thế, anh cũng biết hẳn là tảng băng làm người khác chết còng mà.”

“Biết chứ, vì thế anh muốn bỏ cuộc.”

Vệ Nam há hốc mồm, không tin vào tai mình, từ nhỏ đến giờ cô chưa từng nghe thấy hai chữ bỏ cuộc chui ra từ miệng anh trai.

Hồi bé đánh nhau với người ta, bị đánh bầm dập đổ máu mũi anh ấy nhất định không chịu thua.

Cấp hai chạy một nghìn mét, chạy được nửa chừng thì bệnh đau dạ dày tái phát, anh ấy vẫn nghiêng răng nghiêng lợi chạy đến đích.

Cấp ba ném bóng thua một cậu lớp dưới, anh ấy vật vã tập luyện suốt một tháng trời, thắng được người ta mới thôi.

Thường ngày tùy tiện dễ dãi, nhưng tính cách mạnh mẽ là vốn trời sinh, không cần biết chuyện gì, chỉ cần bắt đầu thì anh ấy nhất định phải làm đến cùng, không thấy quan tài không đổ lệ, chưa thấy biển rộng chưa quay đầu.

Lần này lại suy nghĩ thông suốt nhanh vậy sao?

Là đầu óc tự đứng nhảy bèn, hay là...vì quá đau nên không thể tiếp tục được nữa?

“Thực ra, nghĩ thoáng ra cũng không khó. Anh ta đã nói đến đứt khoát vậy rồi, bảo anh đừng bám lấy anh ta nữa, con người anh mặc dù mặt dày nhưng cũng có tự trọng.”

“Mặc dù chút tự trọng ấy trong mắt người ta chẳng là gì sất, nhưng anh không muốn ngay cả bản thân cũng thấy coi thường mình.”

Vệ Đằng vỗ vai em gái, nói một câu rút ruột: “em à, sau này tốt nhất để người ta theo đuổi, nếu có theo đuổi cũng nên chọn một người tính cách tốt một chút, bị từ chối, cảm giác đó không dễ chịu chút nào.”

Lần đầu tiên anh trai nói chuyện với mình bằng biểu cảm nghiêm túc như vậy.

Trong ký ức của Vệ Nam, anh trai lúc nào cũng bắt nạt mình, lúc bé thì tranh đồ ăn, lúc lớn cũng không để cô dễ thở. Có điều cô biết anh trai rất thương mình, lần nào đi đâu cũng mua quà về cho cô, mặc dù biết anh sẽ mặt nhăn mày nhíu, ném quà lên giường như ném rác vậy.

“Cho em đó, đừng có cảm ơn, đi nấu cơm cho anh ăn là được.” lần nào anh ấy cũng nói thế, Vệ Nam sẽ rất vui vẻ chạy đi nấu cơm cho anh.

Tự đứng khoé mắt cay cay, lẽ ra phải tìm một cô gái dịu dàng tử tế chăm sóc, trân trọng một chàng trai như anh mình. Tiêu Phàm cái tên đó, chủ động theo đuổi hẳn còn bị hán chê này chê nọ, nói cái gì mà đừng bám lấy tôi, đúng là đồ khốn kiếp có phúc mà không biết hưởng.

Tên khốn Tiêu Phàm, người cứ chờ xem, ngày nào ta cũng sẽ nguyên rửa người, sẽ cắt hình nhân vẽ người lên đó, siêu thoát cho người về làm tiểu thụ cho Diêm Vương.

Vệ Nam và Châu Ngự lo lắng Vệ Đằng sẽ buồn rầu. nhưng Vệ Đằng xem như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, vẫn tếu ta tếu táo, cả ngày hi hi ha ha, buổi tối còn hăng hái chơi game cùng Châu Ngự.

Chơi đến khuya mới trèo lên giường đi ngủ.

Ngày nào cũng như vậy.

Cho đến một hôm, Châu Ngự bị ác mộng làm tỉnh giấc, ngạc nhiên nhìn thấy có đốm lửa ở ban công, có người đang hút thuốc.

Châu Ngự bò xuống giường, rón rén tiến lại thì thấy Vệ Đằng đang tựa vào lan can, miệng thở ra từng vòng khói thuốc.

Dưới ánh trăng, gương mặt Vệ Đằng trắng bệch lạ thường, tựa như hồn ma.

Châu Ngự giật cả mình, cứ nghĩ mình nằm mơ thấy ma, véo cảm thật mạnh mới hiểu ra bóng ma đó chính là Vệ Đằng.

Thì ra mấy hôm nay cậu ta không ngủ được, chẳng trách lên lớp toàn lấy vở che mặt, nằm lăn ra ghế mà ngủ.

Châu Ngự xót xa, vỗ vai cậu, muốn an ủi nhưng không biết nên nói gì, nghĩ ngợi hồi lâu mới thốt ra một câu: “người anh em à, có vài chuyện nghĩ thoáng sẽ tốt hơn.”

Vệ Đằng dập tắt điếu thuốc, quay người nhìn ra phía xa, những ngọn đèn đường làm khuôn viên trường trở nên sáng rực, gió khẽ lướt qua, mặt đất hiện lên những bóng cây lay động.

Hồi lâu sau Vệ Đằng mới cất tiếng.

“Lý lẽ mình đều hiểu, có điều, mình không quên được.” Vệ Đằng quay người lại, đôi mắt long lanh nhìn Châu Ngự, sau đó mỉm cười nói, “Trừ phi đi tẩy não, nếu không mình thật sự không thể quên được.”

Châu Ngự há miệng nhưng không thốt nên lời, cảm thấy giọng nói cổ tổ ra rầu rĩ của Vệ Đằng nghe không hề dễ chịu.

“Chep...mình muốn từ bỏ, nếu cứ bám lấy người đó, đến cả mình cũng cảm thấy khinh bỉ bản thân, nhưng ...mình vẫn thích người đó...”

“Thực ra người đó đã thích người khác rồi, mặc dù trước giờ không được đáp lại nhưng vẫn một mực thích người ta.”

“Thực ra thì, mình thích người đó, cũng không được đáp trả, mình nghĩ, mình cũng chỉ có thể làm như người đó, tiếp tục mỗi tình lặng câm.”

“Ha ha, Thượng Đế rất công bằng.”

thượng Đế rất công bằng, phải không Tiêu Phàm?

Anh im lặng dõi theo Lâm Vi, tôi im lặng dõi theo anh. Anh không có được anh ấy, tôi không có được anh.

Thật sự rất công bằng!

Điều duy nhất khiến người ta chạnh lòng là Lâm Vi chưa bao giờ cảm thấy anh phiền phức, chưa từng khinh rẻ anh. Còn anh thì sao? Anh lại coi thường người thích anh nhất trên đời.

Bởi không cùng một thế giới, sự tao nhã của anh không dung thứ được những thô lỗ tầm thường của tôi, giống như piano và guitar không thể nào phối hợp cùng nhau, hay như âu phục không đi cùng quần bò rách.

Tôi hiểu, tôi không trách anh, chỉ trách bản thân sao lại không thể quên nổi.

Không phải lúc nào cũng nhâng nháo không để chuyện gì vào lòng sao? Tại sao dính dáng đến anh, sự nhâng nháo của tôi lại mất hết tác dụng.

“Vệ Đằng, ngủ sớm đi, đừng tự chuốc khổ vào thân nữa.”

tại sao ai cũng bảo mình đừng tự chuốc khổ vào thân?

Vệ Đằng chán nản cười, kỳ thật cậu chưa bao giờ cảm thấy ất ứ, thích anh ta là bản thân tự nguyện, anh ta không thích mình cũng không phải lỗi của anh ta.

Không có cách nào làm anh ta thích mình, cũng là do hai người có duyên mà không có phận, chẳng có gì đáng uất ức ở đây cả.

Gió đêm quạt vào mặt, Vệ Đằng cảm thấy lành lạnh, chỉnh lại khăn trải giường, trèo lên, lại một đêm khó ngủ.

Từ hôm tỏ tình bị từ chối, cậu không liên lạc gì với Tiêu Phàm nữa, da mặt Vệ Đằng có dày hơn cũng không thể tiếp tục xốn xa xốn xác luẩn quẩn bên một người đã thẳng thừng nói vào mặt mình là đừng có bám lấy anh ta nữa.

Nhưng trong lòng vẫn nghĩ về anh ta, thì thoảng nhớ những lúc hai người ở bên nhau hồi trước, vẫn cảm thấy rất hạnh phúc. Thật ra con người đó rất dịu dàng, ám thị bao nhiêu lần, chỉ là bản thân mình mặt dày coi như không biết mà thôi.

Thực ra bất kỳ hành động nào của Tiêu Phàm cũng đều ám thị anh ta muốn kéo dài khoảng cách.

Chính là bản thân ngu ngốc quá, không phát hiện ra giữa hai người có một bức tường, còn ương bướng lao đầu vào, tưởng là bức tường giấy, cứ húc vào sẽ rách, chẳng ngờ kết quả bị tê tái khắp người.

Cuối tháng tư, lại thi giữa kỳ, Vệ Đằng bận ôn thi, tạm thời để chuyện Tiêu Phàm qua một bên.

Thi xong, Vệ Đằng nhận được tin nhắn từ Châu Vũ và San San, nói là kỳ nghỉ Quốc tế Lao động mừng một tháng năm muốn đến chỗ Vệ Đằng chơi.

“Vệ Đằng, Quốc tế Lao động mình và San San đến chỗ cậu chơi, cậu lo chỗ ở chứ?”

vệ Đằng lập tức đồng ý, “ok, bạn tốt đến chơi, mình nở lòng nào để bạn ngủ nhà nghỉ chứ. Tiện thật, phòng mình có giường trống, mình sẽ dọn dẹp dùm cậu. đúng rồi, Ngưu nha đầu đến không?”

“Phí lời, đi chơi đương nhiên phải đem vợ theo chứ.”

Vệ Đằng cười hì hì, trong lòng chợt cảm thấy trống trải, năm đó Châu Vũ cửa San San hết hơn nửa học kỳ, mình thì hay rồi, cửa Tiêu Phàm, chưa được bao lâu thì cửa đã bị gãy lưỡi, quả là hiệu suất lớn.

Vệ Đằng thở dài đáp lại: “yên tâm đi, chỗ ngủ của San San mình sẽ nhờ em gái sắp xếp.”

Châu Vũ cười với San San, “thấy chưa, anh đã nói mà, chuyện này cứ gặp Vệ Đằng là ok tuốt.”

Chiều hôm ba mươi, Vệ Đằng sớm đã đến ga tàu đón hai người bạn ruột, kết quả tàu hoá đến chậm một tiếng đồng hồ. Vệ Đằng đứng bên ngoài trời nắng chói chang, mồ hôi ròng ròng, đợi đến khi hai người bạn chui ra khỏi nhà ga, áo Vệ Đằng đã ướt sũng mồ hôi dính cả vào người, giống như vừa từ hồ nước chui lên vậy.

“Đồ khỉ, nhà người ngồi tàu hỏa hay ngồi xác rùa đến thế?”, vừa nhìn thấy Châu Vũ, Vệ Đằng liền cho cậu ta một đám.

Châu Vũ mỉm cười tươi tắn, chạy đến ôm Vệ Đằng một cái, “Khổ cho cậu rồi, mời cậu đi ăn nhé!”

Ngưu San San tóc xoăn lộn to, cộng với váy dài màu trắng, hiệu quả thật đáng rùng mình.

Ba người vừa đi vừa nói, vào quán gần trường ăn cơm, Vệ Đằng ngoài mặt tỏ ra hớn hờ nhưng trong lòng lại nhói đau.

Ngưu San San thật biết chọn chỗ, cô chọn ngay quán ăn mà Tiêu Phàm và Vệ Đằng đã cùng nhau uống bia miễn phí.

Vệ Đằng vẫn nhớ như in Tiêu Phàm ngồi đối diện mỉm cười với cậu, chỗ đó bây giờ là Ngưu San San với những lọn tóc xoăn kinh hoàng.

Vệ Đằng cũng nhớ rõ dáng vẻ thích thú dịu dàng của Tiêu Phàm lúc gọi điện cho Diệp Kính Văn, còn bây giờ lại là một Châu Vũ cười nham nhở vung tay múa chân đang hò hét sang đầu dây bên kia.

Trong lòng nhớ nhung Tiêu Phàm, nhìn hai người bạn ruột của mình lại thấy không vừa mắt.

“Trời ơi! Mẹ à, mẹ cứ yên chí! Con ở chỗ của Vệ Đằng, ngủ chung giường, đắp chung chăn với cậu ta. Mẹ không yên tâm về con thì cũng nên yên tâm về Vệ Đằng chứ? Biết rồi, con và Vệ Đằng đang ăn cơm này.”

Vệ Đằng lừ cậu một cái, Châu Vũ cười cười cúp điện thoại.

Ba người cùng nhau về ký túc, Vệ Đằng nhiệt tình giới thiệu kiến trúc trong trường, bên kia là thư viện, bên này là vườn hoa, chỗ đó sân vận động, chỗ kia...

“Chỗ kia thế nào?”, Ngưu San San hỏi.

“À, chỗ kia là ngọn núi bị bỏ hoang một thời gian dài, bên trong cây cối um tùm, gió thổi một cái là lá cây xào xạc, nghe rất hãi hùng. Nhưng ở đó có một dòng suối, nước rất trong xanh”, Vệ Đằng điềm nhiên trả lời.

Ngưu San San quay sang nhìn Châu Vũ, Châu Vũ cũng quay lại, bốn mắt nhìn nhau.

“Này, sao tự dưng lại không nói gì thế?”, Vệ Đằng quay lại hỏi.

“Ha ha, không có gì, trường này to phết nhỉ?”, Châu Vũ vội đổi chủ đề.

“Ừ, trường mình có ba khu, khu này chỉ là một thôi, thế nên mới to phết khiếp như vậy.”

“Đúng thế, rộng thật, từ chỗ này đến thư viện có lẽ phải chạy bộ mất nửa tiếng ấy nhỉ?”

“Ba mươi tám phút, hi hi, mình hay đến đó lắm.”

Giọng nói của Châu Vũ lại bị tắc trong cổ họng, nhìn San San một cái, cô nàng so vai bất lực.

Hôm nay Vệ Đằng quả là có chút kỳ lạ.

Ba người tiếp tục vừa đi vừa nói, sắp đến khu ký túc nghiên cứu sinh, đột nhiên Vệ Đằng dừng lại.

Châu Vũ vừa định hỏi thì Ngưu San San đã tinh ý phát hiện có một người đang tiến lại từ xa.

Người đó mặc áo sơ mi trắng, trong đêm tối phát ra một luồng khí lạnh lẽo, lúc khoảng cách được kéo gần lại, mới phát hiện ra anh ta rất đẹp trai, mặc dù khuôn mặt nghiêm nghị, bờ môi cong lên lạnh lùng, nhìn là biết khá cao ngạo, xung quanh phủ một lớp không khí ngăm ngăm ý bảo mọi người dừng lại gần. Lúc anh ta đi qua ba người, cũng phả ra một luồng khí lạnh băng giá.

San San rung mình, “Vệ Đằng này, con người đó, cậu có quen không?”

Nghe thấy tên Vệ Đằng, người đó liền dừng bước, tựa như muốn quay đầu nhưng cuối cùng vẫn cất bước đi tiếp.

Vệ Đằng so vai khẽ nói: “Quen”.

Châu Vũ và Vệ Đằng lớn lên bên nhau, thấy sắc mặt Vệ Đằng không ổn liền kéo tay lại bắt cậu phải ngừng đầu lên.

“Có phải thằng cha đó đã bắt nạt cậu không? Sao cậu phải trốn hẩn?”

Vệ Đằng lắc đầu cười, “Nhìn mặt nhau cũng chỉ khiến hai bên ngượng ngùng, có thể tránh thì tránh thôi.”

Ngưu San San nhảy bèn hơn người, đoán ra sự tình rất nhanh, “Người đó... không phải là người mà cậu thích đó chứ?”

“Đúng, anh ta chính là Tiêu Phàm”, Vệ Đằng cũng không giấu giếm, thẳng thắn thừa nhận.

Đôi tình nhân liếc nhau một cái, nhất tề quay về phía xa nhìn theo bóng dáng cao ngạo của người đó, không hẹn mà cùng thở dài.

“Vệ Đằng, người đó...hình như rất khó lấy lòng... cậu có chắc nhiệt huyết của cậu có thể làm tan chảy anh ta không?”

Vệ Đằng lắc đầu: “Không thể, vì thế mình không tiếp tục nữa, bao nhiêu nhiệt huyết đều cháy tan hết rồi.”

San San lại liếc cái bóng phía xa một cái nữa, nghiêm túc nói: “Mình cũng cảm thấy cậu rút lui thì tốt hơn, tránh bị một vỏ đau, Vệ Đằng, cậu và người đó nhìn là biết không hợp.”

“Ừ, yên tâm đi, mình cũng không phải là đứa dây dưa lồi thối, nói từ bỏ là sẽ từ bỏ, có gì ghê gớm đâu.”

“Nói rất đúng! Kỳ nghỉ này chúng ta phải chơi cho đã, mấy chuyện không vui thì quên phứt đi!”

“Ok. Đi đâu chơi cứ để mình lo.”

Ba người lại tiếp tục hành trình về ký túc.

Châu Vũ và San San trong lòng đều hiểu rõ, biểu cảm đau đớn xót xa của Vệ Đằng khi này không thể gạt được ai cả.

Mặc dù cậu ta lập tức đổi sang khuôn mặt niềm nở vui vẻ, làm bộ chẳng có chuyện gì, nhưng khi nói ‘từ bỏ’ khóe miệng cậu ta dờ ra trong giây lát.

Hai người không nói ra là không muốn Vệ Đằng đau lòng hơn nữa, cứ để cậu ấy từ bỏ vậy.

Tiếc là sự tình không thuận lợi như dự tính của bọn họ.

Ngày mùng một tháng năm, vệ Đằng nói muốn dẫn hai người đến khu vui chơi, cô em gái Vệ Nam rất thân với cả bọn, đương nhiên cũng nhập đoàn.

Không ngờ đến gần khu vui chơi lại gặp bọn Tiêu Tình và Kỳ Quyên.

“Nam Nam à, cậu thật quá đáng, đi chơi không gọi bọn mình gì cả”, Tiêu Tình nhìn thấy Vệ Nam liền chạy đến hàn huyên.

Vệ Nam ngại ngùng cười gượng nói, “Đi chơi cùng bạn của anh trai mình, mình không gọi hai cậu vì có quen đâu.”

“Vậy à, thế thì mọi người cứ đi chơi đi, hôm nay mình cũng có chút chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ngày kia là sinh nhật của anh họ mình, mình đi chọn quà sinh nhật cho anh ấy.”

“A! mình suýt nữa thì quên, sinh nhật chẳng phải là mồng ba tháng năm sao, cậu và anh...”, nói được nửa chừng thì thấy không ổn, quay đầu lại nhìn, khuôn mặt anh trai dù vẫn như thường, nhưng ánh mắt lóe sáng trong khoảnh khắc cũng không lọt qua mắt của Vệ Nam. Thật muốn đập ình một trận, hỏi cái gì mà hỏi, biết trước Tiêu Tình sẽ trả lời như thế thì có đánh chết mình cũng không hỏi.

“Ha ha, rất trùng hợp phải không, mình và anh họ sinh cùng ngày, anh ấy hơn mình đúng bốn tuổi tròn. Mồng ba tháng năm nhà mình tổ chức liên hoan, thực ra hôm nay mình định rủ cậu dạo quanh phố đi bộ một chuyến để mua quà, nhưng di động của cậu cứ tắt máy hoài. Nam Nam sinh nhật mình nhất định mọi người phải đến đông đủ nhé.”

Tiêu Tình nói xong thì tạm biệt bọn Vệ Nam, cùng Kỳ Quyên đi mua quà tặng.

Vệ Đằng ngoài mặt tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng ba người đều biết cậu không có hứng thú chơi bởi gì nữa.

Ví dụ lúc ngồi tàu hỏa trên không, cậu ta cũng la hét nhưng khi dừng lại thì chờ người ra, lúc vào nhà ma, Vệ Nam và Ngưu San San sợ hãi như lợn bị chọc tiết, còn Vệ Đằng mặt mày nghiêm nghị, chỉ im lặng bước qua.

“Vệ Đằng, rốt cuộc cậu sao thế?”, nhân lúc hai cô gái đi mua coca cola, Châu Vũ kéo Vệ Đằng qua một bên, chau mày dò hỏi.

“Mình chẳng sao hết...”

“Cậu có coi mình là bạn không đây? Còn giả bộ cái gì? Cậu có chuyện gì cũng không thể nói với mình sao? Chúng ta lớn lên bên nhau từ bé, cái mặt khó coi này mình nhìn phát ngấy lên rồi, có biểu cảm nào của cậu lọt qua được mắt mình đâu?”.

Vệ Đằng cười hì hì, vỗ vai Châu Vũ, “Được lắm, mắt cậu có thể đem đi làm đèn thầu thị được rồi.”

Thấy Vệ Đằng cười, Châu Vũ cũng cười theo, hai người ngồi xuống ghế đá, Vệ Đằng im lặng một lát, sau đó thở dài thườn thượt.

“Ngày kia là sinh nhật anh ta, mình đang nghĩ, có nên tặng anh ta gì đó không?”.

Châu Vũ tròn mắt nhìn Vệ Đằng, há hốc miệng nhưng không nói được lời nào.

Vệ Đằng cười bảo: “Cậu đừng nhìn mình như thế, mình chỉ muốn tặng món quà gì đó thôi, chiến tranh lạnh với anh ta lâu như vậy, trong lòng mình rất buồn. cậu xem, trong trường có gặp anh ta cũng không dám chào hỏi, trước giờ mình chưa từng ấm ương như thế này. Mình nghĩ, không phải là chỉ là bị từ chối thôi sao, không cần thiết phải coi nhau như kẻ thù.”

“Thực ra nói từ bỏ rất dễ dàng, nhưng bắt mình quên hẳn anh ta, thực sự mình làm không nổi.”

“Mình nói xong rồi, cậu có thể máng mả mình rồi đấy.”

18. Quyển 03 - Chương 17

Quyển 3 : Mê hoặc ngọt ngào

Có lẽ, đây là một sự khởi đầu khác thường, có lẽ thủ đoạn của anh có chút thô bỉ.

Nhưng thế thì đã làm sao? Chỉ cần có thể ở bên cạnh cậu ta, mọi khoảnh khắc đều ngập tràn hạnh phúc ngọt ngào. Có cậu ta ở bên, từng giây từng phút đều ấm áp dễ chịu.

Chương 17: Tiệc sinh nhật của Tiêu Phàm.

Nghe Vệ Đằng nói xong, Châu Vũ liền túm chặt hai vai cậu, một lúc sau mới thở hắt ra, cố nén lại cơn giận muốn đập cho cậu một phát, khẽ nói: “Cậu vẫn chưa từ bỏ phải không?”.

“Trước nay chưa từng thích ai, lần đầu tiên thích người khác, dĩ nhiên không quên nổi.” Vệ Đằng ngượng ngùng gãi đầu, “Có phải cậu thấy mình chẳng ra gì?”.

Châu Vũ buông tay thở hắt ra, “Thật ra, nếu có thể từ bỏ dễ dàng thế, chứng tỏ tình cảm của cậu chưa sâu sắc lắm”.

“Mình cũng nghĩ như vậy”, Vệ Đằng gật đầu tán thưởng.

“Vậy cậu thấy có còn cơ hội không?”

“Cơ hội thì chẳng dám hi vọng, mình chỉ nghĩ là ít ra cũng nên gặp mặt thoải mái, chia tay dễ chịu, về sau không cần trốn anh ta như trốn kẻ thù, xem như một lần quen biết.”

Thấy Vệ Nam và Ngưu San San đang tiến lại, Vệ Đằng không nói nữa, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục hưởng ứng sự máu me chơi bời của hai cô nàng.

Buổi tối, vì Châu Ngư đã về quê, trong phòng chỉ còn Vệ Đằng và Châu Vũ. Hai bên thi nhau đo xem mắt ai to hơn, hồi lâu không nói gì, cuối cùng vẫn là Vệ Đằng giơ cờ trắng đầu hàng.

“Đại ca à, đừng nhìn chòng chọc nữa, chẳng phải cậu lúc nào cũng đi guốc trong bụng mình sao? Ánh mắt cậu sắc tựa gươm đao, biết không hả?” Vệ Đằng bị nhìn đến lạnh sống lưng, đành khụt khịt mũi khai báo sự thật, “Mình đúng là có ý đồ, tặng quà là muốn lấy lòng anh ta, muốn thử một lần nữa.”

Châu Vũ “Xì” một tiếng, “Biết ngay mà”.

“Hi hi, cậu cũng đã nói, sao có thể nói từ bỏ là từ bỏ ngay được, mặc dù lần đầu tiên thổ lộ bị anh ta từ chối, nhưng mình vẫn muốn thử thêm lần nữa, có thể hôm đó tâm trạng anh ta không tốt. mình muốn thử lần cuối cùng này, nếu vẫn không được thì mới cam tâm.”

Châu Vũ lườm Vệ Đằng bắt lặc nói: “vậy cậu cứ thử đi, có sút đầu mẻ trán thì cũng đừng tìm mình khóc lóc.”

“Đương nhiên, theo đuổi người ta thì phải kiên cường bất khuất chứ, hồi trước cậu chả bám đuôi San San nửa học kỳ sao?”.

Châu Vũ gật đầu, vỗ vai Vệ Đằng, “chú em, thế chú định tặng hần cái gì đây?”.

“Anh ấy rất thích đọc sách, mình định mua một cuốn tặng anh ấy.”

Châu Vũ thở phào, cười nói: “mình còn tưởng cậu định tặng xuân dược, ăn trước tính sau cơ.”

“Cái miệng thối của cậu đúng là không thốt ra được điều gì hay ho cả! xuân dược cái của nợ gì, làm thế anh ấy sẽ nổi khùng lên ý chứ.”

“Hi hi, vậy mình đi chọn sách dùm cậu, mai nhé?”.

“Không cần, cậu cứ cung phụng San San nhà cậu đi, mình bảo em gái mình cùng đi.”

“Ồ, cũng được hai đứa con trai cùng đi chọn sách thì thật kỳ quặc”, Châu Vũ cười châm chọc nói.

Vệ Đằng lừ cậu toé khói, “Đàn ông có chết hết lão đây cũng không thèm để ý đến người đâu.”

Hôm sau, bầu trời trong xanh.

Mới sáng ra Vệ Đằng đã lôi cô em đi nhà sách. Vệ Nam ngờ ngợ anh mình không bình thường nhưng cũng không nói, chỉ nổi gót anh vào nhà sách gần đó.

Thấy Vệ Đằng chạy lại gian hàng sách pháp luật, Vệ Nam hiểu ngay vì cơ sự gì mà anh ấy khẳng khái đến đây, trong lòng rối bời nhìn anh mình hơn ha hơn hở lật tung các cuốn sách, Vệ Nam cảm thấy đau lòng lắm.

Cô hít sâu một hơi để giọng nói ra vẻ điềm nhiên, cười nói: “Anh, đang tìm sách gì vậy?”.

“Anh quên rồi, cái cuốn mà mọi người thi nhau mượn, chẳng lúc nào có mặt ở thư viện ấy, tên là cái gì pháp luật ấy.” Vệ Đằng tiếp tục tìm sách, tìm khắp dãy cũng không thấy cuốn sách ấy đâu.

Vệ Nam cắn răng: “Tìm cho Tiêu Phàm à?”.

Vệ Đằng dừng lại, nhìn em gái, rồi tiếp tục công việc tìm kiếm, “Anh ta hỏi cuốn sách đó cả học kỳ rồi, lần nào cũng bị người khác mượn trước, chỉ bằng tặng anh ta một cuốn.”

Vệ Nam thu nắm tay lại, “Anh, sinh nhật anh ta anh định đến sao?”.

“Thế có là gì, theo đuổi người ta thì phải có tinh thần thép, đâu có thể rơi máu có thể chảy nhưng quyết không lùi bước, như vậy mới có thể chiến thắng mà ông mỹ nhân về, hiểu không hả?”.

“Nhưng anh ta đã từ chối anh rồi, anh còn...”

“Ví dụ lúc chơi game, em phải vượt qua một cánh cửa, em có dám chắc ngay lần đầu tiên sẽ vượt qua không? Phải có kinh nghiệm thất bại đúng không? Hơn nữa tình yêu sao có thể thuận buồm xuôi gió được, em tưởng là có thể làm bữa tiệc gia đình, ngồi thảo luận ngắn gọn xem ai sẽ là chồng ư?”.

“Nhưng anh không cảm thấy thiệt thòi sao?”

“Em à, anh bảo em, không nên tính toán quá, sống một đời như vậy làm gì? Chẳng lẽ anh ta từ chối anh một lần, anh cũng phải từ chối anh ta một lần mới công bằng hay sao?”.

Vệ Nam không nghĩ ra nên phản bác thế nào, đành tức tối theo sát phía sau, nhìn anh mình lẩn xỏ giữa một núi sách.

“Sao vẫn không tìm thấy? cuốn sách quái quỷ”, Vệ Đằng thở hắt ra, quay lại hỏi cô em: “em có biết cái người tên là cái gì Ninh, viết rất nhiều sách Pháp luật không?”.

“La Ninh? Tiểu Quyên có một cuốn mượn ở thư viện.”

Cặp mắt Vệ Đằng bừng sáng, giơ ngón tay cái tán thưởng: “không sai! Chính là La Ninh, anh nhớ ra rồi, cuốn sách tên là Sự tự do trong khuôn khổ Pháp luật”.

“Ồ, Tiêu Phàm xem mấy cuốn uyên thâm vậy à?”

“Lại chẳng, người ta say mê tìm tòi, nghiên cứu đại cương kiến thức, đâu giống chúng ta, đến sách giáo khoa còn lười đụng vào.” Nhắc đến Tiêu Phàm, Vệ Đằng vẻ mặt rất hân diện, sau khi nhớ ra tên sách, liền chạy lại hỏi nhân viên nhà sách, “ở đây có bán cuốn Sự tự do trong khuôn khổ Pháp luật của La Ninh không?”.

Nhìn anh mình sung sướng cầm cuốn sách quay lại, Vệ Nam càng thấy chạnh lòng.

Xem ra anh mình rất thích Tiêu Phàm, à không, phải dùng từ yêu mới đúng.

Lần đầu tiên thấy anh mình có bộ dạng như thế, thực ra thì khoảnh khắc đó trong anh ấy cuốn hút mê người. có lẽ bản thân anh ấy cũng không biết là khuôn mặt hạnh phúc của mình có sức lay động như thế nào. Mua cho Tiêu Phàm một cuốn sách cũng khiến anh ấy vui sướng đến nhường này sao? Có đáng không? Nếu người ta coi sách anh tặng như rá rưởi thì sao? Anh sẽ xử lý thế nào đây? Vệ Nam rất muốn khuyên anh mình, nhưng nhìn bộ dạng phấn khởi đó, thực lòng không nỡ hắt một gáo nước lạnh vào mặt anh.

“Em ơi, lại đây chọn giúp anh, nên chọn giấy bọc màu gì nhỉ?”

“À...màu trắng đi, cái này trông rất nhã nhặn.” vệ Nam rút ra một tấm, nền trắng, hoa văn tinh tế màu vàng đậm, nhìn rất thanh thoát. Vệ Đằng lại bật ngón tay tán thưởng, mua tấm giấy bọc đó, hứng chí trở về ký túc xá.

Châu Vũ và San San ra ngoài chơi rồi, Vệ Đằng bật quạt cỡ to nhất, đặt sách lên bàn chờ Vệ Nam dạy anh bọc.

Vệ Nam nhìn anh bọc quà mà thấy khó chịu, liền gợi ý: “Anh à, hay để em bọc giúp anh, anh xem anh bọc sách trông có giống gói bánh chưng không?”.

Vệ Đằng lườm em: “Em thì biết gì? Tặng quà cho người yêu phải đặt trọn tâm huyết, có như thế người ta mới cảm nhận được tấm lòng của mình.”

“Nhưng anh bọc chả khác gì gói bánh chưng cả...”

“Bánh chưng thì bánh chưng, xé đi bọc lại.” Vệ Đằng lấy tay giật phăng giấy bọc ra, vừa xé vừa cầu nhàu, “Khỉ thật, ông đây chưa bao giờ phải bọc sách, lần đầu tiên mà như thế này là khá lắm rồi, người còn cười cái gì, giống bánh chưng thì đã sao?”.

Loay hoay hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, trán Vệ Đằng cũng lấm tấm mồ hôi.

Dáng vẻ nghiêm túc, cẩn thận của anh làm trái tim Vệ Nam nhói lên từng cơn. Cô bất giác thở dài: “Tiêu Phàm! Nếu đã biết anh ta đối với người tốt thế này, người còn nỡ tâm nói ra những lời tàn nhẫn đó không? con người người thật sự máu lạnh đến vậy sao?”

Vệ Đằng nhìn cuốn sách toe toét cười, quả nhiên mặc áo cho con mình, trông nó càng đẹp.

Mở sách ra, một mùi hương thơm phức xộc lên mũi, sách mới có khác, những cuốn sách trong thư viện bị người khác sờ tới sờ lui, mở ra chỉ thấy mùi hôi hám tích tụ lâu ngày.

Vệ Đằng cầm bút, ngẫm nghĩ, cảm thấy nên viết lời chúc lên một tấm thiệp thì hơn. Nếu anh ấy không thích... có thể quẳng đi, đỡ phải nhìn thấy gai mắt.

“Tiêu Phàm, sinh nhật vui vẻ.”

Mặt sau vẽ một cái mặt cười, viết tên Vệ Đằng lên đó.

Mặc dù cố gắng nắn nót nhưng nét bút của Vệ Đằng vốn dĩ khó coi nên nhìn tấm thiệp màu trắng như có mấy con giun đang bò, trông buồn cười hết sức.

Ngày hôm đó trôi qua rất nhanh, buổi chiều hai anh em lại ra ngoài đi mua quà sinh nhật cho Tiêu Tình.

Hai người đều tham dự tiệc sinh nhật, chỉ là mục đích khác nhau thôi.

Vệ Đằng lao vào ôm con gấu xám to tướng trong cửa hàng, Vệ Nam lừ anh, sinh nhật người ta anh không biết chọn màu gì tươi tắn, sáng sủa một chút à? sau đó cô chọn một con chó to có bộ lông mượt mà màu trắng.

Hôm sau, trời xanh nắng ấm.

Châu Vũ và San San tiếp tục rong chơi, Vệ Đằng thì dồn hết trí lực vào chiến lược tình yêu, chẳng màng đến hai người, mới sáng bánh mắt đã chờ dưới ở dưới ký túc xá của cô em, hai anh em ăn sáng xong liền bắt xe đến nhà Tiêu Tình.

Bữa tiệc sinh nhật nhỏ được tổ chức ở căn hộ ngoại ô, khách mời đều là người quen.

Vệ Nam nói, căn hộ đó là do ông của Tiêu Phàm để lại nhưng Tiêu Phàm không thường xuyên ở đó, vì vậy bị Tiêu Tình chiếm đoạt.

Vệ Đằng lơ đãng ngồi nghe, mắt nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng cảm thấy hưng phấn hơn so với lần tỏ tình lần đầu tiên. Nghĩ đến chốc nữa thôi sẽ gặp anh ấy, tim lại đập loạn nhịp.

Sau khi gặp, sẽ từ tốn nói chuyện, bảo anh ta, anh có thể thích Lâm Vi trong im lặng, tôi cũng có thể như vậy đối với anh. Hiện giờ anh vẫn chưa thích tôi, nhưng tôi sẽ đợi đến ngày anh thay đổi tình cảm, đợi ngày anh quên được Lâm Vi.

Chẳng lẽ anh ta vẫn có thể thốt ra “cậu đừng làm phiền tôi” nữa ư? Chắc chẳng có ai quá đáng đến vậy đâu nhỉ?

Không khí ngoại ô trong lành dễ chịu, cây xanh tươi tốt, cỏ thơm khắp chốn.

Biệt thự nằm ở chân núi, sau khi xuống xe có thể nhìn thấy một góc căn biệt thự.

“Nhà Tiêu Phàm rất giàu sao?”, Vệ Đằng giả vờ lơ đãng hỏi.

“Đúng vậy, sản nghiệp mà ông anh ta để lại, cộng với thành quả bao nhiêu năm của bố mẹ anh ta nữa, em nghe Tiêu Tình nói nhà họ Tiêu rất có tiếng tăm trên thương trường.”

Vệ Nam liếc anh một cái, thấy vẻ mặt không hề hấn gì của anh, bất giác thở dài.

Đứa trẻ lúc nào quần áo lúc nào cũng lê lét bần lầy như anh mình, với người sống trong nhung lụa vàng son như Tiêu Phàm, liệu có tiếng nói chung không? Thật ra không biết họ có thể cùng nhau nói về chủ đề gì?

Hai anh em đứng chờ ở trạm xe bus một lúc thì Tiêu Tình đến đón.

Khách mời lần này không nhiều, đều là bạn tốt của Tiêu Tình từ thời cấp ba, đại học, Vệ Đằng lướt một vòng quanh phòng khách, hình như trừ cậu ra chả có ai đến đây vì Tiêu Phàm cả.

Bất giác xót xa, sinh nhật hàng năm của Tiêu Phàm, có phải chẳng bao giờ được ai tặng quà? Thật đáng thương. Nhất định anh ta ngoài mặt lạnh te bảo không cần, nhưng trong lòng vẫn hy vọng có người tặng quà chúc mừng. Chẳng thể mà lúc ở Quế Lâm, tặng anh ta một cái móc chìa khoá, anh ta lại cẩn thận cất vào túi áo.

Một đám thanh niên tụ tập chơi bởi, uống rượu tất nhiên là tiết mục tiết mục từng bừng nhất.

Sau đó, Tiêu Tình bật đĩa karaoke, cắm hai micro, hát thì sai nhạc, mạnh ai người nấy hát, hết sức ồn ào náo nhiệt.

Vệ Đằng vốn thích náo nhiệt, đám người này lại bằng tuổi em gái, được người ta gọi là đại ca, được kính rượu dĩ nhiên cậu sướng mê tơi. Tâm trạng vui vẻ, uống hết cốc này đến cốc khác. Sau vài cốc bụng dạ càng nóng, uống lại càng hăng.

Đến dự tiệc có không ít con trai, cả đám quây lại vừa uống rượu vừa chơi tú lơ khơ.

Không biết do trong lòng thấp thỏm hay là số quá đen. Vệ Đằng thua liền mấy trận, phần lớn số rượu đều chui vào bụng cậu chàng.

Chuyện thấp thỏm trong lòng dĩ nhiên liên quan đến Tiêu Phàm rồi.

Vệ Đằng đến dự tiệc sinh nhật của Tiêu Phàm nhưng lại không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Nghe Tiêu Tình nói, hôm nay anh cô đi uống rượu với thầy giáo hướng dẫn, không đến đây.

Vệ Đằng bất giác cười khổ, cũng phải thôi, ở chỗ này, trừ mình ra, chẳng có ai đem quà đến cho anh ta. Tiêu Phàm đến thấy đám người lộn xộn này, chỉ cảm thấy phiền phức thôi.

Đột nhiên nhớ lại dáng vẻ hút thuốc của anh ta ở Quế Lâm, có lẽ mình đã đúng, anh hút thuốc vì cảm thấy cô đơn. Vậy thì bản thân càng không nên từ bỏ anh ấy, nếu ngay cả mình cũng từ bỏ, trên thế giới này sẽ chẳng có ai cần anh ấy nữa.

Vệ Đằng uống say mềm, hoa mắt chóng mặt nhưng trong lòng rất tỉnh táo, vừa nghĩ về Tiêu Phàm vừa cười ngớ ngẩn.

Mọi người đều cho là cậu đã say, nên dìu cậu vào phòng nghỉ ngơi.

“Ai da, cái anh chàng này uống say rồi sao nặng thế, nhìn gầy thế này sao lại không công nổi chứ?” trong cơn mơ màng, nghe loáng thoáng thấy giọng em gái, Vệ Đằng cười hì hì, vỗ vai cô em, “nặng cái quái gì, anh của em đã từng bị người ta ôm gọn trên tay, em vô dụng thì có, ha ha...”

“Anh ấy lại bắt đầu ăn nói lung tung rồi, Tiêu Tình giúp mình chút, dìu anh ấy đi.”

Vệ Đằng thấy mình bị giải đi như tội phạm, sau lại cảm thấy mình như đặt chân lên cầu thang, loạng choạng đi lên lầu.

“Điều hoà phòng khách hỏng rồi, diu anh ấy vào phòng anh mình đi, anh mình nói đêm nay sẽ không về.”

“Có vẻ không hay lắm, mình thấy anh cậu mắc bệnh sạch sẽ thái quá. Người khác mà ngủ trên giường anh ta, anh ta mà biết được sẽ rất tức giận đúng không?”

“Hi hi, ngủ dậy thì thay tấm trải giường mới, có quỷ mới biết được, anh ấy rất ít khi về đây.”

“Vậy thì được, diu anh mình vào đi, đúng là nặng như heo ấy.”

Sau đó, Vệ Đằng cảm thấy như mình bị vứt lên một chiếc giường rất rộng, đệm cứng cứng.

Cảm giác lạnh lùng, cứng cáp giống con người đó... chân cũng lạnh lẽo, có điều, chiếc gối toả ra hương thơm nhẹ, vương vấn mùi vị lạnh lùng đặc biệt của Tiêu Phàm.

Vệ Đằng cảm thấy mình uống nhiều rượu quá, toàn thân đều nóng bừng, vì thế loay hoay một hồi cởi hết quần áo ra, rúc sâu trong chăn, dán chặt vào khăn trải giường lạnh lạnh, cơ thể mới thấy dễ chịu.

19. Quyển 03 - Chương 18

Chương 28 – Đêm khuya nồng nhiệt như lửa .

(*) warn H: Nếu bạn đọc mà ko có cảm giác gì hết thì cũng đành chịu, vì người edit rất sợ làm phần này, chỉ cố làm xong cho nhanh, chuyển qua beta rồi post chứ ko kỹ bằng những chap khác =”=. Dơ, cảm ơn em, nếu ko có em chắc ss post thô luôn phần này luôn quá :<>

Gần đây Tiêu Phàm viết luận văn viết đến phiên nào, lại thêm lời tỏ tình không đầu không não của Vệ Đằng, tâm tình luôn không tốt.

Lúc ăn cơm cùng các giáo sư, lại không tiện biểu hiện ra, đành phải chịu đựng.

Đám sư đệ muội kia cũng thực đáng ghét, biết hôm nay là sinh nhật mình, đều chạy tới mời rượu, nhiệt tình lên không xong không được.

Mặc dù đã kiềm chế lại phần lớn, nhưng cũng uống xuống bụng vài ly, toàn thân bốc hơi nóng.

Sau đó, đành lấy cớ nói ba mẹ phải về tới, nhất định đi về trước.

“Cha mẹ sư huynh thật tốt nha, còn đặc biệt trở về mừng sinh nhật cho anh a?”

“Đúng vậy đúng vậy, thực hâm mộ...”

Tiêu Phàm nhúc nhích muốn nổ tung, ưm một tiếng, sau khi tạm biệt các giáo sư, ra khỏi nhà hàng, bắt taxi.

“Đi đâu?”

“Đại học T.”

Tài xế khởi động xe, Tiêu Phàm dựa vào ghế thở ra một hơi thật dài.

Hôm nay là sinh nhật y, đến tận bây giờ, cũng không có tin nhắn chúc mừng.

Ba mẹ ở nước ngoài, bận rộn làm ăn bận đến quên mất cũng là chuyện bình thường, đến giờ mình cũng không dám mơ mộng họ sẽ nhớ đến, cái sinh nhật thôi mà thôi, cũng không khác gì những ngày bình thường, đại nam nhân, cũng không cần thiết phải so đo.

Đến giờ Tiêu Phàm cũng không cần biết đến loại ngày lễ này, trước đây dù cha mẹ có muốn tổ chức sinh nhật cho, y cũng không hứng thú nổi.

Nhưng năm nay, nội tâm dâng lên một trận trống trải không nguyên có.

Vệ Đằng đoạn thời gian trước vẫn quán lấy mình, gió thổi mưa rơi cũng lấy có nhẩn tin ỉn, sau khi bị từ chối, liền không liên lạc nữa.

Quả nhiên cậu ấy chỉ là cao hứng nhất thời thôi sao?

Hay là lúc từ chối, đã tổn thương đến tự ái của cậu ấy?

Tiêu Phàm cảm thấy suy nghĩ của mình quả rất buồn cười, rõ ràng lúc từ chối hy vọng cậu ấy đừng liên lạc với mình nữa, nhưng bây giờ, cậu ấy không liên lạc thật, lại cảm thấy trong lòng rất trống rỗng.

Thậm chí hy vọng xa vời, ngày sinh nhật, cậu ngốc kia có thể nhẩn tin, nói:

“Tiêu Phàm sinh nhật vui vẻ, tôi mời anh ăn cơm nha.”

Cuối cùng cộng thêm “Hắc hắc” cùng khuôn mặt cười.

Nhưng mà đến bây giờ di động cũng chưa từng vang lên. Bản thân mình rốt cuộc là đang chờ đợi thứ gì? Thật buồn cười quá nhỉ.

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hạt mưa tí tách rơi vỗ vào cửa xe, thời tiết mới vừa nãy vẫn còn tốt, nháy mắt trời đã mưa.

Đúng lúc này, điện thoại di động lại vang lên, chuông tin nhắn, Tiêu Phàm khẽ giật mình, vội vàng móc di động ra, mở xem.

“Sinh nhật vui vẻ nha anh trai! Tối nay anh không trở lại đúng không? A a, em chuẩn bị cho anh một phần quà vô cùng đặc biệt, đặt tại phòng ngủ của anh, gần đây em thấy tâm tình anh không tốt lắm, hy vọng anh buông lỏng một chút. Nếu không về khu nhà, vậy anh trở về túc xá, nghỉ ngơi thật tốt a.”

Tiêu Phàm cau mày, hồi âm lại hai chữ “cảm ơn”

Lại là một trận mất mát không duyên cớ.

Thì ra, chỉ là tin nhắn của Tiêu Tinh.

“Bác tài, phiền đổi đường, nhai tâm hoa viên của Bắc Giao.”

Tiêu Phàm nói với tài xế một tiếng, liền quay đầu nhìn ra cửa sổ. Đột nhiên không muốn về ký túc xá, muốn đến khu nhà ông nội để lại, không bằng kỳ nghỉ 1/5 cũng ở đó đi, điều tiết tâm tình một chút.

Thời gian này, chắc buổi tiệc của em gái cũng hết thúc rồi, cũng không phải nhìn thấy đám bạn bè của nó mà tâm phiền.

Mưa càng rơi càng lớn, sau khi xe đổi đường, giảm tốc độ lại, dọc theo đường đi, ánh đèn đường hắt trên cửa sổ, bên trong xe khi sáng khi tối.

Tiêu Phàm tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi, rượu uống không nhiều, nhưng cũng không ít, cảm thấy thân thể tỏa ra từng trận hơi nóng, cảnh vật trước mắt cũng có chút mơ hồ.

Sau khi xuống xe, vì không mang dù, khoảng cách từ ven đường đến khu nhà cũng ngắn, thế là chạy như điên về.

Nhớ đến trận mưa lớn ở Quê Lâm, bị Vệ Đằng lôi chạy như điên trong mưa, khóe miệng Tiêu Phàm không khỏi nhẹ nhàng vênh lên.

Lúc đẩy cửa vào nhà, phòng khách yên tĩnh, một mảng tối tăm. Phòng Tiêu Tinh ở dưới lầu, lúc đi ngang qua, thỉnh thoảng truyền ra một đôi lời đối thoại.

Tiêu Phàm rút lại bàn tay định đẩy cửa, trong túi có bông tai dành cho em gái, nếu bạn con bé ở đó, đi vào không tiện, vậy để hôm khác đưa.

Xoay người bước lên lầu, sau khi vào phòng ngủ, vào phòng tắm trước đã.

Đang mơ mơ màng màng nghe được được tiếng nước chảy, Vệ Đằng dụi dụi mắt, thấy cửa phòng tắm hé ra khe hở. Ai vậy?

Mở to mắt nhìn, chỉ thấy được tia sáng yếu ớt, sau một lát, đèn tắt, có người đi ra. Trong phòng một mảng tối om, Vệ Đằng chỉ cảm thấy có một loại áp lực kỳ quái từ cơ thể người đó lan ra xung quanh.

Bị dọa đến tỉnh rượu một nửa, sau khi khôi phục thần trí, có thể cảm nhận được hơi thở trên người anh ta, là Tiêu Phàm?

... Sao anh ta ở đây? Mộng xuân à? Cũng khoa trương quá đi?

Vệ Đằng nhéo đuôi mình, đau! Không phải mơ?

Vừa định lên tiếng, lại cảm giác có cơ thể nóng bỏng vén chăn chui vào, hai người đều trần trụi, cảm giác làn da tiếp xúc nhau, khiến cả hai đồng thời run rẩy.

“...”

Lặng im.

Trong không khí chảy dòng khí lưu kỳ quái, Vệ Đằng nghe được nhịp tim thỉnh thoảng của chính mình.

Cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của Tiêu Phàm vừa mới tắm xong, làn da có tính đàn hồi, trên mặt Vệ Đằng cũng bắt đầu nóng lên. Không ngờ sau một khắc, Tiêu Phàm xoay người áp tới.

Ngón trở ngả ngón nâng cằm hắn lên, thanh âm trầm thấp mang theo mê hoặc mị người, “Tiêu Tinh cũng thật có lòng nha, lễ vật này cũng đủ đặc biệt, ưm?”

Vệ Đằng bị dọa sợ đến không dám cử động, thân thể hai người dán vào nhau rất chặt chẽ, những nơi tiếp xúc lan tràn một mảnh lửa nóng.

“Hừ, cậu là ai? Cũng rất tự giác nhỉ, cởi hết bỏ lên giường tôi, vội vã đến vậy à?”

Tiêu Phàm cười lạnh một tiếng, tay đưa qua định mở đèn. Nếu y biết là mình, sẽ thế nào đây? Giơ chân đá mình xuống giường? Hay bảo mình mặc quần áo cút xéo?

Trong phút chốc, đầu óc Vệ Đằng vòng vo mấy loại ý tưởng.

Châu Vũ đã nói... Bá vương ngành thượng cung.

Ngưu San San nói... lên xe rồi mua vé.

Ba phương pháp theo đuổi người đẹp lạnh lùng, giả vờ làm tiểu bạn ăn sạch anh ta, hoặc giả vờ không rõ tình hình bị anh ta ăn sạch, sau đó không nhẽo ăn vạ...

Trong lòng Vệ Đằng quyết định biện pháp, mãnh liệt lật người lại, Tiêu Phàm đột ngột không kịp đề phòng, bị hắn đè trên giường.

Tiêu Phàm cười khế, người này thật giống mèo hoang nha, còn dám đè ngược?

Tay trong lúc lơ đãng lướt qua làn da trên lưng hắn, một loại cảm giác ấm áp như ngọc ấm, cái mộng bóng loáng co dãn, mộng vừa thẳng lại vênh, ngược lại cũng còn biết chút lễ phép, không cởi quần lót.

Vì cái gì lại cảm giác mộng vệt kia của hắn thật giống của Vệ Đằng?

Tiêu Phàm lắc đầu, ném đi suy nghĩ kỳ quái, Vệ Đằng làm sao có thể biết chỗ này, phỏng chừng do say rượu nên trong đầu luôn toát ra những ý tưởng không giải thích được.

“Cậu muốn làm gì?” Tiêu Phàm cười hỏi, sau một khắc, lại có đầu lưỡi liềm linh trực tiếp xông vào khoang miệng. Ngây ngốc xông loạn một trận, hô hấp nơi chóp mũi dần dập lại ngọt ngào phun trên mặt Tiêu Phàm từng trận, nhột nhột.

Tiêu Tinh biết mình là đồng tính luyến ái, chẳng lẽ thực sự tìm người đến làm ấm giường ỉnh? Đứa em gái này cũng quá lớn mật đi. Tiêu Phàm nhượng mảy, đẩy cái tên đang lộn xộn trên người mình ra.

“Cậu biết bản thân đang làm cái gì?”

“Ngô ...” sau khi đối phương phát ra giọng mũi, lại bắt đầu liếm dãi tại Tiêu Phàm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua vành tai, trốn tránh, giống như còn chút xấu hổ.

Sau lưng Tiêu Phàm cứng đờ, hạ giọng nói: “Cậu quyến rũ tôi?”

Đối phương tựa hồ không biết nặng nhẹ, đầu lưỡi tại lỗ tai liếm tới liếm lui.

Cánh tay Tiêu Phàm vòng qua hông hắn, đột nhiên dùng lực, kéo hắn vào lòng mình, khiến thân thể hai người dán chặt chẽ hơn, nhìn hắn giở thủ đoạn gì.

Vệ Đằng bị kéo vào ngực y, nằm trên ngực Tiêu Phàm thở dốc, hô, sức lực người này lớn thật.

Không thể lộ ra, tuyệt đối không thể cho y biết, coi như say rượu mất lí trí, say rượu loạn tính là không cần giải thích.

Ngày mai tỉnh lại, cứ nói mình cho là bản thân thấy mộng xuân, không biết gì hết. Sau đó, có lẽ anh ta sẽ đau lòng...

Như vậy cũng sẽ không tàn nhẫn với mình thế nữa chẳng? Vệ Đằng hạ quyết tâm, thả lỏng cơ thể, ôm bả vai Tiêu Phàm, môi ấn lên.

“Cậu biết hậu quả?” Tiêu Phàm hỏi.

Vệ Đằng ở trên ngực y gật đầu ở trên ngực y, đương nhiên biết rồi, lần đó vô tình thấy GV của Châu Ngự, vì phân tích kiến thức phương diện đó, cố ý đăng ký một trang web fanfic, down được rất nhiều thứ đặc sắc.

“Không hối hận?” Ngón tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng đặt tại mông Vệ Đằng, hướng đến nơi bí ẩn dò xét, lại rời đi.

Kích thích như có như không, khiến cho thân thể Vệ Đằng run rẩy.

Vệ Đằng hít sâu một hơi, đại nạn không chết tất có hậu phúc, lão tử cũng không tin anh còn có thể giết chết người ở trên giường. . .

Vì vậy, oanh liệt gật đầu một cái.

Thân thể hai người dán nhau rất chặt, Vệ Đằng giật giật, da thịt nóng bỏng ma sát thân mật, hô hấp của hai người cũng dần dần rối loạn. Tiêu Phàm dùng tay vuốt ve cặp mông của Vệ Đằng, khẽ cười nói:

“Đây chính là cậu tự tìm lấy, con mỗi đưa tới cửa, con sói không có đạo lý không ăn, đừng hối hận.”

Dứt lời, Vệ Đằng chỉ cảm thấy vòng eo căng thẳng, cả người hoàn toàn nằm trong ngực y, một trận trời đất ngã nghiêng, sau lưng chạm đến ván giường vừa lạnh vừa cứng, nháy mắt cả người Tiêu Phàm đều đè trên người!

Vệ Đằng đã không rãnh suy nghĩ nhiều. Quần hắn ngày mai có phải là ngày tận thế hay không, vô luận như thế nào, tối nay cứ phóng túng một hồi đi. Dù sao thích anh ta như vậy, lần đầu tiên là cùng anh ta, sau này cũng không hối hận.

Ngón tay linh hoạt của Tiêu Phàm nhanh chóng cởi chiếc quần lót của Vệ Đằng, cũng loại bỏ lớp lá chắn cuối cùng của bản thân.

Hạ thân hai người ma sát liên tục, từ bộ vị vọt lên một trận lửa nóng hùng hực. Vệ Đằng giơ tay ôm chặt bả vai Tiêu Phàm, vùi đầu vào ngực y, tùy ý ngón tay khéo léo của y đùa bỡn phần thân của chính mình.

Hoàn toàn không giống với bắn súng lục, chỗ đó vừa bị ngón tay thon dài của Tiêu Phàm chạm vào, lập tức không tiền đồ mà hiện ngang đứng lên, nằm trong tay y mà run rẩy biểu đạt.

Tiêu Phàm dường như rất hứng thú với nơi đó, ngón tay nhẹ nhàng chạm gốc một chút, sau đó lại chơi đùa chớp một tí, lại dựng dậy chơi đùa một phen, hành hạ đến toàn thân Vệ Đằng run rẩy.

“Ngô. . . Ừ. . . Ừ. . .”

Theo động tác ngón tay y, tiếng rên rỉ mị hoặc tràn ra bên mép, Tiêu Phàm khẽ cười cắn cắn vành tai Vệ Đằng,

“Lần đầu tiên à? Phản ứng đáng yêu như thế?”

Dứt lời, còn xấu xa mà nhéo đỉnh sớm tràn ra chất lỏng.

“A. . .”

Thanh âm Vệ Đằng kỳ quái đến cả bản thân cũng không dám nhận, thanh âm mị hoặc lòng người như vậy, lại là giọng vút đi của mình kêu ra sao? Mặt nóng đến sắp tan ra, chắc chắn đỏ đến rất đáng sợ.

May mà không có đèn, trong đêm tối chẳng thấy rõ thứ gì. Hơi thở Tiêu Phàm có hương rượu nhàn nhạt, Vệ Đằng biết y đã uống rượu.

Cũng biết y lập tức sẽ xem mình như con mồi chủ động đưa đến trước cửa mà ăn.

Nhưng mà vẫn còn cam tâm tình nguyện, bất kể như thế nào, đó là một cơ hội rất lớn, hơn nữa còn là cơ hội cuối cùng.

Tiêu Phàm tựa hồ phát giác sự thơ thẩn của Vệ Đằng, ngón tay giữ bộ vị sớm đã đứng thẳng lên, nhanh chóng chuẩn bị, còn cố ý ác liệt mà véo tiểu cầu dưới gốc.

“A. . .”

Vệ Đằng chỉ cảm thấy máu toàn thân đều hướng xuống dưới, đầu óc trống rỗng, thân thể mãnh liệt co quắp mấy cái, lần đầu tiên cứ như vậy đã tiết ở trong tay hắn.

Thật là xin lỗi, lão tử hiệu suất quá cao.

Vệ Đằng tự an ủi bản thân như vậy, sau khi phát tiết, toàn thân không có chút khí lực, mềm nhũn mà nằm trên giường, một bộ dáng tùy người làm thịt.

Tiêu Phàm dừng lại chốc lát, thấy Vệ Đằng mềm mại ngã xuống giường, nghĩ thầm, hẳn quả nhiên là lần đầu tiên, tùy tiện đụng hai cái đã kích động thành như vậy.

Cũng không biết tại sao, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác thành tựu kỳ diệu, vuốt ve da tay của hắn, cảm thụ hắn thở dốc, giống như cái tên Vệ Đằng gương nhai múa vuốt kia như vậy.

Có lẽ bản thân thật sự đã uống nhiều quá, trước mắt cũng là mơ mơ hồ hồ, đầu óc choáng váng.

Nếu hắn cũng nói không hối hận, cởi hết nằm trên giường, mình còn do dự cái gì?

Tiêu Phàm bình tâm xuống, ngăn chặn hắn, nhẹ nhàng tách hai chân hắn ra, ngón tay lần mò theo bắp đùi hướng về nơi bí ẩn nhất.

Cảm giác người phía dưới nháy mắt cứng ngắc, Tiêu Phàm nghĩ thầm có lẽ là lần đầu tiên của hắn, không quen, vì vậy động tác dịu dàng hơn một chút, một tay nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hắn, tựa như an ủi, tay còn lại đem chất lỏng vừa rồi xoa xung quanh hậu huyệt, ngón trở không chút do dự mà tiến vào thăm dò.

Thân thể trong lòng cứng hơn, mới vừa rồi còn mềm nhũn, bây giờ lại thành cương thi!

“Ngô ngô. . . Ngô ngô. . .”

Kêu có chút đáng thương, nào ngờ, tiếng kêu mang theo giọng mũi như vậy càng thêm kích thích tính lang sói trong máu đối phương, Tiêu Phàm không để ý tới hắn, tiếp tục đem ngón tay chỉ hướng chỗ sâu thăm dò.

Chết tiệt, chỗ đó quá nóng quá chặt, mông lại vĩnh như vậy, thật muốn tàn nhẫn mà tiến vào cơ thể cực phẩm này, có thể nhịn đến bây giờ, đầu đã đầy mồ hôi rồi.

Cậu còn kêu la cái gì, bây giờ nói không làm nữa, có phải là quá muộn hay không?

Tiêu Phàm đột nhiên xấu xa muốn bắt nạt con mèo hoang nhỏ không biết nặng nhẹ, cưỡi hết bò lên giường này một chút.

Suy nghĩ Vệ Đằng lại là, cái mông của lão tử có thể bị y chơi đùa đến nở hoa không đây, a!

Mặc dù nhìn nam nhân bị người ta thượng trong GV đều rất hưởng thụ, nhưng mà mình.... mình... một ngón tay cũng sắp hỏng mất rồi. Phi, còn khuấy tới khuấy lui, có xong không đây! Hiệu suất một chút được không?

20. Quyển 03 - Chương 19

Hậu quả của say rượu làm bậy

[warn: H]

Vệ Đằng biết bây giờ rút quân đã quá muộn, vì vậy hung hăng nắm lấy bờ vai y, hai chân vòng tại hông y, nghênh đón.

Đến đây đi! Không bị chết, là được.

Đem tâm cắt ngang, nhắm mắt lại, hai chân kẹp chặt eo Tiêu Phàm, nhéo hai cái.

Chắc chắn, người này thật đúng là nhiệt tình.

Tiêu Phàm khen ngợi, lại tăng thêm ngón tay, tại bên trong hành lang chật hẹp nóng bỏng mở rộng một phen.

Vốn dĩ định dịu dàng một chút nhưng hắn lại không biết sống chết mà ở đó giãy giụa?

Tiêu Phàm hít sâu một hơi, đem hạ thân đã sớm cứng rắn như que hàn, đặt ở lõi vào ngượng ngùng kia.

Cảm nhận được thứ to lớn vừa nóng vừa cứng kia, Vệ Đằng gắng sức bám lấy bả vai Tiêu Phàm, hàm răng nghiến nhau ken kết.

Tiêu Phàm cười cười, cúi người xuống, nhẹ thổi khí bên tai: “Đừng nghiến, thanh âm nghiến răng không dễ nghe đâu.”

“A?” Lực chú ý của Vệ Đằng bị chuyển dời thành công.

Đáng tiếc chữ a mới phun ra một nửa, liền cứng lại trong cổ họng.

Phi, cứ vậy đã xông vào rồi!

Một vật cứng rắn đột nhiên đâm vào phía sau, giống như một khối que hàn đánh mạnh vào cơ thể.

Đường ruột chật hẹp bị cưỡng bức chống đỡ, một loại đau đớn như bị xé rách, đau đớn cơ hồ đến hôn mê.

Vệ Đằng há to mồm thở dốc, đau chết người, đây quả thật là địa ngục trần gian, phi phi phi!

Trong lòng giận đến muốn chửi M*, nếu đối phương không phải là Tiêu Phàm mình đặc biệt thích, đã sớm đá hẳn ra ngoài cửa sổ rồi.

Tiêu Phàm cũng không chịu nổi, đường ruột siết chặt bao lấy dục vọng, rất muốn điên cuồng đâm vào cơ thể này, thế nhưng đối phương hoàn toàn cứng nhắc, nếu bản thân miễn cưỡng, nhất định sẽ tổn thương hẳn nghiêm trọng.

Dừng lại không thể tiến chẳng thể lui, Tiêu Phàm đành phải liều mạng kiềm chế.

Hít vào một hơi thật sâu, ghé vào lỗ tai hắn dịu dàng nói: “Đừng sợ, thả lỏng một chút.”

Cũng chẳng biết tại sao, chính là không muốn tổn thương hắn.

Có lẽ cảm giác về người này quá giống Vệ Đằng, nhớ đến cậu trai suốt ngày hi hi ha ha, lòng Tiêu Phàm đột nhiên mềm mại đi, khóe miệng cũng không khỏi tạo nên nụ cười.

Trong lòng nghĩ đến người kia, cảm giác người đang ôm trong ngực, vô luận là hô hấp, xúc cảm làn da, còn có nhiệt độ, đều giống như hắn như vậy.

“Vệ Đằng sao?...” thanh âm ép đến quá thấp, căn bản Vệ Đằng không nghe rõ, chỉ lo điều chỉnh hô hấp.

Đêm quá khuya, hai người đều không thấy vẻ mặt đối phương, cũng không biết đã bỏ lỡ thứ gì.

“Hít thở sâu, thả lỏng...” Tiêu Phàm dịu dàng hạ giọng dụ dỗ hắn, không ngừng hôn vào da thịt hắn, ngón tay trượt đến sống lưng hắn, một lần lại một lần, kiên nhẫn vuốt ve.

Tim Vệ Đằng đập quá nhanh, há miệng cố gắng hít thở, nghe giọng nói ôn nhu của y, từ từ thả lỏng cơ thể, giật giật eo, thử đón nhận y.

Tiêu Phàm đạt được cho phép, lập tức không chút khách sáo đâm vào, nơi thân thể tiếp xúc nóng đến dọa người, mỗi lần co rút, thanh âm ma sát dữ dội, trong màn đêm yên tĩnh, đặc biệt rõ ràng.

“Ừ... Ừ...”

Vệ Đằng liều mạng chịu đựng, tiếng rên rỉ vẫn tràn ra mép, nhuộm một phòng xuân sắc.

Có lẽ là say rượu, lại có lẽ hai người đều nghĩ đến người trong lòng, muốn phóng túng, trận làm tình này trở nên vô cùng kịch liệt.

Sau, hai chân Vệ Đằng đều bị Tiêu Phàm kéo lên bả vai, lấy cái gối bên cạnh chèn dưới eo, giơ tay qua nâng hông hắn, lần lượt điên cuồng đưa đẩy, hưởng thụ khoái cảm cực hạn.

Luật động thâm thâm thiển thiển kéo dài một khoảng thời gian rất lâu, hai mắt Vệ Đằng mê mang, cái gì cũng không nhìn thấy, cảm giác thân thể tiếp xúc lại càng chân thật rõ rệt.

Đau đến tê dại, ngược lại có một trận khoái cảm kỳ dị từ sống lưng chạy đến đỉnh đầu, mỗi lần hung hăng mà thẳng vào, cũng làm cho toàn thân Vệ Đằng một trận run rẩy.

Sau khi đạt được khoái cảm, Vệ Đằng cũng thả lỏng ra, không còn cứng ngắt như lúc bắt đầu nữa, ôm sát Tiêu Phàm, mở rộng thân thể giao ra hoàn toàn.

Tựa như giao cả trái tim cho y.

Kết hợp như vậy khiến cho Vệ Đằng cảm thấy hạnh phúc rất ngọt ngào, mặc dù Tiêu Phàm không biết, không tính là lưỡng tình tương duyệt.

Cũng chính vì vậy, cảm giác giống như một loại vụng trộm. Trái tim Vệ Đằng đập nhanh hơn.

Tiêu Phàm hình như có chút kích động, lại có thể là say rượu hồ đồ, hoặc là, cảm giác về người này và Vệ Đằng đáng yêu trong ấn tượng quá giống.

Bản thân y vẫn luôn tự ràng buộc, lại có chút mất kiểm soát.

Sau khi phát tiết một lần, không muốn buông ra, ngay cả tính khí chôn trong cơ thể hắn cũng không muốn lui ra ngoài.

Cô đơn lâu như vậy, vẫn cảm thấy lần phóng túng khi say rượu này có chút không giống, dường như người mình ôm này, chính là người mình mong đợi.

Đương mơ mơ màng màng, lại không nghĩ rõ ràng lắm rốt cuộc là tại sao.

Sau đó, dưới sự kích động, lại lật người qua, làm thêm một lần.

Vệ Đằng nhếch mông lên, mặt chôn dưới gối, hai tay nắm chặt ra giường.

Cảm nhận đỉnh phía sau tiến vào, cảm nhận khoái cảm lần lượt nhấn chìm mình, thân thể hai người kết hợp thân mật nhất.

Vệ Đằng nghĩ thầm, ngày mai đến muộn một chút đi, làm ơn, mình không muốn nhìn Tiêu Phàm sầm mặt đá mình ra ngoài...

Tiêu Phàm dĩ nhiên không sầm mặt đá Vệ Đằng ra ngoài...

Hôm sau tỉnh lại, ánh mặt trời sau cơn mưa đặc biệt rực rỡ.

Vệ Đằng dụi mắt, muốn ngồi dậy, lại thấy khuôn mặt gần trong gang tấc ngay phía trước.

“Tỉnh dậy?” Gương mặt Tiêu Phàm nghiêm túc lạnh lùng y hệt ngày thường, thậm chí có chút nhăn nhó.

Vệ Đằng lập tức nhớ đoạn cảm xúc mãnh liệt tối qua, tim nhảy thành thịch, âm thầm siết chặt nắm tay, trên mặt còn giả vờ vẻ như chẳng có gì xảy ra.

“Sao tôi lại ở đây?”

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn hắn: “Lúc tôi trở về, cậu đã cưỡi hết nằm trên giường...”

Trái tim Vệ Đằng co rút đau đớn một chút.

Đúng vậy, anh coi là con mèo đưa đến cửa, không chút do dự ăn ngay.

Không ngờ là Vệ Đằng mặt dày phải không?

“Tối hôm qua tôi uống say, cho nên...” Vệ Đằng nắm tóc làm bộ như không thèm để ý, “Vô luận xảy ra chuyện gì, coi như một giấc mộng đi, ha ha.”

“Say thật sao?” Tiêu Phàm tiến sát lại, “Sao cậu lại gật đầu?”

“Muốn... ở bên tôi như vậy à?”

Lúc này Vệ Đằng mới phát hiện, anh ta đã mặc xong quần áo.

Mà bản thân mình toàn thân xanh xanh tím tím, trần trụi, ở trước mặt anh ta lại có vẻ tức cười vô cùng.

“Tôi không say, tôi rất tỉnh táo, tôi cố ý đấy! Anh hài lòng chưa? Dù sao coi như tôi cảm dỗ anh đi, tôi chính là người không biết xấu hổ như vậy đó, anh cũng không phải ngày đầu tiên biết tôi. Tôi không cảm thấy bị tổn hại, cũng không khiến anh chịu trách nhiệm!” Vệ Đằng lớn tiếng rống lên, cổ họng đau rất dữ dội, thanh âm kêu gào cả đêm thoát ra lại có vẻ khàn khàn buồn cười.

Bỗng nhiên hốc mắt có chút chua xót, Vệ Đằng cảm thấy bản thân kêu gào kích động như vậy càng thêm buồn cười, im lặng một lát, kéo chăn che kín thân thể, vùi đầu vào trong gối.

“Yên tâm đi, tôi sẽ không vì chuyện này mà quẩn luyến anh.”

Thanh âm mặc dù vẫn khàn khàn như trước nhưng đã không còn kích động nữa, chẳng qua lộ ra sự mệt mỏi nhàn nhạt.

Hồi lâu sau, Vệ Đằng mới nghe được giọng nói của Tiêu Phàm, cùng với tiếng bước chân xa dần.

“Tốt nhất là như vậy, quên đi.”

Quên đi.

Đau cũng đau, có thể nói quên liền quên à? Anh ngược lại rất thản nhiên, cái mộng bị nổ hoa lại là tôi này!

Bất kể là loại đau đốn bị xé rách, hay là khoái cảm kỳ dị kia, tôi sợ tôi sẽ nhớ cả đời đi.

Cho dù là đến tận bây giờ, tôi cũng chưa từng hối hận, cơ hội tối qua là do tôi bắt được, đó đúng là một cơ hội, cơ hội khiến tôi hoàn toàn chết tâm.

Tiêu Phàm...

Anh hẳn cảm thấy tôi rất ngu nhỉ, bởi vì thích anh, bị anh ăn còn không oán không hối, ngây ngốc, dễ đùa bỡn nhỉ?

Cởi hết nằm trên giường anh, chơi khá nhỉ?

Trên cái thế giới này, không có ai có thể yêu anh hơn tôi.

Đáng tiếc, tim Vệ Đằng tôi cũng là làm bằng thịt! TMD anh bóp một lần không đủ, bây giờ lại tặng thêm một đá, anh cho rằng lão tử thích anh, có thể tùy anh chà đạp à?

Phi!

Tiêu Phàm sầm mặt xuống dưới lầu, gõ cửa phòng Tiêu Tinh.

Tiêu Tinh và Vệ Nam vừa mới tỉnh ngủ, sau khi nghe tiếng gõ cửa, dụi mắt mở cửa, lập tức bị dọa giật mình.

“Anh...”

Ánh mắt lạnh lùng giống như muốn đem người ta đi lăng trì vậy.

“Eh eh, sao anh đã về rồi...” Tiêu Tinh có chút lúng túng hướng Vệ Nam cười cười, sau một khắc liền bị Tiêu Phàm kéo ra ngoài cửa.

“Em giải thích cho anh, sao Vệ Đằng lại ở trên giường anh?”

Tiêu Tinh ngẩn người, “Anh ấy uống say, điều hòa phòng khách bị hư, em liền dìu anh ấy đến phòng anh ngủ một lát, chẳng phải anh bảo không về sao...”

Bị bộ mặt lạnh băng của anh họ dọa sợ, Tiêu Tinh đáng thương giương mắt, giọng nói yếu ớt như muỗi kêu.

“Vậy em nói cái gì chuẩn bị quà đặc biệt ấy?”

“Em mua cho anh một bộ máy CD trò chơi, mặc dù đến giờ anh cũng chưa từng chơi mấy thứ này, nhưng chẳng phải dạo này tâm tình không tốt sao, nghỉ lễ 1/5 cũng nên thả lỏng...”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm đảo qua, Tiêu Tinh lập tức ngậm miệng.

Thì ra là hiểu lầm.

Chỉ là hiểu lầm thôi sao...

Tiêu Phàm cười lạnh xoay người, trái tim cũng đau đớn từng cơn, giống như đã bị ai đó ngắt nhéo.

Bản thân có hơi say, nhưng không say đến mức thần trí không rõ, hẳn đã sớm phát hiện là hẳn.

Cảm giác hô hấp, xúc cảm làn da, còn có cái mộng kia, chân thon dài, thanh âm rên rỉ ngô ngô đáng thương...

Cùng lần bế hẳn lúc say rượu, giống nhau như đúc.

Chiếc lưỡi lưỡi linh xông vào miệng, động tác liếm dái tai vụng về, cùng tính cách đại điều của cậu ấy giống nhau như đúc.

Nhưng vì cái gì lại xem nhẹ? Vì cái gì còn ôm hẳn?

Rốt cuộc là do say không phát hiện, hay là rõ ràng đã phát hiện, nhưng lại tự cho là đúng thuyết phục chính mình, đâm lao phải theo lao.

Tiêu Phàm, mi thật đủ vô sỉ, biết rõ cậu ấy thích mi, biết rõ nếu mi ôm cậu ấy, cậu ấy sẽ không phản kháng, biết rõ trên đời này không có người nào giống hết nhau, biết rõ là cậu ấy, còn kiếm cớ nói là quà em gái tặng cho...

Thiếu nữ đơn thuần như em gái mình, làm sao có thể tặng loại quà này!

Tiêu Phàm mi rốt cuộc đang gạt ai?

Hung hăng đập vào vách tường một đấm, Tiêu Phàm nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nhưng vẫn không cách nào bình ổn nhịp tim đập dữ dội.

Bây giờ nên làm gì?

Qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng luống cuống mờ mịt như bây giờ.

Cho dù là tối qua khi ôm cậu ấy, bởi vì rất giống Vệ Đằng, trong vô thức, động tác vẫn có chút dịu dàng, có chút kiên nhẫn.

Nào có người giống như vậy?

Kỳ thực là đang lừa gạt bản thân ức hiếp người thôi? Thực ra trong lòng rất rõ ràng.

Thực ra... đã sớm động lòng rồi đi?

Nếu không, tại sao lại tiếp tục chịu đựng những tin nhắn phiền hà của hắn, tại sao lại điên cuồng theo hắn? Cái gì chạy như điên trong mưa, cái gì định hướng vết dẫm, những chuyện đó lúc trước vốn khinh thường, tại sao Vệ Đằng vừa đề ra, bản thân đã không tự chủ được đồng ý ngay?

Tại sao đến giờ còn giữ dây đeo điện thoại hai đồng tầm thường hắn mua ở Quế Lâm? Chẳng lẽ vì hai chữ Tiêu Phàm ngu xuẩn khắc trên đó?

Tại sao lúc hắn nói đau dạ dày, sẽ đau lòng như vậy? Gấp gáp chạy đến bên cạnh hắn như vậy? Lúc phát hiện mình hiểu lầm lại tức giận như vậy?

Tại sao bản thân luôn luôn yên lặng, lúc đối mặt hắn, lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khoan khoái?

Tại sao tối hôm qua, ban đầu chỉ định thăm dò, sau đó lại mất kiểm soát?

Thật ra rất nhiều chuyện, tĩnh tâm nghĩ thử, sẽ dễ dàng nghĩ ra đáp án.

Sớm đã động lòng, không chịu thừa nhận mà thôi.

Rốt cuộc là sợ tổn thương hắn, hay là sợ, bản thân mình động lòng, sẽ bị hắn tổn thương?

Thật ra thì sợ yêu.

Trong tình cảm với Lâm Vi, bỏ ra và thu được mãi mãi chẳng thể nào cùng tỉ lệ, loại cảm giác bị đè nén đó quá khó chịu, sợ đi yêu, sợ bị thương lần nữa.

Kiêu hãnh của bản thân, không cho phép chính mình đắm chìm trong tình yêu lần nữa, bị tổn thương lần nữa.

Cho nên không chút do dự mà từ chối Vệ Đằng đi.

Kỳ thực, chẳng qua là hèn nhát, chỉ là sợ một khi bỏ ra, sẽ không thu hồi được nữa.

Sợ Vệ Đằng chỉ là cao hứng nhất thời, sợ cuối cùng cậu ấy cũng không chịu nổi loại tính cách lạnh lùng này của mình mà bỏ đi.

Tiêu Phàm tựa vào tường, nhắm mắt lại hít thở sâu, chờ bình tĩnh lại, mới gom dũng khí lại lên lầu.

Vô luận như thế nào, chuyện này không thể trốn tránh, Vệ Đằng đơn thuần như vậy, trải qua tối qua, nói không chừng cậu ấy sẽ hận mình.

Tiêu Phàm đột nhiên rất muốn nhẹ nhàng ôm cậu ấy vào lòng, sau đó nói một tiếng xin lỗi, mới vừa rồi quá kích động, nói những lời kích động như vậy, nhất định khiến Vệ Đằng rất buồn đi.

Nhưng thật ra là bản thân quá kinh hãi, khiếp sợ như giấc mơ thành sự thật, cho nên mở miệng không chọn lời.

Thở dài, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lại phát hiện, trên giường trống trơn.

Ra giường lộn xộn, phía trên hiện đầy những vết bẩn màu đỏ trắng, tựa hồ kịch liệt tối qua bắn ra.

Tiêu Phàm nhú nhú mày, rất muốn tát mình một cái, biết rõ là lần đầu tiên của cậu ấy, nên kiên nhẫn thêm chút nữa, tìm được đầu bôi trơn rồi hẳn nói...

Có thể đối với hắn, dễ dàng mất kiểm soát như vậy.

Đi đến bên cửa sổ, lại phát hiện một bóng lưng gầy yếu phía xa, từng bước từng bước đi về trạm xe bus.

Trái tim Tiêu Phàm lại co lại đau đớn thêm một trận, mặc dù tối qua lúc ôm hắn, biết hắn không gầy như vẻ ngoài, vóc người thật ra rất tốt. Nhưng bây giờ nhìn bóng lưng hắn, hốc mắt lại hơi xót.

Vệ Đằng, em có hối hận không?

Nếu em không hối hận, vậy thì hãy ở mãi bên cạnh tôi được không? Tôi sẽ không vứt bỏ em trước, con người của tôi, đã yêu, sẽ vô cùng chấp nhất, em biết không?

Tiêu Phàm cầm một chiếc áo khoác, vừa định xuống lầu, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

“Tớ là Lâm Vi, tớ đã về nước.”

21. Quyển 03 - Chương 20

.

Chương 30 – Lâm Vi

.

Vệ Đằng một mình đi đến trạm xe bus, ngồi trên băng ghế dài cứng chờ xe, cảnh vật trước mắt đều trở nên mơ mơ hồ hồ.

Chất lỏng nhớp nháp dính phía sau, lúc bước đi, theo chân chảy xuống, cảm giác ghê tởm đến buồn nôn, thậm chí ngay cả sống lưng cũng bắt đầu phát cáu.

Nhớ tới thái độ lãnh lãnh đạm đạm kia của Tiêu Phàm, trong lòng lại càng thêm chua xót.

TMD, lão tử không phản kháng để cho anh lợi dụng toàn bộ, thay đổi tư thế làm nhiều lần tôi cũng không lên tiếng! Anh ăn rồi không nhả xương chưa nói, còn ở đó chê bai không ngon.

Vệ Đằng tôi từ nhỏ tới lớn, có bao giờ từng bị người nào khinh thường như thế?

Cũng chính là Tiêu Phàm, tôi nguyện ý cho anh bắt nạt, anh bắt nạt xong rồi còn nói không có ý nghĩa, phi liên một chữ, sau này còn để ý anh nữa, lão tử theo họ anh, gọi Tiêu Đằng!

Thở hồng hộc ngồi ở tại chỗ vắng M*, sau một lúc lâu, chiếc xe bus đầu tiên của buổi sáng chạy đến.

Vệ Đằng lên xe, nhưng phát hiện mình không mang ví tiền.

Tài xế lạnh lùng nhìn hắn, Vệ Đằng bĩu môi, vừa định xuống xe, lại thấy một con sói đang đứng phía sau hắn.

Vệ Đằng lên xe, Tiêu Phàm rất tự giác mà ném 4 đồng vào thùng tiền .

Vệ Đằng xoay xoay cần cổ, không để ý tới y, đi thẳng đến hàng sau ngồi xuống.

Trên xe có mấy hành khách, rất nhiều lời không tiện nói, Vệ Đằng lại cố ý chọn chỗ ngồi có người, chen vào mà ngồi xuống.

Tiêu Phàm có chút lúng túng, chỉ đành phải ngồi ở hàng trước cậu ấy, quay đầu lại nói chuyện với cậu ta.

“Vệ Đằng, tôi. . .”

Há miệng, nhưng thấy đối phương rõ ràng một bộ dáng không để ý tới người, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Tiêu Phàm cũng liền thu lời định nói trở về.

Bởi vì qua giờ cao điểm buổi sáng mọi người đi làm, trên đường liên tục nhồi nhét.

Mỗi lần thắng xe, vì thân thể khó chịu, Vệ Đằng thường cau mày, tim Tiêu Phàm cũng theo đó bị bóp chặt một chút.

Sau, nữ sinh bên cạnh Vệ Đằng rốt cục xuống xe, Tiêu Phàm vội vàng đi qua ngồi xuống.

Vệ Đằng mặc dù nhắm mắt lại, nhưng cảm thấy được Tiêu Phàm ngồi xuống bên cạnh mình.

Cười nhạo chính mình.

Tiêu Phàm, anh chơi đủ rồi đi, không cần phải đến xem trò cười mà.

Người ta mèo bắt chuột, vờn qua vờn lại mấy cái, đến lúc con chuột không thở ra hơi nữa, liền ăn.

Ăn rồi, liền kết thúc.

Anh ngược lại khá lảm, ăn xong còn cười nhạo mảnh vụn còn lại, còn không chịu kết thúc sao?

Đáng tiếc, tôi đã không còn tâm tình gì theo hầu anh nữa, mệt mỏi a, cùng người phức tạp như anh chơi diễn trò, thật là mệt mỏi.

Chỉ số IQ không cùng cấp độ, kẻ thua thiệt luôn là tôi, anh không thích tôi, vậy cứ để tôi tự sinh tự diệt đi, còn không được sao?

“Em. . . Phải về trường học?”

Vệ Đằng có chút kỳ quái, thanh âm Tiêu Phàm lúc nói chuyện, thanh âm ép tới rất thấp, lại còn bắt đầu cà lăm.

Phi, đổi chiêu rồi?

“Đúng vậy, quay về trường học. Anh cũng trở về à?” Vệ Đằng kéo khóe miệng, lạnh lùng cười cười, “Thật là trùng hợp, cùng đường ha.”

Tiêu Phàm không phản đối, chẳng qua là lúng túng ho khan một tiếng.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm lại lên tiếng.

“Tôi nghĩ. . . chúng ta nên thử nói chuyện đằng hoàng.”

Vệ Đằng trợn trắng mắt, buổi sáng không phải là bộ mặt xú thí nói tốt nhất là quên đi sao? Bây giờ lại đuổi theo tới đây làm gì?

Nga, cảm thấy ôm thân thể này của tôi đến thật thoải mái, cậu rất thoải mái, cho nên muốn thương lượng, sau này lại tiếp tục phục vụ Tiêu đại thiếu gia anh phát tiết à?

Lão tử không làm.

“Đã đến cổng Bắc đại học T, hành khách xuống xe. . .”

Bên trong xe bus, thanh âm thông báo vang lên, Tiêu Phàm đứng dậy nhường chỗ, Vệ Đằng vượt qua trước mặt y, tay lại bị y kéo.

Một tuýp thuốc bôi ngoài da được nhét vào tay, ấm áp, dường như vẫn luôn bị y cầm trong tay, còn mang theo nhiệt độ của y.

“Cái này, tôi nghĩ nó hữu dụng với em, sau khi trở về. . .”

“Cảm ơn nhiều.”

Vệ Đằng nhận lấy tuýp thuốc, nhét vào túi, cũng không quay đầu lại đã đi xuống xe.

Xe bus đi tiếp, Tiêu Phàm đứng bên trong xe nhìn Vệ Đằng dựng thẳng lưng mà đi, bất đắc dĩ lại thở dài.

Người suy nghĩ đơn giản, nhất định cho là mình tới để nhìn cậu ấy làm trò cười đi? Tưởng rằng đưa đồ cho cậu ấy châm chọc cậu ấy đi?

Thật không có biện pháp, xử lý chuyện gì đều ngay ngắn rõ ràng, bây giờ đối diện Vệ Đằng lại mỗi tắc vuông tắc loạn.

Thậm chí nói chuyện cũng không rõ ràng.

Hình như là bởi vì. . . đã xác định thích cậu ấy, có điểm nói không ra miệng.

Không phải là đang mắc cỡ chứ?

Tiêu Phàm ngẩn người, hướng về phía cửa sổ ngất ngất cảm, mình biết mắc cỡ? Nói giỡn.

Quên nói cho cậu ấy biết, nghiêm khắc mà suy xét, tối hôm qua mình cũng là lần đầu tiên.

Hơn nữa còn là cùng người mình thích.

Dĩ nhiên, nếu xét không nghiêm khắc, trước kia vào thời kỳ thanh xuân cha giảng dạy qua kiến thức về phương diện này, bản thân cũng tò mò bất chước, cụ thể cũng không hồi tưởng nữa.

Sờ sờ da mặt, ngược lại thật là có hơi nóng.

Quả nhiên, định lực của mình vẫn là kém hơn Diệp Kính Văn mà.

Mặc dù cũng xưng hắc bạch song lang, đáng tiếc mình vô luận trình độ biến thái hay là trình độ mặt dày đều kém hơn hẳn, lúc hắn ăn sạch Lâm Vi có thể tỉnh bơ còn giả bộ vô tội, mình thì không được, quá kích động nói bậy, thương tổn đến Vệ Đằng, bây giờ nhìn thấy Vệ Đằng, lại còn mắc cỡ.

Chắc chắn, Tiêu Phàm, thật ra thì mày cũng rất không tiền đồ.

Nhớ tới tình trạng dữ dội tối hôm qua, đừng nói da mặt, toàn thân cũng bắt đầu nóng.

Hít thở sâu, bình tĩnh.

Tiêu Phàm nhếch môi cười cười, vóc người kia của Vệ Đằng, thật là. . . đừng nghĩ, còn nghĩ, thật sự biến thành lang, mà còn mang thêm chữ sắc nữa.

Xuống xe ở cửa Nam, đến phòng ăn đã hẹn trước, Tiêu Phàm liếc mắt liền thấy được Lâm Vi đang ngồi trong góc.

Trông tinh thần hắn có vẻ không được tốt lắm, khe mi mắt, ngón tay cầm tách có vẻ tái nhợt bất thường.

Không biết có phải do đã xác định bản thân động lòng với Vệ Đằng rồi hay không, bây giờ nhìn đến người từng yêu đến khắc cốt minh tâm, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy rất thản nhiên.

Nhớ sau khi Lâm Vi và Diệp Kính Văn chia tay, bản thân từng giữ chức bia đỡ đạn, có đoạn thời gian vẫn cùng Diệp Kính Văn dính cùng nhau, trong sân trường này mới có cách nói Hắc Bạch song lang.

Sau đó bọn họ tái hợp, Lâm Vi còn vì vậy mà đi tìm mình, nói mấy lời thí như tớ vẫn luôn xem cậu là bạn...

Lúc ấy rất tức giận, luôn cảm thấy tên hồ ly Lâm Vi này, rõ biết tình cảm của mình với hắn, lại còn có thể nói ra mấy lời làm bạn tri âm, thật là rất quá đáng.

Bất quá bây giờ nhìn hắn, ngược lại thật sự có thể thản nhiên xem như bạn.

Ban đầu cũng không có thâm cừu đại hận, bất quá là chút ầm ức khi niên thiếu, bồng bột.

Chẳng qua là một giấc mơ, trong mơ là hắn mỉm cười nhàn nhạt, và mình vẫn đứng sau lưng nhìn hắn.

Bây giờ tỉnh mộng, mới phát hiện, cùng Diệp Kính Văn, cùng Lâm Vi, làm bạn, mới là kết cục tốt nhất.

Vốn đã không cách nào nhúng tay vào thế giới của bọn họ, cõi đời này còn có người đáng giá quý trọng hơn đang chờ mình.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười một tiếng, ngồi xuống đối diện Lâm Vi.

Cười một tiếng phai nhạt ân cừu, thật ra thì rất đơn giản.

“Cậu đã đến rồi? Nhanh thật.” Lâm Vi nhấp ngụm trà, dáng vẻ mỉm cười vẫn giống như trước kia, nhưng Tiêu Phàm nhận ra, hắn là miễn cưỡng kìm nén đau đớn.

“Cậu cùng Diệp Kính Văn xảy ra chuyện gì?” Tiêu Phàm cũng không quanh co, sau khi ngồi xuống liền trực tiếp hỏi ra.

“Bị người nhà phát hiện, tạm thời chia tay.” Lâm Vi cười có chút bất đắc dĩ, “Cậu biết, tình yêu muốn lâu dài, cửa ải gia đình này là nhất định phải qua, bọn tớ không qua được, cho nên liền. . .”

Lâm Vi hơi dừng một chút, nhẹ giọng thở dài nói: “Thật ra thì Kính Văn đều đã nói cho cậu rồi đi?”

“Tình huống cụ thể tớ không rõ lắm, chỉ biết là lần này lại là cậu buông tay.” Tiêu Phàm nói thẳng không kiêng kỵ.

“Tớ có nguyên tắc của mình, điểm này cậu không cần khuyên tớ.” Lâm Vi khẽ cười cười: “Thật ra thì vừa tựu trường tớ đã về nước, hôm nay mới nói cho cậu biết, tớ sợ Kính Văn biết hành tung của tớ. Tớ đã hứa với cha cậu ấy, tạm thời không gặp mặt cậu ấy, cho nên ngay cả cậu cũng giấu diếm.”

“Vậy hôm nay cậu nói cho tớ biết, lại là lý do gì?”

“Ta sẽ lại xuất ngoại, cùng cậu từ già. Có lẽ, rất nhiều năm cũng sẽ không gặp mặt lại nữa.”

Lâm Vi mặc dù cười, Tiêu Phàm lại cảm thấy có chút đau lòng.

Hắn luôn là như vậy, bất kể phát sinh chuyện gì, đều dùng nụ cười ngụ ý trang bản thân. Diệp Kính Văn và Lâm Vi, hai con người tính tình cực đoan, hôm nay đi đến bước này, ai cũng có trách nhiệm.

Một kẻ tính cách quá mạnh, vì đạt mục đích không để ý hậu quả. Kẻ còn lại, mặt ngoài ôn hòa, lại một bộ tính ương ngạnh, cái gì đều giấu ở trong lòng, khó chịu cũng nhẫn nhịn.

Hai người không ai phục ai, ai cũng không chịu nhường một bước để nói chuyện đàng hoàng, vì vậy, lần nữa hiểu lầm, đến bây giờ, khiến cho cả hai đều thương tâm.

Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ, nói yêu thương hãy tìm người đơn giản một chút như Vệ Đằng mới tốt.

Cả ngày tính kế tính tới tính lui, thường phải hành quân tác chiến, quả thực là quá mệt mỏi.

“Tớ cảm thấy mệt chết đi được, cho nên bây giờ tớ muốn buông tha cậu ấy trước, cố học tập tốt, sự nghiệp, cho nhau thêm một chút thời gian, để cho cả hai chúng tớ đều trưởng thành.”

“Cậu xác định cậu ta có thể chờ cậu đến ngày hoàn toàn chín chắn?”

“Không xác định.” Lâm Vi chăm chú nhìn Tiêu Phàm, ánh mắt khẽ cong lên, “Đánh cược một lần, đặt bằng hạnh phúc của tớ.”

Tiêu Phàm cũng cười.

Nhẹ nhàng nâng ly chạm tách cùng hân, coi như là từ biệt, cũng coi như chúc phúc.

“Nhìn tâm tình cậu có vẻ rất tốt, có phải tình cảm tiến triển không?” Lâm Vi đột nhiên hỏi.

Quả nhiên, cái gì cũng không thể lừa được ánh mắt người thông minh.

“Coi như phải đi.” Tiêu Phàm nhún nhún vai, lại cảm thấy ở trước mặt người thất tình mà biểu hiện bản thân gió xuân đặc ý, thật là quá đáng, vì vậy thu bớt nụ cười, ho khan một tiếng, tăng thêm một câu: “Thật ra thì, chữ bát () mới một nét.”

“Vậy thì cố gắng vẽ thêm nét còn lại là được rồi.” Lâm Vi cũng không ngần ngại, chẳng qua là nhẹ nhàng mỉm cười, uống cạn nước trong tách, “Tớ. . . muốn biết tình huống hiện tại của cậu ấy.”

Tiêu Phàm xuy một tiếng, “Tớ biết ngay, hai người các cậu nha. . .” Bất đắc dĩ thở dài, nói tiếp: “cậu ta phát bệnh đau bao tử, đang ở Mi dưỡng bệnh, học kỳ này tạm nghỉ, thủ tục là tớ giúp cậu ấy làm.”

Tay cầm tách của Lâm Vi siết chặt, “Cậu ấy có khỏe không?”

“Nghe không giống như sẽ chết.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Vi thở ra một hơi thật dài, cúi đầu uống nước, mới phát hiện tách đã sớm trống không. Hồi lâu sau, mới ngẩng đầu lên, “Chuyện của chúng tớ, mấy năm nay khiến cậu hao tâm tổn trí, luôn cảm thấy thẹn. Nếu cậu đã tìm được người thực sự đáng giá yêu thương, tớ sẽ chúc phúc cho cậu.”

“Cám ơn, tớ biết câu sau cậu muốn nói gì rồi, chúng ta là bạn, đúng không?”

Nhìn nhau cười một tiếng, tất cả đều không cần nói.

Thì ra Lâm Vi trở về nước, chẳng qua là làm thủ tục chuyển trường, hân bây giờ nghiên cứu, cùng giáo sư hướng dẫn đi Mi hoàn thành một đề tài, sau khi trở về nước, chính thức xin đi du học.

Lâm Vi nói hân sẽ lấy được bằng bác sĩ rồi trở về, nhưng mà, hân sẽ không làm bác sĩ.

Tiêu Phàm đến sân bay tiễn hân, nghe lời của hân, cũng không biết nên nói như thế nào.

Ba người bọn họ đều là người có chủ kiến rất kiêu ngạo, Tiêu Phàm tin tưởng vô luận Lâm Vi lựa chọn cái gì, hân đều có lý do của mình, cũng là không nói thêm nữa, tiễn hân vào cửa khẩu.

Trước khi lên máy bay, nhận được một tin nhắn cuối cùng.

“Có tân hoan rồi, liền chỉ mong sao mau đuổi tớ đi, ai, quà sinh nhật mới vừa rồi thả trong túi cậu rồi, tặng bổ sung, vẫn tới kịp đi ^__^ “

Đột nhiên có chút cảm động.

Thật ra thì, trước kia lúc thích Lâm Vi cũng biết, con người hắn, bề ngoài ôn hòa rất thân thiện, cũng rất ít có người có thể đi vào tim hắn. Hắn không tin tình yêu, đối với tình cảm rất lạnh nhạt.

Bản thân yên lặng yêu hắn nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng không được đáp lại, không ngờ, hắn lại sẽ nhớ sinh nhật mình. Xem ra, hắn là thật lòng xem mình là bạn thân?

Bạn tri âm.

Hừ, tôi nên coi là bà quản gia của hai người các cậu mới đúng.

Trong lòng Tiêu Phàm mắng, khóe miệng lại nhẹ nhàng cong lên, tay thò vào miệng túi, sờ tới một cái hộp nhưng.

Một chiếc đồng hồ đeo tay.

Đột nhiên nhớ tới sinh nhật tối hôm qua, tình tiết đem Vệ Đằng làm quà mừng ăn sạch, nụ cười Tiêu Phàm lại càng phóng đảng.

“Tiêu Tinh, Vệ Đằng hôm qua có mang đồ tới đó không?” Gửi tin nhắn đi.

Vệ Đằng cùng Tiêu Tinh không quen thân, đi party sinh nhật nhất định là vì mình, tên gốc kia, thật là làm cho người ta đau lòng.

“Phải nha anh, một túi nhựa rất lớn, không biết là cái gì, em không dám mở ra.”

“Em có về trường học không? Mang tới giúp anh.”

“Dạ, xế chiều đi.”

Lúc Tiêu Phàm nhận được túi lớn, khóe miệng không nhịn được co giật.

Túi khổng lồ, bên trong có một hộp giấy to.

Mở cái hộp ra, lại là. . . Một quyển sách.

Tiêu Phàm thấy buồn cười, tôi nói Vệ Đằng à, em tặng sách thì cứ tặng đi, sao lại lấy cái hộp to thế để chứa, em không cảm thấy trong cái hộp lớn như vậy, quyển sách nằm trong không gian lớn hơn nó gấp đôi, còn lấy cái túi kỳ quái để đựng, rất buồn cười sao? Không cảm thấy cái hộp kia rất giống quan tài sao?

Mặc dù ngoài miệng đang cười nhạo, vẫn là lấy quyển sách ra thật cẩn thận, mở ra vừa nhìn – ‘Tự do pháp luật hạ’

Bên trong kẹp một tấm bìa nền, chữ viết dỏ dỏ ương ương bằng bút máy, viết ——

Tiêu Phàm, sinh nhật vui vẻ.

by Vệ Đằng.

Trong nháy mắt, nơi mềm mại nhất đáy lòng bị cảm động rồi, hốc mắt lại hơi nóng lên.

Thằng ngốc, quyển sách này tôi đến thư viện mượn nhiều lần cũng không mượn được, không ngờ, em lại nhớ.

Còn đặc biệt chạy đi mua đến tặng tôi, bìa sách được bao thật kỳ quái, dùng cái hộp chứa buồn cười.

Từ nhỏ đến lớn, đây cũng là món quà quý giá nhất tôi nhận được.

22. Quyển 03 - Chương 21

Chương 31 – Ai rửa mộng tôi

.

Vệ Đằng bước từng bước quay về, đột nhiên thấy phía trước có hai người đi tới, chính là Ngưu San San và Châu Ngư đang cười đùa với nhau.

Vội tìm một gốc cây để trốn.

Không muốn để cho đồng đảng thấy bộ dáng tinh thần sa sút này của mình, đưa đến cửa bị người ta ăn đến xương cốt cũng không còn, lời này đánh chết hần cũng không nói ra miệng, mắt mặt quá rồi, tự bản thân hiểu là đủ rồi.

Đội hai người họ cười đùa đi qua, lúc này Vệ Đằng mới hít một hơi thật dài, xoay người, đổi sang một con đường vắng hơn mà đi.

Vừa nãy trên con đường về ký túc xá kia gặp học sinh hơi nhiều, gặp phải người quen quả thật sẽ lúng túng.

Vết hôn trên cổ vẫn còn, người sáng suốt nhìn qua sẽ biết, cũng đâu thể nói toàn bộ do muỗi đốt được.

Đổi đường dù xa một chút, nhưng lại rất ít người. Vệ Đằng cũng không cần lo người ta thấy tướng đi kỳ quặc của mình, an lòng mà khập khểnh bước về phía trước.

Chỗ phía sau vô cùng đau đớn, tối qua phóng túng quá, không biết có bị rách không nữa.

Thở nặng nhọc, nhin đau, tiếp tục đi về phía trước, lúc đi ngang qua nhà ăn quen thuộc, không nhin được lại liếc mắt nhìn.

Chỉ một ánh nhìn này, Vệ Đằng đã hối hận đến ruột cũng hóa xanh.

Không nên nhìn.

Hình ảnh kia quá chói mắt, quá tổn thương người.

Sớm biết sẽ nhìn thấy bọn họ ngồi trong nhà ăn kia, Vệ Đằng có móc mắt ra cũng sẽ không nhìn tới.

Trong nhà ăn, vị trí hần từng ngồi cùng Tiêu Phàm uống rượu, có hai người.

Từ góc độ của Vệ Đằng, vừa lúc có thể nhìn thấy rõ một bên mặt bọn họ.

Một người cúi đầu uống trà, người còn lại cười như xuân phong đắc ý, đôi môi mở ra khép lại kia đang nói chuyện.

Không biết họ nói gì, người đối diện ngẩng đầu lên, hai người nhìn nhau cười.

Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, vấy đến trên mặt bọn họ.

Bức tranh xinh đẹp hài hòa như thế.

Hai người bạn họ đều chói mắt như thế, vô luận trang phục, thưởng thức, đều là nhân trung chi long.

Ngồi cùng nhau thực xứng đôi.

Tiêu Phàm và Lâm Vi.

Rất tốt nha.

Bây giờ người ta chia tay rồi, quay lại, vừa lúc có anh ở đó, Tiêu Phàm.

Hắn có bị sự chờ đợi nhiều năm của anh làm cảm động, nhìn anh xem, cười vui vẻ như vậy.

Chói mắt đến vậy mà.

Vệ Đằng vịn cây, hít sâu một hơi, né khỏi phòng ăn, chuyển hướng quay về ký túc xá.

Đi lâu vậy, quen rồi, chỗ xấu hổ phía sau đau đến chết lặng, ngược lại chẳng còn cảm giác gì nữa.

Chẳng qua là hai chân có hơi nhũn ra, bước chân không vững, giống như bước trên mây. Mỗi bước đi đều cảm giác như mình sắp ngã nhào.

Cố gắng để bản thân đừng suy nghĩ nữa, nhưng mà, Tiêu Phàm và Lâm Vi ở cùng nhau là sự thật, đâm đến trái tim thật đau, kéo theo bao tử cũng phát đau.

Hình ảnh hai người bạn họ ở cùng nhau, quả thật trông rất đẹp.

Thậm chí khiến người qua đường có loại xúc động muốn quay phim chụp hình để lưu lại.

Nhưng hai người bạn họ, một là Tiêu Phàm, một là Lâm Vi, đừng nói chụp hình, Vệ Đằng còn là rất muốn đi qua bóp chết họ.

Thở ra một hơi thật dài, tiếp tục bước về phía trước, thôi đi, dù sao cũng sớm biết y thích Lâm Vi rồi, giờ Lâm Vi quay về, hai người họ ở cùng nhau có gì không tốt?

Ăn loại dấm đó, Vệ Đằng à, bây giờ mi cũng đâu có tư cách để ghen.

Với bọn họ mà nói, mi mới là kẻ thứ ba, người ta vốn có quá khứ nhiều năm như vậy, mi là kẻ ngu ngốc qua đường, đừng làm chuyện gì ngu xuẩn khiến người ta chê cười nữa.

Suốt đường dùng tốc độ con rùa lết đến ký túc xá, khu vực khoa sinh vốn không có thang máy, Vệ Đằng chỉ có thể chịu đựng mà bò lên cầu thang.

Nhịn được đến cửa ký túc xá, trán đã ra một tầng mồ hôi, tuýp thuốc cao trong lòng bàn tay bị nắm đến nóng lên, bị bóp đến thay đổi hình dạng.

Đó là sau khi *, đồ thực thực tại tại Tiêu Phàm đưa cho hắn.

Những thứ khác, tỷ như ánh mắt lạnh lùng, lời gây tổn thương như hãy quên đi các loại, đã không cần đi so đo nữa.

Vệ Đằng nhếch nhếch khóe môi, ném thuốc vào thùng rác.

Toàn thân bủn rủn, ngay cả sức lực bò lên giường cũng không có, trực tiếp kéo ghế ra, nằm gục trên bàn.

Có lẽ là quá mệt mỏi, tối qua cũng không ngủ được bao nhiêu, sáng sớm thức dậy lại phải đi bộ đường dài như vậy, đầu Vệ Đằng vừa tiếp xúc mặt bàn, cứ thế thiếp đi.

Cũng lười đi tắm thay quần áo, hậu huyệt có cảm giác dính dính rất ghê tởm, sau, những thứ đó dường như bám cả trên đùi, rất không thoải mái.

Dù sao chuyện trước mắt, ngủ trước, bổ sung thể lực.

Lúc Tiêu Phàm chạy đến ký túc xá học sinh đã là 3h chiều.

Nhìn hàng hàng những dây lầu y hệt nhau trước mắt, Tiêu Phàm có chút nhúc nhích đầu lấy di động ra nhắn tin cho Tiêu Tinh.

“Vệ Đằng ở ký túc xá nào?”

Tiêu Tinh rất ngạc nhiên, anh mình hôm nay sao vậy, rất hiếm khi chủ động gửi tin nhắn, lại gửi liên hồi mà còn toàn nhắc đến Vệ Đằng với Vệ Đằng.

“Em không biết, em hỏi Nam Nam.”

“Cám ơn.”

Tiêu Tinh cảm thấy phía sau nổi lên tầng gai ốc, vội vàng quay sang hỏi Vệ Nam: “ Anh cậu ở lầu ký túc xá nào?”

“Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Anh tớ hỏi.”

“À, phòng 707 dãy lầu 3.” Nói xong Vệ Nam mới sực tỉnh, anh cậu ấy không phải là Tiêu Phàm sao? Anh ta hỏi ký túc xá anh hai mình làm gì? Trong lòng báo động mãnh liệt, vội vàng đề lại bàn tay đang nhấn tin của Tiêu Tinh, “Không đúng, cậu nói với anh cậu trước, không biết.”

Tiêu Tinh không hiểu ra sao cả, đành phải nghe theo Vệ Nam, trả lời: “Xin lỗi anh nha, Nam Nam cũng không biết...”

Tiêu Phàm trả di động vào túi, đến tầng ký túc xá một để tìm.

“Xin giúp tôi tra thử ở đây có học sinh nào là Vệ Đằng không.”

Học sinh ký túc xá như nhau, dì quản lý hồ nghi nhìn Tiêu Phàm, “đau bao tử thì không có, có một người đau bụng, cậu tìm hắn à?”

Tiêu Phàm lúng túng cười cười, xoay người đi dãy lầu thứ 2.

“Xin hỏi ở đây có bạn học nào tên Vệ Đằng không?”

Bị dì quản lý liếc mắt một cái, “Không có không có, đến chỗ khác tìm đi.”

Tiêu Phàm cảm thấy bản thân đến bây giờ cũng chưa từng chật vật như vậy, hơn 10 dãy lầu ký túc xá, lần lượt tìm từng cái, vô số lần bị nhân viên quản lý nhìn bằng ánh mắt quái dị.

Đến cuối cùng, nhìn thấy dãy lầu 3 nằm trong góc.

Quản lý ký túc xá là một cô gái trẻ, thái độ cũng không tệ: “Tôi giúp cậu tra thử, Vệ Đằng, năm 3 khoa hóa, phòng 07 lầu 7 phải không?”

Tiêu Phàm nhìn thấy cái tên kia thân thương gấp bội.

“Đúng, tôi chính là tìm cậu ấy.”

“Cậu là gì của cậu ấy vậy, ngày nghỉ cấm bạn bè đến thăm.”

“Tôi. . .” Tiêu Phàm do dự chốc lát, nghiêm túc nói: “Tôi là anh trai cậu ấy, đến thăm cậu ấy một lát.”

“Anh trai à?”

Bị ánh mắt kia nhìn có chút chột dạ, Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, gật đầu một cái, “phải, anh ruột.”

“À, vậy được, nửa tiếng.”

“Nửa tiếng? Con trai đến ký túc xá con gái hạn chế nửa tiếng, cô nhìn đi, tôi cũng là con trai mà, có thể nói rộng thời gian một chút không?”

“Vậy một tiếng, cậu đặt thẻ trường ở đó.”

Tiêu Phàm gật đầu cảm ơn một tiếng, vội vàng đưa thẻ trường cho quản lý ký túc, xoay người lên lầu thật nhanh.

Quản lý ở phía sau bất đắc dĩ than thở, lắc đầu một cái.

“Thời đại này, nam sinh vào ký túc xá nữ đều là sửa máy vi tính, nữ sinh vào ký túc xá nam đều nói là vì công việc, nam sinh vào ký túc xá nam sao đều là họ hàng thân thích nhỉ.”

Tiêu Phàm trong vòng 2 phút bò lên lầu 7, lúc đến phòng 7 đã mệt đến thở hồng hộc.

Gõ cửa, không có phản ứng, nhẹ đẩy một chút, cửa lại mở ra.

Sau đó, liền thấy Vệ Đằng nằm trên bàn mà ngủ.

Bóng lưng trợ trợ kia khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Vội vàng đi vào, khóa cửa lại trước, nhẹ nhàng nắm vai Vệ Đằng.

“Em cũng không thay đổi quần áo?” giọng nói mang theo ý trách móc, đồ ngốc, chưa kịp tắm rửa đã ngủ thiếp đi rồi, còn mở quạt to nữa, em muốn chết sao?”

Ghé vào tai hần nhẹ nhàng nói chuyện, lại phát hiện đối phương không có chút phản ứng, ôm hần vào lòng, quay đầu nhìn, chỉ thấy miệng Vệ Đằng mở lớn để hô hấp, ngủ rất say.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, một tay ôm sát hông hần, một tay kéo ghế đến phòng vệ sinh.

“Tôi giúp em xử lý một chút.”

Mặc dù biết căn bản hần không nghe được, Tiêu Phàm vẫn rất kiên nhẫn giải thích.

Nhẹ nhàng cởi quần áo hần xuống, lúc ngón tay chạm đến quần lót, lại có chút nhút nhát.

Vết bầm trên đùi đâm vào làm đau mắt, nơi đó bị thương nặng thế nào, có thể tưởng tượng ra được.

Cởi mảnh che cuối cùng, lúc chính mắt nhìn thấy nơi đó, tim Tiêu Phàm lại bị siết chặt.

Chỉ thấy hậu huyệt rỉ máu và *** lẫn vào hỗn độn, dính dính trên miệng huyệt, quá lâu nên đã khô cứng lại.

Tiêu Phàm để Vệ Đằng tựa trên ghế, mở vòi sen, chỉnh nước đến nhiệt độ thích hợp, dòng nước cũng nhỏ, bắt đầu cẩn thận tắm rửa.

Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên chăm sóc người như vậy.

Động tác Tiêu Phàm mặc dù có hơi vụng về, nhưng lại dịu dàng cẩn thận khác thường, trong lòng ngoại trừ chua xót và hối hận, còn là một mảng nhu tình.

Động tác xuống tay càng chậm hơn một chút.

Nhẹ nhàng chạm tay vào nơi đó, thấy Vệ Đằng nhú mày, vội rút tay ra, tinh tế dùng nước rửa trôi.

Vết máu khô theo nước trôi đi, đọng dưới chân, đổ thẫm cả sàn phòng.

Tiêu Phàm lại một trận đau lòng, tối qua mình thật quá đáng chết, biết rõ là cậu ấy, lại còn lừa mình dối người ôm cậu ấy, còn không chỉ một lần.

Cậu ấy là lần đầu tiên, quá mức không cẩn thận, tổn thương cậu ấy chưa nói, còn không xử lý cho cậu ấy kịp thời.

Thật là đáng chết.

Trong lòng lại càng thêm hối hận.

Cẩn thận rửa sạch hậu huyết, lấy tuýp thuốc trong túi ra, đẩy một ít, nhẹ nhàng bôi lên miệng huyết, sau đó lại đẩy một ít, vào thăm dò.

Vệ Đằng ngủ rất say, đối với động tác của Tiêu Phàm cũng không chút phản kháng.

Tiêu Phàm an tâm, từ từ bôi thuốc vào nội vách, ngón tay cảm nhận nhiệt độ nóng rực bên trong, mặt lại bắt đầu nóng lên.

Khụ.

Lúc ôm cậu ấy đúng là quá kích động, bây giờ nhớ đến tình hình mãnh liệt tối qua, bộ phận nào đó của cơ thể lại bắt đầu kêu gào.

Tiêu Phàm mắng bản thân một trận, bình tĩnh lại, tập trung tinh thần tắm rửa cho Vệ Đằng.

Tóc cậu ấy màu vàng nhạt, dựng đứng lên như con nhím, bị ngâm nước, nháy mắt lại mềm mại.

Tiêu Phàm ột ít dầu gội vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng bôi trên đầu hắn, một tay đỡ quai hàm hắn, một tay xoa bóp tóc hắn.

Vệ Đằng nằm trên băng ghế, cái mông chu lên thật cao, đầu lại bị nâng lên, cả tư thế, rất giống... đang bị người ta dạy dỗ.

Trán Tiêu Phàm đổ mồ hôi nóng, thu lại suy nghĩ kỳ lạ, không nhìn tới thân thể đầy quyến rũ này nữa, chuyên tâm nhìn chăm chăm đầu hắn để xoa bóp tóc.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Tiêu Phàm đi tìm quần áo cho hắn thay.

Vừa mở tủ ra nhìn, một đồng vải rách chồng chất lung tung, trong đó có quần lót với hình ảnh quái dị, quần jean rách, quần áo dính một đám vải rách không thể giải thích...

Tiêu Phàm cau mày, tìm cả buổi cũng không thấy đồ ngủ, đành phải lấy một chiếc áo sơ mi, một cái quần đùi cùng một chiếc quần lót tương đối đơn giản.

Quay đầu lại mặc đồ cho hẵn xong, sau đó, bế hẵn ra ngoài, nhìn nhìn giường chiếu cao cao, lúi ghế lại, trực tiếp ôm Vệ Đằng, bước lên ghế bế Vệ Đằng đặt lên giường.

Lót gối, đắp mền dày hoàng, lúc này Tiêu Phàm mới thở phào một hơi.

Cảm giác chăm sóc cậu ấy thật tốt nha.

Dĩ nhiên, nhìn thấy cậu ấy bị thương thật là đau lòng.

Nghĩ đến cậu ấy phải chịu đựng đau đớn từ hậu huyết, đi bộ quãng đường xa như vậy, leo lên cầu thang cao như vậy, tim Tiêu Phàm tựa như bị người ta cầm trong tay mà bóp chặt, chua xót từng cơn.

Chạy lên ban công giặt hết quần áo của hẵn, ngay cả quần lót có hình kỳ quái cũng giặt luôn.

Lần đầu tiên tự tay giặt quần áo, bị một đồng bọt xà phòng văng lên khắp người. Trong lòng lại có loại cảm giác hạnh phúc nhẹ nhàng.

Rốt cuộc cũng giặt xong, treo quần áo lên.

“Vệ Đằng ngốc.” Tiêu Phàm đứng trên ghế nói chuyện với Vệ Đằng, mặc dù biết cậu ấy không nghe được, nhưng chỉ muốn nói, cho dù là độc thoại cũng được.

“Xin lỗi, tôi đã quá kích động.” Bất kể là sự mất kiểm soát tối qua hay xúc động sáng nay, đều tổn thương em rất sâu chẳng?

Nhưng nói ngay mặt, thật sự lại kéo không ra lời.

Tiêu Phàm từ nhỏ vẫn luôn ỉnh rất cao, đừng nói là xin lỗi người ta, bây giờ vừa lúc Vệ Đằng ngủ thiếp đi mới mặt dày mà nói ra những lời này.

“Chắc em không biết... thật ra tôi chỉ từng hôn một mình em.”

“Khụ... lần trước là lúc em uống say chiếm lợi của em, tối hôm qua tự em hôn tôi, bây giờ... rất muốn hôn em nữa.”

Dứt lời, tay vịn lan can, sắp lại, hôn đôi môi Vệ Đằng, liếm liếm, đầu lưỡi lại nhẹ nhàng tiến vào dò xét.

Vệ Đằng đang trong mộng, theo bản năng đưa lưỡi ngăn xâm lược, nhưng bị Tiêu Phàm bắt được, đầu lưỡi dịu dàng dây dưa.

Sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới vừa lòng mà lui ra ngoài, liếm liếm môi hần, lại gần tai nói: “Tôi phải đi rồi, em nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Lúc Vệ Đằng tỉnh lại, đã gần hoàng hôn.

Toàn thân thư thư phục phục nhẹ nhàng khoan khoái, sờ soạng trên người, quần áo đã được thay, hậu huyết lành lạnh, rất thoải mái.

Chợt mở to hai mắt, nhìn thử xung quanh, trong tức xá chỉ có một mình mình, lập tức hoảng hốt ngồi dậy khỏi giường, động tác quá đột ngột nên đụng phải trần nhà.

Vệ Đằng nhe răng nhếch miệng vuốt vuốt đỉnh đầu bị đụng đau, trong miệng mắng:

Phi, ai tắm ỉnh vậy, cả móng cũng rửa sạch?!

23. Quyển 03 - Chương 22

Chương 32

.

Vệ Đằng ngồi trên giường lấy hơi, hung hăng siết chặt nắm tay.

Đầu tiên loại bỏ Tiêu Phàm, bây giờ người ta đang tiêu dao sung sướng cùng Lâm Vi mà, ai quan tâm Vệ Đằng cậu sống hay chết.

Sau đó, chắc chắn không phải là em gái mình làm, em gái một ngu hai đàn, thứ ba không tử tế, hơn nữa con gái lớn như vậy, chắc chắn không dám cời đồ người khác, hồi bé từng đánh móng nó, trong mắt nó không thể không có người anh trai này được.

Châu Ngư về nhà rồi, không thể nào đột nhiên xông ra được.

Châu Vũ và Ngưu San San đi chơi, còn chưa về chứ?

Vạn nhất trở lại rồi thì sao?

Vệ Đằng cắn răng, khả năng Châu Vũ là lớn nhất.

Hai người cùng nhau lớn lên, lúc bé còn tắm cùng nhau, ngay cả lúc lớn, trước khi mình thích Tiêu Phàm rồi đột nhiên biến thành gay, vẫn tắm cùng nhau.

Anh em tốt, tuy hai mà một.

Nhưng cậu cũng không cần khoa trương như vậy chứ? Chỗ đó cậu cũng rửa giúp tớ? nghĩa khí huynh đệ này có phải là cao quá đầu rồi không? Cậu cũng không thấy ghê tởm à?

Vệ Đằng nhớ tới liền nổi trận lôi đình, vốn là chuyện phát sinh loại quan hệ đó với Tiêu Phàm cũng không muốn để kẻ nào biết được.

Bây giờ tốt rồi, không chỉ biết, còn được người ta xử lý hậu sự, nhìn đến rõ ràng.

Ta phi, sớm biết thì dù có mệt mỏi hơn nữa, cũng phải ráng tắm trước rồi hẵng ngủ.

Nhưng vì cái gì, trong mơ mơ màng màng, lại cảm giác như có ai đó hôn mình?

Sống lưng Vệ Đằng nổi đầy gai ốc, quần áo đang mặc tựa như đột nhiên mọc gai, đâm đến toàn thân ngứa ngáy.

Vội vàng bò xuống khỏi giường, vào phòng vệ sinh thay quần áo, vẫn còn cảm thấy sờn gai ốc.

Mặc dù lớn lên cùng Châu Vũ, nhưng chỗ đó của mình bị hấn đụng vào, Vệ Đằng liền cảm thấy ghê tởm muốn nôn.

Châu Vũ sau khi vào cửa liền nhìn thấy Vệ Đằng mang bộ mặt hung thần ác sát ngồi giữa phòng.

Giật mình, “Ai ya, tớ nói cậu ngồi đây làm môn thần à, hung dữ như vậy, nhìn chăm chăm tớ làm gì?”

“Cảm ơn lòng tốt của cậu, nhưng mà sau này nếu không có sự cho phép của tớ, cậu đừng tùy tiện mà chạm vào người tớ.”

Vệ Đằng hét lên, Châu Vũ cứng đờ rút bàn tay đang định vỗ vai cậu ấy lại, “Eh, chạm cậu?”

Châu Vũ nhìn toàn thân Vệ Đằng một lần, sau đó lắc đầu, “Ít nhất là trong hôm nay, thể xác này của cậu, tớ chưa từng chạm qua.”

Vệ Đằng sửng sốt, “Cậu không có, vậy ai tắm cho tớ?”

“Cậu nói gì? Ai tắm cho cậu? Cậu bị mộng du à?” Giơ tay quơ quơ trước mắt hắn, lại thấy Vệ Đằng liếc nhìn quần áo và đồ lót đang treo ngoài ban công, đau thương cười một tiếng. . .

“Đúng vậy, tớ bị mộng du, tốt nhất là mộng du thôi.”

Ngày mùng 5 tiền Châu Vũ và Ngưu San San đi, đón Châu Ngư về trường.

Vệ Đằng bề ngoài vẫn nhiệt tình sáng sủa, nở nụ cười rực rỡ, tiếc là, mỗi đêm khi ngủ lại bám chặt ra giường.

Đáng sợ quá.

Chính là tà nghi đến thần thần quỷ quỷ các loại cũng quyết không tin có tí ti khả năng nào là Tiêu Phàm.

Bởi vì, đã quá tuyệt vọng với y, đã bị y tổn thương quá sâu.

Cho nên từ chối nghi đến y, từ chối khiến bản thân mềm lòng, từ chối chút xíu hy vọng, từ chối hy vọng y còn có chút lương tâm.

Thường xuyên nằm mơ nghe y nói xin lỗi, Vệ Đằng sau khi tỉnh lại liền rút người ịch một bạt tai, mi thật quá đáng thương, mi mơ mộng y có thể đến xin lỗi mi sao? Tiêu đại thiếu gia người ta là ai chứ, ba chữ tôi xin lỗi này, hắn ta có thể nói với mi sao?

Vết thương trên người từ từ lành lại, đau đớn trong lòng lại ngày càng mãnh liệt.

Có lúc nửa đêm mơ thấy anh ta đè mình, phía sau lại đột nhiên đau đớn, đau đến tỉnh khỏi cơn mơ.

Xuân mộng vô số, giấc ngủ không đủ, trạng thái tinh thần của Vệ Đằng càng ngày càng kém.

Mấy ngày nay Tiêu Phàm vẫn không có hành động gì, tựa như chó sói đã phát hiện con mồi, lại không biết hạ thủ thế nào.

Vẫn luôn tự xưng là nhân vật truyền kỳ, bình tĩnh trấn định, hiệu suất xử lý rất cao, thủ đoạn dứt khoát tàn nhẫn, lại rối loạn trận tuyến trước một Vệ Đằng đơn giản.

Nếu là Lâm Vi, Tiêu Phàm có thể suy đoán tâm tư của hắn một chút, dùng chút thủ đoạn chơi đùa với hắn.

Nếu là Diệp Kính Văn, Tiêu Phàm còn có thể nghĩ thử quỷ kế của hắn, tìm đối sách, thấy chiêu phá chiêu.

Nhưng đối phương lại là một Vệ Đằng ruột thẳng, trực lai trực khứ, Tiêu Phàm bụng đầy ý xấu lại không chỗ thi triển, luôn cảm thấy dùng quỷ kế với cậu ấy, sẽ cảm thấy rất tội lỗi.

Vì vậy, kéo dài đến mấy ngày mới quyết định dùng phương pháp nguyên thủy nhất, lấy tình cảm dụ dỗ để tấn công đoạt Vệ Đằng trở về.

Mấy ngày nay Tiêu Tinh cũng không yên ổn, anh trai thỉnh thoảng lại gửi tin nhắn hỏi thăm tình huống của Vệ Đằng, nhưng chị em tốt Vệ Nam lại ngàn nhắc nhở vạn dặn dò, nếu anh cậu hỏi chuyện anh hai tớ, cậu cứ nói ngược lại hết, muốn làm bạn tớ, cậu cứ nghe theo đi, lúc ấy đã mạnh mẽ gật đầu đồng ý, dù sao làm chị em với Nam Nam nhiều năm như vậy. Nhưng phía anh trai lại không tiện khai báo, nhớ tới ánh mắt băng lãnh đến có thể đông chết người sáng hôm đó, Tiêu Tinh đã cảm thấy toàn thân sợ hãi.

Vì vậy, lúc Tiêu Phàm nhắn tin hỏi “Vệ Đằng thích ăn gì?”, Tiêu Tinh trả lời: “món cay, a a, thực ra thì cũng ăn được chút đồ ngọt.”

Vỗ ngực một cái, Nam Nam tớ nói ngược lại rồi nha, anh à, em nói thực rồi đó.

Hai bên không bỏ lỡ.

Buổi chiều hôm sau, trên bàn Vệ Đằng liền xuất hiện một hộp đậu cay và một hộp chocolate.

Vệ Đằng nhìn những món đó mà choáng váng, còn tưởng là mình vào nhầm phòng, ra ngoài nhìn, số phòng không sai mà.

Chắc của Châu Ngư.

Nghĩ vậy, nên đem chúng để lên bàn của Châu Ngư, chờ hắn về, chép miệng nói: “Đưa cậu.”

Châu Ngư mang về cảm kích, “tốt quá, thật cảm ơn cậu.”

Dứt lời liền không khách sáo mở hộp ra ăn.

Mấy ngày liên tục, trước mặt Vệ Đằng luôn xuất hiện một vài món quà quái lạ.

Thức ăn nhiều nhất, lần nào cũng là một ngọt một cay để chọn lựa, Châu Ngự thích cay, càng về sau, Vệ Đằng cũng không khách sáo, ăn đồ ngọt đến đáng sợ.

Dù sao có người đưa đồ cho ăn, hộp chưa mở ra chắc cũng không có độc, không ăn để phí.

Châu Ngự nói nhất định là có ai đó thâm mền hai chúng ta, lén lén lút lút tặng đồ ăn, thật là đáng yêu quá.

Sau đó, lại càng bất thường hơn nữa.

Mỗi buổi sáng đều có người đưa đồ bán ngoài đến 707, một đám nam sinh ở ký túc xá sát vách hai mắt tỏa sáng, à, quá kiêu ngạo, lại có thể đặt điểm tâm, Vệ Đằng Châu Ngự các cậu thật là biết hưởng thụ nha.

Hai người nhìn nhau, cũng không cách nào an lòng ăn điểm tâm nữa.

Lần nào đưa đến cũng là bánh điểm tâm bao bì cao sang tinh tế, mặc dù Vệ Đằng không biết nhìn hàng, Châu Ngự lại nhận ra, bánh đó, một khối bằng giá tiền ăn sáng một tháng của tớ nha.

Vệ Đằng “phụt” một tiếng phun bánh trong miệng đến mặt người đối diện.

Buổi tối lại có người mang hộp đến đưa cho hắn, vừa mở ra nhìn, Vệ Đằng giận đến giơ chân.

Một cái quần lót màu đỏ, một cái quần lót màu vàng.

Cà chua xào trứng à, tôi phi.

Còn tặng quần lót? Đây là tên biến thái nào vậy?

Một tuần lễ thấp thỏm bất an chậm chạp trôi qua, Vệ Đằng cảm giác như mình sắp hỏng mất.

Cuối tuần chạy đến thư viện, vẫn còn sách mượn lần trước.

Bò lên lầu 7, nhân tiện viết báo cáo thí nghiệm.

Ổ ký tức xá trở ra đến sợ hãi, luôn cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, ở thư viện ngơ ngẩn thêm một lúc cũng vậy.

Vệ Đằng vừa đọc sách vừa viết báo cáo, báo cáo thí nghiệm đơn giản là vài nguyên lý cùng các bước tiến hành thí nghiệm, viết xong rất nhanh, nhàm chán, thế là gục xuống bàn nằm ngủ.

Trong mơ, luôn cảm giác được có ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn mình.

Toàn thân Vệ Đằng phát hoảng, giật mình bắn lên khỏi chỗ ngồi, quay đầu, lại gặp được người bản thân không muốn thấy nhất.

Dưới không khí an tĩnh của thư viện, Vệ Đằng cũng không tiện nổi giận, chỉ có thể cúi đầu thu dọn đồ đạc định đi, nhưng bị người ta kéo lại.

Vệ Đằng quay đầu nhìn, thấy mấy nét chữ cứng cáp mà y vừa viết trên vở, đẩy tới trước mặt mình.

“Thân thể khá hơn chút nào chưa?”

Ah trong thoáng chốc, mặt xung huyết đỏ bừng, Vệ Đằng loay hoay tại chỗ không biết làm thế nào cho phải.

Đoán không ra loại người phức tạp như Tiêu Phàm rốt cuộc là loại tâm tư gì, anh ta cười rất dịu dàng, có vẻ cũng không giống giễu cợt, chẳng lẽ là thấy chán, nên muốn chơi mình?

Vệ Đằng hất tay y ra, thấy phía xa xa có mấy nữ sinh len lén nhìn sang đây, lại cảm thấy bản thân quá không phóng khoáng, vì thế thở phì phì ngồi xuống.

Cầm lấy cây viết trong tay y, viết lung tung trên quyển vở mấy câu

“Cám ơn sự quan tâm của ngài, tôi sống rất thoải mái, trên người không có bất kỳ thương tàn bệnh tật nào, có thể đi rồi?”

Ánh mắt liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt tay hắn.

Không ngờ Tiêu Phàm chẳng những không buông tay, mà còn lồng những ngón tay vào nhau, nắm lại.

“Tôi muốn nói chuyện với em một chút, có thể không?” Tiêu Phàm viết rất nghiêm túc, Vệ Đằng tiếp tục vẽ bậy lên tập, “Có gì hay để nói, anh bảo tôi quên đi, bản thân tôi cũng đã quên, anh còn muốn thế nào? Không an lòng nên muốn giết người diệt khẩu à?” phía sau vẽ thêm ký hiệu xem thường.

Tiêu Phàm dừng một chút, sau đó cầm lấy quyển vở.

“Sorry.”

Vệ Đằng mở to hai mắt nhìn mấy chữ đó, tiếng anh, xin lỗi, không phân tích sai chứ? M*, mình tuyệt đối là gặp ảo giác rồi, chắc chắn mấy ngày nay tinh thần không tốt, bị mộng du rồi.

Nhìn chăm chăm quyển vở thật kỹ, vẫn là sorry.

“Thử nói chuyện đằng hoàng, phòng ăn dưới lầu, được không?”

Trái tim Vệ Đằng lại bị co thắt một chút, phòng ăn kia thì miễn đi, lần trước hẹn tôi đi uống rượu, kết quả anh ở đó thân thiết với Diệp Kính Văn, sau đó lại cùng Lâm Vi chuyện trò vui vẻ, lần này lại muốn làm gì đây?

“Tôi phải về rồi, anh nói trọng điểm đi.” Vệ Đằng tức giận viết một câu.

Tiêu Phàm dịu dàng nhìn Vệ Đằng, sau đó nhận lấy quyển vở, viết tới vài chữ.

Y viết rất nhanh, nhưng rất nghiêm túc, Vệ Đằng nhìn gò má gần như hoàn mỹ của y, còn có một bên tai lưu động, thật là quyến rũ nha. . .

Đáng tiếc, đã sớm nhìn thấy bộ mặt thật của y, bây giờ y đang cười với bạn, sau một khắc nói không chừng liền đẩy bạn vào hầm băng.

Trong lòng Vệ Đằng thầm chế giễu bản thân một trận, quay đầu nhìn những chữ y viết

“Đồ là tôi đưa tới, dạ dày em không tốt, buổi sáng ăn chút điểm tâm, đừng ăn mấy món chiên xào đầy dầu mỡ ở nhà ăn, những thứ đó không tốt cho tiêu hóa.”

“Còn có quần lót, đồ dán sát vào người nên lấy loại chất lượng tốt một chút.”

“Tóc em khá cứng, loại dầu gội tôi chọn tương đối phù hợp với em, mùi vị khá nhạt, em có thể thử một chút.”

Tiêu Phàm viết xong, sau đó chuyển đầu bút, gõ nhẹ xuống quyển vở, ý bảo Vệ Đằng nhìn.

Vệ Đằng đột nhiên cảm thấy, anh ta giống như giáo viên, mình lại giống học sinh, lúc nhỏ giáo viên thường dạy hấn như vậy, đề này không phải làm như vậy! Không phải đã nói rõ nhiều lần rồi sao! Kiểm tra lại không đạt yêu cầu nữa đi!

Nhưng mà, bây giờ, người đang mỉm cười trước mắt là Tiêu Phàm, ngồi bên cạnh mù mịt luống cuống là bản thân.

Sao lại cảm thấy châm biếm như vậy?

Vệ Đằng thở phì phì, kéo quyển vở lại, lật qua một tờ.

“Tính cách tôi thẳng thắn, nghĩ không ra được ngài tốn công lớn như vậy làm gì, xin ngài nói trực tiếp một chút.”

Tiêu Phàm bị chữ ‘ngài’ kia đâm vào tim đau xót, chịu đựng cảm giác khó chịu, viết xuống một câu.

“Chúng ta ở cùng nhau, được không?”

Đối với y mà nói, đây đã là cực hạn.

Con người từ nhỏ đã cao ngạo như vậy, cho đến bây giờ cũng chưa từng cầu xin người khác bất kỳ điều gì.

Cho dù là thích Lâm Vi, cũng không bày tỏ, cố chấp để bảo toàn chút lòng tự ái của bản thân.

Thật ra thì ngoại trừ kiêu ngạo, nhiều hơn nữa chắc là sợ hãi.

Sợ bị người ta từ chối, sợ bị tổn thương. Cho nên dứt khoát không nói trắng ra, áp chế trong lòng, yên lặng thích hấn, nhìn hấn.

Nhưng bây giờ, đã làm tổn thương Vệ Đằng, mình không thể yên lặng tiếp tục đứng phía sau nhìn cậu ấy bị thương.

Mà nên đứng ra, gánh chịu tất cả.

“Đừng đùa bỡn tôi nữa, xin anh đấy! Tôi không ranh rối như vậy để diễn xiếc khổ cho anh đâu! Tôi cho anh biết Tiêu Phàm, đừng tưởng rằng mình quá tuyệt vời, Vệ Đằng tôi tuy không được cao quý như anh, nhưng tôi cũng có tự tôn!”

Một chuỗi dấu chấm thang, đến mấy chữ viết cuối cùng đều nghiêng ngả cả.

Tiêu Phàm nhìn những chữ như vậy trên tờ giấy trắng, chói mắt bất ngờ.

“Tôi không có ý đùa bỡn em.”

“Tự anh nói xin tôi đừng quần lấy anh nữa! Mới qua mấy ngày, còn nói hãy ở cùng nhau đi, không phải đùa bỡn thì là cái gì?!”

Vệ Đằng lạnh lùng nhìn y, sau đó thở dài, thêm một hàng chữ: “Xin anh, chừa cho tôi chút ấn tượng tốt đi, đừng khiến tôi cảm thấy bản thân mất mủ nên yêu nhầm người rồi.”

“Con người tôi rất sáng khoái, nếu hai ta đã nói kết thúc, vậy hay là theo ý anh đi, đừng dây dưa nữa, đừng khiến đôi bên nhìn thấy tâm phiền.”

Sau khi nói xong, Vệ Đằng ném bút máy, thoải mái vỗ vai Tiêu Phàm, xoay người ra ngoài.

Tiêu Phàm ngồi tại chỗ, nhìn dòng chữ vì kích động mà nghiêng ngả của tên kia, chữ lớn như vậy, giống như con nhện đen, bò toàn bộ mặt giấy.

Đặc biệt chướng mắt.

Tiêu Phàm cười cười tự chế giễu bản thân.

Cảm giác bị từ chối thì ra rất khó chịu.

Buông kiêu ngạo xuống để nói cho cậu ấy hiểu, đáng tiếc, suy nghĩ của tên này chẳng biết quẹo cua.

Tiêu Phàm mà thật là tự làm tự chịu, một chút đường sống cũng không lưu cho người ta, bây giờ ngược lại rất tốt, tự mình đi vào ngõ cụt rồi.

Thở dài bất đắc dĩ, Tiêu Phàm thả quyển vở về túi xách, đến bên cửa sổ nhìn thân ảnh gầy gò dưới lầu chạy càng lúc càng xa.

Rất muốn thẳng thắn như em, nên bàn một cái thật mạnh, sau đó nói, Vệ Đằng, lão tử thích em, cùng tôi thành cặp đi!

Đáng tiếc, tôi không làm được loại chuyện đó, câu vừa rồi, em không biết tôi đã kìm nén biết bao nhiêu ngày đâu.

Tôi sẽ dùng phương pháp của chính mình theo đuổi em, dĩ nhiên, không loại trừ phải dùng chút tâm kế, kéo em mắc câu. Cái này cũng không quá đáng, đúng không?

24. Quyển 03 - Chương 23

Chương 33

.

Vệ Đằng sau khi trở về vẫn luôn suy nghĩ, Tiêu Phàm làm vậy rốt cuộc là vì sao.

Suy đi nghĩ lại, thấy thế nào cũng không giống như anh ta đột nhiên thích mình, có thể anh ta và Lâm Vi kết thúc rồi, cho nên quay đầu ăn lại cỗ, cảm thấy hôm đó, cảm giác trên giường cũng không tồi, bèn kéo mình làm bạn với anh ta, thuận tiện trong lúc anh ta thấy cô đơn trống trải thì cho ăn đậu hủ.

Anh nghĩ cũng quá tốt đẹp đi?

Bằng vào cái gì mà Vệ Đằng tôi phải tùy anh ta nhào nặng giãm đập tới lui? Tôi lại không phải là quả hồng, trên người tôi lại mang thương.

Dù sao người đó quá phức tạp, mình có nghĩ cũng nghĩ không rõ, không để ý tới anh ta nữa chẳng phải được rồi sao.

Vệ Đằng tuy nghĩ vậy nhưng lại vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Không thể không thừa nhận, khi thấy chữ “sorry, chúng ta ở cùng nhau” anh ta viết trên vở, trái tim vẫn đập mạnh hơn một chút, thiếu chút thoát ra khỏi lồng ngực mà rơi xuống.

Trái tim thật không tiền đồ.

Vệ Đằng tạm thời vứt bỏ những chuyện phiền lòng, liên tục chơi game cùng Châu Ngư, chơi đến xuất thần đến mức bỏ lỡ cả giờ cơm.

Đợi tới lúc hai người vọt đến nhà ăn, quầy bán thức ăn sớm đã hết sạch, chỉ còn góc bán bún gạo là còn chút hơi nóng.

Vệ Đằng vội vàng vọt tới, “Cho hai bát bún gạo.”

Đầu bếp cười hì hì, “Các cậu đến thật đúng lúc, chỉ còn lại hai bát thôi.”

Hai người đứng chờ cạnh cửa sổ, bún gạo chín rất nhanh, sau đó được chuyển ra ngoài qua cửa sổ.

Vệ Đằng hướng Châu Ngư cười một tiếng, “Tớ mời cho, vừa rồi thắng cậu thật có lỗi.”

Nói xong liền móc ví ra tìm thẻ tín dụng.

Chỉ nghe mấy tiếng leng keng, tiền xu trong ví đều rơi ra ngoài, vật thể rơi tự do chuẩn xác không chút nhầm lẫn mà rớt thẳng vào trong bát.

Một đồng tiền xu lẫn cùng bún gạo, nhìn qua đặc biệt buồn cười.

Trong lòng Vệ Đằng buồn bực, bụng lại đói, ừ ừ cúi đầu lầm bầm một câu, “Còn có thể ăn được không?”

“Mất vệ sinh a, đừng ăn” Đầu bếp nhếch môi cười cười đến đặc biệt vui vẻ, “Cậu học trò à, quét thẻ đi, bún gạo là tôi nấu cho các cậu đấy.”

Vệ Đằng quét thẻ, ừ ừ cúi đầu theo Châu Ngư ra khỏi nhà ăn.

Kể từ khi bước vào T đại, Vệ Đằng cảm thấy vận may của mình đều biến thành vận xui, chơi định hướng thì ngã đến mặt mũi dính đầy bùn như chó ăn phân, mua bún gạo thôi cũng có thể rớt tiền đồng vào trong.

Thật là xui xẻo tận cùng mà, uống nước cũng dính răng được.

Lúc này đã muộn hơn một chút, tất cả nhà ăn trong trường cũng không còn gì nữa, nếu đến quán ăn thì lại quá xa.

Đã đói đến mức bụng kêu ục ục, Vệ Đằng xoa bụng, càng cảm thấy buồn bực, “Nếu không thì chúng ta về phòng nấu mì gói đi.”

“Hình như ký túc xá hết nước, bây giờ gọi người đưa đến, người ta cũng đã tan ca mất.”

“Phi, cậu không nói sớm.”

“Mì gói cũng bị chuột cắn rồi.” Châu Ngư tiếp tục mặt không biến sắc nói ra sự thật tàn khốc.

“Vậy không ăn nữa, nhịn một bữa cũng không chết.” Dứt lời, đá tảng đá bên cạnh một cái.

“Nhưng mà tớ rất đói, điểm tâm tớ cũng chưa ăn.” Châu Ngư vuốt vuốt bụng, vẻ mặt vô tội nhìn Vệ Đằng.

Khóe môi Vệ Đằng giật giật, buông tay, “Vậy ăn không khí đi.”

Lúc hai người đến khu vực gần dãy lầu ký túc xá, nhìn thấy một thanh niên đang đứng bên cửa, đang chơi đùa cùng chậu cây cảnh của quản lý ký túc chăm sóc, nhìn từ một bên, đặc biệt giống đại hôn lang đùa bỡn tiểu bạch thỏ.

Vệ Đằng định bỏ trốn, người đó lại giống như có cảm giác, đột nhiên đứng dậy, tiến lên chào.

Vệ Đằng cũng không nể mặt y, khẩu khí công kích: “Muốn làm gì?”

“Tôi tới tìm em, đúng lúc em lại không ở.” Tiêu Phàm dịu dàng mỉm cười, mang theo một hộp bánh ngọt, nhét vào tay Vệ Đằng.

“Không cần, tôi ăn rồi.” Vệ Đằng phù mang trợn má, mới vừa nói xong, bụng lại “ục ục” lên tiếng. Cắn răng nghiêng lợi mà vuốt vuốt cái bụng, bụng này thật quá không nghe lời mà.

Nụ cười Tiêu Phàm càng sâu, nhìn chăm chú Vệ Đằng, thấy Vệ Đằng đỏ bừng mặt.

“Đến chỗ tôi ăn chút gì nhé? Gọi cả bạn em đi cùng.” Tiêu Phàm đưa mắt hướng về phía Châu Ngư, Châu Ngư rất vô dụng mà gật đầu như già tối.

Vì vậy, Vệ Đằng tâm không cam tình không nguyện, cùng Châu Ngư dắt nhau đến lầu nghiên cứu sinh của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đeo tạp dề đi vào bếp, Vệ Đằng và Châu Ngư ngồi trên ghế sa lon xem TV.

Châu Ngư hiếu kỳ nói: “Người đó là ai vậy?”

Vệ Đằng vẻ mặt nghiêm túc: “Anh... họ tớ.”

“Anh họ à? Đối với cậu tốt thật, tớ thấy điểm tâm trong tay anh ấy, rất giống với mấy thứ đưa đến hôm trước, vừa nhìn bao bì là biết cùng cửa hàng.”

Vệ Đằng im lặng một lát, nói vậy, thật sự là y sao? Nói gì mà, “Bao tử em không tốt, buổi sáng đừng ăn đồ chiên xào nhiều dầu mỡ không tốt, ăn chút bánh ngọt tốt cho tiêu hóa.”, sau đó lén lén lút lút giúp mình đặt bữa sáng? Còn đưa cả quần lót cà chua xào trứng?

Phi, sao anh ta còn quan tâm hơn cả mẹ mình vậy.

Vệ Đằng giật giật khoe môi, lớn tiếng nói: “Anh họ tớ nha! Đối với tớ rất tốt à, tớ sắp sửa rót nước mắt vì vui mừng rồi!”

Tiêu Phàm đúng lúc vừa ra khỏi bếp, Vệ Đằng nhìn bộ dáng y mặc tạp dề bưng một bàn đầy đồ ăn ra, lại có cảm giác loại người đàn ông của gia đình.

Lỗ mũi hừ một tiếng, quay đầu cầm đĩa liền bắt đầu ăn.

“Ăn từ từ, đừng để nghẹn.” Tiêu Phàm ngồi đối diện, ánh mắt lộ ra nét cười.

Vệ Đằng bị y nhìn đến sống lưng sợ hãi, chiếc đĩa run lên, đĩa rơi vào đĩa sườn heo.

May mà bạn Châu Ngư thần tinh lớn, nhìn thấy đĩa sườn heo liền hai mắt phát sáng, không chút để ý đến không khí quỷ dị giữa hai người Tiêu Vệ.

“Vệ Đằng, anh họ cậu làm đồ ăn thật ngon nha, ngon quá đi!” Châu Ngư vừa ăn vừa ca ngợi.

Tiêu Phàm cười khê.

Trong miệng Vệ Đằng đang ngậm một cục xương, nhìn hấn một cái, không nói lời nào, cúi đầu tiếp tục ăn.

Hai người lang thôn hổ yết, dọn sạch mấy cái đĩa như cuồng phong cuốn lá, sau đó hài lòng sờ sờ cái bụng.

“Cảm ơn anh nha, vậy tôi về trước.” Vệ Đằng dứt lời liền phải đi, lại bị Tiêu Phàm kéo giữ.

“Em họ à, dì bảo tôi mang ít đồ cho em.” Dứt lời liền hướng mắt nhìn Châu Ngư, Châu Ngư rất tự giác cười cười, “A, vậy tôi về trước, hai anh em họ cứ tán gẫu thật vui nha, bai bai.”

Nói xong cũng chạy ra ngoài, sau khi ra cửa sờ sờ trái tim, thở dài nói: ánh mắt người anh họ này của Vệ Đằng đáng sợ quá!

Sau khi Châu Ngư đi khỏi, bên trong gian phòng an tĩnh chỉ còn lại hai người mặt đối mặt, Vệ Đằng chỉ cảm thấy phía sau lưng nổi lên một mảng lông măng.

Tiêu Phàm cũng không cười, bộ mặt nghiêm túc kéo Vệ Đằng ngồi xuống ghế sa lon.

“Lần trước tôi có nói với em chuyện tôi và Lâm Vi, em còn nhớ rõ không?”

Vệ Đằng quay đầu: “Không nhớ rõ.”

Tiêu Phàm thấy hắn không được tự nhiên, nói tiếp: “Hắn đi tìm tôi, từ biệt với tôi, xuất ngoại du học rồi.”

Cho nên anh quay đầu lại kéo tôi làm kẻ thay thế à? Lão tử không dễ bị bắt nạt như vậy, Vệ Đằng hướng Tiêu Phàm mỉm cười rục rờ: “Tại sao anh không đuổi theo đi nha, cơ hội tốt như vậy.”

Tiêu Phàm không nhìn Vệ Đằng, tự mình lại nói: “Tôi nói với hắn, bây giờ tôi đã có người mình thích, hai người Diệp Kính Văn và Lâm Vi, trong lòng tôi chỉ có thể làm bạn.”

“Vậy à, vậy anh thay đổi đúng là nhanh thật.” Vệ Đằng vẫn không tin, chỉ xem anh ta lại có âm mưu quỷ kế gì, thuận miệng phối hợp.

Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ, “Người tôi thích, rất nhiệt tình, rất thích cười, cũng rất ngốc, ngủ như heo chết, bị người ta tắm cho cũng không biết.”

Thấy Vệ Đằng không có phản ứng, lại tăng thêm một câu: “Thật rất ngốc.”

Vệ Đằng há miệng, không nói ra lời nào.

Tiêu Phàm cười cười, xoay người giữ bả vai Vệ Đằng, dịu dàng nói: “Tôi muốn ở bên người đó, em có đồng ý không?”

Vệ Đằng mở to hai mắt nhìn y, nhìn một hồi lâu, hốc mắt lại đỏ lên, “Anh đừng lừa gạt tôi, con người tôi rất thành thật, dễ tin người, đừng đùa bỡn tôi nữa được không? Thỉnh thoảng anh lại trêu chọc tôi một chút như vậy, tôi... tôi sẽ rất khó chịu a.”

Tiêu Phàm lần đầu thấy Vệ Đằng như vậy, không có bộ dáng tùy tiện hi hi ha ha, bởi vì đau lòng mà mắt đỏ cả lên.

Bộ dáng đáng thương, khiến người ta rất muốn ôm hắn vào lòng.

Đáng tiếc, Tiêu Phàm vừa định ôm, gương mặt đó của Vệ Đằng lập tức nhe nanh nhếch miệng, hung dữ lên, người cũng đột nhiên có sức lực, hất tay Tiêu Phàm ra.

“Lão tử không chơi với anh, anh còn chưa chịu thôi à, có phiền không vậy?”

Thét lớn một hồi, chỉnh lại y phục, té nhào ra cửa vọt đi.

Tiêu Phàm nhìn về bóng lưng Vệ Đằng than thở, người này, đầu tóc dựng đứng lên giống hệt con nhím, bây giờ vừa thấy mình thì lông toàn thân đều dựng lên ở trạng thái phòng ngự, dáng vẻ nhe nanh nhếch miệng vừa khít với ấn tượng trước kia.

Thời gian trước cậu ấy nhe nanh nhếch miệng, nói chuyện cũng nhỏ giọng, còn biết đỏ mặt xấu hổ, biết ngượng ngùng, tựa như con nhím bị lột da, đáng yêu đến không chịu được.

Thay đổi lúc ấy là do cậu ấy muốn bày tỏ với mình sao?

Bây giờ, bày tỏ bị từ chối, lại bị mình tổn thương nhiều lần, cho nên lại biến thành con nhím nhỏ, dáng vẻ ăn nói lớn tiếng giống hệt với lúc mới gặp nhau ở trạm xe, sống động hoạt bát.

Tiêu Phàm vừa thu dọn chén đĩa vừa nghĩ đến, hôm nay cậu ấy hét lớn như vậy, xem ra là đã có chút dao động, hét ra chẳng qua là giúp bản thân thêm can đảm, ép buộc chính mình đừng mềm lòng mà thôi, cậu ta đơn giản thành thật như thế, chuyện gì cũng lộ trên mặt, có thể giấu được mình à?

Nói vậy... thời gian ôm cậu ấy vào lòng cũng không còn xa nữa.

Nghĩ đến đây, khóe miệng không khỏi vênh lên.

Vệ Đằng đúng là có chút dao động, dựa vào vách thang máy lạnh như băng, tim đập dồn dập như đang đấu võ đài, hẳn biết cũng không phải do chạy quá nhanh, mà là... mà là đang hồi hộp.

Mặc dù Tiêu Phàm cũng không nói thẳng ra ‘Tôi thích em’, nhưng cũng nói 8-9 phần mười rồi.

Tắm là anh ta giúp sao? Ngay cả chỗ bí ẩn như móng cũng rửa sạch sẽ như vậy, quả nhiên là phong cách của y. Dù sao với anh ta mà nói, toàn thân cao thấp đều đã xem đã sờ, tắm coi là cái thí.

Nhưng cũng không cần hiền lành đến mức giặt cả quần lót ình chứ?

Nhớ đến dáng vẻ dịu dàng của Tiêu Phàm, Vệ Đằng vẫn không quá thích ứng.

Mặc dù trước kia đã lĩnh hội được sự dịu dàng của y, biết anh ta là người đàn ông bên ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất ôn nhu sẵn sốc, nhưng khi anh ta dịu dàng với bản thân, Vệ Đằng lại có loại cảm giác

không chân thực, giống hệt như khi bước trên mây, nói không chừng mặt anh ta liền biến sắc, mình lại phải rơi xuống địa ngục.

“M* kiếp, đã sớm chết tâm rồi mà còn nghĩ ngợi lung tung cái gì, lão tử từ lúc nào thì trở nên dây dưa không dứt như thế!”

Vệ Đằng kêu một tiếng trong thang máy, đâm vào vách tường. Thang máy tới lầu 1, Vệ Đằng xoay xoay cổ, bộ mặt bình tĩnh đi ra.

Sau khi về ký túc xá, Châu Ngự lại liên tục khen ngợi Tiêu Phàm kia.

Vệ Đằng xoay người chuyên tâm chơi game, không để ý đến hần.

Trong phân tổ bạn tốt trong QQ, Tiêu Phàm và Vệ Nam vẫn còn cùng tổ, Vệ Đằng cắn răng, vừa định kéo tên Tiêu Phàm chuyển vào danh sách đen, ả kia giống như có cảm ứng, đột nhiên nảy lên.

Cái Q danh xưng thân mật “Bạch lang” kia, kể từ sau khi add friend, hầu như cũng không tán gẫu gì cả, bây giờ vừa định xóa, nó lại nhảy ra.

Nhảy ra thật đúng lúc.

“Em về ký túc xá rồi à?”

Vệ Đằng invi, yên lặng không để ý đến hần ta.

Nhưng mắt vừa nhìn lên, nhìn thấy tên QQ, bên tai đột nhiên nóng lên.

“Dạ dày của tôi đau, ôi...”

Vừa định nhảy ra mắng hần ta, lại cảm thấy anh ta dùng tên kỳ quái này là phép khích tướng, vì vậy hít sâu một hơi, tiếp tục chơi bài.

“Đừng invi nữa, ra ngoài.”

Hồi lâu không có phản ứng, Tiêu Phàm lại gửi tin nhắn đến: “QQ của tôi là bản lộ người invi a, đồ ngốc.”

Trong lòng Vệ Đằng sợ hãi, cảm giác bị soi nhìn chăm chăm thực không dễ chịu.

“Ra rồi, có thí mau thả, lão tử bận rộn à.”

“Tôi chuyển cho em một bao hạch đào, đợi một lát xuống chỗ quản lý ký túc nhận nha.”

“Đưa hạch đào làm gì?”

“Cho em ăn mà, ăn hạch đào bổ não, em không biết à?”

“Nga, cảm ơn.”

Vừa gửi tin xong mới đột nhiên phản ứng lại, bổ não? TMD, anh chửi xéo tôi ngu ngốc hả?

Vệ Đằng giận đến mặt mũi nhăn nhó, tức giận gõ qua một hàng chữ

“Tôi là đồ ngốc, ngốc đến nỗi bị anh chơi cũng không biết! Xin anh! Không phải anh cho bản thân mình rất cao quý sao? Quần lấy tôi như vậy anh không cảm thấy hạ thấp thân phận à? Không cảm thấy bản thân chẳng khác gì bọn lưu manh sao?”

Tiêu Phàm rất lâu cũng không có phản ứng, Vệ Đằng hoài nghi có phải mấy lời của mình quá nặng rồi chẳng.

Quả nhiên, y gửi tin nhắn đến, bổ sung thêm một cái liếc mắt: “Vệ Đằng, em nói như vậy tôi sẽ rất khó chịu, có biết không?”

Vệ Đằng nhún vai, “Vậy thì đoạn tuyệt quan hệ đi, gặp nhau không bằng không gặp, mắt không thấy tâm không phiền a.”

Không ngờ da mặt Tiêu Phàm còn dày hơn cả trong tưởng tượng của Vệ Đằng, liên tiếp nhắn hai ba tin tới oanh tạc đại não của Vệ Đằng.

“Trước kia tôi đối xử với em rất quá đáng, bây giờ em không tin tôi cũng có thể bỏ qua, nhưng mà tôi sẽ chứng minh cho em xem tôi thật sự rất thích em.”

“Tôi rất thích em a, Vệ Đằng.”

“Tôi, Tiêu Phàm, đến bây giờ cũng chưa từng nói dối, tự em suy nghĩ thật kỹ đi.”

“Này, không nói nữa? Em đừng nhìn chăm chăm vào màn ảnh mà sững sờ chứ, nhớ đi lấy hạch đào đó.”

“Vẫn còn sững sờ sao? A a, vậy cuối tuần tôi lại đến tìm em.”

“Bái bai.”

Tiêu Phàm khẽ cười với màn hình máy tính một tiếng, đồ ngốc à, mau cắn câu đi?

Vệ Đằng đúng là sững sờ nhìn chằm chằm màn hình, thấy mỗi tin tức gửi tới, thấy anh ta nói thật rất thích em, trái tim lại nhảy loạn.

Ai... chết tâm cũng có thể cứu sống, giống như lúc đầu, lửa tắt cũng có thể nhóm lại.

25. Quyển 03 - Chương 24

Một câu nói của Tiêu Phàm, khiến Vệ Đằng không yên ổn suốt một tuần lễ.

Người mình thích lại tỏ tình với mình, Vệ Đằng vừa nghĩ đến đã cảm thấy toàn thân bay bổng, đem cuộc nói chuyện lưu lại trong máy vi tính, nhìn chằm chằm mấy chữ kia hết lần này đến lần khác, nhìn nhiều lần, lưng cũng nổi lên một tầng lông măng.

Tên Tiêu Phàm đó, nổi máu lang lên thật dọa người, dịu dàng lại càng dọa người hơn.

Luôn cảm thấy y có mưu mô bất lương gì đó, nhưng mà, con người y kiêu ngạo như vậy, quả thật là chẳng cần nói dối.

Có lẽ sau đêm đó cảm thấy Vệ Đằng mình rất thuận mắt, sau đó thoáng cái thông suốt, thích luôn?

Vệ Đằng suy nghĩ hết mấy ngày, trong lòng bắt đầu mở hội tranh luận, một bên nói phải tuyệt đối kiên trì theo nguyên tắc không để ý đến y, một bên nói, sự cô đơn của Tiêu Phàm khiến người ta rất đau lòng, bản thân lại thích y như vậy, nếu y muốn ở cùng nhau vậy thì cứ ở cùng nhau đi.

Tranh cãi suốt một tuần lễ, vẫn là không có kết quả.

Vệ Đằng trước nay không thích dây dưa dài dòng, bụng dạ thẳng thắn, muốn làm gì thì làm cái ấy. Nhưng lần này, lại thua trên tay Tiêu Phàm, một tuần lễ chết vô số tế bào não, nắm rụng một đồng tóc, vẫn không nghĩ ra bước kế tiếp nên làm thế nào.

Thật vất vả chịu đựng đến cuối tuần, đứng ngồi không yên mà chờ ở ký túc xá, giờ cơm tối, di động quả nhiên vang lên.

Chuẩn xác cứ như đồng hồ báo thức.

Vệ Đằng nhìn cái tên đang hiện trên di động, nuốt nước miếng, cố gắng giữ cho thanh âm của bản thân thật bình tĩnh, giọng nói kéo một chút, thái độ thờ ơ một chút.

“Này, Tiêu Phàm à...” Kéo không nổi, chợt dạ dũ dội, âm cuối có hơi run rẩy.

Tiếng cười của Tiêu Phàm từ điện thoại truyền đến, dường như vô cùng khuếch đại, chấn động đến lỗ tai phát đau, cả trái tim cũng phát run theo.

“Là tôi, hẹn em ra ngoài nói chút chuyện, có rảnh không?”

“Ừ, nói chuyện gì?”

“Em xuống lầu đi, tôi đứng ở cửa chờ em.”

Vệ Đằng cúp điện thoại, tiện tay cầm cái hộp đã sớm chuẩn bị sẵn đang nằm trên bàn, bên trong chứa hai cái quần lót chất lượng rất tốt, màu sắc rất đáng sợ.

Tiêu Phàm đút hai tay vào túi, ở dưới lầu đứng tựa vào tường đợi Vệ Đằng, sau khi thấy Vệ Đằng liền nở nụ cười lóe mắt.

Phi, con sói này cười thật quá đáng sợ.

Vệ Đằng cúi thấp đầu đi đến trước mặt y, cầm đồ đưa tới, “Cái này tôi không cần, tôi không mặc mấy thứ buồn nôn... eh cá tính như vậy.”

Tiêu Phàm từ trong tay hắn nhận lấy, cau mày, “Không thích?”

“Ừ.”

“Em thích màu đỏ, cũng thích màu vàng, không phải sao?” Tiêu Phàm thật giống như có chút tủ thân, lắc lắc chiếc hộp trong tay, “Tôi đặc biệt chọn mà.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng đang rất muốn cười, cậu ấy thật dễ mềm lòng, xem đi, vừa nói cố ý chọn, mặt cậu ấy từ âm u chuyển sang trong sáng.

Vệ Đằng há miệng, tên khốn này lại đi khắp nơi hỏi xem lão thử thích thứ gì? Hắn ta không chê mất mặt thì mình cũng ngại mất mặt mà.

“Ai nói với anh tôi thích màu đỏ cũng thích màu vàng? Tôi thích... màu cam.”

“Đây không phải là đỏ thêm vàng sao?”

Vệ Đằng trợn mắt nhìn anh ta, “Cho dù tôi thích màu cam nhưng quần lót tôi mặc đều là màu trắng...”

Mấy học sinh đi ngang qua đường như bị lời nói của Vệ Đằng làm kinh hãi, quay đầu qua bên này, mặt Vệ Đằng đỏ lên, nuốt nửa câu sau xuống.

“Tôi biết, quần lót em mặc đều là màu trắng có những hình ảnh kỳ quái.” Tiêu Phàm sáp lại mập mờ cười, “Tôi đã thấy.”

Đây chính là công khai trêu ghẹo đi.

Vệ Đằng ngược mắt nhìn ông trời, cắn răng hướng về Tiêu Phàm mà nói: “Ngài đây có lời gì thì mau chóng nói đi, đừng quanh co lòng vòng nữa, tôi còn phải về chơi game, máy vi tính còn đợi.”

Tiêu Phàm gật đầu, đột nhiên kéo tay Vệ Đằng chạy ra phía ngoài.

Không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy nắm tay nhau bỏ chạy.

Trong mưa, dưới cảnh xuân tươi đẹp của buổi trưa, dưới sắc vàng của ánh hoàng hôn.

Trước đây đều là Vệ Đằng kéo Tiêu Phàm đi, lần này thay đổi vị trí.

Cảm giác lại khác biệt như thế.

Bước chân dồn dập, nhịp thở dồn dập, tim đập dồn dập.

Ngón tay lần lượt thay đổi, nắm chặt lấy nhau, ở nơi kết hợp, hơi ẩm rót thẳng vào tim.

Gió nhẹ nhàng phất qua tai, cảm giác mềm mại ấm áp, không khí tựa hồ cũng lưu chuyển mùi hương ngọt ngào.

Vệ Đằng hít mũi một cái, nhìn Tiêu Phàm bên cạnh, đôi chân mày quen nhúu chặt của y bây giờ lại giãn ra, bị lộn tóc che khuất một phần, một đôi mắt lạnh như băng, giờ phút này tựa như cơn gió ấm thổi qua, cảm động nhân tâm. Đường nét bên mặt, thật sự nhu hòa đến dọa người.

Tựa như con sói thu lại hơi thở của rừng rậm âm u khủng bố, biến thành cún con dụi vào lòng bạn, bạn nói có dọa người không?

Vệ Đằng nhìn gò má Tiêu Phàm, dốc sức kìm hãm nhịp tim, Tiêu Phàm lại giống như có cảm ứng quay lại nhìn Vệ Đằng, khuôn mặt nở nụ cười.

“Em có tin tôi thích em không?”

Một câu nói buột miệng.

Hai người dừng bước lại, nhìn nhau khoanh khắc.

Vệ Đằng cúi đầu, rút tay về, thấp giọng nói: “Vẫn không tin, anh quá gian xảo, tôi sợ anh lại dụ dỗ đến lúc tôi thoải mái, sẽ bán tôi đi.”

Bán em? Bán như thịt heo, em gầy quá, bán thịt người, tôi làm sao không tiếc.

Tiêu Phàm khẽ cười, “Đi thôi, đi ăn chút gì trước đã.”

Theo anh ta đến một nhà hàng ngoài trường.

Sáng sủa sạch sẽ, không khí tao nhã, trong đại sảnh còn vang tiếng piano êm ái, mỗi nốt nhạc đều đàn đến Vệ Đằng đứng ngồi không yên.

Vệ Đằng ngồi trên băng ghế như chiếc xích đu, trần nhà còn có quần cây lá giả, cảm giác mơng như bị hỏa thiêu, ngồi cũng ngồi không yên, đáng tiếc, động một chút, băng ghế liền lay động đáng sợ, ghế lay một cái, Tiêu Phàm liền hướng hân mỉm cười.

Khụ, nơi thích hợp cho tình nhân hẹn hò thế này, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, thật đúng là không quen.

Đặc biệt là khi người đàn ông đối diện còn mỉm cười dịu dàng với bạn, TMD, da gà toàn bộ nổi lên, tạo phản rồi.

Con người từ nhỏ đã thích náo nhiệt, một khi khiến hân yên tĩnh lại, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Suy nghĩ Vệ Đằng cũng không biết đã bay đến nơi nào, chợt nghe thấy một thanh âm: “Lại thơ thần nữa rồi, lời tôi nói em có đang nghe không đấy?”

Tiêu Phàm cầm cái muống, nhẹ nhàng gõ vào ly của Vệ Đằng.

“Nga, anh nói chuyện xưa của Lâm Vi và Diệp Kính Văn với tôi à, tôi không có hứng thú.” Vệ Đằng tính tình thẳng thắn, nói chuyện cũng không quanh co.

Tôi không có hứng nghe chuyện rầm rộ của bọn họ, thật ra là ghen tị, trong lòng đổ giấm, tràn lan một mảng giấm chua.

Nhìn bộ mặt ôn nhu khi Tiêu Phàm nhắc đến đám người Diệp Kính Văn và Lâm Vi, Vệ Đằng đối với hai cái tên này lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, đừng nói nghe chuyện bọn họ, hận không thể đem hai tên này ra nhai nát, khiến cho bọn họ hoàn toàn biến khỏi đầu óc Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cũng không ngần ngại, vẫy phục vụ lại thần thần bí bí nói gì đó.

Sau chốc lát, phục vụ mang đến một ly thức uống, ly thủy tinh lớn trong suốt, bên trong là chất lỏng đỏ sẫm, có vẻ rất đẹp.

“Rượu đỏ, thử một chút.” Tiêu Phàm mỉm cười giao cho Vệ Đằng.

Rượu đỏ à, vậy không sợ, lão tử uống rượu trắng cũng uống được mấy bình.

Vệ Đằng rất phóng khoáng cầm ly uống cạn, mùi vị chua chua ngọt ngọt thật không tồi, uống lại uống, trước mắt có chút choáng váng, gương mặt Tiêu Phàm cũng phân làm 2, làm 4, tăng lên gấp bội.

Vệ Đằng hướng về Tiêu Phàm mỉm cười khúc khích, Tiêu Phàm đi qua đỡ hân dậy, nhẹ giọng nói bên tai hân: “Xin lỗi, quên nói cho em, rượu này có độ cồn rất cao, dễ bị say.”

Tên khốn kiếp anh đây lại đùa bỡn tôi, lão tử chết không nhắm mắt!

Trong lòng Vệ Đằng giận dữ suy nghĩ, cũng nhanh chóng mất hết sức lực mà ngã vào lòng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm đỡ Vệ Đằng, ngoài cửa gọi taxi, chạy thẳng đến mục tiêu – khu nhà Bắc Giao.

Chuyện phát sinh ở nơi nào thì cứ giải quyết tại nơi đó đi.

Dọc theo đường đi, Vệ Đằng tựa vào ngực Tiêu Phàm, ca hát đến kinh thiên động địa, tài xế luôn cau mày, Tiêu Phàm bất đắc dĩ, đành phải đem miệng của hắn đặt bên ngực ngăn ngừa.

Trước ngực truyền đến tiếng ngô ngô ngô, Tiêu Phàm mỉm cười, tài xế run rẩy.

“Tiên sinh, đến rồi...” Nhìn thấy tổ hợp quỹ dị này, miệng bác tài có chút co quắp.

Tiêu Phàm móc tiền trong túi ra đưa cho hắn, sau đó lôi Vệ Đằng như tha thi thể ra khỏi xe, lại kéo đi về phía khu nhà.

“Đi M* anh, tên khốn kiếp này.” Vệ Đằng không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên toát ra một câu nói tục, lại khiến Tiêu Phàm mỉm cười: “Em giữ khí lực lại trước a, chờ lát nữa sẽ còn khốn kiếp hơn, đến lúc đó lại mắng cũng không muộn.”

Liền vừa tha vừa ôm Vệ Đằng dẫn vật đến khu nhà, trực tiếp nhét vào phòng tắm lâu một.

Tiêu Phàm không chút do dự cởi quần áo Vệ Đằng, bế cả người Vệ Đằng vào bồn tắm, sau đó ngồi xổm bên cạnh hỏi:

“Em có thích Tiêu Phàm không?”

Vệ Đằng say rượu, mơ mơ màng màng nghe được cái gì, lập tức lên tinh thần, “Tiêu Phàm ha ha ha, tên khốn kia, đơn giản khiến người ta chán ghét nha.”

“Có thích không?”

Vệ Đằng nhìn chằm chằm người đàn ông đang mỉm cười với bản thân trước mặt, liếc mắt: “Anh rất xấu, cút ngay, Tiêu Phàm sẽ không mỉm cười như vậy, hắn ta cả ngày chẳng hề hòa nhã với tôi. . .”

Tiêu Phàm than thở, cúi người ôm Vệ Đằng vào lòng, nhẹ nhàng hôn.

“Ngô. . .”

Đầu lưỡi xông vào miệng rất khéo léo, Vệ Đằng cố gắng đẩy ra ngoài, nhưng lần nào cũng bị nó tránh khỏi, câu dẫn hắn đuổi theo nó chạy khắp nơi, đầu lưỡi dịu dàng liếm qua niêm mạc, phát ra thanh âm ẩm ướt.

Vệ Đằng hít thở khó khăn, ở trong bồn tắm vậy đập vài cái, dưới mắt Tiêu Phàm lại giống như con cá sắp chết ngọ nguậy.

“Nếu bây giờ tôi cưỡng bức em, sáng sớm mai em sẽ đâm tôi chứ, Vệ Đằng?”

“Ừ. . .”

“Nhưng mà tôi đối diện với em, chịu đựng thật cực khổ a.”

Tiêu Phàm vô sỉ biện giải cho bản thân, cởi quần áo nhẹ nhàng đặt trên người Vệ Đằng.

Thân thể này thực rất có lực hấp dẫn, lúc mới quen cũng đã biết cái hông của cậu ấy rất mê người, sau khi cởi bỏ quần áo, vóc dáng đó càng khiến người ta phun máu mũi.

Cho dù định lực tốt như Tiêu Phàm, vừa thấy Vệ Đằng khỏa thân, vô hại nằm trong bồn tắm, lập tức hô hấp không theo quy luật.

Cánh tay luồn qua vòng eo gầy gò, nhẹ nhàng ôm hấn, nhẹ nhàng cho hấn một nụ hôn thật dài, hôn đến người choáng váng, sau đó mới từ từ thưởng thức bữa tiệc lớn.

Trái tai xinh xắn tự nhiên sẽ không buông tha, hàm răng nhẹ nhàng ma sát, khiến Vệ Đằng run rẩy một trận.

Điểm đỏ trước mắt giống như anh đào chín, dùng đầu lưỡi liếm chuẩn bị một phen, nhanh chóng nhạy cảm đứng lên, nhìn qua đặc biệt vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Hôn một đường xuống phía dưới, hàm răng gặm cắn bụng phẳng, đầu lưỡi kích thích lỗ rốn, kỹ xảo cao siêu khiến cả người Vệ Đằng đều cong lên.

Đến bộ vị mấu chốt ở giữa, Tiêu Phàm không chút do dự ngậm vào.

“Ừm...”

Vệ Đằng ý thức mơ hồ, phản ứng thân thể liền càng thêm thành thực, bị Tiêu Phàm liếm mấy cái, rất nhanh liền cứng rắn gờ cao lên. Hai tay giữ bờ vai y, “Ừ. . . Nhanh lên một chút a, thật thoải mái. . .”

Nói chuyện cũng không biết thẹn, bụng dạ thẳng thắn, dùng âm điệu mơ hồ biểu đạt cảm thụ: “Thoải mái. . . rất thư thái, phi, sâu hơn một chút, ngồ. . .”

Tiêu Phàm làm theo lời, Vệ Đằng thành thực như vậy, ở trong mắt y lại có một phen mùi vị khác.

Xem ra lần đầu tiên vào đêm đó, cậu ấy là quá xấu hổ, ức hoặc không muốn để ình nghe được thanh âm nhận ra cậu ấy, cho nên vẫn tuyệt không nói lời nào.

Không ngờ thanh âm cậu ấy rên rỉ lại mê người như vậy, đáng tiếc. . . bỏ chữ “Phi” mất hứng kia ra, thì càng hoàn mỹ.

Vệ Đằng sau khi phát tiết, yếu ớt dựa vào trong bồn tắm. Ngón tay Tiêu Phàm thăm dò hậu huyết, ở chung quanh nhẹ nhàng đề, cuối cùng vẫn không có dò vào.

Thay đổi sách lược, dùng sức hôn cậu ấy, lưu lại rất nhiều ký hiệu thuộc về mình ở trên người cậu ấy.

Sau đó hài lòng dùng khăn tắm thật to bao cậu ta lại, đưa lên giường, ôm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng mở mắt, trước mắt một mảnh trắng sáng, hình như là da người? Lấy tay chợt chợt, nghe được tiếng cười trên đỉnh đầu.

Vệ Đằng từ giường bắn lên, eo bủn rủn, lại ngã ngược trở về.

“TMD, tối hôm qua anh...” Hung dữ nhìn chằm chằm gã đàn ông đang cười toe với mình, Vệ Đằng siết chặt nắm tay, nhắm mắt nhắm nhin mới không vùng tay đấm qua, “Tiêu Phàm, rốt cuộc anh muốn làm gì? Anh muốn tìm bạn giường, tùy tiện đến tiệm vịt mà tìm, anh xem Vệ Đằng tôi là loại người gì?”

Eo đau, chân đau, trên người một đồng dấu vết, thân thể trần truồng ngủ ở chung một chỗ, còn cần nghĩ xem tối qua xảy ra chuyện gì sao?

Điều kỳ lạ là cái mông lại không đau.

“Tối qua tôi giúp em tắm, em nói em thích tôi, tôi nghĩ nếu đã lưỡng tình tương duyệt, đối với cơ thể em tôi lại không ngại được, cho nên liền...” Tiêu Phàm vẻ mặt vô tội nhìn Vệ Đằng, khe khẽ thở dài: “Em muốn không thừa nhận sao? Tôi tưởng rằng em thích tôi, cho nên mới. . .”

“Lão tử lúc nào thì nói thích anh?!” Vệ Đằng hét lên một tiếng, song bởi vì chợt dạ nên khí thế yếu xuống.

Tiêu rồi, uống say, cũng không biết có nói thật hết ra không.

“Dừng dừng, để tôi lấy đoạn ghi âm trong di động, tôi lấy cho em nghe nha, còn có đoạn em rên rỉ khi tôi ôm em, Tiêu Phàm dùng sức a, thật thoải mái, tôi đều ghi âm tất cả lại.”

Vệ Đằng quá khẩn trương nên không nhìn thấy nụ cười thực hiện được gian kể khi Tiêu Phàm quay đầu đi.

“Phi” Vệ Đằng cúi đầu mắng chính mình một câu, thấy Tiêu Phàm định đứng dậy lấy di động, vội vàng đỏ mặt kéo hắn ta lại, “Tôi thật sự nói à?”

“Đúng vậy, lời thật đều nói cả.” Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, sáp lại nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng, “Trước đây khiến em đau lòng là tôi không đúng, cho nên cho tôi thêm một cơ hội nữa được không? Tôi sẽ khiến em rất... rất hạnh phúc.”

Vệ Đằng không phản kháng, cũng không nói gì.

“Tôi rất thích em, em cũng thích tôi, chúng ta ở bên nhau đi.”

“Nếu có một ngày em không còn thích tôi, đến lúc đó bỏ rơi tôi, tôi sẽ tuyệt đối không ngăn cản, được không?”

Lúc Tiêu Phàm nói chuyện, hơi thở ấm áp phun trên mặt, thanh âm êm dịu đến mức muốn đem người ta hòa tan.

Vệ Đằng im lặng thật lâu, tính, nói cũng nói hết rồi, làm cũng làm cả rồi, còn nững nịu lừa gạt bản thân làm gì nữa, là đàn ông liền thành thật một chút đi.

Rốt cuộc, dưới ánh mắt soi mói dè dặt của đối phương, kiên quyết gật đầu một cái.

26. Quyển 03 - Chương 25

Vệ Đằng vẫn rất kỳ quái, lần trước cái mông đau muốn chết, lần này tại sao một chút cảm giác cũng không có?

Sau khi suy nghĩ chốc lát, cảm thấy hoài nghi lời Tiêu Phàm, lại không có mặt mũi nào bảo Tiêu Phàm lấy ghi âm ra cho nghe, vạn nhất lấy ra thật, chuyện mất mặt chắc chỉ có nước nhảy xuống Trường Giang.

Hai người cùng nằm trên giường, Vệ Đằng cứng người không dám cử động, chỉ sợ hơi thiếu cẩn thận sẽ khơi dậy bản tính lang sói của kẻ nào đó.

Tiêu Phàm cũng không làm loạn, ngón tay dù đặt bên hông Vệ Đằng, nhưng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, không có động tác khác, cũng không có khuynh hướng tiến về phía trước hoặc lui về phía sau.

Vệ Đằng thở phào nhẹ nhõm, an tâm tựa vào trong ngực Tiêu Phàm.

Hai người đều không nói lời nào, không khí ngọt ngào lại lúng túng.

Rốt cuộc vẫn là Vệ Đằng không nhịn được, kéo kéo tay Tiêu Phàm hỏi, “Anh thích điểm nào của tôi? Anh không phải là rất không ưa tôi sao?”

“Không ưa mới thích.”

Đây là loại logic gì vậy...

Vệ Đằng giận đến nghiến răng, Tiêu Phàm lại bộ dạng uể oải tựa trên giường, thong dong chơi đùa với ngón tay Vệ Đằng đưa qua, bộ dáng nhàn nhã đặc ý khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất khó chịu.

“Đột nhiên thích à? Anh trở mặt còn nhanh hơn cả phụ nữ lật sách.” Vệ Đằng hướng y liếc mắt.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn Vệ Đằng, ánh mắt nhu hòa, nhìn chằm chằm gương mặt Vệ Đằng một vòng tròn, cuối cùng dừng lại trên môi.

Vệ Đằng trong nháy mắt ngậy ra, trơ mắt nhìn đôi môi Tiêu Phàm từ từ di động, dán trên môi của mình.

Đôi môi ấm áp nhẹ nhàng ma sát, lưỡi Tiêu Phàm không chút do dự đưa vào, quấn lấy lưỡi Vệ Đằng, lôi kéo đầu lưỡi ngậy ngô của hắn trong khoang miệng, cuốn hút, đầu lưỡi lướt qua màng da, phát ra những thanh âm khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Bên trong gian phòng an tĩnh, thanh âm hôn môi đặc biệt khuếch đại, trong đầu Vệ Đằng trống rỗng, mặc cho y kéo đầu lưỡi của mình dạo khắp nơi.

Cũng không phải lần đầu tiên hôn, nhưng lúc này lại vô cùng khác biệt, có lẽ do tâm lý đồng ý lẫn nhau, tiếp xúc như vậy khiến tim người đập nhanh như đầu vũ đài.

Tựa như một trò chơi, nhưng lại vô cùng ngọt ngào thân thiết.

“Ừm...”

Thanh âm thoát ra khỏi đôi môi ngọt ngào mê người.

Tiêu Phàm tựa như được khích lệ, ôm sát Vệ Đằng, hôn càng thêm sâu.

Sau hồi lâu, mặt Vệ Đằng đỏ bừng, kiên quyết đẩy Tiêu Phàm ra, quát to: “Anh ở trong miệng tôi viết chữ hay là vẽ tranh vậy, còn chưa chịu xong!”

Lật tới kéo lui không chịu ngừng, nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng cũng không cần hôn lâu như vậy đi.

Vệ Đằng lau miệng, đỏ mặt vén chăn lên, thấy đùi đầy vết xanh tím, lại đắp chăn lại, “Quần áo đâu?”

Tiêu Phàm vô tội nhìn về phía Vệ Đằng, mới vừa rồi còn rên rỉ ngọt ngào như vậy, đảo mắt liền trở mặt, bộ dáng hung thần ác sát, chắc chắn, thật là đáng yêu.

“Tôi hỏi anh quần áo đâu? Anh cười cái thí à!” Lại bắt đầu thô lỗ rống to.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, “Giặt rồi.”

“Cho chút gì để mặc đi, tôi phải về trường.” Vệ Đằng cúi đầu không dám nhìn y, dùng chăn bọc bản thân lại.

“Bao cái gì, anh đều thấy cả rồi.” Tiêu Phàm khẽ cười, trước khi Vệ Đằng trừng y, vội đứng dậy đi đến tủ quần áo tìm đồ.

Tên này thật không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt, rèm cửa sổ còn chưa kéo, hắn ta lại khóa thân chạy tới chạy lui trong phòng.

Cho dù dáng người anh có hấp dẫn, cơ bắp cân xứng xinh đẹp, vai rộng chân dài, vậy cũng không cần khoe khoang trước mặt tôi chứ.

Vệ Đằng quay đầu chỗ khác không nhìn y, lát sau, có hai món quần áo ném tới.

“Đồng phục hỏi anh học cấp 1 trung học.” Tiêu Phàm cười giải thích.

Vệ Đằng một bụng tức giận, rề rà lấy bộ quần áo thể thao vừa nhỏ vừa khó coi mặc vào, sau khi mặc lại rất vừa vặn, trong lòng càng tức giận hơn.

Lườm y một cái: “Tôi về trường.”

“Được rồi, mặc cỡ đủ rồi thì cũng đi rửa mặt đi, anh đi nấu cơm.” Khẩu khí ra lệnh, ánh mắt lại rất dịu dàng.

Vệ Đằng ủ rũ cúi đầu vào phòng rửa tay, suy nghĩ gì cũng không lừa gạt được tên khốn kiếp này a. Cặp mắt kia đúng là biết nhìn thấu. Ruột rà trong bụng gì cũng bị y nhìn thấy rõ mồn một à.

Xấu hổ? Ủ, là xấu hổ. Ban ngày lại trần trụi ôm nhau một chỗ, còn bị người ta bá đạo quần lấy đầu lưỡi hôn lâu như vậy, da mặt lão tử là thịt chứ có phải bằng thiết đâu, xấu hổ thì sao.

Hắn ta cười cái thí ấy, kéo cái gì mà kéo.

Vệ Đằng hung hăng bóp chặt nắm tay, nhìn nhìn bản thân mình trong gương, quả nhiên, mặt đỏ như ớt khỉ trong vườn thú, môi hồng tựa như táo mật.

Được, lão tử rốt cuộc biết được sự đáng sợ của yêu đương rồi.

Vốn là một thằng đàn ông phóng khoáng cỡ nào, thế nào ở trước mặt hắn ta lại bên lên đến vậy, thật TM vô dụng mà.

Lần sau nhất định chủ động đi hôn y, hôn đến y xấu hổ tim đập nhanh luôn.

Vệ Đằng tát nước lạnh lên mặt, hạ nhiệt xuống, trong lòng lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Sau này ở bên y, nhất định phải thể hiện chút khí phách, không thể lần nào cũng giống như tiểu bạch thỏ bị người ta đùa giỡn thí nghiệm vậy được, nói thế nào thì khi bé Vệ Đằng mình cũng là bá chủ một phương, không bằng hôm nào đó cũng áp đảo hắn ta, sờ mó đến khiến hắn ta thở dốc liên tục, ép tới hắn ta van xin, khiến hắn ta cũng ôm mình rên rỉ, Vệ Đằng, thật thoải mái. . .

“Còn chưa tắm xong sao? Rửa móng cũng không cần lâu vậy chứ?” Tiêu Phàm dựa cửa, lạnh lùng cười một tiếng: “Xoa chút nước bọt, ra ăn cơm thôi.”

Vệ Đằng vốn đã hạ hỏa xuống rồi, ba một chốc, lại vọt lên mặt.

Ngồi đối diện Tiêu Phàm, ăn bánh mì ốp la y đã tỉ mỉ chuẩn bị, uống sữa ấm, Vệ Đằng luôn cảm giác những điều này thật quá không chân thật.

Tiêu Phàm đối diện, cho dù là bộ dáng nghiêng đầu cắn bánh mì cũng tao nhã đẹp trai đến không có kẻ hở.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu, lúc nhìn mình sẽ nhẹ nhàng mỉm cười.

Đột nhiên cảm thấy thật xa lạ nha.

Rõ ràng trước đây vẫn luôn lạnh lùng, khí thế ngang ngược “Gần tôi rồi chết”, giờ sao lại đột nhiên dịu dàng như thế.

Cho dù là ngoài lạnh trong nóng thì sự chênh lệch nhiệt độ này cũng lớn quá đi?

“Có phải em không quen với sự thay đổi của anh?” Tiêu Phàm đột nhiên lên tiếng, câu trần thuật nhàn nhạt, dọa Vệ Đằng nhảy dựng.

Vệ Đằng vội vàng ngồi xuống, nghiêm túc gật đầu một cái, “Tôi vô cùng không quen.”

“Anh đúng là người không quen hành xử thắm thiết, nhưng em là người anh thích, anh muốn đối xử dịu dàng với em một chút, không tốt sao? Vậy em hy vọng anh đối với em lạnh băng à?”

“Eh...” Vệ Đằng cắn bánh mì, gật đầu một cái, “Không sao, da tôi dày mà, nổi da gà rụng vài lần rồi sẽ ổn thôi, anh muốn dịu dàng thế nào thì cứ dịu dàng thế ấy đi.”

Tiêu Phàm mỉm cười, “Ăn cơm đi.”

Bàn tay đưa qua, theo thói quen nhẹ nhàng gõ vào ly của Vệ Đằng.

Chỉ là động tác đơn giản thế này cũng khiến Vệ Đằng cảm thấy thật ấm áp.

Sau đó vẫn không thể về trường học, thoáng chốc trời sắp tối, lúc nghĩ đến phải về, Tiêu Phàm tàn nhẫn tuyên bố, hết xe bus rồi.

Buổi tối không thể không ở lại.

Tiêu Phàm ném máy vi tính cho Vệ Đằng, để cho hắn chơi, còn mình nằm trên giường đọc sách.

Vệ Đằng thấy quyển sách y cầm trong tay chính là quà sinh nhật mình tặng y, bao sách cũng không bị y lột ra, nhìn dây đỏ lộ ra phía dưới, thấy kẹp sách với mấy chữ xấu xí, cũng không bị y ném đi.

Trong lòng Vệ Đằng dâng lên một làn sóng ngọt ngào không rõ nguyên do, xem ra y vẫn rất quan tâm đến món quà mình tặng cho, không uống công mình chạy đến nhà sách trong ngày nóng bức, chân tay vụng về bao sách. Mặc dù hôm sinh nhật xảy ra chuyện không vui, bất quá, nể tình y đối với quyển sách yêu thích không buông tay, tha thứ cho y đi.

Dù sao cũng quen nhau rồi, giận dữ cũng không phải phong cách đàn ông.

Vệ Đằng tâm tình khoái trá, huyết khí, ôm lấy vẻ mặt ngồi bên cạnh Tiêu Phàm, onl QQ.

Tên Tiêu Phàm vẫn là “Dạ dày của tôi đau, ôi...”

Vệ Đằng liếc Tiêu Phàm đang nghiêm túc đọc sách bên cạnh một chút, quay đầu cũng sửa tên mình lại “Dạ dày của lão tử đau, hắc ^_”

Tên vừa đổi, Châu Vũ đã gửi tin tới.

“Tớ nói đầu óc cậu bị nước vào rồi à?”

Vệ Đằng cảm thấy lời mắng này thật không chịu được, vội vàng hồi âm: “Ya.”

“Dạ dày cậu đau? Phía sau là cái vể mặt gì vậy, dạ dày đau còn thêm ^_^, đau đến khiến cậu rất dễ chịu à?”

Vệ Đằng cười hắc hắc, tên này là đang quan tâm mình, vừa định gửi “Cảm ơn quan tâm, dạ dày của tớ rất khỏe”, kết quả đối phương lại gửi tới một câu.

“Cậu thật FJ.”

Vệ Đằng sửng sốt, “FJ? Máy bay?” [fei ji]

“Đừng khiến tớ nói ra nha.” Châu Vũ gõ vể mặt ‘cậu rất ngu ngốc’, phía sau thêm hai chữ “Phạm tiện a” [fanjian -> đáng bị coi thường]

Vệ Đằng thở phì phì gửi qua một đồng phi phi phi, tiếng gõ bàn phím quá lớn, kinh động đến Tiêu Phàm đang đọc sách bên cạnh.

“Bàn phím của anh có thù với em sao?” Vể mặt Tiêu Phàm nghiêm túc, tiến đến từ phía sau ôm eo Vệ Đằng, đặt cằm trên đầu vai hắn, mắt liếc thấy đoạn ghi chép của cuộc nói chuyện.

“Tên vũ trụ vô hạn này, sao lại trẻ con như vậy?”

Tiêu Phàm mắng tên kia, khiến cho tâm tình Vệ Đằng rất vui vẻ, vừa định gật đầu, không ngờ y lại tăng thêm một câu, “Còn trẻ con hơn cả em.”

Vệ Đằng tức giận gõ một câu trên Q: “Lão tử không muốn đá điếu cậu, cậu tự sanh tự diệt đi.” Thuận tay đóng Q.

“Rất nhàm chán sao? Tán gẫu mấy lời vô vị trên Q như vậy?” Tiêu Phàm cắn cắn vành tai Vệ Đằng, ở bên tai thấp giọng hỏi.

Vệ Đằng gật đầu một cái: “Mấy vi tính của anh một trò chơi cũng không có, chẳng lẽ để tôi chơi trò dò mìn trí tuệ à?”

“Nếu thấy buồn chán thì làm chút việc đi.”

Mấy vi tính bắt tri bắt giác bị đẩy sang bên cạnh, thân thể cũng bắt tri bắt giác bị áp ngã xuống giường.

Mắt thấy nụ hôn của Tiêu Phàm sắp rơi xuống, hai tay Vệ Đằng giơ ra chắn trước ngực, cười hì hì: “Không phải là tối hôm qua mới gì đó sao? Mông tôi đau.”

Tiêu Phàm cau mày.

Vệ Đằng tiếp tục giải thích: “Cái mông đau, không cần được không?”

Tiêu Phàm nhướng mày.

“Hai chúng ta vừa mới bên nhau, anh liền muốn cái kia, tiến độ quá nhanh, tôi theo không kịp, kiềm chế một chút được không?”

Mắt thấy mặt Tiêu Phàm càng tiến gần hơn, cánh tay ôm càng chặt, toàn thân Vệ Đằng cứng ngắt, “Thật đau, ư. . .”

Kết quả miệng vẫn bị người khác chặn lại.

Lại bị lợi dụng, sau khi cả khoang miệng bị xâm lược một lần xong, Tiêu Phàm mới hài lòng lui ra ngoài.

“Anh có nói sẽ làm cái gì với em sao? Em khẩn trương như vậy làm gì.”

Nói xong vẻ mặt thật vô tội, giống như hắn ta là chính nhân quân tử, mình mới là tiểu nhân cả đầu óc đều toàn là suy nghĩ đồi trụy, Vệ Đằng liếc mắt, vừa muốn mắng hắn ta sắc lang, lại nghe Tiêu Phàm nói: “Chỗ đó của em sẽ không đau, bởi vì. . . tối hôm qua cái gì cũng không phát sinh.”

Vệ Đằng ngẩn người.

Ánh mắt thâm thúy của Tiêu Phàm thẳng tắp nhìn chăm chăm Vệ Đằng, trên mặt tràn đầy nghiêm túc.

“Em không bằng lòng, anh sẽ không ép buộc em. Anh sẽ không để em bị tổn thương nữa, cũng sẽ không... để em ghét anh nữa.”

Thanh âm Tiêu Phàm nghiêm túc nhưng kiên định, đột nhiên khiến Vệ Đằng cảm giác được, có lẽ, anh ta thật sự yêu mình.

Kỳ tích thật đã xảy ra.

Băng núi thật sự đã được hòa tan, hơn nữa còn đang sôi lên, tỏa ra khói nóng nhẹ nhẹ.

Trong lòng Vệ Đằng bận rộn hào hứng nên đã bỏ quên có chuyện gì đó không đúng.

Nếu tối hôm qua không có phát sinh loại chuyện đó, ở đâu ra ghi âm? Ở đâu ra dùng sức một chút, sâu hơn một chút a?

Mơ mơ màng màng cùng Tiêu Phàm ôm nhau ngủ chung một chỗ, Vệ Đằng lại gặp mộng đẹp khó được.

Trong khoảng thời gian này bị Tiêu Phàm hành hạ mà cả ngày ngủ không ngon, giờ ngủ cạnh y, đặc biệt an tâm, cũng đặc biệt ngủ ngon.

Ngày kế khi mặt trời lên cao ba sào, Vệ Đằng còn ôm chần ngáy khò khò, miệng mở ra khép vào, đem chần ôm cả vào trong ngực, động tác giống như gấu ôm cây làm cho Tiêu Phàm lại một lần cong khóe miệng lên.

Người này, trước kia vẫn nhìn không vừa mắt, bây giờ nhìn thế nào cũng thật thuận mắt, nhìn thấy hắn đã cảm thấy tâm tình thật tốt, bất kể là bộ dáng nhe nanh nhếch miệng của con nhím nhỏ, hay là bộ dáng xấu hổ của chú cừu non, đều khiến mình thích đến vô cùng.

Quả nhiên là gần mực thì đen a.

Trước kia cảm thấy màu sắc thật chói mắt, mặc trên người hắn, lại có thể thần nhiên đón nhận.

Mặc dù rất muốn mua cho hắn vài món quần áo hàng hiệu, nhưng mà, Vệ Đằng mặc tây trang sơ mi giống mình, cũng không phải là Vệ Đằng nữa. Khi cậu ấy vẫn chưa bước chân ra xã hội, còn có thể tùy ý chọn lựa trang phục, liền chịu theo sở thích của cậu ấy đi.

Chỉ cần đừng phối hợp đỏ với xanh, có thể nhìn là được.

Tiêu Phàm không biết, bản thân vẫn luôn rất có nguyên tắc, tại sao lúc nào cũng có thể nhẫn nhịn Vệ Đằng như thế.

Cho dù là quá khứ, đối với Lâm Vi, đối với Diệp Kính Văn, đều không làm được đến như thế đi?

Lúc Diệp Kính Văn mặc cái T shirt màu đen bó sát, trên ngực có hình đầu lâu, mình không phải là còn châm chọc hắn sao?

Bây giờ, thẩm mỹ của Vệ Đằng còn kém xa Diệp Kính Văn, mặc dù nhìn sẽ không thoải mái, nhưng vẫn không muốn khiến hắn thay đổi vì mình.

Vệ Đằng sau khi tỉnh lại, hít mũi một cái, nghe được một mùi thơm.

Nắm tóc, theo mùi hương tìm đến nhà bếp, thấy Tiêu Phàm đang mang tạp dề, lật xào cái gì đó.

Tiêu Phàm mặc đồ trong nhà, thật là hình tượng người đàn ông tốt nha, đoán chắc mấy đứa con gái đều muốn tìm một người chồng như vậy đi?

Nghĩ đến vị đàn ông tốt này đang cực khổ nấu cơm ình, Vệ Đằng cười đến hết sức đắc ý.

“Tiêu Phàm à, tôi muốn ăn đậu hũ ma bà.”

“Tiêu Phàm, rau đó đừng luộc, xào một chút được không? Luộc không có mùi vị a.”

“Không phải chứ, anh chưng trứng gà à, thêm chút dầu vào được không?”

“Này, cà chua cũng đem nấu?”

Bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm quét qua, Vệ Đằng lập tức đứng nghiêm, ngừng than phiền cùng hoa tay múa chân.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới khẽ thở dài: “Em đi ra ngoài chờ, món ăn sắp xong rồi.”

Vệ Đằng quét qua mấy món ăn thanh đạm trên khay một lần, oh một tiếng, xoay người ra ngoài.

“Bao tử em không tốt, nên ăn vài món hầm bổ nhạ một chút, chờ khi dưỡng cho bao tử tốt rồi, muốn ăn món gì anh đều làm cho em.”

Thanh âm Tiêu Phàm bá đạo nhưng không mất ôn nhu vang lên phía sau, Vệ Đằng dừng bước, bất chợt cảm thấy tròng mắt đỏ lên.

27. Quyển 03 - Chương 26

[warn: H]

.

Không biết ai đã từng nói, loại người như Tiêu Phàm, bề ngoài lạnh lùng, cự tuyệt người khác đến gần và quan tâm, nhưng trong lòng cũng rất khát vọng một phần ấm áp.

Được anh ta yêu là chuyện hạnh phúc cỡ nào, trước kia Vệ Đằng không nghĩ tới, cũng không dám mong ước.

Bây giờ, đích thân thể nghiệm được liền không muốn buông tay nữa.

Anh ta rất độc tài, rất nhiều lúc sẽ mặt lạnh lấy quà vật trong tay Vệ Đằng xuống, khiến Vệ Đằng oán trách một trận.

Anh ta rất ôn nhu, mỗi lần nấu cơm, vẻ mặt đều nhu hòa như vậy, chuẩn bị món ăn cho Vệ Đằng, lần nào cũng bỏ ra nhiều công sức đến vậy. Không thêm quá nhiều dầu, không cho quá nhiều gia vị, lại có thể làm được món ngon như thế.

Mỗi lần Vệ Đằng ăn món ăn của Tiêu Phàm, trong miệng vô cùng thơm ngon, trong lòng cũng vô cùng ngọt ngào.

Cách thức y trân trọng người khác, cho dù là chủ nghĩa bá quyền “Em phải nghe lời”, khiến cho không ai dám làm gì, rồi lại đặc biệt an tâm.

“Cái con người lạnh như băng ấy nha, lúc dịu dàng thật là dọa chết người à.”

Vệ Đằng thường hay nói với Châu Vũ như vậy, mang theo bộ mặt hạnh phúc đặc ý.

“Đối với tôi tốt như vậy, không sợ tôi giở trò xấu, bám chặt anh không buông sao?” Vệ Đằng hỏi Tiêu Phàm.

“Vậy thì cứ bám đi.”

Tiêu Phàm cũng không quay đầu lại, tiếp tục bận rộn ở nhà bếp, nhưng Vệ Đằng lại nghe ra tiếng cười trong thanh âm y.

Con người chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, một chút ấm áp nho nhỏ, tựa hồ cũng được phóng đại vô hạn, biến thành hạnh phúc khổng lồ.

Lúc hai người ở cạnh nhau, có khi chẳng hề trò chuyện, liền chỉ dựa vào nhau, có khi Tiêu Phàm đọc sách, Vệ Đằng chơi game, hoặc là Tiêu Phàm lên net tra tài liệu, Vệ Đằng lim dim.

Thời gian luôn trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã đến tháng sáu.

Gần đây Tiêu Phàm bận rộn nhiều việc, nghe nói phải giao mấy đề tài luận văn, bận rộn đến ngay cả Vệ Đằng cũng không trông chừng được.

Vệ Đằng bị Tiêu Phàm nuôi đến kén ăn, đối với mấy món rau và sườn phải đứng chờ cả buổi ngoài căn tin để mua, một chút cũng ăn không vô.

Đã rất lâu không nhìn thấy y, rất nhớ nụ cười của y, quan trọng hơn chính là món ăn y làm a...

Đáng tiếc, từ lúc bên nhau tới nay, Tiêu Phàm rất hiếm khi chủ động tìm Vệ Đằng, ngoại trừ thời gian ăn cơm còn nhắn tin tới.

Buổi chiều không có lớp, Vệ Đằng nằm trên giường, nhắm chán nhìn chằm chằm trần nhà, cuối cùng vẫn quyết định mặt dày đi nhắn tin cho người ta.

Anh đang ở đâu? Lâu rồi không gặp mặt, luận văn viết xong chưa? Có rảnh làm chút đồ ăn cho em không? Em muốn gặp anh a, ần một đồng chữ, cuối cùng lại cảm thấy buồn nôn, xóa hết đi.

“Ở đâu vậy?” Tin nhắn đơn giản lưu loát được gửi đi.

“Anh đang tra tài liệu ở thư viện.”

“Vậ em tới tìm anh.”

Vệ Đằng xuống giường, phóng đến nhà vệ sinh rửa mặt, thần thanh khí sảng chạy như bay đến thư viện.

Mặt trời buổi trưa rất nóng, lúc đến thư viện, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Vệ Đằng đi đến trước cửa, mò mò túi áo, giận đến nghiến răng nghiến lợi, M* kiếp, mới vừa rồi bỏ thẻ trên bàn, sao lại quên mang theo nhỉ?

Nói với nhân viên gác cửa cả buổi, người ta vẫn thiết diện vô tư, lạnh lùng liếc Vệ Đằng một cái, không cho vào.

Nóng quá, không muốn tốn thêm nửa giờ để chạy về lấy thẻ, Vệ Đằng đành phải đứng chờ ngoài cửa.

Hào hứng chạy đến, thẻ trường lẫn di động đều không mang theo, giờ thì hay rồi, đứng dưới mặt trời như đồ ngốc.

Tiêu Phàm đọc sách trên lầu 7, đọc đến mỏi mắt nên mới đến cạnh cửa sổ nhìn xa xa nghỉ ngơi một chút, không ngờ lại thấy một tên ngốc ở dưới lầu.

Cái tên kia cúi thấp đầu ngồi trên bậc thang, tóc vàng nhạt dưới mặt trời lóa sáng, giống như chú nhím con, cả người cuộn lại thành hình cầu, có vẻ đặc biệt buồn cười.

Khóe môi Tiêu Phàm nhẹ nhàng nâng lên, lấy di động ra chụp hình lại, sau đó vội vàng chạy xuống lầu.

“Vệ Đằng, em đứng đây làm gì?”

Vệ Đằng bị giật mình, vội vàng đứng lên, thấy vẻ mặt Tiêu Phàm nghiêm túc, cười hì hì nói: “Em chờ anh a.”

Tiêu Phàm mặt lạnh: “Em đứng chờ dưới mặt trời, không sợ phơi tróc da sao?”

“Dù sao chỉ lớp da, tróc thì tróc, tróc rồi mới lớn lên chứ.” Vệ Đằng không thềm để ý chút nào.

“Lỡ như trúng nắng thì sao?”

“Không có gì đâu, tới giờ em cũng chưa từng trúng nắng mà.”

Sắc mặt Tiêu Phàm phó coi, Vệ Đằng vội vàng cầm tay y, “Được rồi, đừng nóng giận, lần sau em sẽ chú ý mà. Em sẽ không để cho bản thân phơi thành cục than đen, như vậy đứng cùng anh thành ra hắc bạch vô thường mất rồi.”

Tiêu Phàm thở dài, “Về thôi.”

Vài ngày sau, Vệ Đằng liền cả ngày theo Tiêu Phàm đến thư viện.

Châu Ngự thán phục: “Sao bỗng dưng cậu biến thành học sinh ngoan chăm chỉ học tập thế?”

Vệ Đằng nói: “Tớ theo bà xã.”

Khuôn mặt Châu Ngự kinh ngạc nhìn Vệ Đằng đang mỉm cười rực rỡ, trong lòng nghi hoặc: theo bà xã? Sao tớ lại cảm thấy cậu giống như là thái giám theo hoàng đế đi ngự thư phòng vậy.

Tháng sáu có kỳ kiểm tra tiếng anh cấp 6, Vệ Đằng ôn tập không thể nào cả, mấy ngày lúc cùng Tiêu Phàm tự học, cảm phiền từ đơn thật dày để ngang trước mặt.

Học đến mệt, gục xuống bàn ngủ.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nhìn hắn gục xuống bàn, gối đầu trên cánh tay, một hồi bên trái một hồi bên phải, thay đi đổi lại tựa hồ rất không thoải mái.

Thở dài, kéo Vệ Đằng lại để hắn tựa vào vai mình ngủ.

Vệ Đằng tìm được nơi để tựa, liền yên tâm thoải mái ngủ, miệng khò khò, hơi thở phun trên má Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cầm lấy sách tham khảo của Vệ Đằng, nhìn bút ký xiêu xiêu vẹo vẹo trên vở như đám kiến bò lung tung của hắn, nhíu mày, lại thấy một cái đầu heo xấu vô cùng do hắn vẽ ra.

Nếu nói một quyển bút ký, ngoại trừ tờ đầu tiên viết vài từ đơn cùng chút ngữ pháp, bộ phận khác đều là vẽ bừa lung tung, còn có vài chỗ bị gấp, vẽ cái mặt người kỳ quái, bên cạnh đề Tiêu Phàm.

Bất đắc dĩ thả quyển vở trở lại, tự lấy một quyển mới trong túi xách ra, sau đó giúp hắn chỉnh lý lại bút ký.

Vì vậy, Vệ Đằng gối đầu trên bả vai Tiêu Phàm mà ngủ, từ từ, đầu trượt xuống, trực tiếp nằm trên đùi Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn Vệ Đằng tựa trên đùi mình, há to mồm, ngủ tựa như heo chết, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhẹ nhàng.

Khẽ dời đầu hắn, để hắn thoải mái gối trên đùi mình ngủ, sau đó giúp hắn chỉnh lý lại bút ký.

Thư viện không có nhiều người lắm, Tiêu Phàm và Vệ Đằng ngồi trong góc, hình ảnh mập mờ ấm áp như thế, không có ai để nhìn cho no mắt.

Lúc Vệ Đằng tỉnh dậy, vừa mở mắt ra nhìn, trên đỉnh đầu là gương mặt quen thuộc, động động cổ mới phát hiện mình đang gối trên đùi người ta.

Mặt đỏ bừng, vội vàng ngồi dậy, liếc ra ngoài cửa sổ sắc trời cũng đã tối.

“Em lại ngủ thiếp đi?” Vệ Đằng có chút lúng túng sờ sờ cái ót.

“Ừ.” Tiêu Phàm không để ý tới hắn, tiếp tục cúi đầu làm bút ký.

“Đang viết gì vậy?”

“Viết giúp em.”

Vệ Đằng nghiêng đầu qua nhìn, thấy một đồng chữ tiếng anh rất đẹp, còn có chú thích tiếng trung, Tiêu Phàm đem những trọng tâm trong quyển sách tham khảo của Vệ Đằng đều chỉnh lý lại rõ ràng.

Vệ Đằng trong lòng đau xót, nhẹ nhàng cầm tay Tiêu Phàm, “Anh giúp em sửa lại những thứ này, luận văn của mình viết xong rồi sao?”

“Cũng ổn rồi.”

“Cám ơn anh a.” Vệ Đằng ngắt ngắt lòng bàn tay Tiêu Phàm, từ trong tay y nhận lấy bút ký, cẩn thận cầm lấy.

Chữ tiếng anh phóng khoáng, còn có chú thích tiếng trung, ngay hàng thẳng lối, nhìn từ đầu tới đuôi, ý nghĩ rõ ràng, mạch lạc rõ nét.

Quả nhiên phù hợp phong cách Tiêu Phàm.

Vệ Đằng ôm quyền vỗ vào trong ngực, lòng tràn đầy ngọt ngào, Tiêu Phàm à, anh đối với em thật TMD tốt quá, tốt đến khiến em muốn chiếm đoạt cả đời! Tốt đến em muốn vẫn một lòng một dạ thích anh.

Khi đó, Vệ Đằng còn không biết, Tiêu Phàm đối tốt với hắn, vượt xa ngoài tưởng tượng của hắn.

Thật ra thì Tiêu Phàm cho tới bây giờ chưa từng chỉnh sửa lại bút ký, ngại phiền toái, hoặc là nói, với trí nhớ siêu hạng của y, căn bản không cần ghi bút ký.

Bây giờ giúp tiểu Vệ Đằng, không biết sao lại có kiên nhẫn đến thế, hơn nữa, trong lòng còn cảm thấy hạnh phúc nhẹ nhàng.

Bất quá, chính là chỉnh lý lại, người này cũng sẽ không xem đi.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ sờ Rờ đoạn tóc bên tai Vệ Đằng, “Đói bụng chưa, trở về nấu cơm ăn.”

Hai người sống vai trở về trường, đi tới lầu nghiên cứu sinh.

Trong lòng Vệ Đằng bắt đầu ra chủ kiến.

Từ sau khi ở cùng nhau đến nay cũng không thân thiết thêm lần nào nữa.

Còn nhớ rõ hôm sinh nhật, giọng nói y ngả ngớn, động tác điên cuồng. Nhớ hôm bày tỏ y nở nụ cười giảo hoạt cùng nụ hôn nóng bỏng phiến tình.

Bây giờ đột nhiên đứng đắn, không động tay động chân, Vệ Đằng luôn cảm thấy không quen.

Chẳng lẽ thật là bởi vì y đã nói “Em không bằng lòng, anh sẽ không ép buộc em. Anh sẽ không để em bị tổn thương nữa, cũng sẽ không để em ghét anh nữa.”

Vì vậy liền thật sự nói là làm, trước khi bản thân gật đầu y đến cả hôn cũng không hôn?

Vừa lúc hôm nay lại bị anh ấy cảm động một hồi.

Vệ Đằng cười hắc hắc, được rồi, nếu anh bởi vì cái cam kết kia mà không mặt mũi nào làm, vậy lão tử liền da mặt dày hấp dẫn anh một hồi.

Rất nhanh, Tiêu Phàm bưng thức ăn ra, Vệ Đằng ngoan ngoãn ngồi ở đối diện ăn cơm.

Trong lòng Tiêu Phàm kỳ quái, Vệ Đằng hôm nay sao đột nhiên an tĩnh như vậy? Trước kia lúc ăn cơm đều là kiểu lang thôn hồ yết, cuồng phong quét lá, một đĩa một đĩa quét sạch sẽ, vừa ăn vừa khen, cái này ăn ngon, cái này không tệ, một khắc cũng không rảnh rỗi.

Hôm nay đây là thế nào? Mang nụ cười ngây ngốc trên mặt, ăn cơm yên lặng, khẳng định đang có chủ ý quái quỷ gì đó.

Anh ngược lại muốn nhìn xem em muốn chơi trò gì.

Tiêu Phàm vênh vênh khoe miệng, cũng không nói toạc ra, chỉ lầm lũi cúi đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Tiêu Phàm nói với Vệ Đằng: “Được rồi, em trở về đi thôi, anh thu dọn một chút rồi đọc sách.”

Vệ Đằng đứng tại chỗ bất động.

“Muốn anh đưa em sao?”

Vệ Đằng vẫn bất động.

Tiêu Phàm thấy hắn có hơi khẩn trương cào cào tóc, cũng biết người này không yên lòng, hắn không phải là muốn...

“Cái kia, em tắm rửa ở chỗ anh được không? Mới vừa rồi ăn cơm đổ mồ hôi đầy người, nóng chết được.”

Bình thường ăn cơm lang thôn hồ yết ngược lại không thấy em đổ mồ hôi, sao hôm nay yên lặng mà ăn, lại ra mồ hôi đầy người a? ...

Trong lòng Tiêu Phàm đang cười, trên mặt lại là bộ dáng nghiêm túc: “Em phong mang theo quần áo, tắm xong mặc cái gì để về?”

“Vậy thì không về nữa!”

Vệ Đằng rống lên một tiếng, ngẩng đầu, thấy ánh mắt Tiêu Phàm thâm thúy nhìn mình chăm chăm, cắn răng, quyết tâm, “Quạt ký túc em hư rồi, buổi tối lại đặc biệt nhiều muỗi, tối nay ở chỗ anh ngủ một đêm được không?”

Không đợi Tiêu Phàm đồng ý, xoay người chạy vào phòng tắm, cách cửa truyền đến một tiếng: “Cám ơn nha, hãy thu lưu em một đêm.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ, hẳn muốn chơi trò gì, trên mặt đều viết rõ ra rồi.

Khuôn mặt “Em muốn câu dẫn anh”, còn giả bộ cái gì không thèm để ý? Vệ Đằng, cảm dỗ này của em thật không hợp chuẩn nha...

Tiêu Phàm không ngờ rằng, trò hay còn nằm ở phía sau.

Rửa bát đĩa dụng cụ xong bước ra khỏi nhà bếp, vừa định gõ cửa hỏi Vệ Đằng tắm xong chưa, cửa lại đột nhiên mở ra.

Chỉ thấy Vệ Đằng toàn thân trần trụi, chỉ mặc chiếc quần lót, có chút hồi hộp đứng đó.

Thân thể mới vừa tắm xong, chưa lau khô, có giọt nước theo chiếc cổ trắng nõn chảy xuống.

Hai điểm trước ngực tựa hồ là do bị ngâm nước lâu, đặc biệt đỏ thẫm, giống như hồng mai nở rộ.

Xương quai xanh tinh tể, bả vai mượt mà, hai chân thon dài thẳng tắp, cả người ẩn trong làn hơi nước nhàn nhạt, bị ánh đèn chiếu đến, dường như lóe ra tia sáng ấm áp.

Tiêu Phàm nuốt nuốt nước miếng, có chút lúng túng dời tầm mắt đi.

Vệ Đằng hướng Tiêu Phàm cười cười, “Cho em cái khăn tắm đi? Em lau nước.”

Tiêu Phàm xoay người cầm lấy một cái khăn tắm ra đưa cho Vệ Đằng.

Vệ Đằng cố ý lau trước mặt Tiêu Phàm.

Cánh tay duỗi dài, chậm chạp lau từ cổ tay đến bả vai, sau đó nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, lau khô chiếc cổ thon dài trắng nõn, hạ xuống một chút chuyển qua trước ngực.

Một mạch lau, gờ chân lên từ từ lau.

Vệ Đằng ngoài mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng trong lòng đang đốt ngọn đuốc, Tiêu Phàm anh là đồ ngốc à, rõ ràng em đang dụ dỗ anh, anh nhào tới là được, giả bộ quân tử cái gì a?

Phi, một chút mặt mũi cũng không cho, em đều rất cố gắng dụ dỗ rồi, mê hoặc đến sau lưng em đang nổi 3 lớp da gà kìa, sao anh còn chưa có phản ứng...

Vệ Đằng bực bội, đành đem khăn tắm hương lên một chút, mở chân ra, lau đến bắp đùi.

Hô hấp Tiêu Phàm có chút nặng nhọc, trong lòng Vệ Đằng đắc ý mỉm cười, biện pháp quyến rũ người yêu lạnh nhạt tìm thấy trên mạng cũng thật hữu hiệu à...

“Tiêu Phàm, giúp em lau sau lưng một chút.” Thanh âm Vệ Đằng rất mỉa mai, giao khăn tắm cho Tiêu Phàm, nghiêng người qua.

Tiêu Phàm ừ một tiếng, tiến lên, nhìn tấm lưng trần sạch sẽ của Vệ Đằng, ngửi được mùi hương thơm mát nhàn nhạt hắt vừa tắm rửa, tim đập nhanh hơn.

Cầm lấy khăn tắm ôn nhu chuyển động sau lưng hắn, từ từ lau khô những giọt nước trong suốt, ma sát mập mờ mềm nhẹ, làn da thỉnh thoảng tiếp xúc, khiến cho hô hấp của hai người đều không theo quy luật.

“Vệ Đằng, anh...” thanh âm Tiêu Phàm có chút khàn khàn, ngón tay dần dần trượt đến trước ngực, “Có thể không?”

Nói nhảm, anh cho rằng lão tử nhàm chán ở trước mặt anh diễn thoát y ra khoe à...

“Ừm.” Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lúc nói ra khỏi miệng, vẫn là xấu hổ đến mặt đỏ lên.

Nếu không phải hôm nay anh làm bút ký khiến em cảm động, em mới sẽ không dăng đến cửa để anh ăn.

Mặc dù... bản thân cũng muốn cùng người ta thân thiết một chút, bất quá Vệ Đằng đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, bản thân đối với chuyện Tiêu Phàm ôm có loại mong đợi ngọt ngào.

Lần đầu tiên, quá đau quá đáng sợ, lần thứ hai, suy đi nghĩ lại, làm sao đều cảm thấy là hắn đang nói dối.

Cho nên lần này, mới coi là chính thức đi.

Vệ Đằng luôn cảm giác mình giống như là đang chuẩn bị một chuyện trọng đại trong đời người, khẩn trương đến cả thân thể đều đang run rẩy.

28. Quyển 03 - Chương 27

[warn: H]

.

Hơi thở nóng bỏng của Tiêu Phàm phun trên cổ, nụ hôn nóng rực dọc theo cổ xuống phía dưới, lúc đến bả vai, xấu xa mở miệng, nhẹ nhàng cắn một cái.

“A...” Vệ Đằng không khỏi kêu lên, bị ôm chặt, Vệ Đằng không có cách nào quay đầu lại trùng y, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của y. Thân thể ngọ nguậy có chút bất an, nghe được hô hấp của Tiêu Phàm thay đổi nặng nhọc, nhiệt khí thổi tới bên tai giống như muốn đem người hỏa thiêu.

“Lại dám hấp dẫn anh, em không sợ sao?” Tiêu Phàm cắn cắn vành tai đáng yêu của Vệ Đằng, nhẹ khẽ nở nụ cười.

Thật là con nhím ngọc, tự lột da dâng đến miệng, nào có đạo lý không ăn.

“Hắc hắc, em đây không phải là sợ kìm hãm anh sao.” Vệ Đằng nói chuyện có chút hô hấp không nổi.

Thật ra thì mình cũng muốn thân thiết, thật lâu không gặp mặt, gặp mặt lại chẳng qua là lên thư viện, tay cũng không nắm một chút miệng cũng không hôn một chút, nói chuyện cái gì yêu thương thuần khiết a...

Rõ ràng đã sớm không thuần khiết rồi.

Tiêu Phàm biết Vệ Đằng thay mình suy nghĩ, đáy lòng cũng đột nhiên mềm mại lên.

Thật ra thì thật rất muốn hôn hắn ôm hắn, nhưng lần đầu tiên tổn thương hắn quá nặng, sợ tạo thành bóng ma trong lòng hắn, lại từng cam kết qua một đồng lời như “Em không muốn anh sẽ không ép buộc”, nói không giữ lời không phải là quân tử, cho nên... Mấy ngày này, mình cũng nhẫn nại rất cực khổ a.

Vệ Đằng em có thể có giác ngộ cao như vậy, thật là tốt quá đi.

Tiêu Phàm nhếch khóe miệng, lập tức xoay người Vệ Đằng, nhắm ngay đôi môi hồng nhuận, mạnh mẽ hôn xuống.

“Ngô...”

Tựa như khát vọng đã rất lâu, đầu lưỡi tiếp xúc thân mật, khiến cho sống lưng hai người đồng thời nổi lên một trận run rẩy.

Một tay Tiêu Phàm đặt bên hông Vệ Đằng, buộc chặt cánh tay khiến hắn dán chặt với bản thân không chút khe hở, một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần trơn bóng của hắn.

Da thịt vừa được tắm xong, cảm giác chạm vào trắng mịn, tản ra mùi thơm sữa tắm nhàn nhạt, là mùi hương quen thuộc Tiêu Phàm thích.

Ngón tay thon dài của Tiêu Phàm chuyển động phía sau, những nơi lướt qua nóng bừng lên, tựa hồ như muốn thiêu đốt cả người.

“Ừm... ừm...”

Vệ Đằng không khỏi phát ra giọng mũi đáng yêu, cánh tay cũng vòng trên bả vai Tiêu Phàm, nhắm mắt lại mặc cho y hôn.

Đầu lưỡi hai người ngọt ngào dây dưa cùng nhau, uyển chuyển triền miên.

Trong lòng Vệ Đằng trộm vui mừng, chiều này quả nhiên dùng tốt, lại hấp dẫn thành công, không uống công mình mặt dày tìm tòi mấy đoạn phim trên web.

Mặc dù chỉ học được ba phần, mới vừa rồi lúc dùng khăn tắm lau chân, sau lưng nổi hết gai ốc, chân cũng hơi phát run, thiếu chút nữa đứng không nổi.

Nếu như y còn không có phản ứng, vậy bản thân mình thật mất thể diện vô cùng rồi.

May thật, chút cảm dỗ thiếu kỹ xảo này đối với Tiêu Phàm rất hữu dụng.

Cánh tay Tiêu Phàm đột nhiên siết chặt, tựa như đang trừng phạt tội thơ thần của Vệ Đằng, hôn càng thêm nồng nhiệt mà điên cuồng!

Đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng dò tìm, xâm chiếm, nụ hôn bá đạo như bão táp, khiến hai chân Vệ Đằng như nhũn ra, ý thức mơ hồ, chỉ phải há to miệng, để mặc cho y xâm lược...

Nụ hôn thật dài cuối cùng cũng kết thúc, Vệ Đằng thở hồng hộc mà tựa vào trên bả vai của Tiêu Phàm, trong lòng giận dữ bất bình, kỹ thuật tên này thật tốt quá, thật không phải đối thủ của y!

Mất trộm liếc nhìn Tiêu Phàm, chỉ thấy y hồ hấp không yên, tựa hồ đang dốc hết sức nhẫn nại.

Được rồi, đã cảm dỗ, vậy thì chịu trách nhiệm đến cùng. Ngón tay Vệ Đằng di chuyển đến hông Tiêu Phàm, cởi dây nịch.

“Em...”

Tiêu Phàm hít thở sâu, hôm nay cậu ấy có phải sốt hồng đầu rồi không, lại muốn làm ở đây?

Tay Vệ Đằng kéo kéo, sau đó, lại dồn can đảm, rút dây nịch của Tiêu Phàm ra, còn tử tế cởi cả dây kéo.

Dục vọng Tiêu Phàm đã sớm bùng lên, lọt vào mắt Vệ Đằng, lại càng khấn trương đến toàn thân đều cứng ngắt. Cẩn rằng thay y cởi quần ra một chút, lại nghe được Tiêu Phàm rốt cục không nhịn được cười ra tiếng.

Thật là làm hồng không khí.

Vệ Đằng đỏ mặt, rút ngón tay về.

“Vệ Đằng, đáng vẻ em nghiêng răng nghiêng lợi, sao lại giống như em đang muốn giết người... Á...”

Vệ Đằng ngắt phân thân Tiêu Phàm một cái, đặc ý nhìn y, còn dám chê em kỹ thuật không tốt nữa, em sẽ làm cho anh bị tuyệt hậu a.

“Được rồi, lên trên giường đi.” Tiêu Phàm thở dài, ôm Vệ Đằng đến trên giường.

Lôi kéo lung tung, quần áo nhanh chóng bị lột sạch sẽ, Tiêu Phàm đem Vệ Đằng đặt ở phía dưới mà hôn, nhiệt độ cả hai dần tăng vọt, bộ vị cứng rắn ma sát cùng nhau, khiến Vệ Đằng run rẩy dữ dội. Tình yêu đau dạt dày vò Linh Chi

[previous page](#) [next page](#)

Tay Tiêu Phàm nhẹ nhàng tách hai chân Vệ Đằng ra, vì ngưỡng ngừng, đôi chân trắng nõn cũng ửng đỏ một mảng nhàn nhạt.

Mặc dù dục vọng tích trữ đang chờ bộc phát, nhưng Tiêu Phàm vẫn liêu lĩnh chịu đựng, vuốt ve Vệ Đằng đang khấn trương đến cứng ngắt, cúi người, nhẹ nhàng ngậm phân thân run rẩy của hắn.

“A...” Vệ Đằng lớn tiếng kêu lên, dục vọng bị khoang miệng vây quanh, đầu lưỡi khéo léo lấy lòng bản thân, khoái cảm mãnh liệt, loại mãnh liệt như thủy triều, bao phủ toàn thân.

Ngón tay Vệ Đằng cắm vào da Tiêu Phàm, ôm lấy đầu y, muốn nhiều hơn, sâu hơn...

Tiêu Phàm tựa hồ cảm nhận được ý nghĩ của hắn, đem phân thân nhẹ nhàng nhét vào trong miệng, bắt đầu phun ra nuốt vào theo quy luật, đầu lưỡi liếm đỉnh, ngón tay vẫn không quên chiều cổ gốc.

Vệ Đằng không có kinh nghiệm gì nhanh chóng giải phóng trong miệng Tiêu Phàm.

Vệ Đằng toàn thân như nhũn ra, nằm trên giường cố gắng hô hấp từng hơi từng hơi một, Tiêu Phàm nhân cơ hội di chuyển ngón tay đến hậu huyệt, nhẹ nhàng nén nơi từng khiến y mê mẩn đến mất khống chế, đưa ngón tay thăm dò sâu vào.

“Á...”

Thân thể Vệ Đằng đột nhiên co giật, Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ nhìn thấy trán hắn rịn mồ hôi, cắn chặt hàm răng cố sức nhẫn nại.

“Có đau không?” Tiêu Phàm trong bụng kinh ngạc, chẳng qua là nhét một ngón tay thôi mà, có phải đã diễn quá khoa trương không?

Chẳng lẽ điều này cũng nằm trong chiến lược quyến rũ? Cậu ấy tưởng mình thích ngược đãi? Cho nên cố ý giả vờ là rất đau đớn?

Tiêu Phàm lại thử thêm một ngón tay, đôi môi Vệ Đằng trắng bệch, thậm chí bị cắn đến chảy máu.

“Sao vậy?” Tiêu Phàm vội vàng rút tay ra.

“Không sao, tiếp tục đi, anh còn chưa giải quyết mà.”

“Có phải dạ dày em đau không?” Tiêu Phàm thở dài, thanh âm cũng mềm xuống.

Vốn là đang hăng hái, sớm đã bị gương mặt trắng bệch của hắn dọa đến mất hứng.

Bởi vì Diệp Kính Văn cũng có bệnh bao tử, năm đó bao tử ra máu thiếu chút nữa chết ở bệnh viện, Tiêu Phàm đối với vẻ mặt như thế quen thuộc vô cùng.

“Dạ dày đau sao không nói với anh, còn muốn làm chuyện như vậy, em muốn chết sao?” sắc mặt Tiêu Phàm cực kỳ khó coi, thanh âm rất hung dữ, Vệ Đằng biết hắn chỉ vì lo lắng, đáy lòng càng thêm áy náy.

Xui xẻo nha xui xẻo, có ai xui xẻo hơn mình không chứ!

M* kiếp , thật vất vả mới quyết tâm căm dỗ, không ngại mất mặt diễn thoát y ngay trước mắt hắn cũng không nói, còn không biết xấu hổ mà cưỡi quần giúp hắn.

Phi, thời khắc mấu chốt này dạ dày thối lại chạy ra quấy rối.

“Còn đau không? Anh đi lấy chút thuốc cho em.” Tiêu Phàm nói xong lập tức định đứng dậy, lại bị Vệ Đằng kéo, “Không đau, dạ dày này của em đôi khi sẽ đau buốt, chuyên tìm thời khắc mấu chốt tạo phản thôi.”

Nói xong có chút xấu hổ cúi đầu, ôm lấy Tiêu Phàm, “Còn tiếp tục không?”

Tiêu Phàm bật cười: “Em như vậy anh còn tiếp tục được sao? Em cho rằng anh là cầm thú à.”

“Không phải...” Vệ Đằng thấp giọng lầm bầm một câu, càng ôm lấy Tiêu Phàm chặt hơn.

Tay Tiêu Phàm đặt trên bụng Vệ Đằng, nhẹ nhàng xoa xoa, “Anh đi lấy thuốc, uống thuốc xong nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nhìn bóng lưng Tiêu Phàm, Vệ Đằng càng thêm xấu hổ.

Đầu tiên, mấy ngày này ăn thức ăn hẩn nấu, bụng chính là đáng khinh nha, muốn ném chút dầu mỡ, vì vậy len lén chạy đi ra ngoài ăn rất nhiều que thịt nướng thơm, chân gà, hamburger bò, một lần bổ sung đủ hết.

Sau đó, quyến rũ người ta như thêm dầu vào lửa, kết quả làm thành như vậy, giống như là đốt lửa xong bỏ chạy, quả là tên khốn kiếp không chịu trách nhiệm.

Ai...

Tiêu Phàm nhanh chóng trở về, rót nước, đưa cho Vệ Đằng.

Vệ Đằng uống thuốc, lại nâng cổ lên uống sạch nước, kéo Tiêu Phàm ngồi trên giường: “Em ban nãy đột nhiên phát bệnh dạ dày, có thể là do trưa nay ở ngoài ăn đậu hủ cay, một ít đầu vịt, còn có vài cái cánh gà nướng và một chén hơ...”

Vệ Đằng ngẩng đầu nhìn ánh mắt Tiêu Phàm tựa hồ muốn giết người, cười hì hì, “Sau này sẽ không nữa, em bảo đảm.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nhìn chăm chăm hẩn, Vệ Đằng lại hi hi ha ha chuyển đổi đề tài loạn xạ.

Hồi lâu sau, Vệ Đằng bị Tiêu Phàm nhìn đến sồn tóc gáy, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, ôm Tiêu Phàm dán mặt trước ngực hẩn.

Tiêu Phàm lúc này mới mở miệng nói: “Thừa dịp bây giờ tuổi trẻ, em tranh thủ thời gian mà tiêu phí đi, chờ tương lai bệnh dạ dày nghiêm trọng hơn, đau đến không chịu nổi, nếu muốn tự sát, anh sẽ nhật xác cho em.”

Sau này mỗi lần dạ dày bị đau, Vệ Đằng đều sẽ nhớ tới những lời này của Tiêu Phàm.

Đáng tiếc lúc ấy còn quá trẻ, quá lỗ mãng, lãng phí khổ tâm của Tiêu Phàm không nói, cũng không cảm nhận được tình ý thật sâu bên trong lời nói của hắn.

Buổi tối, hai người chen chúc trên giường Tiêu Phàm, Vệ Đằng nằm trong ngực Tiêu Phàm, trong lòng vẫn có chút đau.

Lúc ấy dự vọng của hắn đã tích trữ chờ bộc phát, cứng rắn đến mức độ nhất định, thời khắc máu chốt bức người ta dừng lại, thật là rất tàn nhẫn nha.

Vệ Đằng muốn tiếp tục, nhưng Tiêu Phàm lại chết sống không chịu, chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó ném câu: “Ngủ cho tốt đi.” Liền xoay người đi.

Vệ Đằng nhìn phía sau Tiêu Phàm, trong lòng ngũ vị chen lẫn, cắn răng sát lại, vòng tay ôm lấy hông y.

“Em làm gì vậy?” Tiêu Phàm bắt được bàn tay sờ mó lưng tung của Vệ Đằng, Vệ Đằng ngược lại không ngại mất mặt, bị bắt tại trận vẫn mặt không đỏ tim không đập nhanh, ngay thẳng đường hoàng: “Em giúp anh nha, anh xem nó cũng đã như vậy rồi...”

Dứt lời, liền lấy tay nhẹ nhàng sờ sờ bộ vị đã ngắc đầu.

Thân thể Tiêu Phàm cứng đờ, xoay lại nhìn chằm chằm Vệ Đằng, Vệ Đằng ngắc đầu cười đến rất vô tội, tay cũng không dừng động tác.

Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, động tác vụng về lại có thể mang đến khoái cảm mãnh liệt như vậy, dự vọng bị ngón tay thon dài của hắn khiêu khích, vuốt ve lên xuống, làm cho hô hấp của Tiêu Phàm càng ngày càng dồn dập.

Nhưng tội cho Vệ Đằng, Tiêu Phàm chính là công lực thâm hậu, tay cũng sắp mỏi nhừ rồi, còn không ra...

Cắn răng, đổi lại tay khác tiếp tục sờ.

Rốt cuộc Tiêu Phàm lại đột nhiên lật người, đè Vệ Đằng nằm trên giường, “nhanh lắm, em nhịn một chút.”

Tiêu Phàm hôn hôn tấm lưng Vệ Đằng, liền đem dự vọng nóng bỏng để giữa hai chân hắn.

Thân thể Vệ Đằng cứng đờ, hẳn sẽ không cứ như vậy mà vào chứ? Mặc dù hơi sợ, nhưng họa là do mình chọc, bây giờ không thể nào bảo dừng, thật là tự làm tự chịu.

Đau thì đau đi, không chết là được.

Kết quả, đau đớn đã được đoán trước cũng không phủ xuống.

Tiêu Phàm khép hai chân Vệ Đằng lại, sau đó mạnh mẽ cắm phân thân vào, mượn khoảng giữa hai chân để ma sát đạt khoái cảm.

Thứ nóng hổi của y ở giữa hai chân vào vào ra ra, bên trong hai chân vì ma sát dữ dội mà hồng đến đáng sợ, sắc mặt Vệ Đằng cũng đỏ ghê người.

Thì ra là còn có thể làm như vậy nha...

Vệ Đằng khép chân lại chặt hơn nữa, nghe thấy Tiêu Phàm hít thở nặng nhọc, sau mấy vòng điên cuồng di chuyển, cuối cùng cũng tiết ra.

Tiêu Phàm cố gắng điều chỉnh hô hấp trong chốc lát, xoay người lấy khăn giấy, lau chất lỏng còn dính giữa hai chân Vệ Đằng.

“Có đau không?” Tiêu Phàm nhẹ giọng hỏi.

Vệ Đằng vội vàng lắc đầu.

Một chút cũng không đau, chính là nóng dữ dội cứ như bị lửa đốt, vừa nghĩ tới hai chân mình kẹp chặt lấy thứ nóng hổi của y, mặt Vệ Đằng càng xung huyết đỏ hơn.

“A a, em không ngờ còn có thể như vậy... eh...” Vệ Đằng nói năng có chút lộn xộn.

“Sau này thân thể không thoải mái, đừng miến cưỡng bản thân, anh không có hảo sắc đến vậy.” Tiêu Phàm khẽ cười vuốt vuốt sợi tóc hơi loạn của Vệ Đằng, nghiêng người qua hôn môi hắn.

Sau những nụ hôn nhẹ như nước, kẻ môi phun ra một câu nói: “Bây giờ có thể an tâm ngủ chưa?”

Lúc này Vệ Đằng đang hoảng nằm xuống, cũng không dám lộn xộn, ngoan ngoãn nằm trong lòng Tiêu Phàm ngủ.

Ze ze, nghiên cứu của Tiêu Phàm đối với phương diện này tựa hồ rất phong phú, loại biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ này cũng đạt được, sau này vẫn là ít ở trước mặt y múa búa trước cửa Lỗ Ban thôi.

Hôm nay màn thoát y vũ kia, ban đầu y không có phản ứng, đoán chừng là bởi vì: nhìn mình như đang xem xiếc khỉ nha!

Cuộc thi cấp 6 kết thúc, Tiêu Phàm càng thêm bận rộn, Vệ Đằng cũng không chơi game, tiến vào giai đoạn chuẩn bị thi cử đầy khẩn trương.

Kỳ quái chính là, từ sau lần đó, thỉnh thoảng dạ dày sẽ hơi đau, làm cho Tiêu Phàm cũng căng thẳng theo.

Vệ Đằng rất áy náy, mỗi lần dạ dày bị đau, sẽ làm phiền kế hoạch viết luận văn của Tiêu Phàm, y theo bên cạnh chăm sóc mình sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Vì vậy trước mỗi lần Vệ Đằng đi gặp Tiêu Phàm đều sẽ uống thuốc trước.

Vốn là rất có hiệu quả, cuối cùng, có một hôm vì thức dậy muộn nên không ăn điểm tâm, đến trưa, dạ dày lại bắt đầu kêu gào.

“Anh đưa em đến bệnh viện, em cứ tiếp tục như vậy không được.” thái độ Tiêu Phàm mạnh mẽ không cho phép phản bác, kéo Vệ Đằng phải đi.

“Không được, em có thể chịu được, buổi chiều có cuộc thi mà.” Vệ Đằng quyết tuyệt, dè dạ dày nằm lý trên giường, “Em không thể không có thành tích, môn này rất quan trọng nha, hơn nữa em cũng ôn tập suốt một tuần rồi, học thuộc lòng đến muốn học máu, bây giờ không thể bỏ chạy a...”

Tiêu Phàm không nhìn hấn giãy giụa, “Dạ dày em đau như vậy còn làm sao thi cử gì nữa?”

“Đây không phải là uống thuốc rồi sao, chờ một chút là ổn thôi...” Lại là một trận co thắt, Vệ Đằng nghiêng chặt răng, siết tay Tiêu Phàm chết sống không buông ra, liều mạng cố chấp.

“Được rồi, đừng lo lắng, anh giúp em làm thủ tục hoãn thi, hoãn thi không ảnh hưởng thành tích.”

Vệ Đằng vừa nghe, giờ mới chịu buông tay ra, “Vậy nếu hoãn thi thì bao giờ thi?”

” TỰU trường học kỳ sau, ngày nghỉ em vẫn có thể lưu lại ôn tập.”

TỰU trường học kỳ sau à... đó chính là nói còn có thể ở thêm một kỳ nghỉ hè, sau khi tự trường, thi xong sẽ về trường mình à?

Không biết có thể không, tính, dù sao trở về là năm tư cũng không có khóa, hơn nữa bởi vì đau dạ dày mà hoãn thi, không thể không lưu đến tháng chín, lý do này trở về trường học có thể nói thông.

“Chúng ta đến bệnh viện tiêm một mũi trước được không? Em đau đến như vậy, sao có thể gắng gượng cho qua?” Tiêu Phàm tiếp tục dụ dỗ hắn.

Vệ Đằng gật đầu, nằm trên lưng Tiêu Phàm, bị Tiêu Phàm công đến bệnh viện.

29. Quyển 03 - Chương 28

Sau khi kiểm tra mới biết được Vệ Đằng bị viêm dạ dày cấp tính.

Tiêu Phàm ở cạnh hắn lúc tiêm ở bệnh viện, suốt buổi chiều nửa bước không rời, chuyện làm thủ tục hoãn thi tạm thời để sang một bên.

Vệ Đằng không muốn làm ảnh hưởng Tiêu Phàm viết luận văn, chính mình lại lỡ mất kỳ thi, vì vậy chờ khi khỏe lại, liền chạy đến phòng giáo vụ làm thủ tục hoãn thi.

“Nếu hoãn thi thì phải báo trước, thời gian thi của em đã qua mất rồi.” Giáo viên ở phòng giáo vụ mỉm cười.

“Em bị viêm dạ dày cấp tính, đột ngột phát bệnh, trước đó làm sao dự liệu được ạ? Cô à!” Vệ Đằng cũng cười rất rục rỏ, “Vấn đề cụ thể nên phân tích cụ thể, đúng không?”

“Vậy phải có chứng nhận của bệnh viện.”

“Không thành vấn đề, em đi lấy chứng nhận, cảm ơn cô ạ.”

Vệ Đằng cúi người chào, quay đầu lại đến bệnh viện làm giấy chứng nhận.

Trên đường về, điện thoại vang lên, là Châu Vũ gọi đến.

“Anh em à, lúc nào cậu về trường? Học kỳ trao đổi đến hạn rồi nhỉ?”

Vệ Đằng cười hắc hắc, “Học kỳ sau nữa tớ mới về, vì viêm dạ dày nên có một môn bỏ thi, có thành tích mới về được.”

“Phi, cậu thật sự bị viêm dạ dày hay là vì cố ý muốn ở thêm mấy ngày cho nên giả bộ đấy?”

Vệ Đằng nghiêm túc gật đầu: “Thật mà.”

“A? Vậy bây giờ dạ dày ổn chưa?”

“Tốt rồi. Cậu gọi điện thoại liền chỉ vì hỏi cái này?”

“Không phải, hôm nay tớ muốn nói với cậu một chút về chuyện bảo nghiên.”

Một chiếc xe hơi xẹt nhanh qua bên cạnh, phát ra tiếng kèn chói tai, Vệ Đằng cau mày mắng: “Phi, đồ lái xe dỏm.” Chuyển sang đường nhỏ trở về, vừa đi vừa cùng Châu Vũ nói chuyện điện thoại: “Cậu mới vừa nói gì? Bảo nghiên?”

“Đúng, tựu trường học kỳ sau sẽ phải làm đơn xin rồi, năm tư không có khóa, chỉ chuẩn bị luận văn hoặc là thi nghiên, cậu định thế nào?”

Vệ Đằng ngẩn người, ngay sau đó thở dài nói: “Bảo nghiên không tới phiên chúng ta, chút thành tích này của tớ, đừng gây mất mặt là được rồi?”

“Ai nói không tới phiên vậy, tớ đi tra rồi, thành tích hai chúng ta đều đạt yêu cầu, vừa lúc sát biên, ha ha.”

Vệ Đằng dừng bước, tìm tảng đá ngồi xuống, “Vậy cậu định đi xin à? Người đi xin cũng có một đám, cậu đừng mơ mộng hão huyền.”

“Chuyện này thì không nhất định nha, rất nhiều người đi xin à, tớ và San San đều xin đến một trường rồi, thế nào, cậu cũng suy nghĩ đi?”

Vệ Đằng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Chuyện đó, tớ phải thương lượng cùng Tiêu Phàm đã.”

“Tớ phi, vợ quản nghiêm nhỉ? Chuyện này cũng phải thương lượng.”

“Đó là, tớ phải suy nghĩ mà, chờ tớ nghĩ kỹ, tớ điện thoại cho cậu nha, cảm ơn.”

Đến phòng giáo vụ, đưa tờ giấy chứng nhận của bệnh viện cho giáo viên, sau khi làm xong thủ tục hoãn thi, Vệ Đằng thuận tiện hỏi thăm thử về chuyện bảo nghiên.

Trường và khoa hóa đại học T có hợp tác trao đổi sinh, nhưng không có hạng mục bảo nghiên, xem ra muốn tới đây bảo nghiên theo Tiêu Phàm là không thể thực hiện được, lại không muốn rời hẳn, đành nghĩ biện pháp khác vậy.

Mấy ngày nay hắn đang bận rộn viết luận văn, hình như cũng được mấy phần rồi, tạm thời không nên phiền hắn.

Vệ Đằng nghĩ như vậy, liền trở về túc xá, cùng Châu Ngư thi thí nghiệm xong chơi trò chơi offline cậu ta giới thiệu.

Chết trên tay đại Ma vương, màn ảnh xuất hiện một hàng chữ lớn: “Xin lỗi, bạn đã trượt, tổn thất 2000 điểm kinh nghiệm.”

Nhắc nhở như vậy khiến Vệ Đằng rất bực bội, “M* kiếp, tao còn chưa đi thi nha, mà đã nói tao trượt rồi, cái thứ trò chơi tồi tệ gì vậy.”

Châu Ngư hỏi: “Cậu hoãn thi rồi, vậy thì học kỳ sau mới về, đúng không?”

“Sao vậy, luyện tiếc tở à?”

Châu Ngư nhìn hắn một cái, cố ra vẻ xấu hổ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Thật luyện tiếc anh nha, Vệ Đằng ca.”

Hai người cùng nổi da gà, trợn mắt nhìn nhau một cái, ha ha cười lớn lên.

“Được rồi, coi như tở rồi khỏi, chúng ta vẫn là bạn, giữ lại số di động đến lúc nào liên lạc chẳng được, đúng không.” Vệ Đằng sáng khoái vỗ vỗ vai Châu Ngư, “Cho dù đổi số, tở cũng sẽ báo cho cậu mà.”

Châu Ngư gật đầu: “Lần đầu tiên gặp phải người bạn tốt như cậu nha, sau này nếu cậu kết hôn, tở làm rể phụ được không?”

Vệ Đằng đầm hắn một cái, “Tở sẽ không kết hôn, cậu phải kết hôn tở sẽ làm rể phụ cho cậu là được rồi, chỉ cần cậu không chê dung nhan tở đây dọa chạy bà xã của cậu thôi.”

“Sao cậu lại không kết hôn?”

Vệ Đằng lắc đầu không nói lời nào, nhớ tới ánh mắt ôn nhu của Tiêu Phàm, trong lòng có chút ngọt ngào chen lẫn cùng cay đắng.

Sắp đi rồi, rất nhiều vấn đề trước kia không nghĩ đến, giờ trong đầu từ từ rõ ràng.

Trước kia ở cạnh y nếu xem như là tuổi trẻ bông bột, bây giờ, quả thật nên vì tương lai mà cân nhắc. Dù sao ở trong nước, những cặp đồng tính luyến ái có thể quang minh chính đại sống cùng nhau cũng không nhiều, đừng nói kết hôn, đi dạo trên đường cũng bị người ta chỉ trích.

Nhưng thật sự không muốn xa hắn.

Tiêu Phàm bình thường hồ hững, dịu dàng hiếm có, phản phát cô đơn, kết hợp đến hoàn mỹ như thế, dường như khiến người ta bị nghiện, bắt được, sẽ không muốn buông tay.

Tiêu Phàm cuối cùng cũng kết thúc luận văn, sau khi thông điện thoại, Vệ Đằng đi đến lầu nghiên cứu sinh.

Tới cửa, lại thấy một bóng dáng quen thuộc đi ra.

Vệ Đằng nghiêng người nhường đường, trong lòng lại bốc lên mùi chua.

Lại là cô gái lần trước, tỏ tình với Tiêu Phàm bị từ chối, còn mặt dày đến tìm hắn à?

Thở phì phì trên lầu, lại thấy Tiêu Phàm đang thu dọn hành lý, giống như sắp phải về nhà.

“Mới vừa rồi có người tới tìm anh à?” Vệ Đằng liếc chén trà trên bàn, làm bộ như vô tình hỏi đến.

“Ừm, một sư muội, tới lấy tài liệu.”

“Chỉ là lấy tài liệu?”

Nghe thấy hương giấm trong giọng nói của Vệ Đằng, Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười khẽ: “Ghen à?”

Vệ Đằng nhún nhún vai, liếc hắn một cái: “Lão tử chả thèm ghen!”

“Cô gái kia nói cô ấy sẽ... chờ anh.”

“Phi, lại có người da mặt còn dày hơn mình.”

Tiêu Phàm đi đến bên cạnh Vệ Đằng, hôn môi hắn, nhẹ giọng nói bên tai: “Chờ anh đưa tài liệu cho cô ấy.”

Vệ Đằng liếc hắt một cái.

“Được rồi, đừng tức giận, người anh thích là em, em không biết sao?”

Vệ Đằng hít sâu một hơi, đột nhiên hỏi: “Anh có từng suy nghĩ đến chuyện kết hôn không?”

Tiêu Phàm ngẩn người, kết hôn? Chẳng lẽ cậu ấy muốn kết hôn với mình? Mặc dù vẫn luôn biết cậu ấy ăn ngay nói thẳng, hiếm khi suy xét, nhưng lần này cũng quá lớn mật đi. Hình như cậu ấy còn chưa đủ tuổi kết hôn mà, còn chưa tốt nghiệp nữa.

“Kết hôn?” Tiêu Phàm hỏi lại một lần, xác nhận, nhếch môi trêu chọc: “Em đang cầu hôn với anh sao?”

Vệ Đằng giận đến đỏ mặt, “Cút nha, ai muốn kết hôn với anh! Em là nói anh có thể cùng người phụ nữ khác kết hôn hay không nha?”

“Nga.” Tiêu Phàm cố làm ra vẻ thất vọng thở dài, “Người khác đương nhiên không rồi, nếu như là em, chúng ta vẫn có thể suy nghĩ lại, bất quá, em còn chưa tới tuổi mà, sao lại nghĩ đến chuyện không thuần khiết như thế.”

Vệ Đằng giận đến há to miệng, hít thở sâu.

Khốn kiếp, lại cùng người ta chơi trò văn tự, anh cứ bắt nạt đi, chờ một ngày nào đó em trốn mất rồi, xem anh còn bắt nạt được ai.

Vệ Đằng giận dữ suy nghĩ, mãi đến khi Tiêu Phàm vào nhà bếp bưng thức ăn ngon lành ra, bấy giờ mới gạt sạch hết những uất ức trong lòng, lang thôn hổ yết bắt đầu dùng bữa.

“Ngày nghỉ em có về nhà không?” Tiêu Phàm hỏi.

Trong miệng Vệ Đằng đang nhét miếng đậu hủ, hai má phồng lên, lắc đầu, “Ngô ngô ngô”, cũng không biết đang nói cái gì.

“Ăn cơm đừng nói chuyện.” Tiêu Phàm gõ gõ bát của Vệ Đằng, nghiêm túc nói: “Nuốt xuống xong hẵng nói.”

“Khụ khụ...” Vệ Đằng nuốt thức ăn xuống, cầm ly uống mấy ngụm nước, ực ực nuốt vào bụng, lúc này mới hướng Tiêu Phàm trả lời: “Em không về nhà, em muốn ở cùng anh, tiện thể ôn tập luôn, nha nha.”

Tiêu Phàm gật đầu: “Vậy qua chỗ anh ở đi.”

Vệ Đằng thăm giật mình, đây không phải là muốn ở chung sao...

Đây hoang vu dã ngoại, một cái biệt thự lớn, chỉ có hai người...

“Đậu hủ, lau lau.” Tiêu Phàm mặt lạnh, lấy khăn giấy lau khóe miệng Vệ Đằng.

Vệ Đằng nhận lấy khăn giấy lau qua loa, nhếch miệng cười: “Em ở chỗ anh không thành vấn đề chứ?”

“Ừm, bên kia chỉ có một mình anh ở, có phòng khách.”

“Phòng khách?” Không cần ngủ một cái giường sao? Hai người ta tìm đập loạn cả buổi, thì ra là muốn mình đến phòng khách à...

Tâm tư Vệ Đằng đều viết cả trên mặt, Tiêu Phàm vừa nhìn liền hiểu, nhẹ nhàng cong khóe môi, lộ nụ cười nghiền ngẫm: “Muốn ngủ phòng anh cũng được, chờ anh đổi lại cái đệm mềm hơn một chút.”

Vệ Đằng im lặng ăn cơm, bên tai đều ửng đỏ.

Cái giường kia hơi cứng, cái đệm say rượu rồi phát sinh quan hệ, Vệ Đằng đã lĩnh hội sâu sắc.

Bị hấn đè trên giường, xương cốt phía sau lưng sắp bị đè gãy, trong lòng vẫn oán giận, con người lạnh lùng như hấn, ngay cả giường cũng lạnh như băng.

Không ngờ loại ý nghĩ này cũng bị hấn xem thấu.

Vệ Đằng có chút buồn bực, trong lòng nghĩ cái gì cũng bị hấn nhìn thấu, thật là rất khó chịu.

Đêm đó sau khi trở về, Vệ Đằng thu dọn hành lý xong, nghĩ tới sắp được cùng Tiêu Phàm trải qua ngày nghỉ, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Thời gian ở cạnh nhau trong học kỳ này không nhiều lắm, Tiêu Phàm lúc nào cũng bận rộn rộn, tiếp theo tốt rồi, kỳ nghỉ này có thể ở cùng nhau, quan trọng nhất là có thể ăn thức ăn hấn nấu, ôm hấn ngủ, nghĩ nghĩ đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Ngày kế tạm biệt Châu Ngư, sáng sớm phải xuống lầu dưới chờ Tiêu Phàm, Vệ Đằng quả là chẳng hề biết ra về, tâm tình vội vã toàn bộ được viết trên mặt.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ mỉm cười, cậu ấy, quả thực không biết ra về ngượng ngùng nha, biết rõ là đưa vào ổ sói, còn không cẩn thận như vậy, vẻ mặt như chỉ mong sao bị sói ăn sạch.

Khẽ vỗ vai hắn, nắm tay nhau cùng đi ra cổng trường, ngồi trên xe bus, tiến về khu nhà ở ngoại ô.

Vệ Đằng dĩ nhiên lại ngủ gật trên xe, dựa vào vai Tiêu Phàm há to mồm hít thở.

Tiêu Phàm mỉm cười nhìn dáng ngủ khoa trương của Vệ Đằng, cúi người qua hôn lên gò má hắn.

Tài xế khẽ liếc mắt nhìn hai người mập mờ phía sau từ kính chiếu hậu, bất đắc dĩ thở dài, người trẻ tuổi nha, thật không biết kiềm chế.

Đang mơ mơ màng màng, bị Tiêu Phàm kéo xuống xe, Vệ Đằng dụi dụi mắt, mới phát hiện hai người đang ở trạm xe bus.

“Anh bị bệnh à, mắc gì dừng ở đây? Trực tiếp vào cửa không được sao?”

Tiêu Phàm không để ý hắn oán trách, chẳng qua là giơ tay ra nắm lấy tay Vệ Đằng, “Đi về thôi.”

“Nga.” Bị hắn dắt tay, tâm tình Vệ Đằng lập tức tốt lên, hoàn toàn tỉnh ngủ, an tâm mặc hắn dắt về nhà.

“Lần trước lúc em đi đoạn đường này, trong lòng chắc đang mắng chửi anh hả?” Tiêu Phàm đột nhiên hỏi.

Vệ Đằng cười khan hai tiếng, nhớ tới sáng sớm hôm đó, chịu đựng cơn đau từ hậu huyết, chịu đựng chua xót bị áp bức và lăng nhục trong lòng, bước chân không vững, đôi mắt mờ hồ, đau đớn bước từng bước một đi hết đoạn đường này.

Dĩ nhiên không đơn giản là chỉ mắng chửi anh không ngừng thôi, thuận tiện thăm hỏi cả tổ tông mười tám đời của anh luôn.

Tiêu Phàm dừng bước lại, nhìn Vệ Đằng, nhẹ giọng nói: “Chuyện như vậy, cũng sẽ không phát sinh thêm lần nào nữa.”

Nhìn Tiêu Phàm như vậy, Vệ Đằng lại có chút không đành lòng, cầm bàn tay hắn, thấp giọng nói: “Đều đã qua cả rồi, em không thù dai như vậy.”

“Anh biết em không dễ bụng.” Tiêu Phàm nhìn hắn thật lâu, “Nhưng mà, anh sẽ để ý.”

“Tổn thương đến em, anh sẽ rất để ý.”

Vệ Đằng há miệng, bày ra nụ cười, “Hắc hắc, thật ra thì anh không cần tự trách.”

Bị Tiêu Phàm nhìn đến sống lưng phát lạnh, Vệ Đằng gượng cười nói thật: “Kỳ thực, đêm hôm đó là em muốn dụ dỗ anh, hơn nữa cố ý không chống cự, thực ra là có âm mưu, muốn thừa cơ phát sinh quan hệ thân mật với anh, sau đó lên xe rồi mới mua vé bổ sung, chuyện này, giờ anh cũng bổ sung vé rồi, sau này em cũng không cần suy nghĩ làm sao bắt đầu nữa, được chưa.”

Nhìn hắn có chút chột dạ, lại thấy Tiêu Phàm đang cười thật dịu dàng.

“Được rồi, chuyện đã qua thì đừng nghĩ nữa, sau này nhất thiết đừng để bản thân chịu uất ức nữa.”

Hai người không nói thêm gì, chỉ yên tĩnh nắm tay nhau, đi đến khu nhà.

Sau khi vào cửa, thu xếp hành lý, Vệ Đằng lại tùy tiện không chút khách khí ngồi trên ghế sa lon phòng khách, một chút tự giác làm khách cũng không có, nghiêm nhiên bày ra dáng vẻ chủ nhân, còn gác chân lấy điều khiển mở TV.

Tiêu Phàm mỉm cười, xoay người đi lấy một chai coke ném cho hắn.

Vệ Đằng tiếp được, mở nắp ra liền ngửa đầu lên uống.

Bởi vì động tác uống coke quá mạnh bạo, có một ít chất lỏng từ bên mép tràn ra, theo cổ chảy xuống, đôi môi cũng vì chất lỏng làm trơn, đỏ tươi khác thường.

Tiêu Phàm nuốt nước bọt, sáp lại ngồi cạnh Vệ Đằng.

Thật ra thì không cần cố ý dụ dỗ, động tác tùy tiện của Vệ Đằng lại càng mê người.

“Khóe môi em bị dính rồi kìa.” Tiêu Phàm cười khê, dứt lời liền đề Vệ Đằng lên ghế sa lon, dùng đầu lưỡi liếm đôi môi hồng của hắn.

Vệ Đằng rất ngoan ngoãn mở miệng ra mặc y xâm lược, hai tay cũng tự giác bám lấy vai y.

Dù sao cũng vào ổ rồi, không lột một lớp da thì làm sao sống ra ngoài được, đúng không. Trong lòng Vệ Đằng an ủi bản thân như vậy, khi móng vuốt sói lần mò vào áo, xoa nắn hai điểm trước ngực, liền nhắm mắt lại, buông thả bản thân tùy theo cảm giác mà bắt đầu rên rỉ.

Quần áo hai người đã cởi ra một nửa, hô hấp dồn dập, dục vọng gia tăng, ngón tay Tiêu Phàm vuốt ve trên người Vệ Đằng trượt đến bộ vị quan trọng giữa hai bắp đùi, thăm dò đến quần lót.

Đột nhiên vang lên tiếng mở cửa.

“Nam nam, cậu vào trước đi, cậu đừng lo, tớ đảm bảo, dù cho ngày nghỉ thì anh tớ cũng không về đây đâu, an tâm ở vài ngày, chúng ta cùng xem mấy cái ảnh động mới, trên lầu còn có mấy CD trò chơi tớ vừa mua...”

Tiêu Tinh một bên nói một bên thay giày, không hề nhận ra ánh mắt giết người vừa lướt trên đỉnh đầu của mình.

Vệ Nam ngu người tại chỗ, Tiêu Tinh quay đầu nhìn, nháy mắt cũng ngốc trệ.

Trên ghế sa lon phòng khách, Tiêu Phàm đem Vệ Đằng đặt ở phía dưới, y phục đều rời khỏi hơn phân nửa, nửa hở nửa kín, xuân sắc khôn cùng.

Đang làm cái gì còn cần phải hỏi sao?

Tiêu Phàm kéo áo khoác bọc Vệ Đằng đang cứng ngắt toàn thân lại, mặt lạnh hạ lệnh đuổi khách: “Các người đi ra ngoài trước đi.”

Tiêu Tinh khiếp sợ đến đôi môi trắng bệch, nói năng cũng không mạch lạc, “A, em không biết anh... các anh...”

“Đi ra ngoài! Đừng bắt anh phải nói lần thứ ba.”

Thanh âm lãnh khốc của Tiêu Phàm hù dọa hai cô nữa sinh sợ đến phát hoảng, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài.

30. Quyển 04 - Chương 29

Quyển 4 – Cao trào quyển Tình yêu của đau dạ dày

.

Chương 39

.

[warn: H]

.

Tiêu Tinh đứng ngoài cửa dè ngực cố gắng hít thở, loại ánh mắt như muốn giết người của anh ấy, bây giờ nghĩ lại cũng khiến người ta phát run.

“Trời ạ...” Tiêu Tinh than thở, “Rất cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Nam Nam, cậu đừng ngây ra nữa, mau mau nghĩ biện pháp đi.”

Vệ Nam qua thời gian thật lâu mới hồi phục từ cơn khiếp sợ, “Tại sao có thể như vậy? Bọn họ thật sự đang quen nhau sao, tớ còn tưởng anh tớ đã sớm từ bỏ rồi...”

“Cậu đang nói gì vậy? Cậu biết chuyện bọn họ hở?”

Vệ Nam oanh liệt gật đầu, quay lại hỏi Tiêu Tinh: “Cậu có biết bọn họ quen nhau thế nào không?”

“Biết mà, không phải là cặp vé tình nhân hai chúng ta tính sai, vé... tình nhân...” Tiêu Tinh kịp phản ứng, trợn to hai mắt: “Đừng nói cho tớ biết là bởi vì chuyến du lịch lần đó, hai người bọn họ liến gì đó luôn nha?”

“Đoán chừng là vậy à, cả ngày đồng sàng cộng chăn, động lòng thôi...”

Cả hai đối mặt nhìn nhau, vốn định để anh trai mình quen bạn gái, làm bà mai, không ngờ lại tạo thành một đoạn nghiệt duyên.

Sau khi ngây người hồi lâu, Tiêu Tinh mới cúi người nhẹ giọng lẩm bẩm: “Tính, dù sao cũng thế này rồi, nước phù sa không lưu ruộng người ngoài.”

“Lưu cái thí ấy! Tên anh xấu xa của cậu, ban đầu hẳn từ chối anh tớ tàn nhẫn thế nào cậu đâu có biết, tới bây giờ tớ cũng chưa từng nhìn thấy anh tớ đau khổ đến thế, hai người bọn họ tuyệt đối không thể ở cùng nhau, không thích hợp đâu!”

“Cậu trước đừng kích động, mặc dù tớ không biết anh tớ, nhưng mà, anh ấy là người ngay thẳng, sẽ không đùa bỡn anh cậu đâu...”

“Anh cậu lạnh lùng vô tình như vậy...”

Hai người cứ anh cậu anh tứ thảo luận đến sôi nổi, cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Phàm đã chỉnh trang lại quần áo, toàn thân phát ra loại hơi thở lạnh băng đáng sợ, ánh mắt quét qua hai người, lạnh lùng nói: “Đi vào, theo anh đến thư phòng.”

Vệ Nam và Tiêu Tinh bị ánh mắt lạnh như băng của hắn nhìn đến, lập tức yên lặng, ngoan ngoãn theo sau đuôi bước vào trong.

Vệ Đằng đứng ngồi không yên trên ghế sa lon, quần áo dù đã mặc đàng hoàng, nhưng vẫn còn nhăn nhúm, trên cổ lưu lại vết hôn đáng sợ, trông đặc biệt phiến tình.

“Hơ... em gái, sao em lại đến đây? Hơ hơ...” Vệ Đằng mỉm cười giả vờ không quan tâm, mặt lại đỏ bừng, bị em gái bắt gặp chuyện như vậy, mắt mặt đến có thể nhảy xuống Thái Bình Dương được rồi.”

“Anh, em...”

“Vệ Nam, em theo anh đến thư phòng.” Tiêu Phàm cắt đứt lời Vệ Nam, mở cửa thư phòng, đứng bên cạnh, bày ra tư thế ‘xin mời vào’.

Hai cô em gái bị nhốt vào thư phòng, sau đó Tiêu Phàm mới bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng, “Yên tâm, chuyện hai đứa nó cứ giao cho anh giải quyết.”

Thấy nụ cười của Tiêu Phàm, sau lưng Vệ Đằng nổi lên một tầng lông măng, không khỏi đồng tình với hai đứa em gái.

“Anh... định giải quyết như thế nào vậy?”

Tiêu Phàm khẽ cười, nói từng chữ một: “Uy, ép, lợi, dụ.”

Hai nữ sinh đứng trong thư phòng trợn trắng mắt, chốc lát sau Tiêu Phàm đẩy cửa bước vào.

“Mời ngồi.” Tiêu Phàm chỉ vào chiếc ghế sa lon bên cạnh, “Anh muốn nói chuyện với các em một chút.”

Tiêu Tinh ngoan ngoãn ngồi xuống, Vệ Nam lại không phục: “Tiêu Phàm, tôi nói cho anh biết, anh trai tôi là người thẳng tính, ban đầu anh đối xử với anh ấy như thế, anh ấy cũng không ghi hận! Còn mua quà tặng anh. Sau này nếu anh không đối xử tốt với anh ấy, tôi ... tôi...” Suy nghĩ cả buổi, cũng không nghĩ ra mình làm sao trả thù hắn, đành dốc sức liếc hắn: “Tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Bị ánh mắt lạnh lùng của hắn liếc qua, khí thế nhất thời yếu xuống.

Chờ hai người đều an tĩnh lại, Tiêu Phàm mới bắt đầu nói chuyện.

“Nếu mấy đứa đều nhìn thấy, anh cũng sẽ nói thẳng ra vậy.” Tiêu Phàm ngồi trên ghế sa lon, hai tay tao nhã chồng lên nhau, đặt trên mặt bàn, “Nhờ ơn hai đứa, lúc anh và Vệ Đằng đi Quế Lâm quen biết nhau, sau đó trùng hợp gặp nhau ở trường, dần dần hiểu rõ nhau, sau nữa, chính là như mấy đứa thấy.”

Bị áp lực từ khí thế dữ dội của Tiêu Phàm, hai cô gái cả thở mạnh cũng không dám, yên tĩnh lắng nghe.

“Bọn anh yêu nhau, ở cùng nhau, hơn nữa quan hệ đã phát triển đến bước thân mật nhất, còn thân mật hơn những gì các em vừa thấy, hiểu chưa?”

Hai người kinh hoàng khiếp sợ gật đầu, còn thân mật hơn nữa chính là như thế nào, Tiêu Tinh và Vệ Nam không ngốc, đương nhiên hiểu ý Tiêu Phàm.

Trong lòng Vệ Nam buồn bực, thì ra lão anh ngốc của mình sớm bị người ta ăn sạch sành sanh rồi.

Trong lòng Tiêu Tinh thán phục, anh trai quả nhiên hành động nhanh chóng, nhanh như vậy đã đánh đến cửa thứ 3 rồi.

Tiêu Phàm ngừng lại khoảnh khắc, thấy hai nữ sinh đều gật đầu, mới nói tiếp: “Chuyện hôm nay các em đừng nói ra ngoài, chờ đúng thời cơ, bọn anh tự nhiên sẽ nói rõ với người lớn hai nhà, nghe rõ?”

“Vâng vâng, em tuyệt đối sẽ không lảm mồm.” Tiêu Tinh gật đầu đảm bảo.

Vệ Nam cũng gật đầu, suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc hỏi ra nghi vấn lớn nhất trong lòng: “Anh có yêu anh hai tôi không?”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng mỉm cười: “Dĩ nhiên.”

Bấy giờ Vệ Nam mới thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ cần anh đối tốt với anh ấy, tôi không có ý kiến.”

Tiêu Phàm đi tới, khẽ vỗ vai Vệ Nam, dịu dàng nói: “Sau này em cũng là em gái anh, anh không biết trước đây em có thành kiến gì với anh, từ giờ trở đi, anh hy vọng em xem anh là người yêu của anh hai em.”

“Nga. . .”

“Hy vọng hai đứa có thể hiểu được, hơn nữa tôn trọng tình cảm của bọn anh, có thể làm được không?” Tiêu Phàm tiếp tục ra lệnh.

Tiêu Tinh vội vàng gật đầu, Vệ Nam do dự hồi lâu, sau đó cũng gật đầu.

Tiêu Phàm nâng khóe môi mỉm cười: “Vậy tối nay ở lại ăn cơm, cơm nước xong liền về đi, ngày nghỉ anh và Vệ Đằng đều ở lại đây, không mong các em tới quấy rầy.”

Nói xong liền mở cửa nghênh ngang rời đi.

Tiêu Tinh quay đầu nhìn Vệ Nam một cái, đối phương cũng đang quay đầu lại, hai người trật tự phun ra một hơi.

“Anh của cậu thật đáng sợ.” Vệ Nam nói.

“Ừm, cũng chỉ có loại thần kinh thô như anh hai cậu mới dám đến gần hần thôi...”

“Cũng phải, người bình thường đã sớm bị ánh mắt lạnh lùng của hần dọa chạy mất.”

Hai người bất đắc dĩ nhún vai, bọn họ lại ở cùng nhau, duyên phận cũng kỳ diệu quá đi, cặp vé tình nhân kia không biết là đưa tốt hay đưa nhầm rồi.

Năm giờ chiều, giờ cơm tối, bốn người vây quanh một cái bàn ăn ăn cơm.

Món ăn trên bàn phong phú, màu sắc hương vị đều vẹn toàn, nhưng hôm nay, mọi người dường như cũng không có hứng thú ăn uống.

Nhất là Vệ Đằng, vẫn cúi thấp đầu không nói lời nào.

Mãi đến khi hai nữ sinh đứng dậy phải đi, Vệ Đằng mới đứng lên, “Anh tiễn các em.”

Tiêu Phàm biết hần có thể muốn nói gì với em gái, kiếm cớ giữ Tiêu Tinh lại.

Vệ Đằng và Vệ Nam cùng ra đến cửa, bấy giờ mới thở ra một hơi thật dài.

“Em gái à, chuyện hôm nay em cứ xem như không thấy, nghe chưa?” Về mặt rất hung dữ, tai lại đỏ bừng, “Ngần vạn đừng nói với cha mẹ nhà, biết chưa?”

Vệ Nam gật đầu, “Ngày nghỉ anh không về nhà đúng không?”

“Ừm, em hãy nói anh lưu lại ôn tập, có một môn do bị viêm dạ dày nên phải hoãn thi.”

“À, biết rồi.”

Hai người đối diện cũng không nói gì nữa, sau hồi lâu, Vệ Nam mới khẽ thở dài: “Anh hai, em cứ tưởng anh đã sớm buông tha, không ngờ... cuối cùng vẫn sống cùng hấn.”

Vệ Đằng cười gượng hai tiếng: “Ai bảo da mặt anh dày làm chi.”

“Chỉ cần anh hạnh phúc là tốt rồi, đừng để bản thân chịu uất ức gì cả, cho dù hấn lớn mạnh nhưng em cũng không phải con kiến nhỏ.”

Vệ Đằng gật đầu: “Hấn đối với anh rất tốt.”

“Thật?”

“Ừ, hấn thật sự rất tốt với anh, em cứ yên tâm đi.” Nhớ tới cái tốt của Tiêu Phàm, Vệ Đằng có chút thẹn thùng, gãi gãi cái ót, chuyển đề tài: “Bao giờ em về nhà?”

“Ngày mốt.”

“Vậy bên phía ba mẹ nhờ em chăm sóc, có việc gì cứ gọi điện cho anh.”

Vệ Nam nghiêm túc gật đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, ha ha cười lên: “Sao em cảm ấy anh giống như là sắp gả ra khỏi nhà vậy, lão ca?”

“Em được phép lẩn rồi.”

Vệ Đằng liếc nàng một cái, xoay người mở cửa, đúng lúc Tiêu Phàm đang đưa Tiêu Tinh ra ngoài, ánh mắt hai người chạm nhau, Vệ Đằng đỏ mặt lẩn tránh.

“Hai vị, đi thông thả không tiễn.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười một tiếng, đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, Tiêu Phàm liền kéo Vệ Đằng lại, “Được rồi, bọn họ đi rồi, không có việc gì nữa.” Ngón trỏ nâng cằm hấn lên, cúi xuống hôn.

Mặt Vệ Đằng bị hấn nâng lên hôn, trong lòng lại không ngừng mắng.

Hôm nay bị hai nữ sinh bắt gặp tại chỗ, thấy được bao nhiêu?

Hình như đã cởi áo, phía dưới cũng không kém nhiều lắm, thật là mất mặt, nếu không phải do Tiêu Phàm lang tính bộc phát, mình có thể mất mặt đến vậy sao? Từ nhỏ đến lớn, đến chỗ nào chẳng phải là hăng hái phấn khởi? Hôm nay bị anh đè ép, rên rỉ thở dốc, thậm chí dạng tòi tệ như vòng chân giữ eo cũng bị em gái thấy được, thể diện của kẻ làm anh như mình ở chỗ nào, uy nghiêm ở chỗ nào chứ?

Vừa xuất thần, hàm răng động một tí đã cắn phải đầu lưỡi Tiêu Phàm.

“Ngô... cắn trúng rồi.” Vệ Đằng đẩy Tiêu Phàm ra, Tiêu Phàm ngược lại cũng không để ý, hôn càng điên cuồng.

Mùi máu tươi nồng nặc tràn trong khoang miệng, kích thích càng thêm mãnh liệt!

Trong lòng Vệ Đằng hiểu, liên tục hai lần đều bị cắt đứt ngay thời khắc mấu chốt, Tiêu Phàm chắc chắn muốn hỏng, sau đó liền nhắm mắt lại, ngầm cho phép Tiêu Phàm tiến thêm một bước.

Hai người một mạch hôn nhau đến tận phòng ngủ, dưới sự vuốt ve kịch liệt, thân thể cũng nhanh chóng phản ứng.

Tiêu Phàm đè Vệ Đằng trên giường, hai ba cái liền lột sạch quần áo, từ cổ hôn liên tục xuống phía dưới, đôi môi ấm áp trên da thịt nóng rực, lưu lại những dấu vết khiến người ta mơ màng.

Chỉ nghe hô hấp Tiêu Phàm càng lúc càng nặng nề, Vệ Đằng nắm ra giường, ngoan ngoãn để hấn chen vào giữa hai chân mình, hai chân bị tách ra, đặt trên bả vai.

“Đinh linh linh. . .”

Thân thể Tiêu Phàm cứng đờ, Vệ Đằng cũng rất lúng túng, không muốn để ý, nhưng điện thoại vang lên không ngừng.

Tiêu Phàm không nhin được cầm lấy ống nghe, truyền đến thanh âm mềm mại của một phụ nữ: “Có phải Tiêu tiên sinh không ạ? Đêm giường của ngài chúng tôi đã đưa đến.”

Tiêu Phàm lạnh lùng nói: “Để ở ngoài cửa, tôi xuống dưới lấy.”

“Đặt trên băng ghế phía ngoài vườn hoa được không ạ?”

“Được.”

“Vậy xin ngài nhanh chóng đi lấy, vạn nhất bị mất, chúng tôi...”

“Biết.”

Tiêu Phàm sầm mặt cúp điện thoại.

Vệ Đằng thì ha ha cười to lên, “Thật xui xẻo nha, lần nào cũng như vậy.” Nói xong định đứng dậy không làm nữa, lại bị hấn áp trở về.

“Còn dám cười, xem anh làm thế nào trừng phạt em.”

Vừa dứt lời, Vệ Đằng lập tức bị hấn hôn điên cuồng bá đạo, tới tấp vào môi.

Đôi môi nóng bỏng dạo khắp nơi trên người, kỹ xảo cao siêu đốt lửa khắp nơi.

Vệ Đằng cũng không cười nổi nữa, chỉ dốc sức cố gắng hít thở bình ổn nhịp tim, ngón tay siết chặt ra giường, chịu đựng loại hành hạ như bị hỏa thiêu toàn thân.

Giống như nổi lên một trận cuồng phong, Vệ Đằng bị hôn đến toàn thân như nhũn ra, bộ dáng đôi mắt mơ hồ chiếu vào mắt Tiêu Phàm, tăng thêm mị hoặc.

Tiêu Phàm hô hấp không ổn định, lúc tách hai chân Vệ Đằng ra, hơi dừng lại một chút, đè xuống ý tưởng muốn trực tiếp tiến vào, lật học tử đầu giường tìm dầu bôi trơn.

Cho một ít vào tay, sau đó tại nơi miệng huyết ngưng ngừng, chậm chạp bôi lên.

Cảm giác được lạnh lẽo phía sau, Vệ Đằng biết đây là cái gì, nhắm mắt lại quay đầu đi chỗ khác, để mặc cho Tiêu Phàm cắm vào ngón tay mang dầu bôi trơn để mở rộng.

Foreplay làm thật lâu, ngón tay mang theo dầu bôi trơn dịu dàng khuếch trương trong người.

Vệ Đằng cảm nhận được sự tử mĩ của Tiêu Phàm, đáy lòng hết sức cảm động, biết hấn chịu đựng hết sức vất vả, vì vậy, cầm chiếc bình trong tay hấn ném sang một bên, nhẹ nhàng ôm lấy lưng hấn, thấp giọng nói: “Có thể rồi...”

“Đinh linh linh. . .”

Lần này là chuông di động vang.

Tiêu Phàm sầm mặt, thuận tay cầm lấy điện thoại di động ném sang một bên, không chút do dự đâm đỉnh phân thân đã sớm cứng rắn đi vào!

“A. . .” Vệ Đằng thét lên một tiếng, hậu huyết bị cưỡng bức mở to, giống như có một khối que hàn cứng đánh vào cơ thể.

Vệ Đằng đau đến cắn chặt đôi môi, Tiêu Phàm cũng mở to miệng thở dồn dập.

Cắm đục quá lâu, cả ngày nhìn thấy nhưng lại không ăn được, vừa vào nơi nóng hừng hực kia, dục vọng bị bao 7uanh thật chặt, Tiêu Phàm sắp phát điên rồi, thật muốn mạnh mẽ đâm thẳng vào thân thể này, lại sợ thương tổn đến Vệ Đằng, đành phải hôn trán an ủi hẩn trước, ngón tay không ngừng vuốt ve sau lưng hẩn, dòi lực chú ý.

Vệ Đằng biết Tiêu Phàm nhẫn nhịn rất cực nhọc, hít một hơi thật sâu, hai chân bám lấy hông hẩn, thả lỏng bản thân.

Sau khi được cho phép, Tiêu Phàm rốt cục an tâm đâm vào cơ thể.

Lần lượt điên cuồng đâm vào, khiến Vệ Đằng cũng không thể dậy người, Tiêu Phàm đặt hai chân hẩn trên vai, tay nâng hông hẩn lên cao, để bản thân tiến vào sâu hơn.

“A... ưm... ưm...”

Theo chuyển động bá đạo điên cuồng mang theo dục vọng chiếm hữu mãnh liệt của hẩn, Vệ Đằng đã sớm không còn khống chế được nữa, tiếng rên rỉ rơi vỡ cũng trở nên rõ ràng, càng lúc càng lớn.

“A. . . sâu quá, chậm một chút, chậm một chút. . .” Cuốn chiếu bị lao vào mãnh liệt, Vệ Đằng đã sớm chẳng còn quan tâm đến ngưỡng ngừng nữa, “Chậm một chút, ưm. . .” .

Tiêu Phàm dường như hiểu rất rõ những điểm nhạy cảm của Vệ Đằng, lần nào cũng chạm đến vị trí yếu ớt nhất, khiến Vệ Đằng gào thét từng trận run rẩy, khoái cảm mãnh liệt chạy từ xương sống đến thẳng đỉnh đầu, Vệ Đằng há to mồm, toàn thân vô lực nằm trên giường, mặc cho Tiêu Phàm điên cuồng hưởng thụ thân thể của mình.

Chờ đến cuối cùng hẩn cũng bắn ra ngoài, Vệ Đằng đã mệt mỏi đến hư thoát, hai chân tựa hồ bị tách rời khỏi cơ thể, không thể cử động.

Đôi chân mở ra không cách nào khép lại, đành động bất động nằm phịch trên giường, chất lỏng dính dính giữa hai chân cũng bắt chấp.

Nhìn hình ảnh dâm mỹ kia, Tiêu Phàm tựa hồ lại kích động, Vệ Đằng cảm giác được dục vọng nóng bỏng hắt đến nơi cửa vào, đầu ngón tay không khỏi phát run.

Hắn không phải là còn muốn chứ...

Trả lời Vệ Đằng chính là lại một lần mạnh mẽ tiến vào, lại một vòng chuyển động mãnh liệt.

Thật là quá kịch liệt, vạn nhất làm tình thế này làm đến chết, trước mặt Diêm Vương chắc sẽ rất mất mặt?

Bị Tiêu Phàm hành hạ đến toàn thân bủn rủn, Vệ Đằng suy nghĩ lan man, sau này vẫn là mấy ngày làm một lần đi, bằng không dồn nén hắn lâu quá, dồn nén, bất kể là núi băng hòa tan hay núi lửa phun trào, đều rất đáng sợ.

Chút xương cốt này của mình, nhưng không chịu nổi hắn hành hạ đâu nha...

31. Quyển 04 - Chương 30

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng mở mắt, thấy Tiêu Phàm đang nhìn hắn mỉm cười ôn nhu.

Đỏ bừng mặt, ngọc nguyệt ngồi dậy, quay đầu hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Ba giờ chiều.”

“A a, tối hôm qua... mệt quá, lại có thể ngủ đến bây giờ.” Vệ Đằng có chút lúng túng, muốn đứng dậy, eo đau đón, lại ngã về.

“Anh giúp em xử lý trước một chút.”

Tiêu Phàm cười cười, đi đến đỡ Vệ Đằng vào phòng tắm.

Vệ Đằng nghĩ thầm, không bằng anh cứ giống như lần trước, thần không biết quỷ không hay, rửa mông giúp em, bây giờ ban ngày ban mặt, lúng túng nhiều nha.

Tiêu Phàm cũng không chút ngần ngại, đặt Vệ Đằng trong bồn tắm lớn, rửa được rất cẩn thận, ngón tay ở giữa hai chân và hậu huyệt dụi dằm cử động.

Vệ Đằng nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng, dục vọng không chịu thua kém cũng dựng thẳng lên.

Tiêu Phàm chỉ khẽ cười, liền dùng tay bao lấy dục vọng, chơi đùa trên dưới.

“Đây là hiện tượng bình thường, em xấu hổ cái gì.” Tiêu Phàm thấp giọng nói.

Vệ Đằng nhắm mắt lại, dù sao ở trước mặt hắn cũng mất mặt vô số lần rồi, cũng không kém hơn bây giờ.

Sau khi rửa sạch, Tiêu Phàm đột nhiên ném cho Vệ Đằng một cái khăn lông, “Tự lau khô đi, quần áo anh để trong tủ treo trong phòng ấy.”

Được hắn hầu hạ quá thoải mái, Vệ Đằng nhắm mắt hưởng thụ, một chút cũng không muốn cử động, “Giúp em lau đi, em không còn sức nữa.”

“Tự lau đi.” Tiêu Phàm không thèm nhìn da mặt dày của kẻ nào đó, lấy khăn lông nhét cho hắn, nhẹ nhàng hôn trán hắn: “Anh đi nấu cơm.”

Chờ Vệ Đằng lau lau cọ cọ xong, mặc quần áo tử tế ra đến phòng khách, Tiêu Phàm đã bùng thức ăn ra.

Ngồi đối diện nhau ăn cơm, Vệ Đằng lén nhìn hắn, trải qua điên cuồng tối qua, Tiêu Phàm hôm nay thần thanh khí爽, mặt đầy gió xuân, thật đẹp trai đúng không nhỉ.

Vệ Đằng cắn mạnh đùi gà, con người trông có vẻ lạnh nhạt dịu dàng, ở trên giường lại điên cuồng kịch liệt như thế, quả thực là dã thú, hơn nữa còn là dã thú nổi điên!

Tiếp tục như vậy, nói không chừng mạng nhỏ cũng bị mất.

Mặc dù kỹ thuật hắn cao siêu, tối qua mình cũng được hưởng thụ...

“Lúc ăn cơm đừng suy nghĩ lung tung.” Tiêu Phàm lạnh lùng nói một câu, “Bao tử vốn không tốt, đau đến thế còn chưa đủ?”

Vệ Đằng phục hồi tinh thần lại chuyên tâm ăn cơm, mở to miệng cắn, lang thôn hổ yết.

“Ăn từ từ, em nuốt vào có thể tiêu hóa sao?”

Vệ Đằng nuốt xuống một miếng rau, ngẩng đầu lên để đĩa xuống, “Anh thật dài dòng, từ nhỏ đến giờ em đều ăn như thế này đây.”

“Cho nên từ nhỏ đã bị đau dạ dày, không phải sao?” Tiêu Phàm rất nghiêm túc, mặt cũng rất lạnh lùng.

Vệ Đằng nghe rồi cười xấu xa, “VẬY sau này ở trên giường, động tác chậm một chút là được rồi?”

Tiêu Phàm cau mày, “Em nói chuyện có phải là trực tiếp quá chẳng?”

Vệ Đằng tiếp tục cười: “Trước giờ em chưa từng nói chuyện vòng vo mà.”

Tiêu Phàm đột nhiên mỉm cười gật đầu: “Được rồi, anh đồng ý, sau này chậm một chút, dịu dàng một chút, em có thể ăn cơm thật ngon rồi, trên bàn ăn, đừng nghĩ mấy chuyện này.”

Mặt Vệ Đằng đỏ lên, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Hắn nói thế nào cứ như mình là tên sắc lang, trên bàn cơm cũng muốn chuyện đó? Nhưng mà, cảm thấy nụ cười khi hắn gật đầu khiến cho sống lưng người ta sợ hãi.”

Mấy ngày nay, cả hai đều dính vào nhau, ban ngày, Vệ Đằng chơi game, Tiêu Phàm xem tạp chí hoặc là xem TV, thỉnh thoảng lên net tra tài liệu.

Buổi tối, chỉ cần Vệ Đằng không lộn xộn, Tiêu Phàm cũng rất đứng đắn, chỉ ôm ngủ, nhiều nhất là hôn, không tiến vào động tác sâu hơn.

Vệ Đằng nghĩ thầm, đoán chừng do lần đó ăn rất no, khó vì cái mông mình đau suốt 3 ngày.

Ở cùng Tiêu Phàm đã lâu, Vệ Đằng đột nhiên phát hiện ra rất nhiều chuyện lý thú, hoặc nói, các thói quen nhỏ đáng yêu của Tiêu Phàm.

Chẳng hạn như mỗi đêm khi ngủ, hắn đều nhướn mày, lật gối một lần.

Chẳng hạn như mỗi sáng tỉnh dậy, hắn đều sẽ mở mắt, nhắm mắt, lại mở mắt.

Chẳng hạn như mỗi lúc hắn xất thức ăn, luôn thích nắm đồ ăn lên, lật lại vài lần, sau đó một đao lưỡng đoạn, lại thái thành mảnh nhỏ.

Chẳng hạn như lúc nằm trên giường đọc sách, hắn quen mang mắt kính, mặc dù mắt kính chỉ có 1.5 độ, Tiêu Phàm nói là vì bảo vệ mắt, không muốn cận nặng hơn. Vệ Đằng nói thật ra là giả ngẫu thì có, Tiêu Phàm cười cười không trả lời.

Những thói quen kỳ quái này, nhìn trong mắt Vệ Đằng, chỉ cảm thấy hết sức đáng yêu. Còn vì bản thân mình phát hiện ra những thói quen không muốn người khác biết này mà mừng rỡ.

Kỳ nghỉ đã sắp nửa tháng, Vệ Nam đã sớm về nhà, hơn nữa còn theo lời Vệ Đằng dặn dò mà nói dối Vệ Đằng lưu lại trường ôn tập.

Lúc Vệ Đằng và cha mẹ nói chuyện điện thoại, Tiêu Phàm ở phía sau mỉm cười đắc ý, Vệ Đằng đỏ mặt, nói dối ngay trước mặt Tiêu Phàm, khiến hắn cảm giác mình giống như lừa cha mẹ bỏ trốn theo người ta.

Vệ Đằng sau khi đến đây liền không chút khách sáo chiếm đoạt laptop của Tiêu Phàm, ổ cứng vốn trật tự sạch sẽ, vừa lọt vào tay Vệ Đằng là trở thành kho game, cái gì trò chơi offline, mô hình, trồng trọt... cần gì cũng có.

Thậm chí vì chơi game, mang cả bộ bàn trong thư phòng cũng chuyển đến phòng ngủ.

Tiêu Phàm nhìn hắn cả ngày chơi mấy trò màu sắc lòe loẹt, cảm thấy rất bất khả tư nghị.

Này không, Tiêu Phàm vừa lên giường, Vệ Đằng liền ở đó điên cuồng gõ bàn phím.

Trong lòng Tiêu Phàm hiểu, lần trước dữ dội quá dọa hắn sợ, cho nên gần đây hắn đều lấy chơi game làm lý do, chịu đựng đến rất khuya, mới lén lén lút lút bò lên giường. Ngoan ngoãn nằm bên cạnh Tiêu Phàm, không nhúc nhích, chỉ chốc lát sau đã hô hấp đều đều ngủ thiếp đi.

Tiêu Phàm rất bất đắc dĩ, mình cũng không phải là sắc lang, có cần sợ đến vậy không? Xem ra là lần đầu tiên cùng nhau đã để lại bóng ma trong lòng cậu ấy.

Nhưng rõ ràng đêm ấy cậu ta cũng rất hưởng thụ, rên rỉ đến khàn giọng.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, không đi tính toán tâm tư quái dị của Vệ Đằng nữa, cúi đầu tiếp tục xem tạp chí.

“Tiêu Phàm!” Vệ Đằng đột nhiên gọi lớn một câu, không quay đầu lại, chỉ vươn tay ngoắc ngoắc, ý bảo hắn đi qua.

Tiêu Phàm đứng dậy đi qua phía sau Vệ Đằng, “Làm gì?”

“Đến đây, anh giúp em trông chừng gian phòng này trước, gian phòng số 1, đừng để cho người khác chiếm lấy.” Vệ Đằng giống như rất gấp, vừa nói chuyện vừa khoa tay múa chân, “Thấy chưa, có người đi vào liền click vào dấu X góc phải, đá người ra.”

“Tại sao phải đá người?” Tiêu Phàm không hiểu

“Em muốn chiếm gian phòng này, tối nay bạn kết hôn, anh cứ giúp em trông chừng một lát là được.” Vệ Đằng sốt ruột đứng lên, kéo Tiêu Phàm ngồi xuống ghế, “Tiến vào đều đá nha, em đi vệ sinh, sắp chết rồi. . .”

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng Vệ Đằng nôn nóng vọt vào nhà vệ sinh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Chiếm phòng kết hôn? Đám trẻ nít này thật đủ nhàm chán.

Quay đầu liếc nhìn mấy vi tính, chỉ thấy gian phòng Vệ Đằng chiếm có tấm biển số 1 dựa phía trước, tên gọi “Hôn lễ ngọt ngào.”

Tiêu Phàm cau mày, thu nhỏ cửa sổ, sau đó mở QQ, đăng nhập số của mình.

Từ danh sách bạn bè thấy một cái ava giống con sói, nick “Khẩu thập”, double click nhấn tin.

“Đi ra đi, đừng ần nữa.”

Giây lát sau liền có hồi âm.

“A, rốt cuộc cũng rảnh online rồi à?”

“Sao lại nói vậy?”

“Tớ còn tưởng cả ngày cậu ở trên giường làm vận động kịch liệt, không đếm xỉa tới chuyện khác.”

“Có ý gì?”

“Chân thành khuyên cậu, lần sau trước khi làm thì tắt di động, rút điện thoại, đừng tùy tiện ném di động, may không phải ba mẹ cậu nghe được, hoặc là cậu muốn bước theo chân tớ?”

Tiêu Phàm nhếch miệng khẽ cười: “Cậu nghe được à? Lúc tớ cầm lại di động thấy cuộc gọi kết thúc, còn tưởng cậu chờ không được nên cúp máy.”

“Tớ nghe được, bản rõ ràng đầy đủ, còn giúp cậu thu âm nữa, có cần tớ gửi qua email của cậu làm kỷ niệm không?”

“Cậu thật là biến thái.”

“Như nhau như nhau, không ngờ cậu hành hạ người kia còn rất có kỹ thuật, chắc chắc, tiểu tử kia bị cậu đùa bỡn đến kêu trời gọi đất, thật dữ dội nha.”

Tên Diệp Kính Văn này thật biến thái, nghe được không cúp điện thoại còn ghi âm lại. Nhớ đến sự mãnh liệt của hôm đó, Tiêu Phàm không kìm được lại nở nụ cười.

“Được rồi, nói chính sự đi, mấy hôm nay tớ không thấy cậu online, hôm đó gọi điện rốt cuộc có chuyện gì?”

“Hôm đó tớ sắp về nước, bây giờ đã ở trong nước rồi, bị cha giám thị, hôm khác tìm cậu lấy hành lý.”

Sau khi Diệp Kính Văn rời nước, thủ tục tạm nghỉ, thu dọn đồng sách rách đều do Tiêu Phàm giúp đỡ lo liệu. Tiêu Phàm gật đầu: “Được rồi, trước khi đến hãy gọi điện thoại.”

“Ừ, tớ sẽ gọi điện ban ngày, di động cậu không bị hư chứ?”

“Không sao, chống sốc mà.”

Tiêu Phàm đóng Q, quay đầu lại mở cửa sổ game của Vệ Đằng ra, chỉ thấy bên trong gian phòng tràn ngập trái tim hồng, hoa hồng, dấu môi đỏ.

“Bà xã bà xã, cậu ngăn người a, không để ý tới tớ?”

“Bà xã, gọi cậu đấy, không để ý tới tớ à?”

Nhìn cái tên chạy vòng vòng xung quanh Vệ Đằng trên màn hình, mặt Tiêu Phàm lạnh xuống.

“Cút ngay.” gõ hai chữ gửi qua.

“Cậu hôm nay tâm tình không tốt sao? Không để ý tới tớ, tớ sẽ đau lòng đấy, bà xã ôm. . .”

Tiêu Phàm vuốt vuốt cái trán, nhần nhịn không phát cáu, nhưng cái tên kia cứ ồn ào bà xã bà xã gọi không ngừng.

“Bà xã a, chán quá, tớ kể chuyện cười giải buồn cho cậu được không?”

“Bảo cậu cút, không nghe thấy à?” Nói xong lại chuyển chuột, click vào dấu X, đá tên kia ra khỏi phòng.”

Tên vô sỉ chỉ sau chốc lát lại tiến vào, “Bà xã sao cậu lại đá tớ?”

Tiêu Phàm không chút do dự tiếp tục đá.

“Phi, hôm nay cậu mắc bệnh à?”

Không nhìn, tiếp tục đá, dù sao Vệ Đằng đã nói, bất kể là ai, đi vào đều đá ra thôi.

Vì vậy, cái tên gọi là vũ trụ vô hạn bắt đầu tức giận, bắt đầu mở loa gõ bàn phím mắng chửi.

“Đau dạ dày, cậu bị mắc bệnh rồi phải không, đá cái thí! Không phải cậu gọi tớ tới sao? Cậu bị rút não hả?”

Lúc Vệ Đằng trở lại, chính là chứng kiến tình cảnh như vậy.

Lúng túng gãi ót, hướng Tiêu Phàm nói: “Chuyện đó, sao anh đá cả vũ trụ vô hạn vậy?”

Tiêu Phàm vẫn mặt lạnh, “Không phải em bảo tớ kẻ nào đá kẻ đó sao?”

Vệ Đằng ngẩn người, “Em quên nói, a a, để cho hắn vào trước đã.” Nói đoạn định đoạt chuột về, lại bị Tiêu Phàm lôi một cái, ngã vào trong ngực.

“Tại sao. . . Ngô. . . Ngô ưm. . .”

Bị hôn đến thân thể phát run, Vệ Đằng cố gắng đẩy Tiêu Phàm ra, người phía sau vẫn không nhúc nhích, ôm sát Vệ Đằng, hôn điên cuồng.

Rốt cuộc cũng được buông ra, Vệ Đằng mặt đỏ bừng muốn ngồi dậy, lại bị Tiêu Phàm áp về.

Vệ Đằng cảm tức: “Anh làm gì thế hả?”

“Hình như có người gọi em bà xã nha.” Tiêu Phàm nâng cằm Vệ Đằng ngẫm nghĩ, sáp lại gần tai thì thầm: “Nói cho anh biết, kẻ đó là ai?”

“Bà xã gì chứ?” Vệ Đằng ngây người.

“Không thừa nhận?” Cánh tay Tiêu Phàm thu lại, ôm eo Vệ Đằng, lại tiếp tục hôn.

Cơ thể Vệ Đằng bị Tiêu Phàm ôm ngang, hông ấn xuống ghế, muống giã giụa cũng không có sức lực, đành mặc hân trêu chọc, bị hôn đến đỏ mặt.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm cuối cùng hôn đủ rồi, Vệ Đằng mới thở hỗn hỗn bò dậy khỏi ngực hân, nhìn chăm chăm hân: “Anh bị sao vậy!”

Tiêu Phàm nhún vai, chỉ vào màn hình laptop: “Tự nhìn đi.”

Vệ Đằng quay đầu nhìn, cửa sổ đối thoại trong trò chơi, một đồng bà xã với tim hồng.

Lập tức cẩn thận suy nghĩ, toét miệng cười rục rịch: “Anh có phải đang ăn giấm chua không a...”

Tiêu Phàm ôm Vệ Đằng từ phía sau, kéo hân ngồi xuống chân mình, khẽ cười cắn cắn vành tai Vệ Đằng: “Không được sao?”

“Được, ăn đi, ăn giấm rất tốt.” Vệ Đằng tâm tình khoái trá, cúi đầu nhanh chóng gõ chữ gửi qua cho tên vũ trụ vô hạn còn đang mắng chửi lung tung.

“Được rồi, đừng gọi nữa, vừa nãy không phải tớ đá cậu, là người khác đang onl.”

Tiêu Phàm nheo mắt, nhìn hai chữ ‘người khác’, nhìn đi nhìn lại nhiều lần, ngón tay đột nhiên mò vào quần ngủ của Vệ Đằng.

“Á...” Vệ Đằng bị hù dọa hét to, “Anh đang làm gì vậy? Đừng quấy rối, em còn có chuyện nghiêm túc mà... Tiêu Phàm.”

Vệ Đằng nổi giận, Tiêu Phàm còn giận hơn, ngón tay ác ý địa cầm phân thân Vệ Đằng đùa bỡn, chỉ nghe Vệ Đằng hít hơi, nháy mắt toàn thân cứng ngắt.

“Tiếp tục a, không phải là có chuyện nghiêm túc sao?” Kỷ xảo của Tiêu Phàm trêu chọc đến dục vọng của Vệ Đằng, Vệ Đằng cứng người nằm trong ngực Tiêu Phàm, động cũng không dám động.

“Tiêu Phàm. . . Người đó, hân là . . . của em. . .”

“Cái gì của em? Ông xã trong game?” Tay dùng thêm chút lực, thành công khiến Vệ Đằng thét lên.

“A! Đừng như vậy. . . ưm. . .”

Bởi vì khoái cảm mãnh liệt, toàn thân Vệ Đằng mềm nhũn, vô lực tựa vào ngực Tiêu Phàm, mặc hần một tay ôm eo, một tay nằm trong quần ngủ làm xằng làm bậy.

Càng đáng sợ hơn là, Vệ Đằng rõ ràng cảm giác được có một vật cứng nằm phía sau mình...

Tiêu Phàm từ sau lưng hôn vành tai Vệ Đằng, ngón tay cử động càng lúc càng nhanh, toàn thân Vệ Đằng run rẩy, rốt cuộc nộ vũ khí đầu hàng.

Vũ trụ vô hạn trong game còn đang xoay chuyển xung quanh Vệ Đằng, “Bà xã đại nhân, sao lại không nói? Hôm nay rốt cuộc cậu đang làm gì vậy?”

Vệ Đằng ngồi phịch trong lòng Tiêu Phàm hít thở, chờ nhịp tim bình ổn lại, mới dùng hết khí lực ngồi dậy, gõ qua một hàng chữ.

“Tớ chuyển vị trí chủ phòng qua cho cậu, hôn lễ của cậu và Ngưu nha đầu tự cậu hoàn thành, còn có, bà xã không phải để gọi bậy!”

Châu Vũ trong đầu đầy sương mù, nghi hoặc nói: “Không phải cậu khiến tớ gọi bà xã sao? Ai bảo cậu chọn nhân vật nữ còn mặc quần hồng kéo theo một đám ruồi bọ, Vệ Đằng hôm nay cậu rất không bình thường, sao vậy?”

Nghe được tiếng cười phì phía sau của Tiêu Phàm, Vệ Đằng giận đến hít một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi gõ bàn phím.

“Bởi vì, hôm nay, bà xã bản chính đang ở bên cạnh tớ, cậu vừa lòng chưa!”

Sau khi gõ chữ xong, tắt cửa sổ màn hình, Vệ Đằng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng Tiêu Phàm nhẹ nhàng nâng lên, nụ cười dịu dàng khiến cho lớp lông mày phía sau đều dựng đứng.

“Vừa rồi em mới gọi anh là gì?” Tiêu Phàm sáp lại, cắn lỗ tai Vệ Đằng khẽ liếm.

Vệ Đằng chột dạ cười cười, “Bà xã bản chính...”

32. Quyển 04 - Chương 31

“Vừa rồi em mới gọi anh là gì?” Tiêu Phàm sáp lại, cắn lỗ tai Vệ Đằng khẽ liếm.

Vệ Đằng chợt dạ cười cười, “Bà xã bản chính...”

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm vào mắt Vệ Đằng, thở dài nói: “Tên kia gọi em là bà xã, em gọi anh bà xã, cái này nên tính thế nào đây?”

Nụ cười rất dịu dàng nhưng Vệ Đằng lại cảm thấy cơn rùng mình không rõ nguyên do.

Tiêu Phàm không rút tay ra, vẫn đang quanh quẩn giữa hai chân, nhẹ nhàng chà sát bộ vị mẫn cảm, nháy mắt toàn thân Vệ Đằng cứng ngắc.

“Cái đó, hiểu lầm thôi mà... anh cũng mệt rồi, ngủ sớm một chút đi...” Chột dạ nghĩ muốn đứng dậy, phát hiện bản thân không có cách nào tránh thoát khỏi tay Tiêu Phàm. Xoay người vùng vẫy, lại cảm giác dục vọng phía sau càng cứng hơn, Vệ Đằng đành cứng người không dám cử động nữa.

“Bà xã bản chính?” Tiêu Phàm cười khê bên tai, “Thì ra trước mặt bạn bè mình, em gọi anh như vậy à...”

Vừa nói vừa cởi quần Vệ Đằng.

“Có mấy đạo bản?”

Một tay nâng thẳng mông Vệ Đằng lên, chất lỏng trên ngón tay cũng được nhẹ nhàng đẩy vào hậu huyệt.

Toàn thân Vệ Đằng run rẩy, hô hấp dồn dập, nhưng lại vẫn cứ vô lực phản kháng, biết Tiêu Phàm đang ghen, cố tình trêu chọc mình, Vệ Đằng vừa giận cơ thể mình quá nhạy cảm, vừa cảm thấy ngọt như mật ong.

Hắn ghen... vốn cho rằng người như hắn, sẽ khinh thường chuyện ghen tuông nha.

Sau khi Vệ Đằng nghĩ rõ ràng cũng không thêm chống cự nữa, chỉ là tư thế bị vây trên ghế khiến hắn cảm thấy xấu hổ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu giữ lại bàn tay làm loạn của Tiêu Phàm, “Đừng ở đây, lên giường đi, đệm giường thật mềm...”

“Em ăn cơm cũng không chọn như vậy.” Tiêu Phàm không chút do dự đem vật cứng rắn nhấm ngay miệng huyệt, đẩy vào.

“A...” Vệ Đằng không ghìm nổi phát ra tiếng, lại cảm thấy mất thể diện, vội vàng lấy tay che miệng lại.

Như Vệ Đằng mong muốn, lần này động tác Tiêu Phàm vô cùng chậm, chậm đến mức Vệ Đằng rõ ràng cảm giác được lửa nóng của mỗi tắc da thịt tiếp xúc, cánh tay Tiêu Phàm dùng lực một chút, thân thể Vệ Đằng trầm xuống, dục vọng đâm vào càng sâu.

“Á...” Hai tay Vệ Đằng bám chặt tay vịn của ghế, muốn chống đỡ để đứng dậy bỏ trốn, lại bị Tiêu Phàm giữ eo.

“Đừng động, hảo hảo hưởng thụ, bà xã đang hầu hạ em mà.” Tiêu Phàm thở hỗn hển, ôm chặt Vệ Đằng, bắt đầu chuyển động có quy luật, tiếng ghế kéo kẹt theo những lần đưa đẩy, cả gian phòng đều nhuộm đầy hơi thở mị hoặc.

Tim Vệ Đằng đập như trống dồn, dốc sức nắm tay vịn chống đỡ thân thể. Trong lòng oán giận, bà xã này thật kinh khủng...

Không giống lần trước nhanh chóng và điên cuồng, lần này Tiêu Phàm tựa hồ như trừng phạt ác ý, mỗi động tác đều thật chậm, lúc tiến vào cũng thật sâu, lúc rời khỏi, thậm chí có thể cảm nhận được rõ rệt đục vọng ma sát với thành ruột.

Vệ Đằng thậm chí cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị hấn lật ra ngoài.

Bị hấn dẫn vật trừng phạt như vậy, Vệ Đằng hối hận đến cả ruột cũng muốn hóa xanh.

Đều tự trách bản thân không có kinh nghiệm, nói với hấn cái gì nhất định phải chậm một chút, còn tưởng rằng chậm sẽ thoải mái, kết quả, lúc chậm lại còn dày vò người hơn.

Vệ Đằng lại không có mặt mũi để bảo hấn nhanh hơn một chút, càng sợ hấn nhanh lên có thể bẻ gãy eo mình, đành liều mạng chống tay vịn, nghiêng răng nghiêng lợi nhẫn nhịn.

Tên Tiêu Phàm này, ăn chút dấm chua cũng làm cho kinh thiên động địa như vậy.

Mặc dù thân thể bị hành hạ một chút, nhưng ghen như vậy, khiến trong lòng Vệ Đằng cảm thấy rất ngọt ngào, cũng rất hạnh phúc.

Sau khi buông lỏng, làn sóng khoái cảm cũng tiến đến từng đợt từng đợt, Vệ Đằng cũng phóng túng bản thân hưởng thụ.

Vệ Đằng khóc than, xem ra hang giấm không chỉ có mình nha.

Lúc rất khuya, Tiêu Phàm mới cùng Vệ Đằng vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, sau đó song song cùng ngã xuống giường.

Lần thân thiết này Vệ Đằng không cảm thấy đau nhiều lắm, có lẽ đã quen, có lẽ do kỹ thuật Tiêu Phàm tốt hơn... dù sao, tim đập dồn dập ân ái trên ghế, phóng túng cơ thể rên rỉ tận tình, Vệ Đằng cảm thấy bị Tiêu

Phạm hành hạ đã lâu, da mặt mình cũng dày hơn rồi, xấu hổ ban đầu đã sớm ném ra ngoài 9 tầng mây, Vệ Đằng rất trực tiếp, vừa lên giường liền ôm lấy Tiêu Phạm, một chút cũng không kín đáo.

Tiêu Phạm khẽ cười, hôn tóc hắn: “Ồ trong trò chơi đừng tìm ông xã bà xã, nghe chưa?”

Vệ Đằng dựa vào ngực hắn gật đầu, sau đó bật cười: “Anh thật đúng là nhỏ mọn, trong trò chơi cũng không được.”

Tiêu Phạm nghiêm túc nói: “Internet rất nguy hiểm, đừng long quá nhiều.”

Vệ Đằng há mồm cười lớn lên, Tiêu Phạm cố làm ra vẻ đứng đắn như thế nhìn thật đáng yêu nha.

Chỉ cũng có Vệ Đằng mới dùng từ đáng yêu này để hình dung Tiêu Phạm, đương nhiên là dưới tình huống Tiêu Phạm không biết.

Sáng ngày kế, Vệ Đằng liền nhận được một cú điện thoại.

Tiếng chuông đinh tai nhức óc đánh thức mộng đẹp của cả hai, Vệ Đằng xoa mắt nhận điện thoại, là của em gái.

“Anh hai, anh có thể dành chút thời gian về nhà một chuyến không? Không về mẹ đòi tới trường kéo anh về đấy...”

Tiêu Phạm ngồi bên cạnh nhìn hắn, Vệ Đằng giật mình, hạ giọng nói: “Mẹ tới tìm anh làm gì...”

Trong lòng đột nhiên cảm thấy hoang mang không rõ nguyên do, chẳng lẽ chuyện mình lén ở chung với Tiêu Phạm bị ba mẹ phát hiện rồi?

“Tìm anh về làm culi đấy, phòng mới dọn dẹp xong rồi, phải dọn nhà thôi!” Vệ nam tức giận nói: “Chính là mời công ty dọn nhà, cái ổ heo của anh dù sao cũng được thu dọn thôi? Anh còn không về nữa, mẹ bảo phải đem bóng rổ với đồng vớ thối của anh ném đi hết kìa.”

Vệ Đằng thở ra một hơi thật dài: “Được, vậy hôm nay anh về.”

Dù sao nhà cũng trong vùng này, đi xe bus hơn nửa tiếng là tới.

Vệ Đằng vừa định cúp điện thoại, bên kia lại vang lên thanh âm quen thuộc: “Vệ Đằng, con đang ở đâu vậy?”

“Á... mẹ ơi, đương nhiên con đang ở ký túc xá... ôn tập môn học.”

“Giọng con sao lại khàn vậy?”

“Hôm qua con tắm nước lạnh, cảm lạnh rồi.”

“Vậy xế chiều con tranh thủ thời gian trở về đi, cái đồng hồ hư của con còn không thu dọn nữa thì mẹ ném hết đấy.”

“Biết rồi mẹ, đừng ném, ngần vạ đừng ném nha!”

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Đằng chợt dạ quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu Phàm mặt không chút thay đổi đang nhìn mình, trong lòng Vệ Đằng bất chợt dâng lên một nỗi buồn, vừa định mở miệng nói chuyện, miệng lại bị hắt hôn một cái.

“Đừng lo lắng, chuyện trong nhà, luôn có biện pháp giải quyết mà.”

“Ừm.” Mặc dù Vệ Đằng gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không dứt. Giải quyết như thế nào a? Không biết cha mẹ Tiêu Phàm ra sao, dù sao nếu mẹ mình mà biết, nhất định đá mình ra ngoài cửa sổ cho rơi tự do.

Từ từ hãy đến đi, thời gian lâu dài, luôn có một ngày phải đối mặt.

Xế chiều, Vệ Đằng thu dọn hai bộ quần áo để về nhà, Tiêu Phàm đưa hắt chiếc chìa khóa, “Muốn lúc nào quay lại cũng được cả.”

Trong lòng lại một hồi ấm áp, đem chìa khóa riêng mình, rõ ràng đã xem mình như người một nhà, Vệ Đằng cười hắc hắc, nhận lấy cái chìa khóa, lồng vào chùm chìa khóa của mình.

“Em sẽ sớm quay lại.”

“Ừm, nếu ba mẹ em cần thì giúp họ nhiều một chút.”

Vệ Đằng gật đầu, sau khi ra cửa quay đầu lại liếc nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cười cười vẫy tay với hắt, Vệ Đằng tim đập rộn lên, vội vàng bối rối quay đầu lại, chạy về trạm xe bus.

Tiêu Phàm vẫn đưa mắt nhìn Vệ Đằng đi xa, nhìn mái tóc tán loạn như con nhím của hắt, mái tóc ánh vàng nhấp nhô theo động tác vừa chạy vừa nhảy, rất đáng yêu.

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười, cậu ấy, giống như luôn bắn ra sức sống khắp bốn phía, tinh thần vĩnh viễn cũng sẽ không sa sút.

Có điều, mới rời đi chốc lát, Tiêu Phàm đã có chút không bỏ được, đến bây giờ cũng chưa bận tâm đến ai như vậy, hẳn vừa mới đi, đã cảm thấy bên cạnh trống rỗng.

Lúc hắn ở cạnh luôn cảm thấy hắn rất phiền, gõ bàn phím đặc biệt mạnh tay, ăn cơm cũng đặc biệt thô lỗ, lúc tắm luôn ngâm nga những ca khúc quái dị, nơi hắn ở, luôn phát ra những thanh âm rất lớn.

Bây giờ không có hắn, thế giới mặc dù an tĩnh, trong lòng, lại trống không.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, đến giờ chưa từng nghĩ tới, lại yêu thương một người hoàn toàn ngược với chính mình như vậy, tình yêu quả nhiên không thể lý giải hợp lý được.

Sau khi vào cửa, liền vào bếp tùy tiện chuẩn bị chút thức ăn cho buổi tối, Vệ Đằng không có ở đây, yêu cầu của Tiêu Phàm với ẩm thực cũng tự nhiên thấp xuống, không cần theo thực đơn dinh dưỡng để làm thức ăn.

Một mình ngồi bên cạnh bàn ăn cơm, cũng không hứng thú gì, chỉ cảm thấy vô vị.

Thu dọn chén đĩa xong, Tiêu Phàm vừa định đi thư phòng đọc sách, nhưng nghe thấy có người gõ cửa.

Trong bụng kỳ quái, Vệ Đằng mới vừa đi không thể nào trở về nhanh vậy, giờ này thì có ai tới đây chứ?

Cau mày đi mở cửa, lại thấy hình ảnh khiến người khác kinh hoàng.

Diệp Kính Văn toàn thân đầy vết thương, ngã ngay cửa, giống như kẻ sắp chết giãy giụa, bám vào cửa Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm lạnh mặt, cau kinh hỏi: “Cậu đang làm cái gì?”

“Bớt nói nhảm đi, đỡ tở vào trước đã.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rất không biết xấu hổ gơ bàn tay cho hắn.

Tiêu Phàm đỡ Diệp Kính Văn dậy, sau khi vào nhà, kéo hắn một mạch đến sa lon, bản thân đứng trước mặt hắn, mặt lạnh.

“Giải thích đi.”

Diệp Kính Văn lấy tay xoa vết rách nơi khoe miệng, nhẹ nhàng cười: “bị người ta đánh.”

Con người Tiêu Phàm co rút, thanh âm càng lạnh hơn: “Ai?”

“Ba tớ.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu hướng Tiêu Phàm cười cười, rút khăn giấy tiếp tục lau miệng: “Ba tớ cho tớ một quyền, mấy chỗ khác đều là anh tớ hỗ trợ tưới mực đỏ.”

Tiêu Phàm nhìn lướt qua mấy vết đỏ xen kẽ trên ngực hắn, giễu cợt nói: “Cậu đang ở đây làm hành động nghệ thuật?”

“Đừng cười, cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác bị người ta giám thị đâu, tớ thật vất vả mới thoát ra được.” Diệp Kính Văn nhún vai như không hề gì. “Dù sao dưới sự trấn áp bạo lực của ba tớ, anh em bọn tớ không thể không liên thủ, anh tớ cũng bị ép đi châu Phi rồi, chắc chắn.”

“Cậu còn có mặt mũi mà cười.” Tiêu Phàm hừ một tiếng, xoay người đi phòng ngủ cầm hộp thuốc ra, lấy que và rượu thuốc, “Tự xử lý hay là cần tớ giúp?”

“Tắm rửa trước, mượn quần áo cậu mặc nha.”

Tiêu Phàm gật đầu, chỉ hướng phòng tắm, vào phòng ngủ chọn một bộ quần áo mới tinh.

Diệp Kính Văn quả nhiên là sấm rền gió cuốn, 5 phút liền tắm xong, mở cửa giơ móng vuốt, Tiêu Phàm hiểu ý, đưa quần áo tới.

Nhìn bàn tay tái nhợt của hắn, khớp xương đều lộ ra ngoài, trong lòng lại đau.

Diệp Kính Văn nhanh chóng mặc quần áo tử tế bước ra khỏi phòng tắm, đầu tóc sũng nước nhỏ từng giọt.

“Tiêu Phàm, sao hôm nay tớ tìm cậu, tớ nghĩ chắc cậu hiểu rõ.”

Diệp Kính Văn đứng ở cửa phòng tắm, rất không khách khí cầm lấy khăn lông của Tiêu Phàm lau đầu tóc, bên lau bên nói.

Tiêu Phàm gật đầu, “Không phải là đến lấy lại mấy thứ sách nát của cậu sao?”

Diệp Kính Văn dừng một chút, ngẩng đầu khẽ mỉm cười, “Cậu không cần đùa kiểu cách với tớ, hai chúng ta cùng loại người, tớ nhìn cậu, giống như bản thân đang soi gương, hiểu?”

“Vậy cậu cũng biết, tớ có lập trường của mình.”

Hai người lạnh lùng giằng co, lại đột nhiên nghe được tiếng mở cửa

Sắc mặt Tiêu Phàm cứng đờ, vừa định nhét Diệp Kính Văn vào phòng tắm, lại nghe thấy thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Toàn thân Vệ Đằng cứng đờ đứng bất động tại chỗ, quả dưa hấu trong tay cũng rơi “bang” xuống sàn nhà cứng, vỡ thành hai nửa, lăn lông lốc đến dưới chân Tiêu Phàm.

Mới ra ngoài có một ngày, hắn đã cùng người ta phóng đăng rồi...

Còn để người ta tắm trong nhà, còn mang y phục của mình cho hắn mặc?

Vệ Đằng giận đến nghiến răng, trong lòng lại càng bốc mùi nước chua không ngừng, liếc Tiêu Phàm một cái: “Tôi đi về trước, tối thật không phải lúc.”

Diệp Kính Văn nhìn Tiêu Phàm, gửi ánh mắt “Cậu nhanh chóng xử lý xong”, sau đó vòng qua hai người, tự trở về ghé sa lon, ngồi uống trà.

Tiêu Phàm đến cạnh Vệ Đằng, Vệ Đằng định trốn, Tiêu Phàm đè lại bờ vai của hắn, Vệ Đằng quay đầu đi, Tiêu Phàm quay đầu lại.

Vệ Đằng trợn mắt: “M* kiếp , anh quá không coi ai ra gì đi, ngay trước mặt tôi trèo tường? Tôi mới ra đi một ngày, anh... anh là tên cầm thú.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ, nhẹ nhàng than thở: “Diệp Kính Văn, em không nhận ra à?”

Vệ Đằng sửng sốt, “Diệp Kính Văn?” Ngay sau đó lửa giận càng lớn: “Cái tên khốn kiếp kia là Diệp Kính Văn? Chính là nửa khác trong hắc bạch song lang? Hắn tới làm gì?”

“Em khoan tức giận trước đã, hắn tìm anh là vì chuyện của Lâm Vi, anh và hắn chẳng có chuyện gì cả?”

“Nga, nếu anh nói thế, em sẽ tin anh vậy.” Vệ Đằng gạt đầu một cái, sáng khoái nói: “Hắn tới nhà chúng ta làm khách, có cần em châm trà không a?”

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cười một tiếng, cậu ấy, vội vã vạch rõ giới hạn với Diệp Kính Văn, tuyên bố mình là chủ nhân, rõ là rất ngốc.

“Không sao, em lên lầu nghỉ ngơi trước, anh nói chút chuyện với hắn, nói xong liền đuổi hắn đi, được không?”

Vệ Đằng tiến đến mạnh mẽ hôn Tiêu Phàm một cái, cổ tình để lộ âm thanh vang dội.

“Vậy hai người tán gẫu đi, em lên trước.” Vệ Đằng hướng Diệp Kính Văn cố ý bày ra nụ cười ngượng ngùng, xoay người lên lầu, sau khi đóng cửa mới ngã người trên giường, hít một hơi thật sâu.

M* kiếp, tên khốn Diệp Kính Văn kia tìm đến Tiêu Phàm, tuyệt đối không có chuyện tốt.

Hai người bọn họ ở cạnh nhau nhất định sẽ nói chuyện Lâm Vi, mà cái tên Lâm Vi là thứ Vệ Đằng không muốn nghe đến nhất.

“Nói cho tớ biết chỗ ở của Lâm Vi.” Diệp Kính Văn nghiêng người dựa vào ghế sa lon, một tay gõ trên mặt bàn, “Cậu ấy đã đi tìm cậu đi?”

“Không có.” Tiêu Phàm hoàn toàn phủ nhận.

Không có? Rõ ràng là có gặp mặt, hơn nữa còn là buổi sáng sớm ngay sau ngày sinh nhật, Vệ Đằng còn nhớ rõ bản thân lúc nhìn thấy hình ảnh hài hòa khi bọn họ tán gẫu, nhớ tới nụ cười nhàn nhạt lúc Lâm Vi cúi đầu, cũng nhớ đến móng mình đau tê dại, dần dần đứng bên ngoài nhìn lên bọn họ.

Nhớ tới chặt vật cùng đau đớn hôm đó, trái tim Vệ Đằng đột nhiên như bị siết chặt, chuyện lúc trước bỗng dưng hiện đến trước mắt.

Mặc dù không biết tại sao Tiêu Phàm lại muốn nói dối với Diệp Kính Văn, nhưng hẳn rõ ràng đang bảo vệ Lâm Vi, chỉ điểm này, liền khiến Vệ Đằng rất không thoải mái.

“Cậu nói láo!” Diệp Kính Văn tựa hồ bị kích động, thanh âm rất đáng sợ.

“Tớ chính là biết cũng không nói cho cậu.” Tiêu Phàm vẫn rất lãnh đạm.

“Tại sao?”

“Tớ không muốn xem các cậu tự giết lẫn nhau, hiểu rõ? Các cậu đừng tiếp tục trẻ con nữa, tình yêu không phải là dùng để tổn thương!”

“A, cậu hiểu tình yêu? Cậu biết nỗi đau khổ khi bị phản bội sao? Cậu biết hẳn đã từng nói gì với tớ không?” Diệp Kính Văn mỉm cười tự giễu, lát sau mới tỉnh táo lại, nhẹ giọng nói, “Hắn nói với cha tớ, nếu như Diệp Kính Văn bị trục xuất khỏi cửa, tôi chính là người nhà của hắn, nếu như Diệp Kính Văn không có tiền, Lâm Vi tôi sẽ nuôi hắn!”

“Người yêu khiến người ta kiêu ngạo như thế...” Diệp Kính Văn thở dài, cố làm ra vẻ chảnh sao, nhún vai, “phản bội tớ, cả một câu nói cũng không lưu lại, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.”

“Tiêu Phàm, tớ tin cậu không biết chuyện, theo tính cách Lâm Vi, nếu muốn đi, chắc chắn sẽ không nói cho cậu biết hẳn sẽ đi đâu...A a, nói không chừng, kiếp này cũng không tìm được hẳn, hẳn luôn chơi trò này, mỗi lần có tâm sự gì cũng không nói với tớ, gặp phải một chút tổn thương liền lui vào lớp vỏ ốc không chịu ra, tớ thật cảm thấy, quá mệt mỏi.”

Tiêu Phàm trầm mặc không nói, chỉ ngồi bên cạnh hẳn, nhẹ nhàng đề xuống cánh tay tái nhợt của Diệp Kính Văn, trong ánh mắt có rất nhiều tâm tình không nói rõ.

Giống như hũ rượu được chôn sâu dưới lòng đất, rốt cuộc có ngày mở nắp, ứ đọng quá lâu, tỏa ra mùi vị nồng đậm sâu sắc.

Diệp Kính Văn lại vẫn đang cười, cười đến khiến lòng người cũng đau đớn theo.

Thật lâu sau, Diệp Kính Văn mới thở dài, từ trong túi lấy ra một cái hộp.

“Mua hồi còn ở nước ngoài, hiệu cậu thích, sinh nhật cậu sớm qua, hôm nay cũng không phải lễ lộc gì, giữ lại làm kỷ niệm đi.” Diệp Kính Văn nhét cái hộp vào tay Tiêu Phàm, đứng dậy định đi, Tiêu Phàm cũng lập tức đứng dậy, “Tớ tiễn cậu.”

Vệ Đằng ở trên lầu, mở hé cửa nhìn hai người một trước một sau ra ngoài cửa.

Cho đến bây giờ, chưa có khắc nào lại cảm thấy khoảng cách của mình và Tiêu Phàm lại xa xôi như vậy.

Bởi vì một khắc kia, Vệ Đằng hiểu rõ, trong mắt, trong lòng Tiêu Phàm, chỉ có Diệp Kính Văn, đã sớm quên mất Vệ Đằng đang chờ hẳn trên lầu.

Vệ Đằng cũng biết, thế giới ba người Diệp Lâm Tiêu là quá khứ của Tiêu Phàm, vùng cấm của Tiêu Phàm, là vùng đất mà bản thân mãi mãi cũng không có cách nào đặt chân tới.

Nhưng trong lòng vẫn bốc lên mùi giấm, chua đến gay gắt, chua đến buồn bực.

33. Quyển 04 - Chương 32

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới bước lên lầu, đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy cái hộp trong tay hắn, Vệ Đằng chỉ cảm thấy thật chướng mắt.

Tiêu Phàm nhận ra Vệ Đằng không vui, giải thích: “Diệp Kính Văn đưa cho anh, bảo là quà tặng.” Nói xong liền kéo ngăn tủ ngay đầu giường, bỏ hộp vào.

Vệ Đằng liếc mắt nhìn, thấy trong tủ còn một chiếc hộp tương tự.

“Cái kia là của Lâm Vi cho trước khi đi, bọn họ thật là, tặng đồ cũng ăn ý như vậy.” Tiêu Phàm khẽ thở dài, ngồi lại giường, ôm lấy Vệ Đằng, đặt cảm trên vai hắn.

Vệ Đằng dựa vào hắn, thấp giọng nói: “Hình như là đồ rất quý, anh cất đi, không dùng sao?”

“Anh không quen đeo đồng hồ.”

“À.”

Đồng hồ đeo tay rất quý, chẳng biết hiệu gì, nhìn bao ngoài có vẻ như giá không rẻ.

Vệ Đằng vốn cho rằng con người lạnh lùng như Tiêu Phàm, sẽ chẳng có ai tặng quà cho hắn, thì ra là tự mình đoán bậy, quà của mình cũng không phải thứ duy nhất hắn nhận được, còn có nhiều hơn, tốt hơn nữa.

Hai con người có địa vị tương tự hắn, quà tặng có lẽ hợp tâm ý Tiêu Phàm hơn, không mang là do luyến tiếc, hay là trong hai cái chẳng biết chọn cái nào?

Trong lòng Vệ Đằng đau đớn, cũng không nói ra lời, yên lặng mặc hắn ôm lấy.

Sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng hôn lên mặt Vệ Đằng, “Ngủ sớm một chút đi.”

“Ừm.” Vệ Đằng cũng không muốn nói chuyện gì nhiều, vén chăn lên giường.

Nhắm mắt lại, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ lung tung, chẳng thể ngủ được.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Phàm nhẹ nhàng vươn cánh tay ôm eo Vệ Đằng, thấp giọng nói: “Em không ngủ đi?”

Vệ Đằng cũng không biết nên gật đầu hay nên tiếp tục giả vờ, đành phải im lặng nằm trong ngực hắn, không nói lời nào.

Tiêu Phàm nói tiếp: “Hôm nay Diệp Kính Văn đến tìm anh, anh biết trong lòng em không thoải mái, lại ăn giấm à?”

“Ừ...” Vệ Đằng thần nhiên thừa nhận, ghen thì ghen, có gì không đúng chứ, là do các người quá mập mờ, chọc vào mắt tôi.

Tiêu Phàm bị sự trực tiếp của Vệ Đằng chọc cười, nhẹ nhàng hôn lên tóc Vệ Đằng, “Anh không muốn chúng ta biến thành như Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đem tình yêu biến thành thù hận, giày vò đối phương cũng giày vò chính mình. Hai người ở bên nhau, phải tin tưởng vào đối phương, hiểu không?”

Vệ Đằng gật đầu, cầm tay Tiêu Phàm: “Hiểu, em sẽ không hận anh, bất kể sau này thế nào, em cũng sẽ không đau.”

Tiêu Phàm sáp lại hôn môi Vệ Đằng, dán vào đôi môi dịu dàng nói: “Ngủ đi, ngày mai thức dậy, tâm tình sẽ lại tốt đẹp thôi.”

Vệ Đằng ừ, an tâm nhắm mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Tiêu Phàm lại khó ngủ được.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi, hai người bọn họ đều có tính toán và nguyên tắc quá nhiều, một lần yêu thương là vô số sách lược, đến cuối cùng, mất đi lòng tin với nhau, không thể từ bỏ nên mới đầy đọa nhau.

Nhưng Vệ Đằng lại chung quy bất đồng, suy nghĩ của cậu ấy rất đơn giản, tính cách lại thẳng thắn, tựa như hôm nay khi thấy Diệp Kính Văn bước từ phòng tắm ra, cũng chỉ nghĩ người giấy lát, nghe mình giải thích xong liền nhanh chóng hiểu được, cũng không so đo nhiều, không nghi kỵ lung tung.

Yêu đương với người như vậy, thật sự rất thoải mái nhẹ nhàng.

Tiêu Phàm thở ra một hơi thật dài, chẳng biết tại sao, nghe nhịp thở đều đều của Vệ Đằng, lòng mơ hồ lại cảm thấy có chút bất an.

Đến tận bây giờ, Tiêu Phàm còn giấu Vệ Đằng một chuyện rất quan trọng.

Tiêu Phàm không thể xác định, chuyện này có đủ uy lực để phá hỏng đến tình yêu mà mình và Vệ Đằng đã rất vất vả mới tạo dựng nên không?

Nói ra rồi, rất nguy hiểm; không nói, lại giống như chôn một quả bom tàng hình, khiến cho Tiêu Phàm đứng ngồi không yên.

Đến bây giờ, Tiêu Phàm cũng chưa từng làm chuyện gì không nắm chắc, cho nên, trước khi Vệ Đằng hoàn toàn tin tưởng bản thân, tạm thời giấu cậu ấy đi vậy.

Chỉ có thể như thế.

Bởi vì quá yêu Vệ Đằng, bất kỳ chuyện gì có thể gây tổn hại đến tình cảm hai người, Tiêu Phàm đều không muốn thử nghiệm.

Nhìn Vệ Đằng đang ngủ say bên cạnh, nghe nhịp thở đều đều ổn định của hắn, Tiêu Phàm giơ tay qua, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, khẽ thăm thì bên tai: “Anh yêu em, em chỉ cần biết chuyện này thôi là được rồi.”

“Ừm.” Không rõ Vệ Đằng nằm mơ thấy mộng đẹp gì, mở miệng cười ra tiếng.

Ngày kế, trời trong nắng ấm, lúc Vệ Đằng tỉnh dậy chỉ thấy trên bàn có mấy tờ giấy, phía trên là nét chữ mạnh mẽ phóng khoáng của Tiêu Phàm.

“Anh đi mua thức ăn đến trưa mới về, trong tủ lạnh có bánh mì, sữa tươi nhớ hâm lại hắn uống.”

Vệ Đằng dụi mắt, chui vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó lấy bữa sáng trong tủ lạnh ra ăn.

Sáng sớm Tiêu Phàm đã ra ngoài mua thức ăn, thật là hiền lành nha, một bà xã hiền lành như vậy phải quý trọng thật tốt mới phải. Trong lòng Vệ Đằng vui vẻ, thừa dịp Tiêu Phàm không có ở đây, kéo ngăn tủ lấy hai cái hộp kia ra, mở ra nhìn, quả nhiên là hai chiếc đồng hồ đeo tay có hình dáng tương tự, nhãn hiệu cũng giống nhau.

Vệ Đằng nghĩ thầm, hai tên Diệp Kính Văn và Lâm Vi này cũng thật cao cấp, chuyện hôn nhau trong rừng cây của trường cũng làm được, lại cùng nhau xuất ngoại, hẳn là rất yêu nhau mới đúng, bây giờ lại húc hắc cái gì. Nghe giọng điệu Tiêu Phàm, hình như vì bọn họ không tin tưởng nhau nên mới chia tay, hôm qua mình ở trên lầu nghe Diệp Kính Văn cười như điên, cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

Diệp Kính Văn hình như rất thương tâm, Tiêu Phàm an ủi hắn cũng phải thôi.

Vệ Đằng nghĩ như vậy, hít một hơi thật dài, vị chua trong lòng giảm đi một ít, ngược lại thêm chút đồng tình.

Buổi trưa đến rất nhanh, Vệ Đằng nghe được tiếng chuông cửa, mặc áo ngủ lê dép xuống lầu, dù sao Tiêu Phàm cũng nhìn quen bộ dạng bê bối lung tung này của mình rồi, cũng không lo hắn cười nhạo.

Mở cửa ra nhìn, Vệ Đằng lại tròn tròn mắt.

Nhìn thấy trước mặt là một người phụ nữ có khí chất cao quý, tóc búi trên đỉnh đầu, bông tai lấp lánh, trang điểm không đậm cũng không nhạt tạo cảm giác tinh tế, cả người toát ra hơi thở tao nhã.

Vệ Đằng há to mồm, mồm mịt nắm tóc.

“Chị à, cho hỏi chị tìm ai vậy...”

“Khụ khụ.” Nghe được một hồi ho khan, bấy giờ Vệ Đằng mới phát hiện Tiêu Tinh đi theo sau người phụ nữ này, vừa rồi, toàn bộ ánh mắt đều bị cô ấy hấp dẫn nên hoàn toàn xem nhẹ Tiêu Tinh, hình như có điểm hỏng rồi...

Nữ nhân khẽ mỉm cười: “Tiêu Phàm có ở đây không?”

Trực giác Vệ Đằng báo rằng cô gái này chính là thân thích của Tiêu Phàm, nếu Tiêu Tinh đi theo phía sau, nói không chừng cô ấy là chị họ các loại.

Vì vậy, lập tức nặn ra nụ cười rục rịch: “Chị vào ngồi trước đi, em đi lấy trà, Tiêu Phàm đi mua thức ăn rồi, sẽ về ngay thôi.”

Nữ nhân khẽ cau mày, tựa hồ có chút không dám tin, “Mua thức ăn?”

Vệ Đằng gật đầu.

“Nó thay đổi nhiều thật.” Nữ nhân nhếch môi, Vệ Đằng cảm thấy cô ấy cười thật cao ngạo, đơn giản chính là giống hệt Tiêu Phàm.

Giống cực kỳ.

Nhìn Tiêu Tinh có chút chột dạ, lại thấy Tiêu Tinh ở đó nhe răng nhếch miệng làm ra khẩu hình: ma ma, ma ma. . .

Vệ Đằng hiểu ra, nháy mắt toàn thân cứng ngắt.

“Dì à! Dì thật là trẻ quá, làm cháu tưởng dì là chị Tiêu Phàm, a a, xin lỗi xin lỗi, mau vào ngồi.” Vệ Đằng đem bản sắc nhiệt tình của mình phát huy sâu sắc, làm cho Tiêu Tinh trừng mắt cứng lưỡi, trong lòng thán phục, anh hai của Nam Nam quả thật là cực phẩm, sao chẳng hề biết thẹn thùng chút nào vậy? Nói thế nào cũng là gặp mặt mẹ của người yêu, mặt cũng không đỏ chút nào...

Hai người ngồi trên ghế sa lon, sau đó thấy Vệ Đằng nhanh chóng lên lầu thay quần áo, lại chạy xuống lầu thật nhanh, lại vào nhà bếp bận rộn bận rộn, lát sau mang ra một bàn trái cây lớn, còn rót hai tách trà.

Mặc dù táo hấn gọt xiêu xiêu vẹo vẹo, có vẻ rất buồn cười.

Nhưng nụ cười nhiệt tình chân thành không chút giả tạo, thực sự khiến Tiêu Tinh sửng sốt.

Mẹ Tiêu Phàm nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Cậu là gì của Tiêu Phàm? Sao lại ở đây?”

“A. . .” Vệ Đằng chột dạ cúi đầu, “Cháu là đàn em của anh ấy, ngày nghỉ nên nhờ anh ấy giúp cháu ôn tập, ha ha...”

“Phòng cậu ngủ hình như là phòng của nó nhỉ.” Mẹ Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn vào phòng ngủ đang mở cửa, nhất tâm kiến huyết.

“Á... hình như đèn phòng khách bị hư ạ, ha ha...” Vệ Đằng cảm thấy trán mình ra một tầng mồ hôi lạnh, mẹ của Tiêu Phàm giống hệt Tiêu Phàm lúc mới gặp, hơi thở kiêu ngạo lạnh băng, khiến người ta rất không thoải mái.

“A, thím à, chắc anh họ sắp về rồi, thím có cần gọi điện cho anh ấy không, hỏi xem anh ấy đến đâu rồi.” Tiêu Tinh vội vàng cười ha ha xoa dịu không khí.

“Không cần.”

Ánh mắt mẹ Tiêu Phàm lạnh lùng quét từ đỉnh đầu đến tận bàn chân Vệ Đằng, khiến toàn thân Vệ Đằng lạnh như băng, sau đó, bà như không có việc gì cúi đầu tiếp tục uống trà, hơi cau mày nói: “lá trà nhiều quá.”

“A, vậy cháu đi pha tách khách cho dì nhé!” Vệ Đằng tiếp tục chân cún mỉm cười, nụ cười rục rỏ vô cùng.

“Không cần.”

Tiêu Tinh ở bên cạnh không ngừng hít thở sâu, chửi trách sao anh trai lại thích Vệ Đằng nha, lửa nóng như vậy, đừng nói lòng người, có lẽ núi băng cũng sẽ bị tan chảy.

Nhưng có phải anh ấy nhiệt tình hơi quá không, mặt nóng tim mông lạnh để dán, còn dán đến ghê gớm.

Vệ Đằng đang lúng túng thì phía sau vang lên tiếng cửa mở, thổi ra một hơi thật dài, rốt cuộc cứu tinh cũng tới rồi.

Vội vàng xoay người ra đón Tiêu Phàm vào, đỡ lấy mấy thứ thức ăn trong tay hắn, Tiêu Phàm sờ tóc Vệ Đằng, mỉm cười thật ấm áp, đảo mắt nhìn, thoáng chốc con người bị co rút lại.

Tiêu Phàm vòng qua Vệ Đằng, đi tới trước mặt nữ nhân, “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

“Theo vào thư phòng đi.” Mẹ Tiêu Phàm lạnh như băng ném ột câu rồi tự mình đi vào thư phòng.

Vệ Đằng đứng tại chỗ lúng túng giật tóc, Tiêu Phàm quay đầu lại gửi hắn một ánh mắt ‘yên tâm đi’, bấy giờ mới theo người phụ nữ vào thư phòng, “phanh” một tiếng, đóng cửa lại, Vệ Đằng và Tiêu Tinh liếc mắt nhìn nhau không khỏi run rẩy.

“Tiêu Tinh, sao mẹ anh ấy lại đến đây?”

“Muốn anh trai đi đám giỗ tròn năm của ông nội, em khuyên thím ấy gọi điện là được rồi, thím bảo muốn xem anh trai sống ở đây thế nào nên trực tiếp chạy đến đây...”

“A... có vẻ dì ấy rất ghê gớm...”

Tiêu Tinh gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, thím ấy chính là Nhạc Ngưng, anh có từng nghe nói đến chưa? Rất nổi tiếng trong giới kinh doanh...”

Vệ Đằng không biết chuyện của giới kinh doanh, mơ hồ nhớ đến em gái mình từng nhắc đến cha mẹ Tiêu Phàm rất tài giỏi, gật đầu có chút thất lạc.

“Anh đừng lo, anh trai em thích anh, anh cũng thích anh ấy, vậy là được rồi, bối cảnh gia đình các loại thì không cần để ý, anh em sẽ xử lý tốt, an tâm đi.” Tiêu tinh vỗ vỗ vai Vệ Đằng, “Anh là anh hai của Nam Nam, em cũng sẽ đứng về phía anh.”

Vệ Đằng gật đầu, “Anh cũng không phải để ý chuyện này, chỉ là... không muốn để hắn khó xử.”

“Chuyện này, em tin anh của em sẽ xử lý tốt thôi.” Trong lòng Tiêu Tinh cũng không chắc lắm, liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, bất đắc dĩ buông tay.

Bên trong thư phòng, Nhạc Ngưng ngồi trên ghế xoay, cầm ly thủy tinh, tao nhã xoay xoay.

Thanh âm bình tĩnh đậm mạc, “Nói thử xem, đứa trẻ kia và con có quan hệ gì.”

Tiêu Phàm cười cười, “Mẹ không phải đã thấy rồi sao?”

“Tự miệng con nói.”

“Người yêu.”

“Tốt lắm.” Nhạc Ngưng nhẹ nhàng cười một tiếng, để ly xuống, nhìn thẳng về phía Tiêu Phàm, “Còn bây giờ, con định thế nào?”

Tiêu Phàm đến cạnh ghế sa lon ngồi xuống, thở dài: “Con muốn ở bên cậu ấy, bất kể các người nói thế nào, con cũng không buông tay cậu ấy. Bây giờ con cũng sắp tốt nghiệp rồi, cũng có khả năng dựa vào sức mình mà sống, con nghĩ, mình có quyền tự lựa chọn nhân sinh cho bản thân.”

“Con yêu cậu ấy?”

“Đúng, mẹ không thấy lạ sao con lại yêu cậu ấy sao?” Tiêu Phàm mỉm cười.

“Không kỳ lạ, cũng chưa cần phải biết. Đây là chuyện của con, tự do của con.” Nhạc Ngưng khẽ thở dài, “Sau khi con 18 tuổi, nhân sinh của con vốn đã tùy con quyết định, chúng ta cũng chỉ có thể đề xuất ý kiến cho con nhưng lại không có quyền can thiệp, con muốn nói như thế?”

“Con không muốn vì cậu ấy mà gây mâu thuẫn gay gắt với cha mẹ, lại càng không muốn vì cha mẹ mà để cậu ấy chịu bất kỳ uất ức nào. Con hy vọng cho dù các người không ủng hộ, cũng có thể thông cảm được.” Tiêu Phàm cười khẽ.

“Tiêu Phàm, con đường này cũng không dễ đi, vì cậu ta, sau này dù con có đến nơi nào cũng không vứt được cái mũ đồng tính luyến ái, con có từng nghĩ qua không?”

Tiêu Phàm nhún vai, “Cho dù không phải vì cậu ấy, con cũng là đồng tính luyến ái.”

“Con...”

“Mẹ, con không muốn chọc mẹ tức giận, ở bên cậu ấy là quyết định của con, sau này cho dù có gặp phải khó khăn lớn hơn nữa, con cũng sẽ không hối hận.”

Nhạc ngưng trầm mặc giây lát, “Được rồi, mẹ cho con thời gian, chờ khi con 30 tuổi, nếu như vẫn còn muốn sống với cậu ta, như vậy, mẹ sẽ thừa nhận hai người.”

“30 già quá, 25 đi.” Tiêu Phàm nhếch môi cười cười.

“Dám cò xè trả giá với mẹ?”

“Không phải mẹ thích cò kè trả giá sao?”

“Thằng nhỏ này!” Nhạc Ngưng cười, bắt đắc dĩ thở dài, “Vây cánh cứng cáp rồi, mẹ cũng không quản con được nữa, được rồi, ngày mốt là giỗ tròn năm của ông, đứa con trai độc nhất như con có phải nên về thăm nhà một chút?”

“Dĩ nhiên, con sẽ ở trước mộ ông nội mà sâu sắc kiểm điểm bản thân, Tiêu gia tuyệt hậu, con biết ông ấy sẽ rất thất vọng.”

“Tính, con cháu có phúc của con cháu, dù sao năm đó con không học kinh tế mà chạy sang học luật đã khiến cho ông con hoàn toàn chết tâm chuyện để con thừa kế sản nghiệp rồi, tương lai của chính con, tự quyết định thôi. Theo như lời con nói, hai năm sau, nếu như con và đứa trẻ kia còn yêu nhau, mẹ sẽ không phản đối nữa.”

“Cậu ấy tên Vệ Đằng.”

Nhạc Ngưng cau mày, sau đó liền bật cười: “Tên rất ngốc.”

“Thật đáng yêu.” Tiêu Phàm ngẩng đầu mỉm cười, “Mẹ sẽ thích cậu ấy.”

“Thích? Tính rồi, hôm nay mẹ đã bị câu ta hù dọa một phen, pha trà như thuốc nước, gọt trái cây thì xiêu vẹo, xem ra lúc hai đứa sống cùng, đa phần cũng là con hầu hạ cậu ấy nhỉ?”

“Con trai rất vui lòng hầu hạ cậu ấy.”

“Có người khiến con cam tâm tình nguyện chăm sóc, cũng xem như hiếm có. Được rồi, đi nấu cơm đi, để mẹ xem tài nấu nướng của con trai mẹ tiến bộ không nào.”

“Dạ.” Tiêu Phàm đứng dậy đi ra ngoài cửa, đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại: “Đừng thừa dịp con không ở đó mà bắt nạt cậu ấy.”

Nhạc Ngưng cau mày: “Trông mẹ giống mẹ phù thủy lắm sao?”

Chờ Tiêu Phàm ra cửa, Nhạc Ngưng mới nhếch môi cười cười.

Đứa bé kia có vẻ rất đơn thuần, tính tình hai đứa khác biệt quá nhiều, nhưng lại chưa trải qua thử thách đã sống cùng nhau.

Tiêu Phàm, con có biết không, lúc ở bên cậu ta, con luôn luôn chịu ý cậu ấy, kìm hãm chính mình, có phải đã xảy ra chuyện gì đó khiến con áy náy?

Tiếp tục như vậy, thời gian lâu dài tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Tiêu Phàm, mẹ đánh cuộc con không đợi được đến năm 25 tuổi, tin không?

34. Quyển 04 - Chương 33

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới bước lên lầu, đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy cái hộp trong tay hắn, Vệ Đằng chỉ cảm thấy thật chướng mắt.

Tiêu Phàm nhận ra Vệ Đằng không vui, giải thích: “Diệp Kính Văn đưa cho anh, bảo là quà tặng.” Nói xong liền kéo ngăn tủ ngay đầu giường, bỏ hộp vào.

Vệ Đằng liếc mắt nhìn, thấy trong tủ còn một chiếc hộp tương tự.

“Cái kia là của Lâm Vi cho trước khi đi, bọn họ thật là, tặng đồ cũng ăn ý như vậy.” Tiêu Phàm khẽ thở dài, ngồi lại giường, ôm lấy Vệ Đằng, đặt cằm trên vai hắn.

Vệ Đằng dựa vào hắn, thấp giọng nói: “Hình như là đồ rất quý, anh cất đi, không dùng sao?”

“Anh không quen đeo đồng hồ.”

“À.”

Đồng hồ đeo tay rất quý, chẳng biết hiệu gì, nhìn bao ngoài có vẻ như giá không rẻ.

Vệ Đằng vốn cho rằng con người lạnh lùng như Tiêu Phàm, sẽ chẳng có ai tặng quà cho hắn, thì ra là tự mình đoán bậy, quà của mình cũng không phải thứ duy nhất hắn nhận được, còn có nhiều hơn, tốt hơn nữa.

Hai con người có địa vị tương tự hắn, quà tặng có lẽ hợp tâm ý Tiêu Phàm hơn, không mang là do luyện tiếu, hay là trong hai cái chẳng biết chọn cái nào?

Trong lòng Vệ Đằng đau đớn, cũng không nói ra lời, yên lặng mặc hắn ôm lấy.

Sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới nhẹ nhàng hôn lên mặt Vệ Đằng, “Ngủ sớm một chút đi.”

“Ừm.” Vệ Đằng cũng không muốn nói chuyện gì nhiều, vén chăn lên giường.

Nhắm mắt lại, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ lung tung, chẳng thể ngủ được.

Không biết qua bao lâu, Tiêu Phàm nhẹ nhàng vươn cánh tay ôm eo Vệ Đằng, thấp giọng nói: “Em không ngủ đi?”

Vệ Đằng cũng không biết nên gật đầu hay nên tiếp tục giả vờ, đành phải im lặng nằm trong ngực hắn, không nói lời nào.

Tiêu Phàm nói tiếp: “Hôm nay Diệp Kính Văn đến tìm anh, anh biết trong lòng em không thoải mái, lại ăn giấm à?”

“Ừ...” Vệ Đằng thần nhiên thừa nhận, ghen thì ghen, có gì không đúng chứ, là do các người quá mập mờ, chọc vào mắt tôi.

Tiêu Phàm bị sự trực tiếp của Vệ Đằng chọc cười, nhẹ nhàng hôn lên tóc Vệ Đằng, “Anh không muốn chúng ta biến thành như Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đem tình yêu biến thành thù hận, giày vò đối phương cũng giày vò chính mình. Hai người ở bên nhau, phải tin tưởng vào đối phương, hiểu không?”

Vệ Đằng gật đầu, cầm tay Tiêu Phàm: “Hiểu, em sẽ không hận anh, bất kể sau này thế nào, em cũng sẽ không đâu.”

Tiêu Phàm sáp lại hôn môi Vệ Đằng, dán vào đôi môi dịu dàng nói: “Ngủ đi, ngày mai thức dậy, tâm tình sẽ lại tốt đẹp thôi.”

Vệ Đằng ừ, an tâm nhắm mắt lại, nhanh chóng thiếp đi.

Tiêu Phàm lại khó ngủ được.

Diệp Kính Văn và Lâm Vi, hai người bọn họ đều có tính toán và nguyên tắc quá nhiều, một lần yêu thương là vô số sách lược, đến cuối cùng, mất đi lòng tin với nhau, không thể từ bỏ nên mới day đay nhau.

Nhưng Vệ Đằng lại chung quy bất đồng, suy nghĩ của cậu ấy rất đơn giản, tính cách lại thẳng thắn, tựa như hôm nay khi thấy Diệp Kính Văn bước từ phòng tắm ra, cũng chỉ nghĩ người giây lát, nghe mình giải thích xong liền nhanh chóng hiểu được, cũng không so đo nhiều, không nghi kỵ lung tung.

Yêu đương với người như vậy, thật sự rất thoải mái nhẹ nhàng.

Tiêu Phàm thở ra một hơi thật dài, chẳng biết tại sao, nghe nhịp thở đều đều của Vệ Đằng, lòng mơ hồ lại cảm thấy có chút bất an.

Đến tận bây giờ, Tiêu Phàm còn giấu Vệ Đằng một chuyện rất quan trọng.

Tiêu Phàm không thể xác định, chuyện này có đủ uy lực để phá hỏng đến tình yêu mà mình và Vệ Đằng đã rất vất vả mới tạo dựng nên không?

Nói ra rồi, rất nguy hiểm; không nói, lại giống như chôn một quả bom tàng hình, khiến cho Tiêu Phàm đứng ngồi không yên.

Đến bây giờ, Tiêu Phàm cũng chưa từng làm chuyện gì không nắm chắc, cho nên, trước khi Vệ Đằng hoàn toàn tin tưởng bản thân, tạm thời giấu cậu ấy đi vậy.

Chỉ có thể như thế.

Bởi vì quá yêu Vệ Đằng, bất kỳ chuyện gì có thể gây tổn hại đến tình cảm hai người, Tiêu Phàm đều không muốn thử nghiệm.

Nhìn Vệ Đằng đang ngủ say bên cạnh, nghe nhịp thở đều đều ổn định của hắn, Tiêu Phàm giơ tay qua, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng, khẽ thầm thì bên tai: “Anh yêu em, em chỉ cần biết chuyện này thôi là được rồi.”

“Ừm.” Không rõ Vệ Đằng nằm mơ thấy mộng đẹp gì, mở miệng cười ra tiếng.

Ngày kế, trời trong nắng ấm, lúc Vệ Đằng tỉnh dậy chỉ thấy trên bàn có mấy tờ giấy, phía trên là nét chữ mạnh mẽ phóng khoáng của Tiêu Phàm.

“Anh đi mua thức ăn đến trưa mới về, trong tủ lạnh có bánh mì, sữa tươi nhớ hâm lại hẳn uống.”

Vệ Đằng dụi mắt, chui vào nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó lấy bữa sáng trong tủ lạnh ra ăn.

Sáng sớm Tiêu Phàm đã ra ngoài mua thức ăn, thật là hiền lành nha, một bà xã hiền lành như vậy phải quý trọng thật tốt mới phải. Trong lòng Vệ Đằng vui vẻ, thừa dịp Tiêu Phàm không có ở đây, kéo ngăn tủ lấy hai cái hộp kia ra, mở ra nhìn, quả nhiên là hai chiếc đồng hồ đeo tay có hình dáng tương tự, nhãn hiệu cũng giống nhau.

Vệ Đằng nghĩ thầm, hai tên Diệp Kính Văn và Lâm Vi này cũng thật cao cấp, chuyện hôn nhau trong rừng cây của trường cũng làm được, lại cùng nhau xuất ngoại, hẳn là rất yêu nhau mới đúng, bây giờ lại hục hặc

cái gì. Nghe giọng điệu Tiêu Phàm, hình như vì bọn họ không tin tưởng nhau nên mới chia tay, hôm qua mình ở trên lầu nghe Diệp Kính Văn cười như điên, cảm thấy da đầu ngứa ngáy.

Diệp Kính Văn hình như rất thương tâm, Tiêu Phàm an ủi hắn cũng phải thôi.

Vệ Đằng nghĩ như vậy, hít một hơi thật dài, vị chua trong lòng giảm đi một ít, ngược lại thêm chút đồng tình.

Buổi trưa đến rất nhanh, Vệ Đằng nghe được tiếng chuông cửa, mặc áo ngủ lê dép xuống lầu, dù sao Tiêu Phàm cũng nhìn quen bộ dạng bê bối lung tung này của mình rồi, cũng không lo hắn cười nhạo.

Mở cửa ra nhìn, Vệ Đằng lại tròn tròn mắt.

Nhìn thấy trước mặt là một người phụ nữ có khí chất cao quý, tóc búi trên đỉnh đầu, bông tai lấp lánh, trang điểm không đậm cũng không nhạt tạo cảm giác tinh tế, cả người toát ra hơi thở tao nhã.

Vệ Đằng há to mồm, mờ mịt nắm tóc.

“Chị à, cho hỏi chị tìm ai vậy...”

“Khụ khụ.” Nghe được một hồi ho khan, bấy giờ Vệ Đằng mới phát hiện Tiêu Tinh đi theo sau người phụ nữ này, vừa rồi, toàn bộ ánh mắt đều bị cô ấy hấp dẫn nên hoàn toàn xem nhẹ Tiêu Tinh, hình như có điểm hỏng rồi...

Nữ nhân khẽ mỉm cười: “Tiêu Phàm có ở đây không?”

Trực giác Vệ Đằng báo rằng cô gái này chính là thân thích của Tiêu Phàm, nếu Tiêu Tinh đi theo phía sau, nói không chừng cô ấy là chị họ các loại.

Vì vậy, lập tức nặn ra nụ cười rục rịch: “Chị vào ngồi trước đi, em đi lấy trà, Tiêu Phàm đi mua thức ăn rồi, sẽ về ngay thôi.”

Nữ nhân khẽ cau mày, tựa hồ có chút không dám tin, “Mua thức ăn?”

Vệ Đằng gật đầu.

“Nó thay đổi nhiều thật.” Nữ nhân nhếch môi, Vệ Đằng cảm thấy cô ấy cười thật cao ngạo, đơn giản chính là giống hệt Tiêu Phàm.

Giống cực kỳ.

Nhìn Tiêu Tinh có chút chột dạ, lại thấy Tiêu Tinh ở đó nhe răng nhếch miệng làm ra khẩu hình: ma ma, ma ma. . .

Vệ Đằng hiểu ra, nháy mắt toàn thân cứng ngắt.

“Dì à! Dì thật là trẻ quá, làm cháu tưởng dì là chị Tiêu Phàm, a a, xin lỗi xin lỗi, mau vào ngồi.” Vệ Đằng đem bản sắc nhiệt tình của mình phát huy sâu sắc, làm cho Tiêu Tinh trừng mắt cứng lưỡi, trong lòng thần phục, anh hai của Nam Nam quả thật là cực phẩm, sao chẳng hề biết thẹn thùng chút nào vậy? Nói thế nào cũng là gặp mặt mẹ của người yêu, mặt cũng không đỏ chút nào...

Hai người ngồi trên ghế sa lon, sau đó thấy Vệ Đằng nhanh chóng lên lầu thay quần áo, lại chạy xuống lầu thật nhanh, lại vào nhà bếp bận rộn, lát sau mang ra một bàn trái cây lớn, còn rót hai tách trà.

Mặc dù táo hăn gọt xiêu xiêu vẹo vẹo, có vẻ rất buồn cười.

Nhưng nụ cười nhiệt tình chân thành không chút giả tạo, thực sự khiến Tiêu Tinh sửng sốt.

Mẹ Tiêu Phàm nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Cậu là gì của Tiêu Phàm? Sao lại ở đây?”

“A. . .” Vệ Đằng chột dạ cúi đầu, “Cháu là đàn em của anh ấy, ngày nghỉ nên nhờ anh ấy giúp cháu ôn tập, ha ha...”

“Phòng cậu ngủ hình như là phòng của nó nhỉ.” Mẹ Tiêu Phàm ngẩng đầu nhìn vào phòng ngủ đang mở cửa, nhất tâm kiến huyết.

“Á... hình như đèn phòng khách bị hư ạ, ha ha...” Vệ Đằng cảm thấy trán mình ra một tầng mồ hôi lạnh, mẹ của Tiêu Phàm giống hệt Tiêu Phàm lúc mới gặp, hơi thở kiêu ngạo lạnh băng, khiến người ta rất không thoải mái.

“A, thím à, chắc anh họ sắp về rồi, thím có cần gọi điện cho anh ấy không, hỏi xem anh ấy đến đâu rồi.” Tiêu Tinh vội vàng cười ha ha xoa dịu không khí.

“Không cần.”

Ánh mắt mẹ Tiêu Phàm lạnh lùng quét từ đỉnh đầu đến tận bàn chân Vệ Đằng, khiến toàn thân Vệ Đằng lạnh như băng, sau đó, bà như không có việc gì cúi đầu tiếp tục uống trà, hơi cau mày nói: “lá trà nhiều quá.”

“A, vậy cháu đi pha tách khách cho dì nhé!” Vệ Đằng tiếp tục chân cún mỉm cười, nụ cười rục rờ vô cùng.

“Không cần.”

Tiêu Tinh ở bên cạnh không ngừng hít thở sâu, chả trách sao anh trai lại thích Vệ Đằng nha, lửa nóng như vậy, đừng nói lòng người, có là núi băng cũng sẽ bị tan chảy.

Nhưng có phải anh ấy nhiệt tình hơi quá không, mặt nóng tìm mông lạnh để dán, còn dán đến ghê gớm.

Vệ Đằng đang lúng túng thì phía sau vang lên tiếng cửa mở, thở ra một hơi thật dài, rốt cuộc cứu tinh cũng tới rồi.

Vội vàng xoay người ra đón Tiêu Phàm vào, đỡ lấy mấy thứ thức ăn trong tay hắn, Tiêu Phàm sờ tóc Vệ Đằng, mỉm cười thật ấm áp, đảo mắt nhìn, thoáng chốc con người bị co rút lại.

Tiêu Phàm vòng qua Vệ Đằng, đi tới trước mặt nữ nhân, “Mẹ, sao mẹ đến đây?”

“Theo vào thư phòng đi.” Mẹ Tiêu Phàm lạnh như băng ném ột câu rồi tự mình đi vào thư phòng.

Vệ Đằng đứng tại chỗ lúng túng giật tóc, Tiêu Phàm quay đầu lại gửi hắn một ánh mắt ‘yên tâm đi’, bấy giờ mới theo người phụ nữ vào thư phòng, “phanh” một tiếng, đóng cửa lại, Vệ Đằng và Tiêu Tinh liếc mắt nhìn nhau không khỏi run rẩy.

“Tiêu Tinh, sao mẹ anh ấy lại đến đây?”

“Muốn anh trai đi đám giỗ tròn năm của ông nội, em khuyên thím ấy gọi điện là được rồi, thím bảo muốn xem anh trai sống ở đây thế nào nên trực tiếp chạy đến đây...”

“A... có vẻ dì ấy rất ghê gớm...”

Tiêu Tinh gật đầu khẳng định, “Đúng vậy, thím ấy chính là Nhạc Ngưng, anh có từng nghe nói đến chưa? Rất nổi tiếng trong giới kinh doanh...”

Vệ Đằng không biết chuyện của giới kinh doanh, mơ hồ nhớ đến em gái mình từng nhắc đến cha mẹ Tiêu Phàm rất tài giỏi, gật đầu có chút thất lạc.

“Anh đừng lo, anh trai em thích anh, anh cũng thích anh ấy, vậy là được rồi, bối cảnh gia đình các loại thì không cần để ý, anh em sẽ xử lý tốt, an tâm đi.” Tiêu tinh vỗ vỗ vai Vệ Đằng, “Anh là anh hai của Nam Nam, em cũng sẽ đứng về phía anh.”

Vệ Đằng gật đầu, “Anh cũng không phải để ý chuyện này, chỉ là... không muốn để hấn khó xử.”

“Chuyện này, em tin anh của em sẽ xử lý tốt thôi.” Trong lòng Tiêu Tinh cũng không chắc lắm, liếc nhìn cửa phòng đóng chặt, bất đắc dĩ buông tay.

Bên trong thư phòng, Nhạc Ngưng ngồi trên ghế xoay, cầm ly thủy tinh, tao nhã xoay xoay.

Thanh âm bình tĩnh đậm đặc, “Nói thử xem, đứa trẻ kia và con có quan hệ gì.”

Tiêu Phàm cười cười, “Mẹ không phải đã thấy rồi sao?”

“Tự miệng con nói.”

“Người yêu.”

“Tốt lắm.” Nhạc Ngưng nhẹ nhàng cười một tiếng, để ly xuống, nhìn thẳng về phía Tiêu Phàm, “Còn bây giờ, con định thế nào?”

Tiêu Phàm đến cạnh ghế sa lon ngồi xuống, thở dài: “Con muốn ở bên cậu ấy, bất kể các người nói thế nào, con cũng không buông tay cậu ấy. Bây giờ con cũng sắp tốt nghiệp rồi, cũng có khả năng dựa vào sức mình mà sống, con nghĩ, mình có quyền tự lựa chọn nhân sinh cho bản thân.”

“Con yêu cậu ấy?”

“Đúng, mẹ không thấy lạ sao con lại yêu cậu ấy sao?” Tiêu Phàm mỉm cười.

“Không kỳ lạ, cũng chưa cần phải biết. Đây là chuyện của con, tự do của con.” Nhạc Ngưng khẽ thở dài, “Sau khi con 18 tuổi, nhân sinh của con vốn đã tùy con quyết định, chúng ta cũng chỉ có thể đề xuất ý kiến cho con nhưng lại không có quyền can thiệp, con muốn nói như thế?”

“Con không muốn vì cậu ấy mà gây mâu thuẫn gay gắt với cha mẹ, lại càng không muốn vì cha mẹ mà để cậu ấy chịu bất kỳ uất ức nào. Con hy vọng cho dù các người không ủng hộ, cũng có thể thông cảm được.” Tiêu Phàm cười khẽ.

“Tiêu Phàm, con đường này cũng không dễ đi, vì cậu ta, sau này dù con có đến nơi nào cũng không vút được cái mũ đồng tính luyến ái, con có từng nghĩ qua không?”

Tiêu Phàm nhún vai, “Cho dù không phải vì cậu ấy, con cũng là đồng tính luyến ái.”

“Con...”

“Mẹ, con không muốn chộc mẹ tức giận, ở bên cậu ấy là quyết định của con, sau này cho dù có gặp phải khó khăn lớn hơn nữa, con cũng sẽ không hối hận.”

Nhạc ngưng trầm mặc giây lát, “Được rồi, mẹ cho con thời gian, chờ khi con 30 tuổi, nếu như vẫn còn muốn sống với cậu ta, như vậy, mẹ sẽ thừa nhận hai người.”

“30 già quá, 25 đi.” Tiêu Phàm nhếch môi cười cười.

“Dám cò kè trả giá với mẹ?”

“Không phải mẹ thích cò kè trả giá sao?”

“Thằng nhỏ này!” Nhạc Ngưng cười, bắt đầu dĩ thử dài, “Vây cánh cứng cấp rồi, mẹ cũng không quản con được nữa, được rồi, ngày mốt là giỗ tròn năm của ông, đưa con trai độc nhất như con có phải nên về thăm nhà một chút?”

“Dĩ nhiên, con sẽ ở trước mộ ông nội mà sâu sắc kiểm điểm bản thân, Tiêu gia tuyệt hậu, con biết ông ấy sẽ rất thất vọng.”

“Tính, con cháu có phúc của con cháu, dù sao năm đó con không học kinh tế mà chạy sang học luật đã khiến cho ông con hoàn toàn chết tâm chuyện để con thừa kế sản nghiệp rồi, tương lai của chính con, tự quyết định thôi. Theo như lời con nói, hai năm sau, nếu như con và đứa trẻ kia còn yêu nhau, mẹ sẽ không phản đối nữa.”

“Cậu ấy tên Vệ Đằng.”

Nhạc Ngưng cau mày, sau đó liền bật cười: “Tên rất ngốc.”

“Thật đáng yêu.” Tiêu Phàm ngẩng đầu mỉm cười, “Mẹ sẽ thích cậu ấy.”

“Thích? Tính rồi, hôm nay mẹ đã bị cậu ta hù dọa một phen, pha trà như thuốc nước, gọt trái cây thì xiêu vẹo, xem ra lúc hai đứa sống cùng, đa phần cũng là con hầu hạ cậu ấy nhỉ?”

“Con trai rất vui lòng hầu hạ cậu ấy.”

“Có người khiến con cam tâm tình nguyện chăm sóc, cũng xem như hiếm có. Được rồi, đi nấu cơm đi, để mẹ xem tài nấu nướng của con trai mẹ tiến bộ không nào.”

“Dạ.” Tiêu Phàm đứng dậy đi ra ngoài cửa, đi tới cửa đột nhiên quay đầu lại: “Đừng thừa dịp con không ở đó mà bắt nạt cậu ấy.”

Nhạc Ngưng cau mày: “Trông mẹ giống mẹ phù thủy lắm sao?”

Chờ Tiêu Phàm ra cửa, Nhạc Ngưng mới nhếch môi cười cười.

Đứa bé kia có vẻ rất đơn thuần, tính tình hai đứa khác biệt quá nhiều, nhưng lại chưa trải qua thử thách đã sống cùng nhau.

Tiêu Phàm, con có biết không, lúc ở bên cậu ta, con luôn luôn chịu ý cậu ấy, kìm hãm chính mình, có phải đã xảy ra chuyện gì đó khiến con áy náy?

Tiếp tục như vậy, thời gian lâu dài tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề.

Hiểu con không ai bằng mẹ, Tiêu Phàm, mẹ đánh cuộc con không đợi được đến năm 25 tuổi, tin không?

35. Quyển 04 - Chương 34

Đêm đó, mẹ Tiêu Phàm lưu lại ăn cơm, Vệ Đằng ngồi đối diện bà lo lắng bất an.

Vốn là thói quen ăn như lang thôn hổ yết, bây giờ người ngồi đối diện là mẹ Tiêu Phàm, bà ấy ăn uống tao nhã như vậy, Vệ Đằng cũng không tiện phóng túng, bộ dáng cẩn thận ăn từng miếng nhỏ khiến Tiêu Phàm nhìn rất muốn cười.

Nhẹ nhàng giơ tay nắm lấy tay Vệ Đằng dưới bàn, Vệ Đằng khản trương đến rơi miếng sườn đang gấp xuống bàn.

Nhạc Ngưng ngồi đối diện lại là bộ mặt không gợn sóng, không kinh động, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Vệ Đằng, nhìn đến da đầu Vệ Đằng tê dại.

Rót cục ăn cơm xong, Nhạc Ngưng đưa Tiêu Tinh rời đi, Vệ Đằng lúc này mới thở ra một hơi thật dài, quay đầu nói với Tiêu Phàm: “Anh không nói cho đi ấy biết chuyện của hai chúng ta chứ, đi ấy sao cứ nhìn em...” Nói đến, có hơi tức giận, có hơi đỏ mặt.

Tiêu Phàm giơ tay vuốt tóc Vệ Đằng: “Nói rồi.”

“A?”

“Dù sao sớm muộn gì cũng phải nói”, Tiêu Phàm nhún vai không chút ngần ngại, “Hơn nữa mẹ nói rất thích em, không phản đối chúng ta ở cùng nhau, em đừng lo nữa.”

Vệ Đằng nắm tóc, lại sờ sờ mũi, cười hắc hắc, “Dì ấy có thích em sao? Em tưởng là dì ấy xem em rất không vừa mắt chứ.”

“Sẽ không đâu, mẹ nhìn em rất thuận mắt.” Nhớ đến bộ dáng mẹ mình cau mày khi uống trà đắng Vệ Đằng pha, Tiêu Phàm không khỏi nhếch môi, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Đúng rồi, Tiêu Tinh nói ngày một là giỗ tròn năm của ông nội anh?”

“Ừm, mai anh về nhà một chuyến, cũng không biết lúc nào trở lại.”

“Không sao, em chờ anh nha.” Vệ Đằng vỗ vai Tiêu Phàm, ánh mắt giao thoa, lại có chút thẹn thùng.

Bị người lớn bắt gặp, thật mất mặt, ấn tượng đầu tiên của mẹ anh ấy đối với mình nhất định rất xấu, bộ dáng mặc áo ngủ lười thôi, tóc giống như tổ chim, trên mặt cũng không biết có dính thứ gì không...

Vệ Đằng cảm thấy bản thân mình xui xẻo đến tận cùng rồi.

Ngày kế, Tiêu Phàm chuẩn bị xong bữa sáng cho Vệ Đằng liền ra cửa, Vệ Đằng đứng bên cửa sổ lầu hai, nhìn thấy lầu dưới có chiếc xe chạy đến, tài xế đối với Tiêu Phàm có vẻ rất cung kính, chắc mẹ anh ấy phải tới đón.

Thật khoa trương.

Vệ Đằng bây giờ mới thật cảm giác được sự thực Tiêu Phàm là Đại thiếu gia.

Mặc dù lúc mới quen cũng biết Tiêu Phàm không cùng loại, nhưng sau này bên nhau, chung sống cũng lâu, Vệ Đằng chỉ cảm thấy Tiêu Phàm rất quan tâm săn sóc, quả thật là người đàn ông tốt khó gặp.

Mỗi ngày nấu cơm ỳnh không nói, quần áo cũng là ỳnh giặt giũ giúp, mấy chuyện vặt vãnh lung tung đều do ỳnh lo liệu, Vệ Đằng chỉ cần ung dung thư thả nằm xuống cho ỳnh ăn là được.

Một chút dáng vẻ cao ngạo của đại thiếu gia cũng không có.

Vệ Đằng thở dài, mặc dù Tiêu Tinh đã nói đừng lo lắng đến bối cảnh gia đình, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Mấy ngày Tiêu Phàm không ở đây, Vệ Đằng nhàn rỗi nhàm chán, mở máy vi tính của hắn ra, trước kia chơi game ngay trước mặt Tiêu Phàm đã cảm thấy rất hưng phấn, lúc nhàn rỗi, nhìn mấy thứ hoa hòe lờ lợet kia lại cảm thấy phiền lòng.

“Vệ Đằng, lần trước bà xã cậu ghen, cậu còn ổn không?” Tin nhắn của Châu Vũ sao nhìn thế nào cũng có vẻ lộ chút hả hê vậy.

Nhớ tới sự trừng phạt khi Tiêu Phàm ghen, mặt Vệ Đằng hơi nóng: “Ổn cái thí! Đều do cậu kêu bà xã lung tung, chọc lòng hắn.”

“Hắc hắc, ngày nghỉ cậu không về nhà, tớ nghe Nam Nam nói nhà các cậu dọn đi, dọn tới đâu vậy?”

“Mới mua nhà mới, ở ngoại ô, không khí trong lành, cách chỗ ban đầu rất xa.”

“À, vậy khi nào cậu mới về trường? Năm tư phải làm luận văn, còn có tư cách bảo nghiên, cậu thật sự không cân nhắc sao?”

“Phi, cậu vừa nói tớ mới nhớ, lần trước tớ định hỏi anh ấy, quên rồi. Chờ anh ấy quay về tớ lại thương lượng.”

“Vợ quản nghiêm quá, khinh thường.”

“Cậu cũng chả khá hơn chỗ nào, còn không phải là bị cộp mẹ quản thúc sao?”

“Cậu nói ai là cộp mẹ hả? Bạn học Vệ Đằng?”

Vệ Đằng cười hắc hắc, biết Ngưu San San lại đoạt số Q của Châu Vũ, vì vậy gửi tin nhắn qua: “San mỹ nữ, cậu không phải là cộp mẹ nha, cậu là sư tử mẹ mới đúng!”

Nói xong vội vàng đóng Q, nghĩ tới dáng vẻ Ngưu San San bị tức giận đến phì khói, Vệ Đằng cười bò trên bàn.

Dưới cơn nhàm chán, Vệ Đằng tìm hiểu chút ít về Hắc Bạch song lang, ban đầu chỉ vô tâm tiến nhập mấy chữ kia, muốn tìm chút hình ảnh lang sói để trêu chọc Tiêu Phàm, chẳng ngờ lại tìm ra rất nhiều topic.

Phần lớn topic đều nhận được ở diễn đàn đại học T.

Khu tám nhắm trên diễn đàn của trường, kết quả ra “Hắc Bạch song lang” đến hơn trăm cái, thời gian lập ra là trong vòng vài tháng của hai năm trước.

Khi đó, cách nói Hắc Bạch song lang dường như đã dậy lên một làn sóng không nhỏ ở T đại, lúc Vệ Đằng vừa đến đại học T, khi gặp phải Diệp Kính Văn trên đường đi đã nghe em gái mình nói Hắc Bạch song lang từng bị truyền tụng là đoạn tụ.

Hiếu kỳ trong lòng Vệ Đằng lan tràn, hơn nữa, trong lòng vốn có chút vướng mắc, do dự một chút, vẫn click vào mấy topic đó.

Trong topic, ngoại trừ vài khách xem, phần lớn chủ đề được stick là các loại đề tài thảo luận: “Ai nói ình biết Hắc Bạch song lang là có ý gì” “Hắc Bạch song lang rốt cuộc có gian tình hay không”

Vệ Đằng click vào những topic có hồi âm khá cao.

“Liên hoan văn nghệ lần này nghe nói là Hắc Bạch song lang liên thủ, khó trách lại kinh thiên động địa như thế, cả đài truyền hình cũng tới, nên có thể xem là lần liên hoan tầm cỡ nhất ở trường chúng ta đi?”

Phía dưới có người hồi âm “Dĩ nhiên, hai vị cường nhân liên thủ, đánh đâu thắng đó.”

“Có lời đồn nói bọn họ đoạn tụ, có chứng cứ gì không, rất muốn biết.”

“Chứng cứ thì không có, nhưng điều kỳ lạ là người trong cuộc lại không phủ nhận.”

“Đi xem thử hình chụp chung sau khi kết thúc lễ hội thôi...”

Tim Vệ Đằng đập rất nhanh, cắn răng, click vào link xem hình.

Đó là cảnh trường học sau khi kết thúc buổi diễn văn nghệ, tất cả nhân viên làm việc kể cả chủ trì đều gom lại chụp hình cùng nhau, ít nhất bên trong cũng có gần cả trăm người.

Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đứng chính giữa, Diệp Kính Văn nhếch môi cười rất gian ác, Tiêu Phàm là nụ cười lãnh khốc, ngón tay khoác trên vai hắn.

Bọn họ mặc cùng kiểu trang phục, một đen một trắng.

Hai người đều rất tuấn tú, một người mang theo tà khí, người còn lại toàn thân toát ra hơi thở lạnh lùng, cả hai nắm tay nhau, giữa hơn 100 con người lại như toát ra tia sáng khắp bốn phía, chói mắt như thế.

Lần hội diễn kia là do chủ tịch Diệp Kính Văn cùng bí thư công đoàn Tiêu Phàm liên thủ chuẩn bị, kết hợp tạo ra, nghe nói là buổi lễ hội thành công nhất từ trước đến nay.

Theo đường link đi tiếp, là vài bản báo cáo bên trong diễn đàn, nhìn ra, đều là hình chụp của Diệp Kính Văn và Tiêu Phàm ở cạnh nhau.

Có khi, cả hai ngồi rất sát, cùng mỉm cười.

Có khi, Tiêu Phàm cầm tài liệu, Diệp Kính Văn sắp lại nhìn, rất chăm chú.

Có khi, Tiêu Phàm ghé vào tai Diệp Kính Văn nói gì đó.

Nhìn những hình này, cho dù Vệ Đằng đến giờ cũng chưa từng tiếp xúc hội học sinh, cũng có thể cảm giác được, trường học năm đó, thích bọn họ, tôn kính bọn họ, sùng bái bọn họ nhiều thế nào.

Thậm chí có sư muội còn thu gom mấy hình ảnh vào một quyển album, đặt tên là phong thái Hắc Bạch song lang.

Khi đó Lâm Vi ở đâu? Tiền nhiệm chủ tịch Lâm Vi ở đâu?

Tại sao trong tất cả hình ảnh, tất cả ghi chép, đều chỉ có Hắc Bạch song lang, chỉ có quang cảnh hai người Diệp Tiêu vui vẻ bên nhau?

Lâm Vi ở đâu?

Tiêu Phàm, người anh yêu không phải Lâm Vi sao? Tại sao lúc anh ở cạnh người yêu của Lâm Vi, tình địch của anh, còn có thể thản nhiên như vậy...

Thậm chí lộ ra vẻ mặt vui sướng như vậy?

Tại sao lại có người đồn thổi các người là đoạn tụ, bởi vì nhóm các người có loại ăn ý khôn ngoan sắc sảo, loại thân mật như hình với bóng, khiến người ta không thể không hoài nghi à!

Nhìn dáng vẻ thân mật của Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn trong hình, Vệ Đằng cảm thấy trái tim mình co rút đau đớn từng cơn.

Tiêu Phàm, có phải anh đang giấu diếm tôi điều gì đó không?

Anh chỉ nhắc đến tình cảm của anh đối Lâm Vi với tôi, cũng từng nhắc đến anh vì hạnh phúc của Lâm Vi mà đi quyến rũ bạn gái Ôn Đình của hắn...

Tại sao đến giờ phút này anh cũng chưa từng đề cập đến Diệp Kính Văn?

Hai năm anh và Diệp Kính Văn như hình với bóng không rời nhau, tại sao lại bị anh hoàn toàn làm phai nhạt, chỉ dùng từ bạn bè để che lại vậy?

Vệ Đằng hít sâu một hơi, trên những topic linh tinh, thấy được hình ảnh Tiêu Phàm và các sư muội của hội học sinh cùng tổ chức sinh nhật 20 tuổi cho Diệp Kính Văn.

Tiêu Phàm đích thân đốt cho hắn 20 cây nến, lúc giao dao cho hắn cắt bánh kem, vẻ mặt ôn hòa, khiến Vệ Đằng cảm thấy trái tim mình như đang bị dao cắt.

Ngày 28 tháng 3.

Ngày hôm đó của 2 năm trước, Tiêu Phàm cắt bánh cho Diệp Kính Văn.

Ngày hôm đó của năm nay, Tiêu Phàm hẹn mình đến quán ăn gần trường, ngay trước mặt mình, đúng 12h đêm, gọi điện thoại đường dài cho Diệp Kính Văn ở nước ngoài chúc mừng sinh nhật.

Vệ Đằng càng nghĩ càng đau đớn, càng nghĩ càng sợ hãi, nghĩ đến khả năng kia, cảm thấy lông măng sau lưng đều dựng đứng.

Thật ra thì đủ loại chuyện xảy ra, đều mơ hồ ám chỉ một khả năng.

Tiêu Phàm lúc đó nói thích Lâm Vi, chỉ là ngụy trang, là lời nói dối để mình biết khó mà lui.

Người hắn thật sự thích là Diệp Kính Văn!

Hoặc là hắn từng thích Lâm Vi, có lẽ hắn cũng dùng phương thức quyến rũ Ôn Đình để lần nữa đi đối phó với người yêu Lâm Vi là Diệp Kính Văn, nhưng lần này hắn thất bại, vì hắn đã yêu Diệp Kính Văn...

Hắc Bạch song lang, tại sao lúc mọi người nói quan hệ các người mờ ám, chẳng ai trong hai người đứng ra giải thích bất kỳ điều gì?

Thật sự chỉ là chẳng thèm giải thích sao?

Hay là vì, những điều bọn họ nói đều là sự thật?

Toàn thân Vệ Đằng cứng ngắt ngồi trước bàn, cảm thấy lòng mình lạnh như băng, giống như có một trận gió lạnh đột nhiên thổi vào, thổi đến cả người cũng tỏa ra khí lạnh.

Tiêu Phàm, tại sao đến tận lúc này anh cũng không đề cập đến chuyện Diệp Kính Văn với tôi? Có phải vì anh thấy chột dạ?

Cho nên mới một mực lừa gạt tôi, khiến tôi tưởng là anh yêu Lâm Vi, yêu đến mức cả người yêu của hắn anh cũng bảo vệ! Hại tôi tưởng là anh si tình với Lâm Vi như vậy...

Hôm sinh nhật, anh canh đúng 12h để gọi điện cho Diệp Kính Văn, anh bận rộn muốn chết còn ráng giúp Diệp Kính Văn làm thủ tục tạm nghỉ...

Tôi thật là ngu mà! Nếu như anh thật sự thích Lâm Vi, sao lại tận tâm tận lực làm việc vì tình địch như thế chứ?

Quan hệ các người hắn là chẳng hề đơn giản?

Thảo nào, ánh mắt anh nhìn Diệp Kính Văn hôm đó lại nặng trĩu như vậy...

Chẳng trách, anh không chút e ngại lấy quần áo mình cho người ta mặc, không e ngại hắn dùng khăn của anh lau người...

Khi hắn đau khổ, anh sẽ nắm lấy tay hắn an ủi...

Thật sự chỉ là bạn sao? Sẽ có người tin tưởng các người chỉ là bạn thôi sao?

Vệ Đằng cảm thấy bản thân giống như sau một trận mê mang quá lâu, bây giờ trở nên sáng tỏ. Giải thích như vậy, tất cả những gì không hợp lý trước kia đều trở nên hoàn toàn rõ ràng thành một đường thẳng thông suốt.

Điểm đầu của đường thẳng đó chính là Tiêu Phàm yêu Diệp Kính Văn.

Hiểu rõ rồi, trong lòng thật sự đau đớn.

Quả nhiên, thế giới ba người các người là nơi tôi không có cách nào nhúng tay vào.

Vệ Đằng đang buồn bực, lại nhìn thấy góc dưới màn hình đưa tin báo “nhận được thư mới.”, người gửi là Diệp Kính Văn.

Ngón tay run rẩy click vào, nhìn thấy trong tin gửi có một câu, “Bản thu âm trực tiếp nơi hiện trường, giữ lại làm kỷ niệm nha.”. Phía sau là icon gương mặt cười tà ác.

Vệ Đằng mở file gửi kèm, download bản ghi âm về máy, mở ra nghe, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Lại là... đêm ở cùng Tiêu Phàm, giọng rên rỉ của bản thân, tiếng thở dốc nặng nhọc của Tiêu Phàm...

“Thao! TMD anh đi chết đi!”

Vệ Đằng ra sức đập xuống một đấm, đẩy tất cả đồ đạc trên bàn xuống, trái tim đau đến mức như bị chứng co giật, ngồi xồm trên mặt đất cố gắng hít thở.

Tiêu Phàm, có phải anh đang chơi đùa với tôi...

Nghĩ đến khả năng này, ngón tay Vệ Đằng siết chặt lấy vạt áo, hít sâu mấy cái giúp mình bình tĩnh lại, khớp xương ngón tay gồng lên trắng bệch, cơ thể vẫn không kìm được run rẩy.

Tôi không cách nào hiểu được lịch sử tình cảm phức tạp của anh, nhưng tại sao anh lại muốn gạt người... Cảm thấy tôi rất dễ lừa gạt phải không?

Hai ngày sau Tiêu Phàm mới trở về, mới bước chân vào cửa đã cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, vừa lên lầu nhìn, chỉ thấy một mình Vệ Đằng thu người nằm trên giường, sắc mặt có hơi trắng bệch.

Trong lòng Tiêu Phàm đau xót, lập tức chạy tới dìu hán ngồi dậy: “Em làm sao vậy, sao sắc mặt lại khó xem như thế?”

Vệ Đằng mở mắt, nhìn Tiêu Phàm, nhếch miệng cười cười, “Em không sao, anh về rồi à, ăn cơm chưa?”

“Anh ăn rồi, còn em? Hai ngày nay có ăn cơm đảng hoàng không?” Tiêu Phàm liếc nhìn vụn bánh mì bên cạnh, nhíu mày: “Em không phải là ăn bánh mì qua bữa chứ?”

“Em ăn không vô.”

“Vệ Đằng!” Tiêu Phàm đột nhiên lạnh mặt, “Không phải là theo lời em nói, món ăn anh đều làm tốt cả rồi, em chỉ cần hâm lại là có thể ăn sao? Em sao lại như vậy...”

Lời còn chưa nói hết, liền bị Vệ Đằng ôm chặt lấy.

“Anh có thích em không?”

“Em làm sao vậy?”

“Không có gì, nếu anh không thích em thì hãy nói thẳng với em, đừng gạt em, thật sự, con người em ngốc lắm, đầu óc cũng không biết xoay chuyển, anh đối tốt với em, em liền cho rằng anh thật sự thích em, Vạn nhất một ngày nào đó biết rằng anh chỉ đang đùa bỡn em thôi, em sẽ không chịu nổi đâu.”

“Em thật sự sẽ không chịu nổi đâu.”

Tiêu Phàm ôm hắn thật chặt, áp mu bàn tay sờ trán Vệ Đằng, sốt rất cao, vội vàng đặt hắn nằm xuống, xoay người đi lấy thuốc.

Trong cơn mơ màng, nhìn bóng lưng bận rộn kia, Vệ Đằng nhếch mép mỉm cười.

Xem đi, anh ấy khẩn trương vì mình như vậy, trong lòng nhất định cũng có vị trí của mình.

Hắn từng thích Lâm Vi, từng thích Diệp Kính Văn, mình là người thứ 3, không biết còn dư lại bao nhiêu vị trí nữa?

Nhớ tới hết thấy của Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn, trong lòng Vệ Đằng lại khổ sở một trận.

“Tiêu Phàm, anh thành thật nói cho em biết, anh và Diệp Kính Văn...”

“Đồ ngốc, đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh và hắn chỉ là bạn thôi.” Tiêu Phàm mỉm cười thật dịu dàng, cầm khăn lau cái trán đầm mồ hôi của Vệ Đằng.

“Chỉ là bạn thôi à...”

“Người anh thích là em, em không biết sao?”

Tiêu Phàm, anh rốt cuộc đã nói dối hết bao nhiêu lời, lại còn phải dùng bao nhiêu lời dối trá để che lấp chúng lại.

Chẳng lẽ tình yêu của chúng ta, chẳng qua cũng là một lời nói dối được anh tỉ mỉ tạo ra sao?

36. Quyển 04 - Chương 35

Tiêu Phàm nhẹ nhàng cởi quần áo hần ra, dịu dàng giúp hần lau toàn thân, sau đó thay quần áo ngủ sạch sẽ vào, mới đặt hần lại giường.

Chờ Vệ Đằng ngủ say, Tiêu Phàm lúc này mới thở dài bất đắc dĩ.

Có lẽ hôm nay mẹ mình nói không sai, hai người chưa từng trải qua thử thách, bỗng bột đến bên nhau, sau khi quen nhau lại quá thuận lợi, bản thân mình luôn suy tính làm thế nào để đối tốt với cậu ấy, thậm chí có chút lấy lòng cậu ấy.

Một mực kìm hãm chính mình để nhân nhượng cậu ấy, thời gian lâu dài, quả thật sẽ xảy ra vấn đề.

Tính Vệ Đằng rất thẳng thắn, suy nghĩ hoàn toàn chẳng biết uyển chuyển, mình lại không giỏi giải thích, nhưng tờ giấy cuối cùng rồi cũng sẽ không gói được lửa, rốt cuộc mọi chuyện cũng sẽ bại lộ.

Tiêu Phàm biết, Vệ Đằng đã hoài nghi mình.

Chuyện quan trọng mình đã dối gạt cậu ấy, cuối cùng cũng sắp đến lúc phải phơi bày ra ánh sáng.

Thật ra, Lâm Vi chẳng qua là mối tình đầu, Diệp Kính Văn, trước khi gặp được Vệ Đằng, mới là người mình yêu.

Vệ Đằng, nếu như em biết, em sẽ nghĩ thế nào đây?

Tiêu Phàm đè trán bất đắc dĩ, cái gì gọi là tự làm tự chịu, bây giờ xem như hiểu rõ rồi.

Ban đầu vì muốn dọa cậu ấy bỏ chạy, lời cậu ấy tới ký túc xá tâm sự một đồng tình cảm của mình với Lâm Vi, vì khiến cậu ấy tin tưởng, còn cố làm ra vẻ tình thâm, lời nói có thật có giả, chính là muốn cậu ấy tưởng mình mang một mối tình si với Lâm Vi.

Chẳng qua là chơi chút thủ đoạn, muốn cậu ấy biết khó mà lui, chủ động từ bỏ.

Ai ngờ, có nhào nặn thế nào Vệ Đằng cũng không chịu buông tha, vẫn điên cuồng theo đuổi mình, thậm chí bày tỏ bị từ chối, say rượu bị tổn thương cũng không từ bỏ phần tình cảm đó.

Sau đó, bản thân mình cũng động lòng, thích cậu ấy, yêu cậu ấy, quen chuyện cậu ấy ở bên cạnh.

Thế nhưng, cái chân tướng kia lại trở thành công xiềng, sau khi cả hai ở bên nhau cũng không nói ra, Vệ Đằng cũng đơn thuần tưởng là Tiêu Phàm yêu Lâm Vi rất sâu...

Còn Tiêu Phàm, lại không có cách nào nói ra miệng, dù muốn giải thích cũng không biết nói thế nào.

Đây là bí mật trong lòng Tiêu Phàm, cũng là nỗi thống khổ lớn nhất của hắn.

Nhiều năm lặng lẽ yêu mến Lâm Vi, chờ đợi Lâm Vi, cho dù không được đáp lại, Tiêu Phàm cũng có thể an ủi bản thân, nói mình một mảnh tình thâm.

Nhưng sau đó, động lòng với Diệp Kính Văn.

Tự tôn Tiêu Phàm mạnh như vậy, động lòng với Diệp Kính Văn quả thực là một loại sỉ nhục với hắn! Thậm chí vì chuyện này mà chán ghét chính mình suốt một quãng thời gian rất dài.

Thật ra thì Diệp Kính Văn nói rất đúng, hai người bọn họ có quá nhiều điểm giống nhau, bối cảnh tương tự, tuổi thơ cô độc tương tự, thêm nữa quan niệm, thậm chí cả thủ đoạn xử lý vấn đề cũng giống nhau như đúc, cho nên, hai người hợp tác mới ăn ý như thế, đối với nhau có loại cảm giác không muốn xa rời.

Diệp Kính Văn từng xuất huyết dạ dày suýt chết, cũng là Tiêu Phàm ở cạnh hắn, thật ra thì cả hai người đều hiểu rõ, bọn họ có tình cảm đặc biệt dành cho đối phương.

“Nhìn cậu, giống như nhìn bản thân trong gương vậy.” Diệp Kính Văn từng nói như thế.

Mà sói ở cùng sói, cuối cùng sẽ không có cách nào ở chung, bởi vì đồng loại quá giống nhau, đối phương nghĩ cái gì cũng đều nhìn thấu, sẽ rất không thú vị, không có kích thích.

Tiêu Phàm hiểu rõ điểm này nên mới đè nén tình cảm của mình, trong thế giới của Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đóng vai một người bạn.

Phần tình cảm này, đối với Tiêu Phàm mà nói, xem như là bí mật chôn giấu sâu nhất nơi đáy lòng.

Nhưng vẫn không thể giấu diếm được một Lâm Vi quá mức thông minh, trong lòng Lâm Vi hiểu rất rõ, chỉ vì tránh lúng túng nên mới không nói trắng ra mà thôi.

Ban đầu, lúc Lâm Vi và Diệp Kính Văn mua vé đi du lịch trong ngày quốc khánh, mua nhiều nên đem tặng, người đầu tiên Lâm Vi muốn đưa chính là Tiêu Phàm, chẳng qua do Tiêu Phàm quá kiêu ngạo, không nhận vé hắn đưa, chẳng ngờ, đối tới đối lui, cuối cùng đôi vé tình nhân vẫn tới tay Tiêu Phàm.

Nghiệt duyên, có lẽ thật sự là một đoạn nghiệt duyên.

Lâm Vi đã sớm biết giữa Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn có sự thăng bằng kỳ diệu.

Đan xen giữa tình yêu và tình bạn, đan xen giữa tình bạn và đối thủ, sự thăng bằng thấu hiểu lẫn nhau.

Truyền thuyết Hắc Bạch song lang cũng không phải là giả, năm đó, đoạn thời gian Lâm Vi và Diệp Kính Văn chia tay, Tiêu Phàm vẫn luôn ở cạnh Diệp Kính Văn.

Suốt hai năm, như hình với bóng.

Trên diễn đàn cũng có người đồn đãi Hắc Bạch song lang đoạn tụ, cũng không phải là không có căn cứ, tùy tiện cầm một tấm trong đồng hình mập mờ kia ra ngoài cũng có thể viết một bài văn lớn.

Trong lòng ba người Diệp Lâm Tiêu đều rõ nhưng Vệ Đằng thì không rõ lắm.

Vệ Đằng cái gì cũng không biết, nếu như cậu ấy phát hiện, nhất định sẽ suy nghĩ lung tung, theo tính cách ruột thẳng của cậu ấy, nói không chừng sẽ tưởng rằng mình đang đùa bỡn cậu ấy...

Tiêu Phàm không thể xác định, chuyện này nên giải thích thế nào, lòng tự ái mạnh mẽ, sự kiêu ngạo được huấn luyện từ nhỏ khiến Tiêu Phàm cũng không thể mặt dày đi giải thích.

Giải thích mình từng yêu Lâm Vi, sau đó lại yêu Diệp Kính Văn.

Thật không có cách nào bóc ra vết thương của mình ngay trước mặt Vệ Đằng, thậm chí, để Vệ Đằng cảm thấy con người Tiêu Phàm này thật là kinh khủng, kinh khủng đến như thế a...

Luôn muốn giữ gìn một phần tự tôn ở trước mặt Vệ Đằng, giữ lại phần ấn tượng tốt đẹp nhất.

Bởi vì yêu cậu ấy, nên muốn bản thân mình tốt đẹp trong lòng cậu ấy, chứ không phải để cậu ấy cho rằng bản thân đã yêu nhầm một tên hoa hoa công tử lạm tình.

Nhưng bây giờ, Tiêu Phàm cũng rất mờ mịt.

Rốt cuộc nên làm gì đây? Trước giờ cũng chưa từng bối rối như vậy, ý nghĩ có thể sẽ đánh mất Vệ Đằng khiến ột Tiêu Phàm luôn luôn bình tĩnh lại hoàn toàn rối loạn trận tuyến.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng hạ sốt, sau khi tỉnh táo lại, nhìn thấy Tiêu Phàm ngủ gục trên đầu giường, tóc rũ xuống che kín đôi mắt, không nhìn rõ nét mặt.

Vệ Đằng giơ tay sờ tóc hắn, Tiêu Phàm lập tức tỉnh dậy, ngẩng đầu cầm tay Vệ Đằng, tựa hồ như sợ hãi đánh mất thứ gì đó, nắm rất chặt: “Em tỉnh rồi? Anh đi chuẩn bị một chút thức ăn.”

Vệ Đằng ừm, liền đứng dậy đến phòng rửa tay.

Hai người cùng ngồi vào bàn ăn cơm, Vệ Đằng vẫn trầm mặc không nói, cuối cùng hùng hổ tiêu diệt một khối bánh mì xong mới ngẩng đầu nói: “Em muốn quay lại trường.”

Tiêu Phàm sửng sốt, “Tại sao?”

“Thật ra thì tối hôm qua em không sốt đến mức hồ đồ, ha ha, thừa dịp đang tỉnh táo hỏi lại anh lần nữa, anh và Diệp Kính Văn thật sự không có gì?”

“Anh xem hắn là bạn tốt, tin anh đi, Vệ Đằng, đừng dây dưa đề tài này nữa được không? Người cậu ta yêu là Lâm Vi, em cũng không phải không biết.” Tiêu Phàm đứng dậy định kéo tay Vệ Đằng, lại bị Vệ Đằng tránh đi.

“Anh tại sao lại không chịu nói rõ ra chứ? Trực tiếp một chút không được sao?” Vệ Đằng mỉm cười, dường như nghĩ đến cái gì, đột nhiên mắt đỏ lên: “Anh cảm thấy tôi rất ngu ngốc, rất dễ lừa gạt đúng không? Tiêu Phàm! Anh và Lâm Vi từng gặp mặt, tôi đã nhìn thấy, trong nhà ăn chỗ chúng ta từng cùng nhau uống rượu! Anh lừa gạt Diệp Kính Văn, rốt cuộc là vì cái gì? Vì tốt cho hắn, hay là anh có tư tâm? Tôi muốn hiểu rõ, trong lòng anh có nhiều nơi như vậy, để được nhiều người vậy sao?” Vệ Đằng dừng lại, mỉm cười chế giễu bản thân, “Lâm Vi 1 chỗ, Diệp Kính Văn 1 chỗ, Vệ Đằng tôi, có chen nổi không?”

Thân thể Tiêu Phàm tựa hồ đang run rẩy, bàn tay giơ ra cũng rút lại, “Em có ý gì?”

“Anh thông minh như vậy, không rõ ý của tôi?” Vệ Đằng đứng dậy, con ngươi đỏ bừng nhìn hắn chằm chằm, “Anh vẫn luôn lừa dối tôi! Tôi đều biết rồi, trước kia anh thích Lâm Vi, sau đó lại yêu Diệp Kính Văn, đến lúc bọn họ ra nước ngoài, lúc anh cô đơn trống trải, đúng lúc tôi tìm đến cửa, cho nên anh liền tiếp nhận tôi, đúng không?”

“Em nói bậy gì đó?”

“Anh chính là gặp người nào yêu người đó, không phải sao?”

Trong lòng Vệ Đằng đau đớn, lúc nói chuyện có chút không lựa lời, Tiêu Phàm lại chỉ lẳng lặng nhìn hắn chăm chú, không phản bác.

“Sớm nói ra, tôi cũng không cần lún sâu như vậy, trên người một hoa hoa công tử đại thiếu gia.” Vệ Đằng mỉm cười giả vờ như không có chuyện gì cả, “Tôi rút tay lại, anh đổi người khác để chơi đùa đi, đúng rồi, đoạn ghi âm Diệp Kính Văn gửi cho anh, tôi nghe rồi, thu rất tốt, đặc biệt rõ ràng, lưu trong ổ đĩa D ấy.”

“Tôi đi đây.” Vệ Đằng xoay người định đi, nhưng bị Tiêu Phàm kéo lại, đè sát vào tường, dùng cánh tay khổng chế thân thể hắn.

Ánh mắt Tiêu Phàm phát đỏ, con ngươi co rút lại, toàn thân phát ra hơi thở lạnh băng đáng sợ, khiến Vệ Đằng không nhịn được run rẩy.

“Dem những lời em vừa mới nói, lặp lại lần nữa!”

Cơ thể bị ép chặt đến đau đớn, bả vai dường như sắp bị bóp nát, nhưng khí thế Vệ Đằng lại không chút thua kém: “Nói thì nói, TMD, anh là hoa hoa công tử, tôi nói sai sao? Anh yêu người này, lại yêu người kia, anh gặp người nào yêu người đó, tôi nói sai sao? Không phải à? Anh còn lừa dối tôi, thực sự cho rằng tôi ngu đến cái gì cũng không biết sao? Lão tử không có đầu như anh nghĩ vậy, M* kiếp, xem như tôi bị mù, còn tưởng anh đối với Lâm Vi si tình bao nhiêu, còn bị sự si tình của anh làm cảm động một trận, phi, si tình? Ngoài miệng nói yêu Lâm Vi, theo người ta đi quyến rũ người yêu của hắn, khoa trương hơn chính là, lại đi yêu người đó, anh không cảm thấy mình rất tức cười sao?”

Lúc Vệ Đằng nói chuyện con ngươi cũng đỏ bừng, giống như dã thú giãy giụa trước khi chết, mỗi một chữ cơ hồ đều là hét ra, chấn động đến lỗ tai người ông ơng.

Tiêu Phàm im lặng chăm chú nhìn hắn, sức mạnh trên tay từ từ buông lỏng, trong mắt tràn ngập ưu tư, dần dần trở thành lạnh nhạt, lại mở ra.

Khôi phục bộ dáng lạnh lùng rất lâu trước đây, giống như lại lần nữa dùng băng giá bao lại bản thân.

Nhìn hắn như vậy, Vệ Đằng lại có chút không đành lòng.

Bản thân nhanh mồm nhanh miệng, có phải đã nói gì quá đáng rồi không? Thật ra thì cũng là do quá tức giận, chỉ cần hắn chịu giải thích, mình nhất định sẽ nghe và tin tưởng hắn, vấn đề chính là đến lúc này hắn còn muốn lừa gạt, cũng lấn hiếp người quá mức!

“Em đi đi, để chúng ta đều bình tĩnh lại một chút.” Tiêu Phàm xoay người lên lầu, để lại cho Vệ Đằng một bóng lưng cô đơn.

Ở nơi Vệ Đằng không nhìn thấy, ngón tay bấm chặt vào lòng bàn tay.

Vệ Đằng cảm thấy nếu đã nói đến mức này rồi, mình cũng không có mặt mũi nào ở lại, vì vậy, cũng không thèm thu dọn hành lý, trực tiếp ra ngoài đi đến trạm xe bus.

Tiêu Phàm đứng trên lầu nhìn bóng lưng hắn, cười cười tự giễu.

Vệ Đằng, em có biết không, người khác nói thế nào anh cũng không để ý.

Cho dù người của toàn thế giới này đều nói Tiêu Phàm anh là kẻ gặp người nào yêu người ấy, một hoa hoa công tử, anh cũng có thể bằng quan.

Nhưng là em... em lại nói như vậy.

Chúng ta ở bên nhau lâu như vậy, anh đối với em thế nào, chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?

Em biết không? Anh yêu em nhiều thế nào, quan tâm vị trí của mình trong lòng em nhiều thế nào.

Đáng tiếc, em cũng giống như bọn họ, không hiểu anh.

Ngay cả em cũng không hiểu anh, anh đây có phải đã sống quá thất bại?

Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, may mà vừa rồi kịp thời khống chế, không thương tổn đến cậu ấy, dấu ngón tay bấm sâu trong lòng bàn tay, bây giờ mới bắt đầu đau đớn như kim châm.

Xoay người vào nhà vệ sinh rửa tay, phát hiện những dấu vết kia càng rửa càng rõ ràng, đỏ đến đáng sợ.

Tiêu Phàm gỡ lòng bàn tay ra khỏi, vuốt vuốt, cuối cùng máu rỉ ra.

Cau mày dùng khăn lông lau vết máu, giữ khăn lông trong tay, để ấu tị đông, bây giờ mới xoay người, mở máy vi tính, xóa đoạn ghi âm Vệ Đằng nói đi.

Khóe miệng không khỏi cười khổ, Diệp Kính Văn, có phải kiếp trước tôi mắc nợ cậu cái gì?

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến lúc khai giảng.

Lại là một năm kim thu, học sinh mới nhập học tham gia quân sự, tựa như rót vào dòng máu mới, sân trường bỗng nhiên náo nhiệt lên.

Trên đường đến trường đầy những áp phích quảng cáo của câu lạc bộ.

Tiêu Phàm một mình đến trường, nhìn những gương mặt đương tuổi thanh xuân chỉ trở vào những tấm áp phích, đột nhiên cảm thấy, mình đã già đi rất nhiều.

Khi đó còn trẻ người, nông nổi làm bậy, vì muốn hiểu Lâm Vi, kẻ ngang hàng với mình mà tham gia ứng cử hội học sinh.

Lúc ở hội học sinh, cũng ganh đua nơi chốn với Lâm Vi, Lâm Vi còn có đại tài tử Chu Phóng che chở, bản thân liền độc lập chiến đấu, kỳ thực, nói trắng ra là muốn thu hút chú ý của hắn.

Song, Lâm Vi từ đầu đến cuối cũng không đưa mắt nhìn mình.

Hắn có người bạn Chu Phóng cùng lớn lên bên nhau, đại tài tử khoa tiếng Trung, phong lưu phóng khoáng.

Hắn còn có thanh mai trúc mã tri kỷ Ôn Đình, mỹ nữ khoa y, mị lực phi phàm.

Trong mắt hắn, cái tên Tiêu Phàm có lẽ là ngay cả đối thủ cũng không được tính.

Sau đó, trong mắt hắn có hình bóng Diệp Kính Văn, cái tên sư đệ hung hăng ngạo mạn, lần đầu tiên gặp mặt đã chọc vào lòng hắn.

Sau đó, đi dụ dỗ bạn gái Ôn Đình của hắn, thậm chí đi dụ dỗ Diệp Kính Văn, chỉ vì muốn chứng minh xem họ có khả năng cho Lâm Vi hạnh phúc hay không.

Bản thân lúc ấy thật là quá sức trẻ con mà...

Nếu như lúc ấy tỉnh táo một chút, có lẽ mấy loại chuyện linh tinh sau này cũng sẽ không phát sinh.

Đảo mắt đã mấy năm đi qua, những bạn học ở hội học sinh, tiền bối, thứ xung quanh cuộc sống của mình năm ấy.

Chu Phóng thành nhà văn nổi danh, Ôn Đình đổi nghề làm pháp y.

Chỉ có ba người họ vẫn dây dưa không rõ.

Lâm Vi thân thiện, Diệp Kính Văn càn quấy, còn có bản thân bị người ta nói lãnh khốc.

Vỡ kịch của 3 người, diễn lâu như vậy, yêu hận tình thù, dây dưa nhiều năm, rốt cuộc là vì cái gì?

Hai người bọn họ muốn yêu hận gì cũng được, dày vò nhau cũng được, nhưng Tiêu Phàm, trên võ đài của ba người bất quá là góc phổi, vì sao phải chịu hành hạ theo bọn họ?

Có lẽ người khác không thể nào hiểu được, Tiêu Phàm cũng không muốn giải thích.

Bởi vì bản thân cam tâm tình nguyện.

Bất luận là vì Lâm Vi từng động lòng hay Diệp Kính Văn khiến hắn yêu thích, người nào, Tiêu Phàm cũng không từ bỏ được.

Mưa xuống mấy ngày, tâm tình Tiêu Phàm cũng trở nên mù mịt.

Lúc xem sách ở thư viện thấy mệt mỏi, đi đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh, nhìn thấy lầu dưới có học sinh tóc vàng, hình như không mang thẻ, đi tới đi lui trong mưa.

Tiêu Phàm giật mình, vội vàng mang dù lao xuống lầu.

Kích động đến phía sau người đó, bật dù lên: “Em lại...”

Khi hắn quay đầu lại, thanh âm Tiêu Phàm cũng tắt trong cổ họng, “Bạn học, cậu quên mang dù sao? Đứng đây làm gì?”

Là đứa trẻ rất đáng yêu, hình như là học sinh năm nhất, cười rất rục rờ, có điểm giống người đó.

“Tôi quên mang thẻ...” Thanh âm rất tủi thân.

“Cho cậu mượn dù, sớm quay về đi.”

“Đàn anh, cảm ơn anh!” Nam sinh kia rất lễ phép cúi người cảm ơn, sau đó cầm dù chạy đi.

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng hắn, bất đắc dĩ mỉm cười.

Em xem đi Vệ Đằng, bị em ảnh hưởng, giờ anh cũng học lấy chuyện giúp người làm niềm vui rồi.

37. Quyển 04 - Chương 36

Không ngờ mưa càng lúc càng lớn.

Nhìn những học sinh mới đang điên cuồng chạy trốn trong mưa, Tiêu Phàm lại không có mặt mũi nào bỏ chạy, đành bước nhanh trở về.

Rất nhanh, bị mưa dội ướt như chuột lột.

Đưa tay lau sơ qua, trên mặt chỉ toàn là nước, Tiêu Phàm bất đắc dĩ bước chậm lại, dù sao cũng ướt cả rồi, có dội nhiều hay ít cũng không mấy khác biệt.

Nếu là Vệ Đằng, nhất định sẽ lập tức kéo mình bỏ chạy như điên thôi.

Không biết giờ cậu ấy ở đâu.

Sau khi về đến ký túc, vội vàng thay quần áo đi vào phòng tắm, khi làn nước ấm xối xuống, cả thân người không khỏi run lên một trận.

“Hắt xì... Hắt xì...”

Liên tục hắt hơi mấy cái, Tiêu Phàm nhướn mày thay đồ ngủ, sấy khô tóc xong liền nằm trên giường đọc sách.

Chẳng qua là dầm mưa một chút thôi, Tiêu Phàm cũng lười uống thuốc.

Nhưng những dòng chữ trước mắt lại bắt đầu mơ hồ dần đi, hình như trán cũng hơi nóng lên.

Giữa cơn mơ màng, thậm chí nhìn những dòng chữ trước mặt cũng biến thành nét chữ như kiến bò xấu xí của Vệ Đằng viết ra.

Tiêu Phàm mỉm cười cầm điện thoại, nhấn số của Vệ Đằng, phải rồi, nhận quà sinh nhật của cậu ấy xong còn chưa cảm ơn nữa.

Đã hồ đồ, không nhớ rằng cả hai từng cãi nhau, còn tưởng rằng thời gian đang dừng lại từ thời điểm thật xa trước đây, thời điểm ngọt ngào khi vừa sống cùng cậu ấy.

Điện thoại vang lên thật lâu lại chẳng có ai bắt máy, Tiêu Phàm cảm thấy bản thân hơi choáng váng, sau khi nghe “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy” từ điện thoại xong, ngẩn người.

Chốc lát sau lại gọi qua, bên kia vẫn lặp lại những lời này, Tiêu Phàm cười cười, “Đồ ngốc à, thật ra thì lúc ở Quê Lâm, anh từng hôn em, anh nhớ đấy...”

Cũng phát sốt như lần đầu mưa ở Quế Lâm, lần đó còn có Vệ Đằng ở bên túc trực không rời nửa bước để chăm sóc, bây giờ, chỉ còn lại mình.

Điện thoại rơi xuống, trước mắt Tiêu Phàm đột nhiên tối tăm.

Lúc Vệ Nam và Tiêu Tinh bước vào, chính là thấy hình ảnh như vậy.

Tiêu Phàm đang nằm trên giường lẩm bẩm điều gì đó không rõ, di động rơi dưới đất, thậm chí, đến cửa hắn cũng quên đóng, may là nhờ di quản lý ký túc rất có trách nhiệm không cho phép người lạ đi lên, nếu không dễ như hắn vậy, sớm đã bị trộm dọn sạch cũng nên.

Tiêu Tinh đứng trước cửa phòng ngủ không dám vào, gõ cửa: “Anh à, em và Nam Nam đến đưa thức ăn cho anh, anh có muốn thay quần áo trước không?”

Tiêu Phàm nằm ngửa trên giường, không nhúc nhích.

Vệ Nam kéo kéo tay áo Tiêu Tinh: “Trông anh cậu sao giống như bị trúng tà vậy?”

“A?” Tiêu Tinh quay đầu lại, thấy Tiêu Phàm vẫn không có phản ứng, cũng không để ý đến bộ dáng quần áo xốc xếch của hắn nữa, vội vàng chạy đến bên giường, lắc lắc thân thể của hắn: “Anh, tỉnh lại tỉnh lại.”

“Ừm...” Tiêu Phàm cảm nhận được có bàn tay lạnh băng đặt trên trán mình, theo bản năng cảm lấy: “Vệ Đằng à?”

Hai cô gái nhìn nhau.

“Lo lắng thế nào, anh cậu bị sốt rồi này.” Vệ Nam phản ứng lại trước, vội vàng quay đầu vào phòng vệ sinh lấy nước lạnh.

“A, hình như vậy.” Tiêu Tinh cũng luống cuống chân tay, đỡ Tiêu Phàm nằm xuống, “Anh, anh buông tay ra trước, tay của em, sắp bị bóp nát rồi, bóp nát...”

“Vệ Đằng, đừng rời bỏ anh, anh chỉ có mình em thôi, có biết không?”

Nghe rõ tiếng líu ríu khe khẽ của Tiêu Phàm, cơ thể Tiêu Tinh cứng đờ, bàn tay bị nắm chặt, giống như là người sắp chết đuối vớ được bè gỗ vậy.

Nhìn bộ dáng hắn đau đớn nhíu chặt chân mày, Tiêu Tinh cũng không đành lòng rút tay về, sau khi thấy Vệ Nam đang bưng nước bước vào, Tiêu Tinh quay đầu hỏi: “Hai người bọn họ gây lộn à?”

“Chắc vậy, tớ đi gọi điện thoại hỏi thử.” Vệ Nam vội vàng lấy di động ra, gọi điện cho anh hai, “Tắt máy rồi, chắc chắn là có vấn đề.”

Quay đầu nhìn Tiêu Phàm còn đang gọi tên Vệ Đằng không ngừng trong cơn mơ, Vệ Nam không khỏi có chút không đành lòng.

Hai người chạy tới chạy lui một hồi lâu, cuối cùng cũng có thể hạ nhiệt cho cái trán nóng đến nhóam lò được của Tiêu Phàm, nạy miệng hắt ra, nhét chút thuốc vào, một mẻ đến thở hồng hộc.

Tiêu Phàm ngủ thiếp đi, bấy giờ cả hai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nam Nam, bên phía anh hai cậu, cậu khuyên thử anh ấy được không? Từ nhỏ đến lớn tớ ở cạnh anh trai cũng chưa từng thấy dáng vẻ anh ấy đau khổ như vậy... Tớ đoán chắc là có hiểu lầm gì đó?” Tiêu Tinh vượt nhẹ bàn tay bị siết đến đỏ lên, nhớ đến người anh luôn luôn lạnh lùng, sau khi bị bệnh lại đau khổ như vậy, lộ ra bộ mặt yếu ớt hiếm có, không khỏi cảm thấy đau lòng.

Vệ Nam gật đầu: “Ừm, chắc là do đầu óc anh tớ không biết uyển chuyển, lúc gây lộn liền cứng đầu, hôm nào tớ đi hỏi thử anh ấy.”

“Được rồi, tối nay tớ trông chừng anh ấy, cậu về trước đi.”

“Cùng trông chừng đi, ghé sa lon cũng lớn, hai người nằm cũng được.” Vệ Nam làm vẻ nghiêm túc vờ vai Tiêu Tinh, “Hơn nữa tớ học y, xảy ra chuyện gì cũng có thể phối hợp kịp thời.”

“Được rồi, tớ cũng biết Nam Nam nói nghĩa khí, hì hì, nếu anh ấy ngủ rồi, vậy sườn kho tàu mẹ cậu cho, chúng ta cùng ăn đi?”

“Tớ cũng nghĩ vậy... dù sao, không ăn sẽ lãng phí.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhanh chóng mở hộp cơm mang đến để bắt đầu ngón nghiền.

Cuộc thi của Vệ Đằng được lên lịch vào giữa tháng 9, thời tiết mấy hôm nay lại không tốt, chuyên tâm chui rúc trong ký túc ôn bài, thậm chí cả game cũng không chơi.

Châu Ngư cảm thấy Vệ Đằng có hơi là lạ, từ sau khi khai giảng, trạng thái của cậu ấy vẫn thật không tốt, thường xuyên đọc sách tới một nửa thì thần thờ, có khi tẩm đến hơn nửa tiếng, mắng chữ luôn mờ.

Có hỏi, cậu ta cũng chẳng chịu nói gì cả.

Châu Ngự rất lo lắng, đành liên lạc em gái cậu ta, kết quả, Vệ Nam vừa đến ký túc, sau khi thấy mặt Vệ Đằng liền trực tiếp chất vấn: “Anh hai, các anh cãi nhau à?”

“Cãi cái thí! Không có cãi.” Vệ Đằng hừ một tiếng, đắp sách lên mặt không để ý đến cô.

Vệ Nam lấy quyển sách xuống, sát lại nói: “Em nghe Tiêu Tinh nói, anh cậu ấy mấy hôm nay cũng không ăn uống đàng hoàng, gầy đi không ít.”

Ngón tay Vệ Đằng run lên, quát: “Anh ta có gầy hay không thì liên quan cái thí gì đến anh? Gầy chết luôn mới sạch sẽ.”

Vệ Nam liếc hần xem thường: “Còn có, mấy hôm trước anh ấy gội nước lạnh bị cảm, sốt cao suýt chết...”

Thấy thân thể Vệ Đằng cứng đờ, Vệ Nam nói tiếp: “Nếu không phải em và Tiêu Tinh đúng lúc mang thức ăn cho anh ấy, bây giờ, hẳn là anh ấy đã nằm trong quan tài rồi. Anh không biết đâu, anh ấy bệnh rất nặng, dọa em sợ muốn chết, sốt đến 40 độ, luôn miệng nói mơ...”

“Đừng khoác lác nữa, sốt 40 độ còn chưa đốt chết người sao.” Vệ Đằng lườm em gái, lại không biết bản thân mình vì lo lắng mà thiếu chút cắn nát đôi môi.

Vệ Nam thở dài tiếc nuối, “Các anh đấy, có thể cãi nhau cũng còn tốt, chờ đến một ngày muốn cãi cũng không tìm ra người mới biết hối hận! Anh hai à, có chuyện gì bình tĩnh nói chuyện đàng hoàng với nhau không được sao? Cãi nhau gây tổn thương rất nhiều, mặc dù nói yêu đương mà không cãi nhau vài trận sẽ rất nhàm chán, nhưng mà... qua cơn tức giận thì xem như xong đi.”

Vệ Nam dùng khẩu khí dụ dỗ con nít, Vệ Đằng xoay người đi không để ý đến cô.

Trái tim lại đập rất nhanh, khuya hôm trước, Tiêu Phàm gọi điện cho hần nhưng Vệ Đằng không có mặt mũi nào bắt máy, vì vậy liền tắt di động.

Nói vậy, đêm đó anh ta thật sự bị sốt, là nhân nhảm số sao?

Khốn kiếp, không phải anh bảo muốn bình tĩnh sao? Bình tĩnh cũng không phải ý chia tay, anh lại chẳng thêm gửi tin nhắn tới, nói đủ bình tĩnh rồi thì mới nói chuyện đàng hoàng với tôi à?

Hơn nữa, tôi là đứa ruột thẳng, lúc ấy quá mức tức giận, nói chuyện cũng có chút không biết chọn lời, con người vừa kích động sẽ dễ dàng nói bậy.

Bây giờ cũng hối hận rồi, thật ra trong lòng biết, hần không phải là người như vậy, mắng hần là hoa hoa công tử là thật quá đáng.

Nhưng mình là kẻ ruột thẳng, trong lòng nghĩ cái gì, chưa qua xử lý của não bộ đã vọt ra miệng...

Lúc ấy, nhìn thấy trong mắt anh ấy như có thứ gì vỡ vụn vậy, bộ dáng cô độc lúc xoay người đi, lòng mình cũng rất khó chịu, muốn cho bản thân một tát.

Cơm không thể ăn bậy, ăn sai thì dạ dày sẽ đau.

Lời cũng không thể nói bậy, nói sai rồi sẽ đau lòng.

Tình yêu đau dạ dày

Điệp Linh Chi

[previous page](#) [next page](#)

Vệ Đằng nhìn chằm chằm điện thoại một hồi lâu, dù sao, ban đầu là do tự mình vô sỉ theo đuổi người ta, chuyện thế này cũng không sợ mất mặt, thêm lần nữa cũng chẳng sao. Mặt dày cũng có chỗ tốt. Quyết định xong, vừa định nhấn tin thì di động lại đổ chuông.

Người gọi tới là bà xã Tiêu.

Vệ Đằng nhếch môi cười cười, ho khan một tiếng cho bản thân bình tĩnh lại một chút, vội vàng tiếp điện thoại, “Alo, ai vậy?”

“Còn giận à?” Giọng nói nhu hòa của Tiêu Phàm xuyên qua điện thoại truyền tới tai, Vệ Đằng bỗng dưng cảm thấy chua xót.

Biết tự ái của hắn rất lớn, lại kiêu ngạo, bây giờ lại hạ mình gọi điện đến, thật sự là làm khó hắn.

Phi, cái miệng thối này thật là nói chuyện chẳng biết giữ mồm. Nói trắng ra là do mình ghen, dấm lên tới não mà thôi.

Vệ Đằng cười cười có chút xấu hổ nói: “Thật ra thì cũng không còn giận nhiều nữa...”

“Vậy em đi xuống một chuyến đi, anh chờ em dưới lầu.”

“Ừm.” Vệ Đằng đồng ý, vội vàng xuống giường, chạy hướng lầu dưới.

Vệ Nam ở phía sau làm mặt quỷ, hứ, em biết mà, vợ chồng cãi nhau chút chuyện vặt, đầu giường gây lộn cuối giường hòa...

Vệ Đằng chạy xuống lầu như bay, đến lầu 1 lại dừng bước, điều chỉnh hô hấp một chút, ho khan, bấy giờ mới thả chậm bước chân từ từ ra cửa.

Tiêu Phàm đứng ngoài cửa, tựa vào tường, thấy Vệ Đằng đi tới liền khẽ cười: “Nhanh thật nha...”

Vệ Đằng “khụ” một tiếng, sờ lỗ mũi, giả vờ như không để ý hỏi: “Em nghe nói... gần đây anh bị cảm, sốt cao? Khỏe hơn chút nào chưa?”

“Ừm, khỏe rồi, còn em? Em gái anh nói em không ăn uống đàng hoàng.” Tiêu Phàm khẽ sờ mặt Vệ Đằng, “Dạ dày đã không tốt rồi, sao lại còn không chịu ăn cơm đúng giờ vậy? Sụt hết mấy cân rồi?”

“Có phải thịt heo đầu mà bán theo cân chứ? Ồm thì cứ ồm thôi.” Vệ Đằng cười hì hì, nhận lấy bánh ga-tô từ tay hắn, “Cám ơn, vừa lúc em đang đói.”

“Chúng ta làm lành đi.” Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Vệ Đằng ngẩn người, có chút bối rối cúi đầu, nhớ tới cảnh vắng hân hôm đó, lại cảm thấy bản thân quá đáng... dễ dàng làm lành vậy sao?

“Em muốn biết thì anh sẽ giải thích cho em, được không?”

“A...”

“Nếu em thật sự cảm thấy anh là hoa hoa công tử, anh sẽ từ từ chứng minh cho em xem, anh không phải là người như vậy.”

“Cái này...”

“Đồng ý đi.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng thật sâu, Vệ Đằng đành gật đầu, một khắc sau liền bị hắn kéo vào lòng.

“Này, ở đây có người đi qua đó...um...”

Vệ Đằng còn chưa dứt lời đã bị Tiêu Phàm kéo vào một góc kín đáo, đè trên tường hôn.

Xa cách quá lâu, khi lần nữa hôn nhau triền miên lại giống như nụ hôn đầu khiến hai người đều thẹn thùng, tim đập dồn.

Thực sự là do tiểu biệt thắng tân hôn sao?

Vệ Đằng ôm chặt vai Tiêu Phàm, mở miệng mặc hân hôn điên cuồng.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới thở gấp mà rời khỏi môi Vệ Đằng, nhẹ vuốt tóc Vệ Đằng, cười nói: “Mái tóc này của em thực ra rất dễ nhận diện, rất giống con nhím, sao anh lại nhận nhầm nhỉ.”

Vệ Đằng chẳng hiểu hân nói gì cả, sau một khắc lại bị hân kéo đến lầu nghiên cứu sinh.

Sau khi đến ký túc xá, chờ Vệ Đằng ăn bánh ga-tô xong, Tiêu Phàm mới lên tiếng: “Tối nay chúng ta hãy nói chuyện đàng hoàng một chút.”

Vệ Đằng gạt đầu, sau đó đỏ mặt đi vào phòng tắm: “Em đi tắm trước...”

Trong bụng Tiêu Phàm cảm thấy kỳ quái, trước khi nói chuyện còn phải tắm? Nghĩ lại, đã biết cậu ấy lại hiểu lầm, buồn cười nhìn bước chân cậu rối loạn bước vào phòng tắm, sau đó lại thân thể trần trụi, quần cái khăn lông bước ra ngoài, bối rối đứng đó bứt tóc, cả người đều ửng đỏ.

“Anh chỉ nói chuyện thôi, em lột trần ra làm gì?”

“Á?” Trước kia lúc ở cùng nhau, mỗi tối Tiêu Phàm vừa bảo nói chuyện đàng hoàng một chút liền kéo mình lên giường làm chuyện đó, bây giờ, lẽ nào chỉ thuần khiết là nói chuyện sao? Mặt Vệ Đằng đỏ lên, “Phi, anh không nói sớm!”

Hét lên một tiếng, vội vàng giam mình vào phòng tắm, lần quần một lúc lại cúi đầu đi ra.

“Sao vẫn còn ở trần thế?” Vệ Đằng nhin cười, khoe miệng hơi co giật.

“Quần áo ướt rồi.” Vệ Đằng lườm hân một cái, trực tiếp đi tới phòng ngủ, nằm trên giường, “Có gì cứ nói đi, em nghe.”

Tiêu Phàm đi lại, lên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng.

“Anh từng thích Diệp Kính Văn, là thật, nhưng đó đều là chuyện đã qua, quá khứ của anh không thuộc về em, hiện tại và tương lai đều là của em.”

Vệ Đằng ừm, cũng ôm lại Tiêu Phàm, “Em xin lỗi, con người em nói năng không biết nặng nhẹ, lần trước nói lung tung, ngài đại nhân đại lượng, đừng để trong lòng nha.”

“Ừm, anh biết.” Tiêu Phàm sờ cái đầu lông măng mềm mại trong lòng, khẽ mỉm cười.

“Đối với anh, Diệp Kính Văn là sự tồn tại đặc biệt, bọn anh không phủ nhận cách nói Hắc Bạch song lang bởi vì bọn anh xem nhau như tri kỷ.”

Vệ Đằng cố đè nén nước chua trong bụng, tiếp tục nghe hắn nói, “Bởi vì cả hai quá giống nhau, có loại... cảm giác thấu hiểu lẫn nhau.”

Vệ Đằng mắng thầm, các người không phải là gấu chó thấy đồng loại sao, mặc quần áo cũng mặc cùng kiểu, hai con sói đơn độc có đặc trưng riêng, Diệp Kính Văn đơn giản chính là một con đại biến thái tính tình vụn vặt, còn Tiêu Phàm anh cũng không khá hơn chỗ nào...

“Hiện tại hắn và Lâm Vi chia tay, tâm tình rất kém, là bạn bè, anh cũng không thể nào mặc kệ hắn.”

“Nga.” Vệ Đằng gật đầu, cái này thì hiểu, dù sao anh em cần nói nghĩa khí, nếu như có ngày nào đó Châu Vũ và Ngưu San San chia tay, mình cũng không thể mặc kệ cậu ấy được.

Chẳng qua là có chút hoài nghi, anh thật sự xem hắn ta là bạn bè sao?

Nếu phải, vậy cũng tốt.

Sợ nhất chính là anh còn chưa dứt tình.

Tiêu Phàm dường như biết suy nghĩ của Vệ Đằng, sắp lại nhẹ nhàng vò mái tóc con nhím của hắn, “Yên tâm đi, trong lòng anh, em mới là người quan trọng nhất.”

“Ừm, nếu anh nói vậy, em sẽ yên tâm.” Dù sao tâm địa anh gian xảo nên tôi cũng chẳng muốn đoán, cứ xem biểu hiện của anh thôi.

“Muốn anh biểu hiện sao?” Tiêu Phàm đột nhiên hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa, toàn thân Vệ Đằng cứng đờ, một khắc sau liền bị hắn đè trên giường...

“Không cần biểu hiện như vậy, em tin.... Ng... ng...”

Cuối cùng, giây giụa hồi lâu cũng bị hắn hôn cho cơ thể mềm nhũn.

“Lần sau đừng cởi hết, chừa chút gì đó cho anh cởi.” Tiêu Phàm thấp giọng cười bên tai. “Không phải là còn giữ lại một thứ sao...” Vệ Đằng chủ động sát lại, cầm tay Tiêu Phàm khẽ đặt dọc theo quần lót, “Cái này để lại cho anh”

Tiêu Phàm không khỏi lại bật cười, cậu ấy, sao không biết uyển chuyển một chút vậy.

Lại là cả đêm vuốt ve nhau, lúc trời sáng, chân Vệ Đằng nhũn đến mức không đứng dậy nổi, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, “Anh không thể kiềm chế một chút sao, cái eo của em... Lần sau anh ở phía dưới thử xem.”

“Được thôi.” Đối với cơn giận trước khi rời giường của Vệ Đằng, Tiêu Phàm tựa hồ như không để tâm, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu.

Anh ấy nói gì? Được?

Vệ Đằng kinh ngạc đến ngây người, thiếu chút nữa cắn đứt cả đầu lưỡi.

38. Quyển 04 - Chương 37

Sau khi làm hòa với Tiêu Phàm, Vệ Đằng liền đem tâm tư toàn bộ đặt vào việc ôn tập bài vở.

Cuộc thi được sắp lịch vào ngày 12 tháng 9, đến hẹn lại tới.

Vệ Đằng đến trường thi, Tiêu Phàm bảo ở lại ký túc chuẩn bị cơm tối ngon lành chờ hần thi xong khao thưởng.

Trong lòng Vệ Đằng mỹ mãn, nghĩ đến dáng vẻ Tiêu Phàm mang tạp dề, nấu canh gà và sườn ram ỉnh, nước miếng cũng sắp rơi xuống.

Bị giám thị trừng mắt mới vội vàng tập trung giải đề.

Đề thi rất đơn giản, hơn nữa trong thời gian này cũng không có lòng dạ nào chơi game, chăm chú đọc sách, chưa đến 1 tiếng, Vệ Đằng đã giải hơn phân nửa đề thi.

Phần còn lại không biết trả lời, làm bừa một phen, cũng chẳng chờ đến hết giờ đã nộp bài ra ngoài cửa.

Vừa ra khỏi dãy lầu liền lấy di động ra, nhận được một tin nhắn.

“Vệ Đằng, anh không có thời gian nấu cơm cho em rồi, em thi xong hãy đến nhà ăn, anh mời em bữa khuya được không?”

Vệ Đằng cũng không suy nghĩ nhiều, cho rằng hẳn quá bận rộn, không có thời gian rảnh, mặc dù đã lâu không ăn đồ do hẳn nấu, thật nhớ nha.

Nuốt nước bọt, đi về phía nhà ăn.

Lúc gần đến nhà ăn, chỉ thấy Tiêu Phàm đứng tựa lưng vào cái cây lớn, bên cạnh là một người mặc đồ đen, người kia đưa lưng về phía Vệ Đằng, không thấy rõ diện mạo hẳn nhưng vóc người kia, vừa nhìn chính là Diệp Kính Văn.

Gương mặt Tiêu Phàm dưới ánh đèn đường lộ ra rất rõ, chân mày nhíu chặt, đôi môi khê mở, có vẻ hơi không vui.

Vệ Đằng nghĩ nghĩ, dù sao mình mới là người yêu của Tiêu Phàm mà, vì sao phải lén lén lút lút chứ! Vì vậy, quang minh chính đại đi tới.

“Tiêu Phàm, em thi xong rồi.” Mỉm cười thật rực rỡ với hẳn.

Tiêu Phàm sau khi nhìn thấy Vệ Đằng, khuôn mặt trở nên dịu dàng, “Nhanh vậy? còn chưa tới một canh giờ mà.”

“Nộp bài sớm...” Vệ Đằng cười hì hì, ngẩng đầu nhìn Diệp Kính Văn, thấy hẳn đột nhiên ngẩng đầu đi về phía nhà ăn.

Tiêu Phàm kéo hẳn: “Còn chưa nói chuyện xong mà.”

Diệp Kính Văn nhếch môi cười lạnh, “Các người nói chuyện đi, tớ không có hứng thú làm bóng đèn.”

Chẳng biết có phải ảo giác không, Vệ Đằng luôn cảm thấy lời của Diệp Kính Văn bốc lên khí chua, mùi giấm nồng thật nha...

Tiêu Phàm nhìn bóng lưng Diệp Kính Văn, muốn đuổi theo, lại quay đầu nhìn Vệ Đằng, có vẻ rất bất đắc dĩ.

“Không sao, nếu các người chưa nói xong thì cứ nói tiếp đi, tự em đi ăn chút gì là được rồi.”

Vệ Đằng đột nhiên quan tâm khiến cho Tiêu Phàm rất không thích ứng, giơ tay nắm lấy: “Em không ăn giấm à?”

“Ăn giấm cái khỉ gì, các anh là bạn tốt, có gì chưa nói rõ thì cũng nên hàn huyên đôi chút chứ.”

“Sao em cười lại có chút khó coi vậy?”

“Em đau răng, MD, cười có một cái liền bị rút miệng.” Vệ Đằng đưa tay đè cằm, “Mau đi đi, Diệp Kính Văn đang chờ anh ở đó đấy.”

“Đau răng sao? Hay là mua chút thuốc giảm đau trước đi...”

“Được rồi, em cũng không phải con nít nữa, sao anh hay nói nhảm nhiều vậy.”

Tiêu Phàm mỉm cười lắc tay Vệ Đằng, xoay người đuổi theo Diệp Kính Văn.

Nhìn hai người bọn họ sóng vai hướng đến lầu nghiên cứu sinh, Vệ Đằng hít một hơi thật dài.

MD, hảo tâm thôi.

Nói không ăn giấm là xạo, cả hang giấm cũng đổ xuống rồi.

Nhưng vừa mới làm hòa với nhau, cũng không muốn gây khó dễ cho hắn, lộ vẻ mình rất nhỏ nhen.

Răng mới không đau, miệng giật, lòng càng giật nhiều hơn.

Tiêu Phàm, anh vừa thấy Diệp Kính Văn thì liền bỏ nhào lại, mặc dù ngoài miệng nói là bạn bè, nhưng luôn cảm thấy giữa các người không đơn giản. Có bạn nào như thế sao? Khẩn trương đến thế...

Có phải do bản thân mình suy nghĩ quá nhiều chăng?

Nhưng trong lòng Vệ Đằng luôn có chút bất an, trực giác nói cho hắn biết, Diệp Kính Văn tựa hồ cũng thay đổi, ánh mắt hắn nhìn Tiêu Phàm có chút khác biệt... Vừa rồi nghe lời hắn nói cũng cảm thấy có chút mùi giấm.

Loại ý lại kỳ quái đó, thật sự chỉ xem Tiêu Phàm là bạn sao?

Lúc hai người Tiêu-Diệp ở trong thang máy đi lên, Diệp Kính Văn tựa vào vách tường lạnh lẽo, dường như đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng Tiêu Phàm mỉm cười: “Cậu còn nhớ không, năm đó, sau khi Lâm Vi xảy

ra tai nạn xe, bộ dáng khập khiễng bước vào thang máy gặp phải chúng ta, muốn vào cửa, lại bị cửa kẹp lấy cái chân bó thạch cao...”

“Nhớ.” Tiêu Phàm nhẹ nhàng gạt đầu, “Sau đó cậu đi qua đỡ cửa, giúp cậu ấy bước vào, cậu vẫn là không đành lòng nhìn cậu ta chịu khổ.”

“Còn nhớ lúc ấy tớ nói cái gì, cậu đáp lại cái gì không?”

“Cậu hỏi tớ, làm một người đàn ông, bị đè phía dưới, có phải sẽ rất đau khổ không, tớ trả lời, vì cậu, tớ bằng lòng ở phía dưới.”

“Chỉ là vì chộc giận cậu ấy?” Diệp Kính Văn cười cười, tựa vào vách: “Nếu tớ nói không phải thì sao?”

“Có ý gì?”

“Thật ra thì, trước mặt cậu ta lại hỏi như vậy, ngoại trừ chộc giận cậu ấy, còn có một mục đích, chính là... tớ thật sự muốn biết suy nghĩ của cậu.”

Tiêu Phàm nhú mày, mặc dù đã đoán được tiếp theo cậu ta muốn nói gì, cũng không cắt đứt, mặc hấn nói tiếp.

“Chỉ có quan điểm của cậu giống tớ. Người khác đều nói chúng ta rất kiêu ngạo, lại không ai bằng lòng tin tưởng chúng ta sẽ vì người mình yêu mà từ bỏ rất nhiều thứ. Bao gồm cả chút kiêu ngạo đáng thương này, nhưng chút kiêu ngạo này, cũng là thứ duy nhất chúng ta muốn bảo vệ.”

Diệp Kính Văn mỉm cười tự chế nhạo bản thân, “Cậu ấy, vĩnh viễn cũng không thể nào hiểu tớ như cậu.”

“Cậu đột nhiên lại nổi máu văn nghệ, tớ đúng là thực không quen.” Tiêu Phàm cố ý dời cái đề tài khiến người ta không thoải mái này đi.

“Cậu không thấy kỳ quái về gút mắc trong mối quan hệ của chúng ta sao?” Diệp Kính Văn cười đến tà ác, sáp lại, giơ tay khoác bên hông của Tiêu Phàm, “Lúc tớ bệnh nghiêm trọng nhất, cần người quan tâm nhất, là cậu ở bên cạnh tớ, bây giờ, vẫn là cậu ở bên cạnh tớ, cậu không cảm thấy chúng ta quá mập mờ hay sao? Đúng rồi, vừa nãy thấy cậu và thằng nhóc kia ở cùng nhau, tớ lại cảm thấy hơi ghen.”

“Diệp Kính Văn!” Tiêu Phàm kéo vuốt sói của hấn ra: “Bây giờ nói những lời này, đối với cậu đối với tớ đều không tốt.”

“Nhưng đã đến bây giờ, rất nhiều chuyện cũng nên nói rõ ràng, không phải sao?”

Đinh một tiếng, thang máy ngừng lại, Tiêu Phàm muốn ra cửa, lại bị Diệp Kính Văn lôi vào.

Ngón tay thon dài thuận tiện nhấn vào nút đến tầng cao nhất.

Không khí trong thang máy tựa hồ cũng loãng đi, hai người tựa vào nhau có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của đối phương.

Trước kia rất lâu, khoảng thời gian Diệp Kính Văn và Lâm Vi chia tay, Tiêu Phàm cùng Diệp Kính Văn vẫn là như hình với bóng, ăn cơm, làm việc, tự học, ngày ngày đều dính cùng nhau.

Ngoài mặt, Diệp Kính Văn làm vậy là vì kích thích Lâm Vi, Tiêu Phàm hiểu rất rõ điểm này, vẫn yên lặng phối hợp.

Thực tế là bản thân có tư tâm, muốn có thêm nhiều thời gian ở cạnh Diệp Kính Văn. Nhưng chuyện Diệp Kính Văn không chỉ đơn thuần là kích thích Lâm Vi, Tiêu Phàm lại không nghĩ đến.

Tựa như mỗi lửa đã chôn giấu quá lâu, bây giờ, cuối cùng cũng đốt lên.

Đến phiên Diệp Kính Văn nhìn thẳng vào tâm ý của chính mình.

Tiêu Phàm dựa vào vách tường, quay đầu liếc nhìn Diệp Kính Văn đang cười đến tà ác, sau hồi lâu mới thở dài bất đắc dĩ.

“Được rồi, rất nhiều chuyện, quả thật nên nói rõ ràng.”

Ban đêm, nhiệt độ trên lầu rất thấp, gió thổi nhẹ qua, sợi tóc hai người khẽ bay, mùi dầu gội nhàn nhạt dung hợp cùng nhau lại vô cùng hài hòa.

Không trung bị rọi sáng, trên tầng thượng, có thể nhìn thấy đô thị phồn hoa xa xa, những ngọn đèn óng ánh.

Hai người ngồi ở trên sân thượng, cách nhau khoảng một bả vai, không xa cũng không quá gần.

Thanh âm Diệp Kính Văn nhàn nhạt, không mang theo bất kỳ tâm tình gì, thông dong bình tĩnh cứ như kể chuyện xưa của kẻ khác.

“Mối tình với Lâm Vi, đã tiêu hao hết toàn bộ tâm tư lẫn sức lực của tớ, ở cạnh cậu ấy, tớ luôn không đoán được suy nghĩ của cậu ấy, nghi kỵ nhau nhiều năm như vậy, cuối cùng lại là kết quả thể này đây, bỗng dưng tớ muốn từ bỏ.”

“Đã từng cho rằng cậu ấy là cả thế giới với tớ, cho rằng bản thân sẽ bằng lòng vì cậu ấy mà từ bỏ tất cả, nhưng bây giờ mới cảm thấy loại ý nghĩ đó thật sự là rất ngây thơ.”

“Tớ yêu cậu ấy, nhưng tình yêu lại được xem là thứ gì?”

Diệp Kính Văn dứt lời, liền từ trong túi móc ra một hộp thuốc lá.

Tiêu Phàm khẽ cười: “Cậu biết hút thuốc lúc nào vậy?”

“Giống cậu thôi, lúc cô đơn.”

Đốt thuốc cho nhau, giữa làn khói trắng, tất cả đều trở nên mơ hồ.

“Tớ cãi nhau với người nhà, áp lực lại rất lớn, chết cũng không từ bỏ, nhưng cậu ấy lại buông tay dễ như vậy, có lúc thật không rõ cậu ấy thực sự nghĩ gì.”

“Thật sự muốn buông ra, mệt mỏi quá.”

Nghe Diệp Kính Văn nói, Tiêu Phàm vẫn im lặng, lúc ở Mỹ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi lần nghe Diệp Kính Văn nói một trong điện thoại, Tiêu Phàm cũng đoán được, hẳn đơn độc trên mặt trận tình yêu và thân tình, rất mệt mỏi.

Diệp Kính Văn vốn vẫn rất mạnh mẽ kiêu ngạo, sau khi về nước lại thu liễm rất nhiều, cho dù giờ đây hiện ra mặt yếu ớt thổ lộ tâm tình với hắn, trước đây, Tiêu Phàm nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Tiêu Phàm, cậu khác cậu ấy, tớ nói rồi, nhìn cậu cứ như nhìn chính mình trong gương, sự thấu hiểu và bao dung của cậu với tớ khiến tớ thấy thoải mái.”

Diệp Kính Văn dừng một chút, quay đầu nhìn Tiêu Phàm: “Cậu nói, nếu chúng ta ở cùng nhau thì sẽ như thế nào?”

Hắn ta đột nhiên nói như vậy, Tiêu Phàm lại không có một chút bất ngờ, ngược lại rất bình tĩnh.

“Tớ từng thích cậu, ba người chúng ta đều rõ.” Thanh âm Tiêu Phàm nhàn nhạt, dáng vẻ ngồi trên sân thượng hút thuốc vẫn tao nhã như lúc đầu.

Diệp Kính Văn vẫy khẽ tàn thuốc, “tớ biết.”

“Mỗi lần Lâm Vi không ở đây, tớ đều ở cạnh cậu, cậu nảy sinh sự ỷ lại cùng là bình thường.”

“Cho nên thế nào?”

Tiêu Phàm cúi đầu trầm mặc, nhớ đến những lời Lâm Vi nói trước khi đi, nói cậu ta sẽ đánh cuộc bằng hạnh phúc cả đời của mình.

Nếu giờ chúng ta ở cùng nhau, chẳng phải mình sẽ trở thành kẻ đầu sỏ hủy diệt hạnh phúc cả đời cậu ta sao?

Lâm Vi à Lâm Vi, trước khi đi cậu cũng phải cảnh cáo tớ sao? Có phải đã sớm đoán được Diệp Kính Văn sau khi về nước sẽ đến quấy rầy tớ nên mới giữa trước?

“Nếu chúng ta ở cùng nhau, đối với Lâm Vi mà nói, chính là bị xử tù chung thân.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, quay đầu nhìn chằm chằm ánh mắt Diệp Kính Văn, nhấn mạnh: “Còn tồi tệ hơn cả ở tù chung thân.”

Ngón tay Diệp Kính Văn run lên, tàn thuốc rơi xuống mặt đất.

Ở tù chung thân sao? Cả đời tự giam mình trong nhà tù, mãi mãi không thoát khỏi bóng tối.

Hồi lâu sau mới đặt hai tay sau ót, tựa vào tường, nhẹ giọng nói: “Tiêu Phàm cậu không hổ là dân học luật, hình dung cũng chuẩn xác như thế.”

Tiêu Phàm biết hắn đã hiểu, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

“Con người Lâm Vi tuy rằng phức tạp nhưng về mặt tình cảm lại rất đơn thuần. Cậu ấy luôn dùng nụ cười để ngụy trang, có vẻ ôn hòa thân thiết, kỳ thực chẳng ai tiến được vào lòng cậu ta trừ cậu.”

Diệp Kính Văn nhắm mắt lại, an tĩnh lắng nghe.

“Có lẽ phương thức giải quyết vấn đề của cậu ấy khiến cậu khó tiếp nhận, nhưng mà, cậu ấy yêu cậu là thật, yêu đến khắc sâu cũng là thật.”

“Người như vậy, cậu chịu từ bỏ sao?”

Diệp Kính Văn trầm mặc hồi lâu, bấy giờ mới thở ra một hơi, bất đắc dĩ nói: “Tớ không bỏ được cậu ấy, yêu nhau lâu quá rồi, nói bỏ xuống đâu có dễ dàng vậy.”

“Kia đã không chỉ là yêu, còn là trách nhiệm.” Tiêu Phàm nhìn chăm chăm vào mắt của Diệp Kính Văn, nói từng câu từng chữ: “Lâm Vi đối với cậu mà nói chính là trách nhiệm, Vệ Đằng với tớ cũng như thế.”

Vở diễn của 3 người, kết cục lại 4 người, ai yêu ai, ai lưu luyến ai, có lẽ đã sớm định sẵn.

Làm sao có thể dễ dàng từ bỏ người yêu của mình, khi tình yêu biến thành trách nhiệm, trốn tránh không được, cũng chạy không thoát.

Là cậu kéo cậu ấy xuống nước nên đích thân cậu phải cứu lấy cậu ấy.

Đạo lý này, bọn họ đều hiểu, nhưng hôm nay nói ra khỏi miệng, tâm tình lại trở nên sáng tỏ, rõ ràng lại thoải mái.

“Không sai, tớ không thể bỏ rơi cậu ấy, không thể từ bỏ trước, cậu ấy không biết bơi, cần tớ đến cứu cậu ấy.”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái, đột nhiên cười: “Đúng rồi, hôm nay cởi mở nói ra, vậy tớ sẽ nói cho cậu biết một bí mật.”

Diệp Kính Văn vẫy vẫy tay, Tiêu Phàm đưa lỗ tai lại, môi Diệp Kính Văn dán trên tai Tiêu Phàm khẽ khép mở phun ra một câu:

“Tiêu Phàm, thật ra thì, tớ từng động lòng với cậu.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Đáng tiếc, đã muộn.”

Tiêu Phàm ngẩn người, đột nhiên nhếch môi cười.

“May là đã muộn.”

Diệp Kính Văn mỉm cười đi tới, Tiêu Phàm vươn tay, hai người ôm nhau thật chặt.

Khóe miệng nở nụ cười, một tà ác, một lạnh lùng hà khắc, nhưng lúc này, lại nhu hòa như nhau.

Giữa những con người ngằm hiểu nhau, một cái ôm có thể giải thích được rất nhiều điều.

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng đẩy Tiêu Phàm ra mỉm cười trêu chọc: “Ôm thấy cứng quá, không thoải mái như Lâm Vi.”

“Cậu cũng vậy, gầy chỉ còn lại bộ xương, trước khi đợi được cậu ấy cũng dùng để cơ thể mình sụp đổ.”

Diệp Kính Văn nhẹ nhàng gật đầu, “Có lẽ lần sau gặp lại nhau, tớ đã là một bác sĩ ngoại khoa thành công.”

“Ừ, rồi sau đó dùng dao giải phẫu đếm xương cậu ta à?”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng xoay người xuống lầu.

“Thật ra, cuối cùng tớ cảm thấy cậu có loại chín chắn vượt tuổi nha.” Ở trong thang máy, Diệp Kính Văn đột nhiên nói với Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mỉm cười, “Đó cũng là bị các người ép ra.”

“Xem ra, tớ còn phải tu luyện thêm vài năm mới đạt tới tài nghệ của Bạch Lang.”

“Bây giờ cậu đủ nghiêm túc rồi, tu luyện thêm sẽ trở thành yêu đó.” Tiêu Phàm khẽ vỗ vai hắn, “Hơn nữa, bàn về trình độ biến thái, tớ cũng không dám so cùng cậu.”

Diệp Kính Văn thở dài, “Vậy thì không sao nữa, giữ lại truyền thuyết Hắc Bạch song lang cũng không tệ, ít nhất khi người ta nhắc tới, tên chúng ta cũng được nhắc tới cùng nhau.”

“Quan hệ của chúng ta cũng gần như thế.”

“Đúng vậy, chỉ là truyền thuyết thôi.”

Diệp Kính Văn cười cười, đột nhiên nói: “Thằng nhóc nhà cậu ghen với tớ à?”

Tiêu Phàm than thở: “Ghen rất dữ.” Sau khi dừng một chút lại tiếp, “Bất quá, vô luận như thế nào, tớ cũng sẽ không bỏ rơi cậu, dù sao cậu cũng là tri kỷ của tớ.”

Diệp Kính Văn gật đầu một cái, lại nói: “Cậu khẳng định có thể xử lý tốt quan hệ với tớ, với cậu ấy chứ?”

“Chỉ cố hết sức thôi.”

“Năm đó Lâm Vi và Chu Phóng quá thân cận, tạo ra hiểu lầm quá lớn nên tớ và cậu ấy mới phải chia tay một lần. Đừng quên người yêu của cậu cũng là nam, cậu quá thân với người đàn ông khác, không đổ cả hang giấm mới là lạ.”

Tiêu Phàm cười khẽ: “Nói đúng lắm, nên tớ phải nhanh chóng giải quyết chuyện của cậu thôi.”

39. Quyển 04 - Chương 38

[warn: H]

.

Vệ Đằng ăn cơm tối xong trở về ký túc xá, nhận được tin nhắn của Tiêu Phàm.

“Ăn tối xong rồi à?”

“Ừm, các anh trò chuyện xong rồi sao?”

“Phải, nói rõ với cậu ta rồi, em có thể yên tâm.”

Vệ Đằng cất di động, thở ra một hơi thật dài, nói thật, vừa nãy vẫn lo lắng Diệp Kính Văn sẽ cướp Tiêu Phàm đi, may là hai người bọn họ không quá trốn.

Mấy ngày tiếp theo, Vệ Đằng cũng không gặp mặt Tiêu Phàm, dường như hắn rất bận, Vệ Đằng vốn muốn thương lượng với hắn chuyện về trường và bảo nghiên, cũng không tìm được thời cơ thích hợp.

20 tháng 9, Vệ Đằng gọi điện cho Tiêu Phàm mời hắn ra ăn cơm, bị hắn lấy cớ có việc từ chối.

Trước khi cúp điện thoại, mơ hồ nghe có tiếng Diệp Kính Văn bên kia đầu dây.

Trong lòng Vệ Đằng rất không thoải mái, nhưng cũng không tìm được lý do gì để trách hắn, nếu hắn đã nói bọn họ là bạn, mình lại chất vấn quan hệ bọn họ nữa thì có vẻ bản thân bụng dạ nhỏ nhen.

Nhưng mà, thích Tiêu Phàm như vậy dĩ nhiên sẽ có ý muốn độc chiếm, dĩ nhiên hy vọng địa vị mình trong lòng hắn mới là nặng nhất.

Còn bây giờ, thời gian Tiêu Phàm dành cho Diệp Kính Văn phải chăng là quá nhiều? Cả ngày ăn cơm với hắn, thậm chí cùng đi tự học...

Các người một kẻ học y một tên học luật, có đến mức tự học cũng dính với nhau không?

Vệ Đằng ghen mãi rồi thành quen, cũng không chủ động đi tìm Tiêu Phàm, mà điều khiến hắn càng buồn bực là Tiêu Phàm đến bây giờ cũng chưa chủ động tìm hắn.

Ngày 25 là sinh nhật Vệ Đằng, vốn định nói với Tiêu Phàm, nhưng đột nhiên nghĩ, nói ngày sinh nhật mình, chẳng phải ẩn ý là muốn đòi quà sao?

Dù sao, từ lúc lên đại học đến nay cũng không mừng sinh nhật gì, trước kia đi uống rượu cùng bọn Châu Vũ nhưng giờ cũng không có tâm tư đó.

Song không nghĩ tới, Vệ Nam lại tổ chức sinh nhật cho anh hai.

Mời Tiêu Tinh, Châu Ngư, lại thêm hai anh em, cũng đặt trước 5 chỗ ngồi.

“A, anh em không đến sao? Em nhắn tin cho anh ấy nha...” Tiêu Tinh vô tâm thăm hỏi, đâm thẳng vào chỗ đau của Vệ Đằng, ngoài mặt lại tỏ vẻ như không có chuyện gì: “Chắc anh ấy có chuyện gì đó bận thôi, đừng để ý anh ấy, chúng ta ăn trước.”

Nhận ra vẻ mặt Vệ Đằng có gì đó không đúng, Tiêu Tinh liền ngậm miệng lại.

Vệ Đằng bề ngoài cười đùa vui vẻ, hào phóng cắt, chia bánh ga tô, gọi thức ăn, gấp thức ăn ọi người, ăn được nửa bụng lại bắt đầu uống bia.

Vừa uống vừa nghĩ đến lần trước cùng đi uống với Tiêu Phàm, 12h sáng, Tiêu Phàm gọi điện đến Mỹ chúc mừng sinh nhật Diệp Kính Văn.

Sinh nhật Diệp Kính Văn anh nhớ rõ như vậy, đích thân cắt bánh ga tô cho người ta, canh đúng giờ gọi đến chúc mừng người ta, sinh nhật của tôi, anh biết nhưng không thèm tới?

Ý nghĩ như vậy xuất hiện trong đầu càng lúc càng lớn, hơi giấm của Vệ Đằng ngưng tụ biến thành giận dữ, hóa bi phần thành sức ăn, bia một chai lại một chai, uống đến trời đất mù mịt.

Trong lòng lại bắt đầu đau khổ.

Tiêu Phàm, không phải tôi bụng dạ nhỏ nhen, tôi cũng không dám mơ trong lòng anh chỉ có mình tôi, không dám mơ anh có thể thu dọn sạch sẽ hình ảnh của Diệp Kính Văn và Lâm Vi ở lòng anh trong thời gian ngắn như vậy.

Tôi chỉ hy vọng anh có thể quan tâm tôi hơn một chút, nhiều hơn Diệp Kính Văn một chút, một chút xíu thôi cũng được rồi...

Nhưng anh chẳng quan tâm tôi chút nào, sinh nhật không nói, ngay cả chuyện tôi là trao đổi sinh, anh cũng chẳng biết nữa, đúng không? Anh luôn miệng nói yêu tôi, nhưng đến giờ anh cũng chưa từng nghĩ đến dung nhập vào cuộc sống của tôi, chưa từng nghĩ đến tương lai của chúng ta đúng không?

Nếu ngày nào đó tôi đột nhiên biến mất, anh cũng chẳng biết đến nơi nào tìm tôi nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Vệ Đằng liền nở nụ cười, vừa cười vừa uống rượu, càng về sau, bao tử càng sôi trào, nôn đến mặt mũi trắng bệch, bị Vệ Nam và Châu Ngự đỡ về ký túc xá.

Thân thể rất khó chịu, trong bụng phiên giang đảo hải, Vệ Đằng lại kiên trì không ngủ, tay nắm di động không chịu buông.

Lúc 12h, tiếng chuông bên ngoài vang lên, bấy giờ Vệ Đằng mới nhắm mắt lại.

Lời chúc mừng sinh nhật mong muốn nhất, cuối cùng, vẫn không đợi được.

Chiều ngày hôm sau, chuông di động đột nhiên vang lên dồn dập, Vệ Đằng dụi mắt ngồi dậy, sau cơn say rượu, toàn thân đều thấy đau nhức.

“Vệ Đằng, em ăn tối chưa?”

Nghe được giọng nói của hắn, lúc này Vệ Đằng mới tỉnh táo lại, nhảy xuống khỏi giường, vừa mặc đồ vừa trả lời: “A, em vừa tỉnh dậy.”

“Vậy anh mời em ăn cơm, em thay đồ xong hãy xuống lầu.”

“Nga.”

Đã quen với kiểu tự quyết định và nói chuyện như ra lệnh của hắn, Vệ Đằng cũng không thèm để ý, tự đến phòng vệ sinh rửa tay rửa mặt, tùy tiện thay một bộ đồ rồi xoay người xuống lầu.

Tiêu Phàm đã sớm chờ ở đó, sau khi thấy Vệ Đằng liền bước lên đón.

Vệ Đằng theo hắn đến lầu nghiên cứu sinh, “Tự anh nấu cơm à?”

“Ừm, lâu rồi không nấu cho em ăn.” Nụ cười của Tiêu Phàm có hơi mất tự nhiên, Vệ Đằng nhìn, cũng không nói năng gì.

Hai người đến ký túc của Tiêu Phàm, vừa vào cửa liền ngửi thấy mùi thơm, Vệ Đằng hít mũi một cái, đến bàn ngồi xuống, cầm lấy đĩa liền bắt đầu ăn không khách sáo.

Vẫn là theo trường phái hào phóng ăn uống ngốn ngiến.

Tiêu Phàm ngồi đối diện nhẹ nhàng mỉm cười, “Hôm qua sinh nhật em à?”

Trong miệng Vệ Đằng đang ngậm miếng thịt gà, chẳng thềm ngẩng đầu ừ một tiếng, tiếp tục gấp thức ăn vào chén.

“Xin lỗi, di động anh hết pin, hôm nay mới thấy tin nhắn.”

Vệ Đằng nuốt miếng thịt gà, uống vài ngụm nước, “Không sao, chẳng phải anh rất bận sao, sinh nhật chẳng quan trọng, lớn vậy rồi còn ăn mừng cái gì.”

“Nghĩ muốn quà gì?”

Vệ Đằng ngừng lại, trong lòng lại thấy đau xót, thật ra cũng chẳng quan tâm có quà hay không, cần quà làm cái quái gì, quan trọng chính là tấm lòng. Sinh nhật cũng qua rồi, anh còn hỏi tôi muốn thứ gì, thật khiến người ta tức giận.

Vệ Đằng ngẩng đầu nhìn Tiêu Phàm, suy nghĩ một chút, đột nhiên nhếch miệng cười: “Muốn anh được không?”

Tiêu Phàm khẽ nở nụ cười: “Muốn anh? Được thôi.”

Vệ Đằng ngược lại ngậy ngấn cả người, không ngờ hắn đồng ý thoải mái như vậy, nhất định là có gian trá?

Nhưng nhìn nụ cười của hắn lại là dịu dàng không thấy kẻ hở, Vệ Đằng cảm thấy sau lưng bốc lên khí lạnh.

Ăn xong, tự nhiên theo lệ thường ở chỗ hắn tắm rửa, hai người ôm hôn đến tận giường.

“Lần này em ở phía trên. . .” Vệ Đằng cõi trên người Tiêu Phàm, cười rất rục rờ.

Tiêu Phàm nhún vai chẳng để tâm, “Theo ý em.”

Vệ Đằng vui vẻ tấn công, học theo dáng vẻ Tiêu Phàm, gặm xương quai xanh của hắn, gặm đến Tiêu Phàm không nhịn được cười ra tiếng, “Em chưa ăn no sao?”

Vệ Đằng buồn bực trợn mắt liếc hắt một cái, quát: “Câm miệng!”

Đè trên người Tiêu Phàm cắn lung tung, vẫn chưa cắn đến vị trí then chốt, đột nhiên cảm thấy hậu huyệt chợt lạnh...

Toàn thân Vệ Đằng cứng ngắc, liều mạng cắn môi, chỉ thấy Tiêu Phàm đang nhàn nhã dùng tay khuếch trương chỗ đó, ngón tay nhẹ nhàng kích thích bên trong cơ thể, khiến Vệ Đằng run rẩy...

“Anh... anh...” Vệ Đằng giận đến nói không ra lời, không ngờ đối phương vẫn nở nụ cười tao nhã như cũ.

“Giống em vậy không được, loại chuyện này cần phải có kỹ xảo mới thoải mái được, anh từ từ dạy em.” Vừa nói, vừa rút ngón tay ra, thay bằng đỉnh dục vọng, từ dưới đâm dần lên.

“A...” Vệ Đằng ngược cổ rên rỉ, Tiêu Phàm mỉm cười đỡ hông hắn, liền bắt đầu thâm nhập tiến xuất.

Trong lòng Vệ Đằng giận dữ bất bình, tên này lại đùa bỡn mình!

Ngồi trên người hắn cố ý giãy giụa vài cái, chỉ nghe thấy hô hấp Tiêu Phàm lập tức rối loạn, hai tay Vệ Đằng đặt hai bên, xoay eo muốn đoạt quyền chủ động.

Không ngờ, cuối cùng lại bị thể công mãnh liệt của Tiêu Phàm trấn áp, Vệ Đằng chỉ lo nắm chặt ra giường chống đỡ cho bản thân, không cam lòng mới rồi đã sớm bị ném ra chín tầng mây.

Kỹ thuật của hắn thật quá cao siêu, sau khi quen rồi, rất thoải mái...

Lúc Vệ Đằng bị khoái cảm bao phủ đã nghĩ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, lúc rời giường, eo bủn rủn, Vệ Đằng nằm lì trên giường không muốn cử động, dù sao bây giờ không có tiết, cũng thi xong rồi, mấy ngày nữa làm xong thủ tục là có thể về trường.

Trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Tiêu Phàm đang tắm, Vệ Đằng rút vào trong chăn, thân thể rất nhẹ nhàng khoan khoái, ra giường cũng sạch sẽ, khéo miệng nở nụ cười, lần nào Tiêu Phàm cũng giúp Vệ Đằng xử lý, khiến Vệ Đằng cảm thấy rất an tâm ngọt ngào.

Mấy chuyện phản công các loại vẫn là không nghĩ nhiều, dù sao được hắn hầu hạ rất thoải mái.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm thật lớn, Vệ Đằng đuổi eo, lại lười bò dậy, liền nằm trên giường cầm lấy chiếc điện thoại di động của Tiêu Phàm để trên đầu giường cầm chơi.

Vệ Đằng vừa mở điện thoại ra liền chú tâm vào mục trò chơi, hệ thống trò chơi trong di động của Tiêu Phàm thật nhiều, cái gì rần tham ăn, bowling, còn có bài tây các loại, mỗi một loại đều chơi thử, muốn phá vỡ kỷ lục của hắn, ai ngờ sau khi chơi xong, mở danh sách thì bản thân lại là người thứ nhất.

Thật chẳng thú vị gì cả, cái tên Tiêu Phàm cũng chẳng đụng tới mấy trò chơi đó.

Tiếng chuông tin nhắn vang lên, Vệ Đằng vừa thấy người gửi tin là Diệp Kính Văn, trong lòng giật mình, ngón tay run rẩy chọn mở hộp thư đến, bên trong có mười mấy tin nhắn nằm ngay ngắn, đều là của Diệp Kính Văn gửi đến.

Cửa mở ra, Tiêu Phàm đứng ngay cửa nhìn thấy Vệ Đằng đang cầm di động trong tay, trên mặt có chút cứng ngắt.

“Em làm gì đó?”

Vệ Đằng trả di động trở về, cười nói: “Lấy di động của anh chơi game một chút.”

Tiêu Phàm cầm di động, chuyển tới hộp thư đến, nhú mày: “Em đã xem rồi?”

Nụ cười Vệ Đằng cứng đờ: “Xem cái gì?”

“Vệ Đằng, cho dù chúng ta là người yêu, nhưng cần thiết giữ lại chút không gian riêng, hiểu không? Em kiểm tra tin nhắn của anh như vậy, rất không hay.” Sắc mặt Tiêu Phàm thật không dễ nhìn, trong lòng Vệ Đằng đau xót, quát lên: “Em không xem!”

“Tin mới tới cũng mở ra rồi, em giải thích thế nào?” Sắc mặt Tiêu Phàm lại càng âm trầm.

Mắt Vệ Đằng đỏ lên, âm thanh run rẩy rống lên: “Anh nếu chẳng phải là lòng không trong sáng, sẽ để ý chuyện em xem tin nhắn của anh sao?”

“Vệ Đằng!”

Vệ Đằng không để ý tới hắn, tròng chặn lại, đầu cũng rúc vào.

Đâu phải cố tình xem, chờ anh tắm đến thấy chán, lấy di động của anh thật sự chỉ để chơi game.

Không có phức tạp như anh nghĩ vậy, chuyện ở sau lưng lén lút xem tin nhắn, nắm sơ hở của anh như thế, lão tử còn xem thường!

Nhưng đúng lúc nhận tin nhắn kia, ngón tay run rẩy nhấn vào, nội dung gì chứ, tổn thương lòng lắm anh biết không?

“Cậu nói cậu bằng lòng nằm dưới vì tớ, lúc ấy không hề cậu một lần, quả thật là đáng tiếc nha.”

Vệ Đằng giận đến dùng chăn bao kín đầu, nếu không phải cả người đang trần trụi, thật muốn xoay người bỏ đi, không để ý đến kẻ trước mặt một kiểu, sau lưng lại kiểu khác, tên khốn kiếp tâm tư phức tạp.

Tiêu Phàm mở di động nhìn tin nhắn, không khỏi thở dài bất đắc dĩ.

Diệp Kính Văn và mình nhắn tin với nhau đều dùng khẩu khí trêu chọc như thế, có lúc thậm chí nói: “Đột nhiên rất muốn ôm Lâm Vi, nhìn đến khó chịu.” “Cái tên nhà cậu đáng người khá thật.” Mấy lời đặc sắc.

Tính hắn ta trực tiếp như thế, bình thường Tiêu Phàm cũng chẳng thèm nhìn đến.

Nhưng Vệ Đằng thì khác...

Nếu nói đây chỉ là đùa giỡn, mình và Diệp Kính Văn đã sớm coi bỏ gút mắc, Vệ Đằng chắc cũng chẳng tin đâu?

Nhìn Vệ Đằng đang gói mình lại như cái bánh chưng, Tiêu Phàm đành ngồi xuống, vỗ nhẹ bộ vị nhô lên.

“Vệ Đằng, có nhiều chuyện cũng không phải như em nhìn thấy vậy, anh và Diệp Kính Văn bây giờ chỉ còn lại quan hệ bạn bè.”

“Quá khứ của các người, tôi không có hứng thú muốn nghe.” Giọng buồn buồn của Vệ Đằng xuyên qua tấm chăn mà truyền đến, “Anh yêu hắn ta đến mức đó, thật khiến người ta bội phục.”

“Em hiểu lắm rồi...”

“Đừng nói, dù sao anh học luật, giỏi tài ăn nói, đen cũng có thể bị anh nói thành trắng.” Vệ Đằng vén chăn lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, “Trả quần áo cho tôi, tôi đi về.”

Tiêu Phàm lại yên lặng chăm chú nhìn Vệ Đằng, vẫn không động đậy.

“Không nghe thấy sao? Tôi phải đi về.”

Tiêu Phàm nhú mảy, ngược lại nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng, những ngón tay khéo léo ở sau lưng vuốt ve.

Thân thể Vệ Đằng cứng đờ, muốn đẩy hắn ra, lại bị áp ngã trên giường lần nữa.

Cái hôn nồng nhiệt tựa như dã thú gặm cắn lẫn nhau để phát tiết, mắt Vệ Đằng đỏ lên, ôm chặt eo Tiêu Phàm, không để ý mùi máu tươi nồng nặc trong miệng.

Lăn lộn trên giường, lúc dừng lại nụ hôn, Vệ Đằng phát hiện dưới những động tác cố ý của Tiêu Phàm, hắn bị mình đặt phía dưới.

Tiêu Phàm cười cười, chủ động tách hai chân ra, “Nếu em muốn, anh sẽ không phản đối.”

Nói gì mà yêu Diệp Kính Văn đến mức đó chứ, ban đầu cố ý làm vậy chỉ là để lừa gạt Lâm Vi thôi. Dĩ nhiên, vì người mình yêu thì ở dưới cũng không sao, đây cũng là suy nghĩ trong nội tâm của Tiêu Phàm.

Trong lòng Vệ Đằng vốn khó chịu chuyện hắn nguyện ý ở dưới vì Diệp Kính Văn, bây giờ, cho dù hắn chủ động như vậy, nhưng bản thân vẫn thấy khó chịu.

“Anh tự tìm, đừng hối hận.” Vệ Đằng mắt đỏ, lần nữa mạnh mẽ hôn xuống.

Trong lúc hốt hoảng cũng không để ý tìm thuốc bôi trơn, dục vọng sưng lên đã sẵn sàng chờ bộc phát, Vệ Đằng học theo dáng vẻ Tiêu Phàm, đưa ngón tay chen vào hậu huyệt, muốn khuếch trương.

Ngõ hẻm khô khốc đặc biệt nóng bỏng, ngón tay Vệ Đằng xoay chuyển bên trong, cảm thấy dục hỏa bản thân đã muốn đốt cháy người, không thể chịu đựng thêm nữa.

“Không sao.” Tiêu Phàm hôn môi Vệ Đằng dỗ dành, mở thân thể, thả lỏng bản thân, ý bảo Vệ Đằng trực tiếp tiến vào.

Vệ Đằng vốn đang khó chịu, nhận được sự cho phép, lập tức không chút do dự mà đâm vào.

“Ừm...”

Tiêu Phàm đau đến nhú mảy, Vệ Đằng cũng không thoải mái, ngõ hẻm khô khốc bao chặt lấy dục vọng của bản thân, tiến thoái lưỡng nan, nơi tiếp xúc nhiệt độ nóng rực, sắp bức mình đến điên lên.

Tiêu Phàm cắn răng giật giật eo, hít sâu một hơi, buông lỏng bản thân nghênh đón.

Vệ Đằng hơi thối lui ra khỏi, lần nữa động thân đâm vào, thanh âm giống như bị xé rách, hậu huyết tựa hồ có chất lỏng ẩm áp chảy ra.

Tiêu Phàm kéo bả vai Vệ Đằng, nhẹ nhàng hôn hân, để mặc cho hân lỗ mông đâm vào cơ thể mình.

Đau đớn vô biên lan tràn toàn thân, Tiêu Phàm lại cắn chặt răng, từ đầu đến đuôi không nói tiếng nào.

Cách làm của Vệ Đằng cũng giống với tính cách thẳng thắn của cậu ấy, trực lai trực khứ vọng động lỗ mông, hơn nữa cũng không có kinh nghiệm, lần đầu tiên ôm người khác, khó tránh khỏi có chút kích động hưng phấn, bản thân điên cuồng muốn hân, mạnh mẽ tiến thoái, cảm nhận hưng phấn khi dục vọng được bao trong nhiệt độ nóng bỏng của thành ruột, cảm thụ khoái cảm của từng đợt ma sát mang đến, nhưng không bần khoản đến Tiêu Phàm lần đầu nhận điều này, tổn thương bao nhiêu.

Máu chảy ra bôi trơn thành ruột, làm cho di chuyển trở nên thuận lợi hơn, trên trán Vệ Đằng không ngừng đổ mồ hôi, mỗi lần đâm vào đều dùng hết sức.

Mong muốn trong lòng hân chỉ có mình, dục vọng muốn độc chiếm hân đặc biệt mạnh mẽ, động tác cũng trở nên thô bạo hơn.

Đợi đến lúc Vệ Đằng rốt cuộc cũng phát tiết ra ngoài, tinh bì lực kiệt mệt đến thiếp đi, bấy giờ Tiêu Phàm mới buông hàm răng cắn chặt, giật giật ngón tay cứng ngắt.

Chống giường đứng lên, theo động tác, hậu huyết chảy xuống chất lỏng ẩm áp, Tiêu Phàm cũng không để ý đến, chống vách tường, từng bước một đi tới phòng vệ sinh, xé khăn giấy lau lau, vết máu khiến người nhìn kinh hoảng, làm hân nhú máu.

Vứt khăn giấy vào giỏ rác, chịu đựng khó chịu mở vòi sen, tắm rửa những dơ bẩn trên người, hít sâu vài hơi, lúc này mới về phòng ngủ, lật Vệ Đằng lại, thay ra giường bữa bọn nhuộm máu tươi.

Sau khi lên giường, nhẹ nhàng ôm lấy Vệ Đằng vào lòng, hôn trán hân.

Phía sau là cơn đau thấu xương, Tiêu Phàm cắn chặt hàm răng, trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nghiêng người ngủ mới cảm thấy đỡ đau hơn một chút.

Diệp Kính Văn nói không sai, vì người yêu, chúng ta đều nguyện ý từ bỏ phần kiêu ngạo duy nhất muốn bảo vệ kia đi.

Nhưng người chúng ta yêu nhất, đến giờ cũng không hiểu.

Vệ Đằng bị một trận chuông điện thoại lay tỉnh, lúc tỉnh lại đã là xế chiều, ánh mặt trời chói mắt len vào cửa sổ, chiếu trên sàn nhà.

Quay đầu nhìn lại, Tiêu Phàm còn đang chìm trong giấc ngủ say, chân mày nhíu chặt, có vẻ rất đau đớn.

Vệ Đằng có chút chột dạ, vội vàng nhận điện thoại chạy ra ngoài, cố ý giảm thấp thanh âm, “A, thủ tục phải làm bây giờ ạ? Vâng, đã biết, cảm ơn cô.”

Là giáo vụ gọi điện tới.

Vệ Đằng nhẹ nhàng đến bên cạnh Tiêu Phàm, cúi người hôn môi hắn, nhớ đến điên cuồng mới vừa rồi, bên tai lại nóng bừng lên.

Nhìn hắn ngủ, không đành lòng quấy rầy, chỉ có thể tìm quần áo mặc vào trước, chạy đến phòng giáo vụ làm thủ tục.

Phòng đào tạo, quản lý ký túc xá, bên công tác hậu cần, y tế, tài vụ mỗi bên có 1 người, ký tên đóng dấu, sau khi lắp đi lắp lại xong thì cũng đến lúc ăn cơm tối.

Vệ Đằng vội vàng chạy về chỗ Tiêu Phàm, vừa vào cửa, hướng đến nhà vệ sinh trước.

Sau khi đi vệ sinh, vô tình nhìn thấy vết máu lớn bên cạnh giỏ rác.

Trái tim Vệ Đằng nhói lên, chút bất an của buổi trưa quả nhiên đã được chứng thực.

Làm hắn bị thương rồi?

MD, thật là đáng chết!

Vệ Đằng vội vàng xoay người đi vào phòng ngủ, nhưng không thấy tung tích Tiêu Phàm đâu, đến phòng khách, nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Tiêu Phàm trong bếp.

“Anh còn tưởng em không dám trở lại nữa chứ.” Sau khi Tiêu Phàm nhìn thấy Vệ Đằng, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, mỉm cười, thêm nước vào nồi, “Xem TV đi, thức ăn sắp xong rồi.”

Vệ Đằng bỗng dưng cảm thấy rất khó chịu, cất bước tiến lên, từ phía sau ôm lấy Tiêu Phàm, đem mặt dán vào trên lưng hắn.

“Xin lỗi. . .”

Nghe được giọng nói buồn buồn truyền đến từ phía sau, Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, “Được rồi, không có việc gì cả.”

“Vết thương của anh có nghiêm trọng không? Để em xem thử, đúng rồi, thuốc để đâu, để em bôi cho anh!” Bộ dáng lo lắng hốt hoảng của Vệ Đằng khiến đáy lòng Tiêu Phàm cũng mềm mại lên.

“Không nghiêm trọng, anh đã xử lý qua rồi, không sao đâu.”

“Để em xem thử...”

“Có cái gì hay mà nhìn chứ.” Tiêu Phàm quay đầu chỗ khác không thèm để ý, múc món ăn trong nồi ra ngoài, đưa cho Vệ Đằng: “Cầm đi, chuẩn bị ăn cơm.”

Vệ Đằng vừa bưng món ăn vào phòng khách vừa quay đầu nhìn lại, mỗi lần quay đầu nhìn đều thấy Tiêu Phàm tươi cười.

Nhưng không biết rằng, ở nơi hắn không nhìn thấy, một tay Tiêu Phàm bám trên quầy, ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Phía sau từng trận đau nhức như khoan vào tim, khiến lưng hắn cũng xuất ra mồ hôi lạnh.

Cũng không biết rằng, khi Tiêu Phàm nằm trên giường tự bôi thuốc, đã chịu đựng biết bao đau đớn cùng xót xa trong lòng.

40. Quyển 04 - Chương 39

Mấy ngày kế tiếp, Vệ Đằng vừa có thời gian rảnh rỗi thì sẽ lập tức đến thăm Tiêu Phàm, mang theo đủ loại trái cây, giống như đi thăm người bệnh vậy.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cậu nhóc này quả thật là khờ dại, mấy ngày nay chăm sóc mình cứ như hầu hạ hoàng đế, muốn đi vệ sinh cũng chạy tới đỡ.

Thương thế trên người Tiêu Phàm dần dần khá hơn, Vệ Đằng vẫn lòng dạ không yên như cũ.

Thật ra thì trong lòng Vệ Đằng cũng biết chắc, Tiêu Phàm dù có lại điên cuồng cũng sẽ không để hắn bị thương, chứ nói gì là ra máu... Còn mình, hôm đó vốn dĩ là bị Diệp Kính Văn chọc giận, lại thêm vọng động lỗ mãng, thuốc bôi trơn đều không dùng, cũng không kiên nhẫn làm foreplay như Tiêu Phàm, cứ vậy mà trực tiếp tiến vào, không làm rách hậu môn cũng là ông trời nể mặt nha...

Trong lòng tràn đầy áy náy, dĩ nhiên đối với Tiêu Phàm muốn gì được đó.

Cuộc sống có vẻ bình tĩnh trôi qua được vài ngày, thời gian Vệ Đằng về trường cũng càng lúc càng gần.

Vệ Đằng vốn dĩ muốn thương lượng với hắn một chút, xem thử hai người tốt nghiệp rồi đi làm hay là cùng nhau tiếp tục học.

Cân nhắc đã lâu, đến tháng 9, bắt tay vào chuẩn bị chuyện về trường, vừa suy nghĩ xem làm sao mở miệng nói chuyện về trường với hắn.

Chẳng ngờ rằng, trong một buổi trưa đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên bị điện thoại đánh thức.

“Anh hai, anh mau đến đây đi, phía thư viện ấy, Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đang đánh nhau, nhanh lên chút nha...”

Vệ Nam nói giọng rất thấp, Vệ Đằng nghe được run rẩy ném điện thoại sang một bên.

Giống như tiếng sét giữa trời quang, Vệ Đằng chỉ cảm thấy như nghe một tiếng nổ lớn oanh động. Đánh nhau? Bọn họ vì sao phải đánh nhau? Tiêu Phàm có bị thương không?

Vấn đề trong đầu liên tiếp va chạm nhau, Vệ Đằng vội vàng xoay người xuống giường, giống như phát điên mà chạy đến thư viện.

Mặt trời chói chang treo trên đỉnh đầu, chiếu đến mặt đất như cũng đang bốc hơi nóng.

Con đường trong trường đó tương đối vắng vẻ, bình thường rất ít người đến đây, hôm nay lại vừa đúng là cuối tuần, lại càng vắng lặng.

Vệ Đằng dọc theo con đường, lấy tốc độ như đang thi chạy 100m chạy như điên đến, mồ hôi nóng chảy từng giọt từng giọt xuống cũng bất chấp.

Lúc chạy đến nơi, chỉ thấy Tiêu Phàm đứng một bên, Diệp Kính Văn nằm trên mặt đất, Vệ Nam và Tiêu Tinh gấp đến độ muốn giơ chân.

“Đừng để tớ cho rằng, từng thích cậu là một loại sỉ nhục!” Tiếng hét của Tiêu Phàm lớn đến độ như muốn xé toạt màng nhĩ.

Vệ Đằng ngăn người, bước chân vốn muốn tiến tới lại rụt lui trở về. Nghe được câu nói kia của hắn, mồ hôi nóng trên trán như đột nhiên bị kết băng.

Sắc mặt Tiêu Phàm rất khó xem, tay siết thật chặt.

Diệp Kính Văn lấy tay lau máu nơi khóe miệng, nhẹ nhàng cười cười, không nói gì.

Tiêu Phàm lại đánh một đấm qua, Diệp Kính Văn dễ dàng đỡ lấy.

Hai người giằng co, chỉ lát sau, Tiêu Phàm cười lạnh, “Thì ra cậu vô dụng như vậy! Mấy lời nói lần trước chỉ toàn là nói láo thôi sao?!”

Tựa hồ là giận dữ, hai mắt Tiêu Phàm đỏ tóe máu, thanh âm sắc bén như kiếm xuyên thấu không khí.

“Không có tình yêu, cậu sống không nổi nữa sao? Muốn chết phải không? Cậu học y mà, phương pháp để tử vong cậu biết nhiều như vậy, tùy tiện chọn một loại để chết thật sạch sẽ! Cậu xem, cậu bây giờ giống thứ gì?! Lâm Vi đối với cậu mà nói còn quan trọng hơn tính mạng sao?”

Thấy hắn không có phản ứng, Tiêu Phàm lại rống lên một tiếng, “Diệp Kính Văn!”

Diệp Kính Văn cười nhạt, dùng tay tạo nhả chĩnh lại y phục xốc xếch, nhẹ giọng nói: “Cậu ấy không quan trọng bằng mạng của tớ, cũng là một nửa đi.”

“Cậu ấy bỏ rơi cậu nên cậu bỏ rơi chính mình?”

“Cậu đừng nói nữa, tớ thật sự mệt chết đi được.” Diệp Kính Văn giương mắt nhìn Tiêu Phàm.

Trong đôi mắt mỉm cười kia, toát ra tâm tình nồng đậm khiến cho đầu ngón tay của Vệ Đằng không khỏi cắm sâu vào lòng bàn tay.

Cho dù có là người ngu đi chăng nữa, đều nhìn ra được, giữa hai người bọn họ có một loại tình cảm mà bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng tay vào được.

Mình đứng ở đó lâu như vậy, ánh mắt Tiêu Phàm vẫn luôn xoay quanh trên người Diệp Kính Văn.

Vệ Đằng cười cười tự giễu, đột nhiên cảm thấy bản thân nghe tin xong lập tức chạy tới thật là khờ khạo đến buồn cười.

Người ta đánh nhau, liên quan cái quái gì đến mày!

“Được, vậy ném đi động đi.” Tiêu Phàm nói, đoạt lấy di động trong tay Diệp Kính Văn, rút tai phone, ném vào thùng rác bên cạnh, “ghi âm cậu ta để lại, cậu nghe nhiều lần như vậy có ý nghĩa gì không? Diệp Kính Văn, đừng để tớ nghĩ cậu là tên hèn nhát vô dụng!”

Diệp Kính Văn mỉm cười kéo tay Tiêu Phàm, “Được rồi, tớ giận quá mới đi uống rượu, cậu thật sự nghĩ tớ sẽ vì cậu ấy mà gục ngã sao? Tới đây, đỡ tớ dậy trước đã.”

Tiêu Phàm theo lời kéo hắn lên, sau một khắc, Diệp Kính Văn đột nhiên ngồi sụp xuống đất, nhúu chặt chân mày, tay đè bụng lại.

Mặt Tiêu Phàm liền biến sắc, vội vàng đi qua nhẹ nhàng vịn vai hắn, “Sao rồi? Dạ dày có đau không?”

Thanh âm của hắn đặc biệt nhu hòa.

Vệ Đằng còn nhớ rõ cảnh tượng cái lần rủ hắn đi tham gia định hướng việt dã, mình nói tôi là Vệ Đằng, kết quả bị hắn hiểu lầm, sau đó vội vàng chạy tới.

Tiêu Phàm thanh âm nhu hòa, vẻ mặt tràn đầy ân cần, cùng hắn bây giờ, hình ảnh hoàn toàn trùng lặp lên nhau.

Thì ra là như vậy.

Thì ra là, rất lâu trước đây, anh chính là dùng vẻ mặt và giọng nói như vậy để quan tâm Diệp Kính Văn.

Thì ra là, tôi có điểm tương tự hắn, đều có bệnh đau dạ dày, hắn lại xuất ngoại, anh liền đem quan tâm dời đến trên người tôi.

Tiêu Phàm, anh rốt cuộc vẫn đang gạt tôi?

Nhìn bộ dáng anh lo lắng thế kia, anh còn dám nói anh và hắn chỉ còn lại tình bạn? Nhìn hắn dựa vào anh, bộ dáng lệ thuộc anh, anh còn dám quang minh chính đại nói các người chỉ là bạn!!

Có bạn bè nào như thế sao? Ném người yêu sang một bên, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn tới, ôm “bạn” mà quan tâm an ủi, nhìn bộ mặt hắn thân sắc đau đớn, nhìn gương mặt anh tràn đầy quan tâm, sao lại mỉa mai như vậy chứ?

“Anh, cái đó...” Tiêu Tinh tựa hồ cảm thấy không đúng, dùng mắt nhìn về hướng Vệ Đằng.

Tiêu Phàm quay đầu, thấy Vệ Đằng đứng ở phía sau, nhẹ nhàng đỡ Diệp Kính Văn dậy, đi đến bên cạnh Vệ Đằng.

“Không có chuyện gì, đừng lo lắng.” Tiêu Phàm vỗ vào vai Vệ Đằng, chỉ làm Vệ Đằng cảm thấy như có gánh nặng trên lưng, đâm vào đến toàn thân đều đau nhức.

“Vệ Đằng, em đi về trước được không, đến chỗ anh để chờ, anh đưa cậu ta đi bệnh viện.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng thật sâu, nhét chìa khóa vào tay cậu, thanh âm vẫn ôn nhu như lúc ban đầu, nhưng Vệ Đằng đột nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Mắt liếc nhìn Diệp Kính Văn đang an tâm dựa vào người Tiêu Phàm, Vệ Đằng cúi đầu, “Ừ.”

Nhẹ nhàng đáp lời một tiếng, cũng không nói thêm một câu dư thừa nào.

Cố ý chọn một con đường khác để đi, tránh hai nữ sinh kia để đỡ phải lúng túng.

Không biết có phải ứng câu họa vô đơn chí, trên đường trở về ký túc xá, trong lòng khó chịu, đến bao tử cũng đau theo.

Dừng lại cố gắng hít thở mấy lần vẫn không có dấu hiệu dịu bớt.

Vệ Đằng chịu đựng cơn khó chịu, đi ra phòng khám ở bệnh viện của trường học.

Trên hành lang dài của bệnh viện, Vệ Đằng thấy Tiêu Phàm và Diệp Kính Văn đang ngồi cùng nhau, Tiêu Phàm cố gắng điều chỉnh tư thế để Diệp Kính Văn dựa vào thoải mái hơn.

Vệ Đằng mỉm cười dè dặt lại, đổi đường khác đi đăng ký.

Thật ra thì cái dạ dày này đau lâu rồi cũng quen.

Lúc còn nhỏ hay trốn ăn quà vặt, mùa hè lại điên cuồng ăn kem, bao tử từ nhỏ đã không tốt.

Đau nhiều năm như vậy, lần này, cũng là đau đến cực hạn trầy tâm thấu xương, giống như tâm tình đã đè nén rất lâu đột nhiên bộc phát vậy, bao tử trong khoang ngực vặn vẹo cuộn trào, đến mức cả người đều co quắp co giật, đau đớn như khoét xương dần bò đến cả dây thần kinh, từ da đầu truyền đến lòng bàn chân...

Thật chóng mặt nha, hình ảnh bọn họ dựa vào nhau.

Vệ Đằng hừ mũi một tiếng, chế nhạo nói: Tiêu Phàm, anh vĩnh viễn cũng không thể hiểu, nhìn người mình yêu ngồi cùng người khác, mà bản thân mình lại yên lặng đứng trước một hàng dài chờ đăng ký.

Loại đau khổ này.

Dùng thứ tình yêu trên đầu lưỡi của anh là không chịu đựng nổi.

Bác sĩ viết đơn thuốc cho Vệ Đằng chút thuốc giảm đau, nói là sáng thứ hai đến để nội soi dạ dày.

Vệ Đằng từ quầy nước uống mua chai nước suối, nuốt viên thuốc, sau đó từ từ trở về, lúc đến ký túc xá của Tiêu Phàm, chìa khóa bị nắm đến nóng lên, lòng bàn tay xuất hiện dấu hằn rất rõ ràng.

Lúc đến giờ cơm tối, Tiêu Phàm không về, Vệ Đằng tự xuống lầu dưới ăn cơm, cũng không cảm nhận được mùi vị gì.

Đến ký túc của Tiêu Phàm mở TV, xem phát sóng NBA, Vệ Đằng cảm thấy ánh mắt đặc biệt chua xót, hết thấy đều bắt đầu mơ hồ.

Suốt một đêm, anh đi đâu vậy Tiêu Phàm? Anh vẫn luôn ở bệnh viện kề cận hấn sao?

Diệp Kính Văn tính là gì của anh?

Tôi lại được xem là cái gì?

Vệ Đằng nằm trên ghế sa lon nghĩ lung tung, nghĩ đến cuối cùng đột nhiên bật cười.

Nhớ lúc trước xem tiểu thuyết, bên trong có đề cập đến từ “lớp xe phụ”.

Vai chính trong đó yêu một người mà bản thân mãi mãi cũng không thể chiếm được, vì vậy tìm một người tương tự làm lớp xe phụ, lúc tâm tình tốt, lấy ra cưng chiều, chờ người yêu thật sự quay về, lập tức đem nó ném vào gác xó.

Vệ Đằng vẫn luôn không muốn thừa nhận, phân lượng của mình ở trong lòng Tiêu Phàm là mỏng manh như vậy...

Song hôm nay, đột nhiên hết thấy đều đã được suy nghĩ cẩn thận.

Tiêu Phàm cũng chẳng phải chẳng phải là mình thì không thể, khi hấn không được Lâm Vi đáp lại, yêu Diệp Kính Văn nhưng không cách nào nói ra miệng được, khi hấn đặc biệt cô độc tịch mịch, bất kỳ ai đến gần hấn, cũng có thể khiến hấn dời lực chú ý.

Bất quá là vừa vặn khi hấn cần quan tâm nhất thì nhiệt tình mà quan tâm hấn, vừa vặn khi hấn tịch mịch đem mặt nóng dán vào mông lạnh của hấn.

Cho nên hấn không quan tâm lai lịch của bạn, không quan tâm người thân của bạn, bạn bè, trình độ học vấn, thậm chí là tất cả, hấn chỉ quan tâm bạn có thương hấn hay không, có khả năng giúp hấn thoát được loại cô tịch đó hay không thôi.

Hấn chẳng qua là xem bạn như loại thú cưng có thể mang đến cho hấn sự an tâm, đối tốt với bạn, dịu dàng với bạn, chỉ là bởi vì nhu cầu chứ không phải vì yêu.

Vệ Đằng nằm trên ghế sa lon thở dài, đối với mình mà nói, mình thua hoàn toàn, đem trái tim dâng cho hấn, thật ra thì, trái tim vẫn là gửi trả lại lòng ngực mới tương đối an toàn nhỉ...

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, Vệ Đằng cảm thấy cổ họng đau gay gắt, vội vàng đến nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó đến bệnh viện nội soi dạ dày.

Bác sĩ cũng rất hiền hòa, chỉ là lúc đem đạo cụ nhét vào dạ dày, ghê tởm đến muốn nôn cả cái dạ dày ra.

Đầu ngón tay Vệ Đằng siết chặt vào lòng bàn tay, chịu đựng quá trình đau đớn, chờ đến lúc kết thúc, trán cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh thật dày.

“Bệnh đau dạ dày này của cậu đã tích lũy được bao nhiêu năm rồi đây? Nhân lúc còn trẻ mà dùng sức chà đạp, khó đảm bảo qua mấy năm nữa không bị loét dạ dày, giống như ung thư dạ dày nha, tiếp tục chà đạp.”

Bị bác sĩ mặt lạnh dạy dỗ, Vệ Đằng cũng có chút xấu hổ.

Nhớ kỹ một đồng lớn điểm quan trọng trong ăn uống, mang thuốc trở về.

Lúc đến ký túc xá của Tiêu Phàm, nghe được có tiếng nước chảy trong phòng tắm.

Vệ Đằng đặt chìa khóa trên bàn, ngồi trên ghế sa lon chờ hấn ra ngoài.

“Vệ Đằng? Em sáng sớm đã đi đâu vậy?” Tiêu Phàm vừa lau tóc vừa hỏi.

“Em đi mua chút thức ăn ngon.” Vệ Đằng nhếch miệng cười cười, giờ giờ bao thuốc lớn trong tay, nghĩ thầm, cứ như vậy hảo tự hảo tán thôi, nhìn thấy gương mặt ôn nhu mỉm cười của hấn lại thật luyến tiếc. Cho hấn thêm một cơ hội cuối cùng đi, nếu hấn muốn giữ mình lại, nói không chừng là thực sự đã hiểu lầm hấn rồi.

Vệ Đằng thấp giọng nói: “Tiêu Phàm, em phải đi về, chuyển xe ngày mai.”

Tiêu Phàm cười sờ sờ tóc hắn, “Có muốn anh ra trạm tiền em không?”

Vệ Đằng lắc đầu: “Không cần.”

Hắn không hỏi mình đi đâu, quả nhiên, chẳng chút quan tâm gì tới cuộc sống của mình.

“Đúng rồi, có chuyện anh phải nói cho em, hôm qua Diệp Kính Văn nghe băng ghi âm Lâm Vi để lại cho ba hắn, rất đau khổ nên chạy đến bar uống rượu, anh kéo hắn ra ngoài, nhất thời xúc động đánh hắn.”

Đúng vậy, hắn là sự tồn tại đặc biệt trong lòng anh, cho nên gặp phải chuyện liên quan đến hắn, anh mới có thể không lý trí như vậy, kích động như vậy.

“Không ngờ bị người ta báo lên... trường học nói phải kỷ luật bọn anh, sau đó mấy giáo sư hướng dẫn nói với bên kia một chút, rút lại Kỷ luật nhưng anh phải ở lại trường thêm nửa năm.”

Vệ Đằng ngẩn người, bất đắc dĩ mỉm cười.

Hết thấy đều rối loạn.

Vốn là mình đại học năm tư, hắn học thạc sĩ năm hai, tháng sáu sang năm vừa lúc có thể tốt nghiệp cùng nhau, sau đó có thể cùng nhau bàn bạc xem là cùng nhau đi làm hay tiếp tục học nữa.

Còn lên kế hoạch, nếu Tiêu Phàm muốn học tiến sĩ, một năm này mình nhất định phải lấy tinh thần không sợ chết để cố gắng ôn tập thi bảo nghiên, theo hắn cùng thi đến một trường.

Nếu hắn muốn trực tiếp đi làm, hai người sẽ cùng đến một thành phố để đi làm, mượn một gian phòng, sau đó sống cùng nhau, còn mong đợi có thể ăn đồ hắn nấu.

Vốn sẽ là cùng nhau tốt nghiệp, cùng hoạch định cho tương lai chúng ta.

Cho nên lúc Châu Vũ gọi điện thúc giục nhiều lần như vậy, đều không vội đăng ký tư cách bảo nghiên.

Là tôi đem mọi chuyện nghĩ đến thật tươi đẹp, hay là do anh căn bản chưa từng suy tính đến tương lai của chúng ta?

Vì Lâm Vi, anh có thể chịu đựng đau khổ nhiều năm như vậy, bày tỏ cũng không dám.

Vì Diệp Kính Văn, anh đừng nói là bị kéo dài thời gian tốt nghiệp, cho dù có bị đuổi học chắc anh cũng chẳng có nửa câu oán hận nhỉ?

Nhưng còn tôi, với tư cách là người yêu của anh tôi tính là cái gì? Vị trí trong lòng anh để lại cho tôi có bao nhiêu?

Vệ Đằng hít mũi một cái, hướng Tiêu Phàm cười nói: “Tiêu Phàm, sau này bao tử của em em sẽ chú ý nó nhiều, lúc lên cơn đau quả thật là rất muốn chết.”

“Huh? Sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt rồi? Em không phải là vẫn luôn thèm ăn...”

“Tới đây, ôm một chút.” Vệ Đằng đột nhiên mỉm cười cắt đứt lời hắn.

Tiêu Phàm ngẩn người, luôn cảm thấy Vệ Đằng hôm nay rất không bình thường, “Chuyện ngày hôm qua, anh rất xin lỗi, bao tử Diệp Kính Văn ra máu, anh tối qua ở lại bệnh viện giúp hắn...”

“Không cần giải thích.” Vệ Đằng tiến lên, ôm Tiêu Phàm thật chặt.

Tựa như ôm một người anh em tốt, cái ôm hữu hảo mà xa lạ.

Từng được hắn dịu dàng ôm vào lòng, vuốt ve tóc bên vành tai, trêu chọc nói đầu mình giống con nhím.

Từng được hắn nhẹ nhàng ôm vào ngực, cầm đặt trên vai, bên tai là hơi thở ấm áp cùng giọng nói trầm thấp mê hoặc của hắn.

Hết thấy đều đã xa, rối loạn, tản mát.

Còn dư lại cái gì?

Anh không phải ỷ lại vào tôi một lòng một dạ đối với anh sao?

Không phải ỷ lại suy nghĩ tôi đơn giản dễ dụ sao?

Không phải ỷ vào tôi sẽ ngây ngốc chờ đợi anh sao?

Không phải ỷ lại cho dù có tổn thương tôi, tôi vẫn không hận anh sao?

“Tiêu Phàm, em đi đây.” Tiêu Phàm phóng khoáng bày ra dấu tay tạm biệt, cứ như vậy kết thúc đi, không cần thiết phải hận anh, nếu yêu mà đau khổ như vậy, chi bằng cứ buông tha là được rồi.

“Có phải thân thể em Jhông thoải mái không?” Tiêu Phàm kéo Vệ Đằng, lại bị Vệ Đằng hất ra.

Tiêu Phàm cau mày, “Em rốt cuộc là thế nào? Vệ Đằng, đừng quấy phá nữa được không?”

“Đầu em đau, về ngủ một lát.”

Vệ Đằng nhếch miệng cười cười với Tiêu Phàm, xoay người ra cửa.

Tiêu Phàm vẫn nhớ nụ cười đó, rực rỡ như đóa hoa nở rộ giữa trưa hè, xinh đẹp mà lóa mắt.

Nhưng không còn xuất hiện lại nữa.

Ngày kế, Tiêu Phàm nhận được tin nhắn của Vệ Đằng.

“Chúng ta chia tay thôi, tôi đi, xin anh đừng tìm tôi.”

41. Quyển 04 - Chương 40

Khi đó Vệ Đằng đang ở trong phòng chờ xe của trạm xe lửa, xung quanh ngồi rất nhiều người.

Có tiếng khóc của trẻ con, có tiếng cười đùa của đám nhóc, có tiếng thanh niên đang ba hoa khoác lác, có người lớn dựa vào ghế, mang chiếc mắt kính thật dày lật xem báo.

Khi đó đã là ban đêm, ánh đèn trong phòng chờ xe thật chói mắt, giọng nói phát thanh viên truyền đến từ loa phát thanh ầm áp như mùa xuân, Vệ Đằng vênh tai lên nghe lượt xe của mình.

10 phút, nửa giờ, một giờ...

Còn chưa tới.

Hắn đến quá sớm, xe lửa lại trễ giờ.

Mở di động ra, nhìn thấy mười mấy cuộc gọi nhỡ mang tên Tiêu Phàm, Vệ Đằng chỉ cảm thấy trước mắt như bị kim châm.

Gặp mặt hần là ở trạm xe lửa, lúc vừa gặp nhau, mình mang theo một bao hành lý lớn, mà hần là hai tay đút túi quần, một bộ dáng thật nhàn nhã.

Hần giúp mình mang hành lý, giúp mình vác cái vali để lên trên kệ.

Nghĩ thầm, có lẽ hần chẳng qua là người có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng nội tâm lại ấm áp, nếu không, sao lại giúp mình, sao lại kiên nhẫn ăn hết tô mì gói kia.

Cùng nhau bắt đầu chuyến hành trình, cuộc sống ba ngày làm bạn với nhau, tựa như một giấc mộng.

Trong mộng có cảnh sơn thủy Quế Lâm như thơ như họa, trong mộng có nụ cười hần lơ đãng lộ ra, trong mộng có nhiệt độ nóng rực hần lưu lại trên môi.

Sau khi tỉnh lại, quanh người đều lạnh thấu xương.

Tiêu Phàm, anh vẫn không hiểu được tôi sao, tôi có thể không để ý đến tâm cơ của anh, sự lừa dối của anh, bí mật của anh.

Chỉ là không thể khoan dung cho địa vị của tôi trong lòng anh, nghiêng đến một góc nhỏ nhỏ.

“Đoàn xe đi theo hướng XX đã vào trạm, xin các hành khách kiểm tra vé lên xe...”

Vệ Đằng nhắc hành lý lên, xen lẫn trong đám người xa lạ, bước lên xe.

Bởi vì mua vé tạm thời, lại là chặng đường ngắn, ngồi ghế cứng trong toa hành khách, lọt vào tầm mắt là một cảnh hỗn loạn.

Đỡ hành lý lên, Vệ Đằng ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, có những đốm đèn đường lấp lóe thoáng qua từ bên ngoài cửa sổ, sau đó lại là bóng tối vô tận.

Di động sắp hết pin, Tiêu Phàm gọi điện không thông liền bắt đầu dùng tin nhắn oanh tạc.

Một đồng lớn tại sao, thế nào rồi, em ở đâu vậy...

Vệ Đằng tùy tiện mở một tin nhắn để trả lời.

“Ồ trong mắt anh, phải chăng là tôi rất ngu ngốc, rất tức cười? Biết rõ anh không thích, còn cả ngày đem mặt nóng đi dán mông lạnh của anh, rất dần dần phải không? Tôi cũng biết mình ngu, nhưng tôi thật sự thích anh, thật rất thích, cho nên tôi mới không để ý tất cả mà dửng dưng đi tranh thủ. Nhưng anh lại không thể cho tôi thứ tôi muốn. Anh cho rằng, dịu dàng chăm sóc tôi như vậy là đủ rồi sao? Thứ tôi cần không phải là sự dịu dàng của anh, không phải sự chiều chuộng của anh, không phải sự quan tâm bảo vệ của anh! Tôi cần sự thật lòng của anh. Thế nhưng, anh lại không cho nổi, bởi vì anh đã sớm đem nó cho Lâm Vi, cho Diệp Kính Văn rồi, lúc đến lượt tôi, đã không còn dư lại nữa. Tôi dù chỉ muốn phần còn dư thừa, cũng không có.”

Vệ Đằng vừa viết vừa cười, viết xong lại cảm thấy bản thân giống như đang tức giận mà gương mặt lại mỉm cười, rất buồn cười.

Ngu mà, tự mình biết là được rồi, không cần lại khiến hắn chế nhạo.

Vệ Đằng tiện tay xóa tin nhắn, rốt cuộc vẫn không gửi đi.

Đối diện có một đứa bé gái vẫn tò mò nhìn Vệ Đằng, cuối cùng không nhịn được nữa: “Anh lớn à, anh đang cười cái gì vậy?”

Vệ Đằng khẽ sờ đầu em, “Anh đang chơi trò chơi trên di động, em có muốn chơi không?”

Đứa bé nhìn chằm chằm vào di động của Vệ Đằng, “Muốn!”

Vệ Đằng cười xấu xa: “Tiếc quá, hết pin rồi.”

Người phụ nữ trung niên đối diện cười thật hiền hòa, “Đừng quấy rầy anh ấy.” Nói xong liền từ trong túi nhựa lấy ra hai gói khoai tây chiên, một gói cho đứa bé, một gói đưa cho Vệ Đằng: “Cháu cũng ăn đi.”

Vệ Đằng lắc đầu: “Cảm ơn dì, cháu không ăn đâu.”

Xoay người chạy đến phòng vệ sinh, khoang ghế cứng có rất nhiều người, nhà vệ sinh lại dơ bẩn hôi thối.

Ngón tay chống vào cửa sổ lạnh như băng, đột nhiên cảm thấy hốc mắt đã ướt nước.

Trong lòng có bao nhiêu khổ sở, Vệ Đằng không biết phải hình dung như thế nào. Từ nhỏ đến lớn vẫn lạc quan vui vẻ, làm chuyện gì đều cố gắng hết sức tìm thấy niềm vui trong đó. Tới bây giờ Vệ Đằng cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày mình sẽ vì yêu mà rơi nước mắt.

Lúc còn nhỏ đánh nhau với người ta, lúc cánh tay bị thương, máu chảy không ngừng, Vệ Đằng đều cắn răng không nói tiếng nào.

Bây giờ lại không ngừng được nước mắt.

Giống như do đã bị đè nén quá lâu, tựa như một vòi nước đột nhiên bị vặn mở, muốn đem tất cả tâm tình đều theo nước mắt trút xuống.

Có lẽ chảy sạch rồi, trong lòng mới thoải mái được.

Ngoài cửa xe như cũ vẫn là bóng tối vô biên, bên trong nhà vệ sinh của xe lửa tràn ngập mùi hôi thối gay mũi.

Vệ Đằng qua quýt lau nước mắt, hướng về bóng ánh trăng mờ ảo mờ lung phía trên cửa sổ, nhếch miệng bật cười.

Tiêu Phàm à, tại sao anh không thể yêu tôi vậy? Chúng ta ở chung với nhau gần một năm, anh đối với tôi một chút chân tình cũng không có sao? Tôi cứ như vậy không đáng được anh yêu, tôi thất bại như vậy?

Mặc dù tôi không có thẩm mỹ tao nhã như anh, nhưng tôi thật lòng yêu anh, như vậy không đủ sao?

Rất thích ở cạnh anh, thích sự bá đạo của anh, thích sự dịu dàng của anh, thích sự thành thực của anh, thích sự tao nhã của anh, thích ngón tay thon dài của anh, thích bộ dáng nghiêm túc khi anh xem sách, thích món ăn anh làm, thích ánh mắt bất đắc dĩ của anh.

Nhưng những thứ đó, cuối cùng là quá khứ rồi.

Tinh mơ, trời tờ mờ sáng, nhân viên quản lý ký túc xá vừa mở cửa đã nhìn thấy một nam sinh đứng bên ngoài.

Trời đã sáng, trên thân thể người đó lại bao phủ khí lạnh của ban đêm.

Dường như hắn đã đứng yên rất lâu, lâu đến như hòa cùng một thể với hoàn cảnh xung quanh, giống như một bức tượng.

Sau khi thấy cửa mở ra, chân mày người đó khẽ cau lại, sau đó lập tức lên tinh thần, bước đến mỉm cười với quản lý ký túc: “Tôi đến tìm người, ghi danh một chút.”

“Bây giờ không phải là thời gian thăm viếng...”

“Có việc gấp.” Dứt lời, liền mạnh mẽ cầm lấy danh sách ghi xuống tên mình.

Tiêu Phàm, chữ viết rất đẹp.

Quản lý ký túc kỳ thực nhận ra hắn, trước kia hắn thường xuyên ở trong đám người dưới lầu, dựa vào vách tường, hai tay vòng trước ngực, dáng vẻ ưu nhã, hắn chờ “em họ” của hắn, lần nào cũng mạnh mẽ lao xuống lầu, sau đó đứng trước mặt hắn mỉm cười rất rực rỡ.

Hắn sẽ giơ tay sờ sờ tóc cậu ấy, hoặc vỗ vai cậu ấy, hai người sóng vai bước đi.

“VẬY, CẬU NHANH CHÓNG ĐI XUỐNG MỘT CHÚT NHÉ...”

Không đành lòng từ chối hắn, nường cho hắn vậy.

“Cám ơn.” Tiêu Phàm dứt lời, liền vội vã xông lên lầu

Châu Ngự bị tiếng đập cửa đánh thức, dụi mắt, lúc mở cửa nhìn thấy Tiêu Phàm sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“VỆ ĐĂNG ĐÂU?”

Vòng qua người Châu Ngự đi thẳng vào, giống như cảnh sát đi bắt phạm nhân, toàn thân tỏa hơi thở lạnh như băng, làm cho Châu Ngự vừa tỉnh ngủ đánh cái rùng mình.

“ÁCH... CẬU ẤY ĐI RỒI MÀ...”

Tiêu Phàm liếc nhìn chiếc giường chỉ còn lại ván gỗ, mặt lạnh, cau mày, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Hồi lâu sau mới khe khẽ thở dài, thanh âm cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút.

“NÓI CHO TÔI BIẾT, CẬU ẤY ĐI ĐÂU RỒI?”

Châu Ngự chỉ nhớ hắn là anh họ Vệ Đăng, trực giác nói cho hắn biết, tốt nhất đừng đắc tội với người đang nổi điên trước mặt, nếu không bản thân sẽ rất thảm. Nghĩ tới đây, lập tức đứng nghiêm, giống như đang bị người lớn giáo huấn, tủi thân nói rằng: “Cậu ấy quay về trường học rồi a.”

“TRỞ VỀ TRƯỜNG HỌC?” Tiêu Phàm nhướn mày, ánh mắt bén nhọn quét tới, Châu Ngự gật đầu như già tới, “Phải phải, trở về Khoa đại, cậu ấy là trao đổi sinh, đến kỳ hạn rồi.”

Tiêu Phàm tựa hồ ngăn người, đột nhiên cúi đầu, bả vai dường như đang run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, xoay người bay ra cửa như cơn gió.

Châu Ngự sững sờ nhìn nam nhân tản ra hơi thở đáng sợ, trong đáy lòng vì Vệ Đằng mà đổ mồ hôi. Vệ Đằng, anh họ cậu là ai vậy, đáng sợ như vậy...

8h sáng, phòng giáo vụ mở cửa.

Tiêu Phàm vào cửa cùng lúc với giáo viên mở cửa, vị giáo viên hồ nghi nhìn hắn, giật mình, mới sáng sớm còn tưởng hắn đến cướp bóc chứ.

“Á, bạn học, cậu có chuyện gì?”

“Cô à, em muốn tra tư liệu một bạn học tên là Vệ Đằng.”

“A, tài liệu bạn học không thể tiết lộ được...” Vị giáo viên tựa hồ rất khó xử.

Tiêu Phàm sững sốt, không khỏi cười khổ, bản thân thật là quá gấp gáp rồi, ngay cả những quy định này cũng quên mất.

“Vậy em có thể tra thử những trường học có hợp tác trao đổi sinh với trường chúng ta không, danh sách trao đổi sinh trong vòng 2 năm.”

“Ừm, được.” Giáo viên nhìn Tiêu Phàm, thấy bộ dáng hắn có vẻ rất gấp gáp, vội vàng lấy thông báo trong mớ danh kiện của trường.

Trong danh sách trao đổi sinh, Tiêu Phàm liếc mắt liền thấy được Vệ Đằng.

Vệ Đằng, vốn là học sinh năm ba khoa hóa ở đại học khoa học công nghệ, trao đổi đến bốn giáo vào hệ hóa học ứng dụng, học kỳ một năm.

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy cái tên quen thuộc kia, chữ đen trên tờ giấy trắng đặc biệt chói mắt.

“Cảm ơn cô.”

Tiêu Phàm chán nản xoay người ra cửa, đột nhiên từ trong phòng ra ngoài, ánh mặt trời vàng kim của buổi sáng đâm đến hắn nhắm mắt lại.

Tựa vào tường hít một hơi thật dài, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trái tim đau đớn như bị vụn vụn.

Tối qua nhận được tin nhắn của cậu ấy, cả đêm không chợp mắt.

Một lần lại một lần, máy móc gọi điện cho cậu ấy, một lần lại một lần nghe “Xin lỗi, số điện thoại bạn đang gọi hiện đã tắt máy.”

Giống như đang cố ý hành hạ bản thân, vẫn tiếp tục gọi, suốt mấy canh giờ, cuối cùng vẫn không gọi nữa.

Gửi cậu ấy rất nhiều tin nhắn, hỏi cậu ấy tại sao, thế nào, đang ở đâu, có khỏe không...

Cuối cùng tức giận gửi một cái tin: “Ít nhất cũng trả lời một tin nhắn để anh biết em vẫn bình an!!! Anh lo lắng bao nhiêu em biết không?!!!”

Gửi xong, ra sức ném di động trên giường, sau đó khoác áo vào, đến dưới lầu Vệ Đằng chờ đợi.

Tiêu Phàm cảm giác cái gọi là tao nhã, phong độ, giáo dưỡng, bình tĩnh, cơ trí của mình...

Lúc trong lòng lo lắng đến sắp bị ép điên, những thứ đó đều bị nát vụn thành một đám tàn tro.

Vệ Đằng đã từng nói, tôi sẽ một lòng một dạ yêu anh, tôi vẫn luôn chờ anh.

Tiêu Phàm liền cho rằng cậu ấy sẽ thật sự một lòng một dạ yêu mình, chờ đợi mình.

Đợi đến khi mình đã hoàn toàn dứt bỏ được tình cảm với Diệp Kính Văn và Lâm Vi, đợi lúc mình có thể cho cậu ấy phần tình yêu chân chính.

Bởi vì người đó rất đơn giản, rất chấp nhất, đến bây giờ Tiêu Phàm cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày, mình sẽ bị cậu ấy vứt bỏ trước.

Đúng vậy, bị cậu ấy... bỏ rơi.

Tại lúc bản thân cuối cùng cũng thu xếp xong quá khứ ngổn ngang, muốn nghiêm túc cho cậu ấy phần tình yêu trọn vẹn nhất, lại bị cậu ấy bỏ rơi.

Trái tim vốn đóng băng, bởi vì cậu ấy mà mở ra một khe hở, vì cậu ấy mà tan ra thành chất lỏng, dòng nước sôi sùng sục.

Nhưng giờ đây, lần nữa bị cậu ấy đẩy vào hầm băng.

Trái tim nguyên bản đã chết, bởi vì cậu ấy mà có chút sức sống, thực sự cho rằng, thượng đế đóng lại cánh cửa của mình, sẽ đặc biệt khai ân, vì mình mở ra một cánh cửa sổ.

Bây giờ, cậu ấy lại tàn nhẫn đóng cả cửa sổ lại.

Thật ra thì không có gì, tất cả trở về như trước.

Xem như, mình vẫn là cái người chỉ có thể đóng vai phụ trong tình yêu của người khác như cũ, vẫn như cũ là tên hèn nhát yên lặng đứng phía sau Lâm Vi, cả bày tỏ cũng không dám, vẫn như cũ là tên khốn kiếp vì tình cảm đối với Diệp Kính Văn mà khinh thường bản thân.

Tiêu Phàm không chịu được như thế, cuối cùng bị Vệ Đằng em bỏ rơi.

Xem như, gặp gỡ em là một sự sai lầm, trò chơi kết thúc, trở về với thực tế thôi.

Nhưng vì sao tim lại đau như vậy?

Tại sao khó chịu như vậy?

Nhà ăn trước đây, vẫn miễn phí tặng bia vào thứ tư.

Một ly lại một ly bia rót xuống bụng, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy chất lỏng lạnh buốt từ miệng lan tràn đến bụng, nhưng lại đẩy lên từng cơn đau nóng rát.

Trong tầm mắt mơ hồ, nhìn thấy bộ dáng Vệ Đằng nhếch miệng cười khúc khích.

Đơn thuần như em, cuối cùng, không chịu nổi nhàm chán của anh, quá khứ của anh.

Rốt cục phát hiện, ngoài dáng vẻ phong độ nho nhã, Tiêu Phàm thật ra rất kinh khủng, phải không?

Khẽ nhếch môi, nở nụ cười, thật ra thì, nếu như Vệ Đằng không tới trêu chọc mình, bản thân sẽ vẫn tiếp tục cô đơn, cũng rất tốt, ít nhất, sẽ không khó chịu như bây giờ.

Ly rượu đột nhiên lại bị một bàn tay xinh đẹp thon dài ngăn cản, thân thể cũng bị lật xoay qua chỗ khác.

“A, ngày hôm trước cậu đánh tớ, hôm nay không phải là tới phiên tớ đánh cậu chứ?” Diệp Kính Văn lạnh lùng nhìn hắn, cầm một ly nước lạnh buốt theo cổ đổ vào áo sơ mi.

Tiêu Phàm nhăn mày: “Cậu làm gì đó?”

“Khiến cậu tỉnh táo lại.”

Tiêu Phàm lau nước chảy từ cổ vào trong ngực, lạnh đến thấu xương, vốn chỉ hơi say, giờ ngược lại tốt rồi, hoàn toàn tỉnh táo.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không vô dụng như cậu vậy, uống rượu chỉ để nhớ đến cậu ấy thôi, trước đây, từng đến nhà ăn này cùng với cậu ấy.”

“Tiêu Phàm, chỉ cần cậu ta còn ở trên trái đất, cậu cho dù đào lên ba thước đất cũng phải lôi được cậu ấy ra.” Diệp Kính Văn mặt lạnh vổ vổ vai Tiêu Phàm, “Đi tìm cậu ta đi, tớ tin cậu sẽ không để sai lầm giống nhau phát sinh lần nữa, cậu đâu phải đồ đàn.”

“Cậu nói chuyện rất khó nghe.” Tiêu Phàm cầm lấy khăn giấy Diệp Kính Văn đưa tới, lau nước trên người, cười nói: “Tớ sẽ đi tìm cậu ấy, hôm nay liền xuất phát.”

Diệp Kính Văn thở dài, “Cậu đỡ hơn tớ rất nhiều, ít nhất còn có thể tìm tới cậu ấy, còn tớ, ngoại trừ biết Lâm Vi còn ở trên trái đất này, cái khác đều không thể làm gì được.”

“Sẽ tìm được, cậu không phải nói, hắn là một nửa của cậu sao?” Tiêu Phàm mỉm cười đưa một chai bia cho Diệp Kính Văn, lại bị hắn ngăn lại.

“Tớ sẽ không dùng rượu bia để làm tê dại bản thân nữa, hôm đó bị cậu đánh thức tỉnh, tớ cần phải kiên cường hơn so với Lâm Vi tưởng tượng, còn rất nhiều năm, yêu cầu tớ phải tiếp tục chịu đựng, tìm được cậu ấy, để cậu ấy hiểu tớ có năng lực cho cậu ấy hạnh phúc.”

Tiêu Phàm cười cười tán thưởng: “Cậu rất cuộc trưởng thành rồi?”

“A, tớ 18 tuổi đã là đàn ông rồi, sớm hơn cậu nhiều.” Diệp Kính Văn chỉ ngón tay, cười đến tà ác, bị Tiêu Phàm quay đầu khinh thường.

Lúc Tiêu Phàm vội vã chạy đến trạm xe lửa, vé của hôm đó đã hết sạch, chỉ có thể mua vé đứng của một chuyến xe tạt qua ban đêm.

Suy nghĩ muốn cấp bách nhìn thấy Vệ Đằng khiến cho Tiêu Phàm không chút do dự mua vé, sau đó ngồi trong phòng đợi xe.

Mã số quen thuộc trong di động vẫn đang tắt máy.

Cậu Vệ Đằng này, thật ra thì cũng rất hết hy vọng, chuyện đã quyết định, tám con ngựa cũng không kéo lại được.

Chấp nhất muốn chết.

Ban đầu lúc theo đuổi mình, cậu ấy liên liêu mạng xông về phía trước, bất kể ngăn trở phía trước là cửa sổ giấy hay là tường đồng vách sắt, bất kể người khác có thể ghét cậu ấy hay không.

Bây giờ thôi, quyết định từ bỏ, cậu ấy liên liêu mạng rút về phía sau, bất kể phía sau là ao nước hay là vách đá, bất kể người khác kéo cậu ấy lôi cậu ấy, cũng không quan tâm người khác có bao nhiêu đau khổ...

Tính tình thẳng thắn không quanh co, thật đúng là khiến người ta chẳng biết làm sao.

Tiêu Phàm thở dài, đem chiếc điện thoại từ đầu đến cuối vẫn không gọi được nhét về túi.

Trong buồng xe hỗn loạn vô cùng, không có chỗ ngồi, Tiêu Phàm đành đứng ở hành lang nối tiếp, tựa vào vách xe lạnh giá.

Ban đêm, đèn trong xe rất mờ, phần lớn mọi người đều ngủ thiếp tại chỗ ngồi, thỉnh thoảng có vài người đàn ông chạy ra hành lang hút thuốc, mùi thuốc chất lượng kém làm gay mũi, khiến Tiêu Phàm không thoải mái mà nhúm mày.

Vẫn đứng ở nơi đó, cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm chạp.

Không giống với khi ở cùng Vệ Đằng, thời gian lướt qua rất nhanh, nhẹ nhõm thoải mái như vậy, cũng chỉ có cậu ấy mới có thể ỉn, cái loại an tâm cùng hạnh phúc nhẹ nhàng.

“Anh thật ra... đã sớm yêu em rồi, trước đây không nói, kỳ thực là sợ bản thân không từ bỏ được tình cảm với Diệp Kính Văn, nói yêu em sẽ là sỉ nhục em. Ở cùng em lâu như vậy, nghĩ lúc bản thân toàn tâm toàn ý yêu em, lại nói ra khỏi miệng, như vậy, tình cảm dành cho em mới là đầy đủ...”

Thấp giọng nói, Tiêu Phàm giương khóe miệng nở nụ cười.

Thật ra thì nói ra cũng không khó, bởi vì một mực không từ bỏ được quá khứ, một mực không rõ tình cảm của bản thân, cho nên không có biện pháp cho cậu ấy một lời cam kết.

Bây giờ, khi muốn dâng cho cậu ấy, có còn kịp không?

Đứng ở hành lang rất lâu, cả người buốt giá, hai chân cứng ngắc.

Một đêm không chợp mắt, mơ mơ màng màng, nghĩ tới tất cả những chuyện trải qua của mình và Vệ Đằng, gần một năm, sống cùng cậu ấy luôn luôn thoải mái vui vẻ.

Bản thân luôn làm kẻ tiếp nhận tình cảm đơn phương của cậu ấy, chưa từng chủ động trả giá cho ái tình, cậu ấy không tin tưởng cũng là phải thôi.

Từng lặng lẽ chờ đợi một tình yêu không có kết quả. Tình cảm tỉnh táo tương hỗ ngược lại gây phiền toái cho đối phương, sau khi gặp Vệ Đằng, càng thêm mờ mịt, chỉ có thể dịu dàng săn sóc cậu ấy, còn tưởng rằng như vậy là đủ rồi.

Bây giờ nhìn lại còn xa xa không đủ.

Tiêu Phàm dựa vào vách tường nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài: Vệ Đằng, không biết em có thể cho anh thêm một cơ hội cuối cùng hay không?

42. Quyển 04 - Chương 41

Khi Tiêu Phàm đến Khoa đại là đương buổi sáng sớm, vừa đứng dịp lễ quốc khánh, trong sân trường Khoa đại lộ vẻ vắng lặng.

Con đường trong trường rộng rãi, hai bên là cây xanh ngay hàng thẳng lối cùng các thảm cỏ, bên ngoài trường có cái hồ nhân tạo khổng lồ, hồ nước trong suốt, ánh nắng chiếu xuống lấp lánh.

Cảm thấy trường học này có hơi lạnh lẽo, kiến trúc đều phối màu lạnh, ngoài cửa còn có huy hiệu bằng kim loại, hình như là huy hiệu trường.

Tiêu Phàm cũng không có tâm tình đi thưởng thức những cảnh sắc này, men theo đường trong trường đi một hồi lâu, xui xẻo phát hiện, mình bị lạc đường.

Tốt thôi, cũng sắp phát điên rồi.

Khóe miệng kéo nụ cười bất đắc dĩ, trong lòng mắng bản thân, làm sao lại giống hệt kẻ ngu, trước kia vô luận làm việc gì đều trầm tĩnh vững chắc, bây giờ, trực tiếp vọt tới trường người ta, cái gì cũng không biết, sân trường lớn như vậy, đường lối ngõ ngang lẫn lộn thay đổi, khu nhà sinh viên nên đi bên nào đây?

Tiêu Phàm lấy điện thoại di động ra, đăng nhập baidu, dò tìm về Khoa đại.

Trong một đồng tài liệu lộn xộn, cuối cùng cũng tìm thấy một thứ tương tự địa mạo, nhìn kỹ lại, hình như mình đi nhầm hướng rồi.

Xoay người đi ngược lại, đang lễ quốc khánh, phòng giáo vụ nhất định là đang nghỉ lễ.

Cho nên, chỉ có thể đi đến ký túc xá học sinh để tìm.

Mất mặt thì cứ mất mặt, vì cậu ấy, cũng không phải lần đầu tiên mất mặt, nói dối cái gì em họ anh họ đều đã soạn ra cả rồi.

Tiêu Phàm đi đến lầu một của ký túc xá, quản lý dường như mới rời giường, đang quét dọn phòng tiếp tân.

Tiêu Phàm gõ cửa sổ, mỉm cười lễ phép: “Dì ơi, cháu muốn hỏi thăm, ký túc xá nam sinh khoa hóa học ở đâu?”

“Trường chúng tôi không phân biệt khoa.” Dì quản lý ký túc lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Phàm, “Cậu ở đâu?”

Tiêu Phàm có chút lúng túng: “Cháu ở trường ngoài, dịp lễ quốc khánh đến tìm bạn học.”

“À, bên đây là ký túc xá nữ, bên kia là ký túc xá nam. Phân theo cấp lớp, không phân theo khoa.”

Tiêu Phàm mỉm cười gật đầu, theo phương hướng dì ấy chỉ đi đến ký túc xá của sinh viên năm tư.

Ở chỗ quản lý ký túc tìm được số phòng của Vệ Đằng, sau đó dùng chứng minh thư làm thế chân, dì quản lý mới yên tâm để hắn đi lên.

Tâm tình Tiêu Phàm rất kích động, thật muốn sau khi gặp được Vệ Đằng sẽ ra sức ôm cậu ấy vào lòng, nói cho cậu ấy biết mình có bao nhiêu lo lắng cho cậu ấy.

Lúc gõ cửa, đầu ngón tay cũng có chút run rẩy.

Người đến mở cửa là một nam sinh, vạt áo mở rộng, đầu tóc bù xù, bộ mặt tức giận.

“Phi, mới sáng sớm tới cạo râu sao? Anh là ai vậy?”

Tiêu Phàm cười cười, “Xin chào, tôi tìm Vệ Đằng.”

“Vệ Đằng? Không có người này.”

Phanh một tiếng, cửa bị đóng sập.

Tiêu Phàm nhíu mày, đứng số phòng mà, 306, không sai, chuyện gì xảy ra?

Lại gõ gõ cửa, nam sinh kia lại đi ra mở cửa, “Tôi nói anh còn chưa chịu thôi sao, không có Vệ Đằng, anh đi nhầm rồi!”

Phanh một tiếng, cửa lại bị đóng sập.

Tiêu Phàm sờ sờ lỗ mũi, xoay người xuống lầu, đi hỏi dì quản lý lần nữa.

Mà trong phòng 306 của ký túc, lúc này lại đang rối loạn.

Vệ Đằng luống cuống tay chân đang mặc quần áo, căng thẳng đến mặc ngược quần, cởi ra mặc lại.

Châu Vũ ở đó trừng mắt liếc hắn, “Nhìn cậu tiền đồ này, tớ phi, hắn ta vừa đến, cậu liền giống như chuột thấy mèo vậy!”

Vệ Đằng nhếch miệng cười: “Tớ không thể gặp mặt hắn, cậu biết mà, tài ăn nói của dân học luật giỏi bao nhiêu? Con người tớ lại không biết vòng quanh, bị hắn giải thích lòng vòng một hồi nói không chừng lại tin tưởng. Tớ phải trốn thôi.”

“Được, trốn chỗ nào? Tủ quần áo không che được, người cách vách đều đi cả rồi. Nếu không cậu liền trốn ra ban công đi.”

Vệ Đằng gật đầu, vội vàng đến ban công, đóng cửa lại, Châu Vũ giúp hắn cuộn lại toàn bộ ra giường xóc xếch, nhét vào tủ đồ, chỉ còn dư lại một cái ván giường trống, nguy trang thành cảnh tượng giả không có ai ở.

“Hắn lại tìm đến, cậu liền soạn ra một lý do, nói tớ chết rồi cũng được nữa.” Vệ Đằng hạ thấp giọng nói, Châu Vũ gật đầu hiểu rõ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa, Châu Vũ sầm mặt đi mở cửa.

Tiêu Phàm cũng sầm mặt đứng ở ngoài cửa, hai người nhìn nhau lạnh lùng, chỉ chốc lát sau, Châu Vũ xoay người vào phòng.

“Không tin thì vào đây nhìn, ký túc xá này chỉ còn mình tôi ở, ba người khác đều về nhà cả rồi.”

Tiêu Phàm nhìn khắp bốn phía, không phát hiện ra tung tích Vệ Đằng, ánh mắt hơi dừng lại trên cửa ban công một lát.

Sắc mặt Châu Vũ thay đổi.

Tiêu Phàm vòng qua hẻm, đi tới mở cửa ban công ra...

Tim cũng muốn nhảy lên tới cổ họng rồi, Châu Vũ đang định giải thích thế nào, nhưng nhìn thấy Tiêu Phàm xoay người trở lại, ban công chẳng hề có ai...

Châu Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng được tiếp sức, lời nói cũng kéo ra.

“Tôi cũng nói rồi, cậu ấy không có ở đây, anh còn không tin.”

“Vừa nãy cậu bảo không có Vệ Đằng?” Ánh mắt Tiêu Phàm sắc bén nhìn chằm chằm vào hắn.

“Đúng vậy, hắn trao đổi đến đại học T, sau khi trở về cầm đơn đi thi bảo nghiên ở đại học công nghiệp của thành phố A, sau khi thông qua sẽ ở đó làm luận văn tốt nghiệp luôn, cho nên trong ký túc xá của tôi không có Vệ Đằng nữa.”

Châu Vũ nói dối nói đến chuyên nghiệp, bởi vì hắn và Ngưu San San đang dự tính như vậy.

“Vệ Đằng hắn đã sớm đi xin bảo nghiên rồi, anh lại không biết?” lại tăng thêm một câu, cố tình kích thích cái tên không vừa mắt này một chút.

Tiêu Phàm cứng người, cau mày, bộ dáng dường như rất đau khổ.

Sau một hồi lâu, mới thấp giọng nói: “Cậu là bạn thân của cậu ấy?”

“Đúng, đồng bọn, sao, anh có ý kiến?”

Cảm nhận được địch ý trong lời đối phương, trong lòng Tiêu Phàm không thoải mái, sắc mặt lại không thay đổi, vẫn lễ phép hỏi: “Có phải cậu ấy đã đổi số điện thoại không?”

“Nói nhảm! Ở thành phố khác còn dùng một số, đâu có nhiều tiền gọi điện thoại đường dài vậy.”

“Cho tôi biết số.”

“Xin lỗi, cậu ấy nói, người của toàn thể giới này đều có thể nói cho biết, nhất định không thể nói cho anh.”

Tiêu Phàm trầm mặc chốc lát, “Tôi sẽ tìm được cậu ấy.”

“Tôi nói với anh thế này nha, lần này, cái tên Vệ Đằng đó đã thật sự tuyệt vọng rồi, cho dù anh có tìm được, cậu ấy cũng không quay đầu lại, nói chuyện yêu đương sao, nói chia tay thì hãy chia tay, anh đừng đáng khinh như vậy, ngựa tốt không quay đầu ăn lại cỏ cũ.”

Châu Vũ lưu lại cho Tiêu Phàm một ánh mắt khinh thường, hừ mũi một tiếng, “Mời anh về đi.”

Chờ sau khi Tiêu Phàm cứng ngắt người bước ra cửa, Châu Vũ mới bóp bóp lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi, vội vàng kéo cửa ban công.

“Vệ Đằng mau cút ra ngoài!”

Từ trên lan can cách vách bò ra một con vượn Vệ Đằng to lớn, đầu tóc ướt đầm mồ hôi, đang sửa sang lại mái tóc rối bù của mình.

“Phi, cậu lại bò sang cách vách, tớ nói làm thế nào mà đột nhiên biến mất được chứ.” Châu Vũ vỗ vỗ bả vai Vệ Đằng, “Yên tâm, hần ta đi rồi.”

“Đoạn đối thoại của các người tớ cũng nghe được đại khái, kịch bản đui mù có phải quá đáng không?”

“Đối với tiểu tặc gian trá thì cần gì nói đến đạo nghĩa giang hồ, tên khốn kia không phải cũng lừa gạt cậu đến xoay quanh sao? Cậu còn dám thay hần nói chuyện?” Vừa nói vừa hươu muốn đâm tới.

Vệ Đằng lắc mình né tránh, cười mỉa nói rằng: “Thật ra thì cũng không hoàn toàn là lỗi của hần, ban đầu là tớ quần lấy hần, sau đó lại là tớ tự mình đa tình tưởng hần yêu tớ, còn yêu cầu hần có thể tFiệt để từ bỏ quá khứ... tớ chẳng hận hần chút nào cả, cậu cũng đừng nhắc tới khiến người ta ngứa răng.”

“Ừm, cậu thật tử tế, tớ chính là ngứa răng, tớ mới vừa rồi thật muốn tung một đấm qua đập cái gương mặt ghê tởm của hần! MD.” Châu Vũ liếc mắt, phất tay vào phòng.

Vệ Đằng quay đầu, vừa lúc nhìn thấy bóng lưng người kia trên con đường dưới lầu..

Cái bóng lưng đó, cũng cô độc giống như lần đầu gặp hần, vóc dáng thật cao, tấm lưng phía sau cứng ngắt dựng thẳng tắp.

Cúi đầu, từng bước từng bước từ từ đi về phía trước.

Ánh mặt trời buổi sáng vừa bò ra, tựa hồ cũng không thể sưởi ấm cho hần, quanh thân thể hần, tản ra loại hơi thở lạnh như băng.

Xa xa nhìn tới, hoàn toàn giống như cương thi sống lại vừa từ quan tài bước ra.

Trong lòng Vệ Đằng đau xót, vội vàng kìm nén loại xúc động muốn chạy xuống ôm hần.

Nếu đã quyết định từ bỏ, liền đoạn tuyệt không dây dưa.

Chỉ sợ hần bắt gặp, Vệ Đằng vội vàng lách mình vào túc xá.

Lúc Tiêu Phàm ngồi lên xe taxi ra trạm xe lửa, chỉ cảm thấy tinh thần đều có chút ngẩn ngơ.

Đã hai đêm liền không chợp mắt, có thể chống chọi không ngã xuống chỉ là vì có thể gặp được cậu ấy, cùng cậu ấy nói rõ ràng.

Không ngờ cậu ấy đã chẳng còn ở đây.

Nam sinh kia là bạn Vệ Đằng, có vẻ cũng rất thẳng tính, Tiêu Phàm căn bản không nghĩ bọn họ sẽ liên kết lại lừa mình.

Chỉ cảm thấy trong lòng rất khổ sở và áy náy.

Vệ Đằng đã sớm làm đơn xin tư cách bảo nghiên? Mình lại vẫn thờ ơ lãnh đạm với cậu ấy. chuyện lớn như vậy cũng không biết.

Bây giờ cậu ấy vừa kết thúc kỳ tFao đổi sinh, sau khi trở về trường liền lập tức cầm tài liệu chuẩn bị thi bảo nghiên, xem ra cậu ấy rất muốn sớm rời xa nơi này một chút, hoặc là nói, sớm rời xa nơi mình đã tổn thương cậu ấy?

Tiêu Phàm thở dài, mở di động muốn xem giờ, lại nhìn thấy một tin nhắn vẫn chưa xem.

Còn tưởng rằng Vệ Đằng rút cuộc cũng tFả lời lại, tâm tình kích động mở ra, nhưng nhìn thấy tên Diệp Kính Văn, trong lòng thất vọng một trận.

Trước đây lúc thích Diệp Kính Văn, mỗi lần nhận tin nhắn tim đập như trống, bây giờ, nhìn thấy ba chữ Diệp Kính Văn lại cảm thấy rất không yêu nổi.

Cau mày mở tin, “Tìm được người chưa? Sống hay chết trả lời lại một câu xem.”

“Tớ bây giờ đi đến trạm xe lửa, đến thành phố A.”

Nhanh chóng có hồi âm, “Từ đầu nam chạy đến đầu bắc? Cậu chịu nổi không?”

“Tớ muốn sớm nhìn thấy cậu ấy một chút, trong lòng vẫn rất bất an, sợ cậu ấy sẽ xảy ra chuyện.”

“Bay qua à?”

“Vé máy bay của mấy ngày nay đã được đặt hết sạch rồi, thời gian đỉnh cao của du lịch, đâu phải cậu không biết.”

“Được rồi, thuận đường xuôi gió.”

Tiêu Phàm vừa định đóng di động, lại nhảy ra một tin nhắn.

“Tiêu Phàm, con và cậu nhóc kia thế nào rồi?”

Là mẹ gửi đến, Tiêu Phàm cười rất bất đắc dĩ, trả lời: “Rất tốt.”

“Phải không?”

“Vâng, mẹ không cần lo lắng.”

Chuyện của mình, trước nay luôn không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, vốn dĩ cũng không quá thân thiết với ba mẹ, hơn nữa, đã sớm quen đơn độc.

Mấy năm nay vẫn luôn ở một mình, tự mình qua cuộc sống của mình, nếu không phải là Vệ Đằng làm xáo trộn dự định ban đầu đó, nói không chừng mình sẽ thực sự sống độc thân cả đời.

Tiêu Phàm dùng tay đè huyết thái dương làm cho bản thân tỉnh táo lại, giương mắt nhìn Fa ngoài cửa sổ, tấm bảng khổng lồ của trạm xe lửa đã gần ngay trước mắt.

Trong dịp lễ quốc khánh rất khó mua vé xe.

Đừng xếp hàng suốt một buổi sáng, rốt cuộc cũng mua được vé đến thành phố A, chỉ có vé đứng của chuyến xe rạng sáng.

“Hành trình 30 giờ, vé đứng, có muốn không?”

Bộ dáng nhân viên bán vé lạnh băng.

Tiêu Phàm gật đầu, từ trong túi móc tiền ra đưa tới.

Lần nữa lên xe lửa, trong buồng xe rất xóc nảy, Tiêu Phàm nhướn mày đi tới nơi tiếp giáp của toa hành khách, dựa vào vách tường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát.

Liên tục hai đêm không chợp mắt, vừa nhắm mắt, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là trời sáng, không biết xe lửa lái tới chỗ nào, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cánh đồng mênh mông bát ngát, những hàng cây xanh um tươi tốt.

Tiêu Phàm không lòng dạ nào thưởng thức, dựa vào vách sắt lạnh lẽo ngủ cả đêm, sau khi tỉnh lại đầu óc như muốn nổ tung, mơ màng bước vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh chỗ bồn rửa tay tát vào mặt cho tỉnh táo, hành khách trong khoang cũng tỉnh lại hơn phân nửa, phục vụ viên trên tàu đi ngang qua đã bắt đầu bán bữa sáng.

Tiêu Phàm hỏi người đàn ông trung niên bên cạnh, “Xin hỏi, tới đâu rồi ạ?”

Đối phương trả lời một cái địa danh Tiêu Phàm chưa từng nghe qua, sau đó lại thì thầm một câu, “Cách điểm cuối còn rất xa, còn phải mất một ngày một đêm nữa, chàng trai không tìm chỗ ngồi à?”

“Cháu mua vé đứng.” Tiêu Phàm có chút xấu hổ.

“Ha...” Người đó tựa hồ cảm thấy rất buồn cười, “Trên xe lửa, ghế hai người đều nhét tới ba người, tôi thấy cậu làm sao vừa dựa vào tường liền thiếp đi? Mặc dù trẻ tuổi, chống đỡ như vậy, ngày mai đến điểm cuối không sợ bị vất ngang ra ngoài sao?”

Tiêu Phàm dịch người, giương mắt nhìn, trong buồng xe nhét đủ các loại người, thậm chí có người lấy báo lót ngồi, chật chội đến trình độ đáng sợ.

“Tính ra, cũng chẳng còn chỗ ngồi nữa.” Tiêu Phàm mỉm cười lễ phép với đối phương.

“Ai, cái xe thôi này tôi đã ngồi nhiều lần rồi, vé xe rất khó mua, lần này về nhà vừa đúng lúc vào dịp lễ quốc khánh, kiếm được tấm vé đứng, còn cậu? Nhìn cậu không giống như đi du lịch, có việc gấp à?”

“Vâng, cháu đi tìm người.”

“Người rất quan trọng sao?” Người đàn ông nhếch miệng cười, có ý vị trêu chọc.

Tiêu Phàm gật đầu cười, “Đúng vậy, rất quan trọng.”

“Hà, nếu không tôi cho cậu tờ báo, cậu cứ lót lên sàn ngồi một lát trước vậy? Cậu đứng mãi không thấy tê chân à? Đừng để trước khi tìm thấy người ta thì đã khiến bản thân mình tàn phế.”

Tiêu Phàm vỗ vỗ chân mình, quả thật giống như không còn cảm giác nữa, mỉm cười nói cảm ơn, sắp xếp tờ báo một chút, ngồi xuống.

Vốn rất ghét nói chuyện với người lạ, lần này cũng không biết thế nào, chỉ cảm thấy con người chưa từng gặp qua này có chút tương tự Vệ Đằng.

Cũng không phải giống về diện mạo, tuổi tác cũng chênh lệch rất nhiều, chính là sự nhiệt tình tùy tiện đó đặc biệt giống nhau.

Nhớ tới Vệ Đằng, Tiêu Phàm đã cảm thấy trong lòng mềm mại, trên mặt vốn lạnh lùng, cũng nhẹ nhàng nở nụ cười. Cùng mấy người trung niên cũng có việc gấp đến thành phố A tán gẫu, Tiêu Phàm không nói nhiều lời, cũng không tỏ vẻ cao ngạo.

Mấy người nói chuyện huyên thuyên, Tiêu Phàm thỉnh thoảng chen vào mấy câu, thời gian trôi qua cũng rất nhanh.

Đến xế chiều, xe lửa dừng lại ở một nhà ga khoảng 10 phút, nhiều người đi xuống, bên trong buồng xe không còn chật chội như mới vừa rồi nữa.

Mấy người tìm được chỗ ngồi xuống, bấy giờ Tiêu Phàm mới cảm giác như máu toàn thân đang đông đặc lại, lúc nhắc chân, tê liệt đến mức đau buốt.

“Ai, tiểu tử, có phải cậu chưa từng ngồi xe lửa không vậy? Hay là cậu đi vòng vòng một chút đi, đói bụng thì mua mì gói ăn.”

Bị ông ấy nói thế, Tiêu Phàm đột nhiên cảm thấy bao tử sôi trào.

Bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, không chú ý chuyện ăn cơm, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện Vệ Đằng, ngược lại không cảm thấy đói. Bây giờ nhắc tới, mới phát hiện dạ dày mình trống rỗng, dạ dày cũng rất phối hợp kêu lên ừng ực.

Tiêu Phàm đứng dậy có chút lúng túng, đi về phía toa ăn.

Chờ Tiêu Phàm đi rồi, mấy người đàn ông lại bắt đầu trêu chọc: “Thằng nhỏ này đúng là rất non.”

“Dung mạo thật tuần tú nha.”

“Nói là đi tìm người, tôi thấy là tìm người yêu đi? Ai, tuổi trẻ chính là có sức sống a.”

Lúc Tiêu Phàm ăn cơm xong trở lại, ba người đang đánh bài rất hào hứng.

Lại là kiểu bài thường thấy nhất, trò Vệ Đằng thích nhất.

Tiêu Phàm ngồi ở một bên xem, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ.

Hình ảnh lúc cùng đi du lịch với Vệ Đằng, dần dần nhảy ra từ trong ký ức, trở nên vô cùng rõ ràng.

“A, bài của cậu có thể so với tôi sao? Tôi đây có bom nha! Bài tốt chính là không có cách nào, xin lỗi, lão tử lại thắng!”

“Ừ, anh ấy đang ngủ, đừng chơi nữa.”

Dáng vẻ gương nanh múa vuốt lúc cậu ấy đánh bài, còn có thanh âm mềm mại đột nhiên ép thấp khi phát hiện Tiêu Phàm đã ngủ.

Đến bây giờ mới phát hiện, cậu ấy ở trong ký ức của mình đã được khắc sâu như vậy.

Vô tình nhớ đến, gương mặt cười rực rỡ đó, vẻ mặt ngây ngốc, lời nói nhiệt tình, thì ra là đã sớm khắc sâu vào đáy lòng rồi sao.

Thật là, không cần phải xa nhau một lần mới biết được tầm quan trọng của cậu ấy với bản thân.

Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Diệp Kính Văn.

“Đường như tớ đã tính sai một chuyện, kỳ thực tớ và cậu không có cách nào ở cùng nhau, cho dù không có Lâm Vi.”

Bởi vì, cho dù cậu đã động lòng, trong lòng tớ, cũng đã không thể chứa được cậu, nơi sâu nhất đã đổi thành Vệ Đằng ngốc.

Huống chi, trong lòng cậu vĩnh viễn đều chỉ có Lâm Vi, đối với tớ động lòng chỉ là kết quả của sự thương tâm bỗng bột nhất thời.

Chúng ta chỉ thích hợp làm bạn, cũng chỉ có thể làm bạn.

“Con người đúng là đáng khinh, luôn cần mất đi một lần mới biết sự quan trọng của đối phương với mình.”
Tin trả lời của Diệp Kính Văn đến ngay lập tức.

Tiêu Phàm khẽ cười viết: “Có đạo lý, nhất là cậu.”

“Cậu cũng chẳng khá hơn chỗ nào, người theo chủ nghĩa lý luận thuần túy, thực hành lại rồi tỉnh rồi mù.”

“Kính Văn, cậu nhất định phải tìm được một nửa kia trở về.”

“Dĩ nhiên, cậu cũng tìm dạ dày về nha, tuy rằng ruột non cũng có thể tiêu hóa thức ăn, không có dạ dày, sẽ rất khó chịu đấy ^_^”

“Được rồi, vị bác sĩ tương lai, tớ sẽ tìm về dạ dày của tớ, hơn nữa còn bảo vệ thật tốt. Ngoài ra, thẳng thắn một chuyện, trước khi Lâm Vi xuất ngoại có đến tìm tớ, cậu ấy chơi một canh bạc, tiền đánh cuộc là hạnh phúc cả đời. Tớ cho cậu biết chỉ vì muốn cậu có thêm lòng tin và động lực, sau này nếu cậu ta trách móc tớ, phiền cậu tự mình giải quyết.”

Diệp Kính Văn dường như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu sau mới có hồi âm: “Cậu ấy đem cậu làm cái loa truyền lời cho tớ, cậu bị cậu ấy bán còn giúp cậu ấy đếm tiền?”

“Tớ biết, xem như tớ chịu các cậu.”

“A, bây giờ tớ thật là thống khổ, bị cha và anh cả giám sát, đến nhắn tin cũng phải che che giấu giấu. Cậu so với tớ tốt hơn rất nhiều, còn chưa xích mích với người nhà. Bất quá, nếu đã quyết định ở cùng người ta, cửa gia đình này luôn phải bước qua, vết xe đổ trước mắt, đừng cứng rắn va chạm.”

“Đến từng bước một thôi, bên phía ba mẹ tớ, trong lòng tớ cũng không có gì. Chẳng qua có khó khăn hơn nữa, cũng phải tiếp tục chịu đựng.”

“Được rồi, ba tớ đến, không tán gẫu nữa. Lúc cậu đến thì báo tin cho tớ, tắt điện thoại trước đi, để tránh lại hết pin không điện được. Cái điện thoại dỏm của cậu cũng quá đắt rồi, lần trước chẳng phải tại hết pin nên bỏ lỡ sinh nhật người ta, làm sự hình hổng bét?”

“A, di động là quà sinh nhật 18 tuổi của cha tớ tặng, không nỡ thay, cậu không biết, ông già tớ, năm mười tám sẽ tặng tớ một cái điện thoại thôi.”

Tiêu Phàm nhếch môi cười cười, nhìn cột báo pin, đúng là chỉ còn lại 1 nấc đáng thương, vì vậy vội vàng tắt máy.

43. Quyển 04 - Chương 42

Xe lửa đi đi dừng dừng lại là một đêm, Tiêu Phàm ngồi đó chỉ cảm thấy eo đau lưng nhức.

Vệ Đằng từng nói cậu ấy thích đi du lịch khắp nơi, chắc chắn cậu ấy đã ngồi xe lửa rất nhiều lần rồi, chỉ là, cái tên đó luôn có thể tìm được vui thú từ những điều giản đơn, cho dù ở cùng người xa lạ, cũng có thể nhanh chóng tán gẫu rất sôi nổi.

Trên xe lửa, nơi nào có cậu ấy tuyệt đối sẽ không nhàm chán.

Nếu như cậu ấy ở bên người, Tiêu Phàm đột nhiên nghĩ, mình có thể đem chuyến hành trình đầy tra tấn này xem như một loại hưởng thụ.

Nhưng bây giờ, loại nguyện vọng này lại quá mức xa xỉ.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng cũng đến trạm, bên ngoài lại đột nhiên đổ mưa to.

Tiêu Phàm cảm giác dường như bản thân bị vận xui đeo bám suốt mấy ngày nay, làm chuyện gì cũng không thuận lợi, song, điều khiến hắn không nghĩ đến là, sau khi xuống xe, sờ vào túi, ví tiền không cánh mà bay.

Ở trên xe, vị trí ngồi dựa ra ngoài, ví tiền đặt trong túi áo ngoài, quả là tiện cho kẻ trộm thuận tay dắt dê a.

Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ, di động trong túi ngược lại không bị mất.

Trú mưa tạm dưới mái hiên của nhà ga, Tiêu Phàm mở điện thoại gọi cho Diệp Kính Văn.

Bấy giờ là 5h sáng, không ngờ vừa gọi đã được nhận máy, chân mày Tiêu Phàm không khỏi nhíu, từ lúc về nước đến nay, Diệp Kính Văn vẫn luôn không ngủ ngon.

“Này, cậu gọi thật đúng lúc, tớ vừa mơ thấy ác mộng.” Diệp Kính Văn thở rất gấp, đúng là bộ dáng vừa tỉnh khỏi ác mộng, “Tớ mơ thấy cậu ấy gặp chuyện không may, là tai nạn xe, máu dầm dề! Cậu nói cậu ấy có khi nào thật sự xảy ra chuyện rồi không?”

“Cậu đừng suy nghĩ nhiều, chẳng qua là giấc mơ thôi, tự hù dọa chính mình làm gì?” Tiêu Phàm bó tay, tên Diệp Kính Văn này mặc dù bề ngoài kéo đến muốn chết, nội tâm lại rất yếu đuối, sau khi về nước thậm chí có chút rối loạn thần kinh.

“Phù... cũng phải.” Diệp Kính Văn thở ra một hơi thật dài, lúc này mới được giải thoát từ cơn ác mộng, giọng nói cũng trở nên bình tĩnh hơn một chút, “Cậu tới ga rồi à?”

“Ừ, gọi điện nhờ cậu một việc.” Tiêu Phàm ngược lại không cảm thấy khó nói ra miệng, nếu cùng hần là bạn thân như vậy, cần chút tiền thì thế nào, “Cậu chuyển cho tớ chút tiền qua đây, ví của tớ bị trộm rồi.”

Diệp Kính Văn dường như bị Tiêu Phàm hù dọa, im lặng thật lâu, lúc này mới trêu chọc nói rằng: “Tiêu Đại thiếu gia, cậu thật là uất ức nha, ví cũng bị trộm mất? Quả nhiên là bé ngoan chưa từng ra khỏi cửa.”

Tiêu Phàm bất đắc dĩ than thở: “Tớ là suốt mấy ngày nay không ngủ, quá mệt mỏi, mới bị tiểu nhân đắc thủ. Thẻ tín dụng và tiền mặt đều đặt ở trong ví, bây giờ trong túi còn dư lại 5 đồng, cậu cũng đừng kích thích tớ.”

Diệp Kính Văn cười nói: “Được rồi, cần bao nhiêu tiền?”

“Đoán chừng sẽ ở đây vài ngày, tôi thiếu gửi phí sinh hoạt tới đây cho tớ a.”

“Như vậy đi, tài khoản của tớ hiện tại bị cha kiểm tra rất chặt, lấy không ra tiền, tớ nhờ anh hai đến đón cậu, cậu cứ ở chỗ anh tớ trước, sau đó bảo anh ấy đưa cậu trước mấy ngàn để ứng phó, được không?”

“Anh hai?” Tiêu Phàm cau mày, không biết hần còn có vị anh hai. Thật là, đến giờ hần cũng chưa từng đề cập đến, ban đầu còn tưởng hần là con một mới được nuông chiều đến lớn lối như vậy chứ.

“Ừ, anh ấy rất... rất tốt...”

Tiêu Phàm cảm thấy lông măng sau lưng đều dựng đứng cả lên, bất quá cũng không có biện pháp khác, đành gật đầu đồng ý: “Được, vậy cậu nhờ anh ấy tới đón tớ.”

Sau khi Tiêu Phàm cúp điện thoại, xoay người đến phòng khách bên cạnh, tìm một vị trí ngồi xuống.

Trong đầu vẫn lơ lơ không tỉnh táo, có lẽ là trên xe lửa ngủ chỗ thoáng gió, bị cảm rồi đi, tinh thần cũng không tốt lắm, sau khi ngồi xuống, liền mơ mơ màng màng thiếp đi.

Đột nhiên, cảm bị ngón tay lạnh như băng nâng lên, Tiêu Phàm rùng mình, mở mắt, thấy phía trước là gương mặt phóng to.

Người đó híp mắt mỉm cười với mình, khoe miệng nhếch lên, khuôn mặt mỉm cười tà ác thiếu đôn, cùng một đức hạnh như Diệp Kính Văn.

“Đứa trẻ à, ngủ như cậu vậy, bị người ta bán cũng không biết đâu.” Thanh âm ép rất thấp, kéo dài đọng đưa trước mắt, đến mức Tiêu Phàm cảm thấy chóng mặt.

Tiêu Phàm lấy ngón tay trêu đùa của hắn ra, vẽ mặt nghiêm túc.

“Anh là anh trai của Kính Văn?”

“Đúng vậy, Kính Văn nhà tôi sáng sớm đã gọi điện đem tôi từ chăn êm nệm ấm kéo ra, nói là đi đón một người bạn quan trọng.” Vừa nói, vừa ngáp một cái: “Đi thôi, cùng anh lên xe.”

Tiêu Phàm sầm mặt đi theo phía sau hắn, thế nào cảm thấy hắn giống như dân buôn người? Quả nhiên là người một nhà với Diệp Kính Văn, tính tình cũng méo mó như nhau.

“Đúng rồi, tôi tên là Diệp Kính Huy, là anh hai của Kính Văn, cậu gọi tôi anh là được. Ừm, cậu chờ một lát trước, tôi đi lấy xe.” Diệp Kính Huy quay đầu lại cười cười, xoay người đi đến bãi đậu xe, Tiêu Phàm nhìn bóng lưng của hắn, chỉ cảm thấy rất nhức đầu.

Diệp Kính Văn năm đó một cuộc khiêu vũ tươi đẹp làm khiếp sợ toàn trường, chinh phục Lâm Vi cũng hấp dẫn cả mình, không ngờ anh hai hắn lại càng “phong tình vạn chủng”, đi đường thôi, tà áo bay bay, đôi chân thon dài được bọc trong chiếc quần bó, trên chiếc eo gầy còn mang sợi dây nịch khiến kẻ khác lạnh người.

Xa xa nhìn thấy có một chiếc xe con màu bạc được lái đến, Tiêu Phàm vừa định đi qua, điện thoại di động lại vang lên.

“Gặp được chưa? An tâm ở, đừng trêu chọc hắn là được, nếu hắn trêu chọc cậu, cậu liền ra ngoài mượn phòng. Nhất định phải lấy được tiền trước, đừng để bị hắn khống chế, còn có, phòng ngủ của hắn là cấm địa, đừng đến gần trong vòng 5m.”

Nhìn tin nhắn xong, xe vừa lúc lái đến bên cạnh, Tiêu Phàm có chút bất đắc dĩ, bây giờ cũng đã là cõi hồ khó xuống rồi.

Tiêu Phàm sau khi liếc nhìn chiếc xe, Porsche mới nhất, Diệp Kính Huy? Thật là có tiền đến khoa trương.

“Lên đây đi.” Diệp Kính Huy hạ cửa kính xe xuống, chép miệng.

Tiêu Phàm mở cửa lên xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy nụ cười thú vị của Diệp Kính Huy.

“Cậu và em trai tôi là quan hệ gì?”

“Bạn bè.”

Diệp Kính Huy nhún nhún vai, “Tốt nhất là bạn bè đơn thuần, nếu không... tôi còn phải nghĩ biện pháp giải quyết cậu.”

Tiêu Phàm quay đầu nhìn về phía hắn, vẻ mặt của hắn ngược lại có chút lạnh lùng kiêu ngạo, thản nhiên nói: “Kính Văn không hiểu chuyện, thật là khổ cho thằng bé Lâm Vi kia.”

Thấy Tiêu Phàm nghi ngờ, Diệp Kính Huy tiếp tục giải thích: “Trong nhà Lâm Vi gặp chuyện không may, các cậu cũng chẳng biết nhỉ? Còn nói là bạn nó, người yêu, đám con nít các cậu thật là trẻ con muốn chết.”

Tiêu Phàm ngẩn người, cúi đầu khe khẽ thở dài, “Anh nói đúng, chúng tôi đều quá trẻ, không biết làm sao để yêu, làm bạn của họ, tôi cũng hy vọng bọn họ có thể hạnh phúc. Trước khi Lâm Vi rời nước có đến tìm tôi, tôi thấy tinh thần cậu ấy không tốt lắm...”

“Em trai cậu ấy gặp tai nạn giao thông, vẫn là tôi cho cậu ấy mượn tiền.” Diệp Kính Huy nhẹ nhàng nhếch môi, “Tôi nghe nói cậu đến đây tìm người?”

“Vâng, tìm một người rất quan trọng.”

“Có cần tôi giúp không? Chỉ cần ở thành phố A, dù là con chuột nằm trong góc, tôi cũng có thể lật ra được.” Diệp Kính Huy trở ngón tay, cười cười: “Tất nhiên là lời nói này đã thoảng qua đầu, nhưng cậu phải là người tìm, đổi lại tôi có thể giúp đỡ chuyện của cậu, dù sao cậu là người đầu tiên được thằng em ngốc của tôi gọi là bạn. Tôi cũng không thể ngược đãi cậu được.”

“Không sao, tôi biết cậu ấy ở đâu.” Tiêu Phàm không khỏi nở nụ cười, người anh này có lúc thật trẻ con nha, mặc dù lúc mặt lạnh y hết ông trùm xã hội đen.

“Hum, lãng phí tình cảm.”

Lúc tới biệt thự của hắn, 7h sáng, Tiêu Phàm vừa vào cửa, không khỏi cảm thán thẩm mỹ của hắn.

Bên trong biệt thự trang hoàng màu vàng, hoa lệ mà không thô tục, xem ra chủ nhân dày công tu dưỡng tử tế. Tiêu Phàm vừa định khen ngợi mấy câu, quay đầu nhìn thấy phòng ngủ mở cửa bên cạnh, trên trần nhà là những hoa văn lộn xộn theo trường phái trừu tượng, trên bức tường còn có rất nhiều bức họa khổ thân, nam có nữ có...

Cổ họng Tiêu Phàm nghẹn lại một chút, thu lại mấy lời khen ngợi.

“Phòng khách ở trên lầu, bên trong có phòng tắm, có đồ ngủ mới, cậu tự nhiên, tôi đi ngủ trước, sáng sớm đã bị các cậu đánh thức, rõ là lấy mạng.” Diệp Kính Huy nói xong cũng không quay đầu lại mà bước vào căn phòng ngủ kỳ quái kia, sau đó đóng cửa lại.

Tiêu Phàm lắc đầu, lên lầu tìm được phòng khách, cái đêm Vệ Đằng nói chia tay, suốt đêm không ngủ, ở trên xe lửa lại ngủ đứng, bây giờ cả người quả thật mệt đến kiệt sức.

Vào phòng tắm nước nóng một cái, mệt mỏi dọc đường cũng bị nước ấm rửa trôi đi, sau khi tắm xong, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần cũng khá hơn.

Mặc áo ngủ vào, nằm trên giường nhưng lại không ngủ được.

Rất muốn lập tức phóng đến ngôi trường Vệ Đằng muốn tham gia thi tuyển, nhưng Tiêu Phàm cũng biết lúc này đang là ngày nghỉ, đi cũng không gặp được người.

Huống chi cụ thể mấy giờ bắt đầu phỏng vấn mình cũng chẳng biết.

Cho dù biết, cũng không thể gặp mặt cậu ấy trước khi phỏng vấn, tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến tâm tình của cậu ấy, làm cho lúc thi cử cậu ấy biểu hiện không tốt.

Sau khi tra được địa điểm, đến lúc đó chờ ngoài cửa, chờ cậu ấy phỏng vấn kết thúc cả rồi mới nói chuyện đằng hoàng với nhau.

Nghĩ như vậy, Tiêu Phàm đành an tâm nhắm mắt lại trước, chờ Diệp Kính Huy rời giường.

Giữa mơ mơ màng màng lại mơ thấy cuộc sống trước kia, thậm chí mơ thấy Vệ Đằng đỏ mặt ôm mình thở gấp, toàn thân phỉm đỏ như con tôm luộc, bộ dạng đặc biệt quyến rũ.

Lúc tỉnh lại đã là xế chiều, Tiêu Phàm đứng dậy mở cửa, thấy Diệp Kính Huy mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình đi tới, cơ hồ cả cơ ngực đều bị bại lộ.

“Lấy trước cho cậu hai bộ quần áo, thay đi, tôi mời cậu ăn cơm.”

Tiêu Phàm có chút mất tự nhiên dời tầm mắt, “A... tôi muốn tra chút tư liệu trước, ở chỗ anh có máy tính chứ?”

Diệp Kính Văn hum một tiếng, “Ồ thư phòng, cậu đi tra đi, 10 phút làm xong.”

Tiêu Phàm gật đầu, vội vàng vòng qua hần hướng về phía thư phòng, lúc xuống lầu nghe được tiếng than thở của hần sau lưng, “Tiểu tử, vóc người thật không tồi nha.”

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy sau lưng nổi lên một lớp da gà.

Lên net tra thông tin về miễn thi, cuộc thi nghiên cứu sinh, lại phát hiện ra một sự thật khiến người ta khiếp sợ.

Thời gian này không có một ngôi trường chuyên ngành nào tổ chức thi cử.

Sớm nhất cũng phải là tháng sau.

Còn cái trường Công đại theo lời bạn của Vệ Đằng, thời gian thi là đến qua năm sau.

Tiêu Phàm nhìn về một đồng số liệu mà ngẩn người, sau một hồi lâu mới phát giác ngón tay cầm chuột của mình cũng run rẩy.

Bị lừa rồi?

Trong lòng giống như bị lật đổ cả bình ngũ vị, đến tận bây giờ không nghĩ đến, bản thân mình luôn luôn bình tĩnh, lần này bởi vì hốt hoảng mà dễ dàng bị mắc lừa.

Mà kẻ lừa gạt mình, lại là bạn tốt của Vệ Đằng, hoặc là nói, chính Vệ Đằng dặn dò đi?

Là Vệ Đằng không muốn gặp mình, nên nhờ bạn cậu ấy lừa gạt để đuổi mình đi?

Hôm đó lúc quay đầu lại, thấy một bóng dáng thoáng qua trên ban công, thật sự là Vệ Đằng chứ không phải do mình hoa mắt?

Thật là đáng thương, còn tưởng Vệ Đằng là người ruột trắng, nếu như không muốn gặp mình, nhất định sẽ trực tiếp nói thẳng mặt, lại không nghĩ đến cậu ấy sẽ lừa gạt mình.

Bởi vì cậu ấy quá đơn thuần, quá ngay thẳng, bản thân đến giờ chưa từng nghĩ rằng có một ngày sẽ bị cậu ấy lừa.

Thật ra thì chỉ cần hơi hoài nghi một chút, rất dễ dàng phát hiện chỗ sơ hở trong lời nói đó.

Từ nhỏ đến giờ chưa từng xui xẻo như thế.

Giống như đứa ngu ngốc, nửa đêm đứng chờ dưới lầu.

Giống như đứa ngu ngốc, nửa đêm đi xe đến trường tìm cậu ấy.

Sau đó lại giống như đứa ngu ngốc, không ngại xa xôi ngàn dặm chạy tới cái địa phương quỷ quái này.

Vệ Đằng, em liền ghét anh như vậy sao? Dùng loại nói dối này để đuổi anh đi?

Tiêu Phàm nhìn màn hình máy vi tính vì thời gian dài không động đến mà chuyển sang màn hình đen, chỉ cảm thấy từng cơn co thắt trong tim.

Qua nhiều năm như vậy, bởi vì giải quyết mọi chuyện bình tĩnh vững vàng, thường xuyên bị bạn đồng lứa nói mình chính chắn trước tuổi.

Cũng thường xuyên dùng dáng dấp anh cả để dạy dỗ người khác.

Nhưng không ai biết rằng, mình cũng chả hoàn hảo như bọn họ nghĩ a...

Kỳ thực, đáy lòng rất mong muốn có ai đó có thể quan tâm bản thân chứ không phải là tôn kính và sùng bái.

Gặp phải Vệ Đằng, lần lược rối loạn trận địa, chỉ vì trong lòng quá mức hốt hoảng khẩn trương.

Tiêu Phàm nhắm mắt lại, mũi nhức nhối, ánh mắt cũng hơi ươn ướt, trong lòng buồn buồn, cố kiềm nén, lại không có cách nào đẩy ra nước mắt.

Ngồi yên trước máy vi tính một hồi lâu, cho đến khi nghe được giọng nói của Diệp Kính ruy, mới phản ứng lại.

“Tôi còn tưởng cậu bị hút vào máy vi tính rồi chứ, cả nửa tiếng còn chưa đi ra?”

Tiêu Phàm vội vàng tắt máy vi tính, đứng lên đi tới trước mặt hắn, “Xin lỗi, để cho anh đợi lâu.”

“Tôi thì không sao hết, ngược lại là cậu, chẳng lẽ không đói bụng à?”

“Đói, chính là không có tâm tình ăn cái gì.”

Diệp Kính Huy nhún nhún vai, “Được rồi, tôi gọi thức ăn bên ngoài, dù sao cũng phải ăn chút gì đó, nếu không chẳng em tôi còn tưởng tôi ngược đãi bạn nó nữa.”

Diệp Kính Huy nói xong định đi, lại bị Tiêu Phàm gọi lại, “Có thể mượn điện thoại của anh dùng không?”

“Tùy ý.”

Tiêu Phàm đến phòng khách cầm điện thoại, từ điện thoại di động tìm mã số của Vệ Đằng để bấm gọi qua.

Thật là thất bại, dưới nóng lòng vẫn luôn dùng điện thoại của mình gọi, bên cậu ấ6 hiện tên không phải là tiện cho cậu ấ6 cúp má6 sao?

Dùng điện thoại ngoài phòng khách gọi đi, quả nhiên, chưa tới hai hồi chuông thì bên kia đã nhận điện.

“Alo, ai vậy?” Giọng nói uể oải của Vệ Đằng, vừa nói chuyện vừa còn ngáp dài.

Mấy ngày không gặp, lần nữa nghe được giọng nói của cậu ấy, chỉ cảm thấy một trận đau lòng chen lẫn hối hận.

“Vệ Đằng, em đừng cúp điện thoại, trước khi phán quyết xin nghe lời giải thích của anh một chút được không?”

Vệ Đằng tựa hồ bị dọa choáng váng, sững sốt thật lâu, lúc này mới run giọng nói: “Tôi không phải nói chia tay sao?”

Tiêu Phàm hít một hơi thật sâu, “Chia tay là chuyện của hai người, em một câu nói kết thúc đoạn tình cảm này, anh không bằng lòng.”

Vệ Đằng trầm mặc chốc lát, hắc hắc cười ra tiếng, “Kỳ nha Tiêu Phàm, tôi không muốn tiếp tục nữa còn cần được anh bằng lòng? Anh cho rằng anh là ai vậy?”

“Vệ Đằng, anh không muốn cãi nhau, anh muốn, chúng ta nói chuyện rõ ràng với nhau một chút.”

“Anh muốn anh muốn, anh muốn làm gì tôi cũng phải phối hợp theo sao? Tiêu Phàm, tôi nói thật cho anh đi, mấy lời tôi từng nói một lòng một dạ yêu anh các loại, bây giờ coi như đã rõ, tôi TM liền là một đứa đàn độn X, làm sao có thể một lòng một dạ yêu anh? Bây giờ tôi rút lại, tôi không muốn tiếp tục ngu ngốc nữa, hiểu rõ?”

Thân thể Tiêu Phàm có chút cứng ngắt, dừng một lát, nhẹ giọng thở dài nói: “Anh biết em đang vì giận mới nói vậy...”

Vệ Đằng dừng một chút, lớn tiếng rống lên: “Tôi không muốn lại thích anh nữa! Không muốn cùng người phức tạp như anh dây dưa không rõ nữa! Tôi là người trực tiếp như vậy, yêu liền yêu, không muốn yêu liền không yêu, anh nói gì cũng vô dụng, tôi không rảnh dây dưa với anh.”

Tiêu Phàm nắm chặt tay, bả vai khẽ run lên, “Ý của em là, là anh... không đáng được em yêu?”

Vệ Đằng ngẩn người, ngay sau đó cười lớn lên, cười thật lâu, mới run giọng nói: “Nói đúng, anh nói rất đúng đấy! Anh một chút cũng không đáng được tôi yêu, tôi trước kia thật sai lầm, quá sai lầm, bây giờ không muốn tiếp tục sai nữa, chia tay được không?”

Tiêu Phàm yên lặng không nói gì.

Vệ Đằng nói tiếp: “Lấy phong độ của anh ra đi, Đại lão gia vương vẫn không dứt được giống cái gì? Nên cắt đứt liền cắt đứt, một đao thành hai đoạn, tôi cảm thấy hai chúng ta cũng thật là không hợp nhau, chia tay là chuyện sớm hay muộn. Cứ như vậy đi, anh trở về, tìm một người thật phù hợp với anh.”

Ví dụ như Diệp Kính Văn, hai người không phải là rất tốt đẹp sao? bây giờ vừa lúc, Lâm Vi đi rồi, tôi cũng đi rồi, hai người cứ yên tâm dũng cảm yêu nhau đi!

Mặc dù nghĩ đến hình ảnh bọn họ ở cùng nhau trong lòng liền đau muốn chết được, Vệ Đằng cắn răng tự nói với mình, coi như không chiếm được tình yêu, cũng muốn thoải mái ra đi, có tôn nghiêm một chút!

“Nếu như anh nói, anh yêu em, em có tin không?” Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Vệ Đằng tay để sau lưng, nắm chặt lấy chiếc gối, ngón tay đều có điểm trắng bệch: “Tin hay không đã không còn quan trọng, dù sao tôi đã không muốn tiếp tục dây dưa nữa.”

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới khẽ cười cười, cuối cùng hỏi: “Cho nên, em mới bịa đặt lời nói dối đi vùng khác thi để đuổi anh?”

Lúc nói ra khỏi miệng, loại đau đớn này, tựa hồ phải khiến người ta hít thở không thông, Tiêu Phàm nắm chặt ống nói, cố gắng bình ổn hô hấp, lồng ngực lại càng khó chịu do bị kiềm nén.

Thật sự chỉ là lấy một cái cớ đuổi người đi mà thôi... lại nói dối đến trình độ tổng anh đi?

“Tôi... lừa gạt anh thì sao? Anh không phải cũng từng lừa gạt tôi đó sao.” Vệ Đằng nói xong liền cúp điện thoại, hồi hộp quá mức, ngón tay run rẩy đến cả di động cũng cầm không nổi.

Anh ta sẽ không thật sự đuổi theo qua chứ? Mã số của cú điện thoại đó, hình như đúng là của thành phố A...

Vệ Đằng ngăn người, vội vàng tắt điện thoại di động, không thể mềm lòng nữa, không thể lại bị hấn lừa gạt nữa, bị hấn nói mấy câu dễ nghe, ngoắc ngoắc ngón tay liền ngậy ngô chạy đến.

Diệp Kính Huy đứng ngoài cửa nhìn Tiêu Phàm, tay hấn vẫn siết chặt điện thoại, bả vai không kìm được cơn run rẩy.

Thật giống như đang liều mạng kiềm nén cái gì đó, dường như ngay đến không khí chung quanh hấn cũng bị co rút, bộ dạng cúi đầu phát run có vẻ đặc biệt đáng thương.

Diệp Kính Huy thở dài, cảm thức ăn mua được đi qua, sau khi nghe được tiếng bước chân, Tiêu Phàm lập tức cúp điện thoại như không có chuyện gì xảy ra, sau đó mỉm cười nói cảm ơn.

Lúc ăn cơm chỉ chăm chú vào món ăn ngay trước mặt, một miếng lại một miếng nhét vào miệng, ăn vài miếng thức ăn chẳng biết mùi vị, Tiêu Phàm đột nhiên nói: “Có thể nhờ anh mua dùm tôi vé máy bay không? Tôi muốn trở về rồi, càng sớm càng tốt.”

Lúc máy bay cất cánh, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh mơ hồ, chuyện phát sinh mấy ngày nay giống như tảng đá lớn, một tảng lại một tảng đè xuống đầu, ép tới mức hấn không thở nổi.

Lời nói của Vệ Đằng giống như tiếng sét giáng xuống ngay bên tai.

Không đáng được yêu.

Có lẽ Vệ Đằng không hiểu rõ lắm, những lời này, đâm trúng vào nơi yếu mềm của bản thân, trong nháy mắt giống như đem nơi yếu ớt nhất của trái tim cho người câu xé vụn.

Kỳ thực, ra vẻ lạnh lùng cao ngạo nữa thì sâu trong nội tâm vẫn luôn luôn nghi ngờ đến.

Có phải Tiêu Phàm mình không đáng được yêu hay không? Không có tư cách lấy được tình yêu?

Nếu không, tại sao Lâm Vi nhiều năm như vậy, chưa từng để mắt nhìn thẳng vào mình?

Tại sao Diệp Kính Văn vẫn chỉ xem mình là bạn, hai năm như hình với bóng kia, thân thiết với mình cũng chỉ là để kích thích Lâm Vi?

Sau lại có Vệ Đằng, Vệ Đằng đơn giản, Vệ Đằng gốc gác, Vệ Đằng nói sẽ một lòng một dạ yêu mình.

Khi đó mới cảm thấy trái tim dường như sống lại.

Thì ra mình cũng có tư cách lấy được một phần tình yêu, lấy được một phần toàn tâm toàn ý, chứ không phải cái gọi là bạn bè tri kỷ.

Được người yêu thương, cảm giác thật tốt đẹp.

Bất tri bất giác, động tâm với thằng gốc ấu, nơi mềm mại nhất đáy lòng, thêm một Vệ Đằng, cảm giác như toàn thân đều ấm áp.

Cảm giác ấm áp khi ôm lấy nhau khiến người ta cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, khiến người ta vĩnh viễn cũng không muốn buông tay.

Thế nhưng quên mất, hóa ra cậu ấy cũng có quyền thu hồi lại phần tình cảm đó.

Cậu ấy mở cửa sổ, bất kỳ lúc nào cũng có thể đóng kín lại, nói cậu ấy không muốn yêu nữa, không muốn tiếp tục nữa.

Khi đó bản thân mình nên tự xử thế nào đây? Trước kia không nghĩ đến vấn đề này, bây giờ, trong đầu có một con đường, càng lúc càng rõ ràng.

Là nên học cách chủ động đi yêu cậu ấy, khiến cậu ấy lệ thuộc vào mình, không nỡ buông tay, chứ không phải chỉ biết tiếp nhận tình yêu của cậu ấy.

Mấy năm nay một mực yên lặng trông coi Lâm Vi và Diệp Kính Văn, Tiêu Phàm cơ hồ đã quên mất cảm giác khi chủ động yêu một người, theo đuổi một người.

Bây giờ quyết định, liền cảm thấy toàn thân đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

Vệ Đằng, cho dù em muốn từ bỏ, anh cũng sẽ khiến em không nỡ bỏ.

Thật ra thì Tiêu Phàm anh đây, ưu điểm lớn nhất, chính là trên con đường tình yêu này đã chịu quá nhiều vết thương.

Tổn thương quá nhiều lần, lúc bị thương cũng dễ dàng đứng lên hơn một chút.

44. Quyển 05 - Chương 43

Quyển 5 - Hạnh phúc ấm áp

.

Chương 52 – Khách trọ dưới lầu

.

“Tiến triển như thế nào?”

Mới vừa bước xuống máy bay, mở di động ra thấy tin nhắn chưa đọc. Tiêu Phàm thở dài, trả lời: “Chẳng tiến triển.”

“Nếu cậu không nắm chắc sẽ đoạt được cậu ấy về trong vòng mấy ngày, không bằng quay về suy nghĩ kỹ xem bản thân nên làm thế nào.”

Tiêu Phàm suy nghĩ một chút, viết: “Tớ đã về rồi, tớ nhất định phải tỉnh táo lại, vì tương lai mà tính toán thật kỹ lưỡng.”

“Nói rất đúng, nếu như cần tớ ra mặt giải thích hiểu lầm, tớ rất vui lòng. Tớ cũng rất muốn gặp lại con nhím nhà cậu một chút, cảm thấy cậu ấy rất đáng yêu nha ^^”

“Tớ van cậu, đừng mãi học theo Lâm Vi đánh ký hiệu mặt cười đáng sợ kia nữa...”

“Cậu thì biết cái gì, đây cũng là một phương thức để tớ nhớ đến cậu ấy. Mỗi lần đánh khuôn mặt cười này, tớ sẽ nhớ đến bộ dáng Lâm Vi nhà tớ cong mắt mỉm cười ^^”

Tiêu Phàm nhướn mày run rẩy nổi da gà, tên yêu nghiệt Diệp Kính Văn, lúc nổi máu sến súa thật đúng là hù chết người không đền mạng.

Cũng là Lâm Vi mới chịu nổi tính cách quái dị của hắn.

Sau khi về trường cùng Diệp Kính Văn gặp mặt một lần, hẹn đến nhà ăn uống rượu

Diệp Kính Văn đột nhiên nói, “Vì cái gì, Hắc Bạch song lang rung trời chuyển đất bây giờ lại giống như khí phụ vậy?”

Tiêu Phàm đỡ trán suy nghĩ một chút, cố làm ra vẻ thâm trầm, “Oh, vấn đề này có thể dùng quan niệm biện chứng để giải thích, nói thế này đi, người bị bỏ rơi luôn có lý do để bị bỏ rơi, chính như người đáng thương, tất có chỗ đáng hận.

“Ý cậu là hai chúng ta quá đáng hận, cho nên bị vứt bỏ cũng là gieo gió gặt bão?”

“Chỉ có nghĩ như vậy, trong lòng mới có thể thoải mái một ít.” Tiêu Phàm khẽ mỉm cười, cầm lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch, “Nên từ từ học vì cậu ấy mà suy nghĩ, có lẽ đứng trên góc độ của cậu ấy mà nói, tớ quả thật quá đáng hận.”

“Cậu cảm thấy là Vệ Đằng không chịu nổi cậu?” Diệp Kính Văn đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, không chịu nổi tớ, thậm chí... ghét tớ.” Về mặt Tiêu Phàm có chút chán nản, “Tính tình chúng ta quả thật là có rất ít người có thể chịu đựng nổi, bối cảnh gia đình như vậy, đứa trẻ được giáo dục ra đều là kiêu căng tự đại, độc lập tự chủ, trong mắt không có ai, duy ngã độc tôn. Không được thấu hiểu cũng là chuyện bình thường.”

Nhưng thật ra trong lòng lại cô độc chết được.

Hy vọng có ai đó có thể quan tâm mình.

Hy vọng lúc sinh nhật có thể nhận được một món quà được dụng tâm chuẩn bị chứ không phải những con số cha mẹ thêm vào tài khoản.

Rất muốn giống những đứa trẻ khác, chạy ra ngoài chơi với bunn.

Rất muốn làm học sinh cá biệt, trốn học một lần, lười nhác ngủ một giấc.

Rất muốn có mấy người bạn thật sự nữa.

Cái loại phương thức giáo dục “bồi dưỡng nhân tài” khiến bọn họ từ nhỏ đã quen nghĩ đến đủ loại phương pháp đạt được ích lợi lớn nhất cho bản thân, cho nên mới quên nghĩ đến cảm thụ của người khác.

Cho dù trên đường tình ái, cũng là cái loại bá đạo “Tôi muốn làm gì cậu phải theo tôi”, cũng chẳng thêm hỏi đối phương muốn làm gì.

Người như vậy có lẽ thật sự thích hợp để đẩy lòng chịu cô độc cả đời.

Nghe theo cha mẹ an bài tìm một người môn đăng hộ đối kết hôn sinh con, cả đời, đều không nếm thử tư vị tình yêu.

“Nhưng một khi đã biết rõ đến vị ngọt của tình yêu, liền không bỏ xuống được nữa.” Ngón tay Tiêu Phàm xoay chuyển quanh ly rượu, khẽ cười.

Giống như là bị giam trong lồng tre, bị người ta xem như động vật quý hiếm để bảo vệ, có một ngày, một chú nhím ngốc nghếch xông vào lồng tre.

Ban đầu là căm ghét hấn, muốn đuổi hấn đi, sau đó lại bị hấn hấp dẫn, yêu hấn.

Vì vậy, trong lòng có bạn.

Đến lúc nhím ngốc không chịu đựng nổi sự lãnh đạm của sói nữa nên đã ra đi, liền muốn xông lên phá nhà giam để kéo hấn quay lại, cho dù lúc giãy giụa khiến cả người mang đầy thương tích.

Không phải con sói tiêu sái tự tại ngoài hoang dã, mà là một con sói sống trong lồng đã lâu, chỉ biết hướng du khách hươu cặp vuốt sắt bên kia mà thôi.

Diệp Kính Văn quay đầu nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm cũng nhìn lại, không hện mà cùng bật cười.

“Nếu đã quyết định muốn đoạt cậu ta về, kế tiếp cậu định thế nào?”

Tiêu Phàm cúi đầu nếm rượu, nhẹ giọng nói: “Tớ còn vài môn chưa kết thúc, bây giờ chưa thể đi được, chờ kết khóa rồi, đến giai đoạn làm luận văn, tớ sẽ đến thành phố A, thời gian nửa năm vừa viết luận văn vừa tiếp xúc với cậu ấy. Lần này đến phiên tớ chủ động, để cho tất cả bắt đầu một lần nữa.”

“Hy vọng ý nghĩ của cậu có thể thực hiện được, đến lúc đó cậu ta còn chưa thay lòng đổi dạ.”

“Sẽ không, bằng vào sự lý giải của tớ với Vệ Đằng, cậu ấy không thể thay lòng nhanh như vậy, tình cảm không phải là vôi nước, không phải nói khóa lại thì liền khóa được.” Tiêu Phàm mỉm cười rất tự tin, Diệp Kính Văn cũng nở nụ cười, hai người nâng ly chạm cốc.

Lại là tháng ba của một năm, ánh sáng mùa xuân rực rỡ, vạn vật tái sinh.

Lúc từ máy bay đi xuống đã là buổi chiều, ánh mặt trời chiếu trên người, ấm áp thoải mái, gió xuân thổi qua, trong không khí tựa hồ có hương cỏ thơm nhàn nhạt.

Tiêu Phàm mỉm cười rời khỏi sân bay, lại nhìn thấy Diệp Kính Huy đã sớm chờ ở đó.

“Hi, vẫn là em trai tôi gọi đến đón cậu.”

Lần này lại đổi thành chiếc Roadster màu vàng, Diệp Kính Huy mang kính mát nhìn có vẻ đặc biệt phóng khoáng.

Tiêu Phàm gật đầu, đi theo hần: “Xe này khá thật.”

Diệp Kính Huy cười, “Rất kéo gió nhỉ?”

“Ừm.”

“Tôi lừa đảo được đấy.”

Tiêu Phàm thanh cổ họng, không lên tiếng.

“Em trai tôi không nói cho cậu biết tôi làm nghề gì à?” Diệp Kính Huy tiến lại gần tai Tiêu Phàm, khẽ cười cười, lấy giọng trêu đùa thấp giọng nói: “Cổ đại gọi là tú bà lầu xanh, hiện đại gọi là Mẹ tang, oh, thật ra thì tôi thích người khác gọi lão đại hơn.”

Cả người Tiêu Phàm nháy mắt cứng ngắt, Diệp Kính Huy nghiêm túc liếc nhìn hần một lúc lâu, lại bật cười: “Cậu nhóc à, định lực của cậu chưa đủ tốt a, lúc Lâm Vi biết tin lại là bộ mặt bình tĩnh tiếp tục uống nước nha.”

“Quả thật định lực của Lâm Vi đủ mạnh, nếu không cũng không chịu nổi em trai anh hành hạ.” Tiêu Phàm nhẹ gật đầu cười, “Quá kinh hãi, tôi còn tưởng anh là người kế thừa Diệp gia.”

“Anh em chúng tôi không ai bằng lòng thừa kế công ty của cha, buồn cười nhỉ? Đưa tiền cũng không muốn.”

“Tôi có thể hiểu được, công ty ba mẹ tôi cũng lười hỏi tới.”

Diệp Kính Huy trầm mặc chốc lát, đột nhiên cười nói: “Mới nãy gạt cậu thôi, tôi bắt quá là kinh doanh bar rượu, không đáng sợ như vậy.” Vừa nói vừa khởi động xe, “Lần này đến chỗ tôi sao?”

“Không đâu, tự tôi tìm chỗ ở.”

“Mục đích đã đạt được, không dám theo ở cùng tôi nữa à?”

Tiêu Phàm mỉm cười không trả lời.

Diệp Kính Huy chuyển đề tài, đột nhiên nói: “Vệ Đằng cậu muốn tìm hiện giờ đang số 130 đường Hải Hồ, bên cạnh Công đại, muốn một căn nhà trọ.”

Tiêu Phàm có chút kinh ngạc: “Anh biết?...”

“Oh, bạn của em trai tôi, tôi tự nhiên phải giúp một chút, cậu không cần lãng phí thời gian tìm người, trực tiếp đến cửa, thế thái thay đổi nhiều, thời gian rất quý giá, thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm à.”

Ở chỗ Diệp Kính Huy nghỉ ngơi một lát, sau đó lại bị hắt kéo đến khu phố hải sản ăn cơm, lúc Tiêu Phàm lúi hành lý đến đường Hải Hồ đã là buổi chiều tối.

Cùng chủ thuê nhà trải qua mấy lần thương lượng vẫn không thể mượn được căn phòng đối diện Vệ Đằng, lầu dưới cũng có người đặt sẵn.

“Là ai đặt trước vậy? Tôi có thể nói chuyện với họ thử.”

Người đặt phòng trước là một nữ sinh, cũng tới vùng này học bảo nghiên, Tiêu Phàm nói các loại lời như mình tới tìm người yêu, ở tại phòng đó dễ nhất, mình nhất định phải theo đuổi được cậu ấy trở về, nếu không sẽ đau khổ cả đời, ...

Nữ sinh mới đầu có chút do dự, nhìn Tiêu Phàm rất có giáo dục, hơn nữa lại đẹp trai như vậy, còn là đến tìm người yêu, về sau thậm chí cả chứng minh thư lẫn thẻ học sinh đều lấy ra, đành phải vẽ mặt cảm động mà đồng ý, “Thời đại này nam sinh si tình như anh vậy đã sắp tuyệt chủng cả rồi, anh lại từ T đại xa xôi như vậy để tìm người, người anh yêu thật là hạnh phúc nha!”

Tiêu Phàm cười cười, nói cảm ơn xong liền dọn đến gian phòng lầu 5.

Nam nhân ưu tú này trong lòng đã sớm chất đầy một người, đối với người khác chẳng qua là khách khí, cũng rất xa lạ.

Buổi tối, lúc Vệ Đằng trở về, trên hành lang nghe được mùi thơm, hương thơm rất quen thuộc nha.

Hình hinh mũi đi theo mùi thơm, hóa ra là từ lầu 5 bay ra, trước đây không có ai, xem ra là vừa mới dọn tới?

Vệ Đằng vốn nhiệt tình, xách theo một giỏ trái cây đến cửa chào hỏi.

Gõ vài cái lên cửa, kẻ tới mở lại là...

Hơn nửa năm không gặp, hấn vẫn đẹp trai như trước, chẳng qua là. . . hình như đã trở nên thành thực hơn chút, có vị đàn ông hơn chút.

Vệ Đằng há to mồm, giỏ trái cây trong tay phanh một tiếng, rơi xuống đất, trái táo lăn lông lóc xuống lầu.

Tiêu Phàm mỉm cười đỡ lấy giỏ trái cây, “Tặng anh à?”

Vệ Đằng ấp úng nửa ngày, “Còn tưởng là người thuê nhà mới tới, đến chào hỏi, chuyện đó... tôi ở trên lầu, tôi đi đây, bai bai.”

“Có vào không? Cùng ăn cơm tối.”

Tiêu Phàm mỉm cười thật thân thiết, Vệ Đằng chỉ cảm thấy chướng mắt.

Cười cái rắm ấy!

Tình yêu đau dạ dày

Điệp Linh Chi

[previous page](#) [next page](#)

Bây giờ chạy tới đây là ý gì chứ?

Ông đây thật vất vả mới hết hy vọng với anh, thật vất vả mới buông hết chuyện cũ, anh lại tới đây làm gì?

Vệ Đằng thở phì phì liếc hấn một cái, hét lên: “Tôi không biết tại sao anh tới đây! Anh vẫn là dọn đi thôi.”

Tiêu Phàm thở dài, “Ở đây quả thật không muốn được phòng...”

“Lời thôi, anh hẳn là chưa tốt nghiệp mà? Chạy đến đây làm gì chứ?”

“Viết luận văn. . .”

“Viết luận văn chạy từ đầu Nam ra đầu Bắc, anh bị co rút à?”

“Thuận tiện tới tìm em.” Tiêu Phàm giơ tay sờ tóc Vệ Đằng, lại bị đối phương hất ra, Tiêu Phàm cúi đầu thở dài: “Tính tình của em vẫn là xung động như vậy.”

“Anh ở lâu dưới tôi ngủ không được, tôi toàn thân khó chịu, tốt nhất là anh dọn đi đi.”

Vệ Đằng liếc hắn một cái, xoay người lên lầu.

Tiêu Phàm khẽ cười cười, Vệ Đằng ngốc, xem ra em còn chưa từ bỏ đoạn tình cảm kia.

Nếu đã thực sự buông xuống, sẽ đối xử với anh như người xa lạ, thậm chí có thể thản nhiên làm bạn bè, chính là vì không từ bỏ được nên mới để ý như thế đi.

Xem ra... việc khiến cho em hồi tâm chuyển ý, vẫn có hy vọng.

Vệ Đằng sau khi lên lầu mới cảm giác mình có chút thất thố, sớm biết nên làm bộ như không nhận ra, nói một câu: “Xin chào, lần đầu gặp mặt xin chỉ giáo nhiều.” Hoặc là giống như hắn lúc đụng phải ở trường, nói một câu “Xin hỏi anh là ai?” Tức chết hắn.

Không biết hắn đến đây làm gì, trong lòng Vệ Đằng cũng là ngũ vị chẹn lẫn.

“Cái gì?! Hắn lại tìm tới?” Châu Vũ vừa nghe đến tin tức này, bắn thẳng khỏi ghế sa lon, bị Ngưu San San trừng mắt, lại ngồi trở xuống, “Vệ Đằng, lần này cậu phải tiến bộ một chút, đừng để bị người ta dụ dỗ hai câu đã ngơ ngẩn chạy tới!”

Vệ Đằng nghiêm túc gật đầu, “Tớ biết, bị lừa gạt đến có bóng ma trong lòng rồi, tớ không ngu như vậy.”

Ngưu San San nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nói rằng: “Vệ Đằng, cậu muốn đuổi hắn đi, phương pháp ngược lại không phải là không có.”

“Cái gì?”

Nhìn trái bóng rổ trong tay Ngưu San San, khóe môi Vệ Đằng và Châu Vũ đều có hơi giật giật.

Tay Ngưu San San buông lỏng, một tiếng phanh, bóng rổ rơi xuống đất, sau khi nhặt lên lại hất tóc một cái, hướng hai người cười nói: “Đập đi, lo cái gì? Một không đủ thì ngày mai tìm người mượn thêm vài quả, tớ cũng không tin không đuổi được hắn.”

Vệ Đằng vẽ mặt đau khổ, Châu vũ ngược lại là lập tức hiểu ý, cầm quả bóng rổ đập từ phòng khách đến phòng bếp, từ phòng bếp đập đến phòng ngủ.

Tiêu Phàm ở dưới lầu nhướng mày, đỉnh đầu phanh phanh không ngừng y hệt động đất.

Mặc dù sớm chuẩn bị sẵn sàng sẽ bị Vệ Đằng ghét, nhưng khi thật sự gặp phải, trong lòng vẫn có chút đau lòng.

Ai, ban đầu quả thật không suy tính chu toàn làm tổn thương cậu ấy, bây giờ bất luận bị cậu ấy đối xử thế nào đều là tự ăn ác quả thôi.

Đeo tai nghe, mở nhạc nằm trên giường, Tiêu Phàm vừa xem báo vừa suy nghĩ, lần này nếu đã mặt dày tìm tới thì nhất quyết không thể buông tha.

Năm đó ngu ngốc hồ đồ chạy đi cả đêm, kết quả lại biết được mình bị gạt... cái loại cảm giác đó, bây giờ nhớ tới đều cảm thấy mũi cay cay.

Tiêu Phàm bỗng bột đó đã là quá khứ rồi.

Bây giờ phải bình tĩnh thuần thực, mới có năng lực tìm về tình yêu đã bị bản thân không cẩn thận làm thất lạc, tìm lại con nhím nhỏ bị mình lột da, thương tổn đến tim trở về.

Sau đó cũng không buông tay lần nữa.

Sáng sớm hôm sau, lúc xuống lầu, Vệ Đằng có ý ở cửa ngừng một lát.

Không ngờ cửa lại đột nhiên mở ra, Tiêu Phàm tinh thần hăng hái mang theo laptop, sau khi nhìn thấy Vệ Đằng lại khẽ cười cười: “Đến trường à?”

Vệ Đằng mở to mắt: “Anh tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Tiêu Phàm gật đầu một cái, “Rất tốt a.”

Vệ Đằng nắm tóc, có chút bất đắc dĩ: “Anh cũng biết tôi cố ý chơi bóng rổ đuổi anh, anh liền dọn đi thôi... Đều đã qua lâu như vậy, tôi cũng không biết anh tới để làm gì.”

Dứt lời cũng không quay đầu lại mà bước xuống lầu.

Đêm đó, trong phòng ngủ Tiêu Phàm lại bắt đầu chảy nước, nói một cách chính xác, là phòng vệ sinh trên lầu xảy ra nạn lụt.

Tiêu Phàm nhượng mày tìm quản lý tới lo liệu, dần vất đến hơn nửa đêm, chỉ cảm thấy tinh bì lực kiệt.

Nằm trên giường lại là cả đêm khó ngủ.

Nửa năm này đã suy nghĩ rất nhiều, hiểu được bản khoăn cùng đau khổ của Vệ Đằng năm đó.

Ngoài miệng nói yêu cậu ấy, nhưng cả ngày lại đi theo Diệp Kính Văn, cũng khó trách cậu ấy thất vọng đau lòng.

Ban đầu, Lâm Vi vì không xử lý tốt quan hệ giữa bạn bè và người yêu, quá quan tâm đến chuyện Chu Phóng mà không để mắt đến Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn không chịu nổi mới chia tay với hắn. Hai năm bọn họ xa nhau, mình vẫn luôn ở cạnh Diệp Kính Văn, nhìn bọn họ hành hạ lẫn nhau, nhìn đau đớn cùng khổ sở của Diệp Kính Văn.

Không ngờ chính mình cũng giẫm trên vết xe đổ, đem phần khổ sở kia đặt trên người Vệ Đằng.

Trước vết xe đổ lại không kịp thời rút kinh nghiệm.

Huống chi, Lâm Vi và Chu Phóng thực sự chỉ là bạn bè còn mình lại từng yêu Diệp Kính Văn.

Vệ Đằng vốn là thích ăn dấm, lúc quan hệ hai người xuất hiện nguy cơ, bản thân chẳng tính ngộ không nói, còn cả ngày theo sát Diệp Kính Văn. . .

Vệ Đằng nhất định rất thất vọng, nhất định là tổn thương triệt để, mới kiên quyết ra đi như thế, đến bây giờ cũng không chịu tha thứ. . .

Diệp Kính Văn nói rất đúng, thật là tự làm tự chịu.

Buổi tối ngày kế, Tiêu Phàm làm món sườn Vệ Đằng thích ăn nhất, mượn cớ mang cơm lên lầu để cùng cậu ấy nói chuyện một lát.

Người tới mở cửa là một nam sinh, quần áo xốc xếch, ngăn Tiêu Phàm ở cửa không cho vào.

“Làm gì vậy?”

“Ai vậy?” Thanh âm quen thuộc vang lên, Vệ Đằng xuất hiện trong tầm mắt, chỉ thấy trên người cậu ấy trống không, quần ngủ cũng giắt hồ hững bên hông, vừa đi vừa mặc quần áo, trên người có rất nhiều dấu đỏ.

Con người Tiêu Phàm co lại, mặt lạnh đi: “Anh đưa chút thức ăn cho em.”

“À, ra là anh sao, vào đi.” Vệ Đằng núp sau lưng nam sinh kia, mặc quần áo tử tế. Người đó tiến tới nói thì thầm bên tai Vệ Đằng: “Cậu vào phòng ngủ trước đi, tớ nói chuyện với hần.”

Đằng ngoan ngoãn cúi thấp đầu đến phòng ngủ, nam sinh tràn đầy địch ý liếc nhìn Tiêu Phàm, “Vào a, nói chuyện một chút đi.”

Tiêu Phàm ngồi trên ghế sa lon, cau mày nhìn hần chỉnh đốn lại quần áo.

“Anh là bạn trai trước đây của Vệ Đằng, Tiêu Phàm đúng không?”

Tiêu Phàm gật đầu.

“Thật ngại quá, tôi khoét góc tường nhà anh.” Nam sinh nói chuyện thật đúng là trực tiếp, “Không ngờ canh ba nửa đêm anh lại đi lên, đã gặp phải màn vừa rồi. Thật ra con người Vệ Đằng quá tử tế, không muốn để anh biết cậu ấy sống cùng người khác, muốn chừa lại chút tự tôn cho anh, cậu ấy bảo con người anh kiêu ngạo như vậy, sau khi biết được nhất định sẽ rất khó chịu, cho nên, muốn dùng mọi phương pháp đuổi anh đi, tránh gây khó xử lẫn nhau.”

Từ bao thuốc lá rút ra một điếu để đốt, rít một hơi thật sâu, sau đó chậm chạp phun khói, động tác hút thuốc của cậu ta khá giống Vệ Đằng, lúc trước Vệ Đằng từng nói là phong cách u sầu của thời đại mới. Tiêu Phàm nhìn trong mắt, chỉ cảm thấy đặc biệt chói lóa.

“Tôi và cậu ấy là bạn từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau, chắc anh còn nhớ rõ, chúng ta từng gặp qua.”

Tiêu Phàm suy nghĩ chốc lát, thấp giọng nói: “Là người bạn cùng phòng năm đó nói cậu ấy không ở ký túc?”

“Không sai, tôi tên Châu Vũ, anh cũng biết Vệ Đằng năm đó bị anh tổn thương nặng bao nhiêu, tôi vẫn luôn ở cạnh an ủi cậu ấy, sau đó lại từ từ phát hiện tình cảm của mình dành cho cậu ấy phát triển sâu hơn, thế là... cứ vậy thôi.”

“Các người ở cùng nhau từ lúc nào?”

“Sau khi các người chia tay một tháng, có một lần uống rượu say xong nhất thời xúc động lên giường, sau đó liền thuận theo tự nhiên ở cùng nhau. Nửa năm nay chúng tôi sống chung rất bình thản hạnh phúc, dù sao từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu nhau rất rõ. Sau này, hạnh phúc của cậu ấy cứ giao cho tôi, xin anh đừng đến làm phiền. Châu Vũ lắc tóc, cười đến rục rở vô cùng, “Cậu ấy đã là người của tôi rồi, hiện tại tương lai đều là của tôi, anh sao, cuối cùng đã là quá khứ. Đừng dây dưa không rõ nữa, tôi cũng không dám đảm bảo mình có thể độ lượng mà dễ dàng tha thứ bạn trai cũ cả ngày quấy rầy cậu ấy đâu.”

Tiêu Phàm trầm mặc hồi lâu, sau đó rốt cục khẽ thở dài: “Tôi sẽ nói rõ ràng với cậu ấy.”

Sau khi Tiêu Phàm đi, Vệ Đằng vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ.

Ngưu San San cách vách cũng đi ra, tay khoác vai Châu vũ, vỗ vỗ: “Được nha, cậu giả bộ thâm trầm giống thật, y hết bọn lưu manh.”

Châu Vũ hừ một tiếng, “Tất nhiên, tớ chỉ lười đóng giả thôi, lúc giả bộ không giống chủ tịch công ty thì cũng giống đại ca xã hội đen nha.”

Vệ Đằng ngược lại có chút xấu hổ, nói với San San: “Gạt người như vậy có phải quá đáng rồi không? Cách này của cậu có được không đây?”

Thật ra thì coi như năm đó từng bị hắn tổn thương, Vệ Đằng từ trước đến nay vẫn không nghĩ đến trả thù, bây giờ tìm người thứ ba ra kích thích hắn, trong lòng ngược lại rất khó chịu.

Kỳ thực vẫn không muốn thừa nhận, bản thân không có cách nào nhẫn tâm với hắn.

“Đương nhiên hữu dụng, đừng quên năm đó cậu theo đuổi hắn là tớ nghĩ ra phương pháp nha.” Ngưu San San mỉm cười tự tin, “Hơn nữa, còn chưa biết tại sao hắn tìm cậu. Có phải tên Diệp Kính Văn kia lại bỏ đi, một mình hắn cô đơn mới tới đây tìm cậu? Hay là hắn biết bản thân cùng người kia không thể, tưởng rằng cậu vẫn sẽ tiếp tục yêu hắn mới quay đầu ăn lại cỏ? Phi, hắn nghĩ thật đẹp! Vệ Đằng chúng ta đâu phải cún con vậy thì đến phát thì đi! Cỏ cũ cũng không phải ăn như vậy.”

Ngưu San San phát phát tay, mở hộp cơm, hai mắt sáng lên cầm lấy chiếc đũa liền ăn.

Châu Vũ thấp giọng lầm bầm, “Ăn nữa là thành heo đó.”

Ngưu San San ngẩng đầu mỉm cười: “Heo không tốt sao? Heo rất dễ nuôi nha.” Nói xong tiếp tục vùi đầu ăn.

Vệ Đằng đứng yên tại chỗ, nhìn Châu Vũ lúng túng: “Vậy chúng ta có cần tiếp tục diễn kịch không?”

“Ừm, cậu không ngại tớ nhéo ngực cậu tạo vết hôn chứ?”

“Không sao, lúc nhỏ đến mông còn bị đập, nhéo một chút tính là gì chứ.”

Vệ Đằng nhếch miệng cười rục rịch, trong lòng cũng đang sợ hãi. . .

Vừa rồi mới bị Châu Vũ nhéo nhéo một chút tạo cảnh giả, thiếu chút nhẹn không được đá cậu ta một cú lật nhào rồi.

45. Quyển 05 - Chương 44

Tiêu Phàm sau khi trở về liền vào phòng tắm, vừa tắm vừa than thở.

Hình ảnh vừa nhìn thấy thực rất chương mắt.

Vệ Đằng ở cùng người khác, nghĩ đến bộ dáng cậu ấy ngọt ngào cùng gã đó, trong tim đau cứ như bị kim đâm.

Nếu không phải đủ bình tĩnh nhận ra vẻ mặt Vệ Đằng có gì đó không đúng, thật muốn đập tên kia ngay tại chỗ, sau đó đem Vệ Đằng kéo vào trong lòng ngực mình.

Nói gì mà không dễ dàng tha thứ bạn trai cũ quấy rầy?

Tiêu Phàm tức giận nện một đấm vào vách tường, tôi là có thể dễ dàng tha thứ cho các cậu kết phường lừa gạt chắc?

Nam sinh kia và Vệ Đằng chắc chỉ là bạn bè nhỉ? Vì muốn đuổi mình đi mới cố ý diễn trò thôi? Không phải thật...

Tiêu Phàm nghĩ như vậy, hít một hơi thật sâu, mới khiến cho bản thân bình tĩnh lại.

Đêm nay, ống nước ngược lại không rò rỉ, bóng rổ cũng không đập, chẳng qua là lúc đêm khuya, đột nhiên vang lên từng trận rên rỉ.

Tiêu Phàm bị dọa tỉnh, tiếng giường kéo kẹt vang lên không ngừng trên đỉnh đầu, thanh âm xuyên thấu qua sàn nhà truyền tới, có chút mơ hồ, lại có thể nghe ra đó là đang làm gì.

Huống chi, mở cửa sổ, ban đêm thanh tĩnh truyền đến tiếng thở dốc khiến người ta tưởng tượng lung tung, tiếng rên rỉ tựa như một loại ảo mộng, đối với Tiêu Phàm mà nói thì y hết sức đánh bên tai.

Làm ơn, bật GV cũng không cần bật lớn vậy chứ!!

Cố gắng hít thở sâu, kiềm chế dục vọng muốn xông lên giết người, Tiêu Phàm lại một lần nhắm mắt lại, mang nút tai, lại một lần mất ngủ.

Trong lòng dày xéo đau đớn.

Từ chối tin tưởng, thuyết phục bản thân đây chẳng qua là giả vờ, những dấu vết đó, những lời nói đó, những âm thanh đó, tất cả đều là giả tạo.

Nhưng mà, Vệ Đằng vì muốn mình từ bỏ mà diễn kịch đến mức đó sao?

Tìm người thứ ba ra mặt là muốn đuổi mình đi hay là chọc tức mình đây?

Cuộc sống dày vò người như vậy, qua được vài ngày, Tiêu Phàm vẫn không có ý định muốn dọn đi.

Trong lòng Vệ Đằng càng ngày càng bất an, luôn cảm giác mấy lần gặp mặt Tiêu Phàm, trong ánh mắt hẳn mang theo tâm tình nồng đậm.

Loại tâm tình đó khiến cho Vệ Đằng kinh hãi run rẩy, nhiều hơn nữa là sợ, sợ bản thân kiên trì không nổi lại bị đắm chìm.

Một cuối tuần, Tiêu Phàm kiên nhẫn chờ đợi người đưa đồ ăn bán ngoài đến.

Cũng không phải chờ thức ăn của mình, mà là chờ phần của trên lầu, trải qua quan sát suốt mấy ngày nay, phát hiện đám Vệ Đằng đều gọi đồ ăn ngoài, lần nào cũng gọi rất nhiều thức ăn, hai người đàn ông tuyệt đối không thể ăn nhiều như thế, ngược lại giống như là có nuôi thêm một con heo vậy.

Lại căn cứ theo quan sát tỉ mỉ, trên lầu hẳn là ở ba người.

Trừ Vệ Đằng và Châu Vũ, còn thêm một cô gái.

Bởi vì quần áo phơi trên ban công, có một lần bị gió thổi xuống, Tiêu Phàm đứng lúc thấy một cái quần trắng.

Nếu còn có người ở cùng nhau, vậy lúc ăn cơm, nhất định sẽ không trốn đi.

Đợi đến lúc người đưa thức ăn đến ngoài lầu 5, Tiêu Phàm đột nhiên mở cửa.

Người nọ bị dọa sợ hết hồn, lại thấy Tiêu Phàm mỉm cười lễ phép: “Tôi có đồ muốn đưa lên lầu, anh đưa thức ăn cho lầu 6 à?”

“Đúng vậy. . .”

“Vậy cùng vào đi.”

Vì vậy, Tiêu Phàm đi theo sau lưng hắn, cùng lên lầu.

Tiêu Phàm cũng chẳng muốn lén lút làm gì nhưng đám người Vệ Đằng mỗi lần thấy hắn qua mắt cửa liền chuẩn bị ứng phó, ví dụ như để cô gái kia trốn đi, làm quần áo xốc xếch rồi nằm trên sa lon.

Nghे được có người gõ cửa, Vệ Đằng liếc nhìn, là người đưa thức ăn, vội vàng chảy nước miếng mở cửa.

“Thức ăn đưa tới rồi!”

Châu Vũ cũng cười tươi rồi chạy tới đón hộp cơm, không ngờ từ sau lưng người đưa thức ăn toát ra một cái Tiêu Phàm, “Chào mọi người, tôi mang đồ lên, cùng nhau ăn cơm thôi.”

Nói xong cũng không để ý phản ứng ngây ngô của hai người, vòng qua bọn họ vào cửa.

Ánh mắt đảo qua bên trong phòng, chỉ thấy phòng ngủ vừa bị bạo lực mở ra giờ lại nhẹ nhàng khép lại.

Tiêu Phàm nhếch môi cười cười, tự nhiên ngồi trên ghế sa lon, mở hộp cơm ra: “Vệ Đằng, anh mang theo món sườn em thích nhất này, Châu Vũ đến đây, cùng nhau ăn đi.”

Nể tình chí ít cậu cũng là bạn cậu ấy, tôi mới khoan dung như thế, Châu Vũ cậu cũng thật quá đáng.

Tiêu Phàm hướng Châu Vũ ôn tồn mỉm cười, đưa cho hắn đôi đũa: “Đến đây, ăn đi.”

Vệ Đằng và Châu Vũ liếc mắt nhìn nhau, toàn thân cứng ngắc ngồi đối diện Tiêu Phàm.

Châu Vũ mặt mũi cau có ăn uống, Vệ Đằng là thấp thỏm bất an nhai sườn, thỉnh thoảng nhìn về phía đối diện, chạm phải ánh mắt dịu dàng của Tiêu Phàm, vội vàng chột dạ cúi đầu.

“Đúng rồi, tôi lấy được mấy tấm vé xem phim suất 8h tối nay, các cậu có hứng thú không? Cùng đi chứ.” Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Châu Vũ hừ lạnh một tiếng, “Cùng đi? Mệt anh nghĩ ra! Ba người chúng ta đi tính là quan hệ gì vậy?”

“Bởi vì tôi là bạn trai cũ của Vệ Đằng, ngay cả cùng nhau xem phim cũng không được sao? Vệ Đằng sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng đầy hàm ý, nói xong liền gấp một miếng sườn đưa vào bát khấy khấy, kéo dài thời gian.

Châu Vũ nháy mắt với Vệ Đằng, Vệ Đằng cúi thấp đầu không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới có chút buồn rầu thở dài: “Vé thật vất vả mới lấy được, nếu các cậu không muốn thấy tôi, vậy các cậu cứ đi đi, còn dư lại một tấm cứ đưa bạn là được rồi.”

Bả vai Vệ Đằng giật giật, vẫn không nói lời nào.

“Tốt nha, cảm ơn.” Châu Vũ không chút khách sáo cầm vé lại, “Anh nói đúng, quả thật là không muốn đi cùng anh, đừng nói tôi hẹp hòi, vừa nghĩ anh từng ở cùng Vệ Đằng, trong lòng tôi liền cảm thấy khó chịu.”

Tiêu Phàm mỉm cười đứng dậy, “Vậy cũng tốt, tôi xuống lầu trước, chúc các cậu vui vẻ.”

Sau khi ra cửa, chân mày của Tiêu Phàm cau lại.

Cái gì gọi là trong lòng khó chịu? Bây giờ khó chịu nhất chính là tôi này.

Nếu không phải vô tình thấy món quần áo bị gió thổi rơi, hoài nghi rồi đi điều tra, tra được Châu Vũ có người bạn gái tên Ngưu San San, các người còn tiếp tục diễn như vậy, thật không dám đảm bảo bản thân có bộc phát hay không.

Nghĩ đến móng vuốt Châu Vũ lướt qua lướt lại trên ngực Vệ Đằng, Tiêu Phàm liền giận đến muốn đánh người.

Chờ Tiêu Phàm đi khỏi, Vệ Đằng mới ngẩng đầu lên tròng Châu Vũ, “Tớ phi, con người cậu quả thật là quá không biết xấu hổ nha!”

Châu Vũ cười giờ giờ tấm vé trong tay, “Sao vậy, cậu đau lòng à? Hey, anh em tớ đây không phải là giúp cậu trút giận sao, cậu nhìn thử bộ dáng hần xem, còn nói cái gì mà Vệ Đằng sẽ không hẹp hòi như vậy chứ? Tớ phi, hần tưởng mình là ai vậy, hần nói đi cùng thì đi cùng à?”

Vệ Đằng nghĩ nghĩ, thở dài: “Tấm vé kia vừa vặn đưa cho San San, thật ra thì tớ cũng không muốn đi cùng hần, đỡ phải lúng túng.”

Ngư San San rút cuộc mở cửa bước ra, vọt tới ghế sa lon bên cạnh cầm đĩa lên ăn.

“Chết đói mình! Các cậu nói chuyện cũng không nhanh lên một chút, tớ trốn trong phòng ngủ nghe mùi sườn thơm phức, nước miếng sắp chảy khô rồi!”

“Không có việc gì, bà xã, anh chờ lại cho em hơn nửa hộp này!” Châu Vũ nói xong liền đem sườn trong chén mình toàn bộ gấp qua, “Em chính là ăn thành heo, anh cũng nuôi em.”

Vệ Đằng lắc đầu thở dài.

Hai người bạn thân này dính với nhau đã lâu như vậy vẫn là ngọt ngào như mật, nhìn thật khó chịu.

Hơn nửa sườn này là Tiêu Phàm cho tớ mà, các cậu có thể ăn đều là nhờ vào phúc của tớ...

Bị loại ý nghĩ này dọa sợ hết hồn, Vệ Đằng vội vàng thu liễm tâm trạng, vùi đầu ăn cơm.

8h tối, ngọn đèn trên đường đi bộ sáng rực, rạp chiếu phim người đông nghìn nghịt.

Bởi vì là buổi công chiếu ra mắt, hơn nữa còn là siêu phẩm đã tuyên truyền rất lâu, bộ phim tụ tập các minh tinh, giá vé đặc biệt cao, người xem cũng đặc biệt nhiều.

Ba tấm vé, có hai tấm là vé đôi, Vệ Đằng dĩ nhiên là để Ngư San San cùng Châu vũ ngồi cùng nhau, một mình ngồi ở hàng sau.

Đến 8h, ánh đèn trong phòng vụt tắt, phim bắt đầu chiếu, chỗ ngồi bên cạnh Vệ Đằng lúc này mới có người tới.

Trong nháy mắt, Vệ Đằng toàn thân căng thẳng, hơi thở quen thuộc đó, không cần hỏi cũng biết là ai.

Tiêu Phàm! Tên khốn kiếp này làm cách nào tới?

Vệ Đằng quay đầu, mơ hồ có thể thấy đường cong gò má của hắn, lúc ánh sáng bộ phim sáng hơn, thậm chí có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt bên môi hắn.

Vệ Đằng giận đến nghiến răng ken két, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn vang lên bên tai: “Không ngại anh ngồi bên cạnh em chứ?”

Vệ Đằng hừ một tiếng, trong lòng giờ mới hiểu được.

Tên ác lang này đã sớm thiết kế bẫy rập để cho người ta chui vào!

Hắn nhất định là mua trước một cặp vé, sau đó lại mua một cặp vé khác, giao ình ba vé, vừa vặn cho Châu Vũ và Ngưu San San vé đôi!

Sớm biết nên ngồi cùng Châu Vũ, để Ngưu San San ngồi một mình gặm bắp rang, nếu không phải tại hai người bọn họ ngọt ngào như mật không chịu tách ra...

“Đừng nổi giận, anh là có lời muốn nói với em.” Hơi thở nóng hổi của Tiêu Phàm phun bên tai, dọa đến Vệ Đằng lưng cứng ngắc không dám động đậy.

“Có cái gì để nói!” Vệ Đằng hạ giọng rống lên một tiếng.

Những người bên cạnh quay đầu nhìn Vệ Đằng, “Ồn chết được!”

Vệ Đằng lúng túng cúi đầu, Tiêu Phàm vỗ nhẹ lưng hắn, “Xem phim xong trước đã, ở đây nói không rõ.”

Tim Vệ Đằng đập hơi nhanh, đợi một hồi lâu hắn quả thật không nói, vì vậy cũng tập trung xem phim.

Là câu chuyện bối cảnh vườn trường, mối tình tay ba thông thường nhất.

Có một người yêu bạn thân nhất của mình nhưng người bạn đó chỉ yêu người đàn anh khóa trên.

Người đó vẫn nhìn bọn họ từ lúc yêu nhau đến lúc chia tay, nhìn con đường chông gai của bọn họ. Bản thân yên lặng đứng ở trong góc nhỏ, an ủi bọn họ, trợ giúp bọn họ, nhưng cho tới bây giờ chẳng hề mơ mộng có thể đạt được tình yêu.

Khung cảnh cuối cùng là đặc tả những kỷ niệm tươi đẹp trước đây, mỉm cười với người yêu đặc biệt rực rỡ, bóng hình sau gốc cây, cái gọi là người thứ ba yên lặng xoay người rời đi, lưu lại bóng lưng cô đơn.

Không khí có chút áp bách, thậm chí có người khóc trong rạp.

Bộ phim kết thúc, lúc đèn còn chưa bật sáng, Tiêu Phàm đột nhiên nắm tay Vệ Đằng, ngón tay khô ráo lỏng qua, giữ lấy, sau đó kéo hẳn ra ngoài.

Vệ Đằng phản kháng, tay lại bị hắn siết thật chặt.

Đến ngoài cửa, Vệ Đằng nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, Tiêu Phàm thở dài, buông tay hắn ra.

Vì bộ phim kia hơi buồn, trong lòng Vệ Đằng rất không thoải mái. Hắn biết Tiêu Phàm mời bọn họ đi xem bộ phim này là cố ý muốn gợi ỉnh nhớ vài thứ.

Ví dụ như khi đó, tình tiết ngây ngốc chờ hắn dưới thư viện, thí dụ như tình tiết lúc hắn để mình dựa vào vai ngủ gục, tự sửa lại bút ký ỉnh, ví dụ như tình tiết sau khi tan học mỗi ngày, đến ký túc của hắn nhìn hắn mang tạp dề nấu cơm, ví dụ như tình tiết vào ngày nghỉ đó, hai người len lén ở chung, cả ngày cả ngày dính lấy nhau...

Khi đó quả thật rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Sau này mới biết, tất cả những điều đó chẳng qua là giả tạo, trong lòng hắn cũng chẳng có vị trí của mình, thứ mình muốn, hắn hoàn toàn không thể cho.

Xa nhau là lựa chọn tốt nhất, nếu đã lựa chọn thì sẽ không hối hận.

Vệ Đằng trầm mặc một lát, cuối cùng lên tiếng hỏi: “Tiêu Phàm, anh rốt cuộc muốn phải thế nào? Điều đã qua lâu như vậy.”

Tiêu Phàm chăm chú nhìn Vệ Đằng, hồi lâu sau, mới mở miệng nói rằng: “Anh hy vọng em cho anh một lần cơ hội, lần cuối cùng.”

“Bù đắp sao?” Vệ Đằng cười lạnh, “Không cần phải thế! Tôi không hận anh, cũng không cần anh bù đắp lại, anh có nhiều thời gian đến quán lấy tôi như vậy, chỉ bằng đuổi theo Diệp Kính Văn trở lại đi, hai người các anh mới thích hợp nhất!”

Nói xong quay đầu định đi, lại bị Tiêu Phàm kéo lại.

“Người Diệp Kính Văn yêu là Lâm Vi, còn người anh yêu... là em.”

Vệ Đằng dừng bước lại, kéo môi cười cười, xoay đầu lại dùng sức hất hấn ra.

“Đùa bỡn tôi rất thú vị à? Anh cho rằng tôi vẫn là Vệ Đằng ngu ngốc hồ đồ năm đó sao, chỉ cần bị anh mỉm cười dụ dỗ một chút, nói mấy câu lời ngon tiếng ngọt, lại ngoắc ngoắc ngón tay liền ngu ngốc chạy đến liếm ngón chân anh?! Tiêu Phàm! Tôi biết anh xem tôi như lớp xe, lớp chính bị hỏng không dùng được mới đem tôi ra phơi phơi! Nói đi, Diệp Kính Văn đi rồi phải không? Anh cảm thấy cô đơn mới tìm tôi về cho anh chút anh ủi phải không?” Nói xong, lại hung hăng trừng mắt liếc hần: “Xin lỗi, tôi không theo hầu!”

“Vệ Đằng, em ba lần bốn lượt nghĩ cách đuổi anh đi, thậm chí đóng kịch cũng làm đến trình độ đó, nói thật, em ghét anh như vậy sao? Không muốn cho anh bất cứ cơ hội nào?”

Vệ Đằng hít mũi một cái, “Tôi không ghét anh, chẳng qua là không hiểu, anh còn muốn từ chỗ tôi lấy được những gì? Đồ cho anh đều bị anh ném, anh còn muốn đòi thứ gì nữa?”

Tiêu Phàm im lặng trong giây lát, dịu dàng nói: “Chúng ta bắt đầu lại được không? Anh luôn luôn không có cách nào quên em. Chỉ có lúc ở cạnh em, anh mới cảm thấy trong lòng đặc biệt vui vẻ, nhìn nụ cười của em, bản thân cũng sẽ vui lên. Từ nhỏ đến giờ anh cũng chưa từng có sự vui vẻ đơn thuần như thế, cảm giác đó quá khắc cốt铭心. Ban đầu không biết đó là yêu, cũng không biết làm sao để đáp lại nhiệt tình của em, luôn cảm thấy mờ mịt, thậm chí chẳng biết làm sao.”

“Bởi vì từng thích người khác mà không có kết quả, anh đối với tình cảm luôn có điều bảo lưu, không dám toàn tâm toàn ý trả giá, sợ lại bị thương lần nữa. Lúc đó anh không biết em sẽ để ý những điều này, không nói thật với em, còn tưởng rằng em sẽ vẫn chờ anh, đợi đến lúc anh hoàn toàn từ bỏ Diệp Kính Văn và Lâm Vi, không nghĩ đến... em lại rút lui trước.”

Ánh mắt Tiêu Phàm chăm chú nhìn Vệ Đằng, giọng nói rất dịu dàng, rất ấm áp.

Cho đến giờ chưa từng thấy hần lộ ra vẻ mặt đó, kiên cường mỉm cười nhưng lại cười đến đặc biệt cô đơn. Giữa đôi lông mày, còn có tâm tình nồng đậm, tựa như đã bị đè nén thật lâu.

Vệ Đằng liếc mắt nhìn cánh tay siết chặt của hần, vì quá dồn sức mà có hơi đau, “Anh buông tay trước đã.”

“Anh sẽ không buông em ra, cho anh một cơ hội cuối cùng được không?”

Vệ Đằng cười.

Anh cho rằng tôi sẽ luôn chờ anh, nên sau khi bị tổn thương vẫn phóng khoáng nói cho anh thêm một cơ hội.

Thậm chí oán trách mình không đợi đến ngày anh từ bỏ quá khứ phải không?

Anh cho rằng Vệ Đằng tôi chính là người thấp kém như thế, phải một lòng một dạ chờ đợi phía sau anh, chờ anh quay đầu lại phải không?

Đợi đến cuối cùng khi anh quay đầu lại, vội vàng mỉm cười nhào tới, giống như nhận được ban ơn sao?

Lúc Vệ Đằng cười lộ lên, ánh mắt rất đẹp, thế nhưng bây giờ, nhìn ánh mắt đang gượng cười giả vờ không để tâm, lại cảm thấy tim đau như dao cắt.

“Tiêu Phàm, anh có biết một người đứng trong nhà vệ sinh vừa bẩn vừa thối của xe lửa khóc lóc, là mùi vị gì không?”

“Anh có biết, một người đứng ở bệnh viện xếp hàng, toàn thân đau đến co giật, nhưng người yêu lại đang ở cạnh người khác xem bệnh, là cảm giác gì không?”

“Rất nhiều chuyện không phải cứ muốn vẫn hồi là có thể vẫn hồi lại được. Suy nghĩ tôi đơn giản, nhưng lòng tôi cũng làm bằng thịt, không phải là quả cà chua mà tùy ý anh muốn giẫm thì giẫm, bóp thì bóp.”

Tiêu Phàm không nói gì, chẳng qua là ngón tay nắm lấy Vệ Đằng lại run rẩy dữ dội.

“Anh buông tay, tôi muốn đi về rồi.” Vệ Đằng còn chưa nói hết, lại bị một nguồn lực kéo đến bên cạnh, lúc quay đầu lại, chỉ thấy Châu Vũ tung một đấm qua, đánh Tiêu Phàm gục trên mặt đất.

Vệ Đằng đứng tại chỗ, định tới can ngăn Châu Vũ, cánh tay lại bị Ngưu San San kéo lấy.

“Phi! Họ Tiêu kia, anh cũng nghe được rồi đó?! Vệ Đằng bị anh tổn thương nặng bao nhiêu, anh biết? Không chỉ như vậy, tôi cho anh biết Tiêu Phàm, năm đó lúc cậu ấy quay về ký túc xá, cả người thất hồn lạc phách giống như tên lang thang, liên tục mấy ngày đều bị ác mộng làm giật mình tỉnh giấc. Sau khi tỉnh lại núp ở trong phòng vệ sinh dùng nước lạnh vỗ mặt! Cậu ấy ăn không vô ngủ không ngon, phát bệnh dạ dày, cả người rút lại trên giường mà gọi tên anh! Khi đó anh ở đâu? Anh ở đâu? Anh đang ở bên người khác đi?”

Châu Vũ lớn tiếng rống lên, dứt lời, lại đấm qua một cái.

Tiêu Phàm cúi thấp đầu, không phản kháng, chống người đứng dậy, lại bị đánh ngã, tiếp tục đứng lên.

Bởi vì trong ấn tượng của mọi người, hần đều là con người chính chắn kiên cường, cho nên, bản thân phải giả bộ kiên cường.

Cậu hỏi tôi, khi đó ở đâu?

Có lẽ lót báo, ngồi trên toa hành khác đến nơi tiếp theo chẳng?

Có lẽ là tràn đầy hy vọng chạy đến thành phố A, nằm trong nhà Diệp Kính Huy mà nhớ đến Vệ Đằng đi?

Lại có lẽ lúc tra được đây chỉ là mưu kế các người gạt tôi, sau đó ngồi trước máy vi tính ngẩn người thôi?

Em đau lòng anh cũng khó chịu mà, Vệ Đằng...

Tình yêu là chuyện của hai người, em cho rằng chỉ có một mình em là biết chịu tổn thương sao?

Lòng của em làm bằng thịt, lòng của anh chẳng lẽ làm bằng băng sao?

Tiêu Phàm khẽ cười đứng lên, lau vết máu nơi khóe miệng.

Nắm đấm của Châu Vũ quả rất mạnh, đánh trên người, mỗi đấm đều đau đến thấu tâm.

Nhưng thật sự khiến người ta đau lòng, cũng không phải là quả đấm, mà là em.

Vệ Đằng, từ đầu đến cuối em đứng nơi đó, nhìn anh bị người ta đánh, một đấm lại một đấm, lần lượt bị đánh đến ngã nhào trên đất.

Em chỉ yên lặng đứng nhìn sao?

Tiêu Phàm vừa lau vết máu vừa đứng thẳng lưng, chậm chậm bước đến trước mặt Vệ Đằng.

Móc trong túi ra chiếc di động màu trắng, vết máu trên tay dính vào di động, chói mắt khác thường.

“Cái máy này, bởi vì năm đó hết pin, bỏ lỡ sinh nhật của em, anh vốn nên vứt nó, thế nhưng... nó là món quà cha anh tặng năm sinh nhật 18 tuổi... anh vẫn luôn giữ nó, không nỡ ném.”

Tiêu Phàm cầm di động trong lòng bàn tay, mỉm cười sờ sờ móc treo phía trên.

“Dây treo di động này, trên dây có hai mảnh kim loại viết tên Tiêu Phàm... món đồ rất rẻ rất đơn giản, anh cũng vẫn giữ lại, không nỡ bỏ. Sợ làm lạc mất, liền đem nó móc cùng điện thoại anh trân trọng nhất.”

“Đây là lúc ở Quế Lâm em tặng anh, còn nhớ không?”

Vệ Đằng há miệng, nói không ra lời.

Hồi lâu sau, lại nghe Tiêu Phàm khe khẽ thở dài: “Anh cũng có tình cảm, anh... cũng biết đau lòng. Vệ Đằng, anh có thể chống chịu được đến bây giờ, đều là bởi vì thật sự yêu em, em lại không tin. Thậm chí đến cho anh một cơ hội để chứng minh cũng không thể sao?”

Dứt lời, lại nhếch môi khẽ cười, vì khóe miệng chảy máu, lúc cười động đến vết thương, khiến cho nụ cười kia đặc biệt nhăn nhó khó coi.

“Vệ Đằng, không sao cả, anh sẽ tiếp tục chờ đợi, đến ngày em tiếp nhận anh.”

Dưới lớp vỏ ngoài cứng rắn của núi băng, kỳ thực là dòng nước hiền hòa nhất.

46. Quyển 05 - Chương 45

Ban đêm, những người xem phim giải tán, sau đó, rạp chiếu hỗn loạn vô cùng.

Vệ Đằng đứng trước lễ đường đợi rất lâu, mãi đến lúc Ngưu San San đứng đối diện mua quà vật xong vẫy vẫy tay với bản thân, mới vội vàng vọt qua.

Trong đám người huyên náo, dường như Vệ Đằng đã nghe thấy thanh âm của Tiêu Phàm, đang gọi tên mình, lại tưởng là bản thân nghe nhầm, bèn không chú ý nữa.

Trên đường trở về Vệ Đằng vẫn buồn buồn không vui, đến nỗi Châu vũ và Ngưu San San cũng buồn buồn không vui theo hắn.

Trong lòng Ngưu San San vẫn luôn nghi vấn, rốt cuộc nguyên nhân năm đó bọn họ chia tay, có phải theo lời Vệ Đằng là Tiêu Phàm đã có người khác, không dòm ngó đến cậu ấy, không quan tâm đến cậu ấy.

Ấn tượng Tiêu Phàm cho cô là dạng đàn ông có giáo dưỡng, căn bản không giống dạng hoa hoa công tử chân đạp hai xuồng.

Nhất định đã nhầm lẫn nơi nào rồi.

Ngưu San San còn đang suy nghĩ sự việc.

Châu Vũ tưởng rằng Vệ Đằng giận cậu ấy đánh Tiêu Phàm, cũng bực bội không nói lời nào.

Vệ Đằng thì không biết đang suy nghĩ gì, một mực hình mũi nhọn miệng.

Ba người ngồi xe bus quay về, dọc đường vẫn luôn im lặng.

Sau khi về phòng, ngồi trong phòng khách mở TV, bấy giờ Vệ Đằng mới mở miệng nói: “Các cậu nói, có phải tớ đã thật sự hiểu lầm anh ta không?”

Châu Vũ liếc hần một cái, Ngưu San San lại rất bình tĩnh không cắt ngang lời hỏi dò độc thoại của Vệ Đằng.

“Anh ta đem chuỗi dây tớ đưa móc cùng cái điện thoại cha anh ta tặng với nhau là có ý gì chứ?”

“Nói là vị trí của cậu trong lòng hắn là rất quan trọng, quan trọng giống như cha hắn! Hải lòng chưa?” Châu Vũ rống lên.

Vệ Đằng im lặng một lát, mờ mịt giật giật tóc, “Tớ luôn cảm thấy anh ta không yêu tớ, nhưng bây giờ nhìn xem, dường như lại không đúng.”

“Các cậu năm đó như thế nào chia tay vậy?” Ngưu San San đột nhiên hỏi.

Vệ Đằng ngẩn người, thấp giọng đáp: “Anh ấy nói với tớ anh ấy và Diệp Kính Văn là bạn bè, nhưng cả ngày lại ở bên cạnh Diệp Kính Văn, đối với tớ lại thờ ơ lãnh đạm, trong lòng tớ khó chịu, bèn bỏ đi.”

Ngưu San San hít một hơi: “Cậu đã thấy được hai người bọn họ làm cái gì? Hôn nhau?”

Vệ Đằng tức giận hét lên: “Còn cần phải nhìn sao! Hai người bọn họ suốt ngày dính lấy nhau, hơn nữa Tiêu Phàm trước đây thực sự từng yêu Diệp Kính Văn, nếu là cậu, cậu chẳng nghi ngờ à? MD, tớ ghét nhất là kẻ nào khẩu thị tâm phi, hơn nữa làm gì có người nào suốt ngày theo bên bạn mà gạt bỏ người yêu sang một bên, trong lòng anh ta không trong sáng, còn gạt tớ.”

Càng nói lại càng đau lòng, cúi đầu buồn buồn không vui.

“Nghi ngờ liền chia tay à? Vậy cậu còn dính với Châu Vũ cả ngày kia! Theo cách nói của cậu, tớ cũng nên ghen một chút, hoài nghi các cậu một chút.” Ngưu San San hướng Vệ Đằng trợn mắt.

Châu Vũ vội vàng nhảy dựng lên cách Vệ Đằng xa xa: “Bà xã, anh và Vệ Đằng không có gì khác, em đừng nghi oan cho anh.” Bị hai người cùng nhau xem thường.

Vệ Đằng nói tiếp: “Tớ để anh ta giải thích, ngoài miệng anh ta nói một đường sau lưng tớ lại làm một nẻo, cậu không biết tớ buồn bực bao nhiêu! Anh ta mỗi lần vừa nhìn thấy Diệp Kính Văn liền nhào qua, ném tớ sang một bên, rõ ràng Diệp Kính Văn ở trong lòng anh ta quan trọng hơn tớ.”

“Oh, cho nên cậu liền lưu lại một tin nhắn rồi rời khỏi à?”

“Đúng, tớ không chịu nổi, đi gọn sạch.”

Ngưu San San khe khẽ thở dài, qua ngời bóp cổ Vệ Đằng, “Cậu thẳng ngu à!! Tớ thật muốn bóp chết cậu!!”

“Này, chú ý móng tay của em!” Châu Vũ vội vàng chạy tới kéo Ngưu San San ra, Vệ Đằng mặt đỏ bừng ho khụ khụ.

“Khụ khụ khụ khụ... Ngưu nha đầu, lực tay của cậu lớn nha, muốn luyện bạch cốt trảo đừng lấy tớ làm mục tiêu chứ...khụ khụ...”

Ngưu San San uống hơn nửa ly nước, lúc này mới bình tĩnh trở lại, nói: “Cậu liền không nghĩ tới thử nói chuyện đàng hoàng với anh ta à? Chuyện cậu là trao đổi sinh chắc cậu cũng không nói cho anh ta biết đi? Cậu cứ như vậy mà ra đi, người ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, biết chưa? Tìm cậu cũng không có chỗ mà tìm!”

Vệ Đằng có chút chột dạ, “Chuyện trao đổi sinh này á, tớ không có cơ hội nói...”

“Oh, ở chung nhau lâu như vậy mà không có cơ hội nói? Cậu lừa ai vậy hả?” Liếc ngang Vệ Đằng một cái lại chuyển sang Châu Vũ: “Còn cậu nữa, có phải cậu đã liên kết với Vệ Đằng lừa gạt Tiêu Phàm?”

Châu Vũ quay đầu hừ một tiếng, “Đáng đời.”

“Lần Vệ Đằng nhận được điện thoại, anh ta thật sự đang ở thành phố A à?”

“Hình như phải...”

“Hai người các cậu! Cũng không biết nói chỗ nào gần một chút à?! Theo thời gian đến xem, hôm đó anh ta liền chạy tới rồi, liên tục ngồi gần 40 giờ trên xe lửa, hôm đó mua vé nhất định là vé đứng, khổ cực như vậy, chạy xa như thế mới biết được các cậu gạt người, trong lòng người ta lại không khó chịu à? Vệ Đằng cầu thả, Châu Vũ cậu làm ăn thế nào vậy!”

Châu Vũ quay đầu lại, hừ một tiếng lại quay đầu qua: “MD, anh thật sự tức hần bất nạt Vệ Đằng, anh lại không nghĩ tới hần ngu như vậy, nghe lời anh liền tin ngay.”

Ngưu San San lườm hắn một cái, lại chuyển sang Vệ Đằng: “Trước khi gặp cậu hắn từng yêu người khác, sau khi ở chung liền lập tức quên sạch người từng yêu trong quá khứ, cậu thích người dễ dàng quên mất tình cũ như vậy sao?”

“Vậy cũng không thể Diệp Kính Văn vừa trở về, hắn liền nhào qua rồi ném tớ sang một bên chứ! Cậu nói, thái độ đó không chọc giận người sao? Còn Hắc Bạch song lang, MD, hai người cả ngày thân thân mật mật đánh nhau như hình với bóng, giống như hắc bạch vô thường! Tức chết người không đền mạng mà!”

“Là chọc giận người a, cậu lưu lại một tin nhắn rồi hoàn toàn không có tin tức gì hết, còn nói dối lừa người ta đến thành phố A thật xa, cũng không chọc giận người sao!”

“Em làm gì cứ bênh vực hắn ta vậy?” Lần này là Châu Vũ không chịu nổi, liếc ngang Ngưu San San một cái.

Ngưu San San im lặng một lát, “Tớ vốn chính là ngọn cỏ đầu tường, hôm nay nhìn thấy hắn bị cậu đánh, vẫn một mực không đánh trả, ánh mắt nhìn về phía Vệ Đằng đặc biệt đau lòng, tớ cũng không tin trong lòng hắn không có Vệ Đằng! Hơn nữa, hắn đem đồ của cha và Vệ Đằng tặng dính lại cất giữ cùng nhau, chuyện này không nói rõ sao?” Ngưu San San thở dài, lại hỏi: “Diệp Kính Văn có từng tặng quà cho hắn không, Vệ Đằng?”

“Từng đưa một cái đồng hồ đeo tay...” Vệ Đằng nuốt nuốt nước bọt, nhìn bộ dáng Ngưu San San bộc phát, tiếp tục chột dạ, nói chuyện không có sức lực.

“Đã để đâu?”

“Ừm... để cùng cái đồng hồ đeo tay Lâm Vi tặng, gom thành một đôi mà... ở trong ngăn kéo, hắn đều không mang, thật lãng phí.”

Không đợi Vệ Đằng nói xong, Ngưu San San lại nhảy dựng lên đòi bóp cổ hắn, bị Châu Vũ ngăn lại.

“Tự cậu nghĩ xem, con người Tiêu Phàm, chân tình khó bộc lộ ra ngoài, bây giờ tớ cũng có chút đồng tình với hắn rồi, cậu thật là đồ đại ngốc.” Nói xong liền thở phì phì bỏ đi.

Vệ Đằng uống nước bị sặc, dốc sức ho sặc sụa, Châu Vũ ở bên cạnh cố gắng vỗ vỗ vai Vệ Đằng.

“Tớ nói này người anh em, lần này tớ cũng không biết nên làm thế nào giúp cậu nữa. Bà xã của tớ đứng bên phía Tiêu Phàm, tớ mà xuất chủ ý ngu ngốc nào đó cho cậu sẽ bị cô ấy bóp chết đó.”

“Ừm...” Vệ Đằng tự biết đuối lý, tiếp tục cúi đầu uống nước.

“Hơn nữa, tớ cảm thấy lời San San nói rất đúng, con người cậu vốn cầu thả, tên Tiêu Phàm đó đặt đồ của Diệp Kính Văn và Lâm Vi để cùng nhau là ý gì? Chính là nói, Diệp Kính Văn và Lâm Vi ở trong lòng hân quan trọng như nhau, nếu không, làm gì có người nào đem đồ của người mình thích tặng để cùng chỗ với đồ của tình địch đưa chứ?”

Vệ Đằng gật đầu.

Châu Vũ cũng là càng nói càng hưng phấn, hươ tay múa chân bắt đầu phân tích: “Cậu lại không giống, cậu đối với hân mà nói rất khác biệt biết chưa? Cậu tặng cho hân là quyển sách rách nha, vòng dây dỏm nha, đồ chơi vớ vẩn, so được với cái đồng hồ nổi danh của người ta sao? Nhưng lại được hân trân trọng, MD, tớ đều phải cảm động, chuỗi dây cậu đưa tớ ngay từ lúc dọn ký túc tớ đã ném mất rồi, những thứ đồ chơi rẻ tiền còn không phải tiện tay quăng đi. Này, tự cậu lo liệu đi, sau này tớ không giúp cậu, cậu muốn trách thì trách đất ấy.”

Châu Vũ nói xong, cũng quay đầu đi, đi tới nửa đường đột nhiên quay đầu lại, học Ngưu San San ném lại một câu, “đồ đại ngốc”

Vệ Đằng ngồi trên ghế sa lon, trong lòng cực kỳ không tự nhiên.

Chẳng lẽ thực sự như San San nói, trong lòng Tiêu Phàm, Lâm Vi và Diệp Kính Văn quan trọng như nhau? Tiêu Phàm thật lòng hy vọng cho bọn họ ở bên nhau, có thể hạnh phúc? Tiêu Phàm đến bây giờ cũng chưa từng muốn nhúng tay vào giữa hai người bọn họ làm kẻ thứ ba, mà là vẫn lấy thân phận người ngoài cuộc, tư cách bạn bè để trợ giúp bọn họ?

Trước khi Lâm Vi xuất ngoại đã gặp mặt hân, dáng vẻ hai người nhìn nhau mỉm cười, Tiêu Phàm như vậy sẽ làm người thứ ba tranh đoạt người cùng Lâm Vi sao? Không thể nào. . . bỏ qua không nói nhân phẩm anh ta không kém như thế, tự ái cũng không cho phép hân đào góc tường của Lâm Vi đi...

Sau đó Diệp Kính Văn trở lại, Tiêu Phàm cả ngày đi theo ở bên cạnh hân, có lẽ thật sự chỉ là... an ủi hân?

Eh...

Vệ Đằng càng nghĩ càng buồn bực, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Đồ hai người Diệp Lâm đưa cho hân, hân không đối xử khác biệt, càng không đem đồ của Diệp Kính Văn để riêng ra hoặc ném đồ của Lâm Vi đi, mà là... đặt ở cùng nhau.

Để cùng một chỗ, trong hộp tủ ở đầu giường.

Còn sách mình tặng hân, hân ngược lại là cả ngày cầm lên xem, có vẻ yêu thích không buông tay.

Chuỗi dây rẻ tiền mình tặng hần, chính là chuỗi dây có hai phiên kim loại ghi tên xấu xí ngoài hàng lề đường, nói thật, nếu không phải hôm nay hần đột nhiên lấy ra thì mình cũng quên mất rồi.

Lúc ấy chẳng qua là tùy tiện mua chuỗi dây, Châu Vũ một cái, em gái một cái, Tiêu Phàm một cái...

Tên Châu Vũ khốn kiếp đã sớm quăng đi, của em gái cũng chưa từng thấy qua, dù sao chỉ là món đồ chơi hai đồng rẻ tiền, mỗi lần đi du lịch đều mang về cho họ, bọn họ cũng quen tiện tay ném lung tung rồi.

Giống vậy, mấy thứ đồ chơi nhỏ nhỏ họ đưa, mình cũng ném tới ném lui.

Không ngờ Tiêu Phàm mang chuỗi dây dỏm đó móc cùng cái điện thoại đắt tiền cha hần đưa cho, còn nói, không nỡ ném đi...

Chỉ hai đồng thôi mà, không nỡ ném đi sao?

Vệ Đằng nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng càng đau.

Không chừng năm đó thực sự hiểu lầm hần rồi, có lẽ lúc đó, Tiêu Phàm đối với Diệp Kính Văn vẫn còn chút tình cảm, điều này cũng dễ hiểu thôi, hần không quên Diệp Kính Văn nhanh vậy chứng tỏ hần là người trọng tình nghĩa, không phải loại hoa hoa công tử thấy một người thì yêu một người.

Chính vì hần đối với tình cảm rất nghiêm túc, cho nên mới không nhanh quên mất Diệp Kính Văn như thế, mới quan tâm Diệp Kính Văn như thế, khi tâm tình hần ta sa sút, tốn rất nhiều thời gian theo cạnh hần ta.

Nhưng mà, đến giờ hần cũng không nghĩ đến ở cùng Diệp Kính Văn mà bỏ rơi mình.

Ngược lại là mình quá để ý hai người bọn họ, lại thêm mấy lời nói nhăng cuội trên diễn đàn, vì vậy mà ghen tuông, ghen nhiều rồi đầu óc hỗn loạn, cho rằng hần chỉ yêu Diệp Kính Văn, không yêu mình...

Ném lại một cái tin nhắn liền biến mất, thật là... có chút tùy tính, có chút quá đáng.

Nên hiểu hần nhiều hơn một chút, ở ngoài miệng nói tin tưởng hần, trong lòng cũng nên tin tưởng hần.

Con người Tiêu Phàm, nói chuyện sẽ chẳng có không phân lượng như thế, nếu hần nói cùng Diệp Kính Văn là bạn, vậy chắc chắn sẽ không có gì mờ ám, cho dù có chút tình cảm trên tình bạn, hần cũng sẽ từ từ làm phai nhạt phần tình cảm đó, luôn cần có thời gian.

Chẳng qua, thay đổi tình cảm kia quá chậm, bản thân lại nóng lòng, không kịp đợi lại trực tiếp rời khỏi.

Nghĩ như vậy, Vệ Đằng đột nhiên cảm thấy trong lòng trở nên tươi sáng, những thứ rắc rối kia toàn bộ giải quyết dễ dàng.

Năm đó quá xúc động chia tay, kỳ thực, cả hai đều có lỗi, Tiêu Phàm sai vì không xử lý tốt quan hệ giữa bạn và người yêu, còn mình, sai vì quá hấp tấp, quá nóng vội, không biết nghĩ uyển chuyển, cũng không đứng trên góc độ của hắn mà suy nghĩ thử, không có chuyện gì lại cố sức đoán mò, càng nghĩ càng khó chịu, không biết trao đổi với hắn một chút liền tự mình chạy mất.

Chạy mất còn chưa nói, hắn tìm tới trốn không gặp hắn, thậm chí nói dối gạt hắn...

Vệ Đằng có chút chột dạ, nhớ tới bộ dáng hôm nay Tiêu Phàm bị đánh đến mặt mũi bầm dập, tức giận đập xuống ghế sa lon một đấm.

MD! Tên khốn Châu Vũ này, cậu từ nhỏ là tên lưu manh thích đánh nhau, sao lại đánh đến Tiêu Phàm thành như vậy chứ! Tiêu Phàm người ta là đại thiếu gia, làm gì từng bị ai đánh ra như vậy chứ.

Vệ Đằng ở trong phòng khách gấp đến độ giơ chân, muốn đi xuống lầu tìm Tiêu Phàm, lại cảm thấy xấu hổ, muốn đẩy cửa đi đập Châu Vũ, San San lại ở đây, không tiện.

Đành ở phòng khách đi tới đi lui, giống như con kiến bò trên chảo nóng.

Đương lúc không biết làm sao, điện thoại di động vang lên, Vệ Đằng mở ra xem, là số của Tiêu Phàm.

Nhận điện có hơi hoảng hốt, chỉ nghe đầu bên kia vang lên thanh âm lạnh lẽo: “Xin chào, có phải người yêu của Tiêu Phàm không? Xin mời ngài đến bệnh viện một chuyến...”

Đầu óc Vệ Đằng ảm một tiếng nổ vang, những lời nói sau đó đều không nhớ rõ gì cả.

Chỉ biết lúc bản thân vô tri vô giác đến bệnh viện, chỉ có thể ngồi ở trên hành lang, nhìn đèn trong phòng phẫu thuật.

Trong tay siết chặt lấy di động của hắn lưu lại, trong chiếc điện thoại, số 1 là số của chính mình.

Vệ Đằng ngốc.

Sau đó là hắc lang Diệp Kính Văn, đại hồ ly Lâm Vi, lão cha keo kiệt, nữ vương ma ma.

Ngoại trừ mấy cái đó, chỉ còn số của giáo sư, sư đệ sư muội các loại.

Vệ Đằng từng lật xem, sau những cái tên có phân tổ.

Người yêu của tôi, bạn của tôi, người thân của tôi, công việc của tôi, bạn bè của tôi...

Tên của bản thân được phân trong tổ đầu tiên.

Nhìn cái tên Vệ Đằng gốc đó, còn cố ý thêm biểu tượng con nhím, Vệ Đằng chỉ cảm thấy mắt bị đâm tới phát đau, trái tim cũng co thắt đau đớn theo.

Ngón tay cầm di động của Vệ Đằng đều hơi run rẩy, nhìn cái tên Vệ Đằng gốc, không khỏi bắt đầu mắng chính mình.

Đàn chết được! Thật là quá ngu ngốc! Tại sao không tin là anh ấy yêu mày, anh ấy là người cao ngạo như vậy, có cần lừa đồ gốc như mày tiếng yêu không?

Thảo nào, anh ấy viết tên mày thành Vệ Đằng gốc, còn lấy ava nhím ngu, quả thật rất đúng! Con nhím ngu gốc nóng nảy!

Vệ Đằng hít mũi một cái, nhìn chằm chằm hình ảnh lấp lánh của điện thoại di động.

Bạn hần không nhiều, danh bạ ít, lật hai trang là hết, tổng cộng chỉ có mười mấy số.

Hộp thư đến có rất nhiều tin nhắn, từ một năm trước đều giữ lại.

Cho dù là tin thăm hỏi vào ngày lễ Lâm Vi gửi đến, hần cũng không xóa.

Thật ra hần là người rất trọng tình cảm, rất dễ thỏa mãn? Mấy câu thăm hỏi đơn giản cũng được hần lưu lại như bảo vật.

Nhưng mà, những người được hần xem như bảo vật lại ít quan tâm đến hần như vậy...

Nhất là mình.

Chỉ biết yêu hần, cũng không hiểu làm cách nào quan tâm hần.

Trước kia lúc ở cùng nhau, hần nấu cơm mình cũng không qua giúp, chỉ biết vui a về mà ăn.

Người này, ngoài mặt kiên cường độc lập, kỳ thật, trong lòng rất khao khát được quan tâm đi?

Vệ Đằng siết điện thoại di động, chỉ cảm thấy phía sau lưng một mảnh lạnh lẽo.

Nói yêu anh, hóa ra em lại chẳng hiểu gì về anh cả.

Nghe nói, lúc hắn bị xe đụng, ở cửa rạp chiếu phim, gần đường đi bộ.

Là lúc mình nhìn thấy đèn xanh cho người đi bộ sắp sửa chuyển sang đỏ, sau đó vội vàng chạy về phía đối diện sao?

Đám người huyên náo... là vì Tiêu Phàm bị đụng trúng sao?

Nghe anh ấy kêu Vệ Đằng nhưng cả đầu cũng không quay lại, mặc anh ấy bị xe đụng, bản thân còn mơ mơ màng màng đi theo bọn San San mua đồ ăn vặt bước lên xe bus.

Nghe nói lúc Tiêu Phàm bị đưa đến bệnh viện, trong tay còn siết chặt chiếc di động.

Bác sĩ mở di động của anh ấy, vì số kia đứng đầu tiên, lại được phân trong tổ người yêu nên mới không chút do dự nhấn gọi.

Vệ Đằng nhìn ánh đèn của cửa phòng phẫu thuật, tim lại đau xót.

Không dám nghĩ tỉ mỉ, nghĩ càng nhiều, sự thật liền càng tàn khốc.

Tiêu Phàm là vì cứu mình mới bị xe đụng phải, bản thân lại không biết gì cả... Lúc anh ấy ngã trên mặt đất nhìn bóng lưng mình, sẽ là tâm tình gì?

Vệ Đằng không dám nghĩ, chỉ có thể cố gắng nắm chặt di động, ngơ ngác chờ hắn rời khỏi phòng giải phẫu.

Diệp Kính Huy tựa vào tường, khoe miệng mang theo nụ cười, nhìn bộ dáng Vệ Đằng ngồi ở đó mà toàn thân phát run, rốt cục không nhịn được, đi tới.

“Tiêu Phàm không sao cả, đụng vào tay thôi, không nghiêm trọng.”

“Cái gì gọi là đụng vào tay thôi không nghiêm trọng hả? Tôi đụng anh thử xem?” Vệ Đằng vốn là tâm tình không tốt, đối với hắn dĩ nhiên không hòa nhã.

Diệp Kính Huy thở dài, “Tôi đụng mà, dĩ nhiên tôi biết...”

Còn chưa nói hết, Vệ Đằng liền nhảy lên, mắt đỏ hung dữ nhìn chăm chăm hắn, tung qua một đấm.

“MD! Là anh đụng anh ấy? Cái tên ngu ngốc này lái xe thế nào vậy? Anh tên khốn, tôi đánh chết anh!”

Lại một đấm đánh tới, Diệp Kính Huy bị đánh rớt kính mát, lộ ra một đôi mắt hẹp dài xinh đẹp.

Nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhếch khóe môi hướng Vệ Đằng cười nói: “Còn chưa có ai dám đánh tôi, chắc chắn, lá gan thằng nhóc cậu đây không nhỏ nhỉ.”

“Phi! Anh đụng người khác còn có ý kiến, tên khốn này...” Lời kể tiếp bị đối phương lấy tay ngăn lại, nắm đấm cũng bị giữ.

Vệ Đằng hung dữ nhìn chăm chăm hắn, dáng vẻ nhe răng nhếch miệng có vẻ giống dã thú thị uy.

Người đàn ông khẽ nở nụ cười: “Tiểu tử, thật đáng yêu nha.”

Vệ Đằng giận muốn xịt khói, đến bây giờ cũng chưa từng thấy tên nào không biết xấu hổ như thế! Thật muốn bóp chết hắn.

47. Quyển 05 - Chương 46

Vệ Đằng vừa định dùng chân đạp bụng hắn, đèn phòng phẫu thuật lại đột nhiên tắt.

Bác sĩ vừa ra tới, Vệ Đằng liền nhào lại, “Bác sĩ anh ấy như thế nào? Không sao chứ? Nhất định không có vấn đề gì đâu đúng không?”

Thiên sứ áo trắng quay đầu liếc nhìn nam nhân đang tựa vào tường mỉm cười bên cạnh, khe khẽ thở dài, “Cứu về được rồi, chẳng qua...”

Toàn thân Vệ Đằng run rẩy, “Chẳng qua cái gì? Anh ấy... anh ấy thế nào? Ông nói nhanh lên a!” Tay chân đồng thời nhào tới, kéo chiếc áo khoác trắng của vị bác sĩ.

“Tay trái có lẽ có thể khôi phục, cánh tay phải... xương gãy nát, không dùng được nữa.”

Vệ Đằng buông lỏng tay ra, cúi đầu xuống.

Cả người run rẩy dữ dội.

Hồi lâu sau, mới nhẹ giọng nói: “Tôi... có thể thăm anh ấy một lát không...”

“Ừm, có thể.”

Lúc Tiêu Phàm tỉnh lại, Vệ Đằng cúi thấp đầu ngồi ở bên cạnh, ánh mắt Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng, Vệ Đằng liền bối rối xoay đi.

Tiêu Phàm muốn động thử cánh tay, muốn giơ tay lên sờ sờ mái tóc con nhím của hắn, lại phát hiện cánh tay không có sức, bị thạch cao nặng nề bao chặt lấy.

Tiêu Phàm cau mày, Vệ Đằng lại đột nhiên nhào tới ôm hắn.

“Anh đừng đau lòng, tay của anh nhất định sẽ khá hơn, nhất định sẽ...” Vệ Đằng lặp đi lặp lại những lời như thế, không biết là nói cho Tiêu Phàm nghe, hay là nói cho chính mình, “Cho dù... cho dù không khỏe lại, em cũng sẽ ở bên cạnh anh.”

Giọng nói đều có điểm nghẹn ngào, nụ cười nặn ra rất miễn cưỡng, khiến cho Tiêu Phàm nhìn thấy vô cùng đau lòng.

“Vệ Đằng...”

“Anh biết thần điêu đại hiệp ấy, nếu như anh là Dương Quá, em xem như là con chim đại bàng lớn đi theo bên cạnh anh.” Vệ Đằng nói xong, lại vùi đầu vào trước ngực Tiêu Phàm, nghe nhịp tim mạnh mẽ trong ngực hắn, nhìn gương mặt bị sưng vì Châu Vũ đánh, mũi lại đau xót.

“Xin lỗi... em không hiểu chuyện, em tùy tính, em không suy nghĩ đến cảm nhận của anh đã phải mong bỏ đi, em đáng chết, em đáng kiếp! Anh đánh em đi!” Nói xong lại nghĩ tới cánh tay Tiêu Phàm không thể cử động, trong lòng lại càng khó chịu, dừng một lát, cúi thấp đầu nói rằng: “Mắng em đi.”

Tựa như cậu học sinh nhận lỗi với giáo viên, bộ dáng tủi thân cứ như quả cà đắng sượng

Tiêu Phàm sững sốt một hồi lâu, tựa hồ rốt cục hiểu được chuyện gì, vội vàng hỏi: “Em đang nói gì? Cái gì đại bàng lớn... cái gì Dương Quá?”

Nghĩ đến Tiêu Phàm tới giờ cũng không xem tiểu thuyết kiếp hiệp hay phim truyền hình, trong lòng Vệ Đằng lại đau nhói, không đợi Tiêu Phàm nói chuyện, liền sắp lại hôn lên môi hắn, dán môi nhẹ nhàng nói: “Có nghĩa là em sẽ luôn bên cạnh anh, luôn luôn theo anh.”

Tiêu Phàm còn chưa kịp phản ứng, Vệ Đằng lại hôn thêm một lần, đầu lưỡi lỗ mãng liếm môi hồi lâu, cọ tới cọ lui chính là không đi vào, Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ, mở miệng ra, dịu dàng quần lấy đầu lưỡi của Vệ Đằng.

Nụ hôn sau khi xa cách thật lâu, tựa như gọi về ký ức ngọt ngào nhất của dĩ vãng.

Răng môi gấn bó, xoay chuyển triền miên.

Loại mùi vị quen thuộc đó, nhiệt độ nóng bỏng, hơi thở ấm áp, nụ hôn dịu dàng, đem pháo đài kiên cố nhất của trái tim đều mở ra.

Trái tim sau khi bị thương tổn, được vá lại, càng thêm dày chắc ấm áp.

Chỉ cần bạn chịu vá lại, chứ không phải mặc cho lỗ hổng kia dẫn gió lạnh vào.

Sau nụ hôn dài, Tiêu Phàm đột nhiên mỉm cười.

“Anh nói, kỹ thuật hôn của em sao chẳng tiến bộ chút nào vậy?”

Vệ Đằng đỏ mặt, sao có thể tiến bộ chứ, này không, ngay từ nụ hôn đầu vẫn luôn cùng một mình anh, đều không có cơ hội tìm ai luyện tập cả...

“Lời vừa nãy em nói là có ý gì? Em sẽ luôn bên cạnh anh? Sao đột nhiên thay đổi chủ ý.” Tiêu Phàm ôn hòa chăm chú nhìn hắn, ánh mắt rất nghiêm túc chân thành.

Vệ Đằng tâm đau xót, cũng không biết nên làm thế nào giải thích với y, con người y kiêu ngạo như vậy, nếu như biết cánh tay mình bị tàn phế, nhất định sẽ rất đau khổ...

Có nên gạt anh ấy không? Nên làm cách nào nói cho anh ấy biết?

Suy nghĩ thật lâu, quyết định vẫn là chờ vết thương của anh ta lành lại hắn nói cho anh ta biết vậy...

Vệ Đằng hít mũi một cái, giả bộ làm ra bộ dáng độ lượng: “Cái đó, em nghĩ thông suốt rồi, chuyện đã qua hai người đều có chỗ không đúng, đều đã qua cũng không so đo nữa, theo như anh nói, bắt đầu lại một lần nữa đi. . .”

“Em thật sự nghĩ như vậy?”

Vệ Đằng gạt đầu.

“Không phải là bởi vì do cánh tay chứ?” Tiêu Phàm đột nhiên cười, cười đến có chút bị ai.

Nhìn chăm chăm thẳng hướng Vệ Đằng, khiến cho toàn thân Vệ Đằng đều run rẩy, thật muốn giết cái tên khốn tông người ta kia, thật là muốn mạnh mẽ ôm anh ấy khóc lớn một phen!

Nhưng bây giờ, Vệ Đằng chỉ là mở miệng, thanh âm vướng trong cổ họng, một chữ cũng phun không ra.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm mới khe khẽ thở dài, cười nói: “Vệ Đằng, tay của anh không bị sao hết, em không cần vì thế mà tự trách, thậm chí để bản thân chịu uất ức.”

“Em không phải...” Vệ Đằng vừa muốn mở miệng, lại bị Tiêu Phàm cắt ngang: “Cần bản không nghiêm trọng như vậy, người đụng anh là anh trai của Diệp Kính Văn, anh đoán chừng hẳn là muốn để anh diễn khổ nhục kế, gạt lấy sự đồng tình của em, nếu là hẳn ngã chủ ý, hẳn nhất định là có chừng mực sẽ không đụng anh đến tàn phế, tay của anh bây giờ mặc dù không có tri giác, anh nghĩ có lẽ chỉ là gãy xương nhẹ, hoặc là bọn họ tiêm thuốc mê cho anh rồi.”

Vệ Đằng kinh ngạc đến há to miệng, thật lâu đều nói không ra lời.

Tiêu Phàm cười cười, nói tiếp: “Em không cần để ý, anh mặc dù là bởi vì đuổi theo em mà bị đụng phải, nhưng mà, cũng không nghiêm trọng như vậy, tháo thạch cao là ổn thôi. Em đừng tin lời nói dối của bọn họ. Lại càng không cần phải vì vậy mà đau lòng, thậm chí vì vậy mà tha thứ cho anh, tiếp nhận anh. Diệp Kính Huy lái xe chờ ở nơi đó, lúc anh bị đụng phải thấy xe nhìn quen mắt, lúc ấy ngất rồi không có ngẫm nghĩ, bây giờ nhìn lại, đây hết thấy đều là hẳn an bài ổn thỏa.”

Dừng một chút, lại nói: “Anh yêu em, anh cũng sẽ không lừa em nữa, cũng không muốn em bị bất kỳ tổn thân nào, Vệ Đằng.”

Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng, cười rất dịu dàng, thanh âm cũng rất thành khẩn.

Hồi lâu sau, Vệ Đằng mới khép lại cái miệng vì kinh ngạc mà mở ra rất to, hung hăng trợn mắt nhìn hẳn một cái, từ trên ghế đứng lên, hét lớn một tiếng: “Anh là đồ ngu hử, anh cho rằng em là bởi vì đồng tình anh nên mới nói như vậy sao!!”

Nói xong, xoay người thở phì phì bước ra ngoài.

Tiêu Phàm sửng sốt, chỉ nghe phía ngoài lại một trận quyền cước đánh nhau.

Chỉ chốc lát sau, Diệp Kính Huy sầm mặt vào cửa.

“Cậu là tên ngốc hử!!” Vừa vào cửa liền bắt đầu mắng chửi người, dáng vẻ như rất tức giận, ưu nhã, phong độ, giáo dưỡng cũng không biết chạy đi đâu mất rồi.

“Nếu biết là tôi đang giúp cậu, sao còn nói ra? Thằng nhóc kia vừa ra tới nhìn thấy tôi liền đánh! Cậu sao mà cả khổ nhục kể cũng không biết diễn vậy? Nhân cơ hội tóm cậu ta lại không tốt sao? Đầu óc cậu nghĩ thế nào vậy! Tốn công tôi tỉ mỉ bố cục, ở cửa rạp chiếu phim chờ lâu như vậy, chiếc xe của tôi, sửa đất bao nhiêu có biết không? Cậu làm sao lại cung khai ngay thế?”

Tiêu Phàm chỉ khe khẽ thở dài, cười nói: “Tôi nói không lừa cậu ấy thì sẽ không lừa cậu ấy.”

Diệp Kính Huy lạnh lùng nhìn Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm nhún nhún vai, tiếp tục nói: “Tôi hy vọng lòng cậu ấy thật sự tiếp nhận tôi là vì yêu tôi chứ không phải mang theo những tâm tình khác, cậu ấy tự trách mình, đau lòng, tôi sẽ đau lòng.”

Diệp Kính Huy nhìn chằm chằm Tiêu Phàm, một hồi lâu sau mới hừ một tiếng.

“Thật là cái tên ngoan cố bảo thủ.”

Diệp Kính Huy mang kính mát bị gãy hươ hươ trước mặt Tiêu Phàm, lạnh lùng nói: “Tôi xen vào việc của người khác, còn chọc một miệng lông, con nhím nhỏ nhà cậu, đâm người ta rất ghê gớm à. Đánh tôi một đấm, đánh nát cái kính mát của tôi luôn, mới vừa rồi ở bên ngoài lại nhào tới thăm hỏi bụng tôi một chút nữa.”

Nhìn nụ cười của Tiêu Phàm càng sâu hơn, còn mang theo mùi vị hạnh phúc kiêu ngạo, Diệp Kính Huy bắt đầu buông lỏng: “Tiêu Đại thiếu gia, cậu làm sao bồi thường tổn thất của tôi đây?”

Tiêu Phàm nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Kính mát tôi đền cho anh cái tốt hơn, sau đó, anh lại hỏi thăm bụng tôi một chút, được không?”

“Được đi, miễn cưỡng tiếp nhận.”

Không đoán được một khắc sau, Tiêu Phàm lại đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Bắt quá tiền thuốc thang do anh đền cho tôi, còn có, phí tổn thất tinh thần.”

Diệp Kính Huy ngẩn người, đột nhiên nở nụ cười, “Tôi đột nhiên phát hiện tôi bắt đầu thích cậu, cậu và em trai tôi vẫn thật giống nhau, da mặt dày, không chịu chút lỗ lã nào.”

Tiêu Phàm khẽ cười cười, nghĩ thầm, vẫn là đừng thích tôi đi, bị đại nhân vật như Diệp Kính Huy anh đây thích là một chuyện rất xui xẻo à, ban đầu bởi vì thích Lâm Vi, đánh loại xuân dược ba trăm hào thăng cực kỳ quý giá cho người ta, bây giờ thích tôi, liền lái xe đến đụng tôi à...

Ngoài miệng lại vẫn đang khách sáo, “Tôi cũng rất thích anh a, Diệp nhị ca...”

Diệp Kính Huy cười được sâu hơn, “Được rồi, chuyện của cậu tôi cũng lười nhúng tay, cánh tay của cậu chỉ bị trật thôi, tháo bỏ thạch cao đi là được, trong khoảng thời gian này trước không phá đi, dĩ nhiên có thể nhân cơ hội bồi dưỡng một chút tình cảm, thậm chí...”

Nói đến chỗ then chốt, khoe miệng nhếch lên lộ ra nụ cười xấu xa, “Để cậu ta giúp cậu tắm rửa...gì đó”

Tiêu Phàm gật đầu mỉm cười.

Diệp Kính Huy nói tiếp: “Cậu và Kính Văn không phải là cùng xưng Hắc Bạch song lang sao? Tôi thấy cậu đang hoang hơn nó nhiều lắm, năm đó nó vì theo đuổi Lâm Vi, giả tử thân giả đáng thương, thủ đoạn gì cũng dùng cả, thậm chí dựng cảnh giả bản thân bị cưỡng bức, thẳng nhóc cậu sao dễ cung khai như vậy chứ, khổ nhục kế cũng không biết diễn, lãng phí thời gian quý giá của tôi.”

Diệp Kính Huy nói xong, liền phát phát tay đi ra ngoài.

Tiêu Phàm cúi đầu, mỉm cười không nói.

Trong lòng cũng đang nói, thật ra thì tôi với em trai anh tám lạng nửa cân, đều không tốt hơn chỗ nào.

Mưu kế cũng phải tùy người mà khác nhau, đúng bệnh bốc thuốc mới có hiệu quả a.

Thật ra thì, lúc ấy Tiêu Phàm bởi vì nhìn thấy Vệ Đằng xông đèn đỏ, quá mức khẩn trương, lúc xông lại, Diệp Kính Huy cũng giật mình.

Vốn là tốc độ xe không nhanh, sau khi thắng xe, theo lý mà nói chẳng qua là nhẹ nhàng đụng hấn một cái, lặn trên mặt đất hai vòng là xong rồi.

Không ngờ Tiêu Phàm so với dự tính càng điên cuồng hơn, lúc xông lại tốc độ quá nhanh, bị đụng trúng cánh tay tổn thương, còn chảy rất nhiều máu.

Lúc đưa đi bệnh viện, cho dù bình tĩnh như Diệp Kính Huy, cũng phải nhăn mày.

Bất quá lúc bị Tiêu Phàm trách hỏi, Diệp Kính Huy cũng là nhún vai như chẳng có chuyện gì, “Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi nghe lệnh em trai nha.”

Tiêu Phàm gọi điện thoại về hỏi Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn đầu óc như sương mù, “Đâu có chuyện gì liên quan tới tớ? Tớ có biết gì đâu, cậu đừng đổ oan cho tớ.”

Hai anh em đổ thừa lẫn nhau, Tiêu Phàm đành mỉm cười bất đắc dĩ, mặc dù ban đầu cũng không định so đo.

Trong lòng thật ra rõ căn nguyên, con người Diệp Kính Văn mặc dù thủ đoạn tồi tệ, còn chưa tồi tệ đến trình độ này, so với anh trai hẳn dĩ nhiên kém hơn một chút, Diệp Kính Huy mà, thủ đoạn vừa nhiều vừa ngoan độc, nghe đâu năm đó chuyện bắt cóc Lâm Vi cũng đã làm.

Cười lên cũng là bộ mặt vô tội, thật là một người đáng sợ, chọc không nổi, mình trốn được thì trốn.

Bất quá Vệ Đằng thật là đủ dũng cảm nha, đánh hẳn hai đấm, mạnh mẽ trút giận. Theo Kính Văn nói, không người nào có thể đụng tới một cọng lông của hắn, không ngờ lại bị Vệ Đằng ngốc đánh cho.

Đoán chừng là Diệp Kính Huy rất tức giận, cũng đối với Vệ Đằng không có biện pháp.

Lần nao loạn này cứ vậy mà kết thúc, đáng thương cho Tiêu Phàm, bây giờ hai tay bị bó bột cứng ngắt, làm việc gì cũng bất tiện.

Chung quy không thể dùng chân tắm rửa, dùng chân ăn cơm, dùng chân gõ bàn phím viết luận văn chứ?

Hôm xuất viện, Vệ Đằng không đến đón, sau khi Tiêu Phàm được Diệp Kính Huy đưa về, ngồi trên ghế salon, nhàn nhã chơi đùa bằng chân, chờ con mồi tới cửa.

Quả nhiên, rất nhanh liền vang lên tiếng gõ cửa.

Đến trước cửa nhìn, đứng ở phía ngoài là con nhím nhỏ non non đã chủ động tự lột da.

Tiêu Phàm cười cười, muốn mở cửa lại không tiện, đứng yên tại chỗ buồn phiền.

Sau nửa ngày, ngang hạ quyết tâm, cúi đầu dùng răng cắn.

Lúc cửa mở ra, Vệ Đằng chính là thấy cảnh tượng như vậy, Tiêu Phàm vẫn luôn tao nhã như hoàng tử, cau mày không chút hình tượng mà dùng răng cắn tay nắm cửa, sau khi thấy Vệ Đằng lại nở nụ cười lúng túng.

“Vào đi. . .”

Vệ Đằng cúi thấp đầu vào cửa, nhìn hai tay hằn băng lại treo trên cổ, bộ dáng kia đặc biệt buồn cười, nhìn thấy lại đặc biệt đau lòng.

“Anh có đói bụng không, em... mang chút đồ đến cho anh ăn.” Vệ Đằng đặt túi nhựa đang cầm lên bàn, mở ra, lấy đĩa.

Tiêu Phàm ngồi trên ghế sa lon nhìn Vệ Đằng, trong lòng lại có chút chua xót. Nhìn cậu ấy vẻ mặt đau lòng... có phải là đang quan tâm đến mình?

Vệ Đằng quay đầu thấy cảm động thật sâu trong mắt Tiêu Phàm, mũi cũng hơi ê, trước kia lúc ở bên nhau, cũng chưa từng làm gì cho anh ấy.

Mỗi lần anh ấy viết luận văn thức đêm mệt mỏi, mình cũng chỉ biết chơi game, thậm chí ngay cả câu an ủi anh ấy, để anh ấy chú ý sức khỏe mà ngủ sớm các loại cũng không có.

Ngược lại là anh ấy, có thức khuya hơn nữa thì sáng hôm sau cũng sẽ dậy sớm nấu cơm ình, rất dịu dàng chăm sóc.

Kỳ thực, nghĩ kỹ ra, nếu như thật không có một chút tình cảm, cần gì làm đến mức đó?

Càng nghĩ càng cảm thấy Tiêu Phàm đối với bản thân đặc biệt tốt, Vệ Đằng hít mũi một cái, mở hộp cơm ra.

Tiêu Phàm nở nụ cười, bởi vì kích động, thanh âm tựa hồ cũng có chút phát run, “Không nghĩ đến, em còn nhớ rõ anh thích ăn món gì.”

Vệ Đằng gật đầu một cái, “Dĩ nhiên nhớ rồi.”

Thật ra thì chưa từng chú ý anh ấy thích ăn gì, chỉ biết chiếu theo thực đơn đặc thù anh ấy chuẩn bị ình, thỉnh thoảng còn oán giận món ăn quá thanh đạm.

Khi đó thật là không hiểu chuyện mà.

Bây giờ tùy tiện suy nghĩ một chút, liền nhớ ra cả.

Cuộc sống ở bên cạnh anh ấy đã sớm khắc sâu vào ký ức, trước kia là lười quan tâm tới, bây giờ lúc muốn quan tâm, những chi tiết đó cũng dần dần hiện lên rõ ràng.

Ví dụ như lúc anh ấy ăn cơm thích dùng đũa gỗ nhẹ vào ly mình, anh ấy không ăn đồ cay, không ăn chua, thích món ăn thanh đạm, thường ăn cơm Tây, thích ăn thịt bò, thích rau cải, trứng gà cũng thích luộc hơn chiên xào, anh ấy không thích tất cả những món nhiều dầu mỡ.

Tiêu Phàm vẽ mặt cảm động nhìn những hộp cơm nhỏ nhỏ đó, thật giống như đứa trẻ thấy được kẹo vậy.

Loại vẽ mặt đó lại khiến Vệ Đằng đau lòng, có lẽ những năm gần đây, không có một người nào quan tâm anh ấy như vậy chẳng.

“Chuyện đó... em dứt anh nha.” Vệ Đằng ngẩng đầu, thấy trong mắt hần chợt lóe, lại cúi đầu ngượng ngùng, “Tayanh không tiện, cũng không thể bò xuống ăn như heo mà.”

Tiêu Phàm vội vàng ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh Vệ Đằng, mặt cảm động, “Vây... cực khổ cho em rồi, dứt anh ăn đi.”

Vệ Đằng cầm lấy cái muỗng, múc cơm, đưa tới: “Mở miệng.”

Nụ cười Tiêu Phàm có hơi cứng ngắc, há to miệng nuốt cơm xuống.

“Vệ Đằng, em có thể...”

“Mở miệng.”

“Um...”

“Anh là nói đừng dứt như dứt trẻ con vậy...”

“Bớt nói nhảm đi, mở miệng!”

Tiêu Phàm rốt cục bắt đắ dĩ bại trận.

Trong lòng biết, Vệ Đằng thật ra là đang xấu hổ, đỏ mặt dứt cơm ình, nhưng lại làm bộ như rất hung dữ, thật ra là cực kỳ đáng yêu.

Một bữa cơm ăn hơn một tiếng, hai người càng về sau cũng không biết là đang dùng cơm hay là đang diễn trò buồn nôn.

Ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đối phương, ánh mắt quẩn lấy nhau, thẹn thùng chuyển tầm mắt, sau đó lại quay đầu nhìn nhau.

Máy móc lặp lại động tác đút cơm, hai người nhìn đối phương, tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập.

Cứ như vậy yên lặng nhìn nhau, ai cũng không đành lòng lên tiếng đánh vỡ không khí ngọt ngào này.

Đến tận khi bên ngoài đột nhiên vang lên một hồi đập cửa, “Tớ phi, Vệ Đằng cậu đút cơm sắp sửa hai giờ! Cậu không phải cũng đem mình dâng cho người ta ăn đấy chứ? Nhanh chóng lếch ra ngoài đi học đi!”

Vệ Đằng như giống như bị chạm điện, ném cái muỗng, đỏ mặt nhảy dựng lên liền hướng ra ngoài.

“Em đi... bữa tối lại đưa cơm cho anh.”

Tiêu Phàm đối với bóng lưng cậu ta mỉm cười.

Vệ Đằng sau khi ra cửa liền tàn nhẫn tặng Châu Vũ một đấm, “Cậu làm ồn cái quái gì vậy, chỉ biết ồn ào thôi! Không biết mình rất phiền người à!”

Châu Vũ tủi thân nói: “Tớ đây chẳng phải là lo lắng hấn bất lợi với cậu sao... lâu như vậy, không nhất định có chuyện gì sẽ xảy ra mà.”

“Vớ vẩn! Bây giờ hai tay anh ấy đều bị treo lên, còn có thể làm gì tớ, cậu lặn đi học trước đi, tớ lập tức tới ngay.” Nói xong liếc mắt, sau đó lại xoay người vào cửa.

“Này, anh đưa chìa khóa cho em đi, bằng không anh lại phải dùng răng mở cửa.”

Tiêu Phàm gạt đầu một cái, “Ồ trong túi anh ấy, em tự lấy đi.”

Vệ Đằng oh một tiếng, đến bên cạnh Tiêu Phàm, ngón tay run rẩy đút vào túi quần của hấn, sờ a sờ...

Sờ tới tim đập tăng nhanh, hô hấp dồn dập, còn chưa tìm thấy bóng dáng chiếc chìa khóa đâu.

Vệ Đằng có chút chán nản, lại thấy Tiêu Phàm cười đến rất thích thú.

“Cười cái gì mà cười!” Vệ Đằng rống lên một câu, đổi lại sờ túi khác, sờ đến cơ đùi mạnh mẽ, tim đập nhanh hơn, hô hấp càng thêm dồn dập...

Tiêu Phàm tựa hồ rất hưởng thụ, càng về sau lại thoải mái đến rên rỉ ra tiếng, Vệ Đằng giận đến rút tay về, “Chìa khóa đâu?”

Tiêu Phàm mỉm cười: “Trong túi áo ngoài.”

Vệ Đằng nhìn chăm chăm Tiêu Phàm: “Anh trêu chọc em?”

“Tự em hiểu lầm mà.” Ngỡ khí Tiêu Phàm rất vô tội.

Vệ Đằng hừ một tiếng, từ túi áo ngoài lấy chìa khóa ra, liếc hần một cái, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

Buổi tối lại vui vẻ cầm hộp cơm đến dứt, Vệ Đằng quả là chẳng nhớ chút thù vặt nào.

48. Quyển 05 - Chương 47

Tiêu Phàm kỳ thực có chút thụ sủng nhược kinh, bị Vệ Đằng chăm lo tỉ mỉ như thế, cho dù trong giấc mộng đẹp nhất cũng không nghĩ đến.

Lưng dựng cứng ngắc há to miệng tùy hần dứt cơm, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót.

Vệ Đằng ngốc cũng đã trưởng thành rồi, đã biết học cách chăm sóc cơ thể, bao dung người khác, cánh cửa sổ bị cậu ấy vô tình đóng lại giờ hé mở chút khe hở, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở chiếu vào, trong phòng nhất thời sáng lên.

Tâm tình xám xịt cũng nhất thời sáng lên.

Cơm nước xong, hai người đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng.

Phải tắm thế nào đây?

Dù sao cũng không thể dùng răng cắn mở vòi nước, sau đó lại xoay môn cho quần rơi xuống, sau đó lại đứng phía dưới đưa lưng ra chà chà để tắm chứ?

Vệ Đằng ngồi trên ghế sa lon, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có bản thân ra giúp đỡ thôi.

Nhưng mà, tên khốn kiếp này kể từ khi ở bệnh viện nghe được mình nói những lời kích động đó, lại không có chút phản ứng, Vệ Đằng lại không có mặt mũi hét lên một câu: “Lão tử muốn ở bên anh cả đời!” đành chịu vậy.

Bây giờ vẫn là mối quan hệ không rõ ràng như cũ, tiếp xúc thân mật trên cơ thể... nhớ tới đều cảm thấy đáng sợ.

Như lúc ban đầu mới vừa thích anh ấy, loại cảm giác lo lắng lại mong đợi đó, tươi đẹp như mối tình đầu.

“Em, đi, trước, vậy.” Nhìn Tiêu Phàm còn chưa phản ứng lại, Vệ Đằng thở phì phì, đem chữ từ kẽ răng nặn ra, từ trên ghế salon bắn lên, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Tiêu Phàm đột nhiên nói: “Có thể giúp anh tắm không? Tayanh...”

Vệ Đằng siết nắm tay, không thể đồng tình, tên kia đang giả bộ, không tắm sẽ không chết!

“Vệ Đằng, ít nhất giúp anh mở nước ra được không?” Tiêu Phàm ngẩng đầu cười rất dịu dàng.

Vệ Đằng nghiêng răng nghiêng lợi, vừa chạy đến phòng vệ sinh mở nước, vừa tự mắng thầm chính mình, vô dụng! Mày là tên hèn nhát vô dụng! Người ta cười một tiếng mày liền nguyên tắc gì cũng mất hết, vừa nhìn thấy cánh tay người ta bị băng bột mày liền đau lòng!

Hèn nhát hèn nhát.

Một bên mắng chửi, động tác trên tay cũng là rất nhanh nhẹn, nhanh chóng thả nước, sau đó mở cửa gọi Tiêu Phàm.

“Giúp người giúp đến cùng, đưa phạt tiền đến Tây Thiên, đến đến đây, em tắm rửa cho anh, hôm nay lão tử hầu hạ anh một lần.”

Sau này đổi lại anh hầu hạ em...

Những lời này tất trong cổ họng không nói ra, nhớ tới hình ảnh trước đây hắn rất dịu dàng “hầu hạ” mình, gương mặt Vệ Đằng có hơi nóng lên, sợ hắn nhìn ra, vội vàng cúi đầu vào phòng tắm, không dám nhìn vào mắt Tiêu Phàm.

Động tác cởi quần áo của Vệ Đằng mặc dù còn rất vụng về nhưng rất cẩn thận, sợ đụng phải cánh tay bị thương của Tiêu Phàm, cởi đặc biệt chậm.

Bộ dáng qua loa đại khái lại chen lẫn sự lo lắng quan tâm, khiến lòng Tiêu Phàm rất ấm áp.

Nhìn cái đầu nhím gần ngay trước mắt, Tiêu Phàm bỗng dưng rất muốn ôm hắn một lát.

Nhẹ nhàng ôm một chút là được rồi.

Song, đây chỉ là hy vọng xa vời, cánh tay vẫn không có cách nào cử động. Diệp Kính Huy đáng chết! Anh không thể chỉ bằng một tay của tôi thôi sao, chờ lại một tay để ôm Vệ Đằng một chút không được à?

Bởi vì đến tận bây giờ cũng chưa từng chăm sóc cho ai, lại thêm khẩn trương, động tác Vệ Đằng đặc biệt chậm, đợi đến lúc cởi hết quần áo trên người ra, hai người đều ra một đầu toàn mồ hôi.

Vệ Đằng mở to mắt nhìn quần lót của Tiêu Phàm, quyết tâm, cắn răng, tay run rẩy đưa tới, kéo xuống một cái, ném sang một bên.

Thân thể trước mắt, cơ bắp rõ ràng. Lồng ngực rộng lớn, vòng eo hơi gầy, bắp đùi thon dài hữu lực, làn da màu mật khỏe mạnh, có thể nói hoàn mỹ...

Vệ Đằng tìm đập rất nhanh, vội vàng cúi đầu nhìn chăm chăm sàn nhà.

“Anh... anh đứng qua, xoay ra sau, đưa lưng về phía em, đừng để nước dính vào tay.” Cơ hồ là kiểu nói chuyện thô lỗ như đang la hét, nhưng không che dấu được sự quan tâm.

Tiêu Phàm nâng khóe môi khẽ nở nụ cười, nghe lời xoay lưng về phía hắn.

Vệ Đằng giúp người khác tắm quả thực là nhanh như chớp, giống hệt như cậu ấy đang nắm củ khoai lang nóng bỏng tay, nghĩ muốn xoa nắn vài cái liền vội vàng ném đi.

Kéo vòi sen hướng từ đầu đến chân, sau đó tùy tiện dùng chút sữa tắm kỳ cọ, dùng tay chà sát khắp nơi, lại mở nước rửa trôi.

Em đây không phải là tắm, em đang rửa củ khoai tây à?

Tiêu Phàm bật cười, nhưng cũng không nói ra miệng, từ trong gương nhìn thấy gương mặt Vệ Đằng đỏ bừng, Tiêu Phàm sợ bản thân còn trêu chọc cậu ấy thêm, cậu ấy sẽ nổ tung ra mất.

Tay Vệ Đằng đại khái ở phía sau lưng, lồng ngực cùng tay chân đều sờ soạng một lần, nơi riêng tư cũng không đụng tới, vùng bụng cũng chỉ tùy tiện lướt qua.

Chưa tới 5 phút đã tắm xong.

Từ nhỏ đến lớn, lần tắm rửa nhanh nhất a, cũng có thể đạt kỷ lục vớ vẫn được luôn.

Tiêu Phàm có hơi tiếc nuối thở dài, cảnh tượng ướt át như trong tưởng tượng căn bản không có xuất hiện, thậm chí cả không khí mập mờ cũng không xây dựng thành công, sau khi cậu ấy tắm như rửa thức ăn vài ba lượt đã xong, dùng khăn tắm lớn quấn Tiêu Phàm cứ như cái bánh chưng, sau đó mở cửa nhà tắm, kéo đến phòng ngủ.

“Được rồi, anh ngủ đi, em quay về.”

Nói xong liền cúi đầu đi ra ngoài, tư thế bước đi cũng có chút kỳ lạ.

Tiêu Phàm thở dài, bị Vệ Đằng chăm sóc như vậy, thật sự rất hạnh phúc, nếu không phải vì tay bị băng lại không tiện làm một vài chuyện, Tiêu Phàm thật đúng là muốn cả đời cứ tiếp tục như vậy.

Trái lại tội cho Vệ Đằng, sau khi trở về phòng, đổ mặt cởi quần xuống, chui vào chăn đánh súng lục.

Vừa vuốt ve bộ vị hăng hái của bản thân, vừa tưởng tượng đến hình ảnh Tiêu Phàm trần trụi.

Úm... dáng người Tiêu Phàm thật đẹp.

Vệ Đằng bên ử rữ nghĩ đến Tiêu Phàm, bên khinh thường bản thân, vô dụng, tắm giúp người ta thôi, thiếu chút khiến trái tim vọt ra khỏi miệng.

Đêm hôm đó ánh sao rực rỡ, hai người lầu trên lầu dưới, đều mơ thấy một số tình tiết khiến người ta xấu hổ tim đập dồn dập.

Nửa đêm tỉnh giấc, Vệ Đằng mở cửa sổ ra hóng mát, phát hiện lầu dưới cũng có ánh đèn yếu ớt, bị dọa sợ đến vội vàng chui về chăn.

Đối với Tiêu Phàm mà nói, mấy ngày này, Vệ Đằng thật là săn sóc đến tận cùng.

Bữa ăn sáng trưa chiều mỗi ngày đều đúng hạn đưa đến, sau khi ăn xong còn giúp tắm rửa, hầu hạ đến lúc Tiêu Phàm lên giường nằm mới quay về.

Buổi trưa hôm nay, sau khi uống một ít nước, Tiêu Phàm đột nhiên muốn đi vệ sinh, ánh mắt xin giúp đỡ hướng về phía Vệ Đằng.

Tiêu Phàm mặc dù rất lúng túng, bắt quá nhìn Vệ Đằng thoáng chốc mặt đỏ bừng, lại cảm thấy rất thú vị, vì vậy mặt dày nói: “Em giúp anh đi.”

Vệ Đằng gật đầu, dìu Tiêu Phàm vào phòng rửa tay, một đôi tay vẫn run run đặt ở nơi đó, thật vất vả kéo khóa xuống, sau đó từ phía sau ôm lấy hắn, dùng tay cầm phân thân của hắn, thở mạnh cũng không dám.

“Vệ Đằng, buông lỏng chút, em bóp chặt như vậy làm gì.”

Tiêu Phàm nhướng mày vẻ rất đau đớn.

Tay Vệ Đằng run lên, buông lỏng ra chút, thanh âm run rẩy: “Được. . . Được rồi, anh nhanh chóng giải quyết nha...”

Rất cực thuận lợi giải quyết, Vệ Đằng vội vàng giúp Tiêu Phàm mặc quần, xoay người vừa đi vừa la: “Em đi hâm nóng thức ăn, anh đến ghế sa lon ngồi một lát.”

Vành tai đo đỏ, vệt đi không còn bóng dáng.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ thở dài, thật là dễ thẹn thùng a, chuyện thân mật hơn thế này cũng đâu phải chưa làm qua, nghĩ như thế, mặt của chính mình cũng hơi nóng lên.

Kỳ thực Vệ Đằng vẫn luôn là như thế, ban đầu lúc theo đuổi mình cũng sẽ đỏ mặt, mặc dù cậu ấy luôn mang bộ dáng cầu thả không cần biết, nhưng gương mặt đó, lúc nào cũng bán đứng tâm sự của cậu ấy.

Tiêu Phàm ngồi ở trong phòng khách, chỉ nghe phòng bếp đinh đinh đang đang một loạt âm thanh lộn xộn, đứng dậy đi xem, chỉ thấy Vệ Đằng luống cuống tay chân, đánh rơi mấy cái đĩa.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm, Vệ Đằng ngẩng đầu trừng hắn một cái, “Anh quay về ngồi, em chuẩn bị xong ngay thôi.”

“Em được không vậy?”

Vệ Đằng giận đến hừ một tiếng, “Một ít chén đĩa có thể làm khó được em sao, anh cũng quá coi thường em đi!”

Tiêu Phàm cười xoay người tránh ra, trong lòng cũng đang nói, sau này, tuyệt đối không để cho Vệ Đằng vào phòng bếp, cậu ấy tuyệt đối là đang chế tạo tai họa.”

Song tai nạn cũng không vì vậy mà kết thúc.

Tiêu Phàm mới vừa ngồi xuống ghế sa lon, chỉ nghe một tiếng “bang” thật lớn, vội vàng quay đầu lại đến cửa phòng bếp, chỉ thấy mặt mũi Vệ Đằng bị hun khói thành màu đen.

Vệ Đằng đưa tay lau mặt, càng lau càng đen, bộ dáng kia quả thật là gay go rồi.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ nói: “Em vẫn là đi ra đi.”

Vệ Đằng mặt đen dường như đang cười cười, lộ ra hàm răng trắng, “Cái đó... cháo khét rồi.”

“Ừm, ngửi được mà.”

“Phi, đồ khí than dỏm, vắn cả buổi trời không ra, cháo thật vất vả xếp hàng mua được liền bị hỏng như vậy luôn.”

Tiêu Phàm nghiêng mắt nhìn, chỉ thấy cháo khét dính dính toàn bộ bị đổ trên bệ, cháy thành đen thui.

“Được rồi, đi ra đi.” Nếu không ra phòng bếp sẽ bị em làm nổ mất.

Vệ Đằng gật gật đầu, đi theo Tiêu Phàm đến phòng khách, trên mặt bị lau thành tèm lem, không chút tự biết, còn ân cần lựa những thứ còn ăn được từ mớ đồ ăn đen thui, chọn thứ có thể ăn đút cho Tiêu Phàm, lúc mỉm cười lộ ra hàm răng trắng.

Tiêu Phàm trong miệng ăn thức ăn mang theo mùi khét, trước mắt nhìn thấy con tinh tinh lớn, trong lòng lại rất ngọt ngào.

Không bằng sau này dạy cậu ấy nấu cơm đi, con người cậu ấy tùy tiện, làm cơm cũng gió cuốn mây tàn.

Quay người lại đụng lật một cái hộp, vung tay lên lại đánh nát một cái đĩa...

Trong phòng bếp một mảnh tối tăm rối loạn, thê thảm không dám nhìn.

Sau khi Vệ Đằng đi, Tiêu Phàm nằm trên giường, định đứng lên, qua ba ngày nữa là có thể tháo bột rồi.

Sau khi tháo ra, có mấy lời muốn nói với cậu ấy, hai tay tự do, chuyện đầu tiên chính là ôm cậu ấy một hồi.

Thở dài, nhắm mắt lại ngủ.

Vệ Đằng quay về phòng, Ngưu San San vẽ mặt tò mò nhìn hẩn chăm chăm, “Yêu, sao cái mông khỉ lại sinh trưởng lên mặt cậu vậy?”

Vệ Đằng căm tức nhìn Ngưu San San: “Con gái như cậu sao nhiều lời nói nhảm vậy!”

“Có phải thẹn quá hóa giận không nha, Vệ Đằng?” Châu Vũ ở bên cạnh cười xấu xa: “Đến đây, cùng anh em nói thử, lại làm gì rồi?”

Vệ Đằng nhếch miệng cười, “Tớ làm gì... liên quan quái gì đến cậu.”

Nói xong quay đầu, ngâm nga khúc ca đi vào nhà vệ sinh.

Chỉ chốc lát sau, phòng vệ sinh truyền đến một tiếng hét thảm, Châu Vũ cùng Ngưu San San bắt đắc dĩ lắc đầu.

Ngưu San San ý vị thâm trường nói: “Nhóc con yêu đương chính là trẻ con như vậy đó, hai ta ban đầu cũng trải qua, nhớ không, hôm sinh nhật đó làm bánh bông lan đến bột văng tùm lum mặt, cậu còn nói tớ đặc biệt đáng yêu ấy.”

Trong lòng Châu Vũ oh oh, kia chung quy cũng không thể nói em giống bà mo mà.

“Tiêu Phàm đối với người ngoài rất lạnh lùng, đối với Vệ Đằng lại rất nóng bỏng, tớ cảm thấy hai người họ cực kỳ xứng đôi.”

“Cậu ấy cứ đơn giản như vậy mà tha thứ cho Tiêu Phàm rồi à?” Châu Vũ tựa hồ còn có chút tức giận, bị Ngưu San San trừng mắt: “Cậu đừng phá hoại người ta, tớ thấy Tiêu Phàm rất không dễ dàng, gặp phải tên thần kinh thô như Vệ Đằng, rất mệt mỏi nha.”

Châu Vũ cười hì hì: “Cái đó nói không chừng ngược lại, có lẽ người ta chẳng cảm thấy mệt mỏi chút nào cả, còn cảm thấy trêu chọc Vệ Đằng rất thú vị kia.”

Buổi chiều, Vệ Đằng gọi hai vị ra cùng xem NBA với hẩn.

Vệ Đằng chiếm đoạt chiếc ghế sa lon dài nhất ở giữa, nằm dài trên đó.

Hai người Châu Vũ và Ngưu San San, đáng thương chen chúc nhau trên chiếc ghế sa lon nhỏ, ánh mắt Vệ Đằng quét qua, nhìn thấy người ta đáng vẻ ngọt ngào, giờ chân đá Châu Vũ một cái.

Châu Vũ muốn phát cáu, Ngưu San San lại đột nhiên nói: “Chân Vệ Đằng sao lại thối như vậy?”

“Nói vớ vẩn, chân của tớ mới không thối, mũi cậu thối đi?”

Châu Vũ cười nói: “Lỗ mũi của San San có thối hơn cũng không thối bằng miệng cậu.”

Ngưu San San đột nhiên nghiêm túc, “Đây là mùi gì vậy? Tớ thật sự ngửi được mà.”

Châu Vũ nhăn nhăn mũi, giống như chó lớn theo mùi ngửi qua, ngửi đến cửa, quay đầu lại nói: “Hình như là từ hành lang truyền đến.” Sau đó lại mở cửa ra, hít mũi một cái, “Thứ gì... khí than?”

Ngưu San San vội vàng nhảy lên: “Ra xem thử a!”

Vệ Đằng sững sốt, tựa hồ nháy mắt nhịp tim dừng lại một chút, mở to miệng liền nhảy lên, “Có phải lầu dưới không! Xong rồi xong rồi! Hôm nay tớ ở trong bếp nấu cơm hình như quên tắt gaz a!”

Khẩn trương đến bàn tay phát run, giọng nói cũng run rẩy.

Ngưu San San liếc hần hốt một cái: “Ngốc ở đó làm gì! Mau đi xuống xem thử đi, cậu có chìa khóa không?”

Hai người đến lầu dưới mở cửa, một mùi hương gay mũi xộc vào, quả nhiên là từ bếp của Tiêu Phàm truyền tới.

Vệ Đằng che mũi liền vọt vào phòng ngủ.

Tiêu Phàm ngủ đến rất bình yên, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, Vệ Đằng nắm cánh tay bó thạch cao của hắn, lắc nửa ngày không có phản ứng, ngơ ngác ngồi nơi đó nhìn hắn, nghẹn ngào gọi tên Tiêu Phàm.

“Tiêu Phàm, anh tỉnh lại đi...”

Cho đến bây giờ chưa có giờ khắc nào cảm thấy sinh mạng yếu ớt như thế.

Đến bây giờ chưa từng nghĩ tới, một ngày nào đó, một lần bất trắc, y có thể sẽ đột nhiên rời bỏ mình, vĩnh viễn ra đi.

Tay y vì mình mà bị thương, hai tay đều bị băng bột, mấy ngày nay cái gì cũng không thể làm, thế nhưng, y một câu oán hận cũng không có.

Thậm chí ngay cả tâm tình mất mát cũng chưa từng lộ ra.

Chắc y sợ mình sẽ tự trách, cho nên ở trước mặt mình biểu hiện được ung dung kiên cường như vậy, giống như quần vải thừa lên tay y, tự nhiên như chỉ mặc thêm một lớp quần áo.

Nhưng khi mình không nhìn thấy, y luôn nhìn về phía món đồ muốn lấy mà cau mày.

Con người y kiêu ngạo như vậy, ăn cơm, tắm, thậm chí đi vệ sinh, làm gì cũng cần người giúp đỡ, y còn một mực mỉm cười bảo không sao.

Ngược lại là mình, lúc trước lừa gạt y nói đi thi, sau đó lại gạt y nói ở bên Châu Vũ, gặp phải phiền toái liền trốn chạy.

Lòng tự tôn của y mạnh như vậy, kỳ thực, chỉ cần một trong mấy lần lừa gạt này đã đủ khiến y chán ghét rồi?

Nhưng y vẫn kiên trì.

Y nói, anh sẽ đợi đến ngày em lần nữa chấp nhận anh.

Bây giờ hay rồi, y đang quanh quẩn bên bờ sinh tử, không biết có thể cứu về được không...

Lời muốn nói cũng chưa kịp nói với y, cứ mãi giận dỗi nghĩ ngợi lung tung.

Lãng phí nhiều thời gian như vậy, có đáng không?

“Tiêu Phàm, chỉ cần anh tỉnh lại, em làm gì cũng được, anh tỉnh lại cho em! Có rất nhiều lời em còn chưa kịp nói cho anh!”

“Tỉnh lại đi...”

Ngưu San San mở tất cả cửa sổ ra, lúc trở lại chỉ thấy Vệ Đằng ngây ngốc ngồi đó, dùng sức lắc lắc Tiêu Phàm.

Ngưu San San giận đến gờ chân: “Lo lắng làm gì? Hô hấp nhân tạo a! Nhanh lên nhanh lên!”

Nghe nói sau khi ngộ độc khí than, phải vội vàng thông gió, hơn nữa còn hô hấp nhân tạo, Ngưu San San cũng chỉ biết như thế, tạm thời không nói Tiêu Phàm rốt cuộc có phải trúng độc hay không, ít nhất, trước mắt kêu nửa ngày cũng không tỉnh lại.

Vệ Đằng gật gật đầu, vội vàng tiến lại mở miệng Tiêu Phàm thổi khí, sau khi thổi hồi lâu, đột nhiên, đầu lưỡi của mình bị cuốn lấy.

“Um... um um...”

Làm gì vậy?

Vệ Đằng vùng vẫy nửa ngày, sau lưng một hồi tiếng bước chân hỗn loạn, Châu Vũ cũng tiến vào.

“Vệ Đằng, tớ gọi cấp cứu rồi, đến đây, mau đỡ hẳn qua.”

Vệ Đằng mặt đỏ lên, đẩy Tiêu Phàm ra: “Khốn kiếp, anh tỉnh rồi!”

Tiêu Phàm nhướng mày, một hồi lâu sau mới từ từ mở mắt, “Vệ Đằng? Thật sự là em, anh còn tưởng là...” Hai chữ nằm mơ sau khi nhìn thấy sắc mặt Châu Vũ và Ngưu San San thoáng chốc biến thành màu gan heo, rất thức thời mà nuốt xuống.

Lầu dưới vang lên tiếng còi xe cấp cứu ...

Châu Vũ cùng Ngưu San San sầm mặt trừng Vệ Đằng, Vệ Đằng sầm mặt trừng Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô tội nhún vai một cái, “Chuyện gì xảy ra?” Làm ơn đi, tôi đang mơ một giấc mộng thật đẹp cùng Vệ Đằng hôn nhau a, các người đột nhiên xông tới, nháy mắt biến nơi này thành hiện trường cấp cứu?

Xe cứu thương lầu dưới vẫn còn vang, bắt đầu dĩ, đành phải để đầu sở Châu Vũ đi xuống dưới tiếp nhận sự khinh thường của các bác sĩ đến cấp cứu.

Sau khi bị mắng xong, Châu Vũ ủ rũ cúi đầu đi lên, tiếp nhận sự khinh thường của Ngưu San San.

“Cậu ấy! Còn học hóa học! Mùi cháo khét cùng mùi CO cũng không phân biệt được, còn đánh 120 gọi xe cứu thương tới, mắc cỡ chết người! Làm gì có ngộ độc khí than! Lỗ mũi cậu ngửi thế nào vậy?”

Châu Vũ cúi thấp đầu ha ha, ai kêu hẳn nhất thời kích động, còn chưa làm rõ trạng huống đã nói là khí than, kết quả Vệ Đằng là quá khẩn trương, Ngưu San San là quá mạnh mẽ vang dội, một chén cháo khét bị làm giả thành cảnh ngộ độc khí than, động đến cả xe cứu thương, thật là đủ buồn bực.

Tiêu Phàm nhìn Châu Vũ bị dạy dỗ, nhếch môi khẽ cười.

“Anh cười cái rắm!” Vệ Đằng tức giận nhìn Tiêu Phàm, “Đều là anh, gọi nửa ngày cũng không tỉnh lại, em còn tưởng anh ngất đi rồi...”

Tiêu Phàm cau mày: “Anh đang thấy mộng đẹp, làm gì dễ tỉnh như vậy.”

Ngưu San San quay đầu lại hướng Tiêu Phàm cười cười, “Kia anh nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Sau đó lôi kéo Châu Vũ, ra cửa sau mới nói: “Tớ ra ngoài mua chút thức ăn, Châu Vũ cậu trước tiên ở lại đây canh giữ.”

“Anh cũng không muốn làm bóng đèn...”

Ngưu San San sấp lại, nhẹ giọng nói bên tai Châu Vũ, “Cậu biết đấy, con người Vệ Đằng hề căng thẳng liên luống cuống tay chân, lúc an tĩnh lại suy nghĩ lung tung, đặc biệt là lần này, cậu ấy còn tưởng là lỗi của mình mới khiến cho Tiêu Phàm thiếu chút nữa treo, chắc chắn đau lòng muốn chết, bây giờ biết rồi, chắc chắn vừa tức giận vừa buồn bực, cậu ở đây, giúp bọn họ dọn dẹp nhà bếp một chút trước, tớ vừa liếc mắt nhìn, nơi đó quả thực là hiện trường tai nạn.”

Châu Vũ gật đầu sáng tỏ, lại hỏi: “Đã trễ thế này, một mình em đi mua đồ? Vạn nhất bị người ta trêu ghẹo, bị cướp giật, thì thế nào?”

“Yên tâm, kẻ dám chọc ghẹo tớ, cõi đời này ngoại trừ cậu ra, đúng là không có mấy.” Ngưu San San tay để ngang trên cổ, làm dấu hiệu “sát”, quay đầu, tóc dài vung lên, bông bênh lướt qua.

Châu Vũ than thở, San San à, em không biết mái tóc xoăn như lò xo của em lúc xả ra có hiệu quả rất kinh khủng à?

Than thở xong, vội vàng quay đầu lại vào thu dọn nhà bếp.

49. Quyển 05 - Chương 48

Sau khi hai người đi khỏi, Tiêu Phàm xê xê người lại ngồi vào bên cạnh Vệ Đằng, dịu dàng nói: “Không còn việc gì nữa rồi, em đừng căng thẳng.”

Sau lưng Vệ Đằng chảy đầy mồ hôi, bây giờ nghĩ đến mà có chút sợ hãi.

Vừa nãy thực là hù chết người à, cảm giác như trái tim cũng ngừng đập, loại tuyệt vọng và sợ hãi đó, cuộc đời này, tuyệt không muốn thể nghiệm nữa.

“Vừa nãy anh hình như nghe được em nói... có lời gì đó muốn nói với anh phải không.” Tiêu Phàm đột nhiên nói.

Vệ Đằng lặng im không nói lời nào.

Tiêu Phàm tiếp tục nhắc nhở: “Hình như nói là sau khi anh tỉnh lại, muốn em làm gì cũng được?”

Vệ Đằng từ chối trả lời.

Mới vừa rồi là bởi vì quá mức sợ hãi, dĩ nhiên khẩu bất trạch ngôn, ai biết tên khốn này căn bản không hít chút khí than nào, còn đang vui vẻ gặp mộng đẹp.

Nghĩ tới liền tức giận, bản thân mình lo lắng vô ích một hồi.

Vệ Đằng lạnh mặt, “Nếu không còn chuyện gì, vậy em lên lầu, anh nghỉ ngơi đi.”

“Em giận rồi à?”

Vệ Đằng im lặng một lát, đột nhiên quay đầu lại hung dữ trừng mắt nhìn hắn, “MD, tôi thật là ngu ngốc! Đi lo lắng cho tên khốn kiếp như anh! Anh... anh còn cười, vừa nãy tôi còn tưởng là anh thiếu chút nữa chết rồi, anh có biết không?!”

Tiêu Phàm tay không thể cử động, đành trườn tới, đặt cằm trên vai Vệ Đằng, nhẹ giọng nói: “Đừng giận, anh biết em lo lắng cho anh. Thạch cao của anh hai ngày nữa sẽ tháo ra, em yên tâm, anh sẽ không khiến cho bản thân gặp chuyện không may, anh còn phải giữ mạng lại để sống thật tốt cùng em.”

Bị hắn dụ dỗ dụ dỗ, cơn giận của Vệ Đằng trôi đi phân nửa, nghĩ thử, vốn cũng là do tên khốn Châu vũ chưa làm rõ tình huống đã kinh hãi.

“Đừng giận nữa, em vừa giận, cả gương mặt đều nhăn nhó, giống hệt như ông lão vậy.”

Vệ Đằng nhanh chóng tiêu tan cơn tức, khẽ gật gật đầu, ôm lại Tiêu Phàm, “Mấy ngày nay tay anh không dùng được, chắc vất vả lắm hả...”

Nụ cười Tiêu Phàm cứng đờ, đáp: “Không sao, em chăm sóc cho kẻ bán tàn phế như anh mới vất vả chứ.”

“Em không vất vả, anh cho dù thật sự tàn phế em cũng sẽ chăm sóc anh cả đời!” Vệ Đằng đỏ mắt rống lên một tiếng, sau đó lại xoa xoa miệng, “Phi, cái miệng chó này chính là không ói ra được ngà voi.”

Tiêu Phàm bị chọc cười, cái tên này, nào có ai tự hình dung mình như vậy chứ.

Nhưng thấy Vệ Đằng quay đầu lại lườm, “Ngày mai phải đi tháo thạch cao.”

Tiêu Phàm vội vàng ngồi thẳng, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Châu Vũ thu dọn nhà bếp xong, tạt qua phòng ngủ, định nói với hai người San San đi mua bữa ăn khuya rồi, không ngờ lại thấy Tiêu Phàm đã nằm trên giường ngủ thiếp đi, Vệ Đằng đáng vẻ nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn ngồi bên giường, tay Tiêu Phàm bị băng chặt lại, Vệ Đằng không có chỗ nắm, liền nắm lấy mảnh vải gần ngón tay.

Hai mắt thâm tình nhìn Tiêu Phàm, chốc chốc lại vươn tay ra gạt sợi tóc người ta, chốc chốc lại sửa sang quần áo người ta, sau đó lại ần ần đôi môi người ta.

Cuối cùng trực tiếp bò lên giường, ôm Tiêu Phàm vù vù ngủ say.

Châu Vũ thở dài một tiếng, xoay người thay bọn họ đóng cửa lại.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm sau khi tỉnh lại, nhìn thấy Vệ Đằng nằm trong lòng ngực mình, miệng mở ra hô hấp, chẳng có chút hình tượng nào.

Tiêu Phàm cử động cơ thể, Vệ Đằng mơ mơ màng màng tỉnh lại, dụi dụi mắt, toét miệng cười: “Anh tỉnh rồi à?”

Tiêu Phàm cười cười, nhìn khắp xung quanh, có chút nghi hoặc hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Mặc dù bộ dáng lơ mơ của Tiêu Phàm ở trong mắt Vệ Đằng thật đáng yêu, bất quá, vấn đề của hắn quả thật làm cho Vệ Đằng hết sức nhức đầu.

“Cái đó, nửa đêm hôm qua, trong bếp của anh xảy ra chút sự cố...” Chột dạ nhìn hắn một cái, chỉ thấy ánh mắt Tiêu Phàm nhìn chăm chăm bản thân, đành thêm vào một câu, “Là cháo bị cháy, em quên tắt bếp...”

Tiêu Phàm im lặng không nói lời nào, Vệ Đằng không dám nói năng gì, hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, sau hồi lâu, Tiêu Phàm mới thở dài.

“Sau này đổi sang bếp điện đi.”

“Eh?”

“Còn có, cả đời này em đừng bước vào bếp.”

“Em cũng không phải cố ý!”

Trong lòng Vệ Đằng rất tủi thân, vốn dĩ mình chưa từng bước vào nhà bếp, trước kia luôn rất thối tha nói “Quân tử xa nhà bếp” “Cưới một người vợ biết nấu cơm là được, đàn ông mới không thêm nấu cơm.”, ngoài miệng nói đến thật phóng khoáng, kỳ thực là do bản thân lười đụng đến mớ chén đĩa kia, lúc mẹ ở đó thì mẹ nấu, lúc em gái ở thì dĩ nhiên mình cũng chẳng đối, lúc hai người phụ nữ đều không ở nhà, liền cùng ba ăn mì gói hoặc đi ăn cơm ngoài.

Bây giờ, vì chăm sóc Tiêu Phàm, lần đầu tiên vào bếp, đập hết mấy cái đĩa của người ta không nói, thiếu chút nữa phát sinh sự cố trúng độc khí than rồi.

Vệ Đằng vừa tủi thân vừa căm giận, vừa hối hận vừa tự trách, trong lòng cảm xúc lẫn lộn, mũi cực kỳ đau, mắt cũng ửng đỏ.

Nhưng nhìn đến Tiêu Phàm nhú mày, Vệ Đằng lại bắt đầu đau lòng, khí thế liền yếu xuống: “Em sẽ từ từ học...”

Tiêu Phàm thở dài: “Anh không phải là trách mắng em, chỉ là, không muốn để cho loại chuyện nguy hiểm này phát sinh lần nữa, ngày hôm qua chẳng qua là hiểu lầm, sau này, ngay cả hiểu lầm cũng đều ngăn chặn, không được sao?”

Dứt lời, mỉm cười đến hôn hôn mũi Vệ Đằng.

Vệ Đằng đỏ mắt, chỉ nghe Tiêu Phàm tiếp tục nói: “Em biết không? Anh rất sợ hai chúng ta lại lần nữa cách biệt, không phải là vì hiểu lầm, mà là, bởi sự cố ngoài ý muốn.” Hiểu lầm chung quy sẽ có một ngày giải thích rõ ràng, nhưng có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, một khi phát sinh, chính là không thể挽 hồi.”

Vệ Đằng gật đầu, hần đương nhiên biết ý của Tiêu Phàm, hiểu lầm còn có thể giải thích, ít nhất, còn có cơ hội giải thích.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chính là thiên nhân vĩnh cách.

Vĩnh viễn không thể nói với hần lời mình muốn nói.

Thậm chí không thể nổi giận với hần.

Chỉ có thể hướng về phía mộ bia khóc lóc.

“Tiêu Phàm, kỳ thực... em đã sớm tha thứ cho anh.”

Chỉ cần anh còn sống thật tốt.

Tiêu Phàm dừng lại một chút, rót cuộc nở nụ cười, cánh tay không thể động, đành phải dùng cằm chà mái đầu nhím của Vệ Đằng, nhẹ giọng nói: “Nhưng mà, anh còn muốn chính thức nói xin lỗi với em, trước đây bởi vì sơ sót của anh, khiến cho em đau khổ lâu như vậy, xin lỗi.”

Vệ Đằng gật đầu, bày tỏ đã chấp nhận, dù sao mình cũng có lỗi, chuyện đã qua trong khoảnh khắc hay tin hấn gặp tai nạn đã sớm tan thành mây khói.

So với sự bình an của anh, so với tình cảm nơi đáy lòng đối với anh, những thứ tổn thương kia, cuối cùng là một góc núi băng, có thể từ từ quên lãng, sửa chữa.

Vệ Đằng nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Phàm, tựa đầu vào bả vai hấn.

“Sau đó, anh muốn nói với em một vài lời trong lòng.” Giọng điệu Tiêu Phàm rất nghiêm túc.

Vệ Đằng đoán được hấn muốn nói gì, nhưng vẫn là muốn nghe chính miệng hấn nói ra, trong lòng rất vui sướng, ngoài mặt lại làm bộ như thờ ơ “Nói đi, em nghe đây.”

Tiêu Phàm cười cười, động thân để hấn dựa vào thoải mái hơn, giọng nói rất dịu dàng, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua tai, khiến lòng người ngứa ngáy.

“Trước khi gặp em, anh từng yêu Lâm Vi, từng yêu Diệp Kính Văn, thế nhưng dù sao cũng là yêu đơn phương, có được chỉ là đau khổ. Khi cùng em bên nhau, cảm giác tâm ý tương thông, mới được tính là tình yêu chân chính. Nhớ lại trước đây rất lâu, em từng nói một câu, thương để đóng lại cánh cửa của anh, sẽ luôn vì anh mà mở ra một cánh cửa sổ, anh trước kia vẫn cứ đầu cứng cổ, tự giam mình ở trong nhà tù, sau khi em xuất hiện, anh mới biết rằng, thì ra cuộc sống lại thoải mái tốt đẹp như vậy.”

Hấn đột nhiên biến thành văn nghệ, Vệ Đằng có chút không quen, nhưng trong lòng đa phần lại là ngọt ngào.

Nào ngờ rằng, những lời này là Tiêu Phàm suy nghĩ thật lâu, lúc nói đương nhiên là rõ ràng mạch lạc.

“Với tư cách là bạn của Lâm Vi và Diệp Kính Văn, anh so với bất kỳ kẻ nào đều hy vọng bọn họ có thể có kết quả tốt, có thể hạnh phúc bên nhau, em có thể hiểu rõ không? Anh đến giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ chen chân vào giữa bọn họ. Lúc ấy không xử lý tốt quan hệ với Diệp Kính Văn là do anh quá sợ ý, quá thất bại, khi đó tâm tình hấn sa sút, cần anh giúp đỡ, cũng có lẽ, do tình cảm của anh đối với hấn vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ, cho nên không chú ý đến cảm thụ của em.”

“Sau khi em đi rồi, anh mới cẩn thận suy ngẫm lại một số chuyện...” Tiêu Phàm tạm ngừng lại, nói như chém đinh chặt sắt: “Em mới là người anh cần phải quý trọng cả đời, mới là người anh yêu...”

Câu nói đầu tiên đã đủ rồi.

Vệ Đằng nắm chặt ra giường, tâm bay tận trời, mở miệng cười rất vui vẻ, ho khan một tiếng, buông Tiêu Phàm ra, lúc nhìn hẩn lại đổi thành bộ dáng nghiêm túc.

“Anh muốn bên em cả đời? Anh đều nói chệnh lệch giữa hai chúng ta quá lớn.”

“Cho nên anh muốn để cho hai bên chút thời gian thích ứng, thuận tiện thu xếp những vấn đề trong nhà, anh sẽ đợi em.”

“A?” Lại phải tách ra? Có làm không vậy, mới vừa bày tỏ xong, liền toát ra một câu như vậy.

“Ý của anh là, anh sẽ chờ đến lúc em đủ trưởng thành, lại cùng nhau quyết định tương lai của chúng ta, tỷ như, ít nhất là công việc sau khi tốt nghiệp.”

“Phi, em chưa trưởng thành sao?” nói xong xoa mặt, “Đều hơn hai mươi rồi.”

“Thân thể trưởng thành và tâm lý trưởng thành là hai việc khác nhau.” Tiêu Phàm cau mày.

“Anh nói thân thể ... a không, tâm lý em chưa trưởng thành?”

“Anh không nói.”

Vệ Đằng trừng mắt, “Em không trưởng thành như anh, suy tính vấn đề không chu đáo bằng anh, thậm chí cũng chẳng có tính toán gì đối với tương lai sau này, cuộc sống không có lý tưởng qua ngày nào thì hay ngày ấy. Anh không ưa em à? Không ưa em thì đi tìm ông chú 30 tuổi ấy, còn muốn chính chắn hơn nữa thì tìm ông lão 50 tuổi.”

Tiêu Phàm bị chọc cười, bất đắc dĩ thở dài: “Vệ Đằng à, anh lại không nói phải hoàn toàn tách ra với em, em kích động cái gì.”

Bị hẩn nhìn thấu tâm tư, Vệ Đằng đỏ mặt lên, vội vàng từ trên giường bắn lên, tùy tiện mặc quần áo, “Em... em đi mua điểm tâm cho anh, hì hì.” Một bên nói một bên giật tóc.

Tiêu Phàm cười cười, đột nhiên nói: “Em bằng lòng chung sống với anh?” Vốn nên là em có bằng lòng cùng anh bạc đầu giai lão vĩnh kết đồng tâm các loại, bất quá đối với người dung tục như Vệ Đằng vẫn là nói tục một chút đi, thấy cậu ấy đỏ bừng mặt, Tiêu Phàm mới nói: “Em không muốn chịu trách nhiệm?”

“Vớ vẩn, là ai đã đem ai ăn sạch trước, đến cả xương cũng không chịu phun ra...”

Vệ Đằng có chút mắc cỡ, nhìn Tiêu Phàm đang trên giường cười đến có chút “bi thương”, lòng hoảng loạn, gật gật đầu, “Vậy thì thích hợp quá đi. Dù sao nôi méo úp vung méo, một củ cải bỏ vào một cái hố.”

Tiêu Phàm nở nụ cười.

Vệ Đằng đột nhiên phát hiện, phương pháp đối phó với Tiêu Phàm chính là biểu hiện thờ ơ một chút, không quan tâm một chút, hẳn sẽ cười đến đặc biệt dịu dàng, nguẩy đuôi sói với bạn đặc biệt tốt.

Bạn nếu chủ động dán qua, trên mặt viết đầy những thứ em yêu anh đến chết được, hẳn ngược lại ngạo mạn thối tha, đuôi vểnh lên như lão cao.

Mặt nóng đi dán mông lạnh không phải chuyện tốt, mình mặt lạnh dán vào mông lạnh, dán cùng nhau, nhiệt độ thích hợp mới thoải mái.

Tiêu Phàm xem thấy suy nghĩ của Vệ Đằng, khoe miệng Vệ Đằng không nhận được nở nụ cười, đã sớm bán đứng chủ nhân.

Vệ Đằng à, em không biết ánh mắt là cửa sổ tâm hồn sao? Em không dừng lại ở đôi mắt, cả gương mặt em đều là cửa sổ, trong lòng nghĩ gì đều viết hết lên mặt.

Tiêu Phàm đột nhiên dịu dàng nói: “Vệ Đằng, đợi anh tháo thạch cao ra rồi, chuyện đầu tiên cần làm chính là ôm em.”

Mặt Vệ Đằng đột ngột đỏ bừng, “Anh anh anh anh...anh cũng quá háo sắc đi.”

Tiêu Phàm cười xấu xa: “Anh là nói ôm đơn thuần thôi, em cho rằng thế nào?”

“Em đi mua cơm!!” Vệ Đằng hét lớn một tiếng, xoay người bỏ chạy, lần này ngược lại hay lắm, cả vành tai cả cổ đều đỏ bừng.

Sau khi rửa mặt xong, Vệ Đằng mang cháo ra, từng muỗng từng muỗng đút cho Tiêu Phàm ngồi đối diện, ngược lại ánh mắt luôn nhìn chăm chăm vào băng vải trên tay hắn, không dám nhìn hắn.

Cho nên thường xuyên đem cháo đút lên mặt, lên lỗ mũi Tiêu Phàm...

“Vệ Đằng, em có thể đút xong trước rồi hãy xấu hổ không? Mặt anh bị em dùng cháo bôi hết một lớp rồi.”

“...”

“Vệ Đằng, em đừng lườm anh, hại anh đột nhiên muốn hôn em.”

“...”

Vệ Đằng giận đến đặt chén cháo xuống, tránh xa Tiêu Phàm, đến ngồi trên chiếc ghế sa lon bên cạnh.

Thiếu chút nữa đã quên mất, tên này là sói! Hắn chính là phe phẩy cái đuôi mỉm cười với bạn, cũng không thay đổi được bản chất lang sói của hắn...

Bất quá, nhìn gương mặt bị cháo bôi của hắn, Vệ Đằng cũng không nhịn được phải nở nụ cười.

Lé mắt nhìn chiếc di động bên cạnh, Vệ Đằng đột nhiên nói: “Hôm nào đó em mua cho anh dây treo tốt hơn cái đó một chút nha, món đồ rẻ tiền đó móc cùng chiếc di động đắt tiền, anh không cảm thấy không phù hợp à?”

Tiêu Phàm cười khẽ, “Đó là vật anh trân trọng nhất, em không được ném lung tung.”

Vệ Đằng liếc nhìn mảnh kim loại đã bị gỉ sét, đến chữ cũng không nhìn rõ, hít hít mũi, “Sau này em sẽ đối xử tốt với anh.”

“Ừ.”

“Chính là ừ thôi sao, không có chút ý cảm động à?”

“Em đối tốt với anh là chuyện tất nhiên mà, anh không phải là bà xã bản chính của em sao?”

Vệ Đằng giống như đang suy nghĩ gì đó, hồi lâu sau cúi đầu xuống: “Đó cũng là bà xã đáng sợ nhất thiên hạ, ăn sạch ông xã luôn...”

Qua hai ngày, thạch cao trên cánh tay Tiêu Phàm cuối cùng có thể tháo ra.

Vệ Đằng đi theo hắn đến khoa chỉnh hình tháo băng, cúi đầu buồn buồn không vui.

Tiêu Phàm, nếu như lúc ấy không phải là Diệp Kính Huy cố ý tạo khổ nhục kế, nếu như lúc ấy là thật, nếu như tốc độ xe rất nhanh...

Cái nết như phía sau Vệ Đằng không nói ra miệng.

Tiêu Phàm cười cười, rất nhiều sự việc, lúc gặp phải không có nhiều thời gian ngẫm nghĩ như vậy, hành động sẽ nhanh hơn suy nghĩ.

Bây giờ nghĩ lại, mặc dù có chút sợ hãi, sợ rằng lúc ấy nếu anh thật sự xảy ra chuyện, bị tàn phế, hoặc bị chết, em sẽ làm thế nào đây...

Nhưng khi ấy, trong đầu một mảnh trống rỗng, không nhận được vọt qua.

Con người không thể cả đời luôn luôn lý trí.

Con người luôn có lúc điên cuồng vọng động.

Tiêu Phàm lý trí, sẽ vì Vệ Đằng mà kích động một lần, điên cuồng một hồi.

Không nhận được trong nháy mắt kia mới thật sự là tình cảm sâu sắc nhất, chân thực nhất, trực tiếp nhất trong nội tâm.

Sau khi tháo bỏ thạch cao, trên hành lang bệnh viện, Tiêu Phàm ôm chặt lấy Vệ Đằng, Vệ Đằng cũng ôm chặt lại hắn, vùi đầu trong hõm cổ của hắn, hít một hơi thật sâu, ngửi mùi hương quen thuộc trên cơ thể hắn.

Trên cơ thể hắn vốn chỉ mang hương khí lạnh buốt, bây giờ ôm nhau, cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

Hai cơ thể vừa khớp như thế, tựa như hai nửa vòng tròn ghép lại cùng nhau.

Thật tốt, chúng ta đều còn sống, còn khỏe mạnh, còn có một đôi tay mạnh mẽ, có thể ôm lấy người mình yêu nhất.

Vệ Đằng và Tiêu Phàm cùng nhau ngồi taxi về nhà, trên đường, điện thoại Tiêu Phàm đột nhiên vang lên.

Sau khi nhận điện, Tiêu Phàm hạ giọng xuống.

“Kính Văn. . .”

Vệ Đằng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ làm bộ như chẳng quan tâm, lỗ tai lại dựng lên nghe hắn nói chuyện.

Không ngờ tay lại đột nhiên bị nắm giữ, ngón tay thon dài khô ráo của Tiêu Phàm xuyên qua kẽ tay lỏng cùng mười ngón tay của Vệ Đằng, còn cổ ý trên chọc nắm chặt buông lỏng.

Vệ Đằng bóp hấn một cái, bên đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười thật thấp của Diệp Kính Văn, “Cánh tay cậu có thể cử động rồi à? Máy ngày nay không gọi điện cho cậu, sợ cậu dùng chân tiếp nhận, tư thế quá bất nhã.”

Tiêu Phàm cười khẽ trả lời, “Ừ, tớ không có việc gì nữa, hôm nay mới vừa tháo bỏ mớ thạch cao phiến toái đó.”

“Nghe nói các cậu cũng làm lành rồi?”

“Làm sao cậu biết?”

“Anh tớ nói, anh ấy ở bệnh viện có người quen mà.”

Tiêu Phàm quay đầu, vừa lúc nhìn Vệ Đằng cũng quay đầu lại, Vệ Đằng trừng hấn một cái, quay đầu đi chỗ khác.

“Cái gì? Cậu muốn qua đây?” Tiêu Phàm cau mày, Vệ Đằng cũng nhú mày, hừ một tiếng.

“Cuối tuần à, cậu tới tìm anh hai cậu?” Tiêu Phàm khe khẽ thở dài, “Được rồi, đến lúc đó lại điện thoại cho tớ, tạm biệt.”

Sau khi Tiêu Phàm cúp điện thoại, quay đầu mỉm cười bất đắc dĩ với Vệ Đằng, “Diệp Kính Văn muốn đi qua đây tìm anh hấn, hình như có việc.”

“Em nghe được mà, tới đây thì tới, liên quan cái quái gì đến em.”

Nhắc tới Diệp Kính Văn, Vệ Đằng liền nghiêng răng trèo trẹo, hận không thể lột lớp da sói của hấn ra, nhớ tới khuôn mặt tươi cười tà ác của hấn ta, còn có hình ảnh dựa vào Tiêu Phàm, trong lòng Vệ Đằng lại dâng khí chua.

“Ghen à?” Tiêu Phàm hỏi thật dịu dàng, tay vươn tới chọt chọt vào mặt Vệ Đằng.

Tài xế bất ngờ thắng xe, dọa Vệ Đằng nhảy dựng.

“A, hai vị, đến rồi.”

Tiêu Phàm cười cười, bàn tay móc ví tiền trong túi Vệ Đằng ra, lấy một tờ nhân dân tệ đưa cho tài xế.

Vệ Đằng trợn mắt, hắc, con người này thật tự nhiên nha, cầm tiền của mình cứ như cầm tiền của hần vậy, móng vuốt thò tới, vẻ mặt như không có chuyện gì móc ví tiền ra, sau đó lại thản nhiên trả về.

Cách làm “không phân biệt anh-em” của hần như vậy, trong lòng Vệ Đằng cũng nói không rõ là cảm giác gì.

Bởi vì không có thang máy cho tầng thấp, cầu thang cũng hơi chật, hai người đành một trước một sau đi tới.

Tiêu Phàm mỗi lần ngẩng đầu, thứ nhìn thấy đều là cái móng vuốt to to của Vệ Đằng.

Cuối cùng đến được lầu 5, Vệ Đằng dừng lại, “Được rồi, đưa Phật tiến đến tận nơi, anh vào đi, em lên lầu.”

Tiêu Phàm mỉm cười.

Vệ Đằng quát lên: “Bảo anh đi vào, anh cười cái rắm gì.”

“A, em vừa ăn giấm, mắt trông đặc biệt lớn nha.”

Vệ Đằng giận đến lườm hần: “Em mới không thèm ăn giấm, em đau răng.”

“Trước kia, lúc em cười đến cực kỳ khó coi, khóe miệng co quắp, em nói bị đau răng, anh tin.”

Thanh âm Tiêu Phàm thật ảm áp, Vệ Đằng lắng nghe, khóe miệng lại giật giật.

“Nhưng bây giờ, anh sẽ không hề hững hờ ý như vậy nữa, Cái gì đau răng, em rõ ràng là ghen, trong lòng không thoải mái.”

Vệ Đằng im lặng, một hồi lâu sau nhếch miệng cười: “Con mắt của anh có thể nhìn thấu a, chuyện gì cũng chẳng thể lừa nổi anh.”

Kỳ thực là do mặt em trong suốt, trong lòng nghĩ gì đều bày ra cả.

“Được rồi, đi vào đi, hôm nay anh đột nhiên rất muốn nấu cơm cho em.” Tiêu Phàm đưa tay sờ sờ tóc Vệ Đằng, vẫn giống như trong trí nhớ, dựng thẳng đứng, cứng rắn, đậm như con nhím.

“Oh, đã lâu rồi em không ăn cơm anh nấu...”

“Thời gian trước chẳng phải là đưa sườn cho em sao?”

Đều bị Ngưu San San cướp đi rồi!

Lời của Vệ Đằng bị nghẹn trong cổ họng, không dám nói.

“Oh... không chỉ sườn, đồ anh làm em đều thích ăn, hắc hắc. . .”

Vệ Đằng mặt dày mỉm cười cợt nhả, Tiêu Phàm quả thật là đối với hắn không có biện pháp.

50. Quyển 05 - Chương 49

Tiêu Phàm ở trong bếp nấu cơm, Vệ Đằng muốn giúp đỡ, kết quả bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm quét về.

Nghiêm cấm Vệ Đằng bước chân vào bếp một bước.

Vệ Đằng vẻ mặt căm hận chạy đến phòng khách, mở TV chỉnh âm thanh đặc biệt lớn, nhìn dáng vẻ bận rộn của Tiêu Phàm mặc tạp dề làm đầu vào đẩy trong bếp, cơn giận của Vệ Đằng hoàn toàn tiêu mất.

Bà xã này rất tốt, quả nhiên là mơ ước hồi trẻ của mình, biết nấu cơm, yêu sạch sẽ, mỉm cười rất dịu dàng...

Ngoại trừ ba điều này, những cái khác so với mình nghĩ đều trái ngược hoàn toàn.

Tỷ như thời gian hắn hành hạ mình trên giường... kia quả thật là hình phạt tàn khốc, mặc dù đã lâu không cùng hắn thân thiết... hai diễn viên chính trong TV đang hôn nhau đắm đuối, Vệ Đằng nghĩ tới nghĩ lui, mặt lại hơi nóng lên.

Tiêu Phàm nhanh chóng làm xong thức ăn, từng đĩa từng đĩa bưng ra, hấp dẫn đến mức khiến nước miếng của Vệ Đằng chảy ròng ròng.

Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm, Vệ Đằng thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng Tiêu Phàm tao nhã cầm đũa gấp thức ăn, trái tim lại nhảy loạn một trận.

Vội vàng cúi đầu dùng sức gặm sườn kho, lang thôn hổ yết ăn cơm, Vệ Đằng đột nhiên nhớ tới một chuyện.

“Ai, Châu Vũ đâu?”

Tiêu Phàm chỉ cảm thấy không hiểu gì cả, nhún nhún vai không thèm để ý: “Anh làm sao biết được.”

“Em nhớ hôm đó cậu ấy đến phòng bếp, ngày thứ hai anh tỉnh dậy có nhìn thấy cậu ấy không?”

“Không có.”

“Kỳ quái, cậu ấy muốn đi sao không nói một tiếng...”

Kỳ thực vào lúc này, Châu vũ đáng thương đang nằm trên giường hồi tưởng cảnh tượng kinh khủng thấy được vào đêm đó.

Vệ Đằng sau khi lên giường liền ngủ thiếp đi rất nhanh, chỉ thấy Tiêu Phàm đột nhiên mở mắt, nhếch nhếch khóe môi, nhìn chăm chăm vào Vệ Đằng đang nằm bên cạnh y, sau đó nghiêng đầu... hôn cậu ấy.

Vệ Đằng mơ mơ màng màng vẫn còn rên rĩ ư ư a a, Tiêu Phàm hài lòng hôn hấn một lần, cuối cùng còn quan tâm thay hấn liếm liếm đôi môi, sau đó cử động thân thể để Vệ Đằng nằm ngủ trên người mình.

Tiếp đó Tiêu Phàm ngẩng đầu, hướng mình mỉm cười, Châu vũ bị dọa sợ đến nổi vội vàng đóng cửa lại, chạy trốn lên lầu.

Chỉ cảm thấy tất cả lông măng phía sau lưng đều dựng thẳng lên.

Vệ Đằng à, người anh em tớ đây thật đồng tình với cậu, con sói nhà cậu ăn cậu không nhả xương, đem cậu bán cậu còn giúp người ta đếm tiền!

Lúc Vệ Đằng lên lầu nhìn thấy Châu Vũ, chỉ thấy Châu Vũ không rõ vì sao sầm mặt.

“Sao cậu đột nhiên biến mất vậy?”

“Eh, thấy một vài chuyện, bóng đèn tớ đây quá sáng thôi.”

“Cái gì a?”

“Này, cậu có từng mơ thấy Tiêu Phàm hôn cậu chưa?”

Vệ Đằng đỏ mặt, nói chuyện này với bạn thân vẫn là việc rất khó khăn nha, “Hình như... có đi...”

“Mấy lần?”

“Rất nhiều lần.”

“Oh, cậu tự cầu nhiều phúc đi.”

“Cậu có ý gì?” Nhìn bóng lưng Châu Vũ, Vệ Đằng vô cùng khó hiểu, nhưng lúc Châu Vũ đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu, mở cửa sổ ra quát: “Vệ Đằng, cậu là tên ngu xi! Ngủ giống như heo bị người ta ăn cũng không biết! Làm anh em của cậu tớ thật MD thay cậu mất mặt!”

Vệ Đằng không nghe thấy, ngược lại là Tiêu Phàm ở lầu dưới mở cửa ra hóng mát nghe được.

Tiêu Phàm nhếch khóe môi nhẹ nhàng cười một tiếng, thấp giọng nói: “Cậu ấy ngủ quả thật giống heo chết, kỳ thực điều này cũng không có gì không tốt, dễ dàng cho tôi gây án mà.”

Buổi tối Vệ Đằng và Châu Vũ, Ngưu San San cùng nhau xem ti vi, Ngưu San San ôm một bao cốm lớn vui vẻ nhai nhai, Châu Vũ liên tục dùng ánh mắt khinh thường nhìn Vệ Đằng.

Vệ Đằng không nhìn bọn họ, tự mình chăm chú xem trận bóng.

Hồi lâu sau Ngưu San San thở dài, nói: “Tối nay không khí bất thường nha, các cậu cãi nhau nhau à?”

Châu Vũ tiếp tục khinh thường Vệ Đằng, Vệ Đằng khinh thường trở lại.

“Vệ Đằng, cậu không thể chừa chút tâm nhân à? Đưa vào hang sói sờ lông sói, còn tưởng là mình đang sờ thỏ huhu sao?”

Vệ Đằng một câu “Liên quan quái gì đến cậu.” ngăn Châu Vũ trở lại.

Hồi lâu sau, Vệ Đằng mới xoay cổ, thấp giọng nói: “Tớ biết y thích trêu chọc tớ chơi, tớ cũng thích y trêu chọc tớ, cậu cảm thấy kỳ quái?”

Châu Vũ há hốc mồm không nói được gì, Ngưu San San lại nhận câu nói: “Không kỳ quái, phương thức ở chung giữa các cậu nên là như vậy, đầu không lại hấn, cứ để cho hấn trêu chọc đi.”

“Dù sao ở cùng nhau vui vẻ là được, so đo nhiều như vậy làm gì.” Vệ Đằng nhếch miệng cười cười, thuận tiện lườm Châu Vũ một cái.

Châu Vũ hừ lạnh, nói thầm: “Ngủ say bị người ta lợi dụng, bản thân cũng không biết, tớ cũng lười nói với cậu.”

Mặt Vệ Đằng đỏ lên: “Tớ chính là ngủ say như chết, trở ngại cậu à?!”

Nhưng trong lòng cũng đang hoài nghi, Châu Vũ hôm đó phải chăng đã thấy cái gì? Tiêu Phàm chẳng lẽ hèn hạ vô sỉ đến mức thừa dịp mình ngủ say đã làm chuyện gì đó khiến nhân thần cộng phẫn sao?

Sáng sớm hôm sau, Vệ Đằng khó được lại dậy sớm, đi mua bữa ăn sáng lập tức mua bốn phần.

Sau khi để lại trên bàn hai phần cho đồng dẫn, xuống lầu tìm Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm mới vừa thức dậy, áo ngủ thùng thình khoác bên hông, khuôn ngực rắn rỏi lộ cả ra ngoài, một mảnh cảnh xuân chột tiết.

Vệ Đằng cúi đầu không dám nhìn hấn, trong lòng cũng đang mắng MD, tên sắc lang này sáng sớm liền quyến rũ người, ông đây còn chưa ăn cơm nha, anh cứ làm cho người ta phun máu trước hay sao.

Tiêu Phàm cũng là đáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra, ngồi đối diện Vệ Đằng tao nhã cắn bánh mì, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhàn nhạt liếc hấn một cái, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười.

Nhịp tim Vệ Đằng đập không khống chế được, cắn bánh mì từng miếng từ miếng rồi uống sữa tươi.

Thình lình nghe Tiêu Phàm nói: “Cái ly trống không rồi, em còn uống không khí à?”

Vệ Đằng tức giận để ly xuống, đứng dậy định đi, đột nhiên bao tử nhói lên...

Tiêu Phàm lập tức đứng lên, “Em làm sao vậy?”

Vệ Đằng ấn chỗ dạ dày vuốt vuốt, khoát tay: “Không sao, có khí quản tạo phản.”

Nhìn gương mặt hấn trắng bệch, Tiêu Phàm vội vàng đỡ hấn đến phòng ngủ, “Em ngồi đây trước, anh đi lấy thuốc cho em.” Vẻ mặt lo lắng.

Vệ Đằng thành thật đá rơi giày bò lên giường không khách sáo.

Ôi, giường Tiêu Phàm vẫn cứng quá.

Lát sau, Tiêu Phàm cầm thuốc đi vào, đặt ngay bên cạnh, “Mới vừa cơm nước xong, chờ một chút mới có thể uống thuốc, em nhịn được không?”

Vệ Đằng cau mày, “Không sao... chắc do lúc ăn điếm tâm nhanh quá.”

“Anh giúp em xoa một chút.” Tiêu Phàm nói xong liền ngồi bên cạnh, trong lòng Vệ Đằng vui vẻ a a, nằm vật xuống tùy ý ngón tay hắn xoa bụng giúp mình.

Điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Alo, Kính Văn cậu đến rồi à? Được, hôm nào đó lại đi ăn cơm. Bai bai.”

Vệ Đằng có chút buồn bực, đi ăn cơm cũng không mang theo mình, kéo mình theo nói không chừng lại tạo ra cái gian tình gì đó.

Mặc dù bây giờ bảo tin tưởng người Tiêu Phàm thích là mình, nhưng tên Diệp Kính Văn đó, tâm tư quái dị không phải là người bình thường như mình có thể hiểu được, vạn nhất nổi cơn muốn đào góc tường thì sao...

“Em nằm một lát trước, anh đi mang mấy vi tính vào cho em chơi, được không?”

Vệ Đằng ngoan ngoãn gật đầu.

Sau khi Tiêu Phàm rời khỏi, điện thoại di động của bản thân lại vang lên, tin nhắn của Ngưu San San: “Cám ơn bữa ăn sáng, tớ ăn cả phần của Châu Vũ, lần sau lúc giúp tớ mua thì mua hơn hai phần, cũng không phải không biết bao tử tớ lớn hơn của cậu”

Khóe môi Vệ Đằng giật giật, “Bà cô à, cậu đó là vóc người con khỉ, sức ăn con heo à!!”

“Ừm, cảm ơn lời khen, cậu còn chưa lên? Bây giờ tay hắn cử động được rồi, không cần cậu đút nữa chứ?”

“Phát bệnh đau dạ dày, đang nằm trên giường giả chết.”

“Tốt thật, đau thêm một lát nữa, để cho Tiêu Phàm lo lắng thêm lát nữa, bao tử cậu nên hăng hái, đau hai phút nữa thôi là tốt rồi.”

Tin nhắn Ngưu San San vừa nhìn xong, Vệ Đằng vuốt vuốt chỗ dạ dày, quả thật... hết đau, bao tử này quả là quá kiêu chuyện!

“Tính, dù sao bao tử cũng hết đau rồi, Diệp Kính Văn tới hán vừa lúc đi ra ngoài ăn cơm cùng người ta.”

“Lại tới? Kiếp trước cậu thiếu nợ hán sao?”

Vệ Đằng xoay xoay cổ, ai biết được, Diệp Kính Văn vừa xuất hiện, bản thân đã gặp xui xẻo. Cho dù hán không xuất hiện, vận khí của mình cũng không tốt được.

“Tính, dù sao tớ cũng không muốn so đo nữa, tớ vừa làm lành với Tiêu Phàm, cũng không thể vì người khác mà làm hỏng tâm tình.”

Ngưu San San ngược lại không nghĩ như vậy, trả lời: “Mặc dù Tiêu Phàm nói yêu cậu, nhưng phân lượng bạn bè trong lòng hán cũng không nhẹ nha! Cậu không muốn biết phân lượng của mình và Diệp Kính Văn trong lòng Tiêu Phàm là ai nặng hơn sao?”

Vệ Đằng trong lòng giật bắn, đây chính là nguyên nhân của sự chia tay năm đó, cũng là vấn đề Vệ Đằng vẫn luôn lo lắng.

“Nói như thế nào?”

“Đợi lát nữa cậu mượn cơ lấy được di động của Tiêu Phàm, lưu số của tớ vào danh bạ điện thoại với tên Diệp Kính Văn, đến lúc đó tớ lấy danh nghĩa của Diệp Kính Văn gửi tin nhắn cho hán xem thử.”

Vệ Đằng nhăn mày: “Vậy không tốt lắm, nếu hán phát hiện thì tớ chết chắc.”

“Đến lúc đó hãy nói, bắt quá, cậu thật lòng muốn thử, cứ làm theo tớ nói! Chủ ý của tớ dù hơi tồi nhưng có lần nào không thành công?”

“Cậu nói trước cậu định làm thế nào đã?”

“Oh, học giọng điệu của Diệp Kính Văn tỏ tình với hán, xem hán hồi âm thế nào?”

Vệ Đằng lập tức từ chối: “Chuyện này không được, cậu gạt người ta như thế rất quá đáng! Tớ không đồng ý.”

“Vậy cậu đưa số của Tiêu Phàm cho tớ thì được chứ?”

Vệ Đằng suy nghĩ một chút, đoán cô nàng có số của Tiêu Phàm cũng chẳng giở được trò gì, liền gửi sang cho cô.

Một hồi lâu sau, Tiêu Phàm mang máy vi tính trở lại, Vệ Đằng nằm ở trên giường, xem bộ phim hân đang mở.

Di động Tiêu Phàm đột nhiên vang lên, Vệ Đằng liếc mắt nhìn, là số của Ngưu San San, không khỏi hồi hộp nắm lấy ra giường.

Tiêu Phàm nhận điện, thấp giọng hỏi: “Xin chào? Xin hỏi ai vậy?”

“Chào ngài, đây là bệnh viện Nhân Dân thành phố, xin hỏi, anh có phải là bạn của Diệp Kính Văn không ạ? Ngưu San San học theo thanh âm chuyên nghiệp lạnh băng, học giống như thật.

Tiêu Phàm cau mày, “Đúng vậy.”

“Bây giờ anh ta đang phát bệnh dạ dày nghiêm trọng phải nhập viện, quên mang theo tiền mặt, làm phiền anh đến đây một chuyến được không?”

“Ừm, được.”

Vệ Đằng nằm trên giường, trong lòng có chút khó chịu, cũng biết hẳn vừa gặp phải chuyện của Diệp Kính Văn sẽ lập tức ném mình mặc kệ.

Vùi đầu vào gối, buồn buồn nói: “Đi đi đi đi, dạ dày em không sao nữa rồi.”

Tiêu Phàm quay đầu lại liếc nhìn Vệ Đằng, lại gọi một cú điện thoại.

“Diệp tiên sinh, tôi là Tiêu Phàm. Kính Văn phát bệnh dạ dày ở bệnh viện, anh có thể bớt chút thời gian theo hẳn vào bệnh viện không? Phải, bệnh viện Nhân Dân. Giờ tôi có việc không đi được.”

Chỉ nghe Diệp Kính Huy đầu bên kia khẽ cười: “Oh, Vệ Đằng nhà cậu xảy ra chuyện à?”

“Phải, anh đến giúp Kính Văn lo tiền viện phí trước đi, hôm nào đó tôi đến bệnh viện thăm hẳn được không?”

“Được, tôi sẽ theo cạnh Kính Văn tử tế.”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tiêu Phàm đi tới bên giường ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm Vệ Đằng vào lòng, “Ổn rồi, đừng ghen nữa, anh đều nói qua người anh yêu là em, em còn không tin sao?”

Vệ Đằng giơ tay ra mạnh mẽ ôm lấy Tiêu Phàm, “Tin tin, mới vừa rồi thật sự sợ anh lại ném em sang một bên mà chạy theo hắn.”

“Làm sao có thể, lúc ấy là do anh thiếu suy nghĩ, bây giờ, anh đương nhiên là đặt em ở vị trí thứ nhất.”

Vệ Đằng hung hăng gật đầu, lại nghe Tiêu Phàm đột nhiên hỏi: “Ai, dạ dày em hết đau rồi à?”

“Ách. . . Ai yêu, dạ dày của em. . . đau a. . . anh giúp em xoa xoa đi. . .”

Kỳ thực là Ngưu San San định nói Diệp Kính Văn bị tai nạn đang cấp cứu, lại sợ nói nghiêm trọng quá Tiêu Phàm sẽ xông ra, khiến cho tiểu Vệ Đằng đau lòng.

Nhưng nói bình thường quá, tỷ như đau răng cảm mạo, người ta chắc chắn không tin.

Vì vậy liền biên là dạ dày đau, cái này rất tốt, Diệp Kính Văn và Vệ Đằng đồng thời bị đau dạ dày, đặt lên bàn cân, xem Tiêu Phàm anh chọn thế nào đây.

Ngưu San San ngoài miệng nói là vì để cho Vệ Đằng yên tâm, trên thực tế, cũng là muốn làm ình cùng Châu Vũ yên tâm. Dù sao Vệ Đằng yêu Tiêu Phàm như vậy, lại đã trải qua một cuộc sinh ly tử biệt, cho dù bị tử thân, cũng sẽ tự mình yên lặng chịu đựng.

Như vậy, để cho nút thắt trong lòng cậu ấy hoàn toàn giải trừ, không chỉ Vệ Đằng yên tâm, làm bạn bè, San San và Châu Vũ cũng có thể yên tâm thật sự tiếp nhận Tiêu Phàm.

Rất tốt, ở trước cửa sổ nhìn hồi lâu, Tiêu Phàm không xuống lầu, Ngưu San San mỉm cười hướng Châu Vũ nói: “Thành công, rốt cuộc có thể yên tâm đem Vệ Đằng nhét cho Tiêu Phàm rồi.”

Châu Vũ bắt đầu dĩ hừ một tiếng, “Hắn còn dám bắt nạt Vệ Đằng nữa, sẽ không chỉ đánh hắn đơn giản như vậy đâu.”

“Cậu thật sự tưởng là mình đánh được hắn? Nếu không phải do Vệ Đằng ở đó, hắn phản kích lại một đấm là có thể lấy mạng nhỏ của cậu...”

Châu Vũ nhướn mày: “Em làm gì cứ khen hắn mãi vậy?”

“Sự thật đấy, cậu tưởng là Tiêu Phàm không biết đánh nhau sao? Hắn là không muốn ở trước mặt Vệ Đằng đả thương cậu, hừ...”

Lúc Diệp Kính Huy nhận được điện thoại quả thật rất kinh ngạc, cũng không nói thẳng ngay mặt.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, bấy giờ mới hướng về đứa em trai mỉm cười đầy thâm ý: “Tiêu Phàm gọi điện bảo anh tử tế ở cùng cậu nha.”

“Vậy anh tử tế cùng em ăn cơm, đuổi cái đám phụ nữ đó đi.”

“Oh, thật không ngoan, gọi các cô ấy tới để tạo náo nhiệt cũng không được à?”

Diệp Kính Văn cười nói: “Anh không cảm thấy màn nhảy múa của các cô ấy còn không đẹp bằng em nhảy sao? Thật là nhàm chán.”

Diệp Kính Huy gật đầu, “Được rồi, mọi người đi xuống đi.” Một nhóm người lui ra, Diệp Kính Văn bấy giờ mới xích lại gần nói: “Đến đây, cậu nhảy một chút xem thử.”

“Oh, em ăn no rồi, đi về thôi.” Nói xong liền đứng lên, không nhìn sang thằng anh trai đang mặt lạnh, tự nhiên thoải mái rời khỏi ghế.

Bên kia huynh đệ Diệp gia mắt to trừng mắt nhỏ, một người so với một người cười đến tà ác.

Bên này Tiêu Phàm cũng là nhúu mày, cúi đầu suy nghĩ.

Bệnh viện gọi tới không phải là nên dùng điện thoại công cộng sao? Hơn nữa Diệp Kính Văn không mang tiền thì báo cho anh hắn trước chứ? Hơn nữa hắn vừa đến đây, sao lại không mang tiền được?

Nơi này ý nghĩ xoay chuyển trăm vòng, Vệ Đằng nhận ra vẻ mặt hắn không đúng, biết hắn sớm muộn sẽ phát hiện, vì thế cung khai trước.

“Là em lấy số của anh cho Ngưu San San cô ấy nói muốn dò thử xem trong lòng anh phân lượng của em và Diệp Kính Văn ai nặng hơn cho nên mới gọi điện thoại lừa anh Diệp Kính Văn đang ở bệnh viện.”

Một hơi nói xong, Vệ Đằng mệt mỏi đến thở hồng hộc.

Tiêu Phàm nhìn chăm chăm cậu ta, Vệ Đằng bị nhìn chột dạ, đành lại gần ôm lấy eo Tiêu Phàm lấy lòng, “Đừng giận, em không muốn lừa anh, cũng không ngờ San San sẽ dùng chiêu này...”

“Em đến bây giờ vẫn còn hoài nghi anh sao?”

“Không có không có...”

Tiêu Phàm nhếch môi cười, đem Vệ Đằng đặt ở phía dưới, “Em nằm trên giường suy nghĩ lung tung thật không tốt, không bằng...chúng ta làm chút việc khác đi.”

Liếc thấy gương mặt Tiêu Phàm càng lúc càng gần, đôi môi cũng sát đến, Vệ Đằng lập tức bắn ra khỏi giường, “A, dạ dày em hết đau rồi, em đột nhiên nhớ đến mình còn có tiết.”

Vừa nói vừa luống cuống tay chân mang giày vào, bỏ chạy ra ngoài.

Nhìn bóng lưng bối rối của hắn, Tiêu Phàm cười cười bất đắc dĩ.

Xem em có thể trốn tới khi nào.

Bữa tối cùng Châu Vũ và Ngưu San San ngồi trên sa lon xem TV, Vệ Đằng đang suy nghĩ Tiêu Phàm giờ đang làm gì, điện thoại di động chợt sáng, nhận được một tin nhắn.

Đứng lên cười cười với hai vị, gỡ gỡ đầu tóc: “Các cậu tiếp tục xem đi, tớ có việc... phải ra ngoài...”

Châu Ngưu hai người không thèm nhìn hắn, phát phát tay ra dấu tạm biệt.

Đây là loại bạn gì vậy?

Vệ Đằng tức giận đẩy cửa xuống lầu dưới, Tiêu Phàm đang dựa cửa chờ hắn, “Thế nào?”

Vệ Đằng trừng mắt nhìn một cái: “Không có gì, anh gọi em xuống làm gì?”

“Một mình anh ngủ không được, cho nên...”

Vệ Đằng quát: “Một mình anh ngủ không được cho nên gọi em xuống ngủ cùng? Anh nghĩ hay ho nhỉ?”

Tiêu Phàm vô tội cười cười: “Chỉ là muốn tán gẫu với em thôi, em nghĩ đi đâu vậy?”

Vệ Đằng liếc hắt một cái, sau khi vào nhà đặt mông ngồi trên ghế sa lon, “Nói đi, nói xong em đi.”

Bây giờ tay Tiêu Phàm cũng cử động dễ dàng rồi, ngồi bên cạnh ôm vai hắn, thân thể cũng thuận tiện sát lại gần, đem Vệ Đằng vây cả vào lòng ngực mình.

Vệ Đằng quay đầu hỏi: “Anh thừa dịp em ngủ, có phải...”

“Có phải cái gì?”

Tiêu Phàm vừa nói vừa đem người đè ép xuống ghế sa lon.

Vệ Đằng ngo ngoay lung tung, nghĩ thầm, tên khốn kiếp này tay vừa khỏe liền chế trụ người ta, sức lực lớn thật, còn không bằng quần băng cho ông đây hầu hạ.

“Bởi vì bộ dáng mơ hồ lúc em ngủ say rất thú vị, làm cho anh muốn hôn em...” Tiêu Phàm mỉm cười đưa lưỡi liếm liếm môi Vệ Đằng, “Hơn nữa lúc em ngủ tương đối trực tiếp, không xấu hổ, còn rất chủ động chào đón...”

“Câm miệng!” Vệ Đằng đỏ mặt, nhưng thật ra là bởi vì mơ thấy bản thân đè Tiêu Phàm xuống hôn điên cuồng, dĩ nhiên tương đối chủ động rồi.

Cánh tay Tiêu Phàm có chút không khuôn phép, tiến vào trong áo sờ mó.

Chuyện nên làm đều đã làm cả rồi, còn cái gì để xấu hổ nữa chứ! Vệ Đằng quyết định xong, chủ động tiến lại hôn Tiêu Phàm.

“Oh...” Bị nhiệt tình chủ động của hắn làm giật mình, Tiêu Phàm đưa lưỡi ra, linh hoạt mở miệng Vệ Đằng tiến vào, dịu dàng lướt qua khoang miệng, xâm chiếm từng tắc một.

“Um... ư... ư...”

Vệ Đằng bị hôn đến ngẩn ngơ, đành há to miệng tùy theo cái hôn bá đạo lại không mất dịu dàng của hắn.

Chờ Tiêu Phàm hôn đủ rồi, thối lui khỏi, hai người nhìn nhau, hô hấp đều có chút rối loạn, Vệ Đằng thấy trong mắt Tiêu Phàm nồng nặc sắc dục, vùi đầu vào ngực hắn, cánh tay vòng bên hông hắn.

Thật lâu không có âu yếm, Vệ Đằng mặc dù sợ đau, nhưng đáy lòng cũng có chút khát vọng.

Thấy Vệ Đằng không phản kháng ngược lại rất chủ động, Tiêu Phàm tựa hồ càng thêm hưng phấn, đầu lưỡi dọc theo chiếc cổ thon dài, mạnh mẽ tiến dần xuống phía dưới.

Ngón tay đưa vào y phục dò tìm, thuận tiện lột quần áo, hôn chuyển đến ngực.

Hai người đang lúc nhiệt tình triền miên, đột nhiên nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

51. Quyển 05 - Chương 50

Tựa hồ mỗi lần cùng Vệ Đằng ân ái đều không thuận lợi! Luôn có một vài người không hiểu sao xuất hiện cắt đứt!

Tiêu Phàm sầm mặt bò dậy nghe điện thoại, trong nháy mắt nghe được thanh âm, dựng thẳng tấm lưng.

“Á... ba, ngài nói bây giờ đang ở đâu?”

Vệ Đằng vừa nghe Tiêu Phàm kêu ba, bị dọa sợ vội vàng bắn khỏi ghế sa lon, luống cuống tay chân mặc quần áo.

“Cái gì? Ở dưới lầu?”

Tiêu Phàm quay đầu lại nháy mắt với Vệ Đằng, Vệ Đằng vốn đã đủ khấn trương, bị Tiêu Phàm nhìn, tay run lên lại rớt quần.

Tiêu Phàm cũng không phải thông thả ung dung, “Con đang ở phòng tắm, đợi một lát, con tắm xong sẽ xuống đón ngài.”

Tiêu Phàm cúp điện thoại, đi đến ghế sa lon giúp Vệ Đằng mặc quần áo trước.

Vệ Đằng mặt đỏ tựa như mông khỉ, giống như bị bắt gian, bị dọa đến mức không dám thở mạnh, lần trước ra mắt mẹ Tiêu Phàm, người phụ nữ đáng sợ, lần này người cha lại đến, chính là không chết cũng lạc mất nửa cái mạng.

Tiêu Phàm nhận ra bắn khoăn của Vệ Đằng, nhẹ nhàng hôn môi cậu ấy, “Không có chuyện gì, ba anh không đáng sợ như vậy, em lên lầu trước...”

Còn chưa nói hết, liền vang lên tiếng gõ cửa.

Tiêu Phàm thở dài bất đắc dĩ, Vệ Đằng vẻ mặt đau khổ, “Nếu trốn không thoát, vậy trước hết ẩn núp!” Nói xong liền xoay người vào phòng ngủ.

Lúc Tiêu Phàm mở cửa, chỉ thấy cha Tiêu mang theo cái rương đen đứng ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc.

Sau khi nhìn thấy Tiêu Phàm đột nhiên nở nụ cười, mở hai cánh tay ra đòi ôm tới.

“Con trai, có nhớ ba không?”

Sắc mặt Tiêu Phàm có hơi khó coi, nụ cười cũng cực kỳ cứng ngắc.

Tiêu Chính Vĩ lại vẻ mặt tươi cười, vỗ vỗ vai con trai, vòng qua hắn vào phòng, ánh mắt sắc bén nhìn vòng quanh một vòng, ngay cánh cửa đang đóng của phòng ngủ dừng một lát, nheo mắt lại nở nụ cười.

“Con trai trưởng thành, đã biết kim ốc tàng kiều rồi?”

“Lần này ba tới hẳn là đi bàn chuyện làm ăn đi?” Tiêu Phàm cố ý chuyển đổi đề tài, vừa rót nước cho cha, vừa nhẹ giọng hỏi.

“Oh, bàn chuyện làm ăn xong rồi nên theo lời căn dặn của mẹ con, đến thăm con một lát.”

“Một thời gian ngắn nữa con sẽ về, nộp xong luận văn tốt nghiệp còn phải bảo vệ nữa, ba mẹ cứ yên tâm.”

“Ta cũng không phải không yên lòng con, ta là không yên lòng Vệ Đằng!”

Cửa phòng ngủ mới vừa mở hé hé ra, vừa nghe những lời này, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Tiêu Phàm cau mày: “Lần trước chẳng phải con đã nói rõ rồi sao? Con đã nhận định cậu ấy, hơn nữa mẹ cũng đồng ý đợi đến lúc con 25 tuổi liền thừa nhận quan hệ của bọn con.”

“À, mẹ con mềm lòng, con nói muốn kết hôn với Diêm Vương gia bà ấy cũng đồng ý, ba cũng chưa nói đồng ý nha.” Nói xong vênh vênh chân, nhàn nhã uống trà.

“Vậy ý của ba là?”

“Mấy năm nay con vẫn không tìm bạn gái, lần trước ba nghe mẹ con nói con có người mình thích, ba vui đến say mềm một trận, kết quả lúc tỉnh lại, mẹ con mới nói là một thằng bé. Con ta làm sao lại thích con trai?”

Tiêu Phàm than thở, “Con làm sao biết? Dù sao con chính là thích cậu ấy, ngài vẫn là đồng ý đi. Mẹ cũng đã đồng ý rồi.”

“À, mẹ con hình dung bảo cậu ta rất lạc quan sôi nổi, đầu tóc giống như con nhím, lần này ba tới chủ yếu là muốn nhìn thử cậu ấy rốt cuộc là hạng người gì, nắm giữ tim con trai ta chặt như vậy.”

Tiêu Phàm trầm tư chốc lát, cười nói: “Gặp cậu ấy thì được... chẳng qua, ngài không thể hù dọa cậu ấy.”

Dừng một chút, lại thêm vào một câu: “Cậu là người con yêu, hy vọng ba có thể tôn trọng cậu ấy.”

“Cái này con yên tâm, ta đều nhiều tuổi rồi, chẳng lẽ còn bỏ nhào qua đánh cậu ta hay sao? Huống chi còn có con bảo vệ nữa chứ.”

Tiêu Phàm cười cười, xoay người đi đến trước cửa phòng ngủ, mở cửa.

“Vệ Đằng, ra ngoài, ba anh nói muốn gặp em.”

Vệ Đằng đỏ mặt, sửa sang lại quần áo.

Mặc dù năm lần bảy lượt nói với bản thân phải biểu hiện khá hơn một chút, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông trung niên có diện mạo tương tự Tiêu Phàm ba phần, Vệ Đằng vẫn là khẩn trương đến siết chặt tay.

“Chào chú...” Vệ Đằng cúi đầu chào thật sâu, bộ dáng học sinh ngoan ngoãn, thấy vậy Tiêu Phàm rất muốn cười phá lên.

Tình yêu đau dạ dày

Điệp Linh Chi

[previous page](#)

“Nên gọi là bác đi, ta khẳng định lớn tuổi hơn cha cháu.”

“Á... chào bác...” Vệ Đằng đổ mồ hôi trán, tay run run bưng chén trà bên cạnh đến, “Bác lặn lội đường xa khẳng định mệt chết đi, đến, uống trà. . .”

“Ta không có lặn lội đường xa, ta mới vừa ngâm suối nước nóng xong tới đây a.” Tiêu Chính Vĩ mỉm cười rất dịu dàng, bị ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Phàm liếc qua, vội vàng nghiêm mặt nói: “Được được, ta uống trà, uống trà...”

Sợ bà xã còn sợ con trai, đàn ông làm đến phần này thật là thất bại a. . . Cho nên ở bên ngoài mới mặt lạnh, uy phong cực kỳ, bởi vì muốn phát tiết tủ thân phải chịu trong nhà.

Tiêu Chính Vĩ vừa uống trà vừa suy nghĩ, may là lúc đầu đặt tên cho Tiêu Phàm không lấy cái gì mà anh hùng vĩ đại các loại, lấy một chữ Phàm bình thường, bây giờ con trai ngược lại một chút đều không tầm thường, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn khí chất có khí chất, muốn năng lực có năng lực.

Mắt lé nhìn nhìn đứa con trai làm cho người ta tự hào, chỉ thấy Tiêu Phàm đang dịu dàng nhìn chăm chú vào Vệ Đằng, Tiêu Chính Vĩ hừ một tiếng, hướng Vệ Đằng nói: “Châm trà!”

Vệ Đằng vội vàng bưng chén trà qua rót đầy, mỉm cười rực rỡ dâng lên, “Bác Tiêu... mời uống trà...”

Tiêu Chính Vĩ cầm tách trà, nhẹ khẽ nhấp một hớp, “Oh, không tệ, còn chưa vào cửa trà này đã kính trước rồi.”

Vệ Đằng mờ mịt nhìn về phía Tiêu Phàm, lại nghe ba hần nói tiếp: “Tiêu Phàm à, hôm nào dẫn hần trở về đến trước mộ ông con, cũng dâng một chén trà.”

Vệ Đằng há to mồm sững sờ ở đó, Tiêu Phàm cũng ngẩn người, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười.

“Cám ơn ba.”

Tiêu Chính Vĩ nghiêm túc gạt đầu, từ trong rương lấy ra một cặp di động.

“Ba nghe nói con vẫn luôn oán trách cái di động ba tặng cho dỏm quá, pin luôn không có, phải không?”

Tiêu Phàm cười chưa trả lời.

Tiêu Chính Vĩ thở dài, “Thằng nhóc này, có cần thứ gì trước nay cũng chẳng bao giờ chịu nói với ba mẹ, hại ta với mẹ con mỗi lần tới sinh nhật con đều nhưc đầu muốn chết, tặng quà cũng sợ con không thích, chỉ bằng cứ trực tiếp đưa tiền để con tự mình đi mua.”

Tiêu Phàm tựa hồ là có chút cảm động, cúi đầu không nói lời nào.

“Con không nói, chúng ta làm sao biết con thích thứ gì?” Tiêu Chính Vĩ dứt lời, còn hướng về Vệ Đằng mỉm cười đầy thâm ý, cười đến Vệ Đằng đỏ mặt.

“Lần này tặng cho các con một cặp điện thoại, con thích màu trắng, Vệ Đằng thích màu gì ta không biết cho nên mua sẵn mấy vỏ màu, tùy cháu đổi lại.” Nói xong liền đẩy cái hộp qua, đẩy tới trước mặt Vệ Đằng.

“A... cái này...” Vệ Đằng có chút lúng túng, tiếp nhận quà của cha hẳn đây là tình huống gì? Còn là điện thoại cặp đôi nha...

“Nhận lấy đi.” Tiêu Phàm nhìn Vệ Đằng một cái, sau đó quay đầu đối với cha cười cười: “Cám ơn ba, con rất thích.”

“Mẹ con chọn, con đương nhiên phải thích, ai, ta thì không cách nào hiểu thâm mỹ của mẹ con các người, chọn cái di động cũng đều là vỏ kính loại, hoa văn lạnh lùng cứng rắn.”

Dứt lời lại chuyển sang Vệ Đằng: “Cháu nhất định không thích, cho nên cái vỏ ngoài ta đưa cháu thêm chút hoa văn, hình con nhím đáng yêu, rất hợp với cháu.”

Vệ Đằng vội vàng cúi đầu xuống: “Cảm ơn bác...”

Tiêu Chính Vĩ cười lên, khoát tay áo đi ra ngoài, Tiêu Phàm đứng dậy đưa hẳn, lúc đến ngoài cửa chỉ nghe hẳn đột nhiên nói: “Gọi bác làm ba thấy già quá, con nói với cậu ấy, lần sau gặp mặt gọi là ba.”

Tiêu Phàm cười cười, “Vâng”

“Qua một thời gian nữa mẹ con sẽ về Bắc Sơn, sau khi con về nhớ thăm bà ấy một chút.”

“Vâng.”

“Ngày mai sinh nhật con không cùng con mừng, có cậu nhóc kia ở cạnh, ba cũng yên tâm.” Nhưng thật ra là bận muốn chết, còn phải bay ra nước ngoài bàn chuyện làm ăn.

Tiêu Phàm gật đầu, “Vâng.”

“Người nhà của cậu ấy biết không?”

“Con đang tiến hành theo kế hoạch, định qua tết sẽ đến nhà ra mắt ba mẹ cậu ấy.”

“À, ba thấy đứa trẻ đó rất đơn thuần, con cũng đừng bắt nạt nó.”

“Làm sao nỡ chứ...”Tiêu Phàm cúi đầu cười khẽ.

“Ai, đi đây, xem bộ dáng con hận không thể đuổi được ta kìa.”Tiêu Chính Vĩ quay đầu lại ôm ôm con trai, xoay người muốn đi, lại bị Tiêu Phàm kéo giữ.

“Ba, chuyện chiếc di động làm sao ba biết được?”

“Con có biết Diệp Kính Huy không?”

“Anh của bạn.”

“Hắn còn một người anh, con có biết?”

Tiêu Phàm cúi đầu suy nghĩ một lát, “Diệp gia... đúng là có ba anh em, con chỉ biết Diệp nhị ca Kính Huy cùng lão tam Kính Văn.”

“Anh cả của hắn là Diệp Kính Hi, chủ tịch tập đoàn Long Hoa.”

Nói xong, liền mỉm cười thâm ý, chui vào xe nghênh ngang rời đi.

Tiêu Phàm sau khi trở về lên net tra thử, lại nhắn tin với Diệp Kính Văn, thế mới biết nguồn gốc mọi việc.

Thì ra, Tiêu gia cùng Diệp gia có quan hệ hợp tác nhiều năm trên thương trường, sản nghiệp của cha Diệp Kính Văn phần lớn là ở nước ngoài, mà đứa con lớn nhất lại đem sự nghiệp đặt ở trong nước.

Thành phố Bắc Sơn khu Long Hoa, chợ thương nghiệp phồn hoa nhất, có một tòa nhà Long Hoa chính là hắn xây nên.

Thì ra cha và người trong Diệp gia đã sớm quen biết.

Lúc còn bé thường mang mình đến tiệc rượu của Diệp gia, mình và Diệp Kính Văn thật ra đã sớm gặp mặt.

Lúc gặp phải Diệp Kính Văn, thời gian còn yêu hấn, đặc biệt khoảng thời gian hai năm khi Diệp Kính Văn và Lâm Vi chia tay, Tiêu Phàm vẫn luôn suy nghĩ, nếu hấn gặp Diệp Kính Văn trước, nếu để hấn quen biết Diệp Kính Văn trước Lâm Vi, như vậy, thượng đế có thể công bằng hơn một chút, khiến Diệp Kính Văn cũng động lòng với hấn?

Nhưng hôm nay, sự thật này, lại làm cho Tiêu Phàm nở nụ cười bất đắc dĩ.

Hóa ra đã sớm gặp nhau, hơn nữa không chỉ một lần.

Chỉ là không chú ý thôi, có lẽ là bởi vì khi đó còn trẻ, có lẽ là bởi vì hai người đều không quan tâm đến việc kinh doanh của gia đình, thậm chí còn căm ghét.

Người hữu duyên vô phận, nhất định không thể đi đến cùng nhau.

Cho dù lúc trước gặp nhau, nhưng vẫn bỏ lỡ, ngược lại trở thành hai mối tình thật đẹp.

Hấn có Lâm Vi, mình có Vệ Đằng, thật tốt đẹp a.

Bằng không, nếu hai người thật sự ở cùng, vậy sẽ vô cùng đáng sợ, trừ tính tình quá mức giống nhau chẳng có chút kích tình, cánh cửa gia đình sẽ rất khó xử lý, tình yêu một khi dính đến lợi ích tiền bạc, kia đúng thật là đầy dọ vô tận đau khổ...

Ai, duyên phận quả thật là điều kỳ diệu.

Tiêu Phàm cúi đầu cười, Vệ Đằng chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu, tự mình chăm chú chơi di động mới.

“Di động ba anh tặng quả thật rất tốt, nhiều chức năng thật nha! Đến đây, em chụp hình cho anh.”

“Em thích là tốt rồi!” Tiêu Phàm tiến lại cầm cái di động của mình, sau đó cầm lấy chiếc di động cũ, đối xứng chuyển thông tin qua.

“Nhưng mà... ba anh đưa đồ cho em, là chứng tỏ ông ấy tiếp nhận chúng ta rồi? Không ghét em chứ? Em nhớ mẹ anh lúc ấy luôn dùng ánh mắt lạnh lùng liếc ngang em, còn ghét trà em pha không ngon, trái cây gọt quá xấu.”

Tiêu Phàm sắp đến, ở bên tai Vệ Đằng nhẹ giọng nói: “Sao thế được, người anh xem trọng, bọn họ nào có đạo lý không thích.”

“Vậy... anh thật sự định chính thức sống cùng em à?”

“Ừ, quang minh chính đại.”

Vệ Đằng có chút chột dạ, dù sao cha mẹ Tiêu Phàm có thể tiếp nhận, bên nhà mình lại không nhất định.

Tiêu Phàm tựa hồ nhìn thấu băn khoăn của hắn, nhẹ nhàng cười.

“Em yên tâm, bên phía ba mẹ em, anh đã sớm cùng em gái em thương lượng xong rồi, để cô ấy chích ngừa rồi.”

“A?”

“Cùng em tách ra nửa năm, anh và Vệ Nam thường xuyên gặp mặt, đem chuyện của chúng ta đều nói rõ ràng với cô ấy, cô ấy nói sẵn lòng giúp đỡ.”

“Phải không...”

Tiêu Phàm cười cười, dĩ nhiên không đơn giản như vậy, Vệ Nam ban đầu rất khùng bố, xua đuổi mình đi vô số lần, sau lại nếu không phải là thông qua Tiêu Tinh gián tiếp cải tạo, Vệ Nam mới chẳng thềm để ý đến mình.

Trong đó không thiếu tặng hai cô gái một đồng manga các loại gối đầu, khiến Tiêu Phàm cảm thấy hành động thật ngây thơ.

Bất quá vì Vệ Đằng, cho dù Tiêu Phàm đứng dưới lầu Vệ Nam làm lô-cốt cũng không cảm thấy tủ thân.

Sau đó hai cô gái cuối cùng tin tưởng Tiêu Phàm yêu Vệ Đằng nhiều đến mức nào, vì vậy, Vệ Nam vốn là ngọn cỏ đầu tường giờ bò sang phía Tiêu Phàm, hơn nữa theo ý Tiêu Phàm, sớm cùng cha mẹ đánh tiếng chích ngừa.

Tiêu Tinh giả thành bộ dáng nữ sinh ngoan ngoãn, trở về khuyên lơn Bác Tiêu vốn yêu thương nàng còn hơn thương con trai.

Bất quá những chuyện này, Tiêu Phàm cũng không muốn nói cho Vệ Đằng, để cho hắn buồn phiền theo.

Con người Vệ Đằng, dáng vẻ vô tư không lo nghĩ, áp lực bên phía ba mẹ cậu ấy, cứ để ỉnh gánh lấy đi.

“Vệ Đằng, chờ qua tết năm nay, anh sẽ đến chào cha mẹ em, khi đó anh đã có công việc ổn định, có sự nghiệp của mình, nói cho bọn họ biết muốn sống cùng em, cũng có lực thuyết phục hơn một chút, bây giờ cho dù nói những điều này, cho dù em tin tưởng, nhưng người lớn sẽ cảm thấy anh nói năng tùy tiện, có phải không?”

Vệ Đằng gật đầu.

“Đến lúc đó anh sẽ nói rõ ràng với họ.”

“À...”

“Kỳ thực ba anh rất thân thiện, em không cảm thấy sao?”

“Ừm. . .”

“Cho nên, ba mẹ cũng không đáng sợ như vậy, chỉ cần biết dùng lý lẽ, dùng tình cảm lay động, bọn họ sẽ không ép buộc chúng ta phải tách ra.”

“Ừm...”

“Tại sao không nói chuyện?” Tiêu Phàm cười dùng cằm cà cà đầu nhím của Vệ Đằng.

Vệ Đằng lại đột nhiên nhào tới ôm chặt lấy hắn.

“Không ngờ rằng anh ở sau lưng em làm nhiều việc như vậy...”

Tiêu Phàm ôm lại Vệ Đằng, “Vì tương lai, dĩ nhiên phải cố gắng a.”

“Anh vì để cho ba mẹ anh tiếp nhận, hắc đã khuyên thật lâu đi?” Vệ Đằng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào mắt Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm cười cười, “Còn may, ban đầu ba anh rất phản đối, anh vừa khuyên mẹ vừa quấy rầy ba, mẹ anh vốn là trung lập, sau đó đứng về phe anh, ba anh liền nhận thua.”

Tiêu Phàm cố ý giản lược quá trình, Vệ Đằng lắng nghe, lỗ mũi lại hơi ê ẩm.

Khi đó mình còn nổi giận với anh ấy, không ngờ anh ấy lại vì chuẩn bị cho tương lai có thể ở bên nhau mà giải quyết cửa ải cha mẹ này rồi.

Còn tưởng đâu nửa năm xa nhau, anh ấy vẫn luôn theo cạnh Diệp Kính Văn phong lưu thoải mái...

Thì ra anh ấy so với tưởng tượng của mình càng yêu mình hơn nữa.

Vệ Đằng ôm Tiêu Phàm chặt hơn một chút, lại nghe Tiêu Phàm đột nhiên nói: “Kỳ thực, điều anh lo lắng nhất, là trong thời gian nửa năm này em lại yêu người khác, như vậy, tất cả những điều anh làm cũng đều vô dụng.”

Giả vờ làm tình nhân với Châu Vũ, anh ấy nhất định rất khó chịu...

“Cho dù anh làm tổn thương em, em cũng không từ bỏ anh. May là em kiên trì... Vệ Đằng.”

“Ừm.”

Trong lòng Vệ Đằng đau xót, kỳ thực, làm gì dễ vứt bỏ như vậy, tình yêu khắc cốt minh tâm, cũng đâu phải là vôi nước, bảo khóa liền khóa.

Hơn nữa những chuyện anh làm cũng không đến nỗi làm cho người ta phải giết anh báo thù.

Nhưng lỗi lầm vô ý, sau khi giải thích rõ, cuối cùng có thể vãn hồi.

Khi còn bé từng học một bài văn về con sói.

Có một đứa trẻ không ngoan, bởi vì đùa dai, hướng dẫn các thôn dân dưới chân núi thét lên “Sói đến.” Thôn dân chạy lên núi, lại phát hiện cậu ta đang nói dối.

Ngày thứ hai, cậu ta lại la, sói đến, thôn dân lên núi, phát hiện cậu ta vẫn đang nói dối.

Ngày thứ ba, sói đến thật, đứa bé liều mạng hét lên, nhưng chẳng có ai lên núi, vì vậy, đứa trẻ kia bị sói ăn.

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, làm người phải thành thực, nếu không thành thực sẽ bị báo ứng.

Nhưng không nói cho chúng ta biết, làm người còn cần tha thứ.

Kỳ thực, nếu như thôn dân cho đứa bé kia thêm một cơ hội nữa, có lẽ hắn sẽ không chết, hắn sẽ còn sống tốt, hơn nữa hấp thụ sự dạy dỗ bị sói hù dọa, cũng không nói dối nữa.

So với cái chết, so với chịu đau khổ cả đời, sự tha thứ lui một bước mới có thể trời cao biển rộng

Nếu không học được cách tha thứ, như vậy, chính bạn cũng sẽ không vui vẻ.

Vệ Đằng, cảm ơn em có thể cho anh cơ hội lần thứ ba.

Cơ hội lần thứ ba học yêu thương, học quý trọng, học khiến cho cả hai được hạnh phúc.

Chứ không phải để anh chịu sự trừng phạt đau khổ cả đời.

Thật may mắn, yêu một người đơn giản thẳng thắn, không biết tính toán chi li, không biết ghi nhớ hận thù.

Cũng thật may mắn, em là người duy nhất, bằng lòng tin tưởng đứa trẻ kia lần nữa, lên núi đánh sói.

Vệ Đằng vừa nghe vừa gật đầu, nghe được câu cuối cùng đột nhiên toát ra một câu, “Bản thân anh không phải là sói sao? Em làm sao thành lên núi đánh sói rồi...”

Một câu nói đem không khí phá hư sạch sẽ.

Tiêu Phàm bất đắc dĩ cười cười, “Vậy thì nói ngược lại đi, em bằng lòng tin tưởng con sói, đi đánh chết đứa bé kia.”

Nói xong liền xoay người đi tắm.

Ngược lại là Vệ Đằng đang ngồi trên giường, nhếch miệng nở nụ cười.

Kỳ thực em không vĩ đại như anh nói vậy... chính là con người em ruột thẳng, không thích ghi hận.

Bởi vì lúc hận anh, trong lòng em càng thêm khó chịu.

Nếu như không tha thứ anh, khiến anh đau khổ cả đời, bản thân em cũng sẽ đau khổ cả đời.

Cho nên vì anh thoải mái em thoải mái, tất cả mọi người thoải mái, đành không so đo hiềm khích lúc trước, bắt đầu lại lần nữa.

Yêu thì yêu, so đo nhiều như vậy làm gì.

52. Quyển 05 - Chương 51 End

Trung tuần tháng năm, Tiêu Phàm rốt cục viết xong luận văn, phải đi về làm phản biện, hơn nữa phải giải quyết thủ tục tốt nghiệp.

Hai người cũng biết, đây chỉ là tạm thời chia xa, vì vậy đơn giản ôm nhau một chút, chẳng có bất kỳ dây dưa không dứt nào.

Lúc Vệ Đằng ra sân bay tiễn hân, khí trời rất nóng, mặt bị phơi đến ửng đỏ, lúc vẫy tay nói tạm biệt với Tiêu Phàm mỉm cười đặc biệt rục rờ.

Tựa như quả quýt được vẽ đôi mắt to cùng chiếc miệng mở rộng.

Lúc máy bay cất cánh, Tiêu Phàm sờ sờ chuôi dây cuối cùng cũng bị Vệ Đằng thay mới trên di động đặt trong túi, khẽ nở nụ cười.

Trải qua nhiều lần thuyết phục của Tiêu Phàm, nhóm giáo sư rốt cuộc từ bỏ ý định để Tiêu Phàm lưu lại nửa năm, thậm chí học tiếp tiến sĩ hoặc ra nước ngoài đào tạo sâu.

Tiệc nuôi tiễn người sinh viên vừa khiến ông kiêu ngạo vừa không biết làm sao.

Tiêu Phàm cuối cùng vào một ngày mùa hè trăm hoa đua nở cũng lấy được bằng thạc sĩ của đại học Thiên Hà.

Bởi vì không muốn dựa vào quan hệ của cha mẹ, lúc Tiêu Phàm xin việc gặp phải không ít chông gai.

Sau đó, dần dần học được cách dùng thái độ ôn hòa để đi phỏng vấn, lúc bản thân mỉm cười cố gắng không quá lạnh lùng, quả thực không được, trước khi phỏng vấn nghĩ đến khuôn mặt tươi cười rục rờ của Vệ Đằng một lát, như vậy, lúc mình cười mới ôn hòa hơn chút.

Nỗ lực mấy tháng, bằng vào biểu hiện vượt trội, cuối cùng được vào làm ở sở sự vụ luật sư Thời Đại cực kỳ nổi tiếng, an cư lạc nghiệp.

Sở sự vụ luật sư Thời Đại, nhân tài tụ tập, bách hoa tranh diễm.

Tiêu Phàm không phải người xuất sắc nhất, nhưng hần trời sinh một loại ngạo khí khiến người khác phải liếc mắt nhìn.

Ngày đầu tiên hần vào sở sự vụ, thì có đàn anh nói, người thanh niên này, tương lai nhất định sẽ phát ra tia sáng đặc biệt, tiền đồ vô lượng.

Một năm trôi qua rất nhanh, Tiêu Phàm giải quyết mấy vụ kiện làm hả hê lòng người, dần dần, ở trong giới cũng có chút tiếng tăm.

Khi đó Vệ Đằng vẫn còn đang ở phương Bắc xa xôi, mặc áo khoác dài, cầm các loại thuốc trong tay, ở phòng thí nghiệm bận bịu không ngơi.

Hai người không có biện pháp gặp mặt, tin nhắn điện thoại lại chưa từng gián đoạn.

Tiêu Phàm mỗi lần gặp phải vụ án khó giải quyết, hoặc chuẩn bị lên tòa án, lúc thắng kiện, cũng sẽ gọi cho Vệ Đằng, vừa nghe giọng nói người kia, đã cảm thấy mệt mỏi toàn thân dường như tan biến hết cả.

Vệ Đằng gặp phải chuyện không vừa ý, cũng sẽ gọi điện thoại tố khổ với Tiêu Phàm, nghe giọng nói dịu dàng của hần, Vệ Đằng liền cảm thấy toàn thân đều ấm áp lên.

Khi gặp lại Diệp Kính Văn, Tiêu Phàm đã là mặc âu phục giày gia, đồng phục chuyên nghiệp, bị Diệp Kính Văn chế nhạo một hồi.

Diệp Kính Văn rốt cuộc dưới áp lực của người nhà, tạm thời từ bỏ ý niệm đi tìm Lâm Vi, bị anh cả hần đưa ra nước ngoài du học.

Trước khi đi ôm ôm Tiêu Phàm, cười nói, sau khi trở về nhất định phải trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, bởi vì kia là lý tưởng của hần, cũng là ước hẹn của hần và Lâm Vi.

Bây giờ Lâm Vi không ở bên cạnh, chỉ có thể thực hiện ước hẹn này trước, tương lai mới có tư cách đứng ở trước mặt của cậu ta, lần nữa đoạt cậu ấy về.

Nhìn chiếc xe xa dần, Tiêu Phàm cảm thấy có chút thương cảm.

Diệp Kính Văn cùng Lâm Vi, tương lai sẽ như thế nào còn chưa nói chắc được, chỉ là, mình vẫn luôn đơn độc, bên cạnh đã có Vệ Đằng.

Tên ngọc kia, luôn có thể khiến cho tâm tình mình lập tức trở nên trong sáng.

So với đôi tình nhân cách nhau rất xa, bản thân mình là hạnh phúc biết bao nhiêu.

Vừa nghĩ tới, điện thoại lại vang lên, tiếng chuông đặc biệt, vừa nghe là biết ngay Vệ Đằng.

Con nhím ồn ào nhốn nháo vẫn không thay đổi, lúc nói chuyện, mỗi âm tiết tựa hồ cũng đang nhún nhảy.

“Alo, Tiêu Phàm à, em vừa làm thí nghiệm xong trở lại a, em nói cho anh biết, hôm nay em cùng San San học nấu ăn, chiên cái trứng còn rất ngon nha.”

Tiêu Phàm mỉm cười: “Lần đầu của em nên để lại cho anh mới đúng.”

Vệ Đằng hình như bị sắc, dốc sức ho khan: “Khụ khụ khụ khụ, nói chuyện ma quỷ gì vậy! Anh ban ngày ban mặt sao lại nổi tính cầm thú rồi...” Sau khi nói xong tựa hồ hiểu là mình hiểu lầm, lại có chút xấu hổ, “Chuyện đó... đến kỳ nghỉ em trở về nấu cơm cho anh ăn đi, lần đầu tiên em làm đưa cho Ngưu sư phụ rồi, hì hì, anh không thích ăn đồ chiên xào, em còn phải học hấp như thế nào ...”

Tiêu Phàm bỗng nhiên có chút cảm động, hẳn biết, Vệ Đằng cũng đang từ từ thay đổi, vì tương lai hai người, từ từ cố gắng.

“Kỳ thực, em không cần phải học những thứ đó...”

“Vậy cũng không được, em nghe người ta nói, luật sư các anh sau khi nhận được vụ án sẽ đặc biệt bận rộn, em cũng không thể đương trong thời gian anh bận rộn như vậy còn để cho anh xuống bếp nấu cơm chứ? Cũng không thể mỗi lần anh có việc em liền nấu mì gói a!” Vệ Đằng tựa hồ rất hưng phấn, vừa ăn cơm vừa gọi điện thoại, bên kia còn chen lẫn thanh âm Ngưu San San mắng hằn xấu xa, “Hơn nữa, đồ ăn em tự làm, lúc ăn đặc biệt có cảm giác thành tựu. Ngoài ra, làm cho anh ăn, em càng cảm thấy được ngọt ngào a.”

“Phi, đừng có buồn nôn quá, tớ đều ăn không vô nữa rồi.” Tiếng Châu Vũ.

“Để cậu ấy buồn nôn đi, tiểu biệt thắng tân hôn, cậu đây cũng không hiểu à, im lặng ăn cơm.” Giọng Ngưu San San.

Vệ Đằng cầm lấy điện thoại di động đi lên ban công, đã là mùa đông, gió lạnh thổi, Vệ Đằng lạnh đến run cầm cập.

“Hai con khỉ kia thật om sòm, ồn muốn chết. Cái đó, anh đang làm gì thế? Ăn cơm chưa?”

Tiêu Phàm nhú nhú mày: “Em vào nhà gọi điện thoại, đừng đứng ngoài ban công.”

Vệ Đằng bất ngờ, chuyện này cũng bị hần phát hiện, nhếch miệng cười nói tiếp: “Vậy được, em vào nhà ăn cơm trước, anh nhớ ăn uống đàng hoàng, đừng cố làm việc quá, để bận quá quên mất.”

Tiêu Phàm mỉm cười nói: “Biết mà, anh...”

“Huh?”

“Chờ em quay về.”

Kỳ nghỉ đông mong mỏi thật lâu cuối cùng đã tới, gần một năm không gặp mặt, nhớ nhung xâm nhập cốt tủy, không ngờ vừa xuống xe, liền bị ba mẹ nhận về nhà, ở nhà bận rộn đón tết, cô Bảy dì Tám nhà nào cũng đến thăm hỏi, Vệ Đằng bận đến sưng đầu mẻ trán, căn bản không có thời gian đi gặp Tiêu Phàm.

Lúc đêm khuya chỉ có thể nằm trên giường phàn nàn.

“Đón cái tết thôi sao lại phiền phức thế chứ...Tiêu Phàm, ngày mai em phải đến nhà dì Ba...”

“Không sao, ngoan ngoãn đi theo người nhà em đi, chúng ta qua vài ngày nữa bớt chút thời gian ra gặp nhau đi.”

Kết quả, đến tận mừng 5 tết, Vệ Đằng vẫn như cũ tiếp đãi thân bằng hảo hữu tới cửa nói liền không dứt, không rút ra được chút thời gian nào.

Một buổi trưa, tiền bạn học của cha đi rồi, Vệ Đằng vừa định kiểm có ra cửa, chuông cửa lại vang lên.

Bất đắc dĩ liếc mắt, Vệ Đằng đá đá mắt cá chân đưa em gái đang ngồi gọt táo, “Nha đầu, mở cửa đi.”

Vệ Nam ngẩng đầu trợn mắt nhìn hấn một cái, ném trái táo đi mở cửa.

Lát sau, mỉm cười bước vào, đá đá cái chân đưa qua lại của Vệ Đằng, “Vị khách lần này nhưng là đến tìm anh đấy.”

Vệ Đằng nghe thấy, vừa định mắng em gái một câu, ngẩng đầu, lại nhìn thấy Tiêu Phàm đang nhìn mình mỉm cười.

Phút chốc, dường như trái tim ngừng đập, đầu óc trống rỗng, trước mắt chỉ có khuôn mặt tươi cười của Tiêu Phàm liên tục phóng lớn đung đưa. Mắt đã hơi ươn ướt, há miệng, muốn nói một lời thoại cũng không thốt nên lời.

“Ba mẹ, dâu...khách đến rồi.” Vệ Nam thiếu chút nữa nói lỗ miệng, vội vàng vỗ ngực một cái.

Ba Vệ Đằng đang ở thư phòng, mẹ mới vừa ở trong bếp thu dọn chén đĩa, sau khi nghe Vệ Nam kêu liên vội vàng từ bếp bước ra.

Tiêu Phàm cúi đầu rất sâu chào bà, “Cháu chào dì.”

Mẹ Vệ Đằng bị dọa sợ hết hồn: “Cháu là?”

“Mẹ, chính là người con đã nói với mẹ ấy.” Vệ Nam nháy mắt với mẹ.

“A, chắc cháu là Tiêu Phàm à?” Mẹ Vệ mỉm cười thân thiết, nhìn Tiêu Phàm từ trên xuống dưới, tán thưởng: “Quả nhiên tuần tú lịch sự, dì nghe Nam Nam nói, cháu đang làm việc ở Thời Đại?”

“Vâng ạ.” Bộ dáng Tiêu Phàm khiêm tốn lễ độ, gây cho người ta ấn tượng tốt, mẹ Vệ cười càng sâu hơn: “Được được, cháu ngồi trước, cháu lại đến chúc tết, thật bất ngờ, dì đi chuẩn bị chút gì cho cháu ăn...”

“Dì à, để cháu giúp cho.”

“Như vậy sao được, cháu ngồi đi...”

“Không sao, cháu cũng biết nấu ăn, vừa lúc cùng dì tán gẫu luôn.”

Sau khi Tiêu Phàm cùng mẹ Vệ vào bếp, Vệ Đằng mới giống như bị chạm điện giật mình tỉnh lại.

“A! Xong rồi xong rồi, anh ấy làm sao tới? Anh... anh còn chưa chuẩn bị xong! Em gái, em bảo làm sao bây giờ?”

Vệ Nam ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Yên tâm, ba mẹ không ăn thịt người, hơn nữa, em cảm thấy. . . anh vẫn không chịu tìm bạn gái, em lại cho họ xem nhiều bộ sách thông cảm khoan dung cho đồng tính luyến ái, bọn họ. . . chắc đã sớm biết đi.”

“Cái gì? Em cho họ xem sách gì, không phải là cho xem mấy thứ tiểu thuyết tàn bạo lung tung kia chứ?”

“Vớ vẩn, mấy thứ tiểu thuyết ngược tâm nhiều H em dám cho ba mẹ xem? Xem xong bọn họ lại càng không đồng ý ấy.” Vệ Nam hừ một tiếng, nói tiếp: “Sách đó là Tiêu Phàm nhà anh chọn đó, một vài luận văn của các học giả thâm niên, điều tra xã hội, còn có phân tích tâm lý, đại khái chính là nói đồng tính luyến ái không phải là bệnh, tình yêu nên có không gian rộng lớn hơn, cha mẹ cần ủng hộ con trẻ theo đuổi hạnh phúc, đừng gây cho con mình áp lực quá lớn, càng không thể để con gái mình chịu đau khổ cả đời vì sống cùng người không yêu nàng các loại, em cảm thấy, mấy thứ sách đó đều là Tiêu Phàm hao tổn tâm tư chọn lựa những loại sách để cho người lớn dễ dàng chấp nhận, sau khi em cho bọn họ xem xong, mẹ còn nói với em, Nam Nam à, có phải là con thích con gái? Không sao, nếu như con thật sự không có hứng thú với con trai, cũng đừng ép mình quá.”

Vệ Đằng lắng nghe liền cảm thấy mũi chua xót, Vệ Nam ngược lại có chút lúng túng, “Mẹ còn hỏi em có phải thích Tiêu Tinh, nói gì nếu thật sự thích, cứ thử quen nhau cũng không sao cả, đừng quá kiềm nén, chỉ cần em hạnh phúc thì tốt rồi...làm em sợ muốn chết, anh biết không, vì chuyện này mà Tiêu Tinh tránh mặt em suốt một tháng luôn...”

Vệ Đằng vỗ vai em gái, “Em gái ngoan, anh hai nhất định sẽ không bạc đãi em đâu! A, tháng lương đầu tiên sau khi tìm được việc, liền mua cho em cái gối ôm em thích nhất.”

Vệ Nam hứ một tiếng, “Tiêu Phàm sớm mua cho em rồi, cho nên, anh cũng không cần cảm thấy thiếu nợ em.”

Vệ Đằng lúc này mới cảm thấy có một loại cảm giác ấm áp lan tràn đến toàn thân, trong lòng tràn đầy thứ hạnh phúc có chút chua ngọt.

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy cha từ thư phòng đi ra, “Vệ Đằng, con đến đây.”

Vệ Đằng vốn lo sợ, sau khi nghe lời em gái nói, trong lòng như được chút cổ vũ, thẳng sống lưng theo cha vào phòng.

“Tiêu Phàm kia cùng con là quan hệ gì? Thành thật mà nói.”

“Con... yêu anh ấy, bây giờ con đang ở cùng với anh ấy, hơn nữa, tương lai cũng quyết định sống cùng nhau.”

Vệ Chính Đức im lặng giây lát, khe khẽ thở dài: “Ban đầu lúc Nam Nam đưa ba xem mấy loại sách đó ba liền nghi ngờ, anh em các con còn chưa có cơ mưu sâu sắc như vậy, là ý của cậu ta à?”

Vệ Đằng gật đầu, “Dạ... hy vọng ba mẹ có thể hiểu, sợ nói thẳng ra sẽ gây âm ỉ, cho nên muốn từ từ vượt qua...”

“Ba cũng từng trẻ tuổi, biết người trẻ tuổi các con muốn ném thử những thứ kích thích mới mẻ ...”

“Không phải đâu ba, con thật sự yêu anh ấy, con và anh ấy đã từng vì hiểu lầm mà chia tay, vẫn là không có cách nào quên anh ấy, con biết, cả đời này có thể con cũng chỉ yêu mình anh ấy.” Vệ Đằng nói đến rất kiên quyết, Tiêu Phàm đều đã làm được đến bước này rồi, mình tuyệt đối không thể chịu thua, “Con yêu anh ấy, để cho bọn con ở cùng nhau đi, ba.”

Vệ Chính Đức trầm mặc chốc lát, lúc này mới thở ra thật dài: “Con cũng trưởng thành rồi, ta tin tưởng con có chừng mực, hơn nữa lúc này ba có gặp thằng bé đó, tài mạo song toàn, đáng về đường đường, có vẻ cũng là người rất nghiêm túc, các con ở chung với nhau ngược lại không phải là không thể được, nhưng là, ít nhất chờ đến sau khi con tốt nghiệp xong, có công việc đã.”

“Ba...”

“Con không cần mặc cả với ba, giờ con vừa đủ tuổi kết hôn theo pháp luật thì đã không thể chờ được muốn cùng người ta sống cả đời? Chờ con có việc làm xong lại nói.”

“Con không muốn xa anh ấy...” Cúi thấp đầu giả bộ đáng thương, ba mềm lòng đi mềm lòng đi...

“Ai... lại không bảo các con chia tay, trước cứ ở cạnh nhau thích ứng đi, muốn tiếp tục sống với nhau, không phải vài ba câu cam kết là đã đủ.”

“Cám ơn ba!” Vệ Đằng bay qua ôm lấy cha, chỉ nghe em gái ở ngoài gõ cửa gọi hai người ra ăn cơm.

Trên bàn cơm, mẹ vẫn đang khen Tiêu Phàm, cái gì giỏi nấu nướng, làm món ăn ngon, thật là thanh niên tài tuấn...

Vệ Đằng len lén nhìn Tiêu Phàm, Tiêu Phàm lại chỉ cùng ba mẹ hần nói chuyện phiếm, nói chuyện thức ăn với mẹ hần, lúc tán gẫu với ba, chẳng chút câu nệ.

Chờ sau bữa cơm tối, Vệ Chính Đức mới kéo vợ ra ngoài, “Bà thấy thế nào?”

“Tôi thấy thằng bé đó rất tốt a, Vệ Đằng nhà chúng ta cầu thả không biết chăm sóc người khác, Tiêu Phàm ngược lại rất dịu dàng cẩn thận, hai đứa ở chung rất thích hợp. Hơn nữa Vệ Đằng là đứa cứng đầu, ông cũng không phải không biết, khi còn bé ông đổi một quả bóng rổ nó cũng náo loạn cả tháng, bây giờ nếu như không đồng ý, nói không chừng nó lại làm ầm lên với ông, tôi thật sự sợ nó...”

Vệ Chính Đức cười cười, “Được rồi, tôi đã nói với Vệ Đằng, chờ nó tốt nghiệp xong sẽ để bọn nó sống cùng nhau.”

Chỉ chốc lát sau, Cha Mẹ Vệ ra ngoài, hỏi Vệ Đằng: “Tối nay chúng ta đi đến nhà cô cả chúc tết, con có đi không?”

Vệ Đằng ấp úng không nói lời nào, Vệ Nam ngược lại rất sảng khoái: “Anh ấy dĩ nhiên không đi, đã trễ thế này, xe buýt cũng hết rồi, Tiêu Phàm chi bằng liền ở lại đi.”

“Ừm... vậy ba mẹ em mọi người đi đi, con không đi đâu...” Vệ Đằng cúi thấp đầu, dường như hơi đỏ mặt.

“Tiêu Phàm đừng khách sáo nha, chờ một chút nếu như đói bụng, trong tủ lạnh có thức ăn, hâm lại là được, còn có trái cây, Vệ Đằng con nhớ lấy ra ăn!” Mẹ Vệ hướng Tiêu Phàm cười cười: “Vậy chúng ta đi.”

“Vâng, chú dì lên đường cẩn thận...”

Vệ Nam đột nhiên vọt tới bên cạnh Tiêu Phàm, sáp lại gần tai nói: “Tiêu đại ca, cơ hội không nhiều, nắm chặt cho tốt, còn có, con Mashimaro đã hứa với em đừng quên nha.”

Tiêu Phàm khẽ cười cười, đưa ba người ra cửa.

Chờ cửa đóng lại, Tiêu Phàm lập tức nhào tới mạnh mẽ ôm lấy Vệ Đằng, toàn bộ đuôi sói đều lộ ra cũng không thèm để ý, nâng cầm Vệ Đằng liền điên cuồng hôn xuống.”

“Ưm ưm...” Vệ Đằng bị hôn đến váng đầu hoa mắt, con người này quả thực là quá vô sỉ! Mới vừa rồi ngay trước mặt ba mẹ bộ dáng khiêm khiêm quân tử, vừa lễ phép vừa nghe lời, đám người vừa đi, liền bắt đầu lộ ra bản tính.

“Ng. . . anh để. . . mở. . . khụ khụ. . . có người gõ. . . cửa. . .”

Một câu nói, cuối cùng dưới nụ hôn điên cuồng của hắn, xuất ra câu vụn nát, Tiêu Phàm mỉm cười buông Vệ Đằng ra, còn tử tế thay hắn liếm khô sợi chỉ bạc ngay khóe miệng, lại tiến đến hôn hôn vành tai Vệ Đằng, thấp giọng nói: “Anh đi mở cửa, chờ anh.”

“A, xin lỗi, em quên mang theo găng tay.” Vệ nam cười hì hì xuất hiện ngay cửa, định tiến vào lại bị Tiêu Phàm ngăn cản: “Cái bao tay của em để đâu vậy? Anh lấy giúp cho.”

Vệ Nam đưa đầu nhìn, thấy anh hai mình mặt mũi đỏ bừng, cười hắc hắc, “Không cần, em đột nhiên phát hiện miệng túi áo khoác ngoài của em thật lớn, tay nhét vào rất ấm, các anh... tiếp tục tán gẫu...”

Nói xong liền rất thức thời lui ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại, Tiêu Phàm cười tiễn nàng, thuận tay khóa trái cửa, sau đó xoay người nhìn Vệ Đằng.

Vệ Đằng cũng nhìn hắn, hơi ngượng ngùng bứt tóc, “Vậy tối nay anh ngủ ở nhà em đi, bằng không anh ngủ ở trên giường em gái em, em đi thu dọn một chút trước.”

Vừa muốn đi nhưng bị Tiêu Phàm kéo lại, “Giường em gái em màu hồng đầy hình mặt mèo, anh mới không cần ngủ đó.”

Vệ Đằng cúi đầu không nói lời nào, lại nghe Tiêu Phàm thấp giọng cười, “Cũng không có ai, em còn xấu hổ cái gì?” Nói xong, lấy tay nâng cầm Vệ Đằng, lại sáp qua hôn.

Tiêu Phàm chính chắn hơn rất nhiều.

Vệ Đằng mơ mơ màng màng nghĩ, bề ngoài có vẻ càng thêm tháo vát, bộ dáng nam nhân có nghề nghiệp ổn định, cởi bỏ một chút hồn nhiên thời còn đi học, Eh không, anh ấy vốn là đến giờ cũng chẳng có “hồn nhiên”, bây giờ càng thay đổi thành nghiêm túc.

Hôn thì hôn đi, còn trêu đùa kích thích, Vệ Đằng ngượng ngừng nhịp tim dồn dập, vòng tay lên bờ vai hắn, trong lòng không khỏi buồn bực, MD, kỹ thuật hôn của mình rõ ràng tiến bộ, sao trước mặt hắn vẫn là quân lính tan rã vô lực chống cự...

Nghĩ tới đây có chút tức giận bất bình, đầu lưỡi xoay chuyển, chủ động quấn lấy, hô hấp Tiêu Phàm cứng lại, hé mắt, nhanh chóng cuốn lấy đầu lưỡi hắn đưa tới, lần nữa hôn xuống điên cuồng, nụ hôn cuồng nhiệt xâm nhập cổ họng, khiến cho Vệ Đằng vô lực chống đỡ, cả người tựa vào trong ngực Tiêu Phàm, đến đầu ngón tay cũng không khỏi run rẩy...

Hồi lâu sau, người nào đó hài lòng mới lui ra ngoài, nhẹ nhàng vuốt ve con nhím nhỏ đang cố thở dốc.

Con nhím nổi giận: “Anh khiêm tốn một chút, đây là nhà em... hu... hu...”

Vệ Đằng đang mở miệng hít thở, vành mắt hơi ửng đỏ, nhìn qua đặc biệt quyến rũ.

Tiêu Phàm thở dài, kiềm nén kích thích, kéo tay hắn ngồi trên ghế sa lon, kéo hắn vào lòng, “Nhớ em quá, không chế không được mới...”

Vệ Đằng đỏ mặt, vội vàng cắt đứt mấy lời buồn nôn, “Được rồi được rồi, da gà em nổi cả lên rồi.”

Tiêu Phàm cười cười, không nói gì, Vệ Đằng tựa vào người hắn hít thở sâu, một hồi lâu sau mới thấp giọng rù rì: “Đến nhà em, thấy em cũng không chào hỏi... mới nãy trên bàn cơm nhìn anh, anh cũng chẳng có phản ứng...”

“Tủi thân?”

Vệ Đằng ngẩng đầu, đối diện ánh mắt mỉm cười của Tiêu Phàm, nhăn mũi hừ một tiếng, “Anh tưởng là em không nhớ anh sao, cũng không gặp nhau một năm rồi...không dễ dàng gì mới thấy nhau, anh lại không để ý người ta.”

Tiêu Phàm khẽ vuốt đầu con nhím đang tựa vào ngực, nhẹ giọng nói: “Em đây là đang làm nũng sao?”

Vệ Đằng hung hăng liếc hắn một cái, “Đi tắm, tắm tắm ngủ.”

“Chúng ta ngủ chung đi, anh không muốn ngủ giường em gái em.”

Vệ Đằng đỏ mặt: “Theo tiện cho anh! Giường của em cũng không lớn.”

“Không sao, anh không có ham mê bất lương, không biết nửa đêm đánh người.” Tiêu Phàm cười đầy thâm ý, Vệ Đằng nhớ tới lúc ở Quế Lâm, mình mơ thấy đánh hắn, không khỏi mỉm cười: “Vậy em đi tắm trước, anh xem TV đi?”

“Muốn tắm chung với em.”

“Phòng tắm nhà em nhỏ quá, không dung nổi vị đại phật như anh.” Vệ Đằng liếc hắn một cái, một mình vào phòng tắm.

Tiêu Phàm ngồi ở trên ghế sa lon, nhàm chán chuyển kênh, trong thời gian tết, khắp nơi toàn là ca nhạc liên hoan, tiểu phẩm ca múa, Tiêu Phàm xem chẳng cảm thấy thú vị gì cả, liền tựa vào trên ghế sa lon, cảm táo lên gọt.

Vệ Đằng tắm thật là lâu a...

Tiêu Phàm nhìn đồng hồ treo trên tường, Vệ Đằng em tắm lâu như vậy, không phải là ngay đến bên trong cũng rửa rồi đi.

Vệ Đằng đứng trong phòng tắm chán nản nhìn mắc áo trống trơn, quên mang quần áo vào rồi, phải làm sao đây, kẻ ngồi bên ngoài là sói đó... phải kêu hắn giúp sao?

Suy nghĩ một lát, mở vòi nước, tắm lại lần nữa.

Đợi đến lúc Tiêu Phàm hết kiên nhẫn, đến gõ cửa phòng tắm, Vệ Đằng mới thấp giọng nói: “Giúp em lấy quần áo, ở trong tủ treo ấy.”

Tiêu Phàm dừng một chút, “Huh, lấy món nào, bộ trên móng vẽ đầu heo? Hay là bộ ở trước ngực có hình quả quýt?”

“Tùy, tiện.” Vệ Đằng có điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiêu Phàm quét qua tủ đồ của Vệ Đằng một lượt, quần áo quả nhiên vô cùng kì quặc, cầm bộ áo ngủ có hình quả quýt, chất lượng lại rất tốt, cảm giác mềm như nhung.

Ho khan một tiếng, gõ cửa, Vệ Đằng chỉ mở ra khe hở nhỏ, thò tay ra ngoài.

Tiêu Phàm cười khẽ, cũng không phải là chưa từng thấy, giấu cái gì mà giấu.

Nhét áo ngủ vào tay hắn, thuận tay kéo, cả người Vệ Đằng bị kéo ra ngoài.

Nhăn bóng đứng trước mặt Tiêu Phàm, đỏ mặt, Oh, lần này rõ thật là một chú nhím con đã lột sạch da.

“Anh làm gì vậy?” Vệ Đằng cúi thấp đầu vòng qua Tiêu Phàm, cảm giác được ánh mắt Tiêu Phàm vẫn đang nhìn chăm chăm vào hắn, chỉ thấy sống lưng run rẩy, quay đầu lại quát: “Đi tắm!”

Tiêu Phàm liếc nhìn Vệ Đằng luống cuống tay chân mặc đồ ngủ, thở dài, vào phòng tắm đóng cửa lại.

Không bao lâu sau, chỉ nghe phòng khách truyền đến tiếng cười sang sảng, Vệ Đằng không biết đang xem chương trình gì, nhìn đến thích thú như vậy.

Tiêu Phàm quần khăn tắm trên người xong liền đi ra, ngồi ở bên cạnh, thấy Vệ Đằng ăn táo hắn gọt, vừa xem tiểu phẩm vừa ha ha cười to.

Tiêu Phàm trong lòng không thoải mái, xem tiểu phẩm xem đến mê mẩn như vậy, cũng không quay đầu lại nhìn mình một cái, khỏa thân quyền rũ cũng không được điểm xia, ai... xem ra vẫn để tự mình hành động vậy.

Vệ Đằng đang xem mê mẩn, bất ngờ bị cái bóng che lại, ngẩng đầu, trước mắt một mảnh ngực trắng lóa.

Vệ Đằng tim đập ngừng nửa nhịp, có chút mất tự nhiên dời tầm mắt, “Anh tắm xong rồi à?”

“Ừm, đã sớm tắm xong rồi.” Đỉnh đầu vang lên thanh âm trầm thấp gợi cảm, da đầu Vệ Đằng một trận tê dại, “Vậy... ngồi xuống xem TV đi.”

“Không có gì hay ho cả, không còn sớm, ngủ đi.” Tiêu Phàm cúi người tiến tới bên tai Vệ Đằng, “Tiết mục TV sẽ phát lại, ngày mai bọn họ liền phát lại rồi...”

Vệ Đằng gật đầu, tắt TV, theo Tiêu Phàm vào phòng ngủ, vẻ mặt anh hùng oanh liệt một đi không trở lại.

Hai người vào phòng ngủ, mở đèn, Tiêu Phàm rất tự giác ôm hôn Vệ Đằng.

Vệ Đằng cũng không câu nệ, phóng túng bản thân cùng hắn ôm hôn, nhanh chóng bị Tiêu Phàm dẫn dắt ngã xuống giường.

Chờ nụ hôn kết thúc, Vệ Đằng phát hiện mình đã bị hắn đặt dưới thân, cả người cũng bị hắn bao lấy, không chỗ trốn thoát.

Dù sao trong lòng muốn cùng hắn thân mật, lâu như vậy không gặp, thân thể vừa tiếp xúc, phản ứng nổi lên cũng rất thành thực, lúc này cũng không cần thiết phản kháng nữa... Vệ Đằng nhận mệnh nhắm mắt lại, tùy ý nụ hôn dịu dàng của Tiêu Phàm thuận theo cổ xuống dưới.

“Áo ngủ của em chất lượng rất tốt.” Cảm giác được thân thể Vệ Đằng cứng ngắt, Tiêu Phàm mở miệng nói chuyện, phân tán sự chú ý của hắn.

Quả nhiên, Vệ Đằng cắn câu: “Áo ngủ này là em gái em chọn, trên ngực một quả quýt em cảm thấy đặc biệt khó coi, lời còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, áo ngủ “chất lượng tốt” đã bị hắn lột ra toàn bộ.

Hai người trần trụi tương đối, Vệ Đằng nhìn thân thể hấp dẫn ngay trước mắt, rũ mắt vòng lên vai hắn.

“Anh... nhẹ một chút nha.”

Tiêu Phàm cười nhẹ, “Ừm, chỗ em có dầu bôi trơn không?”

“Em nào có mấy thứ đó!” Vệ Đằng đỏ mặt, “Nếu không liền giống như trước vậy...”

Không đợi hắn nói xong, Tiêu Phàm liền hiểu ý cúi người xuống, ngậm lấy bộ vị thẳng đứng đứng run rẩy giữa hai chân, trêu chọc vô cùng điêu luyện.

Ngón tay Vệ Đằng bám chặt vào tóc Tiêu Phàm, hít thở từng hơi, tên khốn kiếp này kỹ thuật thể nào tốt như vậy...

“Không chuyên tâm nha.” Tiêu Phàm ác ý liếm liếm bộ vị đỉnh, dẫn đến Vệ Đằng một trận run rẩy, “Ừm...uh...”

“Có thoải mái không?”

Dục vọng bị dịu dàng bao lấy, toàn thân từng trận khoái cảm mãnh liệt, Vệ Đằng cũng không che dấu, hung hăng gật đầu, “Thoải mái... tiếp tục...”

Tiêu Phàm tiếp tục dùng môi lưỡi lấy lòng hắn, tiếng thở dốc ngọt ngào của Vệ Đằng vang lên bên tai, trong lòng Tiêu Phàm dâng lên cảm giác thỏa mãn thật sâu.

Toàn thân Vệ Đằng co quắp, rốt cuộc phát tiết ra, đầu óc trống rỗng, lúc hậu đình bị đưa ngón tay vào, Vệ Đằng cũng chẳng còn sức phản kháng, co quắp ở trên giường tùy ý Tiêu Phàm khuếch trương.

Nhớ tới cũng cảm thấy kỳ diệu, lại có một ngày, ở trong phòng ngủ của mình, trên chiếc giường mềm mại bản thân đã ngủ nhiều năm, cùng Tiêu Phàm làm loại chuyện này.

Trước kia khi vừa mới ở chung, cũng không nghĩ tới có thể cùng hắn đi tới bước này, trong lòng kỳ thực luôn lo lắng, hai người có thể giống những đôi tình nhân khác hay không, cuối cùng vẫn là dưới áp lực, từng người kết hôn.

Thế nhưng bây giờ, không có những thứ băn khoăn này, chỉ cảm thấy trước mắt trở nên tươi sáng.

Vệ Đằng hít một hơi, thả lỏng bản thân, đón nhận Tiêu Phàm.

Trong một khắc hai thân thể thân mật kết hợp, hưng phấn đến đồng thời run rẩy, sống lưng tựa hồ vọt một cơn sóng ngọt ngào, khoái cảm kỳ diệu chen lẫn đau đớn, theo thần kinh lan tràn đến toàn thân.

Nóng tay Tiêu Phàm đưa qua len vào những ngón tay Vệ Đằng, chuyển động phía dưới càng thêm kịch liệt mà cuồng nhiệt, ra giường bị vò đến nhăn nhúm, chán cũng không biết bị đá đi nơi nào, Tiêu Phàm cầm lấy gối kê dưới eo Vệ Đằng, mỗi lần tiến vào đều sâu hơn mãnh liệt hơn, tựa hồ như muốn đem thân thể hai người nắn lại cùng nhau.

Vệ Đằng há miệng dốc sức hít thở, lại sau một vòng tiến công điên cuồng, hai người đồng thời phát tiết ra ngoài.

Mồ hôi Tiêu Phàm theo cảm rơi xuống mặt Vệ Đằng, Vệ Đằng chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng bừng lên.

Hồi lâu sau Tiêu Phàm mới ổn định được hô hấp, cúi người nhẹ nhàng hôn hôn đôi môi hồng của Vệ Đằng, giọng khàn khàn: “Anh giúp em xử lý, giữ lại trong cơ thể sẽ không thoải mái.”

Vệ Đằng đỏ mặt, cầm tay hắn, kéo hắn trở lại.

“Trước không cần, em có lời muốn nói với anh.”

Tiêu Phàm nằm lại, nhẹ nhàng kéo Vệ Đằng vào lòng ngực, dịu dàng như ôm lấy trân bảo, tiến lại hôn lên tóc Vệ Đằng: “Nói đi.”

Vệ Đằng cử động thân thể, dựa vào thoải mái hơn một chút, “Ba em nhận ra quan hệ của chúng ta, sau đó...ông nói, chờ sau khi em tốt nghiệp lại suy nghĩ đến chuyện tương lai, cho nên... chúng ta còn phải đợi thêm hai năm.” Đằng nói xong có chút khó khăn, em sợ anh đợi không được, những lời này vẫn là cố gắng đè ép trở về.

Tiêu Phàm nhìn hắn thật sâu, chờ hắn nói xong mới khẽ gật đầu: “Anh sẽ chờ em tốt nghiệp. Hai năm thôi mà, sau này chúng ta còn có rất nhiều thời gian, nếu như ngay cả thời gian hai năm cũng không chờ nổi, anh lại có tư cách gì mà nói đến chuyện tương lai?”

Vệ Đằng đột nhiên có chút cảm động, vùi đầu vào trước ngực hắn, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của hắn, lại cảm thấy tâm tình hỗn loạn lập tức bình tĩnh trở lại.

Người này, để cho hắn an tâm.

Vệ Đằng đột nhiên hỏi: “Anh còn nhớ lúc ở Quế Lâm, mấy ngày chúng ta ở cạnh nhau ấy.”

Tiêu Phàm gật đầu: “Dĩ nhiên nhớ.”

“Khi đó anh cảm thấy em thế nào?”

Tiêu Phàm nghĩ, bị cậu ấy nhét ón mì gói bản thân không thích ăn, nửa đêm bị cậu ấy quấy nhiễu ngủ không ngon giấc, nhưng lúc bị bệnh, cậu ấy lại hết lòng hết dạ chăm sóc. Ngày hè nóng bức cùng cậu ấy ra đầu đường mua những món đồ chơi lung tung, cùng cậu ấy ăn cháo Quế Lâm, cùng cậu ấy chạy như điên dưới mưa...

“Khi đó, anh chính là nghĩ, nhanh chóng kết thúc chuyến du lịch kia đi, thoát khỏi cái tên làm phiền người này.” Tiêu Phàm khẽ mỉm cười.

Vệ Đằng cũng cười ra tiếng: “Coi như anh thành thật, không nói dối quán mê thang (*) với em! Kỳ thực khi ấy em cũng mong muốn nhanh chóng kết thúc chuyến du lịch đó, thoát khỏi anh cái tên băng sơn nam chết rét người này.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nhẹ nhàng ôm nhau.

Chẳng ai ngờ rằng, những người mới đầu nhìn nhau không vừa mắt, bây giờ, thấy thế nào đều thuận mắt.

Người mới đầu vẫn chỉ luôn muốn thoát khỏi, bây giờ, lại muốn cùng hắn vương cả đời.

Tiêu Phàm lại cầm tay Vệ Đằng lần nữa, nhìn người yêu hít thở đều đều, tiến lại ghé vào lỗ tai hắn nói: “Vệ Đằng, anh yêu em.”

Đột nhiên thấy Vệ Đằng mở mắt, “Cái gì?”

“Anh nói, anh yêu em.”

“A.”

“Còn em?”

“Em yêu anh chết được.” Vệ Đằng liếc Tiêu Phàm một cái, lại thấy Tiêu Phàm mỉm cười rất vui vẻ, đỏ mặt quát: “Anh cười cái gì mà cười? Được rồi, mấy lời buồn nôn nói nhiều rồi, toàn thân em đều thấy ngứa ngáy.”

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng cười thật thấp, hồi lâu sau, chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của hai người, ban đầu lúc trầm lúc bổng, về sau, dần dần dung hợp về cùng tần số.

Ngoài cửa sổ, không biết là con cái nhà ai, phóng pháo hoa xinh đẹp.

Mùa xuân này là bắt đầu một năm mới.

Cũng là bắt đầu hạnh phúc của chúng ta.

(*) Quán mê than ý chỉ lời ngon tiếng ngọt chuyên dùng nịnh nọt người khác.

53. Ngoại Truyện 1

Phiên ngoại 1 - Bạn học thiếu niên

“Hi, đã đợi lâu.”

Lúc Lâm Vi đi tới địa điểm hẹn, Chu Phóng và Ôn Đình đã chờ ở đó, trên bàn bày đầy các món ăn trông cực kỳ ngon mắt, còn có một chiếc bánh ga tô nhỏ.

“Lại đến trễ, tốc độ rửa bò này của cậu có khi xin ghi vào sách kỷ lục guinness được đấy” - Chu Phóng hừ một tiếng, khui một lon bia đưa tới.

Bị Ôn Đình cau mày ngăn lại: “Cậu ấy mới mười sáu tuổi.”

“Sợ cái gì, ngày mai là cuối tuần.”

“Làm ơn, ngày mai là tháng thi cử của chúng tôi.” Ôn Đình liếc mắt, nhận lấy bát mì thịt bò trong tay người bán hàng, giao cho Lâm Vi.

Lâm Vi cười cười, cúi đầu hít hà liền ăn.

“Bây giờ khối mười đã là tháng thi cử rồi?” Chu Phóng nhú mày hỏi.

“Đúng vậy, trường học biến thái, lần này vẫn là xếp hạng toàn khối, nghe nói muốn dán bảng danh dự.” - Ôn Đình cúi đầu nhấp một hớp canh nóng, khuôn mặt lạnh cóng cũng trở nên hồng nhuận.

“Đúng rồi Lâm Vi, cậu có nắm chắc vị trí thứ nhất không?”

“Ngô ngô...” Người cầm đầu vào ăn cũng không để ý tới vấn đề của Ôn Đình, còn đang nghiên cứu mì hôm nay sao lại ít hơn hai miếng thịt bò so với lúc trước? Sau khi thấy bát của Chu Phóng, không khách khí đưa chiếc đũa qua gấp thịt bò vào bát mình, tiếp tục cầm đầu ăn.

“Lâm Vi, hỏi cậu đấy!”

Lâm Vi cuối cùng cũng húp sạch nước canh, lau miệng, dưới cái nhìn tức giận của Ôn Đình, khẽ mỉm cười:

“Đình Đình, cậu mới vừa nói gì? Tháng cái gì?”

“Tháng thi cử.” Ôn Đình liếc mắt, “Kỳ thi lần trước, tôi nghe nói thành tích cậu xếp thứ nhất toàn khối, hỏi cậu lần này có nắm chắc hay không?”

“Nga, tôi không nắm chắc.” Lâm Vi đáp lại rất bình thản.

Chu Phóng uống sạch lon bia kia, cười gõ mặt bàn: “Lâm Vi, cậu thật đúng là trực tiếp nha, vị trí thứ nhất cũng không dễ ngồi nha, cẩn thận có người đâm sau lưng.”

“Cậu biết Tiêu...”

Ôn Đình đột nhiên ngừng lại, ánh mắt hướng tới nam sinh đang ngồi trong góc quán ăn.

Người kia cúi đầu ăn mì, dáng vẻ tựa hồ rất căm ghét, gấp một sợi mì lên, lại để xuống, lại gấp một miếng thịt bò, cau mày.

Ôn Đình nhìn chăm chăm cậu ta hồi lâu, dường như cậu ta cũng cảm giác được, ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng bắn lại, hừ một tiếng.

“Đình Đình đang nhìn gì vậy? Tâm hồn thiếu nữ động rồi à?” Chu Phóng mỉm cười xấu xa tiến tới nói thầm vào tai Ôn Đình, bị cô liếc mắt xem thường.

Nam sinh kia cuối cùng cũng không ăn hết mì, để đũa xuống, xoay người đi ra cửa, khi đi ngang qua ba người, mang theo một luồng khí lạnh buốt.

Lúc này đang là mùa đông.

Mùa đông của miền nam, không khí lạnh thấu xương, gió thổi, những tấm màn che của quán cứ kêu lách cách lách cách.

Ba người thoáng rung mình, Lâm Vi kéo tấm áo khoác dày quần chặt thêm chút nữa.

Chu Phóng nhướn mi hỏi Ôn Đình: “Người kia là ai vậy?”

“Hai người các cậu, một người cả ngày bận rộn sáng tác, một người cả ngày vui đầu đọc sách, lỡ tai đều không nghe thấy chuyện gì ngoài cửa sổ nha.”

“Đừng có quanh co lòng vòng nữa.” Chu Phóng một bộ dáng lão già, đưa ngón tay gõ gõ mặt bàn.

Ôn Đình thở dài: “Cậu ta là Tiêu Phàm, các cậu không biết? Vừa mới chuyển trường đến.”

Lâm Vi cùng Chu Phóng liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lắc đầu.

Ôn Đình tiếp tục nói: “Nghe nói gia cảnh nhà bọn họ rất đáng sợ, còn là thế gia nổi danh trong thương giới, bất quá hành vi của Tiêu Phàm cũng rất chừng mực, trừ ngày đầu tiên đi học trong nhà phái xe đưa tới, sau đó đều là tự mình đi bộ về nhà. Thành tích học tập rất giỏi a, lần thi chung đợt trước, kém hơn Lâm Vi hai điểm, những gì tớ biết chỉ có nhiều đó.”

Chu Phóng cười nhạt một tiếng, “Sao tôi cảm thấy cậu giống như trinh thám ? Tra cậu ta rõ ràng như vậy, không phải là tâm hồn thiếu nữ rung động thật đấy chứ ?”

Ôn Đình lườm cậu ấy một cái. “Cậu có thể nhảy vào bát chét chìm được rồi.”

Lâm Vi ngược lại từ đầu đến cuối đều không nói gì, ánh mắt dõi theo bóng lưng Tiêu Phàm, cho đến khi cậu ta biến mất ở cuối con phố vắng lặng.

Cậu ấy dường như rất rất cô đơn.

Là do vừa tới nơi này, cuộc sống vẫn chưa quen ư?

Lại một trận gió thổi qua, che kín chút suy nghĩ hỗn loạn.

Hôm đó là sinh nhật 16 tuổi của Ôn Đình, Lâm Vi và Chu Phóng cùng nhau theo nàng, lần đầu tiên gặp Tiêu Phàm ở trong quán.

Mà Tiêu Phàm lại không biết, nam sinh ngồi sau lưng nữ sinh quan sát mình, chính là đối tượng mà trước nay bản thân luôn muốn vượt qua —— Lâm Vi.

Thậm chí rất nhiều năm sau này vẫn không biết, kỳ thực Lâm Vi, là nhận ra cậu. Ngay trước khi cậu chủ động đến gần thì Lâm Vi đã nhận ra.

Mưa tí tách tí tách liên tục mấy ngày, khí lạnh của mùa đông khiến cho người đi đường không khỏi kéo chặt y phục che kín.

Lúc tháng thi cử kết thúc, mưa vẫn còn rơi.

Học sinh thi xong, nhất thời làm cho con đường đông nghìn nghịt.

Lâm Vi cùng Ôn Đình núp trong siêu thị, chờ Chu Phóng tới đưa dù, ngoài cửa sổ đột nhiên có một nam sinh đi qua.

Người kia, lúc bước đi sống lưng luôn thẳng, mắt cũng nhìn thẳng.

Từ cửa sổ nhìn ra, Lâm Vi đột nhiên cảm thấy, người đó ăn mặc rất phong phanh.

Mùa đông lạnh như vậy, chỉ có một cái áo lông, phía ngoài là chiếc áo gió màu trắng, lại thêm một chiếc khăn choàng đơn giản, màu trắng thuần không có bất kỳ hoa văn nào cả. Lúc gió thổi, vạt áo bay lên, cậu ta vẫn không để ý, cau mày tiếp tục bước đi.

“Cần phong độ không cần nhiệt độ à.” Lâm Vi cười cười, lại nghe Ôn Đình kinh ngạc nói: “Cậu ấy là Tiêu Phàm, cậu không nhận ra sao?”

Lâm Vi trong lòng giật mình, lần nữa nhìn về phía ngoài cửa sổ, bóng lưng người nam sinh kia đã đi xa, dường như nơi cậu ấy đi qua, đến nước mưa của mùa đông cũng sẽ kết băng.

Bảng vàng tháng đầu tiên của trung học Nhân Xuyên cuối cùng đã được dán ra, mưa đã ngừng, mặt trời vàng rực treo trên không, nằm trên sân thượng, thật ấm áp.

Bảng vàng dán giữa bảng thông báo chung của trường, trên tấm giấy đỏ thẫm, dùng mực đen viết chi chít một đồng tên.

Lâm Vi chiếm vị trí đầu tiên, phía sau viết điểm số đáng sợ, 9 môn điểm tối đa là 900, Lâm Vi được 880.

Phía dưới là Tiêu Phàm, 878.

Vẫn là như cũ, kém 2 điểm.

Trên bảng đen bên cạnh còn có một thông báo phê bình.

“Lớp 12/8 học sinh Chu Phóng, vô cớ trốn khóa một tuần...”

Lúc ba người đi ngang qua bảng thông báo, Chu Phóng dừng bước lại, nhìn chăm chăm tên của mình mỉm cười.

“Đem tên tớ viết khó coi như vậy.” Nói xong, cầm lấy giẻ lau bên cạnh, sau khi lau, dùng phấn viết lên chữ thảo(viết tháo) tiêu sai.

Lâm Vi ngẩng đầu nhìn cái tên đứng đầu, bất đắc dĩ cười nói: “Treo cao như vậy để ọi người chiêm ngưỡng, cái loại cảm giác đó thật giống như thất cổ, treo trên cửa thành nha...”

Đó là độ cao dù vươn tay, cũng không với tới.

“Tiêu Phàm lại thấp hơn cậu hai điểm, Lâm Vi, cẩn thận cậu ta ám sát cậu.” Chu Phóng sáp lại cười xấu xa, “Lần nào cũng là cậu ở trên, cậu ấy chắc rất hậm hực, nói không chừng ở sau lưng đâm hình nhân, hai ngày nay cậu có cảm thấy đau đầu nhức óc không vậy?”

Lâm Vi nhìn Chu Phóng một cái, mỉm cười nói: “Tôi đau bụng.”

“Vậy cậu ấy đang đâm bụng cậu.”

Hai người lại cười giỡn, chỉ có Ôn Đình vẫn ý vị thâm trường nhìn cái bảng danh sách kia, khước miệng nhẹ nhàng nhếch lên, vân đạm phong khinh.

Số người vây quanh bảng thông báo bắt đầu nhiều, ba người bị đẩy vào bên trong, lúc muốn rời đi, Lâm Vi lại thấy Tiêu Phàm mặc áo gió màu trắng, khi đi ngang qua, khẽ hừ một tiếng.

Lâm Vi nghĩ, có lẽ cậu ấy hừ mình. Trong lòng lại có chút đắc ý, cậu hừ đi, cậu hừ rồi cũng chẳng đuổi kịp được 2 điểm ấy.

Song khi Lâm Vi đang tra bài thi, lại phát hiện một đề số học đổi lại sai, chắc cậu sẽ mất 4 điểm, kỳ thực do bản thân viết sai ký hiệu.

Nhưng khi nhìn con số 100 đỏ chót trên bài thi, Lâm Vi nghĩ thầm, ai lại ngu ngốc đến mức đó chứ, 100 điểm không cần, nhất định giả làm học sinh đơn thuần, giảm 4 điểm kia.

Vì vậy Lâm Vi lấy bút sửa lại ký hiệu mình làm sai, hài lòng nhìn 100 điểm mỉm cười.

Buổi chiều hôm đấy lại nghe nói, điểm số Tiêu Phàm vốn rất cao, dường như là môn vật lý thêm nhầm điểm, chủ động tìm giáo viên giảm điểm.

Trong lòng Lâm Vi than thở, cái tên kia có phải là chính trực quá mức không.

Như vậy so với bản thân, mình ngược lại có vẻ tâm tư hồ ly hèn hạ.

Đáng tiếc bảng danh sách kia đã được thông báo ra ngoài, sai lầm kia, chỉ có thể để cho nó tiếp tục sai xuống.

Chẳng qua là sau này khi nhắc tới Tiêu Phàm, Lâm Vi luôn có chút chột dạ và áy náy. Nghe nói nhà cậu ấy dạy rất nghiêm, bởi vì thi không đạt được thành tích cao nhất nên bị mẹ của cậu ấy mắng một trận, nghe nói cậu ấy vì bị chuẩn bị cho cuộc thi, ngay cả môn bóng rổ cậu ấy thích nhất cũng bỏ qua...

Nghe nói càng nhiều, trong lòng liền càng không được tự nhiên, đặc biệt là mỗi lần thấy cái bóng lưng cô đơn lạnh lẽo của cậu ấy, Lâm Vi chỉ cảm thấy, bản thân thật là tạo nghiệt a tạo nghiệt.

Cũng từng nghĩ qua, ko bằng cố ý thi kém một chút để nhường cậu ấy? Nhưng sự kiêu ngạo đáy lòng lại không cho phép bản thân làm như vậy, tại sao tôi phải vì cậu mà cố ý thi hỏng?

Hơn nữa, cái tên kia, vạn nhất biết mình cố ý nhường cho cậu ấy, nói không chừng thẹn quá hóa giận lại đi giết người.

Lớp 10 – tháng thi thứ hai, tên Lâm Vi vẫn chiếm giữ vị trí cao nhất.

Chênh lệch lần này, biến thành bốn điểm.

Toàn bộ một năm học, sáu lần thi, thành tích hai người dù chênh lệch tới đâu vẫn nằm trong vòng 10 điểm, chỉ có điều, Tiêu Phàm cuối cùng vẫn không thể vượt qua Lâm Vi. Đối thủ trong lòng cậu ấy ghét nhất, hoặc là nói, để ý nhất.

Lớp 11 chia lớp, Lâm Vi học khoa Lý, Tiêu Phàm học khoa Văn.

Hai người giống như là hai đường thẳng cắt nhau, sau khi qua giao điểm kia, liền càng chạy càng xa.

Kỳ nghỉ hè đến, Chu Phóng bị cử đi học khoa Tiếng Trung tại Đại học Thiên Hà.

“Kỳ thực tớ thích Lịch Sử hơn.”

Chu Phóng đứng ở bờ sông ngoài trường, ném đá trên mặt nước, vừa ném vừa nói.

Khi đó, Đoan Mộc Ninh còn ở bên cạnh, tất cả những chuyện ngoài ý muốn cũng chưa từng xảy ra, một nhóm người, ngày ngày đều mỉm cười, cuộc sống phong phú mà vui vẻ.

“Tôi không muốn làm con nít, tôi chỉ muốn làm một hoa hoa công tử.”

“Tử viết, thực sắc tính dã.”

Chu Phóng vừa nói vừa cười, bị Lâm Vi và Ôn Đình cùng nhau khi dễ.

Đoan Mộc Ninh lại một mực không nói chuyện, âm thầm siết chặt ngón tay trong túi áo, lúc xoay người rời đi, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Chu Phóng ở sân bóng rổ gặp phải Tiêu Phàm.

Cuối tuần, lúc xế chiều, khí trời trong xanh hiếm có, lúc Chu Phóng đi ngang qua sân bóng rổ, thấy một người đang ném bóng ở đó.

Thiếu niên nhẹ nhàng nhún chân, động tác ném rổ thật tao nhã, ở dưới ánh mặt trời trở thành một hình ảnh hoàn mỹ.

Chu Phóng nhẹ nhàng đi tới, nhặt bóng lên, ngoắc ngoắc ngón tay một cách khiêu khích, “Tiêu Phàm đúng không, tới, một đấu một.”

Tiêu Phàm trầm mặc chốc lát, lạnh lùng nói “Chúng ta biết nhau sao?”

“Không quen nhau thì không thể chơi bóng. Con người cậu thật đúng là cố chấp.” Chu Phóng nhướng mi, một cú lên lưới ba bước tiêu chuẩn, ba một tiếng, bóng vững vàng lọt vào.

Tiêu Phàm ra vẻ định đi, Chu Phóng đột nhiên gọi cậu lại, “Này, cậu sợ?”

“Phép khích tướng đối với tôi vô dụng.” Tiêu Phàm tựa hồ có chút không kiên nhẫn, nghiêng răng rặn ra từng câu chữ, “Tôi, không, muốn, cùng, cậu, chơi, bóng.”

Chu Phóng cười xấu xa nói: “Chẳng lẽ cậu... Muốn cùng bà xã của cậu chơi bóng ư?”

Tiêu Phàm mặt lạnh cầm lấy bóng trong tay Chu Phóng, xoay người rời đi, lại nghe Chu Phóng đột nhiên nói: “Tôi nghe nói cậu bởi vì học tập quá bận rộn, rút lui khỏi đội bóng rổ?”

Dứt lời lại thở dài: “Người còn sống, đừng mệt mỏi như vậy, cao xử bất thắng hàn (ở chỗ cao cũng không tránh được lạnh), cuộc đời muốn sống hài lòng phải hết sức vui vẻ, hiểu không?”

Bước chân Tiêu Phàm bỗng dừng lại, không có trả lời.

Lại đi tiếp hai bước, chỉ nghe thấy nam sinh phía sau lớn tiếng la: “Thằng nhóc! Chờ cậu rảnh rồi cùng nhau chơi một trận a, chơi một chọi một cậu tuyệt đối không thắng được tôi, có tin không?”

Tiêu Phàm không để ý cậu ấy, Chu Phóng cũng chỉ là thuận miệng thử.

Kỳ nghỉ, Tiêu Phàm thật nhàn rỗi, cầm lấy bóng rổ đến sân, nghĩ thầm có lẽ có thể gặp lại người kia.

Nghĩ tới cùng anh ta một đấu một, để cho anh ta thua tâm phục khẩu phục.

Dù sao đó một trong cực ít người chủ động đáp lời với người lạnh lùng như mình, cười vô lại, nhưng lại có loại tiêu sái tự do tự tại.

Song, Chu Phóng đột ngột biến mất khỏi thành phố này.

Cũng truyền ra tin Đoàn Mộc Ninh đột nhiên gặp tai nạn bỏ mình.

Ở hội học sinh đại học lần nữa gặp lại, Tiêu Phàm mới biết được, Chu Phóng là bạn thân nhất của Lâm Vi, hơn nữa Chu Phóng khi đó đã là tác giả có chút danh tiếng, cả ngày lưu luyến bụi hoa, trở thành tài tử phong lưu thật sự.

Ước định không tính là ước định kia, cuối cùng vẫn không thể thực hiện.

Trên sân bóng của đại học, cũng không có thân ảnh của bọn họ.

Thời gian trôi cực nhanh.

Ba năm cấp ba vội vã mà qua.

Lâm Vi lần nữa nhìn thấy Tiêu Phàm, là ở kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông.

Khi đang kiểm tra thẻ học sinh để vào trường, Lâm Vi thấy một thân ảnh quen thuộc phía xa, người kia vẫn cúi thấp đầu, Lâm Vi nhớ hôm đó cậu ấy mặc bộ quần áo màu đen, trên cánh tay buộc một dải khăn đen.

Xa xa nhìn qua, tựa hồ tinh thần cậu ấy không tốt lắm, cảm giác mãnh liệt, làm cho lòng người đều đau nhói.

Thi xong một môn, lúc cùng Ôn Đình ăn trưa mới biết được, ông của cậu ấy, ngày hôm qua qua đời.

Nhà của Ôn Đình cùng nhà Tiêu Phàm cách nhau rất gần, Ôn Đình nói, đêm qua lúc ông cậu ấy qua đời, cô bé tên Tiêu Tình tựa vào cửa khóc cực kỳ thảm thiết, nhưng Tiêu Phàm vẫn cúi đầu, dường như không có chảy nước mắt.

Sáng sớm hôm nay thức dậy, nhìn thấy một mình cậu ấy yên lặng đi đến trường thi, bước đi nặng nề như đeo chì.

Lâm Vi cũng không biết tại sao, nghe được tin tức này, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Mặc dù chưa cùng cậu ấy tiếp xúc trực tiếp bao giờ, nhưng cho tới nay, hai người âm thầm so tài, mơ hồ cảm thấy kỳ thực cùng cậu ấy đã sớm quen biết, thậm chí có thể coi là kỳ phùng địch thủ.

Xế chiều, khi thấy cậu ấy đi ngang qua trường thi chỗ cậu, Lâm Vi mở cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Cố gắng lên.”

Tiêu Phàm đang tâm tình không tốt, cũng không có để ý là ai đang nói với ai, chẳng qua là hai chữ cách cửa sổ ấy, làm cho lòng người không khỏi ảm áp hơn.

Sau đó khi Tiêu Phàm theo đuổi Ôn Đình. Ôn Đình hỏi cậu: ” Tại sao cậu theo đuổi tôi?”

Tiêu Phàm cúi đầu trầm tư chốc lát, sau đó cho ra kết luận: “Tôi cảm thấy cậu rất lạnh nhạt, khá xứng với tôi.”

Ôn Đình nhẹ nhàng nhếch môi, mỉm cười.

Cậu không nhớ rõ chúng ta đã từng gặp mặt sao? Không nhớ rõ ngày hôm sau khi ông cậu qua đời lúc cậu đi thi, có một bé gái cưỡi xe đi ngang qua cậu, đưa cho cậu một đôi găng tay sao ? Cậu là bởi vì Lâm Vi mới đến gần tôi sao?

Những lời này cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Ôn Đình cự tuyệt Tiêu Phàm, vẫn cùng Lâm Vi vẫn duy trì quan hệ tình nhân giả, cho đến khi Diệp Kính Văn xuất hiện, Lâm Vi chủ động nói, Đình Đình, chúng ta “Chia tay” đi.

Trong vương mắc tình cảm của những người này, Ôn Đình vẫn giữ vị trí bên ngoài đám rối rắm, thấy rõ, cũng thấy vất vả.

Khi còn trẻ từng đối với người lạnh lùng đó khê động lòng và đau lòng, cũng dần dần bị thời gian làm trôi đi mất.

Sau đó, có một sư đệ nhìn như hơi ngốc, cũng rất có nghĩa khí, rất có trách nhiệm – Hàn Dương, cả ngày không rõ sao cứ tặng mình trà hoa cúc, gió táp mưa sa, kiên nhẫn miệt mài.

Ôn Đình nghĩ, bản thân, có lẽ rốt cuộc cũng giống như bọn họ, rơi vào vòng vương mắt tên tình yêu.

Sau khi tốt nghiệp, cũng không gặp lại Tiêu Phàm.

Chẳng qua là nghe người ở trong hội học sinh của trung học Nhân Xuyên nói, Tiêu Phàm đã thay đổi, bây giờ đã là luật sư danh tiếng, ít cao ngạo hơn trước, khi cười lên lại có sự dịu dàng nhân nhậ, thiếu chút nữa đem bạn học cùng lớp hù chết.

Ôn Đình nghĩ, cậu ấy rốt cục đã gặp được người khiến cậu ấy mở rộng vòng tay ra ôm lấy rồi sao?

Con người cô đơn ấy, cũng có thể vui vẻ mỉm cười rồi sao.

Chữ ký trong Q của Ôn Đình, viết lên một ký hiệu mặt cười, đó là Lâm Vi thường dùng, làm cho người ta nhìn, đều cảm thấy ấm áp.

^ _ ^

Bạn học ngày xưa, từng người đều có cuộc sống của chính mình.

Kỳ thực cẩn thận truy cứu tới, giữa vòng và vòng, luôn có những vùng giao nhỏ.

Đồng phục trung học Nhân Xuyên màu đen, mỗi lần tập trung lại, đen thui một mảnh, kinh khủng cứ như làm lễ truy điệu.

Phong cách trung học Nhân Xuyên luôn nghiêm cẩn, chính sách cao áp thành tích mỗi lần đều phải cao hơn lần trước khiến cho tầng tầng lớp lớp học sinh đều có tính cách quái dị.

Khi đó bầu trời luôn xanh thẳm, bên cạnh thao trường có hai gốc cây cổ thụ luôn xòe rộng tán cây.

Những ký ức kia, chỉ có thể chôn dấu dưới đáy lòng.

Tiêu Phàm thỉnh thoảng lôi ra cẩn thận suy nghĩ một chút, khi còn trẻ, cùng Lâm Vi đối chọi gay gắt, chẳng qua là do không chịu thua kém.

Cuộc đời muốn sống hài lòng phải hết sức vui vẻ.

Có lẽ, Chu Phong khiêu khích mình trên sân bóng, mới là người trông rộng nhất.

Song trông rộng, không nhất định là có thể hạnh phúc.

Chu Phóng quả thật là hoa hoa công tử nổi danh trong trường học, cả ngày đi cùng những nữ sinh khác nhau trong trường, mỉm cười rục rờ.

Người có thể lấp đầy chỗ trống bên cạnh anh ta, vẫn chưa xuất hiện.

Tiêu Phàm cũng không biết bản thân tại sao lại quan tâm tới chuyện của Chu Phóng, có lẽ bởi vì Lâm Vi, lại có lẽ, chẳng qua là vì nụ cười tiêu sái tự tại trên sân bóng rõ nhiều năm trước.

Cho tới bây giờ, có thể thần nhiên nói rằng Diệp Kính Văn là anh em, Lâm Vi là bạn bè.

Vậy còn bạn của bạn ???

Chu Phóng nói cũng là bạn.

Lúc cuộc gặp mặt của hội học sinh kết thúc, Tiêu Phàm nghe được có người gọi cậu, vừa quay đầu lại, chỉ thấy một nam sinh đang ngồi ở trên bàn, vắt chéo chân, cười rất lưu manh.

Thằng nhóc, cậu nói nếu hai chúng ta một chọi một, ai sẽ thắng?

54. Ngoại Truyện 2

Phiên ngoại 2 - Một lần ghen tuông dẫn đến thảm án

Khó có được một ngày nghỉ cuối tuần, thời tiết sáng sủa.

Tiêu Phàm sau khi tỉnh giấc, nhìn thấy bên cạnh giường có để lại tờ giấy, mặt trên viết một hàng chữ bằng bút máy, thực lòng mà nói, giống một hàng kiến bò thì đúng hơn.

‘Em ra ngoài đi mua đồ ăn cho heo lười nhà anh đây.’

Tiêu Phàm nở nụ cười, đem tờ giấy gấp lại, bỏ vào ngăn kéo.

Mấy ngày nay bởi vì gặp phải vụ án rất khó giải quyết, khiến anh bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Hôm qua vừa lên tòa, nói khản cả cổ họng, quan tòa rốt cuộc mới chấp nhận phán xét êm xuôi.

Cầm trong tay số tiền thù lao không hề nhỏ, tối hôm qua liền rủ Vệ Đằng đi ăn cho đã đời một bữa. Khi trở về đến nhà thì đã quá mệt mỏi, cứ nhiên ở trong phòng tắm tẩy rửa mơ mơ hồ hồ ngủ quên lúc nào cũng không biết.

Chỉ có cực khổ cho Vệ Đằng thôi, đành vác một tên lớn xác như vậy, từ phòng tắm đến tận trên giường, còn phải tận tình săn sóc ngay cả quần lót cũng mặc vào giúp mình.

Khẳng định là cậu cảm thấy mệt lắm.

Nhu nhu huyết thái dương đau nhức, tìm đại một cái áo ngủ tùy ý khoác vào, Tiêu Phàm xốc chân đứng dậy xuống giường.

Hôm nay không cần đi làm, đúng lúc có thể ở nhà với Vệ Đằng cả ngày.

Hay là dẫn cậu đi ăn hải sản nhỉ, Vệ Đằng đặc biệt rất thích ăn thịt cua, mỗi lần đi ăn thịt cua, đều ra sức dùng tay tách vỏ, bể càng. Rơi vào trong mắt Tiêu Phàm, cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Đang nghĩ ngợi rốt cuộc là nên đi tới chỗ nào để ăn hải sản đây, thì chuông điện thoại lại reo vang.

“Alo, Vệ Đằng à. Anh...”

“Mới sáng sớm đã kêu tên Vệ Đằng rồi, muốn tìm người phát tiết ha?” – Âm thanh châm biếm rõ ràng, là Diệp Kính Văn gọi.

Tiêu Phàm nhú nhú mày. “Mới sáng sớm liền gọi điện thoại qua đây, bộ có bệnh à?”

Diệp Kính Văn không nhịn được mỉm cười, sau một lát, mới thấp giọng nghiêm túc nói: “Tôi là có chuyện muốn tìm đến cậu, trong điện thoại sợ là nói không được rõ ràng, định ghé qua nhà làm phiền cậu vậy.”

“Vậy sao cậu không cứ trực tiếp lại đây đi?”

“Tôi sợ là đường đột xông tới, sẽ phá hỏng chuyện tốt của cậu mất.”

Diệp Kính Văn cười đến thâm sâu khó dò, Tiêu Phàm nghe được, cũng thở dài cười khẽ.

Không biết có phải do vận khí xui xẻo hay không, mà mỗi lần đang cùng Vệ Đằng tiến đến thời điểm mấu chốt, thì lại luôn xuất hiện kẻ phá đám.

Cha mẹ hai bên không nói tới đi, em gái của Vệ Đằng cũng thật là đáng ghét, còn có Tiêu Tinh, Chu Vũ, Ngưu San San gì đó linh tinh nữa....

Tiêu Phàm cũng không hiểu, rốt cuộc là do bọn họ quá biết chọn đúng thời điểm, hay là do bản thân mình và Vệ Đằng không biết chọn thời điểm thân mật.

“Thôi được, cậu cứ qua đây đi, hôm nay vừa đúng dịp tôi được nghỉ.”

Tiêu Phàm cúp điện thoại, vào toilet rửa mặt.

Chưa đến năm phút sau, chuông cửa liền vang lên, Tiêu Phàm dùng khăn lau sạch nước trên mặt, xoay người đi tới mở cửa.

Đứng ngoài cửa đương nhiên là dáng người cao lớn của Diệp Kính Văn, hắn ta bận một bộ đồ tây trang, vẻ đường hoàng tựa như đang sắp đi đến giáo đường làm lễ.

Tiêu Phàm đánh giá liếc hắn một cái, không khỏi mím môi cười. “Làm gì mà ăn mặc nghiêm chỉnh dữ vậy?”

“Buổi chiều tôi còn phải tới bệnh viện, tới tìm cậu là muốn nhờ cố vấn giúp chút việc.”

“Ừm, vào trong rồi nói.” Tiêu Phàm nghiêng người mời Diệp Kính Văn bước vào, Diệp Kính Văn bỗng nhiên lại ý tứ sâu xa cười cười, lướt mắt từ đầu đến chân quan sát người đối diện. “Nhìn cậu bộ dáng lồi thối lếch thếch, vẫn còn rất quyến rũ nha.”

Nói xong liền vòng qua người Tiêu Phàm đi vào trong.

Tiêu Phàm cúi đầu nhìn, chỉ thấy áo ngủ trên người mình nhăn nhoe xốc xếch, để lộ một mảng ngực lớn ra bên ngoài.

Cười cười, vội vàng buộc chặt lại quần áo.

Diệp Kính Văn tìm đến Tiêu Phàm cốt ý là muốn anh giúp tư vấn một số vấn đề về pháp luật, Tiêu Phàm ôm theo đồng lớn tài liệu từ trong phòng mang ra, hai người cùng nhau ngồi nghiên cứu tư liệu, thỉnh thoảng sẽ bàn bạc vài vấn đề liên quan cần thiết. Trong phòng sách im lặng dị thường, thậm chí đến tiếng lật giấy cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Cho đến tận khi đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Hai người ngược lên nhìn nhau, Diệp Kính Văn cười đoán: “Chắc là Vệ Đằng đã về rồi nhỉ?”

Tiêu Phàm nghĩ thầm trong bụng, Vệ Đằng nếu đã bảo đi ra ngoài mua đồ, nhất định sẽ nhớ mang theo chìa khóa, hơn nữa nhịp độ gõ cửa này nghe ra cũng không giống của cậu ta lắm. Vệ Đằng mỗi khi về nhà, tốc độ gõ cửa lúc nào cũng như đang bị chó rượt ấy, thậm chí thỉnh thoảng còn dùng cả chân đá, sao có thể nhẹ nhàng lễ phép được như tiếng này a.

Trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không giải thích được vì sao, định bước tới mở coi thử, liền phát hiện quần áo mình đã bị giữ chặt.

“Cậu làm cái gì vậy?” Tiêu Phàm quay đầu cảm tức nhìn Diệp Kính Văn, rốt cuộc mới phát hiện, dây lưng áo ngủ của mình cùng cúc áo của tên kia, không biết khi nào bị mắc lại với nhau.

Diệp Kính Văn vội cúi đầu gỡ ra.

Tiếng đập cửa bên ngoài tựa hồ bắt đầu có chút nóng nảy, Diệp Kính Văn vẫn còn chưa có gỡ ra được, Tiêu Phàm cũng sốt ruột theo, thấp giọng nói: “Bỏ luôn cái cúc áo đi.”

“Cởi bỏ dây áo ngủ của cậu đi.”

Ý kiến bất đồng, Diệp Kính Văn có chút bực bội cúi đầu. “Cúc áo này của tôi không thể bỏ, đây là bộ đồ Lâm Vi đích thân mua cho, số lượng có hạn. Hơn nữa tôi cũng đâu thể phanh ngực vậy mà tới bệnh viện được chứ.” Nói một lèo rồi lại đánh mắt nhìn tới khuôn ngực đang lộ ra của Tiêu Phàm.

Tiêu Phàm vô cùng bất đắc dĩ, đành phải cởi bỏ dây lưng áo ngủ ra.

Mới chỉ cởi đến một nửa, thì đột nhiên bên ngoài vang lên thanh âm chìa khóa mở cửa, Tiêu Phàm giật mình, vội vàng quay người định đi ra, quên mất dây áo mình vẫn còn bị mắc trên người Diệp Kính Văn. Anh thì dùng lực quá mạnh, Diệp Kính Văn thì muốn giữ lại cúc áo, hai người vẫn đang ở thế giằng co qua lại, Tiêu Phàm đột ngột bị vấp phải chân ghế dựa, ngã nhào đo đất, Diệp Kính Văn thuận đà cũng té theo.

Áo ngủ Tiêu Phàm bị tuột hết phân nửa, mà đôi tay Diệp Kính Văn lại đang đặt ở eo anh.

Trong TV chiếu tới cảnh này thì bao giờ nữ diễn viên chính cũng sẽ được một anh chàng nào đó xuất hiện kịp thời ra tay giải cứu, tạo thành motip anh hùng cứu mỹ nhân đầy chất lãng mạn.

Thế nhưng nếu xảy ra đối với trường hợp này của Hắc Bạch song lang, nhìn sao cũng thấy rất kì dị. Hai người trợn mắt nhìn nhau, Tiêu Phàm lạnh lùng nghiêm mặt đẩy Diệp Kính Văn ra, vươn người ngồi dậy, sắc mặt lại càng thêm khó coi.

Đứng trước mặt là Vệ Đằng, đang há to miệng bất động tại chỗ. Tiêu Phàm trong bụng thầm ai oán, tên ngốc này nhất định lại ăn phải dấm chua rồi đây, vừa muốn mở miệng giải thích cùng cậu, thì phía cửa lại truyền đến một giọng nói rất quen:

“Kính Văn, em có việc gấp muốn tìm anh.”

Lâm Vi bước vào, nhìn thấy cảnh tượng ban nãy, cũng chỉ mỉm cười.

Diệp Kính Văn mới phút trước còn cười xấu xa đầy cao hứng khi người gặp họa, vừa nhìn thấy Lâm Vi, sắc mặt trở quả thật còn nhanh hơn cả lật sách.

Bốn người xấu hổ đứng yên lặng nhìn nhau, cho tới khi từ phòng trong truyền đến tiếng chó sủa ầm ỹ.

Vệ Đằng liếc mắt trừng Tiêu Phàm một cái, đi tới ôm lấy chú chó, tiện tay quăng cái phịch túi đồ ăn lên bàn gần đó, lằm lằm lì lì vào phòng đóng sầm cửa.

Lâm Vi vẫn duy trì im lặng như cũ, Tiêu Phàm chỉ cảm thấy anh thật sự là bị nhìn đến độ cả da đầu cũng muốn run rẩy.

“Khụ, hai chúng tôi thật ra....” Tiêu Phàm mở miệng không biết phải giải thích làm sao, nhưng ngược lại Diệp Kính Văn lại rất nghiêm túc, cái gì cũng không nói, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào Lâm Vi.

Lâm Vi khẽ cười, xoay người đi xuống bếp lấy ra một con dao.

Tiêu Phàm cùng Diệp Kính Văn âm thầm trao đổi ánh mắt, chỉ thấy Lâm Vi dứt khoát vung dao, mạnh mẽ chém xuống áo ngủ Tiêu Phàm mặc.

Mau, nhanh, chuẩn!

“Đi thôi, còn đứng đó làm gì nữa?” Lâm Vi quay sang Diệp Kính Văn mỉm cười, lại trở về hướng Tiêu Phàm khách khí cúi đầu: “Đã làm phiền cậu rồi.”

Diệp Kính Văn ho khan một tiếng, lẻo đẻo theo sau Lâm Vi ra cửa, lúc lướt qua người Tiêu Phàm liền cười khổ lảm nhảm: “Lần này thì thảm rồi.”

Bị anh liếc mắt trừng lại. “Biết thảm mà cậu còn cười!”

“Trong cực khổ có hoan lạc” (1) Bị Lâm Vi quay đầu cảnh cáo, hắn mới chịu ngoan ngoãn rời đi.

Tiêu Phàm quay đầu nhìn đến hộp thức ăn để trên bàn, thở dài thật lâu.

Nghe đồn Lâm Vi năm đó học võ chính là môn kiếm đạo (2), thảo nào lúc cầm dao chặt đứt dây lưng áo lại chuẩn xác đến như vậy – Tiêu Phàm có cảm giác, cậu ấy là đang xem cái dây lưng kia biến thành đầu mình mà mạnh bạo chém đi.

Đưa tay sửa sang lại chút quần áo, anh vội vào chạy đến phòng ngủ gõ cửa.

“Vệ Đằng, mở cửa ra nào.”

Bên trong thật lâu sau cũng không có trả lời, Tiêu Phàm thở dài. “Em trước tiên mở cửa ra cái đã, anh phải giải thích với em chút chuyện.”

Đứng đợi càng lâu càng thấy sốt ruột, Tiêu Phàm rốt cuộc đành phải lấy chìa khóa mở cửa vào, liền thấy Vệ Đằng đang ôm chú chó ngồi trên giường, cúi đầu dịu dàng vuốt lông nó, trên mặt không xuất hiện bất cứ biểu hiện gì.

Tiêu Phàm bỗng thấy thật đau lòng, tiến lại gần nhẹ nhàng ôm lấy cậu, lại bị cậu né đi.

“Kính Văn tìm anh là có công việc muốn nhờ, không ngờ lại tạo ra sự hiểu lầm như vậy, khiến em khó chịu lắm phải không?” Giọng nói Tiêu Phàm ôn nhu mà trầm bổng.

“Có liên quan gì tới em chứ.” Vệ Đằng vẫn như cũ một mực cúi đầu vuốt lông chó.

“Anh chưa từng sau lưng em lén lút làm bất cứ chuyện gì, em không tin anh sao?”

“Được rồi, mới sáng sớm đừng nói mãi mấy cái chuyện không vui này. Anh lần sau nhớ ăn mặc cho kín đáo vào, đừng để xảy ra chuyện như hôm nay nữa.”

Tiêu Phàm lúc này mới toét miệng cười. “Ừ được, từ nay về sau sẽ chỉ để mỗi mình em xem thôi.”

Nói xong liền cúi đầu hôn.

Vệ Đằng vỗ vỗ mông chú chó, nó rất biết điều nhảy xuống chạy ra ngoài, còn không quên dùng miệng kéo cửa lại.

Bên trong phòng tràn ngập không khí xuân tình, Tiêu Phàm vừa hôn môi Vệ Đằng, vừa đưa tay lên lôi vào quần áo, âu yếm xoa nắn điểm hồng trước ngực cậu.

Vệ Đằng đỏ mặt đẩy anh. “Em đói bụng rồi, ăn sáng trước đã.”

Cảnh tượng ban nãy khiến trong lòng Vệ Đằng rất khó chịu, ý nghĩ muốn độc chiếm Tiêu Phàm lại càng thêm mãnh liệt.

Mặc dù lúc đầu, khi nhìn thấy Lâm Vi đứng trước cửa nhà, cậu đã biết rõ Diệp Kính Văn đến tìm Tiêu Phàm chỉ đơn giản là bàn chuyện công việc, không có gì giấu diếm mờ ám. Tình cảnh ban nãy cũng chỉ là do tai nạn bất ngờ mà thôi.

Nhưng dẫu là vậy, trong lòng vẫn cảm thấy bứt rứt không yên.

Có thể được cùng Tiêu Phàm sống chung là một điều thật hạnh phúc, cậu cũng biết anh là người đàn ông tốt lại chung thủy, có ghen tức hờn chảnh chỉ do quá yêu anh mà ra thôi.

Ăn xong bữa sáng rồi, Tiêu Phàm lại vội vã tìm Vệ Đằng, mới phát giác ra thái độ của cậu đột nhiên xoay đổi một trăm tám chục độ.

Không phải đã nói không nhắc tới nữa rồi sao? Bây giờ không thèm nhìn mặt người ta là thế nào?

Khó có được ngày nghỉ cuối tuần, Vệ Đằng may mắn lại không cần phải làm việc, ai dè hai người chơi trò mặt lạnh cả ngày không thèm nhìn nhau nói câu nào.

Vệ Đằng bình thần ung dung mở máy tính chơi game, chơi đã thì nằm dài trên sofa xem TV, còn cố tình mở âm thanh cực lớn nữa chứ.

Tiêu Phàm muốn lại gần ôm cậu, cậu lại lánh người né tránh, muốn trò chuyện cậu lại không thể nghe rõ.

Tiêu Phàm trong lòng ai oán. Vệ Đằng em à, tuy rằng lâu lâu ăn chút dấm chua có thể giúp tăng tiến tình cảm, nhưng em cũng không cần lần nào ăn dấm rồi cũng nhào tới ôm lấy con chó kia cật lực vuốt ve vậy chứ, nhìn xem, lòng nó đều đã bị em vò rồi tình rồi kìa...

Nghĩ đến đó tự dừng lại thấy hâm mộ cái con chó to lớn này muốn chết, Vệ Đằng cho tới bây giờ cũng chưa từng ôm ấp mình dịu dàng như vậy, thật muốn ùa vào nằm trong lòng của em, để em thỏa thích vuốt ve mình....

Đến tối, hai người cùng nhau dùng cơm xong xuôi, Tiêu Phàm vừa tắm rửa bước ra, lại phát giác thêm rằng cậu chàng Vệ Đằng đã khóa trái cánh cửa phòng ngủ mất tiêu.

Nhìn ra ngoài cửa sổ ánh sáng thưa thớt tựa ngọn đèn dầu, Tiêu Phàm bị thương thở thật dài.

Nhím con quả nhiên là không dễ chọc mà, thời điểm thấy vui vẻ, chú nhím nhỏ sẽ giống như cục bông tròn mềm mại nũng nịu trong lòng bàn tay mình, thế nhưng một khi đã tức giận rồi, thì mấy cái gai sẽ dựng thẳng khiến tay người chảy máu.

Đêm nay chẳng lẽ phải ngủ ngoài sofa thật sao?

Di động bỗng reo vang, tin nhắn gửi đến từ Diệp Kính Văn chứa đầy nỗi: [Tôi bị Lâm Vi trục xuất rồi!]

Tiêu Phàm nhắn lại: [Vệ Đằng nhà tôi cũng vậy....]

Hai bạn công tội nghiệp của chúng ta hôm nay đều bị phạt, có đều theo cách trái ngược nhau, một người bị nhốt bên trong, một kẻ bị giam ở ngoài. Trong khi bọn họ còn bần thần trời trách đất, nào đâu có biết bên đây Vệ Đằng và Lâm Vi đang bắt tin nhắn tám cực kỳ vui vẻ.

[Ôi, trùng hợp dữ vậy. Vậy ra Lâm Kiệt chính là em trai của anh sao?]

[Ừa đúng vậy, tôi sau này còn nghe nó kể lại, hóa ra cậu và nó học chung một trường. Chẳng những thế còn là đàn anh nữa chứ!]

[Đúng đó, năm học đại học chúng tôi còn cùng nhau chơi bóng rổ nữa. Lâm Kiệt chơi môn đó thật lợi hại, tư thế đập bóng vô cùng mạnh mẽ. Chẳng tệ như tôi, chỉ biết có mỗi việc ném bóng vào rổ.]

[He he, là tôi dạy cho nó mờ ^__^]

[Anh cũng có chơi bóng rổ nữa á? Trời không ngờ luôn đó nha, tôi xưa nay cứ luôn nghĩ anh là dạng người chỉ biết cắm đầu học, đâu có thời gian đi tham gia ba cái trò này...]

[Xời, hồi học trung học tôi còn là tuyển thủ trong đội bóng rổ trường mà. Haha, nhưng mà thời gian lâu lắm rồi, giờ chắc không được như trước nữa.]

[He he, vậy thì mai mốt rảnh rồi hẹn nhau đi chơi một trận đi. Có điều hình như anh là giáo sư đại học nhỉ, vậy chắc bận rộn không có thời gian rồi?]

[Chắc không đâu, gần đây rất ít tiết dạy.]

[Vậy thì tốt rồi, tôi dạo này cũng rảnh, không giống như ai kia suốt ngày chúi mũi vào công việc.]

[Hay là ngày mai hai chúng ta cùng đi tắm suối nước nóng một bữa đi? Tôi có sẵn hai vé đây này, đúng lúc Kính Văn lại phải đến bệnh viện.]

[Okay, vậy mai gặp nhé. Nói thật, tôi cảm thấy anh và tôi nói chuyện phiếm rất hợp rơ nhen, he he.]

—

[Đành chờ hay sao?] Diệp Kính Văn bắt tin sang hỏi.

Tiêu Phàm bèn nhếch môi cười. [Làm gì có vụ đợi chờ ở đây, hành động thôi. Chúc thuận lợi nha bạn hiền.]

[Chính xác, ngồi ngóng không phải phong cách của hai ta nhỉ?]

Vì thế từ hai căn phòng ngủ ở hai nơi khác nhau đều đồng thời vang lên tiếng gõ cửa.

—

Vệ Đằng vừa nghe có người gõ cửa, vội vã rút đầu vào chăn giả bộ ngủ. Một lát sau, lại nghe thấy tiếng chìa khóa tra ổ lạch cạch, cả người liền vô thức cứng lại.

Hình như Tiêu Phàm nổi nóng rồi?

Kỳ thật lúc sáng nghe qua lời giải thích của Tiêu Phàm, Vệ Đằng đã sớm tha thứ cho anh rồi, trong lòng đã không còn tức giận gì nữa. Cậu vốn cũng không phải là kẻ hay tính toán chi li cái gì, chỉ là mới bị ăn chút dấm chua, trong lòng không thấy thoải mái mà thôi.

Sau đó thì là vì lo mãi mê nhắn tin với Lâm Vi, nói đến quên trời quên đất, bởi vậy mới vô tình quên luôn Tiêu Phàm....

Đang lo nghĩ ngợi mông lung, đột nhiên cảm nhận được có người mạnh mẽ siết vào lòng. Vệ Đằng không giả bộ nữa, hai mắt mở to, phát hiện Tiêu Phàm đang dòm mình chăm chăm.

“Em vẫn còn thấy ghen?”

Vệ Đằng hé miệng, cũng không biết nên nói làm sao, đành lại nhắm mắt quay đi không nhìn anh.

Cánh tay Tiêu Phàm vẫn đang ôm lấy Vệ Đằng, nhanh chóng lật người nằm đè lên cậu, không nói không rằng cúi đầu hôn nồng nhiệt, không cho Vệ Đằng cơ hội để giãy dụa.

“Buông ra...”

Tiêu Phàm trầm nghĩ Vệ Đằng đang ngượng, vẫn kiên trì tiếp tục hôn, tay giữ chặt lấy cằm cậu, đầu lưỡi linh hoạt đẩy vào càn quét khắp nơi.

“Dừng...Đã bảo buông ra mà...” Vệ Đằng bắt đầu có chút nóng nảy, dùng sức đẩy mạnh Tiêu Phàm ra. Nhưng khi nhìn đến biểu cảm bị tổn thương của anh, Vệ Đằng lại cảm thấy chột dạ trong lòng, liền nhồm người dậy.

“Em....thấy trong người không được thoải mái lắm....”

Thực ra là cậu đang lo nghĩ đến buổi tắm suối nước nóng ngày mai, nên tối nay không thể làm cái chuyện này được, ngộ nhờ mà có lưu lại mấy dấu vết xanh tím mờ ám gì gì đó, thì có nước bị Lâm Vi cười cho thúi mũi luôn.

Nhưng mờ chuyện này thật không thể nói thẳng ra được, địa điểm suối tắm nước nóng đó là chỗ mới mở gần đây, nghe nói rất nổi tiếng, Vệ Đằng đã muốn đi lâu rồi, chỉ là lần nữa mãi vẫn chưa có dịp. Hiện tại vé thì chỉ có hai tờ, hơn nữa lại là của Lâm Vi, Vệ Đằng không thể là kẻ thất tín, lỡ mà nói ra cho Tiêu Phàm nghe, thì anh nhất định sẽ nổi giận mất....

Sao mà cứ có cảm giác giống mình đang ngoại tình ấy nhỉ.

Vệ Đằng nghĩ đến đó chợt chợt dạ quay sang nhìn Tiêu Phàm một cái, ai ngờ chỉ thấy anh đang cúi đầu trầm mặc.

Mãi một lúc lâu, Tiêu Phàm mới rướn người đến hôn lên má Vệ Đằng, dịu dàng nói: “Trong người không được thoải mái thì mau đi nghỉ ngơi sớm, anh cũng không miễn cưỡng em nữa.” Nói rồi liền đứng dậy định ra ngoài.

Vệ Đằng bỗng dưng nhận ra, hình ảnh lúc anh cúi đầu, quả thật trông rất cô đơn tịch mịch, trong ngực không khỏi đau xót, cánh tay vội vàng choàng ôm lấy eo anh.

Lưng Tiêu Phàm dần trở nên cứng ngắc, nhưng Vệ Đằng cũng không có buông tay, hai người cứ duy trì tư thế như thế. Thật lâu qua rồi, Tiêu Phàm bỗng dưng thở thật dài, xoay người ngồi lại trên giường, kéo Vệ Đằng áp vào trong lòng.

Tuy là thế, trong bụng anh vẫn không khỏi ai oán, Vệ Đằng em đúng là giỏi tra tấn người khác mà, cứ như vậy mà rúc vào trong ngực người ta. Bản thân em thì giỏi rồi, ngủ giấc say sưa, chỉ tội cho anh đây này, dòm được, sờ được, mà không được làm gì hết.

Đã không mần ăn được gì, anh đành phải nằm suy nghĩ linh tinh, chợt nhìn thấy di động ở nơi mép giường lóe lên ánh sáng. Tiêu Phàm chồm tới cầm lên xem, vừa lúc thấy trên màn hình hiện rõ dòng tin nhắn.

[Okay, vậy ngày mai cùng nhau đi tắm suối nước nóng hen.] Vệ Đằng vốn là người tính tình cầu thả, tin nhắn gửi đi bị thất bại cậu cũng không để ý.

Khóe miệng Tiêu Phàm khẽ khàng nhếch lên thành nụ cười, mò mẫm rút ra di động của mình, gửi đến cho Diệp Kính Văn một dòng tin ngắn gọn.

[Cậu có chắc đêm nay thu phục được Lâm Vi không?]

Chớp mắt đã thấy có phản hồi [Yên chí đi.]

Tiêu Phàm lúc này mới yên tâm ôm một Vệ Đẳng đang ngủ mê mịch, bản thân cũng nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

—

Diệp Kính Văn so với Tiêu Phàm càng xảo quyệt hơn, vừa đóng lại di động xong, ở trong phòng ngủ đi đi lại lại vài vòng, sau đó liền dựa người vào cánh cửa phòng ngủ lớn giọng rên rỉ.

Lâm Vi rút cuộc nhìn hết nổi, cau mày bước đến mở cửa: “Anh làm gì?”

Bất gặp bộ dạng Diệp Kính Văn đang ôm lấy dạ dày cúi gập người, Lâm Vi mặt mày lạnh tanh nói: “Lại giả đồ bị đau dạ dày đó hả? Anh tốt nhất là nên đổi lại cái động tác nào đó giống giống chút đi.”

Diệp Kính Văn vẫn không nói lời nào, chỉ liên tục khó khăn thở khò khè. Lâm Vi tiến lại gần quan sát hẳn, phát hiện sắc mặt hẳn đã hóa trắng bệch, trên trán không ngừng rỉ từng tầng mồ hôi lạnh.

Lâm Vi tái mặt, vội vàng nâng tay đỡ hẳn tới ngồi trên giường. “Có đau lắm không?”

Diệp Kính Văn chỉ có thể gật gật đầu.

Lâm Vi dịu dàng ôm lấy Diệp Kính Văn vào lòng, Diệp Kính Văn cũng nhân cơ hội giường móng vuốt ôm lấy người ta.

“Thật sự đau quá.” Giọng nói vô cùng thảm thương.

Lâm Vi thở dài, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi gáy hẳn.

“Thật ra.....Em hôm nay quả thật có chút ghen tuông.” Lâm Vi nhỏ giọng thì thầm, cánh tay Diệp Kính Văn đột nhiên siết lại, đem cầm gác trên vai Lâm Vi.

“Anh biết.”

Tiếng nói trầm trầm truyền đến bên tai, Lâm Vi lúc này mới thấy an tâm, tuy biết là hẳn đang giả bộ, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

“Em biết các anh hôm nay thực sự không có gì, chỉ là.....khoảng thời gian lúc em rời xa anh, Tiêu Phàm đã luôn ở bên cạnh anh....”

Bàn tay Diệp Kính Văn cùng Lâm Vi mười ngón đan vào thật chặt, hai chiếc nhẫn khẽ chạm vào nhau, phát ra âm thanh leng keng nhỏ.

“Lâm Vi, anh hiểu được nỗi băn khoăn của em. Thời gian chúng ta rời xa nhau thật sự lâu lắm, tuy rằng trong lòng anh lúc nào cũng mang theo hy vọng nhất định sẽ tìm được em mà cố gắng, nhưng kỳ thật anh cảm thấy rất sợ....sợ em sẽ yêu thương một người khác....sợ em đã quên đi anh....” Bị bàn tay Lâm Vi nắm chặt, Diệp Kính Văn lúc này mới nhẹ thở dài, nhỏ giọng thì thào: “Còn có, Chu Phóng kia đã nhiều năm như vậy, lúc nào cũng kề cận cạnh em....”

Lâm Vi hơi ngẩn người, cười gượng giải thích: “Chu Phóng và em là bạn với nhau từ thuở nhỏ.....Cậu ấy đối với em....chính là tình cảm anh em, anh cũng đâu phải không rõ điều đó.”

“Anh với Tiêu Phàm cũng chỉ là tình bạn thân thuần túy mà thôi, em không tin anh sao?” Giọng nói thốt ra đã có chút buồn tủi.

Qua một chốc, Lâm Vi mới dịu dàng nở nụ cười. “Anh bảo em như thế nào có thể tin tưởng anh được đây? Dạ dày nhanh như vậy đã hết đau rồi hả?”

“Anh có nói đau dạ dày hồi nào?”

“Vậy anh trưng ra cái bộ dạng ôm chặt lấy bụng kia làm gì?”

“Nơi anh ôm chính là trái tim nha.” Diệp Kính Văn ngẩng đầu lên, cười gian tà nhìn về phía Lâm Vi. “Em chỉ vừa ghen tuông mới có một lần, mà anh đã thấy rất đau lòng rồi.”

Lâm Vi mặt đỏ gay, cái tên dẻo mồm này đúng là càng lúc càng nói nịnh lưu lút. Mới phản ứng chậm một chút, cả người đã bị hấn ôm chầm lấy ử vào trong ngực, giãy dụa thì chắc không thoát, muốn đánh cũng không lại.

Thoôi thì đành nhắm mắt đưa chân, mặc cho Diệp Kính Văn vươn móng vuốt sói đói vào trong quần áo mình.

“Thật lâu rồi không được chạm vào em, anh chịu đựng đến phát điên rồi, biết không?” Dem Lâm Vi lột sạch áo ở trên giường, Diệp Kính Văn vừa vuốt điểm đỏ trước ngực cậu, vừa ghé vào bên tai thấp giọng nói, thanh âm khàn khàn, mang theo chút mê hoặc.

Lâm Vi thân thể run lên, đưa tay bám lấy vai Diệp Kính Văn.

“Lâm Vi, anh rất nhớ hương vị của em...”

“Im lặng...” Lâm Vi vẫn là không chịu nổi những lời nói khiêu khích của Kính Văn khi ở trên giường, mặt đỏ lên, trực tiếp đem môi áp đến.

Diệp Kính Văn dĩ nhiên rất không khách khí đưa lưỡi ra, cùng đầu lưỡi Lâm Vi có chút vụng về giao triền cùng một chỗ.

Lâm Vi bị hôn đến thở hồng hộc, đột nhiên nhớ tới Vệ Đằng... Vội vàng đẩy Kính Văn ra, “Cái kia... Hôm nào đi, em ngày mai có chút việc...”

“Hôm nào cũng không được, anh không nhịn được, hơn nữa em cũng có phản ứng.” Diệp Kính Văn tiếp tục dùng ngón tay thon dài mơn trớn lên làn da nhạy cảm của Lâm Vi, rất nhanh liền tiến tới trung tâm của mọi sự ham muốn, không chút do dự cầm lấy.

“A... Anh, anh buông tay!” Lâm Vi có chút nóng nảy, dự vọng bị hấn khống chế, thân thể lại không dám động, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt nhờ giúp đỡ, nào ngờ rằng cái loại ánh mắt cầu trợ đó, trong mắt Diệp Kính Văn, lại có chút hấp dẫn.

Một đợt hôn nữa lại đến, ngón tay của Diệp Kính Văn cũng động nhanh hơn, thành thạo khiến cho phần thân của Lâm Vi bị khiêu khích.

Lâm Vi chỉ cảm thấy từng trận khoái cảm mãnh liệt đến, bị anh ôm, giống như là cả người mình đang được ngâm trong nước ấm, cảm giác thoải mái làm cho người ta không muốn bước ra.

“Kia... Em ngày mai hẹn người... Ừ...”

“Cho người ta leo cây đi.” Diệp Kính Văn nhấn ngón tay, thành công làm cho Lâm Vi thét đến chói tai, toàn thân co quắp, phóng ra tay anh.

Diệp Kính Văn từ đầu giường nhấc ra một lọ bôi trơn, rót lên phần hậu huyệt, Lâm Vi thân thể cứng đờ, vội vàng ngăn trở tay của anh.

“Không... Không được... Em ngày mai có việc phải ra ngoài...”

“Em hẹn ai?”

“Ách...”

“Áp úng ư, chột dạ?” Diệp Kính Văn hừ cười, “Không phải là... Vệ Đằng đi?”

Bị anh đoán được tâm tư của mình, Lâm Vi cười có chút lúng túng, “Là Vệ Đằng... Em muốn cùng cậu ấy hàn huyên một chút.”

“Sau này hàn huyên, hơn nữa, Vệ Đằng ngày mai nói không chừng cũng không đứng lên nổi đi.” Diệp Kính Văn ý vị thâm trường cười, cúi người lần nữa hôn Lâm Vi, đem ngón tay đi vào.

Lâm Vi không thể làm gì khác hơn là bỏ qua việc phản kháng, mặc cho anh khuếch trương hậu huyệt, cảm giác tay anh rất ôn nhu, chỉ cảm thấy toàn thân tựa hồ cũng phát nhiệt.

“Có thể...” Nếu còn sờ nữa chắc mình sẽ bắn mất, Lâm Vi rướn người lên, ôm chặt Diệp Kính Văn, Diệp Kính Văn hiểu ý, tách hai chân ra rộng hơn, đem phần bộ vị đã sớm cứng kia đặt trước cửa lối vào.

“A...” Một trận mãnh liệt đánh thẳng vào, khiến cho Lâm Vi không chịu được phải thét lên, ở chung một chỗ đã lâu, thân thể sớm thành thói quen khi tiếp nhận anh, nhưng lúc này đây, không biết có phải Diệp Kính Văn đã nhịn quá lâu rồi không, có vẻ vô cùng kịch liệt.

Mỗi lần tiến vào đều chạm được đến điểm nhạy cảm, Lâm Vi chỉ cảm thấy hai bên bị trườ sấp đến đau đớn, nhưng lại cùng với khoái cảm, như những cơn thủy triều ào tới, làm cho người ta đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại là những khoái cảm ập đến.

Kịch liệt ma sát tựa hồ như muốn thân thể hai người hoàn toàn hòa hợp, mang theo đau đớn và hạnh phúc, tất cả đều rất mãnh liệt.

“Anh yêu em...”

Diệp Kính Văn vừa đẩy vừa nói lời yêu thương, giống như một loại bùa chú, khiến Lâm Vi thở hổn hển, không ngừng điều chỉnh tư thế làm cậu thích ứng mà đẩy vào điên cuồng.

Một bên là những nụ hôn nóng bỏng, một bên thì càng ngày càng trều sắp càng nhanh, Diệp Kính Văn kích động tâm tình khiến cho Lâm Vi cũng dần dần bị cuốn theo, làm cậu liên tục rên rỉ.

Ôm người yêu trước mặt, cùng nhau đạt tới cao trào, kỳ thực cũng là một loại hạnh phúc đi.

Chỉ bất quá, Diệp Kính Văn người này làm chưa bao giờ có chừng mực, một lần khẳng định không thỏa mãn được anh, hành hạ cậu đến hơn nửa đêm, Lâm Vi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, hai chân bủn rủn vô lực, tựa hồ thân thể đau như muốn rời ra, đoán chừng ngày mai thức dậy sẽ có chút khó khăn.

Bị Diệp Kính Văn ôm đến phòng tắm tẩy rửa, sau đó ôm vào phòng ngủ chung một chỗ, Lâm Vi đột nhiên nghĩ đến Vệ Đằng, xem ra... chỉ có thể cho cậu ấy leo cây rồi.

Mang theo một thân toàn dấu vết, cũng không có cách nào đi tắm đi.

Bất quá, sao mình lại có cảm giác bị lừa nhỉ? Tại sao cảm thấy lúc Diệp Kính Văn đưa mình hai tấm vé, nụ cười có chút tà ác?

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phàm thấy ở cửa có phong thư.

Bên trong là hai tấm vé VIP đi tắm suối nước nóng.

Tiêu Phàm cười rút một tờ ra ngoài, sau đó trở về phòng, làm bộ dạng như không có chuyện gì xảy ra, đưa phong thư cho Vệ Đằng.

“Thư của em.”

Vệ Đằng vội vàng chạy tới, xoay lưng lại với Tiêu Phàm để mở thư, nhìn thấy bên trong là tấm vé VIP cậu chờ đợi từ lâu.

“Là cái gì mà khiến em cao hứng như thế.” Tiêu Phàm đột nhiên xuất hiện ở phía sau, dọa Vệ Đằng một trận.

Vệ Đằng cười hắc hắc, đem phiếu nhét vào túi áo, “Cái kia... hôm nay bạn đồng môn ở cao trung hẹn em tụ tập, em phải ra ngoài rồi.”

Tiêu Phàm thất vọng mà thở dài, “Khó có được cuối tuần, còn muốn cùng em trải qua mà.”

“Không có chuyện gì, buổi tối em sẽ trở về...” Vệ Đằng an ủi, cầm tay Tiêu Phàm, “Vậy em đi dọn đồ, bây giờ em phải ra ngoài rồi.”

Nào ngờ rằng đứng phía sau cậu, khóe miệng Tiêu Phàm nhẹ nhàng nhếch lên.

“Đã nhận được vé chưa?” Diệp Kính Văn gọi điện tới thật đúng lúc.

“Ừ, cảm ơn. Lâm Vi sao rồi?”

“Tôi đang tận hưởng bộ dáng tuyệt vời của cậu ấy khi ngủ.”

“A a, sau này chúng ta cố gắng đừng gặp nhau một mình, tránh ảnh hưởng đến sự hòa thuận trong gia đình.”

“Đúng vậy, Lâm Vi trong lòng đối với cậu có chút bài xích ^__^”

“Vệ Đằng đối với cậu lại càng hận thấu xương.”

“Được rồi, dù sao nếu không có việc tôi cũng sẽ không tìm cậu.”

“Như cậu.”

“Hợp tác vui vẻ, bạch lang quân.”

“Ừ, lần sau không dùng cách này được nữa đâu.”

Thấy Vệ Đằng rời khỏi phòng, Tiêu Phàm liền cúp máy.

“Vệ Đằng, có cần anh đưa em đi không?”

Vệ Đằng vội vàng lắc đầu, “Không cần không cần, em sẽ đón xe, nó cũng ở gần đây thôi.”

Tiêu Phàm cười đặc biệt ôn nhu, thì thầm bên tai Vệ Đằng: “Kia... Đi chơi vui vẻ nhé.”

Vệ Đằng chỉ cảm thấy nhìn nụ cười của anh, có cảm giác sờn khai ố.

Vệ Đằng theo địa điểm ghi trên vé VIP, đến cửa trung tâm.

Ngồi ở ghế đá đối diện, chờ thật lâu cũng không thấy Lâm Vi, vì vậy cậu liền gửi tin nhắn qua.

“Lâm Vi anh đã tới chưa?”

Lâu sau đó vẫn không thấy tăm hơi đâu, cũng không có bất kỳ hồi âm nào.

Vệ Đằng không đợi được, liền trực tiếp gọi điện thoại, không ngờ, người nghe điện thoại là Diệp Kính Văn.

“Vệ Đằng a, có chuyện gì sao?”

“Ách... Tôi tìm Lâm Vi...”

Vệ Đằng nghe thấy điện thoại đầu kia Diệp Kính Văn cười nhẹ, sau đó mới lên tiếng: “Cậu ấy đi ra ngoài, tôi cũng không biết đi đâu, điện thoại di động rơi ở nhà.”

“Nga, kia cảm ơn.” Vội vàng cúp điện thoại, bởi vì cậu không muốn nghe thanh âm tà ác của người kia, vừa nghe liền muốn bay qua đánh hắn.

Vệ Đằng chờ giây lát, đoán chừng Lâm Vi là trên đường cất xe, vì vậy tự động đi vào trước.

Trung tâm mới mở này, khung cảnh thật ưu nhã thư thái, Vệ Đằng vừa vào, liền thích không khí thoải mái nơi đây.

Dem phiếu đưa cho phục vụ viên, theo phục vụ viên đi vào, vào sâu bên trong, ánh sáng có chút mờ mịt.

“Tiên sinh, xin mời.” Nhân viên phục vụ mở cửa, cười tươi, Vệ Đằng gạt đầu một cái, đi vào gian phòng.

Bên trong có một hồ tắm lớn rất hoa lệ, bốc hơi nóng.

Vệ Đằng nghĩ thầm, nếu Lâm Vi chưa đến, bản thân trước cứ xuống ngâm trước. Hơn nữa, ở trước mặt anh ấy cởi quần áo vẫn có chút quái dị.

Vì vậy trong gian phòng thay đồ bên cạnh Vệ Đằng hai ba cái đã cởi sạch trơn, duỗi thân người chìm trong bồn tắm.

Nước trong hồ ấm vừa, ngâm mình bên trong đặc biệt thoải mái, toàn thân đều được thả lỏng, Vệ Đằng mềm nhũn dựa vào bờ, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Động động cánh tay, dòng nước ấm áp quét qua làn da nhạy cảm, cũng giống như được tình nhân vuốt ve

Thật là thoải mái a.

Kỳ thực đã sớm muốn cùng Tiêu Phàm đi nơi này, đáng tiếc Tiêu Phàm gần đây vẫn bộn nhiều việc, Vệ Đằng đã từng nhắc tới một lần, thấy Tiêu Phàm không có bộ dạng gì gọi là hứng thú, cuối cùng vẫn là bỏ đi ý niệm đó.

Nhiều lần muốn nói ra, nhưng nhìn anh bận rộn chỉnh sửa lại tài liệu, bộ dạng nghiêm túc, vẫn là đem lời muốn nói nuốt xuống.

Đang mơ mơ màng màng nghĩ, đột nhiên nghe được một tiếng mở cửa.

Lâm Vi tới rồi sao?

Vệ Đằng giật giật thân thể, trong khói sương mù, nhìn không rõ bộ dáng của đối phương, không biết có phải hay không bản thân do ngâm mình ở trong bồn tắm, chỉ cảm thấy người đứng đối diện có chút cao lớn. Nhìn xuyên qua sương mù, chỉ có thể mơ hồ thấy một thân ảnh, tại sao rất giống Tiêu Phàm a? ?

Vệ Đằng loại bỏ ý tưởng này ra khỏi đầu, lấy tay giữ gáy làm ình thanh tịnh một chút, cười nói: “Tôi thấy anh chưa đến, tự mình ngâm trước rồi.”

“Ừ.” Đối phương đơn giản nói ra bằng giọng mũi.

Vệ Đằng xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía người kia, nằm dọc theo hồ tắm, hai chân vẫn tiếp tục ngâm trong nước khoan khoái dễ chịu.

Chẳng biết tại sao, hôm qua cùng tên kia nói chuyện phiếm chỉ có khoái trá, nhưng bây giờ trần trỗng tương đối, luôn cảm thấy lúng túng.

Mặc dù trước kia cũng cùng Chu Vũ tắm chung, nhưng Lâm Vi dù sao cũng là bất đồng, là người yêu của bằng hữu của người yêu mình, là người mà Tiêu Phàm đã từng yêu?

...

Cái quan hệ phức tạp này Vệ Đằng cũng không rõ ràng lắm, không thể làm gì khác hơn là đưa lưng về phía anh, tránh nói không ra lời.

Kỳ quái chính là, Vệ Đằng chỉ cảm thấy có một loại cảm giác bị áp bách từ từ tiến tới gần, hơn nữa hơi thở đó, đặc biệt quen thuộc, hơi thở mãnh liệt ấy chậm rãi vây quanh lấy chính mình.

Vệ Đằng trong bụng cả kinh, vừa muốn quay đầu, đột nhiên bị người kia ôm eo.

Bàn tay nóng rực kia dọa Vệ Đằng một trận, hơn nữa còn đặt ở phần nhạy cảm chỗ bụng dưới... Vệ Đằng toàn thân cứng ngắc, cảm giác quen thuộc, rất giống Tiêu Phàm...

Chẳng lẽ là mình ngâm lâu quá thành mơ hồ, xuất hiện ảo giác sao?

Cổ họng Vệ Đằng căng lên, một hồi lâu mới thốt ra âm tiết: “Anh...”

“Ừ, là anh.”

Vệ Đằng toàn thân run lên, muốn xoay người, nhưng bàn tay hừ hổng kia lại cố đi xuống tìm kiếm. Vệ Đằng giận đến mặt đỏ lên: “Tiêu Phàm! Anh tên khốn này! Theo dõi em?”

“Không có a, nhưng anh cũng có vé VIP.” Sau lưng Vệ Đằng là hô hấp nóng rực của Tiêu Phàm, Vệ Đằng chỉ cảm thấy làn da nhạy cảm phía sau mình đều như bị đốt cháy.

“Em rõ ràng cùng Lâm Vi...”

Vệ Đằng còn muốn hỏi rõ ràng, lại bị Tiêu Phàm cắt đứt: “Em không muốn chúng ta cùng nhau sao?”

“Ách...” Vệ Đằng cứng họng, chỉ chốc lát sau, có chút áo nã cúi đầu: “Anh không phải là bề bộn nhiều việc sao?”

“Hôm nay không có bận.” Tiêu Phàm thấp giọng nở nụ cười, “Hôm nay cả ngày, anh sẽ hầu hạ em tắm.”

“Anh định ngâm em thành thịt heo à!” Vệ Đằng rống lên một tiếng, Tiêu Phàm nhanh tay vừa động, bỗng đứng cơ thể như có điện giật, thanh âm Vệ Đằng bỗng nhiên thay đổi, thay vào đó là tiếng rên rỉ ngọt ngào, “A...”

“Thoải mái sao?” Tiêu Phàm nhẹ nhàng vuốt ve làn da đỏ ửng của Vệ Đằng do ngâm mình trong nước nóng đã lâu.

Bởi vì không nhìn thấy đối phương, chỉ có thể cảm giác được hơi thở nóng rực ở phía sau, cảm thụ được bàn tay ấm áp trên da thịt, còn có ngón tay thon dài đang vuốt ve.

Mặt Vệ Đằng đột nhiên đỏ lên, bởi vì bộ vị ở dưới nhờ anh mà đã dựng thẳng lên rồi.

Tiêu Phàm cười để cho Vệ Đằng xoay người lại, nhìn con nhím toàn thân phồng hồng, không kìm được cúi đầu hôn xuống.

“Ngô... Ủ...”

Vệ Đằng bởi vì tắm mà cơ thể buông lỏng, toàn thân vô lực, ngược lại lại khiến cho người nào đó tận dụng triệt để.

Trong bồn tắm nóng hôi hổi, Tiêu Phàm nhẹ nhàng ôm eo Vệ Đằng, ôn nhu hôn cậu. Vệ Đằng mơ mơ màng màng đáp lại, chỉ cảm thấy trong phòng nhiệt độ càng ngày càng cao, không khí tựa hồ không như bình thường, hô hấp có chút khó khăn.

Chóp mũi cảm nhận được hơi thở của Tiêu Phàm, có cảm giác an tâm, khiến cho Vệ Đằng không khỏi muốn tới gần.

Nhưng Tiêu Phàm hôm nay, chẳng biết tại sao đột nhiên trở nên ác liệt hơn.

Cố ý khiêu khích dục vọng của Vệ Đằng, khiến nó khó chịu hơn bình thường... Vệ Đằng nghiêng răng nghiêng lợi, không thể làm gì khác hơn là chủ động vươn tay ôm lấy Tiêu Phàm.

Kết quả, vốn là tấm “đơn thuần”, biến thành kích thích trong suối nước nóng..

Bởi vì tấm mà lộ ra vẻ phá lệ mềm mại của nhím con, bị Tiêu Phàm ôm thật chặt vào trong ngực, một tay đang vuốt ve cái mông cao, một cái tay khác theo bả vai hoạt động, cứ từ từ trượt dài trên thân thể phiếm hồng động lòng người này.

Ngón tay cuối cùng dừng ở hậu huyệt, mượn nước ấm nhẹ nhàng đi vào.

“A!” Vệ Đằng thét chói tai, rồi mới từ mơ hồ trở lại tỉnh táo lại, mới vừa rồi bị anh “xoa bóp” đến sắp ngủ thiếp đi, không ngờ lúc tỉnh lại lại là tư thế này.

Vệ Đằng muốn đẩy anh, kết quả cái mông bị nhấc cao hẳn lên, hai chân bị đặt lên eo, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều là cậu nhận lấy.

“Anh sẽ không muốn ở chỗ này đi? ! Có làm hay không, cái này là nơi công cộng mà... Ngõ...”

Bị nụ hôn nhiệt tình cắt đứt, Vệ Đằng vẫn không phục, hai tay dùng sức đẩy đối phương ra.

“Đồ ngốc, cái gì gọi là vé VIP em không biết sao...” Sau một nụ hôn dài, Tiêu Phàm ghé tai Vệ Đằng thấp giọng, nở nụ cười, “Cả ngày, cũng sẽ không có bất kỳ ai quấy rầy chúng ta, còn có thể có miễn phí thức ăn, chờ một chút tắm rửa xong, còn có thể nằm ở trên ghế salon mềm mại xem tivi, cùng với nhà mình giống nhau, em cứ hảo hảo hưởng thụ là tốt rồi.”

“Anh... Anh anh anh, sớm có dự mưu? !” Vệ Đằng mở to mắt, cảm giác một vật cứng rắn để ngay trước hậu huyệt, bị làm cho hoảng sợ đến toàn thân cứng ngắc.

Tiêu Phàm thở dài, “Em không thích sao? Phiếu này giá khá đắt, đừng nên lãng phí”

Nói xong liền thẳng lưng, lấy dục vọng cứng ngắt của mình nhẹ nhàng ma sát hậu huyệt của Vệ Đằng.

Vệ Đằng mặt đỏ lên, “Em thích tắm, không thích được phục vụ thêm.”

“Mua một tặng một.” Tiêu Phàm nói một cách quang minh chính đại, tiếp tục ma sát bắp đùi nhạy cảm của cậu.

“Kia... Đổi địa phương đi.” Vệ Đằng tức giận trợn mắt nhìn anh một cái, kỳ thực mình cũng muốn, bởi vì Tiêu Phàm gần đây quá bận rộn, mỗi lần về nhà đều quá muộn, mình cũng đã ngủ thiếp đi, tính ra, đã gần nửa tháng không cùng anh thân mật rồi.

Chẳng qua là, ở nơi này, Vệ Đằng cho dù da mặt dày đi nữa, vẫn còn có chút lúng túng.

Loại chuyện như vậy hay là làm trên giường, có khi còn khá hơn.

“Không sao, nước cũng tốt mà.” Tiêu Phàm cười rất ôn nhu, tay ôm lấy hông Vệ Đằng, nhẹ nhàng nhéo nhéo, “Có thể không? Anh rất muốn em.”

Tại sao nói trực tiếp như vậy! Có phải hay không cũng học tập tên lang Diệp Kính Văn kia? Nga không, anh vốn chính là lang.

Vệ Đằng cúi đầu trầm tư chốc lát, rốt cục cũng gật đầu một cái.

Nhận lại là nét cười của Tiêu Phàm.

“Đã nhiều lần như vậy, em vẫn còn chưa quen sao?” Tiêu Phàm cắn cắn lỗ tai Vệ Đằng, Vệ Đằng áp úng không ra tiếng, hậu huyệt đột nhiên một trận đau đớn, dục vọng nóng rực từ từ đẩy vào, cảm giác hậu huyệt bị căng ra, khiến cho Vệ Đằng phải kêu lên.

“Anh chậm một chút!”

“Ừ, đủ chậm.” Tiêu Phàm cúi người tới, hôn lên khuôn mặt không biết là bởi vì tức giận hay là bởi vì xấu hổ, trở nên đỏ bừng, còn có bởi vì hơi nước mà lộ ra đôi môi hồng đặc biệt.

Sách sách, nhím con ngâm trong suối nước nóng xong thật mê người đi.

“Cái kia...” Tại sao lại dừng lại, anh định hành hạ em hả? Vệ Đằng liếc mắt, Tiêu Phàm lại có vẻ rất vô tội.

“Ừ? Cái gì?”

Vệ Đằng hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Phàm một cái, hai chân kẹp lấy hông anh, thắt lưng xoay xoay, cảm giác sung sướng khi thành công khiến cho Tiêu Phàm thở dốc.

“Anh nhanh lên một chút... Xong rồi còn phải tắm nữa.” Vệ Đằng cũng cảm thấy mình nói lời như thế quá mất mặt, đem đầu rũ xuống, chôn trong vai anh, khó chịu hừ một tiếng: “Khốn kiếp.”

Tiêu Phàm cười cười, để cho Vệ Đằng ôm bả vai của mình, cả người đều quán trên người mình, đỡ lấy hông của cậu, từ từ trườn sát.

Trong bồn tắm nổi lên rất nhiều bọt nước, như đập đá, vừa mạnh lại vừa có tiếng vang.

Bên trong phòng hơi nước càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng truyền đến tiếng rên rỉ ngọt ngào, tiếng thở dốc cũng càng ngày càng kịch liệt.

Hồi lâu sau, Tiêu Phàm rốt cục phát tiết ra ngoài, ôm Vệ Đằng tựa vào bên cạnh bờ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn da bóng loáng.

Vệ Đằng dựa vào anh thở, thở hổn hển thật lâu, lúc này mới bình tĩnh trở lại.

“Anh sớm có dự mưu? !”

Tiêu Phàm cũng không phủ nhận, nhẹ gật đầu cười.

“Thế tóm lại chuyện vé là như thế nào?”

“Anh đã sớm biết em muốn tới nơi này, liền mua hai tấm vé VIP. Sau đó... Anh muốn cho em một chút kinh hỉ, cho nên liền...”

“Cho nên liền hợp tác cùng Diệp Kính Văn diễn trò!”

“Chuyện kia không liên quan đến anh, là tên Kính Văn tự nhiên nói cậu ta hoài niệm bộ dáng ghen tuông của Lâm Vi.” Tiêu Phàm nhún nhún vai, đem trách nhiệm đổ đi không còn một mảnh.

“ ... ”

“Kính Văn đem vé cho Lâm Vi, Lâm Vi ra mặt hẹn em, dĩ nhiên, tấm vé kia anh đang cầm, bởi vì Lâm Vi bây giờ còn đang ngủ.”

“Còn đang ngủ?”

“Đúng vậy, tối hôm qua quá kịch liệt đi.”

Vệ Đằng trầm mặc, chỉ chốc lát sau, dưới đáy lòng nghiêng rằng nghiêng lợi một phen, cuối cùng vẫn là không đấu lại anh, liền nhịn đi.

“Tức giận sao?” Tiêu Phàm ôn nhu hỏi.

Vệ Đằng lắc đầu: “Em còn tưởng rằng, em lần trước nói chuyện muốn tới nơi này tắm, anh đã sớm quên mất.”

Tiêu Phàm cười, ôm càng chặt hơn.

“Sao lại nghĩ như thế .”

“Bởi vì em mới đề cập có một lần, cho nên anh liền cố ý đi mua vé ư? Còn làm nhiều chuyện loạn thất bát tao như vậy.”

“Đồ ngốc, anh muốn khiến em thật cao hứng.”

“Kỳ thực lúc em đặt chân tới đây, em quả thực muốn người đi cùng em là anh, không phải là Lâm Vi...” Vệ Đằng quay lại ôm lấy Tiêu Phàm, đem đầu tựa vào bả vai anh.

“Anh đột nhiên xuất hiện, dọa em một trận, dĩ nhiên... em đã nhận được kinh hỉ rồi.”

Tiêu Phàm đắc ý nở nụ cười, “Ừ...”

“Nhưng là, lần sau chớ đem Diệp Kính Văn kéo vào! Hai người các anh ở chung một chỗ, đúng là không có chuyện tốt!”

“Ừ... lần sau sẽ không lấy lý do này nữa.”

“Kia... Bây giờ đã có thể tắm chưa, móng vuốt của anh có thể bỏ ra được không? Anh đã sờ rồi mà!”

“Không sao, còn có cả một ngày mà.”

Nói rồi lại hôn lên.

Mà giờ khắc này, Diệp Kính Văn cũng đang ngồi ở bên cửa sổ trấn an một Lâm Vi đang tức giận.

“Anh đem phiếu cho Tiêu Phàm? Hai người các anh hợp lực diễn trò? !” Thanh âm lạnh lùng, lại nhìn thấy đối phương cúi đầu bộ dáng sấm hối, bất đắc dĩ liếc mắt, “Các anh thật đúng là nhàm chán, mấy thứ này đều phải tính toán.”

“Em đã rất nhiều năm rồi không ăn dấm chua...Anh rất hoài niệm thời gian em còn ghen vì anh, ngồi đối mặt với anh làm bộ dáng ăn dấm chua.”

Nghe thanh âm còn có chút ủy khuất?

Lâm Vi không khỏi bất đắc dĩ thở dài.

“Được rồi, em đói bụng.” Đại nhân rộng lượng, không thèm so đo với anh.

“Ừ, em cứ ngồi yên, anh đã sớm nấu cháo, lập tức bưng cho em” Diệp Kính Văn cười tươi.

Sớm biết tối hôm qua anh cố ý, bản thân cũng không nên như vậy phối hợp... Lâm Vi bất đắc dĩ nở nụ cười, “Được rồi, ăn canh rau đay cay nấu với đậu hũ, anh làm.”

Diệp Kính Văn gật đầu đáp ứng, “Lâm Vi, mặc dù anh biết em không cần... Nhưng là, anh rất muốn được chiều cổ em thật tốt một lần, thế nên ngày hôm nay, em ngoan ngoãn nằm để cho anh chiều cổ, được không?”

Bị Diệp Kính Văn nhìn chăm chăm, Lâm Vi đột nhiên có chút hối lỗi.

“Đại nam nhân, có cái gì mà chiều cổ...”

“Muốn cho em biết anh yêu em đến nhường nào a.” Nói xong, nhếch khóe miệng cười cười, xoay người đi vào phòng bếp.

Lâm Vi nằm ở trên giường than thở, mặc dù cả ngày bị anh đùa cợt mấy lần, cậu cũng cảm thấy khá bình thường, bản thân kỳ thực cũng dần dần quen rồi. Thật ra nghĩ đến, anh làm những thứ này, đều là bởi vì yêu bản thân mình, thậm chí vì không có nhiều thời gian cùng mình ở một chỗ, mà có chút áy náy, muốn bù đắp lại ừm?

Thật là khờ quá đi.

Bản thân mình không để ý. Cũng chỉ có anh, luôn ghi tạc mọi chuyện của mình trong lòng.

Vệ Đằng nằm trong hồ tắm thở dài, Tiêu Phàm người này, ở chung một chỗ, về sau mới biết được hóa ra anh rất ôn nhu và tỉ mỉ, mình lâu như thế cũng không biết mọi việc nhỏ nhặt cũng đều được anh ghi nhớ trong lòng, lần trước chẳng qua là tình cờ nhắc đến chủ đề tắm suối nước nóng, anh liền bỏ khá nhiều tiền đi mua vé, có lẽ thật sự là nên đồng ý với câu nói của Ngưu San San.

Ngoài mặt là một con lang cô độc, nhưng ở một góc nào đó lại là một tấm chân tình.

Bất quá, hai thất lang cùng đi với nhau, thật sự là không có chuyện tốt.

Chiều hôm đó, Lâm Vi cùng Vệ Đằng nâng cao nhận thức rằng, về sau đều phải tự bảo vệ bản thân mình, không thể để cho bọn họ lại cùng nhau âm mưu điều gì cả.

Mặc dù cái âm mưu nho nhỏ kia, lại khiến cho lòng người có cảm giác thật hạnh phúc...

.

END.

.

• • • • •

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-dau-da-day>